

ရတနာပူရအင်းဝပြည်၌ စတုတ္ထမြို့နန်းတည်
 မဟာဝိစယရုံသီစေတီတော်ဒါယကာမင်းတရားလက်ထက်
 စလင်းသာသနာပိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တောင်းပန်တိုက်တွန်းချက်အရ
 ‘ဣန္ဒဝဇီရာဘိလင်္ကာရ သီရိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု’
 မုံရွေးဇေတဝန်ဆရာတော်ဘုရား
 ရေးသားဆက်သွင်းအပ်သော

ရာဇောဝါဒကျမ်း

မုံရွေးဆရာတော်

ဒုတိယအကြိမ်

ပစ္စည်း အဟိ ဝတ္ထု

စာအုပ်တိုက်

09 73079964 - 09 5181715 - 09 5145728

www.pannshwepyi.com

pannshwepiyibookshop@gmail.com

တန်ဖိုး

၆၀၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀ အုပ်

ဒုတိယအကြိမ်

၂၀၁၃ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ

မျက်နှာဖုံး

မင်းဟန်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသိမ်းမင်း (၀၄၂၉၁)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၃၃၄၊ ၈ လမ်း၊ ၁၁ ရပ်ကွက်၊

တောင်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးအောင်မြင့်သိန်း (၀၆၃၆၄)

အင်ကြင်းမြိုင်ပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ် ၁၄၇ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

စာအုပ်ချုပ်

ထိပ်တန်း - မင်းဇော်

ဒီဂျစ်လ် အစုအဝေး

ပြည်ထောင်စု မဏ္ဍိုင်စု
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မဏ္ဍိုင်စု
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီဂျစ်လ်

ပြည်သူ့သဘောထား

- ✧ ပြည်ပအားတိုး ပုဆိန်ဖွဲ့ စာဆိုပြိုင်ပွဲများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✧ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေးအခန်းစာနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✧ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✧ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန် သူအဖြစ် သတ်မှတ်ဖျက်ဆီးကြ။

ဒီဂျစ်လ် ဦးတည်ချက် (၇) ရပ်

- ✧ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာ အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ✧ အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုဖိတ်ခံရေး
- ✧ စည်းတမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ဖွဲ့သန်နိုင်စေရန်အတွက် ထည့်သွင်းဆောင်ရွက်ရေး
- ✧ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

ဒီဂျစ်လ် ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ✧ ဖိတ်ခံရေးကို ဝိုင်းပွားပြီးတိုးတက်ဖောင်ဖောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြား ဒီဂျစ်လ်ရေးရာများကိုလည်း အားပေးပံ့ပိုးတိုးတက်ဖောင် ထည့်သွင်းဆောင်ရွက်ရေး
- ✧ ရေတွင်းဒီဂျစ်လ်ရေးရာနှင့် ပြိုင်ပွဲ မြှင့်တင်ပေးရေး
- ✧ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်စားပြီး ဒီဂျစ်လ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖောင် ထည့်သွင်းဆောင်ရွက်ရေး
- ✧ နိုင်ငံတော် ဒီဂျစ်လ်ရေးရာစစ်ရပ်လိုက် ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ✧ ထစ်ဖျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားနိမိတ်ပြုမိမှုများ
- ✧ အမျိုးသား၏ စာတိုက်ပြိုင်ပွဲများနှင့် လည်ကော့မှုတရားစွဲမှုများ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မရောက်ပျက်စေရန် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ✧ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ဖွဲ့သန်ထက်မြက်ရေး
- ✧ ထစ်ဖျိုးသားလုံး ကျန်းမာညီညွတ်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး

ရတနာပုရ ပြည်ရွှေဝ၌ စတုတ္ထမြို့နန်း ဖန်ဆန်းသဘင် မင်းပွဲရင်တော်မူသော
 မဟာဝိဇယရံသီ စေတီတော်ဒါယကာ မင်းတရားကြီးလက်ထက်
 လောက၊ ဓမ္မ-၂ ဌာန၌ပင် ဉာဏစွယ်စုံ ပါရဂူမြောက် ဖက်ကမ်းပေါက်ဖြစ်တော်မူသော
 ‘ဣန္ဒြေဝဇီရာဘိလင်္ကာရ သိရီဓဇ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု’ မုံရွေးဇေတဝန်ဆရာတော်ဘုရား
 ရေးသားဆက်သွင်းအပ်သော မေတ္တာစာရင်းနှင့်တကွ၊
 ‘မုနိန္ဒာဘိဝံသ ဓမ္မသေနာပတိ သိရီသဒ္ဓမ္မပါလ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု’
 စလင်းသာသနာပိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တောင်းပန်တိုက်တွန်းချက်အရ
 မုံရွေးဇေတဝန်ဆရာတော်ဘုရားသည်ပင်
 ယခင် မေတ္တာစာရင်း၏ သရုပ်အဓိပ္ပာယ်ကို
 သိလွယ်မှတ်လွယ် မကျယ်လွန်း မကျဉ်းလွန်းစေရ
 ထပ်မံချဲ့ထွင် စီရင်ရေးသားတော်မူအပ်သော

ရာဇောဝါဒကျမ်း

မုံရွေးဆရာတော်

စာအုပ်အကြောင်း

ပထမအကြိမ် ၁၉၂၆ ခု။ ဟံသာဝတီပိဋကတ်စာပုံနှိပ်တိုက်၊ မန္တလေးမြို့
 ကျောင်းသုံးအဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသည်။

မှကြားနိုင်သော စာအုပ်များ

၁	ဓမ္မပဒ အဆုံးအမများ (အင်္ဂလိပ်-မြန်မာပါဠိ)	ဦးခင်မောင်ကြီး(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)	၁၂၀၀
၂	ဗုဒ္ဓဘာသာသံဃာ့ဝါဒများနှင့် ဝါဒကြီး ၉ ဝါဒ	မာမက (သုတေသီ)	၁၈၀၀
၃	ကမ္ဘာပတ်၍ ဘုရားရှာခြင်း	မာမက (သုတေသီ)	၅၀၀၀
၄	ပန်းရွှေပြည် ပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်		၃၀၀
၅	စိနတ္ထပကာသနီကျမ်း	ကျီးသံလေးထပ်ဆရာတော်	၅၀၀၀
၆	စာတော်ကြီး ၁၀ ဘွဲ့ပေါင်းချုပ်	ဦးဩဘာသ	၁၂၀၀၀
၇	မဟာဗုဒ္ဓဝင် ဝတ္ထုတော်ကြီး	ပထမငါးခုနိဆရာတော်ဘုရားကြီး	၅၀၀၀
၈	ရွှေမင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဩဝါဒတရားတော်များ	ညီညီနိုင်	၁၈၀၀
၉	သာသနာတော်သန်ရှင်းရေး အစိန်ပြန်တမ်းများ	မာမက(သုတေသီ)	၂၀၀၀
၁၀	ပန်းရွှေပြည်ဘုရားရှိခိုးပေါင်းချုပ်	ဦးခင်မောင်ကြီး(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)	၁၅၀၀
၁၁	စာထကျနီတိ လောကနီတိ	ဦးခင်မောင်ကြီး	၅၀၀
၁၂	ပန်းရွှေပြည် ၅၅၀ စာတံဝတ္ထုများ (အမှတ် ၁ မှ ၄၂ ထိ)	ညောင်ကန်ဆရာတော်ဘုရားကြီး	၆၀၀
၁၃	ဝံသဒီပနီ	မဲထီးဆရာတော်	၁၅၀၀
၁၄	မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုတော်ကြီး	ဒုတိယမဲထီးဆရာတော်	၃၅၀၀
၁၅	တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်း	ဓမ္မနန္ဒထေရ်	၅၀၀၀
၁၆	မဟာပညာကျော်လျှောက်ထုံး	ဓညဝတီမင်းတိုင်ပင်အမတ်ကြီး	၁၂၀၀
၁၇	တထာဂတဥဒါနဒီပနီကျမ်း-ပထမအုပ်	ဒီပဲယင်းဆရာတော်	၆၀၀၀
၁၈	တထာဂတဥဒါနဒီပနီကျမ်း-ဒုတိယအုပ်	ဒီပဲယင်းဆရာတော်	၆၀၀၀
၁၉	မြန်မာသူရဲကောင်းများ	သတင်းစာဆရာ ဦးသိမ်းမောင်	၃၀၀၀
၂၀	မော်ပီဆရာသိန်း သိမိခဲသော ရဟန်းရှင်လူပုဂ္ဂိုလ်များ	မော်ပီဆရာသိန်း	၃၀၀၀
၂၁	ဒါနခန်းဝတ္ထုများ	ဦးပုည	၁၂၀၀
၂၂	မြန်မာနိုင်ငံရေးသမိုင်း	ဦးလေးမောင်	၄၀၀၀
၂၃	မောင်တာဇောဝတ္ထု	မောင်ဘသင်	၂၀၀၀
၂၄	ရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံကျမ်း	ကင်းဝန်ပိဋကတ်ပေမူ	၂၀၀၀
၂၅	ရည်ပေါင်ရွက်သည်မောင်မိုင်း	ဦးကြီး	၂၅၀၀
၂၆	ဦးပေါ်ဦးလျှောက်ထုံး-ကဝိသေတ္တုမဉ္ဇူသာကျမ်း(ပတွဲ)	ဦးအောင်	၂၅၀၀
၂၇	ပန်းရွှေပြည် ၁၀ စောင်တွဲ	-	၂၀၀၀
၂၈	အယူတော်မင်္ဂလာလျှောက်ထုံး	ဦးအောင်	၁၅၀၀
၂၉	စကားတောင်စားဝတ္ထု	ဦးကြီး	၁၅၀၀
၃၀	ရှင်ဥတ္တမကျော်နှင့်ခုံတော်မောင်ကျပမ်း	ဦးအောင်	၂၀၀၀
၃၁	လက်ဝဲနော်ရထာလျှောက်ထုံး	-	၁၅၀၀

ဤရာဇဝင်ကျမ်း၌၏ မာတိကာစာခေါင်း အသီးထည့်သွင်း ထိုးတပ်အပ်ဖွယ် မရှိပြီ။ မေတ္တာစာ စာကိုယ်ရင်းသည်ပင် အဖွင့်ရာဇဝင်ကျမ်း၏ အကျဉ်းဆုံးသောမာတိကာ စာခေါင်းအရာ၌ တည်ရှိတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ရာဇဝင်ကျမ်း၌ အလိုရှိသည့်အချက်ကို အောက်ပါ မေတ္တာစာ စာကိုယ်ရင်းတွင် တပ်မှတ် ထားသည့် ဦးရန်ပါတ်၊ မျက်နှာနံပါတ်များနှင့် တိုက်ဆိုင်ရာ ရှာဖွေကြည့်ရှုပါကုန်။

ဦးရန်ပါတ်	မေတ္တာစာပုဒ်ရင်း	မျက်နှာနံပါတ်
	ရတနတ္ထယထောမနာ	၁
၁	‘ဣန္ဒဝဇီရာဘိလင်္ကာရ သီရိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု’ တံဆိပ် တော်ခံ သလ္လာဝတီ သီတာယုက်ရုံ အလှူမြို့ကျေး မုံရွေးဇေတဝန်ဆရာ အရိယာဝံသအာဒိစ္စရုံသီ ပုဂ္ဂိုလ် ထေရ်မြတ် မပြတ်သွန်းလောင်းအပ်သော ဩဓိသစေတနာဖြင့် မေတ္တာ စာဆက်သွင်းပါသည်။ သာသနာဒါကာ မဟာဓမ္မရာဇံ တရားမင်းမြတ်။	၈
၂	ဗြဟ္မာ၊ လူ၊ နတ်တို့၏အထွတ် အမြတ်ထက်အမြတ် ပရမတ္ထစက္ခု သဗ္ဗညုသည် ‘အနုပုဗ္ဗေနမေဓာဝီ၊ ထောက်ထောက် ခဏေခဏေ။ ကမ္မရော ရဇတဿေဝ၊ နိဒ္ဒမေမလ မတ္တဇော။ ။’ ဟောခဲ့သည့်အရကို အကျကောက်သော်၊	၁၀
၃	အောက်ဆုံးအခံ နိဖလံကို မီးလန်၍ကျီလျှင် ‘နာရဏီ’ တွင် ငြိမ်း၏။ တစ်ကြိမ်းလှော်လျှင် ‘နာရဝေါ’ သို့ ရောက်၏။ နောက်ကိုတစ်ဖန် ကျီပြန်သောခါ ‘နာလိကာ’ သို့ မြော်၏။ နောက်ကိုလှော်က ‘နာလမုတ္တာ’ ။ တစ်ခါ ‘အဉ္စန’ နောက်ကာလကျီသော် ‘အဉ္စနီမုတ္တ’ ။ ထိုပြင်တဝ ကြီးလုံလလျှင် ‘အဇေတဝနီ’ ။ စိကာချလျှင် ‘ဇာတရူပ’ ။ ထိုနောက်တဝ ‘ဥရနိတာ’ ။ အဝါထိုန်ထိုန် မီးအချိန်၌ ‘သီဂီနိက္ခ’ ။ တစ်ဆယ့်တစ်ကြိမ်ကျအောင် ဉာဏထောက်ကုလုံလထူသော် ‘ရွှေဓမ္မူရစ်’ ။ ချိန်ကျပ်စစ်မှု ရှစ်ဆယ်အလုံးကို သုံးကျပ်ကကျူး သုံးမူးတစ်ပဲ လေးရွေးကံလျှင် နတ်ပွင့်အနေ သပြေသီးအညောက် ပေါက်လာစွင့်စွင့် ရွှေနှင့်အလျော် ‘ဇမ္ဗေဒ’ အစစ် ဖြစ်လေသည့်အရေးကဲ့သို့၊	၁၁
၄	ရှေးရှေးကာလ ဉာဏသတ္တိ ပရိသုဒ္ဓ သီလကြီးမြင့် သမ္ဘာရင့်၍ ကျင့်မိသူ၊ ချင့်မိသူ ဖြစ်သည်။ -ဟူသော်လည်း နောက်ကူထောက်မ ဥဿာဟဖြင့် ဉာဏရင့်အောင် ထပ်ဆင့်၍ဆုံးမ စောင့်စည်းသည်တဝ၊ ကျင့်ပြန်ရလျှင် ရှေးကထက်အသစ် ရွှေကောင်း ဖြစ်သကဲ့သို့ စင်စစ်ကောင်း၍ နတ်ကြောင်းပေါက်လွယ်ရာပါသည်။	၁၈
၅	ညစ်ကြေးပြောင်း၍ ပါယ်ကြောင်း ပျောက်ကွယ်ရာသည်။	၂၀
၆	ဝိပဿနာ ဆယ်ဖြာအဆင့် မြင့်ထက်မြင့်၍ သန်ရင့်ရာပါသည်။ နိဗ္ဗာန်စခန်း မဂ်လမ်းအသင့် ရင့်ထက်ရင့်၍ ဉာဏ်ပွင့်ရာပါသည်။	၂၀
၇	မသူတော်တို့ မွေ့လျော်ပျော်ပါး ယုတ်တရားလည်း ပယ်ရှားညှိုး၍ ရှောင်ခွာမည်။ သူတော်ကောင်းတို့ ကျင့်ဟောင်းဓမ္မ စာရိတ္တဟု သီလတိုး၍ ပြောင်ရာသည်။	၂၂

၁။ အသီး = သီးခြား။

- ၈ သို့အတည်တည်ကို ကြံစည်ရန်ရှိသည်မှာ-
 *သတ္တိရေဝ သမာသေထ၊ သတ္တိ ကုဗ္ဗေထ သန္တဝံ။
 သတံ သဒ္ဓမ္မ မညာယ၊ သေယျောဟောတိ နပါဝိယော။ ။ *ဟောအပ်သော ဒေသနာနှင့်
 လျော်စွာယူသော်၊
 သူတော်ကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းဖက်ချေမှ လောက၊တမလွန် ဤနှစ်တန်ပင် သန်မြန်ကောင်းမြတ်
 ရာချေသည်။
 ပစ္ဆာဒေါသ ပါပငြိဖွယ် ကိုယ်၌တွယ်လည်း စင်ကြယ်ချမ်းအေး ဉာဏ်ရေဆေး၍
 ကင်းဝေးကွာလွတ် ရာချေသည်။ ၂၃
- ၉ သူတော်ကောင်းကို ပေါင်းဖက်မိမှ ကောင်းမြတ်ရာကျသည်။
 ရှေးကလက်သုံး ထုံးနိဿယ ကျမ်းဂန်ပြသည်မှာ ရသကနှင့်ပေါင်း၍ နတ်ကြောင်း
 ပျက်သော်လည်း၊ ကိုယ့်ထက်သာသော မဟာသုတသောမမင်းနှင့် ပေါင်း၍ ကောင်းရာ
 ရောက်သော ပေါရိသာဒ။ ၂၇
- ၁၀ သိမ်းမ၊ သိမ်းဖို၊ ဝန်လို၊ ရေလိပ်တို့ ရန်နှိပ်သောခြင်္သေ့မင်းနှင့် တစ်သီး။ ၂၉
- ၁၁ လိပ်ကြီးကမ္ဘာ၊ ခေါက်ရှာ၊ သမင်။ ၃၃
- ၁၂ ကျီး၊ ယင်၊ ငှက်၊ ဖား။ ၃၇
- ၁၃ ဘီလူးလှည့်ဖြားလည်း မစားရသော လှည်းသားငါးရာ။ ၄၀
- ၁၄ ညွန်နှစ်သည့် ကေသရာပင် ပညာမြော်ချင့်၍ မြေခွေးနှင့်ပေါင်းခြင်း။ ၄၃
- ၁၅ သမန်းချုံနတ်မင်းနှင့် အင်ကြင်းပင်နတ်။ ၄၆
- ၁၆ ပေါက်ပင်နတ်နှင့် ဆင်းရဲသူ။ ၅၀
- ၁၇ ကြက်ဆူပင်နတ်နှင့် လူမွဲ။ ၅၃
- ၁၈ လူဆင်းရဲကို အနာထပိဏ်။ ၅၆
- ၁၉ ဉာဏ်တိမ်သည့်ရသေ့ မင်းရှေ့တွင်မွေးသည့် ခွေးငယ်နှင့် ဝံပင်းဟန်။ ၅၆
- ၂၀ ရသေ့တို့ထံမှာ လေလံသည့်ကျေး။ ၆၂
- ၂၁ ဆိတ်နှင့်ခွေး၊ လူနှင့်ကြွက်။ ၆၆
- ၂၂ ကျေးနှင့် ဆက်ရက်၊ ခင်ပုပ်ငှက်ကြောင့် နတ်ပြည်တက်မင်း။ ၇၇
- ၂၃ နေမင်းကိုဖြိုင်သည့် ဉာဏ်လှိုင်သည့်ဟင်္သာကြောင့် ကောင်းရာရောက်မင်းခေါင်။ ၈၀
- ၂၄ ဝက်ညီနောင်ကြောင့် ဉာဏ်ပြောင်သည့် မင်းကောင်း။ ၈၆
- ၂၅ ရွှေဒေါင်ကြောင့် လမ်းကြောင်းဖြောင့် မင်းစော။ ၉၁
- ၂၆ မနောဇဘုန်းဟောသည် ရသေ့နှင့်ပေါင်း၍ စည်းစိမ်ကောင်းပုံစု။ ၉၆
- ၂၇ ဝါသုဒေဝ သောကလှိုင်သော်လည်း ဉာဏ်ရှိသည့်ညီလှကြောင့် ဒုက္ခကင်းလွတ်။ ၁၀၅
- ၂၈ အမတ်ကောင်းနှင့် ပေါင်းမိသည့်သံဝရ။ ၁၁၅
- ၂၉ ဂါမဏီမင်းသားလည်း တစ်ရွာနု။ ၁၁၇

- ၃၀ ဂါမဏိစန္ဒလည်း အာဒါသမင်းကောင်းကြောင့် ဆင်းရဲကြောင်း ပျောက်ကုန်။ ၁၁၈
- ၃၁ ဂဠုန်လိုက်နဂါးလည်း ရေနားတွင်ပျော်မွေ့သည့် ရသေ့ကြောင့် အသက်ရှင်။ ၁၃၂
- ၃၂ သမင်တကာ များစွာအနန္တ နိဂြောဓကြောင့် သုခပွားတိုး။ ၁၃၄
- ၃၃ ရုက္ခစိုးနတ် ကောင်းမြတ်သည့်အချက်ကြောင့် ရှဉ့်နက်တကာ ချမ်းသာမြားမြောင်။ ၁၄၀
- ၃၄ ငါးလိမ္မာ တစ်ကောင်ကြောင့် မိုးခေါင်သည့်အခါ မိုးကြီးရွာ၍ ချမ်းသာရသည် နည်းတခြား။ ၁၄၂
- ၃၅ ငှက်ချီသည့်မင်းသားလည်း သိကြားနှင့်တွေ့သည့် ရသေ့နှင့်ပေါင်းဟန်။ ၁၄၅
- ၃၆ ပုစွန်ကယ်ဖူးသည့် ဉာဏ်ထူးသည့်ပုဏ္ဏား။ ၁၅၅
- ၃၇ တမာရွက်ခါးခါးကို စားရသည့်မင်းလျာ။ ၁၅၈
- ၃၈ တက္ကားရိယဇာတ်တွင် စွယ်ရောက်သည့်လှလင် သေဘေးကိုမြင်သော်လည်း ဉာဏ်ရှင် နှင့်ပေါင်း၍ သေကြောင်းမမြော်။ ၁၆၅
- ၃၉ မဟော်နှင့်ပေါင်း၍ ရန်အပေါင်းလွတ်ကွာ။ ၁၇၃
- ၄၀ အသဒိသကုမာကြောင့် ရန်ကွာသည့်ညီ။ ၁၇၄
- ၄၁ ရုစာဒေဝီကြောင့် စွဲမှီသည့်မိစ္ဆာ သမ္မာသို့ကပ်။ ၁၈၁
- ၄၂ အရပ်ခြောက်မျိုးကို ရှိခိုးသည့်သူဌေးသား ဘုရားကြောင့်ဖြောင့်မှန်။ ၁၈၃
- ၄၃ ဉာဏ်နည်းသူဖြစ်ဘိ 'ကိဃဇ္ဇေသိ' အစရှိသောဂါထာကို ဆရာပေး၍ ကျေးစည်းစိမ် ကြီးမြင့်။ ၂၁၅
- ၄၄ ရန်သင့်မည်မင်းလျာ လေးဂါထာနှင့် ဆရာကောင်း၍ ရန်အပေါင်းပယ်ခွာ။ ၂၂၀
- ၄၅ သေနက၊ ပက္ကုသ၊ အာယုရကြောင့် နရအချာ ပူဆာသောက ဒုက္ခပျောက်လွင့်။ ၂၃၀
- ၄၆ ကြွက်သေနှင့်သာ ဆရာပြသ နည်းကိုရ၍ လေးလတွင်းဝယ် နှစ်သိန်းကြွယ်သူဌေးတို့ သည် ကံပေး၍သာ မဆိုရာ။ ကိုယ့်ထက်သာသော ပညာရှိတို့နှင့်ပေါင်း၍ ကောင်းကျိုး ချမ်းသာ လိုရာရောက်ဖူးကြလေသည်။ ၂၃၄
- ၄၇ 'တောင်ပေါ်ကြီးကို ရေစီး၍ မတက်တန်။' ရှေးထုံးပင် မှန်သော်လည်း ဘုန်းကံလောက် လုံ သိကြားနှင့်ကြုံ၍ လူ့ဘုံတွင်တစ်သွယ် ပုံစံနှိုင်းဖွယ် ငှက်ဗျိုင်းငယ်၏ ရည်ရွယ်ရာ ရောက်လေ။ ၂၄၃
- ၄၈ မြစ်ရေပြန်ပြန် တန်၍ရှည်ကြာ မနေရာသော်လည်း၊ ရွှေဗျာဒိတ်ပွဲ ကာလဆဲတွင် လွဲ၍ မစီး ငရဲမီးချမ်းသာ သုမေဓာ၏ ဂုဏ်အာနုဘော် ဉာဏ်တော်ရင့်ညောင်း သူတော် ကောင်းကြောင့် အပေါင်းသတ္တဝါ ဒုက္ခာက္ခာ၍ ချမ်းသာ ရောက်ဖူးကြလေသည်။ ၂၄၄
- ၄၉ အရှည်တဝ နောင်ကာလလည်း ဆယ်ဆယ်ပြန် ကောင်းရန်ကိုစိတ်ထား၍ တက်ပွား ၂၄၄

ဦးရေနံပါတ်

မေတ္တာစာပုဒ်ရင်း

မျက်နှာနံပါတ်

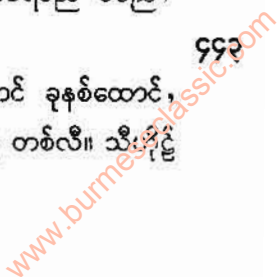
- တက်ပွား အဆင့်အားဖြင့် ရှေးဖျားမဆွ စွန့်ပုံမှလျှင် ရအံ့နောက်နှောင်း အကြောင်း
ကြောင်းဟု ဆုတောင်းခန်းတွင် ညွှန်းခဲ့သည်တစ်ချက် ထားခဲ့သည်ထက် လူလက်နက်
ကို ကိုင်လျက်သွားမှာ မြတ်ဗွေစွာဟု ပါရမီပျို့တွင် နောင်ဖို့မြော်ကာ ပညာရှိတို့ သိစေ
သည့်အရကို နားကျသင့်သည်။ ၂၄၇
- ၅၀ ဒါ၊ သီ၊ သ၊ အ- လေးပါဒကြောင့် လုံ့လပြု၍ ကောင်းမှုရှာသည် သမ္မာဒိဋ္ဌိ မြတ်
ပဏ္ဍိတို့တုံးပုံမှာ။ ၂၄၇
- ၅၁ ခွေး၊ ယုန်၊ ဖျံ၊ မျောက်- လေးယောက်သားအချက်တွင် အသက်ကိုစိတ်မမူ အလှူကို
စိတ်မင်၍ မီးပုံဝင်ယုန်မင်း။ ၂၄၈
- ၅၂ စည်းစိမ်နှင့်ကင်း၍ ဆင်းရဲခြင်းနှိပ်သော်လည်း မြက်ရိတ်၍လှူရာ သိကြားလာ၍ တားပါ
လျက်မနေသော ဝိသေယုသူဌေး။ ၂၅၀
- ၅၃ ကျွန်၊ ကျေး၊ ဥစ္စာ ရှင်းရှင်းကွာအောင် မိစ္ဆာနတ်ညစ် ဆင်းရဲညစ်သော်လည်း
နှစ်၍သာလှသော အနာထဝိဇာသုဒတ္တ။ ၂၅၄
- ၅၄ ချစ်လှသည့်ကျောင်းကြီးကို မီးတင်၍လောင်သော်လည်း 'နောင်ထပ်ကာဆောက်မည်။'
ဟု ဝမ်းမြောက်သည့်အခန်းကြောင့် ဥဒါန်းပြုသည်သူမင်္ဂလ။ ၂၅၈
- ၅၅ လူကာလအနီးတွင် ငရဲမီးပြောင်ပြောင် အတောင်ရှစ်ဆယ် ကာကွယ်ပတ်၍ မာရ်နတ်
ကရံသော်လည်း ကြံရင်းကိုမဖျက်သော ခဒိရင်္ဂါရ။ ၂၆၁
- ၅၆ စားသမျှကို မစားရအောင် စွဲစွဲသောအယူနှင့် သူဇောမောင်သိကြား တားမြစ်သော
အမူနှင့် အလှူကိုခံသော်လည်း စိတ်သံမပျက် ဆက်၍လှူလိုက်သော အက်တ္တိရသေ့။ ၂၆၄
- ၅၇ 'ဥစ္စာ'ဟူသရွေ့ကို တစ်နေ့ ငါးသိန်းငါးသောင်းမက ပေးလှူ၍မျှ အားရခြင်းမရှိ
မျက်စိကိုလှူရမှ သောမနဿရှိသော သိဝိရာဇာ။ ၂၆၉
- ၅၈ အစွယ်ကို အခါခါတောင်းလာလျှင် လွှဲဖြင့်တိုက်၍ လှူလိုက်သည်မကြွင်း အာခံတွင်း
မှ စွယ်ရင်းကိုနုတ်၍ အသက်ကုန်ယူသော်လည်း၊ 'ပူလေ၏' မထင် စိတ်ရွှင်လျက်သာ
သေလေရှာသော မဟာသီလဝဆင်တစ်ပါး။ ၂၇၄
- ၅၉ မြားမှန်လျက် ဒုက္ခခံနေရသော်လည်း ဒါနကိုစွဲယူ အစွယ်ကိုလှူ၍ ညည်းညူမလှန်
မဖောက်ပြန်သည့် ဆင်ဆဒ္ဒန်ရတနာ။ ၂၇၈
- ၆၀ တစ်ထည့်တည်းသာ ရှိပါသည်ဖြစ်လျက် ရက်ရက်ခွဲ၍ လှူပွဲခံ ဧကသာဇူက။ ၂၈၃
- ၆၁ တစ်နေ့မျှသာ ငါးခါး၍ အဦးကိုလှူရမှ စိတ်နေကျသော ပဉ္စဂုဏ္ဏား။ ၂၈၆
- ၆၂ သိကြားလာ၍ နတ်ရွာကိုအပ်သော်လည်း တပ်ခြင်းကို မကြံ၊ အလှူခံကို 'ကိုယ့်ထံမသေ
ရောက်ပါစေ။'ဟု စိတ်နေရှိလျက် နီတိကျမ်းကို စွဲလမ်းမသင်
စိတ်မဝင်သော အင်္ဂုရမင်းသား ၂၈၉
- ၆၃ ကိုယ်နှင့် သား၊မယား ဘုရားကျွန်ခံလျက် သက်ရှိသက်မဲ့ ပြုပြုကုန်လှူသော ရွာလက်သူဌေး။ ၃၀၄
- ၆၄ မွေးတည့်လျှင်ပင် 'မိခင်နှင့်ပိတာ ဥစ္စာရှိလျှင် လှူချင်ပါသည်။' ဆိုမြည်တိုင်းအညီ၊
ဒေဝီညက်ထွား၊ သမီးနှင့်သား၊ မြင်းရထား၊ ဆင်ဖြူ လှူလိုက်သည့်မင်းကောင်း။ ၃၀၆

ရာဇဝင်ကျမ်း

- ၆၅ သမီးကိုရောင်း၍ ကောင်းမှုရှာယောက်ျား။ ၃၀၈
- ၆၆ ရှားပါးသည့်နေ့ရက်တွင် အသက်ကိုခြွေ၍ သေစေရောစိတ်ထားနှင့် ငါးယောက်သားလူဟန်။ ၃၀၈
- ၆၇ သုံးနှစ်လည်ကျွန်ခံမှ တစ်ဖန်သာစားရသည့် ထူးပြားသောအရသာကို သဒ္ဓါကြည်ဖြူ လှူလိုက် လှလင်။ ၃၁၅
- ၆၈ ၎င်းနည်းပင် သူ့ခွင်တာရှည် သုံးနှစ်လည်မှ တစ်ထည်သာမျှ ရသည့်အဝတ်ကို တစ်သမတ် တည်း ပစ္စည်းမခင် လှူချင်သည့်သတို့သမီး။ ၃၂၂
- ၆၉ ကိုယ်သားကိုလှီး၍ ဆုကြီးယူ သုပ္ပိယာ။ ၃၂၄
- ၇၀ မလ္လာသောသော်လည်း လူပါရအောင် လက်ဆောင်သလျက် ကောင်းမှုစွက်သော သုဓမ္မာ။ ၃၂၅
- ၇၁ မာတာပိတ ငယ်ကသေသော်လည်း အမွေကိုစိတ်မယူ အလှူတွင်သုံး၍ တောပုန်းသော ပုဏ္ဏားပျံ။ ၃၂၇
- ၇၂ တစ်နှစ်စာလုပ်ရန်ကို ကိုးဖန်လှူလယ်သမား။ ၃၂၇
- ၇၃ နတ်သိကြားလူဟန်ကို မခံမည်စိတ်စွဲနှင့် ဆင်းရဲသားဖန်ဆင်း၍ သိကြားမင်းလူဟန်ထုံးစံ အနည်းနည်းကို နိဿရည်းယူရာသည်။ ၃၂၈
- ၇၄ ဤအရာတွင် လင်သာလှူ၍ မယား မကူသည့်ဌာနမှာ မာယနှင့် သုဇာတာ။ ၃၃၀
- ၇၅ တိုင်းကာသိက ဗာရာဏသီ နန္ဒိယနှင့် ရေဝတီ။ ၃၃၁
- ၇၆ ပါရမီဖြည့်ခါ မယားသာလှုံလှူ၍ လင်ကများများအားမထုတ်သဖြင့် ဟုတ်ဟုတ်မကျော်သော အရာ၌ ဝိသာခါနှင့် ပုဏ္ဏမန။ ၃၃၁
- ၇၇ လင်မယား 'နှစ်' ဝ အားထုတ်ကြ၍ တက္ကမက္ခာ အတူပါသော မဟာကပ္ပိနမင်းဖျားနှင့်မိဖုရား အနောဇာ၊ မဟာကဿပဘုန်းရှိ ဝိပုလိမာဏနှင့် ဘဒ္ဒကာပိလာ။ ၃၃၁
- ၇၈ လူရွာဌာန မင်းပြုကြသော်လည်း ဝီရိယပတူတူ ဒါနဖြူ၍ နိဗ္ဗူတာရောက် ခရီးပေါက်သော ဥဒယဘဒ္ဒရာဇာနှင့် မဟာဒေဝီ၊ ဖုဿတီနှင့် သဉ္ဇယ၊ အသောကသီရိနှင့် အန္တိမိတ္တာ၊ မလ္လိကာနှင့် ကောသလ ချောင်းခြားသည်ကာလ တစ်ညခန့်မျှ ကွဲကွာကြသည်ကို နှစ်၊ လရှည်ကြာ စိတ်ပူဆာအောင် မေတ္တာတော်ဖြောင့် ကတိစောင့်ကြသည့် ရွှေတောင်အချာ ကိန္နရာနှင့်ကိန္နရီ၊ ကာကဝဏ္ဏနှင့် ဝိဟာရဒေဝီ။ ၃၃၂
- ၇၉ ပါရမီဒါန ကံကျွေးချသောခါ မိဘလှူရာ သားမပါ၍ လိုရာမသုံးရသော ဇဋ္ဌိလသူဌေး၏ ရင်သွေးနှစ်ယောက်။ ၃၃၄
- ၈၀ လူပါမြောက်သော်လည်း ညှိုးခြောက်သောစေတနာကြောင့် ကြမ္မာတုံ့ပြန် နှမ်းညှိုးဟန်မှာ အာဂန္တုက သူဌေးဘဝ ကုသရာဇာ ပဒုမာဒေဝီ ပဉ္စပါပီ အလီလီအဝဝရှိကြသည့် အရာကြောင့် ကောင်းစွာဤက ကျင့်လိုက်မှလျှင် ဘဝနောက်နောင် ဆက်တိုင်းကောင်းဟု သူဟောင်းတို့စကား ထင်ရှားရှိချေသည်။ ၃၃၇
- ၈၁ တစ်ထွေလောကီ ထုံးနည်းချိုသော် ဓာန္တန္တရီ ဝသီဈာန်မွှေ့ ရှင်ရသေ့၏ အလေ့တော်ရှစ်ဖြာ ၃၃၈
- ၈၂ ချပနကဆရာ၏ တန်ဆာဆင်ဖွယ် တစ်ဆယ့်သုံးသွယ်။ ၃၄၂
- ၈၃ အမရသီခံဘုန်းကြွယ်၏ ရယ်ချင်ဖွယ် ဆယ်ရပ်။ ၃၄၅
- ၈၄ မြတ်သခံဘုန်းမိ၏ အလိုလိုက်ရာသည် တစ်ဆယ့်သုံးပါး။ ၃၅၀

- ၈၅ ပေတာလံရသေ့ဖျား၏ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးဖျက်ရပ်။ ၃၅၃
- ၈၆ ခတကရသေ့မြတ်၏ ရောက်တတ်ရာ ဆယ်လီ။ ၃၅၇
- ၈၇ ကာလီဒါသ ပြခဲသည့်ခွန်အား အပြား တစ်ဆယ့်နှစ်ထွေ။ ၃၆၀
- ၈၈ ဝလာဟဘုန်းဝေ၏ လူ့မြေတွင်ပြုပြု ကဲ့ရဲ့ရန် နဝ။ ၃၆၄
- ၈၉ ဗာဟီရရသေ့၏ ပျော်မွေ့စီလျှင် ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးရာ၌ ဥပမာရှစ်ပါး ဤထုံးများကိုလည်း မှတ်သားသင့်ပေသည်။ ၃၆၇
- ၉၀ ဝတ်ရာသည့်ပုံခင်းမှာ မင်းဒွတ္တဘောင်။ ၃၇၁
- ၉၁ သုံးဆောင်သည့်အရာ၌ မနုဟာ၊ ဇူဇကာ၊ အောင်ပင်လယ်လာမင်းယဉ်စော။ ၃၇၃
- ၉၂ မူးမတ်၏သဘောကို ဒေါသမယူ ကြည်ဖြူပေးကမ်း ဝတ်စားလွမ်း၍ ရွှင်ဝမ်းမြောက်စွာ ပြုတတ်ရာ၌ ရတနာယာဉ်ညင် ငါးစီးသခင်။ ၃၇၄
- ၉၃ ငထင်ငယ်ကို သတ်ဖွယ်ရှိလျက် ပီတိမြောက်သည့် အနောက်ဘက်စံမင်းတရား။ ၃၇၈
- ၉၄ ငတက်ပြားကို စော်ကား၏မထင် လူရည်ကိုမင်၍ ချစ်ခင်သည့်သတိုးမင်း။ ၃၇၈
- ၉၅ အိပ်နေခြင်းနည်းကြောင်းမှာ တကောင်းမင်းရိုး သတိုးနဂါးနိုင်။ ၃၈၀
- ၉၆ ရဲခွင့်နှင့်အဆိုင်တွင် ပုံကိုင်ရန်အခင်းမှာ မော်ဓောအတွင်း နားထွင်းသည့်မင်းတဝ။ ၃၈၁
- ၉၇ ကြက်တစ်ဖ ဟင်းတစ်ခွက်ကြောင့် ကျေးလက်ပေး၍ ကျေးဇူးဆပ် မင်းခေါင်ကြီး ပြုစောထီးနေနတ်။ ၃၈၂
- ၉၈ ထမင်းတစ်နပ် ဝအောင်ဆောင်ဖူးသည့် အကြောင်းကြောင့် ကောင်းအောင်ကြံသည့်အရာ၌ မဟာသင်္ခဗောဓိ။ ၃၈၃
- ၉၉ ပညာရှိသူ ဖြစ်သည်ဟူ၍ တောင်သူကိုခေါ်ပြီးလျှင် အမတ်ကြီးမြောက်ခြင်း၌ မင်းကြီးစွာ စော်ကဲ။ ၃၈၅
- ၁၀၀ ဆိုင်းတွဲတန်သည့်အချက်၌ ယာညက်၍ ကြက်ပန်းမှ ဖမ်းဖူးသည့်တောင်သူ။ သက်ကြီးရွယ်ရင့်တို့ကို ချီးမြှင့်လေသည်အထူးထူး။ သူ့ကျေးဇူးကို ထိမ်မြူးမပြု အမှုတော်ထမ်း ရဲစွမ်းပေသူ၊ ကြီးပမ်းသူတို့အား ရေးယူတော်မူသည် အမှုမှ။ အရင့်အနု ပုညဝတ္ထု ထိုကောင်းမှုကြောင့် မြူနုတရား ရန်ဘေးမတည် သက်တော်ရှည်၍ ရွှေပြည်ရွှေနန်း လန်းလန်းလူလူ ပြည်သူတိုင်းသား စီးပွားချမ်းသာ မိုးမှန်ရွာလျက် ရေစာပြောဝ သုခထပ်ပို ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလျက်သာနေ အထွေထွေကြောင့် ရွှေခြူးပြောက်ရိုက် ပုရပိုက်မှာ မစိုက်မကွင်း မင်း၊မိဖုရား၊ သား၊သမီးတော် နာမ်ဖော်လျက် စာတော်မှတ်သား နတ်အများတို့ သိကြားကို လျှောက်ကြသည်အတည်တည်။ သက်တော်လည်းအလွန်ရှည်၍ ချမ်းကြည်သည့်သနစ်ကို ကျမ်းသစ်ထိုထို ကျမ်းဟောင်းဆိုသည် သီဟိုဠ်ရာဇာမဟာဝသဘ။ ၄၄၂
- ၁၀၉ ထုံးပုံအဝဝ ဇာတိနှင့် ပဝတ္ထ၊ ဌာနနှင့် ဌာနီ၊ ယာယီနှင့် နဂို၊ အတို အရှည်၊ ထာဝရမည်-မမည်၊ တည်သင့်သည်-ပျက်သင့်သည်ကို နားလည်မှလျော်ရာသည်။ ၄၄၃
- ၁၂၀ နော်ရထာ၏လက်ထက် မင်းလောင်းကိုဖျက်လို၍ ချင့်တွက်မရှောင် ကိုယ်ဝန်ဆောင် ခုနစ်ထောင်၊ ပုခက်တွင်း ခုနစ်ထောင်၊ နွားကျောင်းသား ခြောက်ထောင် ကုန်အောင်သတ်ဖူးသည် တစ်လီ။ သီဟိုဠ် ၄၄၄

ဆုတောင်းကျမ်း

တွင်တစ်ကြောင်း မင်းလောင်းတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်မည့်တာကြောင့် ပညာတိမ်းစောင်း နွားကျောင်း သား၊ ပုခက်တွင်း ရှင်းဖူးသည် အဘယကုမ္မာ။ ပုဂံမှာ တရုတ်ပြေး မင်းခွေးချေး၏ ကာလ တရုတ်ကျသော် ခံရအောင်မြို့တည်မည် မရှည်လျားစေလင့် ဘုရားကို ဖျက်ရ၏။ ရေတွက်ချီသော် စေတီတစ်သောင်း၊ ကုလားကျောင်း သုံးထောင်၊ မုခ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကုန်အောင်ဖျက်ရသည် အထောက်ထောက်။

၄၅၁

၁၂၁ သားတစ်ယောက်ကို ချစ်သည့်စိတ်ကြောင့် ဆိတ်ကို သတ်ရသည်။ နှစ်ထောင်မက ကိုးရာလေးဆယ်။

၄၅၂

၁၂၂ ရထားတွင်တွယ်သည့် လွန်ငယ်တစ်စင်းအရေးကြောင့် တစ်မြို့လုံးမွေးသည့်ခွေးကို သတ်ရသည် အတင်တင်။

၄၅၃

၁၂၃ ဆင်တစ်စီးကို မီးသင့်သည့်အကြောင်းကြောင့် ကျီးအပေါင်းကိုသတ်ရသည် အနန္တ။

၄၅၃

၁၂၄ ကြိုးကြာငှက်မ၏စကားကြောင့် သားနှစ်ယောက်ကို ပမာယဉ်သည့် နရာယဉ်ပြည်ကြီး၌ ရွှေထီးကာသော မဓရာယဉ်မင်းဖျား။

၄၅၄

၁၂၅ နွားနှင့်သားကို ပုံထား၍သေစေသည့် ဇဋ္ဌာရကျည်းမင်း။

၄၅၉

၁၂၆ အခင်းတစ်ဝ တစ်ခဏတာ စေတနာကြောင့် ပြည်ဆံတော်မှာ ဌာပနာတိုက်ကို ဖွင့်ရသည့် မင်းနရပတိ။

၄၆၀

၁၂၇ မိတေယျအတု ရွှေရုပ်တုပြောင်ပြောင် အတောင်ရှစ်ဆယ် ကြီးကျယ်စွင့်စွင့် လွှားလွှားမြင့်ကို ဖိုကျင့်ထိုး၍ ရသေ့မြို့အလုံး ယူကြသုံးသဖြင့် ဆုံးဖူးသည်တဝ။

၄၆၁

၁၂၈ 'ဘုရား'ဟူသမျှ မြန်မာဘာသာ 'ရွှေ၊ငွေထားစရာ လုပ်သည်သာ။' -ဟု မိစ္ဆာသို့သက်၍ ဖျက်လေ့နာဖြင့် ဘေးသင့်သည့်သန်လျင်စား ကုလားငဇင်္ဂီ။

၄၆၃

၁၂၉ ရတနာပူရတွင် 'ဘုရား'ဟူသမျှကို ဖျက်ကြသည်အခန်းကြောင့် ဘေးဘျမ်းထိမိုးညှင်းစုန် စလုံငယ်သိုဟန်ဘွား။

၄၆၄

၁၃၀ တရားမမှန် စီရင်ဟန်ကြောင့် ရေလျှံဖုံး၍ ပြည်လုံးနစ်သော ကုရတိုင်း။

၄၆၄

၁၃၁ ပင်လယ်လှိုင်းကြောင့် တိုင်းလုံးနစ်သော ကလျာဏီ။

၄၆၆

၁၃၂ ပုပ္ဖဝတီမှာ စိုးမိုးသည့်ဧကရာ သိကြားရွာကို အိပ်မက်မှာထင် ဝမ်းထဲခင်သော် အမြင်ကပါး ပုပ္ဖာစကားကို စိတ်သွားရွှင်၍ မြင်း၊ ဆင်၊ ကျွဲ၊ နွား အပါးပါးနှင့် သားတော်ကိုပင် နတ်တင်မည်ပြု ဉာဏ်ရည်နုချေ၍ အမှုတော်ညှိုး အကျိုးတော်ကျူလှီ။

၄၆၇

၁၃၃ အဇာတသတ် မြတ်ပါသည့်အလောင်း အမှီစောင်း၍ မင်္ဂလမ်းကြောင်း မညီ။

၄၆၉

၁၃၄ ကုမ္ဘဝတီ သဲမိုးမိုး၍ ဒဏ္ဍကီမင်း ယိုယွင်းသည့်ထုံးနည်း နိဿရည်းတစ်ဝတ္ထု။ အနွကဝေဏ္ဍု သားမြေးတစ်စု ကလာဗု၊ စေတီယ၊ ကရမ္မိယ၊ စာပသိပျော် လေးတတ်ကျော်သည် မည်ခေါ် အဇ္ဈန မတော်သမျှ ပျက်စီးကြ။

၄၇၀

၁၃၅ တော်မှန်သမျှ သာမိနဘုန်းရှိ နေမိရာဇာ မင်းပြု၍နေခါ ရထားနှင့်လာ၍ နတ်ရွာသို့တင်ရ။

၄၇၆

၁၃၆ မင်းကြီးကား သုရစိ၊ မိဖုရားကား သုမေဓာ၊ သမ္မာဝါယာမ သီလဥပုသ် စောင့်ကိုယ်၊
 နှုတ်ကြောင့် တုန်လှုပ်သည်ကမ္မလာ လွန်ပူဆာ၍ ရတနာဆုမြတ် ပေးအပ်ရလေ သားဘုန်းဝေကို
 ရွှေနှင့် ပြောင်ပြောင် ပြာသာဒ်ဆောင် ဆောက်ရ။ ၄၇၆

၁၃၇ မဟာသုဒဿနရာဇာ၊ မိဖုရားကား သုဘဒ္ဒါ စိုးစံသောအခါ ရွှေစကြာ ရောက်ရ။ ၄၇၇

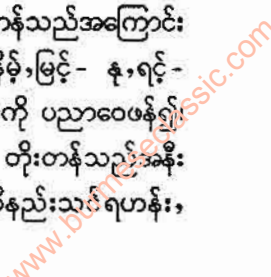
၁၃၈ မိဖုရားကပူဆာ တရားနာလို၍ ဟင်္သာညီနောင်ကို ဆောင်စေသဖြင့်ရောက်လျှင်၊ ပြည့်ရှင်သနင်း မင်း၊
 မိဖုရား၊ ပြည်သားပြည်နေ နာမတ်စေ၍ သေကမကြာ နတ်ရွာမှာချည်း တပေါင်းတည်းစံရ ပမာဏကဲ့သို့၊
 'မိစ္ဆာပါပ ဟူသမျှကို ကိုယ်ကဆုတ်သဖြင့် ဒုက္ခ ဝေးပါကြောင်း။ ဝိသုဒ္ဓါစာရ မြတ်ဓမ္မကြောင့်
 သီလ မွှေးပါကြောင်း။ သက်တော်ရှည်စွာ အာဏာရွှေဘုန်း နေနှုန်းတူစွာ ပြည်ရွာ အေးပါကြောင်း။'
 ဆင့်လောင်းပတ္တနာ မေတ္တာသီတလ ဩဓိသဖြင့် ထုံးပြုလျက် ဆိုပေသည်။ ၄၇၇

၁၃၉ ဥပဒေသမကင်း အခင်းခင်း၌ အရင်းပဓာန ဒသဝိဓ ထိုဆယ်ဝတွင် မူလကိုချီသော် ခန္တီရာဇဓမ္မ၊
 အကောဓရာဇဓမ္မ-ဤနှစ်ဝကို လုံ့လနှစ်၍ အားသစ်တော်မူပါ။ ခန္တီကိုအားသစ်လျှင် အပြစ်စိုးစဉ်း
 ကပ်လာချဉ်းသော်လည်း သည်းညည်းခံလေ့ စိတ်တော်ဓမ္မကြောင့် လောက်လှေ့ပွားစီး ဒေါသမီးလည်း
 မကြီးနိုင်ပြီ။ ခန္တီဟန်ဆိုး ဒေါသမီးလည်း မကြီးလေက ရမည်အပြစ် ကြီးသည်ဖြစ်သော်လည်း
 အဆစ်သေးသွယ် သိမ်ငယ်လေရာ၊ သတ္တဝါတို့ ချမ်းသာရန်များ နတ်ရှင်အားလည်း အမှားနည်းရာ
 ပါယ်လေးရွာနှင့် ကင်းကွာမည့်အကြောင်း လမ်းဟောင်း တည့်မတ်ရာပါသည်။ ၄၇၈

၁၄၀ အရှင်အင်္ဂုလိ၊ ဗုဒ္ဓိကာရ လူကတစ်ယောက် မျောက်မင်း၊ဝါးပင် လတွင်ယုန်ရုပ် ၎င်းတောအုပ်ဟု
 အချုပ်ဖော်ပြ ကပ္ပဋ္ဌိတိငါးထွေတွင် ကိုယ်နေသည့်အိမ်ကို နှိမ်ကာဖဲ့လျက် ယူလေဖျက်သော်လည်း
 အမျက်ကိုထိန်းကျောင်း ခန္တီကောင်း၍ ဟောင်းသော်လည်းမညှိုး ဂုဏ်တန်ခိုးနှင့် မိုးရေတစ်ပေါက်
 မရောက်မကျ မစွတ်ရဘဲ ကပ္ပဋ္ဌိတိ တည်လျက်ရှိ၏။ ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာ ကျမ်းပေါင်းမှာပင် မေတ္တာ၊
 ခန္တီကို ခန္တီဝါဒီရသေ့ကို ပုံချီ၍ မဟေသီဟောဖွင့် ပရမံတပေါ် ခန္တီကျော်သည် သူတော်အကျင့်
 အားရှစ်ဆင့်ကို ဉာဏ်ရင့်တော်မူရာသည်။ ၄၈၀

၁၄၁ မာဿုကုဇ္ဈဘူမိပတိ မာဿုကုဇ္ဈရထေသဘ သမ္မုဒ္ဓလျှင် ဆုံးမဟောကြား ဤတရားကို မှတ်
 သားလည်းပြု သည်းခံမှုဖြင့် ပြည်သူ့ခမည်း မျက်တော်နည်းလော့။ ချုပ်တည်းအမျက် ထွက်လည်း
 မပြင်း လူခပင်းကား မင်းကိုဟူက လောင်ပူရဲရဲ မီးကျိုးခဲသို့ ဝမ်းထဲချဲ့ချဲ့ အမျက်မဲ့လျက် တုန်လှဲသည်းချာ
 ကြောက်လန့်ရှာ၏။ ပြင်းစွာအမျက် ထွက်တပြီးကား ကြက်သီးတက်ဝန် ဦးဖျားမွန်မျှ အလွန်အကျူး
 ကြောက်မိန်းမူးလိမ့်။ ဆူးဆူးရှားရှား အမျက်အားကို တရားဆည်းကိုင် မချုပ်နိုင်လည်း စိတ်ခိုင်တည်တံ့
 ဆင်ခြင်ငဲ့လျက် မဝံ့နှစ်ဆစ် ကြိမ်ဖန်စစ်၍ အပြစ်အလျောက် သုံးကြိမ်မြောက်မှ ခြိမ်းခြောက်လျော်ဘေး
 မင်းဒဏ်ပေးလည်း ကွပ်ရေး ဖန်မများစေလင့်။ မိန့်ဖွင့်သည့်ကျမ်းဟောင်းနှင့် လမ်းကြောင်း တည့်မတ်
 ရာပါသည်။ ၄၉၁

၁၄၂ သို့အတည်တည် တိုးရှည်-သက်ဆင်း အခင်းခင်း၌ တင်းတန်သည်အကျော့ လျော့တန်သည်အကြောင်း
 ပျောင်းတန်သည်အရေး ကြာ၊နေး-နည်း၊များ- ထူ၊ပါး-ပေါ့၊လေး- ပူ၊အေး-နိမ့်၊မြင့်- နု၊ရင့်-
 ငယ်၊ကြီး- ဝေး၊နီး-တို၊ရှည်- နောက်၊ကြည်-ဖြူ၊မည်း နည်းအဖြာဖြာ အရာရာကို ပညာဝေဖန်၍၊
 ကာလံ၊ ဒေသံ၊ အတ္ထံ၊ ဓနံ၊ ပရိဘောဂံ-ဤငါးတန်တွင် ဆုတ်ရန်သည်တစ်မျိုး တိုးတန်သည်အနီး
 အသီးသီးပင်။ စောင်းတီးသည့်ဆရာ၊ တံငါကြိုးငင်၊ ဆင်ထိန်းယရည်း၊ ဝိနည်းသင်ရဟန်း၊

- ပဌာန်းဟောစာပြန်၊ ရေလန်တွင်ပဲ့သူကြီး၊ ရန်နီးသည့်စစ်ဘုရင်၊ ရွှေနန်းငင်ပန်းထိမ်၊ အချိန်သင့်ငွေမှတ်၊
မီးဖုတ်သည့်ယတ်ဆရာ၊ သူနာဆေးပေး၊ ကျောက်သွေးသည့်ရွဲသမား၊ ကျောက်သားဆစ်တမော့၊
ပန်းတော့သည် သဘောကဲ့သို့ မွေ့ချောပြေပြစ်အဆစ်ဆစ်။ ၄၉၃
- ၁၄၃ ခုနစ်အင်္ဂါ စစ်ရေးရာအညီ၊ စစ်ချီခြင်းလေးဦး၊ စစ်ပူးခြင်းနှစ်မျိုး၊ စစ်ထိုးခြင်းခြောက်တန်း၊
စစ်ခံခြောက်ချက်၊ စစ်ပျက်ခြောက်မည်၊ စစ်လည်သုံးဖြာ၊ လွန်လိမ္မာ၍။ ၄၉၆
- ၁၄၄ စစ်သာမကြိုက် သူကလိုက်လည်း တိုက်ရိုက်မပြေး မြေဝေးမရွှေ့ ရှေ့ရှေ့နောက်နောက်
မြော်ထောက်သိမ်းဆည်း အစည်းအအုပ် ပိုက်ထုပ်မပျက် လက်နက်မကွဲ သူရဲမယို ကိုယ်မထိပါး
ငယ်သားချမ်းသာ ဘေးလွတ်ကွာသည် သေနာပတိ စစ်သူကြီးတို့ထုံးကဲ့သို့၊ နှလုံးပိုက်သို့
ရှည်တို့-ပေါ့၊လေးကို ထောက်တွေးတော် မူရာသည်။ ၄၉၆
- ၁၄၅ ထွေလာပြသ နည်းနယမှာ ဗကစရိယာ ဗျိုင်း၏ပမာ၊ ကာကစရိယာ ကျီး၏ခြင်းရာ၊ ကုတ္တုဇူ
စရိယာ ကြက်၏မူရာ၊ သီဟစရိယာ ခြင်္သေ့ကိုဆရာ-အစဖြာ၍ ပြုရာသည်အရလည်း စရိယ
နှစ်ဆယ်။ ၅၀၀
- ၁၄၆ လေးသွယ်သင်္ဂဟ နာယကဂုဏ် ခြောက်စုံကပ်ငြိ အပရိဟာနိယ သတ္တတစ်အင်။ ၅၁၀
- ၁၄၇ ရုဇ္ဇင်္ဂပြကတိ ခုနစ်ထွေအရှိ။ ၅၁၂
- ၁၄၈ သတ္တိ သုံးဝ။ ၅၁၄
- ၁၄၉ မဟတ္တဂုဏ် သုံးစုံတစ်ထပ်။ ၅၁၄
- ၁၅၀ ခြောက်ရပ်မျက်နှာဝယ်၊ ခြောက်ဆယ်ကျော်ကျင့်ဝတ်၊ ပေါင်းအပ်သူတစ်ဆယ့်ခြောက်ပါး၊
ရှားအပ်သူတစ်ဆယ့်ခြောက်ဖြာ။ ၅၁၄
- ၁၅၁ ရန်အောင်ရာသည် သုံးပါး၊လေးပါး၊ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ဤထုံးများကို မှတ်သားတော်မူရာသည်။ ၅၁၅
- ၁၅၂ နေမင်းကိုပုံပြုလည်း အမှုတော် တင်းလွန်းရာလေသည်။
လမင်းကိုပုံပြုလည်း အမှုတော် ဟင်းလွန်းရာချေသည်။
နေသို့လည်းမကျ လသို့လည်းမရောက် သတိထောက်၍ စောင့်ရှောက်တော်မူပါ။ ၅၁၆
- ၁၅၃ သတိကိုလက်ယာ ပညာကိုလက်ဝဲ တံကဲလက်သုံး နှလုံးလုံလောက် ဝီရိယလှောက်၍
မြော်ထောက်တော်မူပါ။ ၅၁၈
- ၁၅၄ ဝီရိယကို ယုံလှသည့် ငါးတစ်ပုံ၊ ကံကိုယုံသည့် ငါးတဝ၊ ကံ၊ ဝီရိယ-နှစ်ဌာနကို
မျှ၍ယုံသည့်ငါး၊ ဤသုံးပါးတွင် ဘုရားဟောဇာတ်နိပါတ်တွင် အလား။ ၅၁၉
- ၁၅၅ တင်းလွန်းလည်း မသင့်ပါ။ လျော့လွန်းလည်း မတင့်ရာ။
ပမာစမူ ပုဂံတွင်နရသူ မင်းမူသောကာလ ဓမ္မရံသီ စေတီကိုတည်သောခါ အာဏာကွပ်ညှပ်
ကြပ်တည်းလှ၍ အကျအန သေချာချက်ကြီးသဖြင့် ရွှေထီးစွင့်စွင့် မဆင့်ပါရ။ကျစွာမင်းမြတ်
စိုးအုပ်ကွပ်စဉ် ပြာသာဒ်ဘုရားကို တည်ထားပါသော် နှိုးဆော်မရှု လုံ့လနုသဖြင့် သာဓုကောင်းချီး
ရွှေထီးလွင့်လွင့် မမြင့်ပါရ။ ၅၂၀

၁၅၆ နရသိင်္ခံ ကုလားကျမင်းတို့ထံ အိပ်ဖန်လှော်ကား လေးဝင်းသားတို့ ပါးလျားသည့်သဘောကို ဉာဏ်စောမက္ခာ။ ၅၁

၁၅၇ မိမိလာပြည်ခွင် ရွှေနန်းရှင်ကို ပုတ်သင်ငယ် ပြိုင်ဖက်၏။
ဇမ္ဗူကြောကို ဆန်ကောငယ်အသွင် မိုးကောင်းကင်က မြင်ပြီးသည့်ရပ်ဆိုတွင် တန်ပြီဟုမရောင့်ရာ ကဲ၍သာ မာန်ခက်၏။
ဇောတိကပြာသာဒ်ကို ဇာတသတ် စစ်တက်၏။
နတ်တို့ရွာကို စကြာမင်း တပ်မက်၏။
ဝတီသာကို အသူရာ စစ်ထွက်၏။
ဘုရားမြတ်ကို မာရ်နတ်သား နှောင့်ယှက်၏။ ၅၂

၁၅၈ လင်းတမင်းထက် မာနတက်၍ အဖက်တန်သော၊ မတန်သော သဘောသွင်းသူ ရှားပါးသည်။
မြေခွေးမျှသာ ကေသရာကို ပြိုင်လာသောသား ဂုဏ်အားမတန် မာန်တံခွန်ကို မိုးစွန်လွှင့်၍ ကျင့်တတ်သူသာ များပါသည်။ ၅၃

၁၅၉ ဤအရာဝယ် ပညာရှေ့ထား မိုးသိကြားမှ နဂါးတသုန် ဂဠုန်တစ်တန် ကုမ္ဘာတစ်တိုက် ရကွဲသံတစ်စု စတုမဟာရာဇ် ငါးဆစ်အာလိန် ချိန်မစဲရ စောင့်နေကြ၏။
အာဠာဝက နတ်ယက္ခမ 'ဂဒြာ' မည်ရတော်ဖြောင့် တံခါးစောင့်ထားဟန်။
မဟာကုဏာလ ဇေနဟု ငှက်များသနင်း ဥသြမင်းနှင့် ရွှေဟင်္သာတို့ ဝဲ၊ ယာ၊ ရှေ့၊ နောက်၊ ထက်၊ အောက်မဟင်း ခြောက်တပ်ဝင်းနှင့် ခင်းကျင်း၍ထွက်ဟန်။ ၅၄

၁၆၀ ညဉ့်သုံးယံတွင် တစ်ယံမျှသာ မက်ရမည့်အကြောင်းကို ကျမ်းဟောင်းနီတိ ရှိသည်အချက်။ ၅၅

၁၆၁ မိန့်မြက်သမျှ ဝိယဝါစာ သာယာချိုမြ ဗိဟိတပုဗ္ဗင်္ဂမာ သြဇာငြိမ့်လေး ပြည်ထဲရေးကို မေးမေးမြန်းမြန်း ရွှေရွန်းသာညင်း ပြုံးခြင်းရှေးရှိ ဝီတိပြန်ပွား ကြားကြားသမျှ သုခထပ်ရစ် ချစ်ဖွယ်ခင်ဖွယ် ဆန်းကြယ်စိတ်ဖြာ ဆိုတတ်စွာလျက်၊ ပဉ္စာလရာဇ် ဘုန်းသစ်တက်ပွား စောတရားသည် ကြီးမားမြင်မြော် မုတ်မပောက်ကို မေတ္တာတော်ထူး ချစ်ခင်ကျူး၍ ဘီလူးစာ မရွယ်။
ဉာဏ်ကြွယ်သည့်နာဂ ရှင်ဒတ္တကို ဝါသဝနတ် ဘွဲ့တော်အပ်၍ လေးမြတ်ကြည်နူး ပြုလေဖူးသို့ နည်းထူးတစ်သီး။ ကျိုးရှစ်သောင်းတွင် ရဲကြောင်းဌာန သုမုခကို ဝိသေသနေရာ သေနာပတိ စစ်သူကြီးအမှု ပြုစေဖူးသို့။ ၅၆

၁၆၂ ကျေးဇူးရှိသူ၊ ဉာဏ်ရှိသူတို့ကို ရွေးယူထောက်မ ဝတ်စားငှ၍ နေ့ညထွက်ဝင် နန်းရင်ပြင်၌ တိုင်ပင်မြော်၍ ပြုစုတော်မူသင့်ကြောင်း။ ၅၇

၁၆၃ မြတ်ဆရာလည်း သံသရာကိုကူးတို့ နောင်ဖို့မျှော်ရှု ကိုယ်ကပြုသည့် ကောင်းမှုပြာသာဒ် အလုပ်လုပ်၍ ရပ်ရပ်ဆိုင်းဆိုင်း တစ်ပိုင်းမပြီးပါ ရှိသေးသည့်တာ။

တက်နတ်ရွာဝယ် ရောင်ဝါမကြီး ရွှေထီးမရှိ ရွှေထုပ်ကာ မပါကလပ် နှင်းဖပ်ဖပ်နှင့် ပူစပ်ချမ်းမြ ရှိရမည့်တာ။

ပညာရှိကျိုး မနပ်နိုးအံ့ စိုးရိမ်သည်အစုစု စတုဓမ္မ ပျို့သာရ၌ ပုညဝတ္ထု မြတ်ကောင်းမှုကို ယခုဆောလျှင် ပြီးမည်ထင်လျက် ချိတ်ငင်ကြိတ် နက်ဖြန်စသည် ကာလမရွေ့ ယနေ့လည်းကောင်း ပြုရာရောင်းဟု လမ်းကြောင်းပြ၍ မိန့်ဟာသည့်ပုံတစ်ပြင်။

ပညာရှင်တို့ ချင်ချင်ကောင်းမှု ပြဆိုလတ်က ယင်းခဏ၌ ကိစ္စလျှပ်လျှပ် ပြီးစေအပ်၏။ အားလပ်မှသာ မဟူရာတည့် ဤနည်းလည်း တစ်ဝါရ။

ပုညဝတ္ထု ကောင်းမှုအရာ ရောက်သောခါမူ လျင်စွာလျင်စွာ ပြုရာသည်ချည်း မင့်တည်းလင့်။-ဟု ထုံးနည်းဟပ်လျက် စပ်ခဲ့သည်တစ်ထွေ။

အန္တေဝက်စွဲ အာတပွဲ ကျမ်းဂန်တွင်ရှိသည့် ပါဠိတော်တစ်ဝါရ။

အဘိတ္ထရေထကလျာဏေ မိန့်ပေသည့်ဝစန လူက,ရှင်က အနိစ္စချည်း, ဒုက္ခချည်း ဖြူ,မည်း မရွေး ကျွန်းလေးရပ်သခင် စကြာရှင်အခေါင် နန်းရွှေညောင်က ငါးမာရ်အောင် မလွတ်ရ။ အနတ္တ သဘောကို စောမိသည်တလျှပ်လျှပ် 'ဝါ'သုံးရပ်ကို စွဲကပ်သည်တဝ။ မဟာသံဝေဂ ရှစ်ဌာနနှင့် ကာလကုန်စေ သဗ္ဗေသင်္ခါရာ အနိစ္စာဝတ ဤဓမ္မတို့ကို ဝေငှနေ့တိုင်း ပုံကသိုဏ်းသို့ မရိုင်းချေသင့် ယူတချင့်လျက် မရင့်စေကောင်း စိတ်ကိုကျောင်း၍ ရှောင်းရှောင်း လျင်စွာ လိုဏ်ဂူဟာကို ပြီးပါစေမှု ပြုသင့်လှချေ အထွေထွေဖြင့် သံဝေဂယူပါကြောင်း။

ထီးလှိုင်ရှင်ကို ဦးတင်သောခါ သိင်္ဂါပြုံးပြောင် နန်းရွှေတောင်က အရောင်ရိုးရ နေရောင် ထဲမှာ ကြိသောအခါ စိတ်တွယ်တာ၍ ဝမ်းသာပီတိ နှစ်သည့်ငှက် ငါးရေမက်သို့ ထွက်မခွာနိုင် လိုဏ်ဂူလှိုင်နှင့် အနိုင်ထုတ်ချောက် ရွာသို့ရောက်လည်း မျောက်တည့်နိုင်ပြီ။ ရှေ့တောင်ဆီက တိမ်နိမ့်ပြာ လျှပ်ရောင်ဖြာလျက် ရွာလူရွာချင် မိုးပွဲဆင်သော် ပူပင်သောက ဗျာပါရကြောင့် 'ရွှေဝ'ဟူသည် ထီး, အောင်စည်နှင့် နတ်ပြည်ဆက်ဆက် သာသည့်ချက်ကို နှုတ်မြွက်မိယောင် မျှော်မိယောင်၍ ဘိုးခေါင် တောင်မှာ ပမာဏသို့ ရူတညှီးသမ်း ပူမည့်ဝမ်းကိုလည်း စိတ်တစ်ခြမ်း နွေး တစ်ခြမ်းအေးလျှင်, တရေးရေးပင် အထင်ခုက ရှိပါကြောင်း။

သည်မှာကားမြို့ သည်သို့ပြစင် သည်တွင်တံခါး သည်ကားလမ်းမ သည်ကစေတီ သည်ဆီ လွတ်ရုံး ကျုံးနှင့်သစ်တပ် မထွပ်,တန်ဆောင်း ရွှေကျောင်း,ရွှေသိမ် မာလိန်စိုက်ထောင် သဲငွေသောင်နှင့် ရွှေတောင်တော်သာ ဧရာရစ်ခြံ ဘုံအထပ်ထပ် လျှပ်၏အရောင် ဆောင် အသီးသီး စိုက်ရွှေထီးက ဆီမီးရောင်လွတ် ပြာသာဒ်ရတနာ သည်ဆီမှာဟု ခါအလီလီ ဆန့်လျက် ချီသော် နောင်ညီမှိုင်းမှောင် ကြက်မင်းတောင်က မြရောင်ညိုချိပ် တိမ်ဝန်းရိပ်၍ ခွေလိပ်ပန်းငုံ ပိုက်ကာရုံသော် သက်လုံဆာပူ သည်းအူကြွေလှ ရှိမည်မှုကိုလည်း ယခုကပင် ရေးရေးထင်လျက် ရှစ်ခွင်မျက်နှာ ကိုးရာသခင် ရွှေမြင်ထင်ကို ကြည်လည်ညွတ်နူး နှစ်စဉ်ဖူး၍ ရှိဦးတိုက်ကာ၊ ဇာတိမှာလည်း တောဝါတစ်လှည့် ရွာတစ်လှည့်နှင့် တောတွင်း၏အလေ့ လျှတစ်နေ့,ဝတစ်နေ့ စေ့စေ့ဟင်းလင်း သီတင်းသုံးမည် အရည်စိတ်သန် မိဋ္ဌာန်ရင်းကတိ ရှိဖူးသည့်တာကြောင့် လက်ယာစွယ်ရှင် ရွှေမြင်ထင်ကို ဦးတင်လိုပါကြောင်း။

၁၆၄ ကိုယ့်ကျောင်းဌာန ကိုယ့်ဒေသမှာလည်း သိသမျှများစွာ သံဃာကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ လယ်နယ် တီထွင် အသင်အဆံ အကြံအကျင့် နေ့ရက်ရင့်၍ ရေနှင့်ဝေးကွာ မွန်းမတ်ကြာသို့ ရှိပါလိမ့်မည် ထင်မိသည်ကြောင့် လှည့်လည်တစ်ခါ ဇာတိရွာသို့ ပြန်ပါတော့မည် အကြံအစည် ရှိပါသည်အကြောင်း တို့ကို ပေါင်းပေါင်းရုံးရုံး ပန်းနှယ်ကုံး၍ ထုံးအဖြာဖြာ ကျမ်းဂန်နှင့်လျော်စွာ သိတော်မူသာအောင် မေတ္တာစာဆက်သွင်းပါသည် သာသနဒါယကာ မဟာဓမ္မရာဇ် တရားမင်းမြတ်။ ၅၃၅

၁၆၅ မင်္ဂလာလှုံထိန် လေးရောင်ရှိန်သား ဂိရိန်မိပတိ တောင်သာမိမှ ဒက္ခိဏမြေ သပြေပထဝီ မြန်လာဆုံ ကျွန်းရပ်ခုံတွင် ငါးစုံသီဒါ ပိုက်ကာလိမ်လစ် ခွေပတ်ရစ်၍ မြစ်အလယ်ချက် မော်သန်လျက်၌ ကြယ်ထွက်သောယောင် ဆောင်အဆန်းဆန်း မှန်ရွှေနန်းနှင့် ရစ်သန်းပိုက်ဆို မြို့လက္ခဏာ ခုံလင်စွာတည်း။
 ရတနာပူရ ပြည်ရွှေဝကို စတုတ္ထထောင် မင်းပွဲဆောင်သား ရန်အောင်ဝိဇယ သာသန ဒါယကာ စိုးစံခါတွင် သလ္လာယုက်ရုံ အလုံအောင်မြို့ မျှိုမင်္ဂလာ ခုံရွေးရွာက အရိယာဝံသ အာဒိစ္စရံသီ ပါရမီ ဆယ်မည် ပွားစိမ့်ရည်သား မထေရ်မြတ်စွာ ထုံးပုံရာ၍ ဂေါစာထောင်မြင့် ရာနှင့်ဖြိုးဖြိုး ရှစ်ဆယ့်ကိုးတွင် တိမ်ခိုးချေလွတ် ဖက်ဆွတ်ပဇ္ဇန် နတ်ဂဠုန်တို့ မြူးချန်ကြကာ သီဂီရဲရဲ ရွှေနန်းထဲ၌ လက်စွဲတော်ရ ထိုက်တန်လှအောင် ပိယထုံကာ စေတနာနှင့် မေတ္တာဆောင်းလျက် စာတော်ဆက်သည် ရာသက်ကျော်ပါ စေကြောင်းတည်း။ ။ ၅၃၆

မုံရွေးဆရာတော် မေတ္တာစာ သက္ကရာဇ် ၁၁၈၉ ခု နယုန်လဆန်း ၃ ရက် တနင်္လာနေ့ ရေးစီ၍ ပြီးသည်။
 နယုန်လဆန်း ၄ ရက် အင်္ဂါနေ့နံနက် ဆောင်တော်ဦးဆောင် စနေဆောင်တွင် စံနေတော်မူစဉ် ညီလာခံ မှူးမတ်အပေါင်းတို့ရှေ့ ရွှေတိုက်အတွင်းဝန် ဝန်ကြီး မဟာသက်တော်ရှည် ဆက်သည်။
 သံတော်ဆင့် မင်းကျော်သီရိ-ငယ်မည် မောင်ရွှင် ဖတ်လျှောက်ရသည်။
 မော်ကွန်းလင်္ကာကို သံတော်ဆင့် မင်းလှသီခီသူ-ငယ်မည် မောင်ရွှေရိုး ဖတ်လျှောက်ရသည်။

မြန်မာမင်းများ၏ သီလကို သြဝါဒဖြင့် မွမ်းမံခြင်း

ဦးအေးရီ (မဟာဝိဇ္ဇာ)

မြန်မာနိုင်ငံ မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးခေတ်ကို ပျူမြို့ပြယဉ်ကျေးမှုခေတ်မှ စတင် ပြောတတ်ကြသည်။ ဤသို့ ပြောရသည်မှာလည်း ရှေးဟောင်းသုတေသနနည်းအရ မြေပေါ်၊ မြေအောက် ရှာဖွေတွေ့ရှိရသမျှ အထောက်အထား များကို အခြေခံပြီး ပြောကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပျူအကြောင်း မှတ်တမ်းများကို လေ့လာသည့်အခါ သမိုင်းပညာရှင် ဒေါက်တာသန်းထွန်း၏ အောက်ပါအရေးအသား မှတ်ချက်တစ်ခုကို သတိပြုမိသည်။

‘ပျူအကြောင်း သိပ် မသိဘူး။ ပြောတတ်သမျှလည်း မမှန်တာ များတယ်။ အားကိုးစရာ ရှေးဟောင်းသုတေသန (archaeology) ဝဲ ရှိတယ်။ တရုတ်မှတ်တမ်းတချို့လည်း ယူသုံးနိုင်သမျှ သုံးရမယ်။ ရှေးဟောင်းသုတေသန ကျေးဇူးကြောင့် ပျူကျောက်စာတွေ ထွက်လာတယ်။ အကုန်နားမလည်ဘူး။’

‘စာကောင်းရင် (လူညံ့တွေက) စလေရေး ပြောကြပြန်တယ်။’ ဆိုတာလို ရှေးပစ္စည်းတွေရင် ‘ပျူ’လို့ ပြောတဲ့ လူညာတွေလည်း ပေါတယ်။ အခု ပြောမှာလည်း အမှန်းအဆများပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးမှ ပြောတဲ့ ခန့်မှန်းချက် (studied guess) ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးဟောင်းသုတေသနကြောင့် နောက်ထပ် အထောက်အထား ပေါ်လာပြန်ရင် ပြန်လည်ညှိနှိုင်းပြီး အခုပြောတာတွေကို ပြင်သင့်ရင် ပြင်ကြသေးတာပေါ့။’^၁

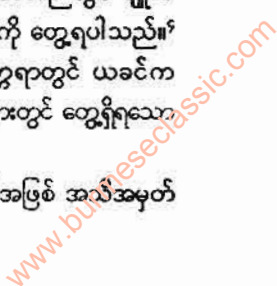
ပျူသမိုင်းကို ပြောကြသည့်အခါ ပျူမြို့ပြခေတ်ကို ‘မိုင်းမောမြို့ဟောင်း၊ ဗိဿနိုးမြို့ဟောင်း’၊ ဟန်လင်းမြို့ဟောင်း၊ သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်း’ ဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ ထိုမြို့ပြနိုင်ငံများ တည်ထောင်ခဲ့သည့်ခေတ်ကို ဤသို့ ရေဒီယိုကာဗွန်ခေတ် ပိုင်းခြားနည်း (Radio Carbon Dating) ၏ အားနည်းချက်၊ တိကျ ခိုင်မာမှု မရှိသည့်အချက်များကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားလျှင်၊ ဗိဿနိုး၊ သရေခေတ္တရာ၊ ဟန်လင်း စသည့် မြန်မာ့ ရှေးဟောင်းမြို့တော်များ၏သက်တမ်းကို ခရစ်နှစ် ၄ရာစု-၅ရာစုမှ ၉ ရာစုအတွင်း ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။ - ဟူသော ဖော်ပြရေးသားချက်များသည် တိကျမှန်ကန်မှု မရှိတော့ကြောင်း တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

မြန်မာ့ရှေးဟောင်း ပျူမြို့တော်များ၏ ခေတ်ကာလကို ‘အေဒီ ၄ ရာစု မှ ၉ ရာစု အတွင်း ထွန်း ကားခဲ့သည်။’ ဟု ယခင်က ဖော်ပြရေးသားချက်များ၊ ဗိဿနိုးမြို့ဟောင်းတွင် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတု ကိုးကွယ်မှု မရှိဟု ကောက်ချက်ချ ရေးသားခဲ့မှုများကို အသစ်တွေ့ရှေးဟောင်းသုတေသန အထောက် အထားများအရ ဤစာတမ်းဖြင့် ပယ်ဖျက်ရပေတော့မည်။^၂

-ဟူ၍ ယခင်တွေ့ရှိရက်၊ ခန့်မှန်းချက်များကို ဖယ်ဖျက်ပြီး၊ ယင်းစာတမ်း၌ပင် ဟန်လင်းကြီးမြို့ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်တွင် ကျောက်ချောခေတ် လက်နက်များ၊ ကြေးခေတ်လက်နက်များ တွေ့ရသောကြောင့် ‘ခရစ်မပေါ်မီ နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ ခန့်က’ ဟု ခန့်မှန်းထားသည်။

ထို ပျူ မြို့ပြခေတ်များအနက် သရေခေတ္တရာမြို့ပြခေတ်မှ လွဲ၍ အခြားပျူမြို့ပြခေတ်တွင် မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေး အထောက်အထား မတွေ့ရသေးပေ။ ခရစ်နှစ် ၁၉၉၃ ခု မတ်လ ၁၈ ရက်နေ့တွင် မှော်စာရွာအနီး ဘုရားထောင် ခေတ်ပရိဝုဏ်ရှိ တူးဖော်မှု ကုန်းအမှတ် ၃၁ မှ ကျောက်အရိုးအိုးတစ်လုံး တွေ့ရသည်။ အိုးပတ်လည်တွင် ပျူစာ ၅ကြောင်း ပါရှိရာ၊ ထိုစာများ ဖတ်ကြည့်သည့်အခါ ဝိကြမမင်းဆက်မှ မင်းများအမည် ၇ ဦးကို တွေ့ရပါသည်။^၃ ထိုဝိကြမမင်းဆက်သည် သရေခေတ္တရာတွင် အုပ်စိုးခဲ့သောမင်းများ ဖြစ်သည်။ သရေခေတ္တရာတွင် ယခင်က ရွာတွေတူးဖော်ရသမျှ ဘုရားကြီးမှ အရိုးအိုး ၄ ခု၊ ကျောက်ဆင်းတုပလ္လင်စာ၊ ငွေဆင်းတုပလ္လင်စာများတွင် တွေ့ရှိရသော မင်းများ၏အမည်နှင့် ပေါင်းသော် မင်း ၁၅ ပါး၏အမည်ကို တွေ့ရသည်။^၄

သမိုင်းပညာရှင် ဒေါက်တာသန်းထွန်းက သရေခေတ္တရာကို ပထမမြန်မာနိုင်ငံတော်အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုထားသည်။^၅

စာပေအထောက်အထားအဖြစ် သရေခေတ္တရာမင်းဆက်ကို ဇာတာတော်ပုံရာဇဝင်တွင် မဟာသမ္ဘဝ၊ စူဠသမ္ဘဝမင်း၊ ဒုတ္တဘောင်မင်းတို့မှ သုပညာနဂရဆိန္ဒမင်းထံ မင်း ၂၇ ဆက်ပြထားပြီး သရေခေတ္တရာ ဒုတိယမင်းဆက် ဟူ၍ သီဟသူမှ စပြီး သတိုးမင်းစောထံမင်းဆက် ၂၀ ပြသည်။^၁

သရေခေတ္တရာမင်းဆက်ကို ဒေါက်တာတိုးလှက 'အေဒီ ၂၈-၉ ရာစု' ဟု ဆိုသည်။^၂

ဇာတာတော်ပုံရာဇဝင်ကမူ သရေခေတ္တရာခေတ်ကို 'ဘုရားသခင်ပရိနိဗ္ဗာန်တော်မူပြီး နှစ်ပိဝတွင်' ဟုဆိုသည့် အတွက် ၅၀၀ ဘီစီကျော်ကာလက ဖြစ်နေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးသမိုင်းကို ပြောကြားလျှင် 'မြန်မာအစ တကောင်းက ပြောကြစဉ်အလား။ သာကီန္ဒယံရင်း၊ ဝင်ရောက်ခြင်း၊ မင်းအဘိရာဇာ' ဟု သူငယ်တန်းဖတ်စာတစ်အုပ်တွင် ရေးသားထားပြီး၊ 'တကောင်း အဘိရာဇာ၊ သာကီမိုးပေပိ' အစချီထားသော 'တို့မမာ' သီချင်းကိုလည်း ဆက်လက်ဖွဲ့ဆိုလိုက်ပြန်ရာ၊ မြန်မာ နိုင်ငံ၌ 'တကောင်းမင်းဆက်က စသည်။' ဟု လက်ခံကြသည်လည်း ရှိသည်။

တကောင်းမင်းဆက်ကို ဇာတာတော်ပုံရာဇဝင်တွင် သတိုးတိုင်းရ ဇမ္ဗူဒီပဓမမင်းမှ စ၍ တိုးမင်းဖျားထံ မင်း ၁၅ပါး စာရင်းပြသည်။^၃ သို့သော် ထိုစာရင်းတွင် အဘိရာဇာမင်း မပါဝင်ပေ။

မှန်နန်းရာဇဝင် အဘိရာဇာမင်းမှစ၍ ဣန္ဒရာဇာထံမင်းဆက် ၃၃ ဆက်ကို 'ပထမတကောင်းဆက်' အဖြစ် ပြပြီး၊ သတိုးဇမ္ဗူဒီပဓမ္မရာဇာမင်းမှ သတိုးမဟာရာဇာမင်းထံ ၁၇ပါးကို 'ဒုတိယတကောင်းမင်းဆက်' အဖြစ် ပြသည်။^၄

ဒုတိယ တကောင်းမင်းဆက်သည် ဇာတာတော်ပုံရာဇဝင်က မင်းဆက် ၁၅ ဆက်နှင့် နီးစပ်သောအမည် များ ဖြစ်သည်။

ဇာတာတော်ပုံရာဇဝင်တွင် 'တကောင်းမင်းဆက်သည် ဘုရားဖြစ်တော်မမူမီ အနှစ် ၃၀၀ စသတည်း။' ဟု ဖော်ပြထားရာ ၈၀၀ ဘီစီကျော်ခန့်က ဖြစ်နေပေသည်။ သို့ရာတွင် တကောင်းခေတ်ကို ယနေ့ဆက်လက် တူးဖော်လေ့လာနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

'အဘိရာဇာမင်းမှ အစပြုသည်။' ဆိုသော တကောင်းခေတ်သည် ပထမမြန်မာနိုင်ငံတော်ဖြစ်စေ။ သရေ ခေတ္တရာမင်းဆက်သည် ပထမမြန်မာနိုင်ငံတော်ဖြစ်စေ။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထိုကာလများမှစ၍ မင်းများ အုပ်ချုပ် လာခဲ့ရာ၊ သက္ကရာဇ် ၁၂၄၇ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၈ ရက် သီပေါမင်း ပါတော်မူသွားသည်အထိ သမိုင်းခေတ်တစ်လျှောက်လုံး မင်းများသာ အုပ်စိုးသူလူတန်းစား ဖြစ်လာသည်။

အုပ်စိုးသောမင်းများကို ကြည့်လျှင် မင်းဆက် တစ်ဆက်တစ်ဆက်တွင် ငတပါးမင်း တစ်ဦးတလေ ပါသည်မှ လွဲ၍ ကျန်မင်းများသည် မွေးရာပါအခွင့်အရေး၊ အမွေဆက်ခံရေးလမ်းကြောင်းအရ မင်းအဖြစ် အုပ်ချုပ်ရ သူများ ဖြစ်လာခဲ့ကြပြန်လေသည်။

မင်းနှင့် ပြည်သူတို့ဆက်ဆံရေးကို ပုဂံခေတ်တွင် ကျောက်စာများမှတစ်ဆင့် စတင်သိရှိလာရသည်။ မင်းတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်ကို 'ရေမြေအရှင်' ဖြစ်သည်။ ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

ပုဂံခေတ်တွင် နာမည်ကျော် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သော မိဖုရားဖွားစောသည် သက္ကရာဇ် ၆၃၄ (ခရစ်နှစ်- ၁၂၇၂)၌ ကောင်းမှုပြုသောအခါ၊

မိမိ၏လင်ဖြစ်သူ နရသိပ်ဥစ္စနာကို 'ရေမြေခပ်သိမ်းသော အသခင်ဖြစ်ထသော မြတ်စွာသော ငါ့လင်သခင်မင်းကြီး' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊

မြေးတော်တရုတ်ပြေးမင်းကို

'အသရေရှိသော ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး၌ ရိုသေမြတ်ထသော၊ သူတော်တကာ၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ထသော၊ အလွံသော မင်းတကာနှင့်ညီညွတ်ထသော၊ ဆင်ဖြူ စသော ရတနာပေါင်းအဖော် သခင်ဖြစ်ထသော ဇမ္ဗူဒီပိက္ခန်း၌ ထွန်းသောနေ့ကဲ့သို့ အရှိန်စော် အရောင်တောက်ပထသော အသရေ ရှိသော သီရိတြိဘုဝနာဒိတျာပဝရဓမ္မရာဇာ- ဥဇနာ မည်သော မင်းကြီး'

-ဟူ၍လည်းကောင်း ရေးသားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ကား ထို့ထက်ပင် ချီးပထား သေးသည်။

အရိမတ္တပူရ မည်သောပြည်နိုက်၊ အစိုးရသော အလွန်ဘုန်းတန်ခိုးကြီးစွာထသော ကျစွာမင်းကြီး ဟူ၍ ဖြစ်သည်။^{၁၁}

ရေမြေခပ်သိမ်းသော သခင်ဖြစ်ထသော၊ နေကဲ့သို့ အရှိန်စော်ရောင်အစရှိသော အလွန်ဘုန်းတန်ခိုးကြီးစွာ ထသော၊ တောက်ပထသော အလွန်ဘုန်းတန်ခိုးကြီးစွာထသော အစရှိသော ဝိသေသနပုဒ်များသည် မင်းတို့အတွက် ပုဒ်များ ဖြစ်သည်။

နေထိုင်သည်များမှာလည်း နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံလုံး၏ ဥသျှောင် ဖြစ်သည့်အတွက် အလွန်ခမ်းနားကြီးကျယ်သည်။ ခမ်းကြီးနားကြီးတည်ဆောက်ထားသော နန်းတော်များ၊ ခမ်းခမ်းနားနားနေထိုင်သုံးဆောင်လှေရှိသော အသုံးအဆောင် များ၊ ပွဲအမျိုးမျိုးအတွက် လဲလှယ်သုံးစွဲနေရသည့် ပလ္လင်များကလည်း အလွန်များလှသည်။^{၁၂}

မင်းကိုလည်း ပြည်သူများက အလွန် လေးစားကြသည်။

ပုဂံခေတ်မြန်မာများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမကို သိရှိလိုက်နာကြသူများဖြစ်၏။ သင်္ဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်၊ ကောသလသံယုတ်၊ ဟဒရသုတ်လာ ငယ်သော်လည်း မထေမဲ့မြင် မပြုအပ်သော ၎င်း မျိုး ကို ကြားနာမိသူများ ဖြစ်ကြပေမည်။

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ဝယ် သီတင်းသုံးတော်မူနေစဉ် ပသေဓဒီ ကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားထံလာ၍ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း အတုမရှိသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ထိုးထွင်း၍သိ၏။ -ဟု ဝန်ခံသလော။ "ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားက 'မင်းကြီး မှန်၏။ ငါသည် အတုမရှိသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ထိုးထွင်း၍သိ၏။" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ပသေဓဒီကောသလမင်းက "အခြားအခြားသော သမဏ၊ ဗြဟ္မဏတို့သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ထိုးထွင်း၍သိ၏။ -ဟု ဝန်ခံကုန်။ အရှင်ဂေါတမသည် ဇာတ်အနွယ်အားဖြင့်လည်း ငယ်သည်။ ရဟန်းပြု သစ်စလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် ဝန်ခံပါသနည်း။" ဟု ပြန်လည် လျှောက်ထားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားက မင်းကြီး 'ငယ်၏' ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မပြုအပ်ကုန်။ 'ငယ်၏' ဟူ၍ ပြက်ရယ်မပြုအပ် ကုန်သောအရာတို့ကား ဤ ၄ ပါးတို့တည်း။ အဘယ် ၄ ပါး တို့တည်းဟူမူ

- မင်းကြီး။ မင်းသားကို 'ငယ်၏' ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မပြုအပ်။ 'ငယ်၏' ဟူ၍ ပြက်ရယ် မပြုအပ်။
- မင်းကြီး။ မြေကို 'ငယ်၏' ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မပြုအပ်။ 'ငယ်၏' ဟူ၍ ပြက်ရယ် မပြုအပ်။
- မင်းကြီး။ မီးကို 'သေးငယ်၏' ဟူ၍ မထေမဲ့မြင်မပြုအပ်။ 'ငယ်၏' ဟူ၍ ပြက်ရယ် မပြုအပ်။
- မင်းကြီး။ ရဟန်းကို 'ငယ်၏' ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မပြုအပ်။ 'ငယ်၏' ဟူ၍ ပြက်ရယ် မပြုအပ်။

"မင်းကြီး။ လူသည် ဇာတ်အမျိုးနှင့်ပြည့်စုံသော၊ ဇာတ် ၃ မျိုးကိုလွန်၍ ဖြစ်သော၊ များသော အခြံအရံ ရှိသော မင်းသားကို 'ငယ်၏' ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မပြုရာ။ ပြက်ရယ် မပြုရာ။ အကြောင်းမူကား လူတို့ထက် မြတ်သော ထိုမင်းသားသည် မင်းအဖြစ်ကို ရသည်ရှိသော် အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ ရာဇဒဏ်ဖြင့် ထိုသူအား ပြင်းစွာ လုံ့လပြုတတ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏အသက်ကို စောင့်ရှောက် လိုသူသည် ထိုသို့မထေမဲ့မြင်ပြုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရာ၏။"^{၁၃} - ဟူ၍ ဟောတော်မူလေသည်။

ထို့နည်းတူ ပထမအပုတ္တကသုတ်၌ 'လူတို့၏ဥစ္စာကို မင်းတို့ယူဆောင်နိုင်သည်။ ထိုသူ၏ ဤသို့ ကောင်းစွာ မသုံးဆောင်အပ်ကုန်သော ထိုစည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို မင်းတို့မူလည်း ဆောင်ကုန်၏။ ခိုးသူတို့မူလည်း ဆောင်ကုန်၏။ မီးမူလည်း ဆောင်၏။ ရေမူလည်း ဆောင်၏။ မချစ်မနှစ်လိုအပ်ကုန်သော အမွေခံတို့သည်မူလည်း ဆောင်ကုန်၏"^{၁၄}

-ဟူသည့် ရန်သူမျိုး၅ပါးဟု နှောင်းခေတ်အသိများလာကြသည့် အဆုံးအမများကိုလည်း သိပြီးဖြစ်နိုင်ကြ ပေမည်။ မင်းသည် မိမိ၏ အသက်နှင့်ဥစ္စာကို ထိပါးနိုင်ကြောင်း သိကြသည့်အတွက် မင်းများကို အလွန်လေးစား ကြကုန်သည်။ 'ရာဇတောဝါ၊ စောရတောဝါ' ဟူ၍လည်း မပြတ် ရွတ်ဆိုနေကြသဖြင့် မင်းဘေးကိုအလွန်ကြောက် ကြသည်။

စားပွဲမှောက်ဘုရားကျောက်စာတွင် အလှူရှင်က မိမိအလှူကို ထိပါးဖျက်ဆီးသူအတွက် ကျိန်ဆိုထား ပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

‘ဤငါလျှ... ကျွန်တစ်ယောက် လယ်တစ်ပယ်ကိုဝံ့တေး ငါ့ဆွေ၊ ငါ့မျိုး၊ ငါ့သား၊ ငါ့မြေးတို့တွင် လည်းကောင်း၊ လူတွင်ဖုန်းမကြီးစေ...တေး။ မင်းကြီးဘေးဘျန်း ဒဏ်ကြီးစွာ သင့်စေတေး။ မီးဘေး၊ ရေဘေး၊ မိုးကြီး ပုဆိန်ဘေး...’^{၁၅}

‘မင်းကြီးဘေးဘျန်း ဒဏ်ကြီးစွာ ဟူသောကျိန်ဆိုမှုသည် ခေတ်အလျောက် အလွန်ထိရောက်နိုင်ပြီး မျက်မြင်ဘေးလည်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိသည်။

မင်းကိုကြောက်သော်လည်း ချစ်ကြည်ညိုမှုများလည်း ရှိသည်။

ဇေယျပျတ်ဘုရားကျောက်စာတွင် ဥဇနာ မင်း၏အမတ် သံဃျင်ဇေယျပျတ်သည် သက္ကရာဇ် ၅၈၅ ခုနှစ်တွင် အလှူပြု၏။ သူ့အား မင်းကြီးက လယ် ၇၅၀ ကို ပေး၏။ ထိုလယ်များကို သူလှူလိုက်သည့်အခါ အလှူမှတ်တမ်း တင်သည်။ သူ့မှတ်တမ်းတွင်

‘ဤငါဖုန်းတော်ရသော လယ် ၇၅၀ သော ကိုဝံ့ကား၊ ငါ့သခင်မင်းကြီးလေ နိဗ္ဗာန်ရစေ ချင်၏။ ငါလေ နိဗ္ဗာန်အား မချွတ်မလွဲလျှင်ရောက်ချင်ရကား၊ ဤငါပြုသော တောကျောင်းဘုရား တရားသင်္ဃာရတနာ သုံးပါးအား အကုန်ငါလှူ၏’^{၁၆} -ဟူ၍ပါ၏။

မိမိအလှူအပေါ် မိမိအားစောင့်ရှောက်သောမင်းကြီးကိုလည်း ကုသိုလ်ရစေချင်ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်သည်။ မိမိကုသိုလ်အတွက် ပတ္တိဒါနကုသိုလ်အဖြစ် အမျှဝေရာတွင်လည်း ဤသို့ မှတ်တမ်းများ တွေ့ရပြန်သည်။ သက္ကရာဇ် ၅၉၃ ခုနှစ်တွင် မှတ်တမ်းတင်သော “စောမင်းလတ်” ကျောက်စာတွင်

‘ဤငါပြုသော ကောင်းမှုကို ချီပင့်ပါသော ရေမြေစိုးသော မင်းလေကောင်း၊ ကြီးစွာသော အမတ် လေကောင်း၊ သူဆင်းရဲ လေကောင်း လူဖြစ်သောကားလူမြတ်။ နတ်ဖြစ်သောလေ နတ်မြတ် ဖြစ်စေသတေး။ အဆုံးစွန်ကာ အသိမြတ်သော သူတော်တို့ တောင့်တစွာသောအဖြစ် အိုင်မင်းသေခြင်း ကွာသော ရုပ်၊ နာမ် ချုပ်ရာ သာယာစွာသော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာအား ရောက်စေလျှင်တေး။’^{၁၇} -ဟူ၍လည်းကောင်း၊

သက္ကရာဇ် ၅၉၅ ခုနှစ်တွင် ရေးထိုးသော ရာဇမဟာမင်္ဂလပတိ ကျောက်စာတွင်လည်း

‘ဤငါမူသော ကောင်းမှုအကျိုးကား ရေမြေစိုးသော အရှင်မင်းကြီး၊ အမိပုရား၊ စိုးသားမင်းသား ရှေ့တော်...သောသံပျင် ကလန်ခပင်ရကြပါစေ သတေး x x သကြားမင်းအစမူသော နတ်များခပင်လေ ရစေသတေး’^{၁၈} - ဟူ၍လည်းကောင်း အမျှဝေထားသည်။

သတ်ပုံမူရင်းအတိုင်း

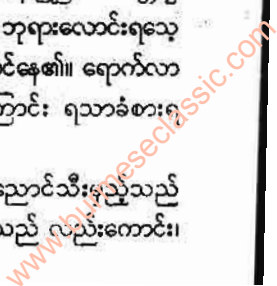
ဤအချိန်မှစ၍ ယနေ့တိုင် ရေစက်ချ အမျှဝေများတွင် ‘လူတို့သနင်း ပြည့်ရှင်မင်းအားလည်းကောင်း၊ နတ်တို့သနင်း သိကြားမင်းအား လည်းကောင်း’ အစရှိသဖြင့် အမျှဝေနေရဆဲ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ တစ်နိုင်ငံလုံးကို သက်ဦးစီးပိုင်အုပ်ချုပ်ရသော မင်းပေါ် မူတည်၍ နိုင်ငံစည်ပင်သာယာဝပြောမှု ရှိမရှိဆိုသည်မှာလည်း တည်မှီနေသည်။

ပုဂံခေတ်တွင် ‘ဇာတ်တော်ငါးရာလည်း အတင့်အတယ်ရေး၏။’ ဟူသော ကျောက်စာမှတ်တမ်းများ တွေ့ရ လေရာ၊ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်တော်များကို ထိတွေ့နေကြပြီးဖြစ်သည်။ ‘ရှေ့ဆောင်နွားလား ပြောင့်ပြောင့်သွားက နောက်နွားတစ်သိုက် ပြောင့်ပြောင့်လိုက်၏’ ဆိုသော စတုတ္ထနိပါတ် ရာဇောဝါဒဇာတ်ကိုလည်းသိပြီး ဖြစ်ကြပေ လိမ့်မည်။

ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း အုပ်စိုးစဉ် ဘုရားလောင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုပြီး ဟိမဝန္တာ၌ နေ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် မိမိအပြစ်ကို ပြောသူရှိမရှိ တစ်နိုင်ငံလုံး လှည့်လည်စုံစမ်းရင်း ဘုရားလောင်းရသေ့ ရှိရာသို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ ဘုရားအလောင်းရသေ့သည် တောမှ ပညောင်သီးမှည့်ကို သုံးဆောင်နေ၏။ ရောက်လာ သော ဗြဟ္မဒတ်မင်းအားလည်း ပညောင်သီးကိုကျွေးပြီး ရေသောက်စေ၏။ အလွန် ချီကြောင်း ရသာခံစားရ သောကြောင့် မင်းကမ်း၏။ ဘုရားအလောင်းရသေ့မြတ်က

‘ဘုန်းကြီးသောဒါယကာမင်းသည် တရားသဖြင့် မင်းပြု၏။ ထို့ကြောင့် ပညောင်သီးမှည့်သည် ချီ၏။ မင်းတို့သည် တရား မစောင့်ကုန်သည်ရှိသော် ဆီပျားတင်လဲ အစရှိသည်တို့သည် လည်းကောင်း။

တောသစ်မြစ်၊ သစ်သီးတို့သည်လည်းကောင်း၊ မချိုကုန်။ မင်းတို့သည် တရားစောင့်ကုန်သည် ရှိသော် ခပ်သိမ်းသော အာဟာရတို့သည် ချိုကုန်၏။ ဩဇာရှိကုန်၏။’-ဟူ၍ဖြေဆိုလေ၏။

မင်းလည်းရသေ့အား မိမိ၏ အကျိုးအကြောင်းကို မပြောဘဲ ဗရာဏသီ ပြန်သွား၏။ ဗရာဏသီ ရောက်သော် အဓမ္မမှုတို့ကို ပြုကျင့်၏။ ထို့နောက် တစ်ဖန် ဗရာဏသီမင်းသည် ထိုရသေ့ထံထပ်မံသွားပြန်သည်။ ရသေ့လည်း ယခင်အတိုင်း မင်းအား ပညောင်သီးကို ပေး၏။ ထိုအခါ ပညောင်သီးသည် ခါးလေ၏။ ‘မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ခါးရသနည်း။’ ဟု မေးလေသော် ရသေ့က ‘မင်း တရားမစောင့်သောကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။’ ဟုဖြေပြီး

‘ဘုန်းကြီးသောဒါယကာ၊ မြစ်ကိုကူးကုန်သောနွားတို့တွင် ရှေ့ဆောင်နွားလားသည် ကောက်စွာ အကယ်၍ သွားအံ့။ ရှေ့ဆောင်နွားလားသည် ကောက်စွာ သွားသည်ရှိသော် ခပ်သိမ်းကုန်သော ထိုနွားမတို့သည် ကောက်စွာ သွားကုန်၏။

ဤအတူသာလျှင် လူတို့တွင် အကြင်မင်းသည် ‘အမြတ်’ဟူ၍ သမုတ်အပ်သည် ဖြစ်၏။ ထိုမင်းသည် အဓမ္မကို အကယ်၍ကျင့်အံ့။ ဤမှတစ်ပါးကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း။ မင်းသည် တရားမစောင့်သည် အကယ်၍ဖြစ်အံ့။ အလုံးစုံသောတိုင်းသည် ဆင်းရဲစွာအိပ်ရ၏။

မြစ်ကိုကူးကုန်သော နွားတို့တွင် ရှေ့ဆောင်နွားလားသည် ဖြောင့်စွာ အကယ်၍ သွားငြားအံ့။ ရှေ့ဆောင် နွားလားသည် ဖြောင့်စွာသွားသည်ရှိသော် ခပ်သိမ်းကုန်သော နွားမတို့သည် ဖြောင့်စွာ သွားကုန်၏။

ဤအတူသာလျှင် လူတို့တွင် အကြင်မင်းသည် ‘အမြတ်’ဟူ၍ သမုတ်အပ်သည် ဖြစ်၏။ ထိုမင်းသည် တရားကို အကယ်၍ကျင့်အံ့။ မင်းမှတစ်ပါးကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း။ မင်းသည် တရားစောင့်သည် အကယ်၍ဖြစ်အံ့။ အလုံးစုံသောတိုင်းသည် ချမ်းသာစွာအိပ်ရ၏။’^{၁၉} -ဟူ၍ဆုံးမလေသည်။

ဤရာဇဝါဒဇာတ်သည် မင်းတို့အား ဆုံးမရာတွင် အလွန်အသုံးဝင်၏။

အမည်ကပင်လျှင် ‘ရာဇဝါဒ’ ဖြစ်သည်။ ရာဇ+ဩဝါဒဖြစ်ရာ ‘ရာဇမင်းအား ဩဝါဒအဆုံးအမပေးခြင်း’ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

ပုဂံခေတ် မော်ကွန်းကျောက်စာ အထောက်အထားများ ကြည့်သည့်အခါ မင်းတိုင်းမင်းတိုင်းကို တရားမင်း အဖြစ် မှတ်တမ်းတင်လေ့ ရှိသည်။ မင်းများကိုယ်တိုင်ကလည်း မိမိတို့ကိုယ်တိုင် တရားမင်းအဖြစ် ဘွဲ့ခံယူလေ့ ရှိကြ၏။ ကျန်စစ်သား၏ မင်းဘွဲ့မှာ ‘ဂြိုဟ်တုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာ’ဖြစ်သည်။^{၂၀} နရပတိစည်သူမင်းက ‘ဂြိုဟ်တုဝနာ ဒိတျာပဝရဓမ္မရာဇာ’ ဘွဲ့ခံသည်။^{၂၁} ကျွဲမင်းက ‘ဩတ္တိတဝနာတိတ္ထာ ပဝရပန်တိတာ ထမ်မရာဇာ’^{၂၂} ဘွဲ့ခံယူပြီး၊ ဥဇနာမင်းက ‘ဂြိုဟ်တုဝနာဒိတျာပဝရဓမ္မရာဇာ’^{၂၃} ဘွဲ့ခံယူသည်။

စောရပန်းသိမ်ကျောက်စာတွင် ဥဇနာမင်းကြီး နန်းတက်သည်ကို ‘ပုဂ္ဂလောင်မင်ဦစိနာမင်းကြီး ရွှေတောင် တက်၏။’^{၂၄} -ဟူ၍မှတ်တမ်းတင်ထားသည်ကို ကြည့်လျှင် မင်းများကို ဘုရားအလောင်းတော်အဖြစ်ပင် အသိအမှတ် ပြုကြသည်။ ဤသည်တို့မှာ ပြည်သူတို့က မင်းတို့အပေါ် ယုံကြည်ချက်ဖြစ်သည်။

မင်းများကလည်း နိုင်ငံအုပ်ချုပ်သည့်အခါ မည်သည့်စေတနာ၊ မည်သည့်မေတ္တာ၊ မည်သည့်တာဝန်များဖြင့် အုပ်ချုပ်ရမည်ကို ပြည်သူတို့သိရှိစေရန် ကြေညာလေ့ရှိ၏။

‘မိမိသည် ဤမေတ္တာ၊ စေတနာ၊ တာဝန်များဖြင့် နိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်နေကြောင်း’ ပြည်သူအား အတိအလင်း ပြောကြားသူမှာ ကျန်စစ်သား ဖြစ်သည်။ ကျန်စစ်သားသည် အနော်ရထာတည်ဆောက်၍ မပြီးစီးခဲ့သော ရွှေစည်းခုံ စေတီတော်ကို သူ မင်းဖြစ်သောအခါ ဆက်လက်တည်သည်။ ခရစ်နှစ် ၁၀၉၃ ခုနှစ် (မြန်မာသက္ကရာဇ် ၄၅၅ ခုနှစ်)တွင် တည်ပြီးနိုင်သည်။-ဟု ခန့်မှန်းသည်။^{၂၅} ရွှေစည်းခုံတည်ပြီးသောအခါ မွန်ဘာသာဖြင့် ကျောက်စာရေးထိုး ထားသည်။ ထိုကျောက်စာတွင် အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရသည်။

‘ဂြိုဟ်တုဝနာဒိတျ ဓမ္မရာဇာမင်း၏ မာကျောခြင်းသည် သံနှင့်တူ၏။ ကောင်းသောသီလဓမ္မတို့ကို ဂြိုဟ်တုဝနာဒိတျ ဓမ္မရာဇာမင်းသည် ဆောက်တည် လတ္တံ့။ အနံ့အစော်နှင့်တူသော အကျင့်ဆိုးအားလုံးတို့ကို အမွှေးအကြိုင်နှင့်တူသော အကျင့်ကောင်းဖြင့် ဂြိုဟ်တုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာမင်းသည် ပျက်ဆီးပစ်လတ္တံ့။ မစင်ကြယ်သော ကိုယ်၏ဒုစရိုက်၊ နှုတ်၏ဒုစရိုက်၊ စိတ်၏ဒုစရိုက် အလုံးတို့ကို ရေနှင့်တူသော စင်ကြယ် သောသီလဖြင့် ဂြိုဟ်တုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာမင်းသည် ဆေးကြောပစ်လတ္တံ့။’^{၂၆}

ကျန်စစ်သား ထီးနန်းရခြင်းသည် စောလူးမင်း၏အန္တရာယ်များကြောင့် စောလူးမင်း၏အန္တရာယ်များကို ရှင်းလင်းပြီးမှ ထီးနန်းရသူ ဖြစ်၏။ ကျန်စစ်သားသည် အနော်ရထာမင်း၏ သားဖြစ်ကြောင်း ဦးကုလားရာဇဝင်ကဆို သော်လည်း၊ သမိုင်းပညာရှင် ဒေါက်တာသန်းထွန်းက မင်းရိုးမင်းဆက် မဟုတ်။ ငတပါးမင်း ဟုခန့်မှန်းသည်။^{၂၇} စောလူးမင်းသည် ငရမန်ကန်းတို့ကိုတိုက်ခိုက်ပြီး ထီးနန်းယူခဲ့ခြင်းကြောင့် နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး ခေတ်ဆိုးတစ်ရပ်ကို ကြုံခဲ့ရပေမည်။

ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ကျောက်စာရေးသားချက်သည် ခေတ်ပြောင်းကာလတစ်ရပ် ကြုံတိုင်းကြုံတိုင်း ပြောလေ့ ရေးလေ့ရှိသော အသုံးအနှုန်းများအတိုင်းပင် သုံးနှုန်းထားသည်။ တိုင်းပြည်ကို ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုရှိအောင် လုပ်မည်။ အကျင့်စာရိတ္တများကို ပြင်မည်။ မင်းသည် တောင့်တင်းသန်မာပြီး သီလရှိသူ။ ဟုဆိုသောအသံများ ကြားနေရ သည်။

ဆက်လက်၍ 'တိုင်းနိုင်ငံ မည်ကဲ့သို့ ဖွံ့ဖြိုးအောင်လုပ်မည်။' ဆိုသည်တို့ကို အောက်ပါအဆိုင်း ကမ္မည်းရေးထိုး ထားသည်။

'အရိမဒ္ဒနပူရ်မြို့၌နေကုန်သော ရေစုန်တွင်အဖမ်းခံရကုန်သော အခြားဒေသသို့သွားကုန်သော အမျိုး လေးပါးတို့သည် ဂြိုတြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇမင်း၏ တန်ခိုးခွန်အား ဝီရိယဖြင့် အလျင်အမြန် ရေဆန် ပြန်တက်ကြလတ္တံ့။ သူတို့သည် အရိမဒ္ဒနပူရ်မြို့၌ ပျော်မွေ့ကြကုန်လတ္တံ့။ ချစ်သူအပေါင်းမှ ကွဲကွာ ကုန်သော သူတို့၏မျက်ရည်ကို အကျိုးစီးပွား ထွက်မြောက်ခြင်းဖြင့် လက်နှင့်တူသော မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ဂြိုတြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇမင်းသည် သုတ်ပစ်လတ္တံ့။ စိတ်နှလုံးပူဆွေးသူတို့၏ နှုပ်ရည်ကို အကျိုးစီးပွား ထွက်မြောက်ခြင်းဖြင့် ရေနှင့်တူသော ကရုဏာဖြင့် ဆေးကြောပစ်လတ္တံ့။ နတ်မင်း ဂြိုတြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇ မင်းသည် လက်ရာလက်ဖြင့် ပြည်သူအပေါင်းအား ထမင်းမုံပေးလတ္တံ့။ လက်ဝဲလက်ဖြင့် လူအပေါင်းအား ပစ္စည်းဥစ္စာ အဝတ်ပုဆိုး ပေးလတ္တံ့။ ပြည်သူအပေါင်းသည် အမိရင်ခွင်ရှိ သားငယ်ကဲ့သို့ ရှိကြလတ္တံ့။ ဤသို့ဂြိုတြိဘုဝနာဒိတျ ဓမ္မရာဇမင်းသည် အကျိုးစီးပွားဖြင့် စောင့်ထိန်းလတ္တံ့။'^{၂၈}

ထိုကာလက လူများသည် နေရာအနှံ့အပြား ရောက်နေကြဟန်ရှိသည်။ ရေစုန်မျောပြီး အဖမ်းခံရသူများ၊ တစ်ရပ်တခြား ရောက်နေသူများရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုသူများကို ပြန်ခေါ်သည့် အသံများလည်း ကြားရ သည်။ ကျန်စစ်သားက မည်သို့မည်ပုံ နှုပ်ရည်တို့၊ မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ပေးမည့်အကြောင်း ပြောထားသည်။

ဤစကားများသည် ကျောက်စာအလိုအရ ကျန်စစ်သားက ပြောခြင်းမဟုတ်။ ကျန်စစ်သားသည် မြတ်စွာ ဘုရား ဗျာဒိတ်အရ အုပ်စိုးရသောမင်းဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကားကို ကြားသိထားသော ဂဝံပတိက တာဝတိံသာသို့ သွားပြီး သိကြားမင်းကို ပြောသည့်သဘောမျိုး ရေးထိုးထားသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ထိုစကားများကို ကျောက်စာရေးထိုးသူမှာ ကျန်စစ်သားဖြစ်၍ ကျန်စစ်သား၏စကားများ ပင်ဟု ဆိုရပေမည်။

နောက်မင်းတစ်ပါးမှာ ကျွဲစွာမင်း ဖြစ်သည်။ ကျွဲစွာမင်းသည် သက္ကရာဇ် ၆၁၁ ခုနှစ်တွင် အမိန့်ပြန်တမ်း ကျောက်စာထိုးသည်။ ထိုကျောက်စာကို အနည်းဆုံး အိမ်ခြေ ၅၀ ရှိသော ရွာတစ်ရွာလျှင် တစ်တိုင်စိုက်စေသည်။ -ဟု ဆိုသည်။ ထိုကျောက်စာအမိန့်တော်ကို ဤသို့နိဒါန်းချထားသည်။

'အတို့ဟုဘုရားစောကြီးသခင် သီရိတြိဘုဝနာဒိတျပဝရ ပဏ္ဍိတဓမ္မရာဇမည်သော ဘုရားရှင်တော် ရှေ့ ထွေတော်။ နင်အလွမ်းသော (လူများ) တကာတို့ ဦးသာထက်အား၊ တင်လှာလင့် နင်လူအများ တကာတို့၊ ဤလူထွင်သော ချမ်းသာ၊ တမလွန်သော ချမ်းသာကို လိုသောသူကား ဤငါ့စကားကို ရိုသေသော ယုံသောမူ၍ လှမစောက် နားထောင်၍ နာအပ်၏။ အဘယ်ကြောင့်နှေးဟူမူကား၊ အကြင်ကြောင့် ဤငါ့စကားကား မိမိပညာဖြင့်ကြံ၍ဆိုသောမဟုတ်စွ။ မြတ်စွာသောဘုရားသခင် သဗ္ဗညုစကားကို မှီ၍ ဆိုသတေး။

ဩ ဤမင်းကြီးကား မိမိကိုယ်ပညာဖြင့် ကြံ၍ဆိုသော မဟုတ်တကား။ မြတ်စွာသော ဘုရားသခင် သဗ္ဗညုစကားကို မှီ၍ ဆိုသတေး။ ဤစကားကို လိုက်မူကား ဤလူထွင်သော ချမ်းသာ၊ တမလွန်သောချမ်းသာကို မလွဲရလျှင်သောတကား။ ဤသို့နှလုံးမူ၍နာအပ်၏။^{၂၉}

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျောက်စာနိဒါန်းအရ ကျွန်ုပ်တို့ထုတ်ပြန်သောအမိန့်သည် မိမိကိုယ်ပညာဖြင့် ထိုးဖောက် ဆိုသောစကား မဟုတ်။ မြတ်စွာဘုရား၏စကားနှင့် အညီဆိုသည်။-ဟု ဆိုသောကြောင့် ပြည်သူပြည်သားများ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ချမ်းသာ ရှိစေရန် တရားနှင့်အညီ ထုတ်ပြန်သည့်အမိန့်ဟု တိုင်းသူပြည်သားများ သိကြစေ လိုသည်။ ကျောက်စာထဲတွင် ရေးထိုးထားသော အကြောင်းအရာမှာ ခိုးသူအား ဖမ်းဆီးကြရန်နှင့် ဖမ်းမိလျှင် မည်သို့ ဒဏ်ပေးမည်တို့ကို ဖော်ပြထားသည်။ ထိုကျောက်စာအတွင်း၌ ဖော်ပြထားသော ပြစ်ဒဏ်များမှာ '၃၂ ပါး သောက်ကြမ္မာ'ဟု မှတ်သားကြသည်။

သူခိုးကိုမိလျှင် ဤသို့ ပြစ်ဒဏ်ပေးရမည်။-ဟု ရေးထိုးထားသည့် ကျောက်စာပါစကားတို့မှာ မြတ်စွာဘုရား၏ စကားဟု ကျွန်ုပ်တို့က ဆိုသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေဝတန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေစဉ် ရဟန်းတို့အား 'ရဟန်းတို့အပြစ်တို့သည် ဤနှစ်မျိုးတည်း အဘယ်နှစ်မျိုးတည်းဟူမူ မျက်မှောက်ဘဝ၌ ဖြစ်သော အပြစ်၊ တမလွန်ဘဝ၌ ဖြစ်လတ္တံ့သော အပြစ်တို့တည်း။ မျက်မှောက်ဘဝ၌ ဖြစ်သော အပြစ်ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤလောက၌ အချို့သောသူသည် မင်းတို့က မကောင်းမှု ပြုကျင့်သော ခိုးသူကို ဖမ်းဆီး၍ အမျိုးမျိုးသော နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းပြုစေသည်တို့ကို တွေ့မြင်၏။ နှင်တံတို့ဖြင့် ရိုက်နှက်စေသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကြိမ်လုံးတို့ဖြင့် ရိုက်နှက်စေသည်တို့ကို လည်းကောင်း...။'။

ဟူ၍ မျက်မှောက်အပြစ်များအတွက် ဒဏ်ပေးခံရပုံများကို ဟောကြားထား၏။ ခိုးသူတို့ကို ဖမ်းမိလျှင် မင်းတို့ အပြစ်ပေးသည့်ဒဏ်များကို ဟောကြားထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ခိုးသူဖမ်းမိလျှင် ဤသို့ ပြစ်ဒဏ်ပေးလော့ဟု မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားထားခြင်း မဟုတ်သည်ကို သတိမူရပေမည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် 'မြတ်စွာဘုရား၏ စကား'ဟုဆိုပြီး ပြင်းထန်သောပြစ်ဒဏ်များကို ဖော်ပြထားရာ ဓမ္မနှင့်အညီ ပြစ်ဒဏ်ပေးသည့်သဘော ပုံကြည့်စေရန် ရည်ရွယ်ပုံရသည်။ ယနေ့အသုံးနှင့် သုံးရလျှင် 'ဥပဒေနှင့် အညီ ထိရောက်စွာ အရေးယူမည်' ဆိုသော သဘောမျိုး ဖြစ်သည်။

'သူခိုးကိုပေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ်တွေဟာ ရက်စက်ပါတယ်။ ရေးထားတဲ့အတိုင်းလည်း ဘုရင်က မလုပ် ချင်ဘူးလို့ ပြောစကားလည်း ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဒီဒဏ်တွေကို မရွံ့မနီကာယ၊ အင်္ဂုတ္တရနီကာယနဲ့ မိလိန္ဒပဉ္စာထဲက ကူးယူထားတာဖြစ်လို့ တကယ်မလိုက်နာ၊ ခြောက်လှန့်ရုံ ထည့်ရေးထားတာ ဖြစ်မယ်လို့ ယူဆတယ်။'။ -ဟူ၍ ဒေါက်တာသန်းထွန်းက မိမိအမြင်ဖြင့် သုံးသပ်ထားသည်။

အုပ်ချုပ်သူမင်းတို့၏ စိတ်စေတနာနှင့် ၎င်းတို့အုပ်ချုပ်နေပုံများကို သမိုင်းကျမ်းများမှ လေ့လာကြည့်သည့် အခါ ထိတ်လန့်စရာများကို တွေ့မြင်ရနိုင်သည်။

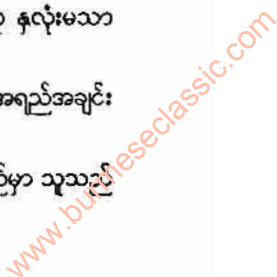
သရေခေတ္တရာမင်းဆက်မှ ဒုတ္တဘောင်မင်းဆိုလျှင် ဘုန်းတန်ခိုး အလွန်ကြီးမားသောမင်းအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုကြသည်။ ထိုမင်းသည် မုန့်သည်မတစ်ယောက်က ဆရာရဟန်းအား လျှူထားသော ကျောင်းဝတ်မြေလယ် ၅၀၀ကို သိမ်းယူမိသည်ဟု တွေ့ရသည်။^၂

အတိတ်ကမင်းသည် မိခင်အရင်းကို ကာမဂုဏ်နှင့် ပြစ်မှားရန် ကြံစည်သောကြောင့် ဒုက္ခတွေ့သွားရသူ ဖြစ်သည်။^၃

သူပညာနဂရ ဆိန္ဒမင်းသည် ကမ်းယံပြည် သောင်းကျန်းသည် သွားရောက်နှိမ်နင်းရာ အောင်မြင်၏။ ထိုပြည်တွင် မဇ္ဈိမတိုက်သား အတောင် ၈၈ တောင်ရှိသော ရွှေဆင်းတုကိုမြင်လေသော် ကြည့်ညိုလွန်းသဖြင့် ပြန်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။ အမတ်များက ပရိယာယ်ဖြင့် ဆင်းတုတော် လဲအောင်ပြုပြီး၊ 'ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံသည်။' ဟုဆိုကာ မီးတိုက်ကြလေ၏။ ရသောရွှေများကို ယူကြ၏။ အမတ်များက မင်းကြီးအား 'ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံင်တော်မူသည်။'ဟု လျှောက်သည့်အခါ မင်းကြီးလည်း 'မဟုတ်သောစကားကိုလျှောက်သည်။'ဟု နှလုံးမသာ ဖြစ်၍ သိတ်သိတ်နေတော်မူ၏။^၄ -ဟုတွေ့ရသည်။

ဗုဒ္ဓမတ်များ၏ပြောဆိုမှု၊ ဆောင်ရွက်မှုတို့ကို မဟုတ်မမှန်မှန်းသိပါလျက် ထိန်းချုပ်နိုင်သည့် အရည်အချင်း နှိုင်းယှဉ်မှုကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ပုဂံခေတ်တွင် စလေမင်းခွေးသည် နှာမည်ကြီး၏။ သူ၏ဘဝကို သမိုင်းကျမ်း၌ ဖော်ပြထားသည်မှာ သူသည်

လှေထိုးသားဘဝမှ မင်းဖြစ်လာရသူ ဖြစ်သည်။ လှေထိုးသားမှ မင်းဖြစ်ရသူ ဖြစ်၍ သူသည် အောက်သက်ကြေသူ ဖြစ်မလာဘဲ အောက်ခြေလွတ်သူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ *လှေထိုးလွှတ်ိုက် လူခိုက်အားကိုး* ဆိုသော မြန်မာစကား ရှိသည်။ စလေမင်းခွေးသည် ထိုစကားအတိုင်း ဖြစ်သွားသည်။ သူ လှေထိုးသားဘဝက သူ့အား ညှဉ်းဆဲသည်ဆိုသော သခင်ကိုလည်း မင်းဖြစ်သောအခါ အပြုံးနှင့် သတ်သည်။ သခင်နှင့် တူသူများကိုပါ သတ်ပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ပြည်ကို ညှဉ်းဖန်များသောကြောင့်၊ မှူးမတ်ဗိုလ်ပါတို့က ပြန်လည်တွန်းလှန်လိုက်သောကြောင့် သူလည်း မရှုမလှ သေပွဲဝင်ရသည်။^{၁၁}

ပုဂံခေတ် နာမည်ကြီးမင်းတစ်ပါးမှာ *ကုလားကျမင်း*ဟု နာမည်တွင်သော နရသူ ဖြစ်သည်။ နရသူသည် ခမည်းတော် အလောင်းစည်သူမင်းကို လုပ်ကြံလိုက်သည်။ ထိုအခါ ခမည်းတော်နှင့် စိတ်အခန့်မသင့်သောကြောင့် နယ်နှင့်ခံနေရသော သားတော်ကြီး မင်းရှင်စောက ကြည်းအား၊ ရေအားနှင့်ချီလာမည်။-ဟု စီစဉ်သည်။ နရသူသည် ပုံသကူမဟာထေရ်ထံ ချဉ်းကပ်ပြီး၊ *နောင်တော်ကို ဓားထမ်း၍ နန်းတင်ပါမည်။*ဟု ပြောသည်။ ပြည်ရွာမှာ သွေးချောင်းမစီးစေရန် ပုံသကူမဟာထေရ်လည်း နရသူပြောသည့်အတိုင်း မင်းရှင်စောထံ သွားပြောသည်။ မင်းရှင်စောလည်း ပုံသကူမဟာထေရ်၏စကားကို ယုံကြည်ပြီး တစ်ဦးတည်းသာ လာသည်။ နရသူလည်း သန်လျက် ထမ်းပြီး နန်းတင်ပါ၏။ သို့သော် ညဉ့်တွင် စားတော်ဝယ် အဆိပ်ခတ်၍ လုပ်ကြံပြန်သည်။ ထိုအကြောင်းကို ပုံသကူမဟာထေရ် သိလေလျှင် နန်းတော်သို့သွား၍ ဤသို့ပြောဆိုကြလေ၏။

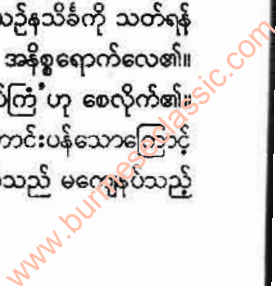
*ဟယ် မင်းဆိုးမင်းညစ်။ နင်ကား သံသရာဝယ် ခံရအံ့သောမကောင်းမှုကို မကြောက်။ ဤ စည်းစိမ်ကို ရလျှင် ခန္ဓကကိုယ်သည် မအိုမေပေပြီ။-ဟူ၍ မှတ်သည်လော။ လောကတွင် နင့်ထက် ပျက်သော မင်းမည်သည်ကား မရှိ ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။ ကုလားကျလည်း *အရှင်မြတ်ကို သစ္စာခံသည်အတိုင်း နောင်တော်သန်လျက်ကို ထမ်း၍ နန်းတင်ပါ၏တကား။* ဟူ၍ဆို၏။

သခင်မြတ်လည်း *လူ့ပြည်တွင် နင့်ထက် ဆိုးရွားညစ်ညမ်းသောသူ မရှိ။*ဟု မိန့်တော်မူ၍ သိန်းခိုကျွန်းသို့ ကြွတော်မူလေ၏။^{၁၂}

နရသူသည် မင်းရှင်စောကို *ဓားထမ်း၍ နန်းတင်ပါမည်*ဟု ပုံသကူမဟာထေရ်ကို လျှောက်၏။ လျှောက်သည့် အတိုင်းလည်း နောင်တော်၏သန်လျက် ထမ်း၍ နန်းတင်၏။ သို့သော် ညဉ့်၌ အစာတွင် အဆိပ်ခတ်၍ သတ်သည်။ *ကတိမတည်သူ*ဟု ပြောရန်လည်းခက်တယ်။ *ကတိမြဲသူ*ဟုဆိုရန်လည်း မလွယ်ပြန်ပေ။ ပစ္စုက္ခဘဝကောင်းစား ရေးအတွက် သံသရာနှင့် လဲသူများလည်း အများရှိနိုင်သည်။ ထိုသူများအတွက် နရသူသည် သာဓကကောင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကုလားကျမင်း အနိစ္စဖြစ်လေလျှင် ၎င်း၏သားများဖြစ်သော မင်းယဉ်နရသိင်္ခီ နန်းတက်၏။ ညီတော် နရပတိစည်သူကို အိမ်ရှေ့အရာ ထား၏။ တစ်နေ့သော် ဝါးပင်အတွင်း သံသေဒဇပဋိသန္ဓေတည်သည်ဆိုသော *ဝေဠုဝတီ*အမည်ရှိ အမျိုးသမီးကို မင်းယဉ်နရသိင်္ခီထံ ဆက်၏။ တောသူဖြစ်၍ မပြုမပြင်ရသေးသော အဆင်းကို မြင်လေသော် *နားကျယ်နှင့် ဝမ်းပျက်လိလိ* ဆိုပြီး သိမ်းပိုက်ခြင်းမပြုဘဲ ညီတော်နရပတိကို ပေးလိုက်၏။ မယ်တော်မိဖုရားကြီးက ဝေဠုဝတီကို ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သော် အလွန်ချောသူ ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ မင်းယဉ်နရသိင်္ခီ တိမ်းညွတ်လာပြန်သည်။ ညီတော် နရပတိစည်သူကို အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာမဟုတ်ဘဲ စစ်မရှိ စစ်ရှာသဘောဖြင့် ငဆောင်ချမ်းသို့ စစ်ချီစေသည်။ နရပတိစည်သူ ငဆောင်ချမ်းစစ်ချီစဉ် မင်းယဉ်နရသိင်္ခီက ဝေဠုဝတီကို သိမ်းပိုက် လိုက်လေသည်။

နရပတိစည်သူ၏ ကျွန်ယု မြင်းခံပြည့်က သခင်ထံ ထိုသတင်းပို့လိုက်ရာ *အချိန်တစ်ည၌ နောက်ကျသော ကြောင့်*ဟု အကြောင်းပြကာ နရပတိစည်သူသည် မြင်းခံပြည့်ကို ကွပ်မျက်လေ၏။ မင်းယဉ်နရသိင်္ခီကို သတ်ရန် ကျွန်ယု အောင်စွာငယ်ကို တာဝန်ပေး၏။ အောင်စွာငယ် လုပ်ကြံ၍ မင်းယဉ်နရသိင်္ခီ အနိစ္စရောက်လေ၏။ အောင်စွာငယ်ကို တာဝန်ပေးစဉ်က *မရီးတော် တစ်ပါးပါးပေးမည်။ အောင်မြင်အောင် လုပ်ကြံ*ဟု စေလိုက်၏။ အောင်မြင်လေသော် ငအောင်စွာက မရီးတော်တစ်ဦးကို တောင်း၏။ မရီးတော်များက တောင်းပန်သောကြောင့် ငအောင်စွာငယ်ကို ကတိပျက်ပြီး *အမျိုးကောင်းသမီးတစ်ဦးယူ*ဟုပြော၏။ ငအောင်စွာငယ်သည် မကျေနပ်သည့်

အမူအရာဖြင့် 'ထို့' ဟု ဆိုလိုက်သောကြောင့် ငအောင်စွာငယ်ကို သတ်ပြန်၏။ မင်းယဉ်နုရသီခီ၏ အထိန်းတော်သား အနန္တသူရိယကိုလည်း သတ်ပြန်လေသည်။"

ဤမင်း ၂ ပါး၏ အမူအကျင့်များကို ကြည့်ပါ။ နရသူမင်း၏သားများပီပီ ဝီသွေးပါလေသည့်အသွင် ပေါက်သည်။ မိန်းမတစ်ဦးအတွက် မဆင်မခြင်အလုပ်များကို လုပ်သည်။ ပြောပြီးစကားကို အလွယ်တကူ ဖျက်သည်။ အမှုထမ်း ၃ ဦး၏ အသက်ကို ဖက်ရွက်ပမာမျှသာ ထားကြသည်။

တရုတ်ပြေးမင်းဟု အသိများကြသည့် နရသီဟပတေ့မင်းကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ သင်္ကြန်ရေကစားရင်းက စခဲ့သောအမျက်ကြောင့် မိဖုရားစောလုံကို သတ်သူဖြစ်သည်။ တရုတ်စစ်လာသောကြောင့် 'အောက်ပြည်အောက်ရွာ ပြေးမည်' ဟု ဖောင်နှင့် တက်တို့ ပြင်စေ၏။ ကိုယ်လုပ်မောင်းမတို့များသောကြောင့် ဖောင်မဆုံ ဖြစ်လေ၏။ 'ကိုယ်လုပ်မောင်းမတို့ ကျန်ရစ်၍ တရုတ်တို့ရလေလျှင် မယားပြုတော့မည်။' ဟုတွေးမိပြီး ထိုကိုယ်လုပ်မောင်းမ ၃၀၀ကျော်ကို ခြေလက်ကြိုးတုပ်၍ ရေမှာ ချစေ၏။ ဆရာတော် မဟာထေရ်တို့က တောင်းပန်သောကြောင့် ကိုယ်လုပ်မောင်းမများကို လွှတ်လိုက်၍ ၎င်းတို့အသက်အန္တရာယ် ကင်းလွတ်သွားရသည်။"

တရုတ်လာသောကြောင့် မိမိအသက်လွတ်အောင်ပြေးရမည့် သူ၏စိတ်ကူးကို ကြည့်ပါ။ မောင်းမများကို တရုတ်တို့ရလေလျှင် မယားပြုမည်ကြောင့် 'ခြေလက် ကြိုးတုပ်၍ရေထဲချ' ဟူသောအမိန့်မှာ မည်မျှ အကြင်နာ တရား ကင်းမဲ့လေသနည်း။ ကိုယ့်အသက်ကို နှမြောသော်လည်း သူ့အသက်ကိုမူ မည်ရွေးမည်မျှကိုယ်ချင်းစာ စိတ်ဖြင့် စဉ်းစားခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရမည်။ အလျဉ်းသင့်၍ တစ်ဆက်တည်း ပြောရလျှင် ထိုမင်း၏ဘွဲ့အမည်မှာ 'သီရိတြိတုဝနာ ဒိတုပဝရဓမ္မရာဇာ' ဟူ၍ဖြစ်သည်။" "ဓမ္မရာဇာ' ပါသောကြောင့် သူ့ကိုယ်သူလည်း "တရားမင်း" အမည်ခံထားသူ ဖြစ်ပါလေ၏။

ပုဂံခေတ်ကျောက်စာများကို ကြည့်လျှင် ကျောက်စာတိုင်းလိုလိုတွင် သံဃာတော်များ၏အမည် ပါဝင်နေသည်ကို တွေ့ရမည်။ သံဃာတော်များရှေ့တွင် ရေစက်သွန်းချလေ့ ရှိသည်။ ကျန်စစ်သားအတွက် ပြုလုပ်သည့် အလှူမှတ်တမ်း ဖြစ်သည့် ရာဇကုမာရ်ကျောက်စာအတွင်း၌ပင် သံဃာတော်များရှေ့ ရေစက်သွန်းကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။ သံဃာတော်များသည် ပြည်သူပြည်သားများမှအစ မင်းအထိ အဆုံးအမပြုကြသူများ ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဗြိတိသျှခေတ်က အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသူ မောရစ်ကောလစ်က ရဟန်း တော်များအနေဖြင့် မင်းများအပေါ် မည်သို့ သြဇာသက်ရောက်သည်ကို

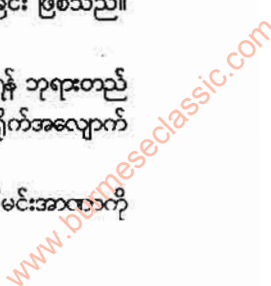
• ဗုဒ္ဓသာသာ ရဟန်းသံဃာများမှာ ရှေးအစိုးရ(ဝါ) မြန်မာဘုရင်များ၏ ဆရာတော်များ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် မင်းဆိုးမင်းညစ်တို့ကို သွန်သင်ဆုံးမ ယန်တားပဲ့ပြင်ကာ မင်းကောင်းမင်းမြတ်တို့ကို ရှေ့ဆောင် လမ်းပြခဲ့ပြီး၊ ကောင်းမြတ်သောယုံကြည်မှုတို့ကို တူထောင်ပေးလျက် ပညာအမြော်အမြင် ရှိသောစကားများကို ဆိုခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။" ၉ - ဟူ၍ မှတ်ချက်ပြုဖူးသည်။

မောရစ်ကောလစ် မြန်မာနိုင်ငံရောက်စဉ်က မြန်မာမင်းများ အုပ်စိုးသည့်ခေတ် မဟုတ်တော့သော်လည်း ယခင်အခြေအနေများကို လေ့လာဆန်းစစ်ပြီး မှတ်ချက်ပြုခြင်း ဖြစ်သည်။ မှန်လည်း မှန်သည်။ သံဃာတော်များကို မြန်မာမင်းများခေတ်က ဘွဲ့တံဆိပ် ကပ်လှူသည့်အခါ 'ရာဇဂုရု' ဟူ၍ 'မင်းဆရာ' အဓိပ္ပာယ်ပါသည့်ဘွဲ့များ လှူလေ့ရှိသည်။ မြန်မာ့သမိုင်းကျမ်းများတွင် သံဃာတော်များ ဝင်ရောက်ရသည့် အခန်းကဏ္ဍများကိုလည်း တွေ့ရ တတ်သည်။

ပထမဆုံးပြောရမည့်အကြောင်းမှာ 'နော်ရထာထံ၊ အရဟံ၊ ခုန်ပျံကျလှာဝံ' ဆိုသော ကပိလက္ခဏာ သံပေါက်အတိုင်း၊ အနော်ရထာမင်းကို ရှင်အရဟံဆုံးမခန်းပင် ဖြစ်သည်။ ရှင်အရဟံ၏ အဆုံးအမကို နာခံရပြီး သည့်နောက် ပုဂံနေပြည်တော်အပါအဝင် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ဗုဒ္ဓသာသနာရောင်ဝါနေသို့ ထွန်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်းရာ ပြည်သူများပါ ဓမ္မနှင့် အဓမ္မကို ခွဲခြားနားလည်လာကြသည်။

မင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ ပြည်သူပြည်သားတို့သည် လည်းကောင်း ဗုဒ္ဓသာသနာပြန့်ပွားစေရန် ဘုရားတည် တောင်းဆောက် ပိဋကတ်တော်များ လှူဒါန်းလာကြသည်။ မင်းတို့ ဘုရားတည်သည့်အခါ မင်း၏ စရိုက်အလျောက် ပြောစမှတ်များ ရှိလာသည်။

နရသူမင်းသည် ဓမ္မရံကြီးဘုရား တည်သည်။ သမိုင်းကျမ်းတို့တွင် ဓမ္မရံကြီးဘုရား တည်စဉ်က 'မင်းအာလာကို

ကြောက်ရွံ့လျက် လုပ်ရသည်ဖြစ်၍ အစေ့အစပ် အသေအချာ လွန်သောကြောင့် ဘုရားမပြီး ဟုတွေ့ရသည်။^{၁၂} ထိုစေတီတည်စဉ်က အုတ်စီအုတ်နင်းလုပ်ရာတွင် အုတ်တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးကြား အပ်သွင်းကြည့်ရာ အပ်ဝင်သွားလျှင် ထိုအုတ်စီအုတ်နင်းပြုလုပ်သူ ပန်းရံဆရာကို သတ်သည်။ ဟု အဆိုအမိန့်များ ရှိသည်။ ဤသို့ စေ့စပ်လွန်းသောကြောင့် ယနေ့ကာလတွင်မူ ပုဂံစေတီများအနက် 'ထုခမ္မရံ' ဟူသော ကျော်စောမှု တစ်ခုတော့ ရနေလေသည်။

စေတီတည်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ စူဠာမဏိစေတီတည်စဉ်က အကြောင်းတစ်ရပ်လည်း ကြုံဖူးသည်။ စူဠာမဏိ စေတီတည်သူမှာ နရပတိစည်သူမင်းဖြစ်သည်။ စူဠာမဏိကျောက်စာတွင် ဤသို့ နိဒါန်းသွယ်ထားသည်။

'သက္ကရာဇ် ၅၄၅ခုစံသဒ္ဒါ၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၃ရက် ကြာသပတေးနေ့အား စံမ္ဘုတိတ် ကျွန်းထက် တောင်တေး နေအရောင်သို့တောက်ပစွာထသော နတ်နှင့်တူသော စည်သူမင်းကြီးသည်ကား အရှေ့တုရင်သို့ ထွက်တော်မူလတ် သောအခါ၌လျှင် ထိုဝိတောက်သည်ကား မီးလောဟု မေးတော်မူ၏။ သူများတို့ဝိကား မီးဟူ၍နားတော်လျှောက်၏။ မင်းကြီးကား ပတ္တမြားတောက်စသ အမှတ်ကိုဝိသိတော်မူ၍ ဆင်တော်ပြန်လတ်၍ သြ ဤမြေအရပ်ကာ မြတ်စွာတကာဟုဆိုတော်မူ၍ ကူတော်အရာနင်းခဲ့၏။ နင်းပြီးမှလျှင် မြေတွင် ထွင်၍ ထာမနာ၏။ ကူတော်အရာလေတေ၏။ ကူတော် တစ်ဆင်ပြီးကလျှင်၊ သြဖုရလေပြုတော်မူ၍ ပြီး၏။^{၁၂}

(ခေတ်စားလုံးပေါင်း ပြင်ထားသည်။)

ကျောက်စာနိဒါန်းအရ သိနိုင်သည်မှာ နရပတိစည်သူမင်းကြီး တုရင်တောင်ထွက်လေသော် တောင်ပေါ်မှ ကြည့်သည့်အခါ နေရောင်ကြောင့် ချောက်အတွင်း တောက်ပနေသည်မြင်လျှင် 'ပတ္တမြားတောက်ပသည်။' ဟု ယုံကြည်ပြီး 'မြေမြတ်သည်' ဟု သတ်မှတ်သည်။ ထိုချောက်ကို ပြည်သူများကို ဖို့စေပြီး ဘုရားတည်သည်။ ထိုသို့ ဘုရားတည်သည်ကို ပုံသကူမဟာထေရ် မြင်လေလျှင် 'မင်းကြီး။ ကောင်းမှုဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ ယခုပြုသောအမှုသည် ကောင်းမှု မဖြစ်၊ မကောင်းမှုသာ ဖြစ်သည်။ ကောင်းမှုချောက် မဟုတ်။ ငရဲချောက် - 'ဟုမိန့်ပြီး မင်းကြီးထံ ဆွမ်းမခံဟု သမိုင်းကျမ်းများတွင် တွေ့ရသည်။

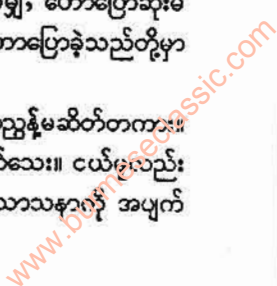
ပုံသကူမဟာထေရ်မှာ နရပတိစည်သူ၏ဖခင် နရသူမင်းအား မင်းရှင်စောကိုသတ်သည့်အကြောင်းနှင့် ဆက်စပ်၍ 'နှင့်ထက် ပျက်သောမင်း မည်သည်ကား မရှိ' ဟု မိန့်တော်မူသော မထေရ်မြတ် ဖြစ်သည်။

မင်းတို့မည်သည် ဘာသာ သာသနာရေးကိစ္စများတွင် သဒ္ဓါစိတ်ထက် သူထက်ငါ အပြိုင်စိတ်များက လွန်ကဲနေတတ် ကြရာ၊ မည်မျှကြီး၍ မည်မျှကျယ်မှန်း မသိရသောချောက်ကို ပြည်သူများအား မင်းအာဏာဖြင့် ဖို့ခိုင်းနေသောကြောင့် ပြည်သူများ ပင်ပန်းဆင်းရဲသည်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ကြုံ၍ 'ကုသိုလ်ချောက် မဟုတ်။ ငရဲချောက်။' ဟု မိန့်ခြင်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

နိုင်ငံတွင်း အန္တရာယ်ကျရောက်လာလျှင်လည်း သံဃာတော်များ ပါဝင်ရပြန်သည်။ 'နရသီဟပတေ့မင်း' ခေါ် တရုတ်ပြေးမင်းလက်ထက်၊ မွန်ဂိုတို့ ဝင်ရောက်သည့်အတွက် နရသီဟပတေ့မင်း အောက်ပြည်အောက်ရွာ ဒလသို့ စုန်ဆင်းလာရသည်ကို သိပြီးဖြစ်ကြပါသည်။ ဤသို့ စုန်ဆင်းပြေးလေသောကြောင့်လည်း 'တရုတ်ပြေးမင်း' ဟု နာမည်ပျက်ဖြင့် သမိုင်းမှတ်တမ်းတင်ခြင်းခံရသူ ဖြစ်သည်။ ထိုမင်းသည် စစ်ရေးဖြင့် တရုတ်တို့ကို မတွန်းလှန် နိုင်သောကြောင့် ပြေရာပြေကြောင်း သံခင်းတမန်ခင်း လွှတ်ရလေတော့သည်။

သက္ကရာဇ် ၆၄၇ ခုနှစ် - ခရစ်နှစ် ၁၂၈၅ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလနှင့် ဒီဇင်ဘာလအတွင်း အနန္တပစ္စည်းနှင့် မဟာဂို တို့အား ငြိမ်းချမ်းရေး စေ့စပ်ပြောဆိုရန် စေလွှတ်သည်။ မအောင်မြင်သောကြောင့် ရှင်ဒီသာပါမောက္ခကို ထပ်မံ စေလွှတ်သည်။ ဆရာတော်သည် ခရစ်နှစ် ၁၂၈၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလနှင့် ၁၂၈၇ ခုနှစ်ဇန်နဝါရီလတွင်းတွင် ထယ်တူ(ပီကင်း)သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဆရာတော် ပြန်ရောက်သည့်အခါ မိမိဆောင်ရွက်ခဲ့သမျှ၊ ဟောပြောဆုံးမ ခဲ့သမျှ၊ ပြီးပြေခဲ့သမျှတို့ကို ကျောက်စာ ရေးထိုးမှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည်။ ဆရာတော် ဟောပြောခဲ့သည်တို့မှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

'ဥယျာဉ်စိုက်သော ယောက္ခားကား ရေသွန်း၍ သစ်ပင်ကို ကြီးစေ၏။ အညွန့်မဆိတ်တကား။ သစ်ပင်သီးပြီးသော်တည်း အသီး စား၏။ တံပြတိတ်ပြည်ကိုလည်း ရေသွန်းဦးလတ်သေး။ ငယ်မှလည်း သာသနာမြတ်စွာ။ မင်းကြီးကား ဘုရားဆုတောင်းသောသူမလော။ အဖဂေါတမသာသနာကို အပျက်

စေလတ်သေး။ မင်းကြီးနိုင်သောပြည်ကားများလည်း များစွ ကြီးလည်းကြီးစွ။ တံပြတိတ်ကား အငယ် တွယ်။ သာသနာရှိသောကြောင့်ရကား၊ ဘုရားလောင်းတို့ကား ပြည်မြတ်၏။

ထိုစကားတို့ကိုကြည့်လျှင် တံပြတိတ်ပြည် (ပုဂံပြည်)သည် ငယ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသာသနာရှိသော နိုင်ငံ ဖြစ်၏။ မင်းကြီးကား ဘုရားဆုပန်မင်း မဟုတ်လော သာသနာရှိသောကြောင့်သာ ဘုရားအလောင်းတို့ ထိုပြည်(ပုဂံ)ကို အမြတ်တနိုးရှိ ကြခြင်းဖြစ်သည်- ဟူ၍ သံတမန်စကား ဆိုသည်။ ထိုအခါ တရုတ်မင်းက

‘ဤစကားတွင် ငါ့အဖို့လည်း ပါ၏။ ပဏ္ဍိတ်လား၍ ပြေးပြေးသရင်တို့ကို ခေါ်လေ။ ကောက်ပဲ လည်း စိုက်လေ။ ပြီးပီသော် ငါ့ကို လွှတ်လတ်တုံ။ ဤသို့ဟူ၍ ငါလာရသတည်း။ အမှုလည်းလျားရလျှင် သတည်း။’ ဟူ၍ပြောပြီး တပ်များကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။- (ခေတ်စားလုံးပေါင်း ဖလှယ်ထားသည်။) စစ်မက်အရေးတွင် တမန်အဖြစ်ဆောင်ရွက်ရသူ သံဃာတော်တစ်ပါးမှာ စကြိုသူမြတ် ဖြစ်သည်။

သက္ကရာဇ် ၇၆၆ ခုနှစ်တွင် ရာဇာဓိရာဇ်သည် အင်းဝသို့ ချီတက်လာသည်။ ရာဇာဓိရာဇ်သည် စစ်ကိုင်း ရောက်သော် ရွှေကြက်ယက်ဘုရား ၂ဆူ ပူးမြင်ပြီး တပ်ချနေ၏။ ထိုအခါ ဘုရင်မင်းခေါင်က ဆရာတော် သံဃာတော်မှစ၍ မှူးမတ်အပေါင်းအား

‘မွန်မင်းရာဇာဓိရာဇ်လာသည်ကို နှုတ်ရေးဖြင့် လည်းကောင်း၊ လက်ရေးဖြင့် လည်းကောင်း သူပြန်လေ အောင် ပသို့စီရင်သော်သင့်မည်နည်း။’ ဟုတိုင်ပင်၏။

ပင်းယ၌ သီတင်းသုံးနေသူ စကြိုသူမြတ်က ‘နှုတ်ရေးဖြင့် ပြန်အောင် သူစွမ်းနိုင်ကြောင်းပြောလျှင် ဘုရင် မင်းခေါင်က စကြိုသူမြတ်ကို

‘ငါ့ဆရာ။ ရာဇာဓိရာဇ်ကို နှုတ်ရေးဖြင့်ပြန်လေအောင် မိန့်တော်မူပါ။’ ဟု တာဝန်ပေးသည်။ ထိုတာဝန်ကို စကြိုသူမြတ် ဆောင်ရွက်သည်။ စကြိုသူမြတ်လည်း ရာဇာဓိရာဇ်နားဝင်အောင် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းလင်း၍ တရားဟော၏။ ရာဇာဓိရာဇ်လည်း စကြိုသူမြတ်ကို ‘ငါသည် ‘မြန်မာနိုင်ငံကို လုပ်ကြံမည်။’ ဟူ၍လာသည်။ ငါ့ဆရာ ငါ့ကို တရားတော်နှင့်အညီ ဟောကြားပေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ငါပြန်တော်မူတော့မည်။’ ဟုပြောပြီး ရွှေကြက်ယက်တွင် ဧရပ်များဆောက်၍ ပြန်လေသည်။ ထိုစရပ်များကို ဘုရင်မင်းခေါင်က မီးတိုက်လေ၏။ ရာဇာဓိရာဇ်လည်း ‘နောင်မှပြန်လာမည်။’ ဟုဆိုပြီး စုန်လေ၏။ မစုန်မီ ရာဇာဓိရာဇ်ပြောသောစကားမှာ

‘အရိယာသံဃာတော်တို့ ခွင့်တောင်းသည်ကို ခွင့်ပြုတော် မူမိလေပြီဖြစ်သည်။ တိုက်၍ မသင့်ပြီ။’^{၁၁} ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ဘုရင်မင်းခေါင်သည် စကြိုသူမြတ်ကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ပရိယာယ်ဆင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့နိုင်သည်။ နရသီပတေ့မင်းနှင့်ဘုရင်မင်းခေါင်တို့သည် ရှင်ဒီသာပါမောက္ခနှင့် စကြိုသူမြတ်တို့ကို မင်းမှူးမင်းရေးရာတို့၌ သံတမန်အဖြစ် အသုံးချသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ရဟန်းတို့ကျင့်သုံးရသော သိက္ခာပုဒ်တော်များတွင် အနေသန ၂၁ ပါးလည်းပါသည်။ ထိုအနေ သန ၂၁ ပါးတွင် တမန်အဖြစ် မဆောင်ရွက်ရခြင်းလည်း ၁ ပါးပါသည်။ အုပ်စိုးသူမင်းတို့သည် မိမိတို့ထီးနန်းစည်းစိမ် တန်ခိုးအာဏာ ထိပါးမည့်အကြောင်း ကြံလာလျှင် သံဃာတော်များကိုပင် အားကိုးကြသည်။

ညောင်ရမ်းမင်းဆက် သာလွန်မင်းကို သားတော် အမြင့်မင်းသား ပုန်ကန်သည့်အခါ သာလွန်မင်းသည် လေးထပ်ကျောင်းသို့သွားပြီး လေးထပ်ကျောင်းဆရာတော်နှင့် တပည့်သံဃာတော်များ၏ ကာကွယ်မှုကို ခံခဲ့ရသေး သည်ကို ရှုလေ။^{၁၂}

သံဃာတော်များကို သံခင်းတမန်ခင်း တာဝန်များပေးစဉ်က ဝိနည်းဒေသနာတော်နှင့် ညီသည်၊ မညီသည်ကို မစဉ်းစား တာဝန်ပေးသည်။ သာမန်အားဖြင့် ကြည့်လျှင် တိုင်းပြည်တွင် စစ်မီးရန်စ ပွားမည်အရေးကြောင့်၊ ပြည်သူပြည်သားများ၏ စစ်ဘေးအန္တရာယ် ကာကွယ်ရန် ဆိုသည်ထက် မိမိတို့ ထီးနန်း စွန့်ရတော့မည့်အကြောင်းက အဓိက အရေးပါနေသည်။

နရသူမင်းက မင်းရှင်စောကိစ္စတွင် ပုံသကူမဟာထေရ်ကို တာဝန်ပေးမူ။ ဘုရင် မင်းခေါင်က စကြိုသူမြတ်ကို တာဝန်ပေးမှုတို့သည် သူတော်သူမြတ်များကို ခုတုံးလုပ်သည့်သဘော ဖြစ်နေသည်။

ဘုရင်တို့သည် ၎င်းတို့အပေါ်၊ ၎င်းတို့၏အပြုအမူ အလုပ်အကိုင်များအပေါ် သံဃာတော်တို့က မညီတော်ပြောဆိုဆုံးမလျှင် ‘ဆရာ ဟူ၍ သည်းခံမှုမရှိ။’

နရပတိစည်သူမင်းက စူဠာမဏိစေတီတည်ရန် ချောက်ကို ပြည်သူပြည်သားများအား ဖို့ခိုင်းစဉ်တွင် ပုံသကူ မဟာထေရ်က 'ကုသိုလ်ချောက်မဟုတ် ငရဲချောက်' ဟုပြောပြီး မင်းကြီး လှသောဆွမ်းကို မခံဘဲနေလေ၏။ ထိုအခါမင်းက

'ဘုန်းတော်ကြီး ငါ့ဆွမ်းကို ဘုန်းပေးတော်မမူသော် ငါ့ပြည်တွင် နေတော်မမူသည်ဖြစ်မှ လွတ်တော် မူမည်။ ပြည်သူတို့ လှသောဆွမ်းလည်း ငါ့ဆွမ်း မဟုတ်တုံလော။' ဟုဆိုလေသည်။ 'ငါ့ဆွမ်း လက်မခံလျှင် ငါ့ပြည်မနေနှင့်' ဟု ရဟန်းသံဃာတော်များကိုပင် ခက်ခက်ထန်ထန် ပြောတတ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ အာဇာနည်မင်း တို့သည် မိမိတို့ဆန္ဒကို မလိုက်လျောသူဖြစ်လျှင် မိမိတို့ လုပ်ဆောင်မှုကို ဝေဖန်သူဖြစ်လျှင် သံဃာတော်ဟူ၍ပင် ကြည့်ညိုစိတ် မထားနိုင်ပုံကို မြင်ရပေသည်။ မကြာသေးမီအချိန်က မိမိတို့ကြုံခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် 'အာဇာနည်တို့၏သဘာဝမှာ ဤသို့ပါတကား။' ဟု သဘောပေါက်နိုင်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် သံဃာတော်များ၏ဩဇာသည် အလွန်ကြီးမားသည်။ သံဃာတော်များကို 'သံသရာအကျိုး အတွက် ကိုးကွယ်သည်ဟုဆိုသော်လည်း လောကီရေး၌လည်း ဩဇာညောင်းသည်။ သံဃာတော်များ၏ ဩဝါဒခံမင်း အဖြစ်လည်း နိုင်ငံက သိစေချင်သည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ် ဘကြီးတော်ဘုရားလက်ထက်တွင် ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓသည် အလွန်ထင်ရှား၏။ ကျမ်းပေါင်း များစွာလည်း ပြုစုခဲ့သော ဆရာတော်ဖြစ်ပြီး ပရိယတ္တိစာပေနယ် သံဃာတော်တို့အတွင်းလည်း ကျော်ကြားထင်ရှားသူ ဖြစ်၏။ ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓကို ဘကြီးတော်မင်းတရားနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး နန်းမတော်မယ်နုတို့က ကိုးကွယ်လေသည်။

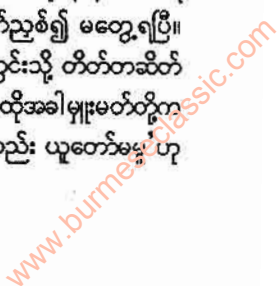
ဘကြီးတော်ဘုရားနှင့် နန်းမတော်မယ်နုတို့သည် သဘင်ကြီးစွာခံ၍ မဟာအောင်မြေဘုံစံ အုတ်ကျောင်း တော်ကြီးကို ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓအား တင်လှူ၏။ ဆရာတော်ကိုလည်း 'စက္ကိန္ဒာဘိသိရိသဒ္ဓမ္မဓဇ မဟာဓမ္မရာဇဂုရု' ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကပ်လှူလေသည်။ မင်းမိဖုရား ၂ ပါးတို့သည် ပရိသတ်တို့အလယ်၌ အလှူတော်ကို ရေစက်သွန်းချ တော်မူပြီးနောက် ဆရာတော်အား 'တပည့်တော်တို့အား သနားသဖြင့် ဆုံးမဩဝါဒပေးသနားတော်မူပါဘုရား။' ဟု လျှောက်ထားလေ၏။ ထိုအခါဆရာတော်က 'မင်းနှင့်တူအောင်ကျင့်က ငါတို့ ဆုံးမဩဝါဒပေးရန် မလို။ မင်းနှင့်တူအောင် မကျင့်က ငါနှင့် မဆိုင်။ အဝီစိနှင့်သာ ဆိုင်သည်။' - ဟူသော စကားတစ်ခွန်းကိုသာ ပြောလိုက်လေသည်။

'မင်းများ မင်းကျင့်တရားနှင့် မညီလျှင် ငရဲနှင့်သာ ဆိုင်သည်' ဆိုသော သဘော သက်ရောက်သည့်စကား ပြောသူ သံဃာတစ်ပါးမှာ မြောက်နန်းကျောင်းဆရာတော်ဖြစ်သည်။

ညောင်ရမ်းမင်းဆက် ပင်းတလဲမင်းလက်ထက် သက္ကရာဇ် ၁၀၂၂ ခုနှစ် ပြာသိုလတွင် ပြည်တွင်း ခိုင်လုံလာသော တရုတ်ရုံလိုမင်းကို အကြောင်းပြု၍ တရုတ်စစ် ပေါ်လာသည်ကို မတားဆီးနိုင်။ တရုတ်စစ်သည်များ တံတားဦးဘက် အထိ ကျူးကျော်လာခဲ့ပြီး ရဟန်းရှင်၊ လူအများကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ မဟာမြတ်မုနိ လေးထပ်ကျောင်း စသော ကျောင်းကန်အများကို ဖျက်ဆီးခဲ့ကြသည်။ ရှင်ဂေလူပါ ထွက်ပြေးကြရတော့သည်။ စံကျောင်းဆရာတော်နှင့် လောကုတ္တရာဆရာတော်တို့လည်း တရုတ်စစ်သည်များ၏ အသတ်ခံရသည့်အထဲတွင် ပါကြသည်။ ထိုအခါ လူတွေမှာ မိမိတို့၏ စပါးကို အလွယ်တကူသယ်ယူခွင့် မရ။ ပြင်ပမှစပါးကို ဈေးကြီးပေး၍ ဝယ်မစားနိုင်။ ရဲမက်အမှုထမ်းတို့ မှာလည်း ရိက္ခာမရကြ။ ရဲမက်တော်တို့က ရိက္ခာပေးပါမည့်အကြောင်း လျှောက်သော်လည်း 'အမှုထမ်းစားလယ်၊ ကိုင်း၊ ကျွန်း ပေးပြီးဖြစ်သည်။ ကျီတော်မှာ စပါးမရှိ' ဟုဆိုသည်။ ကိုယ်လုပ်တော်တို့ကိုမူ နန်းတွင်း၌ သိုလှောင် ထားသောဆန်များကို အနောက်တံခါးကသွင်းပြီး ရောင်းစေသည်။

ထိုအခါ ညီတော်ပြည်မင်းသည် ရဲမက်အမှုထမ်းတို့ကို အပေးအကမ်းနှင့် ဖြားယောင်းပြီး သိမ်းသွင်းသည်။ အမှုထမ်းတို့လည်း ပြည်မင်းကို

'နောင်တော်ဘုရားက ကျွန်တော်တို့ကို ရိက္ခာမပေးပါသောကြောင့် ၂ နပ် မစားရ-၃ နပ်မစားရ ရှိကြပါပြီ။ သေကြရတော့မည်။ ရပ်ရွာမှာ သားမယားတို့ကိုလည်း တရုတ်တို့သတ်ညှစ်၍ မတွေ့ရပြီ။ ဘုရားကယ်တော်မူပါမှ ချမ်းသာရာရမည်။-ဟု ပြောကြသည်။ ပြည်မင်းလည်း နန်းတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်လာပြီး မြေနန်းရှေ့ရောက်မှ တိုက်စည်သံပေးသည်။ ပင်းတလဲမင်းက ကြည့်စေ၏။ ထိုအခါမျိုးမတ်တို့က 'ညီတော် ပြည်မင်း ဝင်လာသည်။ ယခင်က ညီတော်အကြံအစည်ကို လျှောက်သော်လည်း ယူတော်မမူ' ဟု ဆိုသည်။

ပြည်မင်းကို ပင်းတလဲမင်းနှင့် မိဖုရားတို့ ထွက်တွေ့သည်။ တွေ့သည့်အခါ ပြည်မင်းက နောင်တော်နှင့် မရီးတော်တို့ကို ပြစ်မှားလို၍မဟုတ်။ အမှုထမ်းတို့က အကြိမ်ကြိမ် လျှောက်သောကြောင့် ဆောင်ရွက်ရကြောင်း ဆိုသည်။ ပင်းတလဲမင်းနှင့် မိဖုရားတို့က ထီးနန်းကို အလွယ်တကူပင် အပ်ပြီး သီလသာ ဆောက်တည် မည်ဟုပြောသည်။ ထိုအခါ မိဖုရားခေါင်ကြီးက

“ငါတို့ချမ်းသာအောင်ကိုမောင်ကြံရေးသာဖြစ်တော့သည်။” ဟုဆိုသည်။

ပြည်မင်းက “မမည်းတော်ဘုရားသစ္စာ၊ နောင်တော်ဘုရားသစ္စာဝမ်းတွင် အပြည့်ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ် အတွေ့မကြံပါ။” ဟု လျှောက်ပြီး နောင်တော်၊ မရီးတော်နှင့် ၎င်းတို့၏ သားတော်၊ မြေးတော် ၄ ဦးအတွက် နေ့တိုင်း စာတော်ဦး ပို့သည်။ မကြာမီ ထို ၄ ဦးကို ရေမှာဖျောက်ဖျက်ရန် မြစ်ဆိပ် ခေါ်သွားသည်။

မရီးတော်မိဖုရားခေါင်ကြီး “ငါ့ဝါးဖတ်နှင့်သာ ကြီးပြင်းသသူ ငါ့ကို ပြစ်မှားရလေသည်။” ဟု မြစ်ဆိပ် ရောက်သည်ထိ မြည်တမ်းရေရွတ်ပြီး လိုက်သွားကာ ရေမှာဖျောက်ဖျက်ခြင်း ခံရသည်။

ပင်းတလဲမင်း၏အရေး ရှင်းလင်းသွားသည့်အခါ ပြည်မင်းသည် တရုတ်တပ်များကိုလည်း ရှင်းလင်းသည်။

သတ္တရာဇ် ၁၀၂၃ ခုနှစ် တော်သလင်းလပြည့်နေ့တွင် ဥကင်တော်ဖွင့် အခမ်းအနားကျင်းပပြီး နန်းတွင်း၌ ဆရာတော် သံဃာတော်များကို ပင့်ဖိတ်ဆွမ်းကပ်လှူပြီး ဤသို့လျှောက်သည်။

“ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်ဘုရားကို ပြစ်မှားလို၍ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ကိုးကွယ်ရာမရှိပြီ” ဟု အကြိမ်ကြိမ် လျှောက်သောကြောင့် သံဃာအားကို ဘုရားမဆန်ဆိုသကဲ့သို့ ကြံရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့လျှောက်လျှင် ဆရာတော်ကြီးများက “ကြံသော်လည်း ကံမမီက မဖြစ်ရာ။ မကြံသော်လည်း ကံကြီးက ဖြစ်ရောသည်။” ဟု မိန့်လေ၏။ သို့ရာတွင် မြောက်နန်းကျောင်းဆရာတော် အဂ္ဂမဇ္ဈလင်္ကာရကမူ

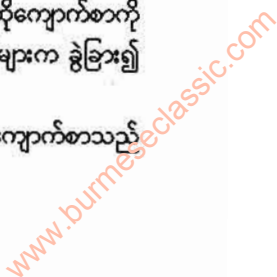
“ငါတို့နှင့် အရာမဟုတ်။ ညီတော်၊ နောင်တော် ၂ ပါး ဟုတ်၊ မဟုတ်ကို အောက်ရောက်မှ ငြင်းခုံကြပါလေ။” - ဟု မိန့်ဆိုလေသည်။

ပင်းတလဲမင်း အုပ်ချုပ်မှုညံ့ဖျင်းသဖြင့် ဤသို့ဖြစ်ရပါသည်။ - ဟု ဆိုငြားလည်း ပင်းတလဲမင်းမိဖုရားကြီး၊ သားတော်နှင့် မြေးတော် ၄ ဦးကို ရေ၌ ဖျောက်ဖျက်ရန် ခေါ်သွားစဉ်ကလမ်းတွင် မိဖုရားကြီးပြောသောစကားကို ကြည့်ပါ။ “ငါ့ဝါးဖတ်နှင့် လူဖြစ်လာရသူက ငါ့ကိုသတ်လေခြင်း” ဟု အစိပွယ်ပေါက်သည်။ ပြည်မင်းကလည်း နောင်တော်ဘုရားကျေးဇူး သူတွင် ရှိကြောင်းလည်း ဝန်ခံထွက်ဆိုထားလေသည်ကို ထောက်လျှင်၊ ပင်းတလဲမိဖုရားကြီး စကားမှာ မှန်သည် - ဟု ယူဆနိုင်သည်။ ပင်းတလဲမင်းက ထီးနန်းရော ခန္ဓာကိုယ်ပါ အပ်ပြီးပါလျက် သတ်ဖြတ် ရှင်းလင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့နိုင်သည်။

ဤသို့ သတ်ဖြတ်ရှင်းလင်းပြီးသော် နန်းတက်ဥကင်ဖွင့်ပွဲ၌ ဆရာတော်ကြီးများကိုပင့်ပြီး “သူ မလွန်ကြောင်း လျှောက်ကာ သံဃာတော်များ၏အတည်ပြုချက်ကို ယူရန် ကြိုးစား၏။” သံဃာအား ဘုရားမဆန်သာ ဟုပင် သံဃာ့စကားကို မြတ်စွာဘုရားပင်လျှင် မဆန့်ကျင်ကြောင်း သာကေစကား ဆိုသည်။ အခြားဆရာတော်များက လိုက်လျောညီထွေစကားကို ဆိုသည်။ အာဏာအရှိန်ပြင်းထန်စ ဘုရင်အသစ်ကို မဆန့်ကျင်လိုကြဟန် တူ၏။ မြောက် နန်းကျောင်းဆရာတော်က “ဒီကိစ္စတို့နှင့်မဆိုင်။ ဟုတ်၊ မဟုတ် မင်းတို့ညီအစ်ကို အောက်မှာ ငြင်းကြ။ ဆိုသည်မှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထိထိရောက်ရောက်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။” မင်းတို့ညီအစ်ကို ငရဲမှာ ငြင်းကြ ရော။” ဆိုသည့် အစိပွယ်။ အာဏာသံပြင်းထန်နေတတ်ကြသည့်မင်းများကို ဤသို့ ထိထိရောက်ရောက် ဆုံးမစကား ပြောသော သံဃာတော်များ သမိုင်းတစ်လျှောက် အလွန်နည်းခဲ့သည်။

မင်းများသည် မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့ “သာသနာဒါယကာ” အမည်ခံယူကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း “သာသနာဒါယကာတရားမင်း” ဟု ပြောတတ်ဆိုတတ် ရေးတတ်ကြသည်။ ပုဂံခေတ်တွင်ထင်ရှားခဲ့သော ဖွားစောသည် ပုဂံမြို့ လေးထောင့်ကန်အရပ်တွင် မင်းဝိုင်းကျောင်းတည်ဆောက်ပြီး ကျောက်စာ ရေးထိုးခဲ့သည်။ ထိုကျောက်စာကို “မင်းဝိုင်းကျောင်းကျောက်စာ” ဟုလည်းခေါ်ပြီး ဖွားစောကိုလည်း “မင်းဝိုင်းဖွားစော” ဟု ပညာရှင်များက ခွဲခြား၍ အမည် သစ် ပေးထားသည်။

သတ္တရာဇ် ၆၂၇ ခုနှစ် ပြာသိုလပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ရေးထိုးထားသော မင်းဝိုင်းကျောင်းကျောက်စာသည် ပုဂံ၌ အုပ်ချုပ်ခဲ့သောမင်းများကို ဤသို့မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။

အသရေရှိသော ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး၌ ရိုသေမြတ်ထသော သူတော်တကာ၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ထသော အလွဲသောမင်းတကာနှင့် ညီညွတ်ထသော ဆင်ဖြူရတနာအပေါင်းအဖော်သခင် ဖြစ်ထသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ ထွန်းသောနေ့ကဲ့သို့ အရှိန်စော်အရောင်တောက်ပထသော၊ အသရေရှိသော၊ သီရိတြိဘုဝနာဒိတျာ ပဝရဓမ္မရာဇာ၊ ဥဇနာမည်သောမင်းကြီးဖွားရင်းသည်

ထိုကျောက်စာတွင် အမည်ဖော်ထားသောမင်းသည် ပုဂံသမိုင်း၌ထင်ရှားသော တရုတ်ပြေးမင်း ဖြစ်သည်။ ဖွားစောသည် တရုတ်ပြေးမင်း၏အဖွား ဖြစ်သည်။ တရုတ်ပြေးမင်းနန်းတက်ပြီး မကြာမီက ရေးထိုးသော ကျောက်စာ ဖြစ်သည်။ တရုတ်ပြေးမင်းသည် သက္ကရာဇ် ၆၀၂ခုနှစ်တွင် နန်းတက်သည်။ -ဟုဆိုသကဲ့သို့ မှန်နန်းရာဇဝင်တွင် သက္ကရာဇ် ၆၁၇ ခုနှစ်တွင် နန်းတက်သည်။-ဟုရေးသည်။

ထိုကျောက်စာတွင် ဆက်လက်ရေးထားသည်မှာ

သက္ကရာဇ် ၆၂၃ ခု မြို့ကြွသိုလ်နှစ်၊ မြေးမင်းကြီးလက်ထက် တပို့တွဲလဆုတ် ၄ ရက်အင်္ဂါနေ့အား တံမျှင်မြို့မြေကို အိမ်နိမ့်ကျွန်း၊ ငရစ်သင်၊ မယ်တော်အနက်ဟု အသံများလတ်တေး၊ သခင်ဖွားစောမြေး မင်းကြီးကို ကြား၏။ ဘုရားလောင်း မိန့်တော်မူ၏။ ခမည်းဖွားစောကို မဟာဒါန်ပေးခဲ့သောတိုင်း နိုင်အောင်မူပစေဟု၊ အပသူငယ်။ လက်ဆောင်ဥတ္တမဖရစ်ကို သုခမိန့်သား ထွေတော်ချ၏။ ဖွားစောမြေနှင့် ပတ်သက်၍ တရားဖြစ်သည်ကို မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။*

ကျောက်စာမှတ်တမ်းများတွင် ဖွားစောက သူ့မြေးဥဇနာ (နရသီဟပတေ-တရုတ်ပြေးမင်း)ကို *ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ-ရတနာ ၃ပါးကို ရိုသေမြတ်နိုးသောသူ*ဟု ပထမစာကိုးအပိုဒ်တွင် တွေ့နိုင်ပြီး၊ ထိုမင်းကို၊ *ဘုရားလောင်း*ဟု ဒုတိယစာကိုးအပိုဒ်တွင် တွေ့နိုင်ပေသည်။

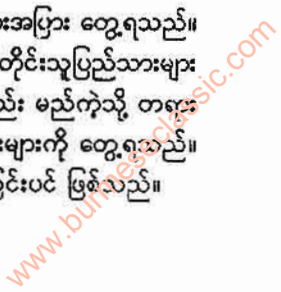
တရုတ်ပြေးမင်းအကြောင်း သိသင့်သမျှ သိကြပြီးဖြစ်ပါသည်။ ပုဂံသို့ တရုတ်စစ်များ ရောက်သောအခါ သူ၏အသက်နှင့် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ထိပါးလာလေသည်။ တရုတ်ပြေးမင်း၏ ကာကွယ်မှုကို သမိုင်းကျမ်းများက ဤသို့ကမ္ပည်းထိုးထားသည်။

တရုတ်ဦးတည်ဘွားက စစ်သည်ချီလာပြီ ဟူ၍ နရသီဟပတေမင်းကြီး ကြားတော်မူသော် များတော် မတ်တော်တို့ကိုခေါ်၍ တိုင်ပင်တော်မူ၏။ *ယခုပုဂံမြို့လည်း ကျဉ်းလှသည်။ မြို့စောက်လည်း နိမ့်သည်။ သူရဲရိုလိပ်ပါ ဆင်လုံးမြင်းရင်းနေ၍ မခံသာ ဖြစ်သည်။ အရှေ့မြစ်ညာ ပင်လယ်ရွာကသည် တောင်ကို အဖြောင့်သွား၍ ရွာသာမြို့ကို အတွင်းသွင်းပြီးသော် ခိုင်လုံအောင် မြို့တည်မည်။ ငါ အကြံတော် ရှိသည်။ ယခုအုတ်ကျောက် အလျင်မရသာဖြစ်သောကြောင့် ဘုရား၊ ဝု၊ ကျောင်းတို့ကို ဖျက်၍ အုတ်ကို ယူ၍ အလျင်ပြီးလွယ်မည်။* ဟူ၍ အမိန့်တော်ရှိ၏။ ဖျက်လာသည်ကား ဝုကြီး ၁၀၀၀၊ ဝုငယ် ၁၀၀၀၊ ကုလားကျောင်း ၃၀၀၀ ပျက်သောဟူ၏။*

ရတနာ ၃ ပါးကို ရိုသေသောမင်း၊ ဘုရားအလောင်းမင်း-ဟူ၍ မှတ်တမ်းတင်ခံရသောမင်းကြီးသည် မိမိအသက်နှင့် ထီးနန်းစည်းစိမ် ထိပါးခံရမည့်အရေး ပျက်စီးမည့်အရေးများ ကြုံလာသော် ဘုရား၊ ဝု၊ ကျောင်း များကို ဖျက်ပြီး မိမိကိုယ်ကျိုးစည်းစိမ်ကို ကာကွယ်သူဖြစ်ကြောင်း တွေ့နိုင်သည်။

မင်းကောင်းမှ တိုင်းပြည်သာယာဝပြောစည်ပင်မည်ဖြစ်၍ မင်းကိုဆုံးမမည့်သူ ရှိဖို့ လိုသည်။ ထိုတာဝန်ကို ရဟန်းသံဃာတော်များက ယူသည်။ *တာဝန်ယူသည်* ဆိုသော်လည်း မင်းက ခန့်ထားခြင်းလည်း မဟုတ်။ ပြည်သူ များက လျှောက်ထား၍လည်း မဟုတ်။ သင်္ဂါလသုတ်တွင်လာသော ရဟန်းဝတ္တရား ၆ ပါးအရ သံဃာတော်များက ကျင့်သုံးခြင်း ဖြစ်သည်။ *မင်းတို့အား ဆုံးမသည်* ဆိုသော်လည်း ဒေါသစိတ်ကို အရင်းခံထားဘဲ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် မကောင်းမြစ်တာ ကောင်းရာကိုဆိုလစ်ပင်။

ပုဂံခေတ်က စာပေပေါ်ထွန်းနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အလှူမှတ်တမ်းများသာ အများအပြား တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ကျန်စစ်သား၏ နန်းတည်ကျောက်စာတစ်ချပ်လုံးကို ဖတ်ကြည့်လျှင် *မင်းက တိုင်းသူပြည်သားများ အပေါ် မည်ကဲ့သို့နှစ်သိမ့်ပေးမည်။ မည်ကဲ့သို့ပံ့ပိုးပေးမည်။ တိုင်းသူပြည်သားများကလည်း မည်ကဲ့သို့ တရား ကျင့်ကြလိမ့်မည်။ တိုင်းနိုင်ငံ မည်မျှအထိ အေးချမ်းနေလိမ့်မည်။* ဆိုသော အရေးအသားများကို တွေ့ရသည်။ ထိုအရေးအသားများသည် တစ်နည်းအားဖြင့် မင်းက နိုင်ငံသားများအပေါ် ကတိပြုလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ရာဇာဝါဒကျမ်း

အင်းဝခေတ်တွင် ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရက ဂန္ထိသာရပျိုရေးသည်။ ပျိုနိဂုံးတွင်

‘ရွှေနန်းသခင်၊ ဘုရင်ခေါင်ထွတ်၊ မင်းမြတ်ဆရာ၊ ရဋ္ဌသာဟု ပညာထင်ပေါ်၊ ထေရ်မြတ်ကျော်လျှင်၊ လေးဖော်ထင်ရှား၊ အမျိုးသားအား၊ သနားမေတ္တာ၊ ကရုဏာတိုက်တွန်း၊ ချီးပင့်ညွှန်း၍၊ ထူးဆန်းမြားမြောင်၊ ကျမ်းကုန်အောင်မှ ယူဆောင်ဓိပွယ်၊ ကျင့်ဖွယ်ဖွယ်ကို၊ ရွေးချယ်သီရုံး၊ ဖန်းနှယ်ကုံး၍၊ နှလုံးတန်ဆာ၊ ဖြစ်စိမ့်ငှာဟု၊ လက်ချိုမြ၊ မိန့်ခဲ့ဟသား၊’ (အပိုဒ်-၄၇)။

ထိုဆုံးမစာအတွင်း မင်းကို ဆုံးမထားသည့်အပိုဒ်များလည်း ပါသည်။ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရပင်လျှင် ‘အသင်္ခါရိ ကသမ္ပယော’ ချီမေတ္တာစာ ၃ ပုဒ် ဘုရင်မင်းခေါင်ထံ ပို့ဖူးသည်။ ထိုမေတ္တာစာအတွင်းဝယ်

‘ပြည်ကြီးသနင်း၊ မင်းတို့ခလေ၊ ခြင်္သေ့အားလှိုင်း၊ ကျင့်ပုံခိုင်းလျက်၊ ဥဗျိုင်းကျင့်ခင်း’ ဟူ၍ လည်းကောင်း

‘မင်းကောင်းတို့သည်၊ ညဖို့အပြား၊ ယံ ၃ပါး၌၊ ယာပိုက်မျှပျော်၊ စက်တော်ခေါ်မြဲ’ ဟူ၍လည်းကောင်း

‘မျက်ထွက်ကားနည်း၊ သည်းခံကားများ၊ စားသော်အတန်၊ ပေးဟန်အလွန် ဝေဖန်အင၊ ပြင်းပြအမျက်၊ ထွက်လာသောအခါ၊ ပညာချွန်းအုပ်၊ ဆုပ်သော်ဖရိဖရဲ၊ ကြွသော်တထွေးလုံး၊ ကျင့်သုံးရမည်။’^{၁၃} ဟူ၍လည်းကောင်း မင်းကို ဩဝါဒပေးသည့် အဆုံးအမစကားများတွေ့နိုင်သည်။

ကန်တော်မင်းကျောင်းဆရာတော်သည် ‘လောကသာရ’ ဆုံးမစာရေးသည်။ ထိုဆုံးမစာတွင် ‘မင်းကို ဆုံးမသောအခန်း’ သီးသန့်ရေးထားသည်။ အပိုဒ် ၂၃ မှ ၄၇ ထိ ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်က ဤအခန်းကို နိဂုံးချုပ် သည့်အခါ ‘လူ့ဖရာဇာ၊ နရာဇိပ၊ ဘူပါလဟု၊ လောကထွတ်များ၊ မင်းတို့အားကို၊ စီးပွားချမ်းသာ၊ ဖြစ်စိမ့် ငှာဖြင့်၊ ပညာသေတ္တာ၊ ရုံးစည်းပြု၍၊ ကျင့်မှုတရား၊ မှတ်စိမ့်ထားသည်’^{၁၄} ဟူ၍ခြားဖော်ပြထားသည်။ ထို အခန်းတစ်ခန်းလုံး မင်းကိုဆုံးမခန်းပင် ဖြစ်သည်။

ကန်တော်မင်းကျောင်းဆရာတော်ပင် ရွှေဂူဒါယကာရွှေနန်းကြော့ရှင်ကို ဆုံးမသည့် မေတ္တာစာ ရေးသား ပေးပို့ခဲ့သည်။ ထိုဆုံးမစာကို ဟံသာဝတီပါ မင်းလက်ထက် တောင်တွင်းမင်းကျောင်းဆရာတော်က အဖြေ ရေးသားထားသည်။^{၁၅} ထိုမေတ္တာစာသည်လည်း မင်းကိုဆုံးမသည့်စာအဖြစ် စာပေနယ်၌ ထင်ရှားသည်။

ညောင်ရမ်းခေတ်တွင် မင်းတို့အတွက် ရည်ရွယ်ပြီးရေးခဲ့သော ကျမ်းတစ်ကျမ်း ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုကျမ်းမှာ ဦးကုလား၏ ‘မဟာရာဇဝင်ကြီး’ ဖြစ်သည်။ မဟာရာဇဝင်ကြီးအတွင်း အရေးအသားများအရ ယခင်က ရာဇဝင်ကျမ်းများရှိသေးကြောင်း သိရသည်။ ထိုကျမ်းများမှာ ယနေ့ခြေရာကောက်၍ မရနိုင်တော့သောကြောင့် ထိုကျမ်းများ၌ မည်ကဲ့သို့ မှတ်တမ်းတင်ထားသည်ကို မပြောနိုင်တော့ပေ။

ဦးကုလားမဟာရာဇဝင်ကြီးတွင် နိဒါန်းမှစ၍ မင်းတို့သတိပြုဖွယ်များကို ရေးထားသည်။ မဟာသမ္ပတ မင်းသည် လည်းကောင်း၊ မန္ဒာမင်းသည် လည်းကောင်း၊ ဓမ္မာသောကမင်းသည် လည်းကောင်း အလွန်တန်ခိုးကြီး ကြ၏။ အာနုဘော်ကြီးကြ၏။ ဟုရေးလျှင် တိရစ္ဆာန်ကထာ ဖြစ်သည်။ ဤသို့ ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးသော မင်းများ စင်စစ် ဖြစ်လျက်လည်း ပျက်ခြင်း၊ ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။-ဟူ၍ အနိစ္စတရားနှင့်ယှဉ်ပြီးရေးသားမည်- ဟုဆိုသည်။

ထီးနန်းစည်းစိမ်သည် ရေပြက်ပမာမျှသာ ဆိုသော ‘ရွှေအိမ်နန်းနှင့်၊ ကြွန်းလည်းခံ၊ မတ်ပိုလ်ရုံ၍၊ ဖျော်စံရိပ်ငြိမ်၊ ဧည့်စိမ်မက္ခာ၊ မင်းချမ်းသာကား၊ သမုဒ္ဒရာ၊ ရေမျက်နှာထက် ခဏတက်သည်၊ ရေပြက်ပမာ တစ်သက်လျာတည်း၊ ဟူသည့် အနန္တသူရိယအမတ် ရေးသည် ဆိုသည့်ကဗျာကို စတင် အသက်သွင်းပေးသူမှာ ဦးကုလား ဖြစ်သည်။ ဤကဗျာကို ‘ပုဂံခေတ်ကဗျာ မဟုတ်နိုင်။ ကဗျာအတွင်းပါဝင်သော အချို့ဝေါဟာရတို့သည် အင်းဝခေတ်မှ ခေါ်ပေါက်လာသော ဝေါဟာရများ ဖြစ်သည်။’ ဟူ၍ သုတေသနပြုကာ ရေးသားသည်ကိုလည်း သတိပြုမိသည်။ ထိုအပိုဒ်အတွက် မှတ်ချက်မှာလည်း ဤသို့ဖြစ်သည်။

‘ဒီအပုဒ်ဟာ ဦးကုလားရဲ့ခံယူချက်ဖြစ်တဲ့ ရာဇဝင်ကို ကမ္မဋ္ဌာနဘာဝနဲ့ ရှုရမယ်ဆိုတာကို အကောင်အထည် တော်ရာမှာ တော်တော်ကြီး အထောက်အကူ ပြုနေတယ်လို့ထင်ပါတယ်။’^{၁၆}

မဟာရာဇဝင်ကြီး ပြုစုသည့်အခါ မင်းတို့ကျင့်သုံးရမည့် မင်းကျင့်တရားများ၊ မြို့ပြပြည်ရွာ စည်ပင်စေမည့် တရားများ၊ စစ်အောင်ရာအကြောင်းများ၊ စစ်ရှုံးရာ အကြောင်းများ စသည်တို့ကို ထည့်သွင်းရေးသားထားသည်။

www.burmeseclassic.com

အင်းဝခေတ်က ရှင်မဟာသီလဝံသပြုစုသည့် 'ရာဇဝင်ကျော်' တွင် မင်းတို့ကျင့်သုံးရမည့် သင်္ဂဟတရား ငှပါး အပရိယာနိယတရား ဂုဏ်တို့မျှလောက်သာ^{၁၇} ထည့်သွင်းရေးသားထားသည်။

ဤကဲ့သို့ မင်းတို့ကျင့်ဝတ်၊ မင်းတို့တာဝန်များကို ဘာကြောင့် ထည့်သွင်း ရေးသားရသနည်း။-ဟု စဉ်းစားကြည့်သည့်အခါ၊ 'မင်းဆိုသည်မှာ ဤကျင့်ဝတ်များကို ကျင့်၍ ဤတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ရမည်။' ဟု ပြောချင်သည့်သဘောကြောင့်ဟု ယူဆရန်ရှိသည်။ ဦးကုလားရာဇဝင်အတွင်း၌ မင်းများ၏ဘဝနိဂုံးများကို သမိုင်း မှတ်တမ်းတင်ထားသည်မှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည်။

နရသူမင်းကို ကုလားကျမင်း၊ နောက် နရသူမင်းတစ်ပါးကို ရှမ်းတို့ဖမ်းသွားသောကြောင့် မောပါနရသူ။ တရုတ်စစ်လာသောကြောင့် ထွက်ပြေးသည့်မင်းကို တရုတ်ပြေးမင်း၊ ချောင်းအနောက်ဘက်တွင် သားတော်မင်းရဲဒိဗ္ဗ လုပ်ကြံ၍ အနိစ္စဖြစ်ရသော မင်းကို အနောက်ဘက်လွန်၊ ၎င်းကို ဆက်ခံသည့်ညီတော်ကို သာလွန်ဟု ဦးကုလား သုံးသည်။

'အနောက်ဘက်လွန်၊ သာလွန်' ဟု ဦးကုလား ရေးသည့်အဓိပ္ပာယ်ကို တွင်းသင်းမင်းကြီးဦးထွန်းညိုက ဤသို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်သည်။

'နောင်တော်မင်းတရားကား ဟံသာဝတီအနောက်ဘက်မှာ သားတော် မင်းရဲဒိဗ္ဗ လုပ်ကြံ၍ လွန်သောကြောင့်၊ 'အနောက်ဘက်လွန်မင်းတရား' ဟုခေါ်ဝေါ်ရေးသားကြသည်။ ညီတော်မင်းတရားမှာ တိုင်းကားပြည်ရွာ အသာလွန်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရွှေနန်းတော်ထက်တွင် သာယာစွာ လွန်ရသော ကြောင့်လည်းကောင်း 'သာလွန်မင်းတရား' ဟု ခေါ်ဝေါ်ရေးသားကြသည်။^{၁၈}

ဦးကုလား ဤသို့ အမည်ပြောင်များဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ခြင်းမှာ အဓိပ္ပာယ် ရှိနိုင်သည်။ တိုင်းပြည်သာယာ အောင်ဆောင်ရွက်လျှင် အမည်ကောင်းဖြင့် ဂုဏ်ပြု မှတ်တမ်းတင်မည်။ မင်းဆောင်ရွက်မှုတို့ကြောင့် ဘဝနိဂုံး မလှမပသိမ်းရလျှင်လည်း သမိုင်းမှာ အမည်ပြောင်ဖြင့် သရော်မှတ်တမ်းတင် ခံရမည်။-ဟု ဆိုသည့်သဘောဟု ယူဆနိုင်သည်။

ညောင်ရမ်းခေတ်တွင် အင်းဝ လေးထပ်ကျောင်း အရှေ့မြောက်တောင်ကျောင်းရံနေ ဝရာဘိသင်္ဃနာထ ဆရာတော်က 'မဏိကုဏ္ဍလဝတ္ထု' ရေးခဲ့သည်။ ထိုဝတ္ထုမှာ မဟာသုတသောမဇာတ်ကို အခြေခံရေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မဟာသုတသောမဇာတ်ဆိုသည်မှာ လူသားစားသော ပေါရိသားမင်းကို ဆုံးမသောဇာတ်ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုရေးခြင်းမှာ

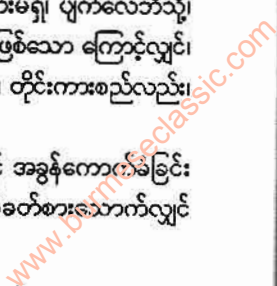
'(ပေါရိသားသည်) ငါ့မိကို စားလေသည်။ ငါ့သားကို စားလေသည်ဟူ၍ လူတို့အားလုံး ငြိုငြင်ကုန်သည်။ အနောက်ဘက်လွန်မင်းတရားသည် 'အတွင်းသား' ဟူသရွေ့ကို သတ်ညစ်၍ ပစ်သည်များသောကြောင့် 'လူမျိုး ဖြစ်လျက် လူကိုညှဉ်းဆဲသည်။ မသင့်။' ဟူ၍ မဏိကုဏ္ဍလဝတ္ထုဖြင့် အနောက်ဘက်လွန်မင်းကို ဆုံးမမည် ဟူ၍ ပြုကြောင်း။

ညောင်ရမ်းရွှေကျောင်းဆရာတော်၏ 'ရှင်တိသာသနဓမ္မအနွယ်တော်' ခေါ် 'သမဏဝံသစာတမ်း' တွင် မှတ်ချက် ချထားသည်ကို တွေ့ရသည်။^{၁၉}

ညောင်ရမ်းခေတ်တွင်ပင် ပုခန်းကြီးမြို့မြောက် တောင် မင်းကျောင်းဆရာတော် အရှင်ကုမာရကဿပက 'ဓမ္မရာသီ' ပျို့ရေးခဲ့သည်။^{၂၀} ဓမ္မရာသီပျို့၌ 'ရာဇဝံခန်း' ဟူ၍ အခန်းတစ်ခန်း ပါသည်။ ထိုအခန်းသည် မင်းတို့အား ဆုံးမထားခြင်း ဖြစ်သည်။

'သိမ်းယူတုတ်ခွန်၊ ပမာညွှန်မှု၊ အလွန်ကြီးမြင့်၊ ဆိုင်းဆိုင်းတင့်သား၊ သစ်ပင့်ထက်တွင်၊ သစ်သီး မြင်သော်၊ စားချင်လှည့်မော၊ ရမ္မက်ပြော၍၊ တွေးတောမဲ့လတ်၊ စိမ်းစွတ်စွတ်ကို၊ ပစ်ခတ်ချခြေ စားပါ လေသော်၊ မပြေရမ္မက်၊ မနှစ်သက်တည့်၊ မြေထက်စေ့ထား၊ စိုက်ပါငြားလည်း၊ စီးပွားမရှိ၊ ပျက်လေဘိသို့၊ ပြည်ကြီးသနင်း၊ လူတို့မင်းလည်း၊ အပြင်းတောင်းငြား၊ တုတ်ခွန်စား၍၊ တရားမစောင့်၊ ဖြစ်သော ကြောင့်လျှင်၊ ရောင့်ရောင့်ရဲရဲ၊ မစမငြိမ်၊ မင်းစည်းစိမ်ကို၊ ကြိမ်ကြိမ်မေ့၊ မပျော် ရတည့်။ ရဋ္ဌဝန်းလည်း၊ တိုင်းကားစည်လည်း၊ ပျက်သည်နှင်နှင်၊ ဖြစ်လေကျင်၏။ (အပိုဒ်-၁၁၁)'

ထိုအဖွဲ့သည် ပြည့်ရှင်မင်းတို့အား 'ငါ မင်းပေတကား' ဟု တင်းတင်းမာမာစိတ်ဖြင့် အခွန်ကောက်ခံခြင်း မပြုရန် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်ပေါ်ရှိ သစ်သီးတိုင်းကို စားချင်စိတ်ဖြင့် မမှည့်ဘဲ ပစ်ခတ်စားသောက်လျှင်

စား၍လည်း မကောင်း၊ မျိုးလည်း မရ ပျက်စီးရမည်။-ဟု ဥပမာပေးသည်။ အခွန်များ အတင်းတောင်းလေသော် မင်းစည်းစိမ်ကို ပျော်ရွှင်စွာမစံစားရ ဖြစ်မည်။ အခွန်များကြောင့် ပြည်ရွာတိုင်းကား စည်ပင်ငြားသော်လည်း တိုင်းပြည်ပျက်ခြင်းပင် ဟုဆိုသည်။

‘စီးပွားကြောင်းကား၊ အပေါင်းဝန်းချုပ်၊ လယ်လုပ်ဈေးတည်၊ ကုန်သည်ထက်ဝန်း၊ ရဟန်းလူတို့၊ လျှင်နှစ်လို့မူ၊ ထိုမြို့ထိုပြည်၊ စိုးသည်ထိုမင်း၊ စည်ပင် လျှင်း၏၊ မျိုးချင်းထောင်ထား၊ လယ်လုပ်များနှင့်၊ ကုန်သွားဝယ်ရောင်း၊ လူပေါင်း ရဟန်း၊ မရွင်လန်းမူ၊ ထက်ဝန်းတိုင်းခြေ၊ တိတ်ဆိတ်လေ၏၊ ရှည်နေ အသက်၊ စည်းစိမ်ထက်ဝယ်၊ တည်ချက်မှန်ငြား၊ မင်းတို့အားကား၊ တရားသာလျှင်၊ သဘောထင်၏၊ ကောင်းအင် ညီစွာအုပ်ချုပ်ရာ၏။’ (ဓမ္မရာဇဝီပျို့၊ အပိုဒ် ၁၀၂)

ရဟန်းရှင်၊ လူ ရွင်လန်းနှစ်သက်လျှင် ထိုတိုင်းထိုပြည် စည်ပင်၏။ ရဟန်းရှင်၊ လူမရွင်လန်းလျှင် ပြည်ရွာ တိုင်းကား တိတ်ဆိတ်မည်။ ထိုနိုင်ငံအုပ်ချုပ်သည့် မင်းလည်း မသေသေး၍ အသက်ရှင်နေငြားလည်း ‘အလကားပဲ ဟု ဆိုသည်။ ဤတွင် ‘တိတ်ဆိတ်’ ဆိုသောအသုံးကို သတိပြုရပေမည်။ အေးချမ်းသောကြောင့် တိတ်ဆိတ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ၊ တိုင်းနိုင်ငံမစည်ကားဘဲ ခြောက်သွေ့နေခြင်းကို ရည်ညွှန်းသည့် ‘တိတ်ဆိတ်’ ဖြစ်သည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ်တွင် စိန္တကျော်သူဦးဩ၏ ‘နဝရတ်ကိုးသွယ်လင်္ကာ’ ပေါ်လာသည်။ ထို နဝရတ်ကိုးသွယ်မှာ မှူးမတ်တို့သည် ပြည်ဦးကင်း၊ ရဟန်းသံဃာတို့သည် ပြည်တံခွန် အစရှိသည့် ၉ မျိုးကို လင်္ကာဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ် သည်။^{၁၆}

နရသီဟပတေ့ခေါ် တရုတ်ပြေးမင်းသည် တရုတ်ရန်ကြောင့် ပုသိမ်ထိ စုန်ဆင်းထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီး တရုတ်တို့ ပြန်လေကြောင်းကြားလျှင် ဆန်တက်လာခဲ့၏။ ပြည်မြို့သို့ရောက်သော် သားတော် ပြည်စားသီဟသူသည် သူ့အား ချုပ်နှောင်ထားရာမှ လွတ်ပြီး ခမည်းတော်ကို ဆန်ကျင်ရန်ကြံစည်၏။ ထိုအခါ နရသီဟပတေ့က ‘ပုဂံနေပြည်တော် အထိ ဆန်တက်ရမည်လော။ သည်တွင်လူသူစုရုံးရမည်လော။’ ဟု တိုင်ပင်လေသည်။

ထိုအခါ မိဖုရားစောက

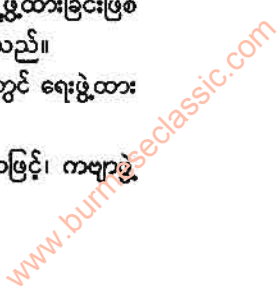
‘ဆန်တော်မူမည် မိန့်တော်မူသောစကားသည် လွယ်၏။ ပြည်ထဲရေးကို ထောက်ရှုလိုက်သော် ခက်ခဲ၏။ အဘယ်သို့ခက်သနည်း ဟူမူကား အခြေအရံ ပြည်သူရွာသား အလုံးအရင်းမရှိဘဲ နေပြည်တော် သို့ဝင်၍နေချေသော် ရန်သူတို့လက်တွင် အခက်ပင် ဖြစ်ချေသည်။ ပြည်သူရွာသားတို့လည်း အလောင်း မင်းကြီးသည် အကွပ်အညှပ် ပြင်းတော်မူလှ၍ အာဏာတော်ကို ကြောက်သောအားဖြင့် ပြည်တော်သို့ မချဉ်းမဝင်ကြသေးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အလှောင်အထက်က ကျွန်တော်မ လျှောက်ပါသည်။ ယူတော်မမူပါ။ ပြည်ဝမ်းကို မဖောက်ရာ၊ ပြည်ဦးကင်းကို မနိမ့်ရာ၊ ပြည်တံခွန်ကိုလည်း မလှဲရာ၊ ပြည်မျက်စိကိုလည်း မဖောက်ရာ၊ ပြည်စွယ်ကိုလည်း မချိုးရာ၊ ပြည်မျက်နှာကိုလည်း မဖျက်ရာ၊ ပြည်ခြေပြည်လက်ကိုလည်း မဖြတ်ရာဟူ၍ အထက်ကလျှောက်ပါသည်ကို ယူတော်မမူ။ ယခု ပြည်ရွာစည်ပင်မည့်အရေးသည် အလွန် ခဲယဉ်းလှသည်။^{၁၇} ဟူ၍လျှောက်ထားခဲ့သော နဝရတ်ကိုးသွယ်ပင်ဖြစ်သည်။

မင်းတို့ကျင့်သုံးရမည့်ကျင့်ဝတ်အဖြစ် မိဖုရားဖွားစော လျှောက်ခဲ့ကြောင်း ဦးကုလားက ထည့်ရေးထားသည်။ ထိုမိဖုရားစောမှာ နရသီဟပတေ့၏မိဖုရား ဖြစ်သည်။ ‘နရသီဟပတေ့၏အဖွား မိဖုရားစော’ ဟူ၍ တစ်ဦးရှိသေးကြောင်း ပြောခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

လက်ဝဲနော်ရထာသည် မင်းများကျင့်ရမည့် အပရိပာနိယတရား ၇ပါး၊ စစ်အောင် ရာ ၁၂ပါး၊ စစ်ဖြစ်ကြောင်း ၁၀ပါး၊ ဥပါယ် ၄ပါး၊ မင်းကျင့်တရား ၈ပါး၊ ရန် အောင်ရာမင်းကျင့် ၅ပါးတို့ကိုလည်း ရတုဖွဲ့၍ထားသည်။^{၁၈} လက်ဝဲနော်ရထာသည် ရာဇနီတိပျို့ကိုလည်း ရေးဖွဲ့ခဲ့သေးသည်။^{၁၉} နီတိစာရင်းတွင် ရာဇနီတိလည်း တစ်စောင် အပါအဝင်ဖြစ်၍ ထင်ရှားသည်။ မင်းတို့ကျင့်သုံးရမည့် ကျင့်ဝတ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤရာဇနီတိကို ပျို့ဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ် သည်။ ရာဇနီတိပျို့ကို သက္ကရာဇ် ၁၁၂၅ ခုနှစ်၊ နယုန်လပြည့်ကျော် ၁၃ ရက်တွင် ရေးဖွဲ့ပြီးစီးသည်။

ရာဇနီတိပျို့ဖွဲ့ချိန်သည် အလောင်းမင်းတရား ကုန်းဘောင်တည်ပြီးနောက် ၁၀နှစ် အကြာတွင် ရေးဖွဲ့ထား ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ရွှေနန်းရွှေနား၊ လျှောက်လျားတန်ထိုက်၊ မင်းစရိုက်ကို၊ ကျမ်းလိုက်ဖွယ်ရာ၊ ပျို့လင်္ကာဖြင့်၊ ကဗျာဖွဲ့ ဆက်ပေအံ့တည်း။’ (ရာဇနီတိပျို့အပိုဒ်-၁) ဟု အစချီသည်။

‘ရာဇနီတိ၊ ရှိသည်အစ၊ ရာဇမာယာ၊ အဖြာဖြာ၌၊ ပညာကဝေ၊ ကျမ်းတိုင်းဖွေသား၊ ရွှေနလုံးတော်၊ သိမြင်
မြော်လျက်၊ လှုံဆော်ထပ်လောင်း၊ ဖြစ်စေကြောင်းဟု၊ ကျွန်ကောင်းလက္ခဏာ၊ ဆက်လျှောက်ပါသည်။ (နိဂုံး)
ဟူ၍ နိဂုံးအုပ်သည်။ ကုန်ဘောင်မင်းဆက်တည်စ အလောင်းမင်းတရားအား ‘မင်းဆိုသည်မှာ ဤသို့ဤသို့
ကျင့်ရပါသည်။’ ဟူ၍ ကျွန်ကောင်းပီသစွာ လျှောက်ထားလိုသောကြောင့် ဖျီဖွဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ်တွင် ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်ထွက်လာသော မင်းကျင့်ဝတ်ကျမ်းတစ်အုပ်မှာ မုံရွေးဇေတဝန်
ဆရာတော်၏ ‘ရာဇောဝါဒကျမ်း’ ဖြစ်သည်။

ရာဇောဝါဒကျမ်းအကြောင်း မပြောသေးမီက ကျမ်းရေးသူ မုံရွေး ဇေတဝန်ဆရာတော်အကြောင်း ဦးစွာ
ပြောဖို့လိုအပ်ပါသည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ် ဘကြီးတော်ဘုရားလက်ထက်တွင် မှန်နန်းရာဇဝင်ရေးရန် အဖွဲ့ကို သက္ကရာဇ် ၁၁၉၁
ခုနှစ်(၁၈၂၉)တွင် ဖွဲ့သည်။ ထိုအဖွဲ့တွင် မုံရွေး ဇေတဝန်ဆရာတော်နှင့် သော်ကပင်ဆရာတော် ပါသည်။ ဘကြီးတော်
ဘုရားနှင့် နန်းမတော်မယ်နုတို့ ကိုးကွယ်သည့်ဆရာတော်မှာ ဆရာတော်ဦးဗုဓ် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မှန်နန်းရာဇဝင်
ရေးရန် အဖွဲ့ဖွဲ့စဉ်က ဆရာတော်ဦးဗုဓ် မပါဝင်ပေ။

မှန်နန်းရာဇဝင်ရေးခြင်းမှာ နန်းတော်တွင်းရှိ မှန်နန်းဆောင်တွင် ရေးကြခြင်းဖြစ်၍ နန်းတော်အတွင်းသို့
မုံရွေး ဇေတဝန်ဆရာတော်နှင့် သော်ကပင်ဆရာတော်တို့ အမြဲမပြတ် အဝင်အထွက် ရှိနိုင်သည်။ ထိုဆရာတော်
၂ပါး အဝင်အထွက်ရှိနေသော်လည်း မုံရွေး ဇေတဝန်ဆရာတော်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းသို့မပြန်ဘဲ နန်းတော်၌
ပင် ကျိန်းစက်လေသည်။ ထိုသတင်းကို ဆရာတော်ဦးဗုဓ်ကြားလေသော် ‘ရှေးက နန်းတော်၊ အိမ်တော်များမှာ
သမားဖြူ၊ မားညိုသာ ရှိတယ်။ အခုတော့ သမားဝါပါ ပေါ်နေပြီ။’ ဟုပြောကြောင်း အမှတ်အသားများရှိသည်။^{၆၁}
ဤမျှအထိ ဘကြီးတော်မင်းတရားနှင့် ရင်းနှီးသည်။ ရာဇဝလ္လဘဖြစ်သော ဆရာတော်ပင်။

မုံရွေးဇေတဝန်ဆရာတော်သည် စာပေများ၊ ဖျီများ များစွာရေးဖွဲ့ခဲ့သည့်အတွက် ‘ဇာတ်ဆရာကြီး’ ဟုလည်း
အပြောခံရသည်။ ဆရာတော်သည် သက္ကရာဇ် ၁၁၈၇ခုနှစ် ဝါဆိုလပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ငါးရာငါးဆယ် ဧကနိပါတ်
မဟာသီလဝဇာတ်ကို ဖျီဖွဲ့ရာ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၅ရက်ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ပြီးစီးသည်။ ထိုဖျီသည်လည်း မင်းကို
ဆုံးမသည့်ဖျီဖြစ်သည်။

မဟာသီလဝဇာတ်ကို ဆရာပါရဂူက ‘နိုင်ငံရေးပညာကျမ်း’ အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသည်။^{၆၂}

ဆရာပါရဂူက မဟာသီလဝဇာတ်ကို သုံးသပ်ရာတွင် မုံရွေး ဇေတဝန်ဆရာတော်၏ဆန္ဒ ဤသို့ဖြစ်နိုင်သည်ဟု
ခန့်မှန်းရေးသားထားသည်။

မုံရွေး ဇေတဝန်ဆရာတော်သည် အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သူတို့အား နှိမ်သင့်သူကို နှိမ်ရန်၊ ရန်အများကို
ကျူပင်ခုတ် ကျူငုတ်မကျန်အောင် သုတ်သင်ပစ်စေရန် အလေးအနက် အကြံပေးထားသည်။

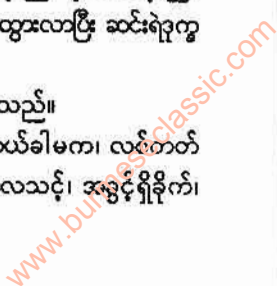
အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သူတို့သည် နှိမ်သင့်သူကို နှိမ်ရမည်။ မနှိမ်ပါက ထိုမင်းအား သားသမီးများကပင်
မရိုမသေ။ ကျေးကျွန်များကလည်း မလေးစား။ တိုင်းသူပြည်သားအပေါ်တွင်လည်း ဩဇာမညောင်း။

အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်သူသည် ပြတ်သားရမည်။ ပြည်သူလူထုနှင့် မဆန်ကျင်ဘဲ လိုက်လိုက်လျောလျော
ရှိရမည့်အခါမျိုးတွင်လဲ ဝါပွင့်ကဲ့သို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့သင့်သည်။ မာသင့်သောအခါ၌မူ သံချောင်းကဲ့သို့
မာရမည်။

အပြစ်ကျူးလွန်သူဖြစ်ပါက လူစိမ်းလူကျက်မရွေး ပြည်နှင့်ဒဏ် ပေးသင့်သူကို ပြည်နှင့်ဒဏ်
ပေးရမည်။ သတ်ပစ်သင့်သူကို သတ်ပစ်ရမည်။ အတောင်ကို ဖြတ်ပစ်ရမည်။ အတက်ကို လှီးပစ်ရမည်။
နှုတ်သီးကို ချိုးပစ်ရမည်။ အဆိပ်ပင်ကို ကြီးမလာခင်က လက်သည်းဖြင့် ဆိတ်ပစ်ရမည်။ နုတ်ပစ်ရမည်။
သို့မှသာချမ်းသာသူခ ဖြစ်မည်။ မူလကအကုန်အစင်သုတ်သင်မပစ်လျှင် အဆိပ်ပင် ကြီးထွားလာပြီး ဆင်းရဲဂူ
ရောက်ရလိမ့်မည်။

သာဓကအဖြစ် မဟာသီလဝဇာတ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ကောက်နုတ်ပြထားသည်။

‘ပြည်ထဲအရေး၊ ပေါက်နှင့်ကျေးဟု၊ စဉ်ရေးရှိပါ၊ တစ်ကြိမ်ဟာသော်၊ ဆယ်ခါမက၊ လင်တတ်
စွရှင့်၊ နရသနင်း၊ မင်းဟူလတ်က၊ ယမရာဇာ၊ ပုံနှင့်စာ၍၊ ဝေးကွာနီးသူ၊ မဟူလေသင့်၊ အရွှင့်ရှိနိကံ၊

ပို့ထိုက် ဖြတ်ထိုက်၊ သတ်ထိုက်သသူ၊ အမှုလျော်စွာ၊ အာဏာကိုစွ၊ ရိုက်စော်ချမှ၊ ရှေးကဆိုဟန်၊ တံခွန်ကိုနှိပ်၊ အဆိပ်ကိုပြ၊ မီးစကိုရှောင်၊ အတောင်ကိုဖျက်၊ အတက်ကိုလှီး၊ နှုတ်သီးကိုဖြတ်၊ မင်းတို့ဝတ်ကို၊ မချွတ်သာချေ။ (အပိုဒ်-၇၁)

သပြေညွှန်ရှင်၊ ရေပန်းဆင်သား၊ ရှင်သခင်မြတ်၊ စိတ်တော်ညွတ်လော့၊ နထွတ်လန်းလွင်၊ ဥယျာဉ်ခွင်မှာ၊ ဆိပ်ပင်အနည်း၊ ငယ်သည်တည်းက၊ လက်သည်းဖြင့်သာ၊ ဆိတ်နှုတ်ကာလျှင်၊ မဟာသုခ၊ ချမ်းသာရလိမ့်၊ မူလကုန်စင်၊ မသုတ်သင်မူ၊ နောက်လျှင်ကတိုး၊ အဆိပ်မိုးသော်၊ ဆွေမျိုးကျွန်ကျေး၊ သားမြေးထိုထို၊ ကိုယ်လည်းဒုက္ခလွမ်းလာထလိမ့်၊ ရန်စဆိပ်ပင်၊ ပေါက်စတွင်၌၊ ရန်စင်အေးကြောင်း၊ ပြုပါရောင်းမှ၊ အပေါင်းပြည်ရွာ၊ ငြိမ်းအေးရာလိမ့်။ (အပိုဒ်-၉၂)

ထိုအပိုဒ်များကိုကြည့်လျှင် တရားကိုယ်သဘောအရ မှန်ကန်သော်လည်း 'သတ်ထိုက်သူကို သတ်ပါ။ သုတ်သင်ထိုက်သူကို အမြစ်ပါမကျန်သုတ်သင်ပါ။' ဟူသော တိုက်တွန်းဖွဲ့နွဲ့မှုများမှာ ရဟန်းတော်တစ်ပါးအနေဖြင့် မရေးဖွဲ့အပ်။-ဟုဆိုရပေမည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပျို့အတွင်းပါသော စကားများသည် ပျို့ဖွဲ့သူစာဆို၏ အပြောမျိုးဖြစ်၍ သတ်ရန် ဖြတ်ရန် တိုက်တွန်းသည့်စကား ရဟန်းတော်များမပြောအပ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် စဉ်းစားဖွယ်တစ်ရပ် ရှိသည်မှာ မဟာသီလဝပျို့ရေးသောကာလမှာ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ပထမစစ်ပွဲ၌ မြန်မာတို့ အလွန်အရေးနိမ့်နေသောကာလ ဖြစ်နေသည်။ စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလသည် သက္ကရာဇ် ၁၁၈၆ ခုနှစ် နှောင်းတန်ခူးလဆန်း ၁၄ ရက်နေ့တွင် ကျဆုံးပြီး ဖြစ်သည်။ ရန္တပိုစာချုပ် မချုပ်ဆိုရသေးသော်လည်း တံခွန်ပြန်ထူ လာနိုင်မည့်အချိန်မျိုး မဟုတ်သောကြောင့် မုံရွေးဆရာတော်လည်း မြန်မာလူမျိုးစိတ်ဖြင့် 'သတ်ထိုက်သူကို သတ်ပါ။ သုတ်သင်ထိုက်သူကို အမြစ်ပါမကျန် သုတ်သင်ပါ။' ဆိုသည်များအထိ ထည့်သွင်းစပ်ဆိုခြင်းလား ဟုလည်း စဉ်းစားမိသည်။

မုံရွေးဇေတဝန်ဆရာတော်သည် သက္ကရာဇ် ၁၁၈၉ ခုနှစ် နယုန်လဆန်း ၄ရက် အင်္ဂါနေ့တွင် ဘကြီးတော် ဘုရားထံ 'ရာဇောဝါဒ အနုသာသနကထာ မေတ္တာစာ' ပေးပို့သည်။ မင်းတို့ကျင့်ရမည့် မင်းကျင့်တရားများကို မေတ္တာစာပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် ရေးဖွဲ့ပေးပို့ခြင်း ဖြစ်သည်။

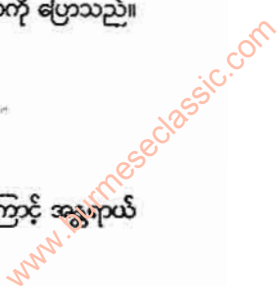
ထိုမေတ္တာစာပေးပို့ပြီး ၅ နှစ် အကြာ သက္ကရာဇ် ၁၁၉၄ ခုနှစ် ကဆုန်လဆန်း ၈ရက် တနင်္လာနေ့တွင် သာသနာပို့နှင့် စလင်းဆရာတော်က သရုပ်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုရန် တိုက်တွန်းသောကြောင့် မုံရွေးဆရာတော်သည် သက္ကရာဇ် ၁၁၉၄ ခုနှစ် ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၁ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် စတင်၍အဓိပ္ပာယ်ဖွင့် အကျယ်ရေးသားသည်။ သက္ကရာဇ် ၁၁၉၄ ခုနှစ် နှောင်းတန်ခူးလပြည့်ကျော် ၆ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ရာဇောဝါဒကမ်းအဖွင့် ရေးသားပြီးစီးသည်။

မုံရွေးဆရာတော်သည် ရာဇောဝါဒမေတ္တာစာအရှည်ကြီးကို အကြောင်းအရာ ၁၆၅ ပုဒ်ခွဲပြီး အကျယ် ရှင်းလင်းဖွင့်ဆိုပေးထားသည်။ ၅၅၀ဇာတ်တော်များ၊ ဓမ္မပဒဝတ္ထုများ၊ ရာဇဝင်သမိုင်းသာဓကများ ထုတ်နုတ်ရေးဖွဲ့ ထားသည်။

နိုင်ငံနှင့် အုပ်ချုပ်သူများအတွက် တောင်ဖီလာဆရာတော်က ဖျက်စု ၂၀ တွင် 'မင်းကောင်းပါလျက်၊ မင်းမြှောင်ဖျက်' ဟု ဆိုဖူးသည်။ မင်းတစ်ပါး၏ထံပါးတွင် ခြံရံနေသူပရိသတ်အများရှိသည်။ ထိုပရိသတ်ကို မင်းက အကဲခတ်နိုင်ရန်လိုသည်။ မုံရွေးဆရာတော်က

'သူတော်ကောင်းကို၊ ပေါင်းဖက်မိမှ၊ ကောင်းမြတ်ရာကျသည်။ ရှေးက လက်သုံး၊ ထုံးနိဿယ၊ ကျမ်းဂန်ပြသည်မှာ ရသကနှင့်ပေါင်း၍၊ နတ်ကြောင်း ပျက်သော်လည်း၊ ကိုယ့်ထက်သာသော၊ မဟာသုတ သောမ မင်းနှင့်ပေါင်း၍၊ ကောင်းရာရောက်သော ပေါရိသာဒ' ဟူ၍ မဟာသုတသောမဇာတ်ကို ပြောသည်။ မဟာသုတသောမဇာတ်အကြောင်းကို မဏိကုဏ္ဍလထဝတ္ထုတွင် ပြောခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ဆက်လက်ရေးသားထားသော
'သိမ်းမသိမ်းမို၊ ဝန်လိုရေလိပ်တို့၊ ရန်နှိပ်သော ခြင်္သေ့မင်းနှင့်တစ်သီး'
'လိပ်ကြီးကမ္ဘာ၊ ခေါက်ရှာသမင်'
'ကနီး၊ ယင်၊ ၄က်၊ ဖား' စသည်တို့သည်လည်း လိုက်ဖက်ညီညွတ်သော အပေါင်းအသင်းကြောင့် အကျယ်

ကင်းလွတ်ရသည့် ဇာတ်များဖြစ်သည်။
 'အမတ်ကောင်းနှင့်၊ ပေါင်းမိသည့်သံဝရ'
 'ဂါမဏီမင်းသားလည်းတဋ္ဌာန'
 'ဂါမဏီစန္ဒလည်း၊ အာဒါသ မင်းကောင်းကြောင့်၊ ဆင်းရဲကြောင်းပျောက်ကုန်'
 'မဟော်နှင့်ပေါင်း၍၊ ရန်အပေါင်းလွတ်ကွာ'
 'အသဒိသကုမာကြောင့်၊ ရန်ကွာသည့်ညီ' စသည့်ဇာတ်များသည်လည်း မင်းတစ်ပါးအဖို့ မိမိအတွက်
 လိုအပ်မည့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရွေးချယ်တတ်နိုင်ရန်တို့ ဖြစ်သည်။

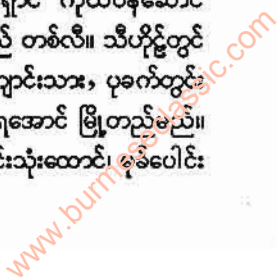
'တစ်ထွေလောကီ၊ ထုံးနည်းချီသော်၊ ဓာန္တန္တရီ၊ ဝသီဈာန်မွေ့၊ ရသေ့၏ အလှေတော်ရှစ်ပြာ၊'
 'ချပနကဆရာ၏၊ တန်ဆာဆင်ဖွယ်၊ ဆယ့်သုံးသွယ်'
 'အမရ သီခီဘုန်းကြွယ်၏။ ရယ်ချင်ဖွယ် ဆယ်ရပ်၊'
 'မြတ်သခံဘုန်းမိ၏ အလိုလိုက်ရာသည် ဆယ့်သုံးပါး'
 'ပေတာလံရသေ့ဖျား၏ ဆယ့်နှစ်ပါး ဖျက်ရပ်၊'
 'ခတကရသေ့မြတ်၏ ရောက်တတ်ရာ ဆယ်လီ'
 'ကာလီဒါသ၊ ပြခဲ့သည့်ခွန်အား၊ အပြား ဆယ်နှစ်ထွေ'
 'ဝလာဟဘုန်းဝေ၏ လူ့မြေတွင် မြဲပြာ၊ ကဲ့ရဲ့ရန်နဝ'

'ဗာဟီရ ရသေ့၏၊ ပျော်မွေ့စီလျှင်၊ ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးရာ၌ ဥပမာ ရှစ်ပါး၊ ဤထုံးများကိုလည်း၊
 မှတ်သားသင့်ပေသည်။' ဟူသောဩဝါဒများမှာ အဘိကြမ္မာ ဒိတျာမင်းကြီးကို ဆရာရသေ့ ၉ ပါးက
 ဆုံးမသည့် အဆုံးအမများကို ရေးသား ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အဘိကြမ္မာဒိတျာမင်းကြီးသည် 'ကြမ္မာဒိုက်မင်းကြီး' ဟု
 ဆိုကြသည်။ ထိုအဆုံးအမများကို 'နဝရတ်ပျို့' ဟူ၍ ပျို့ဖွဲ့ထားပြီးဖြစ်သည်။

မြန်မာရာဇဝင်သမိုင်းများအတွင်း မွေ့နောက်၍လည်း ရေးသားဆုံးမထားသည်။
 'ဝတ်ရာသည့်ပုံခင်းမှာ၊ မင်းဒွတ္တဘောင်'
 'သုံးဆောင်သည့်အရာ၌၊ မနုဟာ၊ ဇူဇကာ၊ အောင်ပင်လယ်လာ မင်းယဉ်စော'
 'မှူးမတ်၏သဘောကို၊ ဒေါသမယူ၊ ကြည်ဖြူပေးကမ်း၊ ဝတ်စားလွှမ်း၍၊ ရွှင်ဝမ်းမြောက်စွာ၊
 ပြုတတ်ရာ၌၊ ရတနာယာဉ်ညင်၊ ငါးစီးသခင်'
 'ထင်ငယ်ကို၊ သတ်ဖွယ်ရှိလျက်၊ ပီတိမြောက်သည်၊ အနောက်ဘက်စံမင်း တရား' - စသည်ဖြင့်
 သာဓကများစွာပြထားသည်။

ပဒေသရာဇ်ခေတ်ကာလက အုပ်ချုပ်မှုအာဏာများအားလုံး မင်း၏လက်ဝယ် ရှိသည်။ ထီးနန်းကိုသားစဉ်
 မြေးဆက် ဆက်ခံစိုးစံကြသည်။ ထိုအတွင်းဝယ် တစ်ခါတစ်ရံ ငတပါးမင်း ပေါ်ပြန်သေးသည်။ ထိုငတပါးမင်းပေါ်
 ရန် အကြောင်းဖြစ်လာလျှင် အလွန်စိုးရိမ်ကြသည်။ ပဒေသရာဇ်ခေတ်ကာလအားဖြင့် 'နန်းရပ်ထီးဖြူ' လူယူမည့်
 အရေး' ဟု ဆိုကြသည်။ ယနေ့ခေတ် နိုင်ငံရေးဗေဒဝေါဟာရအားဖြင့်မူ 'အာဏာသိမ်း မည့်အစီအစဉ်' နှင့်နှိုင်းယှဉ်
 နိုင်သည်။ မင်းများခေတ်က ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူ ပေါ်လာခြင်းကို 'မင်းလောင်းပေါ်သည်' ဟုသုံးကြသည်။ မင်းလောင်း
 ပေါ်သည့် အသံကြားလျှင် အာဏာထိပါးခံရမည့်အရေး ဖြစ်၍ လက်ရှိအုပ်ချုပ်သူမင်းသည် ပြင်းပြင်းထန်ထန်
 နှိပ်ကွပ်သည်။ 'မင်းလောင်း' ဆိုသူတစ်ဦးကြောင့် မဆိုင်သူအများအပြား အသက်စတေးကြရသည်။ ဤအကြောင်း
 များကို မုံရွေးဆီရာတော်က အနော်ရထာမင်းကို သာဓကထားပြီး ဤသို့ ဩဝါဒပေးထားသည်။

ပုဒ်ရင်း။ ။ နော်ရထာ၏လက်ထက် မင်းလောင်းကိုဖျက်လို၍ ချင့်တွက်မရှောင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်
 ခုနစ်ထောင် ပုခက်တွင်းခုနစ်ထောင် နွားကျောင်းသားခြောက်ထောင် ကုန်အောင်သတ်ဖူးသည် တစ်လီ။ သီဟိုဠ်တွင်
 တစ်ကြောင်း မင်းလောင်းတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်မည့်တာကြောင့် ပညတ်တမ်းစောင်း နွားကျောင်းသား၊ ပုခက်တွင်း
 ရှင်းဖူးသည်အာယကုမ္မာ။ ပုဂံမှာတရုတ်ပြေး မင်းခွေးချေး၏ကာလ တရုတ်ကျသော် ခံရအောင် မြို့တည်မည်။
 မရှည်လျားစေလင့်။ ဘုရားကို ဖျက်ရ၏။ ရေတွက်ချီသော် စေတီတစ်သောင်း ကုလားကျောင်းသုံးထောင်၊ ခုခံပေါင်း
 တစ်ထောင် ကုန်အောင်ဖျက်ရသည် အထောက်ထောက်။ ။ ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ပုဂံနော်ရထာ၊ သီဟိုဠ်အာယကုမ္မာမင်းတို့လက်ထက် တစ်ယောက်သောမင်းလောင်းကို သေစေလို၍တစ်ချက်။ ကိုယ့်စည်းစိမ်ကိုမက်၍တစ်ကြောင်း သူ့အသက်များစွာကို သတ်ရလေခြင်း။-ဟုဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ထို့ကြောင့် 'တစ်ယောက်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ဖို့ရှုသော်၊ သတ္တဝါပေါင်း၊ ဆင်းရဲကြောင်းဖြင့်၊ မကောင်းမှုချည်း၊ အပည်းပည်းတိ၊ တောင်နှယ်ဖိသော်၊ မိမိကြမ္မာ၊ မင်းဖြစ်စာလျှင်၊ ရှိပါလှည့်ငြား၊ ထိုသူအားကို၊ တိုင်းကားပြည်သူ၊ လူလည်း မညွတ်၊ နတ်လည်းမလို၊ နှင်လွှင့်ဖြို၍ ကစိုကရွား ပြေးလွှင့်ပါးသည်။ စီးပွားကြန့်တီး ကြန့်တိုက်တည်း။ ။' ဆိုသည်နှင့်အညီ၊

ဝေဒနာခဏာတံ၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် တစ်ထောင်သောမင်းတို့၏ မျက်စိကို ထုတ်၍ နတ်တင်သည်။ အကောင်ကို ရေဝယ်မျှော၍ ပစ်သည်။ မိမိလည်း အသက်ရှည်မြင့်စွာ မတည်သကဲ့သို့ ဖြစ်ရာသည်။

ပုဂံတရုတ်ပြေးမင်းလက်ထက် တရုတ်စစ်ကြီး ကျလာသော် မြို့ကြီးချဲ့တည်မည်။ အုတ်လုပ်၍နေသဖြင့် ကြာတော့မည်သာ။ ဘုရားကိုဖျက်လော့။ ဆို၍ ဖျက်ကြရသည်။ စေတီတစ်သောင်း၊ ကုလားကျောင်း သုံးထောင်၊ မုခ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကုန်လေ၏။ ။ဤကဲ့သို့သောအမှုအရာကို ရှောင်ကြဉ်စေ။ ။ဆိုလိုသည်။

မင်းတို့သည် မိမိတို့၏နန်းရပ်ထီးဖြူ လှပယုခံရမည့်အခြေအနေပေါ်လျှင် ကိုယ်ဝန်သည်လည်း မရှောင်၊ ပုခက်တွင်း ကလေးသူငယ်လည်း မရှောင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းရန် ဝန်မလေး။ ဘုရားစေတီပင်ဖြစ်စေ၊ မိမိတို့ကိုယ်မိမိ 'ဓမ္မရာဇာ' ဟု အမည်ခံယူ ကြစေကာမူ၊ သာသနာဒါယကာအမည်ခံယူကြစေကာမူ ဖြိုဖျက်ရန်လည်း ဝန်မလေးကြချေ။ ပစ္စက္ခာဝစည်းစိမ်မရွေ့လျောစေရေးအတွက် သံသရာနှင့် လိဝံသည့်သူများ ဖြစ်သွားတတ်သည့်အတွက် 'ဤကဲ့သို့ မပြုလုပ်နှင့်' ဟု ဆုံးမတားမြစ်သည်။

'ထွေလာပြသ၊ နည်းနယမှာ၊ ဗကစရိယာ၊ ဗျိုင်း၏ပမာ၊ ကာကစရိယာကျီး၏ ခြင်းရာ။ ။ကုတ္တုဋ္ဌစရိယာ ကြက်၏မူရာ၊ သီဟစရိယာ၊ ခြင်္သေ့ကိုဆရာ။ အစဖြာ၍ ပြုရာသည်အရလည်း စရိယ နှစ်ဆယ်လေးသွယ်သင်္ဂဟ၊ နာယကဂုဏ် ခြောက်စုံကပ်ငြို၊ အပရိဟာနီယ၊ သတ္တတအင်' -ဟူသောအဆုံးအမများသည် ရာဇနီတိကျမ်းလာ ကျင့်ဝတ်များပင် ဖြစ်သည်။

'နေမင်းကို ပုံပြုလည်း အမှုတော် တင်းလွန်းရာလေသည်။ လမင်းကို ပုံပြုလည်း အမှုတော် ဟင်းလွန်းရာချေ သည်။ နေသို့လည်း မချ၊ လသို့လည်း မရောက်၊ သတိထောက်၍ စောင့်ရှောက်တော်မူပါ။

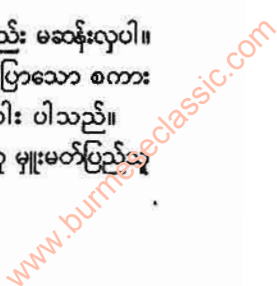
တင်းလွန်းလည်း မသင့်ပါ။ လျော့လွန်းလည်း မတင့်ရာ။ ပမာစံမူ ပုဂံတွင် နရသူ မင်းမူသော နာလ ဓမ္မရသီ စေတီကိုတည်သောခါ အာဏာကွပ်ညှပ် ကြပ်တည်းလှ၍၊ အကျအနု၊ သေချာချက်ကြီး သဖြင့်၊ ရွှေထီးစွင့်စွင့်၊ မဆင့်ပါရ။ ကျစွာ မင်းမြတ် စိုးအုပ်ကွပ်စဉ် ပြာသာဒ်ဘုရားကိုတည်ထားပါသော် နှိုးဆော်မရ လုံလနုသဖြင့် သာဓုကောင်းချီး ရွှေထီးလွင့်လွင့်မမြင့်ပါရ။' - ဟူသော သြဝါဒတို့သည် မလျော့မတင်းရှိစေရန်ဖြစ်သည်။

ညောင်ရမ်းမင်းဆက် မဟာဓမ္မရာဇာမိပတိမင်းသည် စိတ်သဘောထား နူးညံ့သောမင်း ဖြစ်၏။ ကဗျာလင်္ကာ စာပေတို့တွင် မွေ့လျော်သူ ဖြစ်၏။ 'လုဇ္ဈတိ ပလုဇ္ဈတိ လောကော၊ သဘောနိယံ' ချီသူ၏ တမ်းချင်းလင်္ကာကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သူ၏ကဗျာဉာဏ်ရည်ကို အကဲဖြတ် နိုင်သည်။ သို့သော် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ရေးတွင် လျော့လွန်းသည့် အတွက် လစ်ဟင်းမှု များသောကြောင့် ဗညားဒလလက်သို့ ပါပြီး ဟံသာဝတီတွင် ရေညှိ ဖျောက်ခြင်းခံရသည်။ ထို့ကြောင့် "ဟံသာဝတီပါ" မင်းဟု တွင်ရပေသည်။

မင်းများကို ဆုံးမသည့်စာ ရေးရာ၌ အလွန်လည်း အန္တရာယ်များသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ပဒေသရာဇ်များကို သြဝါဒပေးသည့် နောက်ဆုံးကျမ်းမှာ ယောမင်းကြီး ဦးဖိုးလှိုင်၏ 'ရာဇဓမ္မသင်္ဂဟကျမ်း' ဖြစ်သည်။ ထိုကျမ်းကြောင့် ဖင်လျှင် ဦးဖိုးလှိုင်ကို မင်းက အငြိုးအတေးထားသည်။-ဟုသိရသည်။

ဦးဖိုးလှိုင်၏ ရာဇဓမ္မသင်္ဂဟကျမ်းမှ အချက်တစ်ချက်ကို ထုတ်ပြပါမည်။ ထိုအချက်မှာလည်း မဆန်းလှပါ။ မင်းကျင့်တရား ၁၀ ပါးပင် ဖြစ်ပါသည်။ အဘိတိနိပါတ် မဟာဟံသဇာတ်မှ ရွှေလာသံမင်းပြောသော စကား ဂါထာ ၁၄ ပုဒ်ကို ထုတ်နုတ်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂါထာအမှတ် ၁၃ တွင် မင်းကျင့်တရား ၁၀ပါး ပါသည်။

ထိုမင်းကျင့်တရား ၁၀ပါးတွင် 'အဝိရောဓနံ' ကို ဦးဖိုးလှိုင်က 'အဝိရော ဓနံ၊ ရဟန်းရှင်လူ များမတ်ပြည်သူ တို့နှင့် ဆန့်ကျင်သည်ကို မပြုခြင်း။' ဟု အနက်ပေးပြီး ဤသို့ အကျယ်ဖွင့်ပြန်သည်။

ဤအဝိရောဓန၊ တရားကိုမကျင့်ဆောင် ပြည်သူတို့နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် ပြုလျှင် ပြည်သူတို့မှန်း၍ အလိုရှိရာ သခင်ရှာပြီးလျှင် မင်းကိုဖျက်ဆီးမည်။ မင်းအားကြီး၍ ပြည်သူတို့က မဖျက်ဆီးနိုင်လျှင်လည်း အခြားနိုင်ငံသို့သွား၍ ပြည်ပျက်သည်။^{၆၇}

ပြည်သူကို ဆန့်ကျင်သည့်အမှုမင်းပြုလုပ်သော် ပြည်သူကအားကိုးရှာပြီး အံ့ကြွလိမ့်မည် ခေတ်ဝေါဟာရ အတိုင်းသုံးရလျှင် ပြည်သူတော်လှန်ရေးနှင့်ရင်ဆိုင်ရမည်။ မင်းကအားကြီးလွန်း၍ မတော်လှန်နိုင်လျှင် အခြားနိုင်ငံသို့ ထွက်၍ ပြည်ပျက်မည်။ ခေတ်ဝေါဟာရအတိုင်း သုံးရလျှင် ဦးနှောက်ယိုစီးခြင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်။

ဦးဖိုးလှိုင်၏ ဖွင့်ဆိုချက်သည် ယနေ့တိုင်ခေတ်မီသည်။ ဦးဖိုးလှိုင်ကိုဦးသည်ဆိုသည်မှာလည်း ဤအရေး မျိုးကြောင့်ဖြစ်မည်။ အဝိရောဓန၏ အနက်ရင်းမှာ 'မဆန့်ကျင်ခြင်း' ပင်ဖြစ်သည်။ မည်သူကမည်သူကို မဆန့်ကျင်ရမှာနည်း။ မင်းကျင့်ရမည့် ကျင့်ဝတ်ဖြစ်၍ မင်းက မဆန့်ကျင်ဘဲကျင့်ရမည်။ မည်သူကိုနည်း။ ပြည်သူ အပေါ် ဖြစ်သည်။ မင်းလုပ်သူများဘက်မှ ဖြစ်စေချင်သည်မှာ 'အဝိရောဓန' ဟူသည် 'မင်းကို မဆန့်ကျင်ရ'ဟု အနက်ဖွင့်စေချင်သည်။ စင်စစ် မင်းကကျင့်ရမည့်တရား ဖြစ်၍ မင်းက ပြည်သူများအပေါ် မဆန့်ကျင်ခြင်းသည်ပင် သဘာဝကျသည်။ ယုတ္တိလည်း ရှိသည်။ အနက်လည်း မှန်သည်။

လွန်လေပြီးသော တပ်မတော်အစိုးရခေတ်က ဤ 'အဝိရောဓန' အဓိပ္ပာယ်ကို 'မင်းကို မဆန့်ကျင်ရ'ဟု အနက်ယူပြီး၊ 'အစိုးရကို ပြည်သူက မဆန့်ကျင်ရ'ဟူသည့်သဘော ဟောပြောရေးသားခဲ့ကြဖူးပြီ။

ပဒေသရာဇ် မြန်မာနိုင်ငံတွင် နိုင်ငံအုပ်ချုပ်သူ မင်းတို့သည် သက်ဦးဆံပိုင်အဖြစ် စားထက်ကြ၏။ သူတို့ အကျင့်သီလ၊ စိတ်ဓာတ်အရည်အသွေး မြင့်မြတ်လျှင် တိုင်းပြည် စည်ပင်ဝပြော၏။ နိုင်ငံသားများ အေးချမ်းစွာ နေရ၏။ သူတို့ နေကဲ့သို့ ပူပြင်းကြလျှင်၊ သို့မဟုတ် ခေတ်ဝေါဟာရအရ သဘောထားတင်းမာကြလျှင် တိုင်းပြည် ဆုတ်ယုတ်ခေါင်းပါး၏။ ပြည်သူတို့ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ၊ စားကောင်းခြင်း မစားရ၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းရ၏။ ထိုထိုမင်းများအား သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘွဲ့ခံယူထားကြသကဲ့သို့ 'ဓမ္မရာဇာ-တရားမင်း'ဖြစ်စေရန် သြဝါဒပေးရခြင်းမှာ စင်စစ်မလွယ်လှ။

ဤမလွယ်လှသည့်တာဝန်ကို သမိုင်းတစ်လျှောက် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ပညာရှင်များက တာဝန်ကျေကျေ ဆုံးမသြဝါဒ ပေးခဲ့ကြဖူးလေပြီ။ ။

ဦးအေးချို (မဟာဝိဇ္ဇာ)

မှတ်စုများ

- ၁။ ဒေါက်တာသန်းထွန်း။ ။ *ပျူကျောက်စာတွေ၊ ရှေးဟောင်းမြန်မာနိုင်ငံ ကျောက်စာနိဒါန်း (ပျူတွေ ဘယ်ပျောက်သွားသလဲ၊ ရန်ကုန်သီရိဆွေ စာအုပ်တိုက် ၂၀၀၆၊ စာ-၁၁၅)
- ၂။ ဌေးဝေ။ ။ ပျူမြို့ပြယဉ်ကျေးမှုသမိုင်း။ ထွန်းဖောင်ဒေးရှင်းစာပေဆု (သမိုင်းဘာသာရပ်) ရန်ကုန်မြို့၊ ထွန်းဖောင်ဒေးရှင်းစာပေဘဏ်ကော်မတီ၊ ၂၀၀၉
- ၃။ ဦးညွန့်ဟန်နှင့်အခြား။ ။ ခရစ်မတိုင်မီပေါ်ထွန်းခဲ့သောတကောင်း။ ဟန်လင်း၊ ဗဿနိုး၊ သရေခေတ္တရာ၊ မိုင်းမောရှေးဟောင်းမြို့တော်များမှအသစ်တွေ့ ရှေးဟောင်းသုတေသနအထောက်အထားများ။ (မြန်မာ့ရှေးဟောင်း မြို့တော်များ၊ ၁၉-၂၀၊ ဇန်နဝါရီ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စိန်ရတုခန်းမတွင် ဖတ်ကြားသော သုတေသနစာတမ်းများ၊ စာ ၁-၂၂)
- ၄။ ဦးစံဝင်း။ ။ ဘုရားထောင် ပျူကျောက်စာ၏ ရက်စွဲ။ (မြန်မာသမိုင်းသုတေ သနစာစောင်၊ အမှတ်-၂ ဇွန်လ၊ ၁၉၉၈။ တက္ကသိုလ်များ သမိုင်းသုတေသနဌာန ၁၉၆၈ စာ ၁-၆။)
- ၅။ ဒေါက်တာတိုးလှ။ ။ *သရေခေတ္တရာသို့မဟုတ် ပထမ မြန်မာနိုင်ငံတော်* အေဒီ ၂-၉ရာစု(မြေပေါ်မြေအောက် ကျောက်စာမှတ်တမ်းများက ပြောသောရှေးဟောင်း မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်း။ ရန်ကုန် မရမ်းတလင်းစာပေ။ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၄၊ စာ ၁၆-၁၇)
- ၆။ ဒေါက်တာသန်းထွန်း။ ။ *မြန်မာ့သမိုင်းနိဒါန်း*၊ ရန်ကုန်၊ ရွှေပုရပိုက်စာပေ၊ ၂၀၀၁၊ စာ-၃၂
- ၇။ ဇာတာတော်ပုံရာဇဝင်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ပြည်ထောင်စုယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန၊ ၁၉၆၀ပြည့်နှစ် စာ ၃၅-၃၇
- ၈။ ဒေါက်တာတိုးလှ။ ။ *သရေခေတ္တရာ သို့မဟုတ် ပထမမြန်မာနိုင်ငံတော်* အေဒီ ၂-၉ ရာစု
- ၉။ ဇာတာတော်ပုံရာဇဝင် စာ-၁
- ၁၀။ မှန်နန်းမဟာရာဇဝင်တော်ကြီး ၃ တွဲပေါင်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ စာသူကြီး စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၀၈ ၊ စာ-၈၄-၈၈
ဒေါက်တာသန်းထွန်း။ ။ ပုဂံခေတ် မြန်မာပြည်အုပ်ချုပ်ရေး၊ အေဒီ ၁၀၀၀ မှ ၁၃၀၀ထိ (တစ်နေ့တစ်လံ ပုဂံ ဘယ်ပြေးမလဲ-ရန်ကုန်သီရိဆွေစာအုပ်တိုက် ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ စာ ၁၆၃-၁၆၆)
ဒေါ်သန်းဆွေ။ ။ *ခမည်းဖွားစော* (မြန်မာဘာသာစကား၊ မြန်မာ ကျောက်စာ၊ စာတမ်း ဆောင်းပါးများ၊ အထက်တန်းပညာဦးစီးဌာန၊ ဘာသာပြန်နှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးဌာန၊ ၁၉၈၀၊ စာ- ၂၄၃-၂၅၀) ဘေမောင်တင်နှင့်ဂျီ-အိပ်လှစ်။ *ပုဂံကျောက်စာ ညွှန်ပေါင်း* ရန်ကုန်၊ ဗြိတိသျှဘားမားပုံနှိပ်တိုက် ၁၉၂၈။ (မင်းစိုင်းကျောင်းကျောက်စာ၊ စာ ၉၆-၁၀၆)
- ၁၂။ ဒေါက်တာသန်းထွန်း။ ။ ကျန်စစ်သားနန်းတည်ကျောက်စာ။ ကမ္ဘော ဇယာဒီ။ မြန်မာမင်းခမ်းတော် မှတ်စု။ ရာပေလွင်၊ (မြန်မာ့ထီးမှုနန်းရာ။ ကွန်သာယာ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၃)
- ၁၃။ သဂါထာဝဂ္ဂနှင့် နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ် ပါဠိတော် မြန်မာပြန်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ မြန်မာ နိုင်ငံတော်ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ စာ-၆၇-၆၈
- ၁၄။ ယင်း စာ-၈၈
- ၁၅။ *ပုဂံကျောက်စာညွှန်ပေါင်း* စာ-၈၇

- ၁၆။ ‘ပုဂံကျောက်စာညွန့်ပေါင်း’ စာ-၄၆
- ၁၇။ ဦးစမောင်။ ။ပုဂံကျောက်စာလက်ရွေးစင်၊ ရန်ကုန်၊ ပညာနန္ဒပုံနှိပ် တိုက်၊ ၁၉၅၈။ စာ-၅၄
- ၁၈။ ယင်း စာ-၅၆
- ၁၉။ ညောင်ကန်ဆရာတော်။ ။ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု ဒုတိယအုပ်၊ ရန် ကုန်၊ သုဓမ္မဝတီစာပုံနှိပ်တိုက်
၁၃၃၀-ခုနှစ်၊စာ ၇၅၁-၇၅၄
- ၂၀။ ‘ပုဂံကျောက်စာလက်ရွေးစင်’ စာ-၃(ရာဇကုမာရ်ကျောက်စာ)
- ၂၁။ ယင်း စာ-၂၉ (ခေမာဝရဘုရားကျောက်စာ)
- ၂၂။ ယင်း စာ-၁၆၄ (ကျစွာမင်းအမိန့်ပြန်တမ်း)
- ၂၃။ ပုဂံကျောက်စာညွန့်ပေါင်း - စာ ၉၆ (မင်းဝိုင်းကျောက်စာ)
- ၂၄။ ပုဂံကျောက်စာလက်ရွေးစင် - စာ-၃၅
- ၂၅။ ဒေါက်တာသန်းထွန်း ။ ။“ထိလိုင်မင် (၁၀၈၄-၁၁၁၃)
‘တစ်နေ့တစ်လံ ပုဂံဘယ်ပြေးမလဲ’ စာ-၃၅၉
- ၂၆။ ဦးဖေမောင်တင်၊ ပါမောက္ခ။ (ပြန်ဆိုတည်းဖြတ်သူ)။ရွှေစည်းခုံမွန်ကျောက်စာ ပုံနှိပ်ရေးနှင့်စာအုပ်
ထုတ်ဝေရေး ၁၉၇၂ ခုနှစ် စာ -၅
- ၂၇။ ‘တစ်နေ့တစ်လံ ပုဂံဘယ်ပြေးမလဲ’ စာ-၃၅၁
- ၂၈။ ရွှေစည်းခုံမွန်ကျောက်စာ၊ စာ-၆-၇
- ၂၉။ (က) ပုဂံကျောက်စာလက်ရွေးစင်၊ စာ-၁၆၈-၁၆၉၊
(ခ) ဒေါ်သန်းဆွေ ‘မြန်မာဘာသာစကား၊ မြန်မာကျောက်စာ’ စာ-၂၇၄-၂၇၅
- ၃၀။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်၊ ဧကက၊ ဒုက၊ တိက၊ စတုက္ကနိပါတ်၊ မြန်မာနိုင်ငံဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့၊
၁၉၆၀(ဒုကနိပါတ်၊ ကမ္မကရဏဝဂ် ဝဇ္ဇသုတ်) စာ- ၅၉-၆၂
- ၃၁။ တစ်နေ့တစ်လံ ပုဂံဘယ်ပြေးမလဲ။ စာ-၄၄၈
- ၃၂။ ဦးကုလား။ ။မဟာရာဇဝင်ကြီး၊ ပထမအုပ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ရာပြည့် စာအုပ်တိုက်၊ ပဉ္စမအကြိမ် ၂၀၀၆
စာ-၁၂၁
- ၃၃။ မဟာရာဇဝင်ကြီး၊ ပထမတွဲ၊ (စာ-၁၃၀)
- ၃၄။ ယင်း (စာ-၁၃၁)
- ၃၅။ ယင်း (စာ-၁၄၇-၁၄၈)
- ၃၆။ ယင်း (စာ-၂၀၅-၂၀၆)
- ၃၇။ ယင်း (စာ-၂၀၇-၂၁၁)
- ၃၈။ ယင်း (စာ-၂၄၈)
- ၃၉။ “ခမည်းဖွားစော” (စာ-၂၄၄)
“တစ်နေ့တစ်လံပုဂံဘယ်ပြေးမလဲ” စာ-၄၅၈
- ၄၀။ ခင်မောင်ကြီး၊ မြန်မာပြန်။ ။ “ကောလစ်နှင့်မြန်မာပြည်” ရန်ကုန် စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ဒုတိယအကြိမ်
၂၀၀၇၊ စာ-၁၉၁

ရာဇဝင်ကျမ်း

၄၁။ မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး၊ ပထမတွဲ-စာ - ၂၀၆ တွင် သင်းတိုက်ဝန်မဟာစည်သူ။ ။ တွင်းသင်းမြန်မာရာဇဝင် သစ် ပထမတွဲ ရန်ကုန်မင်္ဂလာပုံနှိပ်တိုက်၊ ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၆၈၊ စာ-၁၁၇

၄၂။ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာများ၊ ပထမတွဲ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာနရှေးဟောင်းသုတေသနဦးစီး ၁၉၇၂-ခုနှစ်၊ စာ-၃၄၇

၄၃။ မဟာရာဇဝင်တော်ကြီးပထမတွဲ၊ စာ-၂၁၇ တွင်းသင်းမြန်မာရာဇဝင်သစ် ပထမတွဲ၊ စာ-၁၂၈

၄၄။ ဦးရည်စိန်။ ။ ရှင်ဒိသာပါမောက္ခ ငြိမ်းချမ်းရေးမစ်ရှင်အဖွဲ့။ (နိုင်ငံသမိုင်း သုတေသနစာစောင်-၁၊ ၁၉၇၇၊ စာ-၄၁-၅၈)

လမ်းစဉ်ပါတီ။ ။ အခြေပြ မြန်မာနိုင်ငံရေးသမိုင်း။ ပထမတွဲ။ ၁၉၇၀။ စာ-၂၅၈-၂၆၀ ဦးငြိမ်းမောင်။ ။ ရှေးဟောင်းမြန်မာကျောက်စာများ၊ တတိယတွဲ၊ စာ ၁၄၁-၁၄၄

၄၅။ မဟာရာဇဝင်ကြီး ပထမအုပ်၊ စာ-၃၁၂-၃၁၇

၄၆။ ဦးကုလား၊ မဟာရာဇဝင်ကြီး၊ တတိယအုပ်၊ ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်၊ တတိယအကြိမ် ၂၀၀၆၊ စာ-၂၀၅-၂၀၇

၄၇။ မဟာရာဇဝင်ကြီး ပထမအုပ်၊ စာ-၂၁၇

၄၈။ ညိုမြ။ ။ ကုန်းဘောင်ရှာပုံတော်၊ ဒုတိယအကြိမ် မြဝတီစာအုပ်တိုက်၊ ၁၉၉၇ ခုနှစ် စာ ၂၈၅ အရှင်ပညာသာမိ။ ။ မယ်နုအုတ်ကျောင်းဆရာတော် ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ စာ-၂၁-၂၂

၄၉။ တွင်းသင်းမဟာရာဇဝင်သစ်၊ တတိယတွဲ၊ ရန်ကုန်မြို့၊ မိဘမေတ္တာလူမှုရေး အဖွဲ့ ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၉၇ စာ-၁၀၀-၁၀၅

သန်းထွတ်။ ။ “ညောင်ရမ်းဆယ်ဆက်နှင့်ဘာသာအယူဝါဒအရေး” (ရှာရှာ ဖွေဖွေမြန်မာသမိုင်း အတွဲ-၂။ ရန်ကုန်၊ အင်းဝစာပေတိုက်၊ ပထမအကြိမ် ၁၉၉၉။ စာ-၁၀၀-၁၀၁)

၅၀။ ။ ဦးဘရှင်။ ။ “ပုဂံခေတ်ဖွားစောများ” ။ မြန်မာနိုင်ငံစာပေနှင့်လူမှုရေး သိပ္ပံဂျာနယ်။ အတွဲ ၁၊ အမှတ်-၃၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ (စာ-၅၉၉) “ခမည်းဖွားစော” စာ-၂၄၄-၂၄၅

ပုဂံကျောက်စာညွှန်ပေါင်း စာ-၉၆၊ ၉၈-၉၉။

၅၁။ မဟာရာဇဝင်ကြီး၊ ပထမအုပ်၊ စာ-၂၄၇

၅၂။ နန်းညွန့်ဆွေ၊ တည်းဖြတ်။ ။ “ဟံသာဝတီဆုံးမစာပေါင်းချုပ်”၊ ဒုတိယ နှိပ်ခြင်း၊ ၁၉၆၁။ စာ-၂၇

၅၃။ ဦးတင်။ ။ “ကဗျာဗန္ဓုသာရကျမ်း” ရန်ကုန်မြို့လယ်တီမဏ္ဍိုင်ပုံနှိပ် တိုက်၊ ပထမအကြိမ် ၁၉၆၉၊ စာ-၅၉၅-၅၉၆

“ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ပဏိဏ္ဍကစာစု” ။ မြန်မာနိုင်ငံသုတေသနအသင်း၊ တက္ကသိုလ်များပုံနှိပ်တိုက်၊ ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၆၈၊ စာ-၃-၄

“ဟံသာဝတီဆုံးမစာပေါင်းချုပ်၊ စာ-၃၄-၄၂

“ဟံသာဝတီဆုံးမစာပေါင်းချုပ်” စာ-၄၆-၄၉

ထန်တော်မင်းကျောင်း မေတ္တာစာနှင့်တောင်တွင်းမင်းကျောင်းအဖြေ၊ ရန်ကုန် မြို့၊ ဟံသာဝတီပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၉၅၉-ခုနှစ်

- ၅၆။ ဒေါက်တာတိုးလှ။ ။ ‘အနန္တသူရိယရဲ့မျက်ဖြေလင်္ကာလေးပုဒ်ကိုခြေရာခံ ခြင်း’ အတွေးအမြင်စာစောင် အမှတ် ၁၇၉၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ စာ-၆၇-၇၆
- ၅၇။ ရှင်သီလဝံသ ‘ရာဇဝင်ကျော်’ မြန်မာသုတေသနအသင်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဝံသရက္ခပိဋကပုံနှိပ်တိုက်။ စာ- ၃၁-၃၇
- ၅၈။ တွင်းသင်းမဟာရာဇဝင်သစ်၊ တတိယတွဲ၊ စာ-၈၇-၈၈
- ၅၉။ သန်းထွတ်။ ။ ‘ညောင်ရမ်းဆယ်ဆက်နှင့်ဘာသာအယူဝါဒအရေး’ (ရှာရှာဖွေဖွေမြန်မာသမိုင်း၊ အတွဲ- ၂၊ ရန်ကုန်မြို့၊ အင်းဝစာပေတိုက်၊ ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၉၉။ စာ-၉၆)
- ၆၀။ အရှင်ကုမာရကသပ။ ။ ဓမ္မရာသီပျို့။ မန္တလေးမြို့၊ ပိဋကတ်တော်ပြန် ပွားရေးပုံနှိပ်တိုက်
- ၆၁။ ‘ဟံသာဝတီဆုံးမစာပေါင်းချုပ်’ စာ-၈၃
သီရိမဟာဇေယျသူ။ ‘ကဝိလက္ခဏဒီပနီ’ မန္တလေးမြို့၊ ကဝိလက္ခဏ ပိဋကတ်စာအုပ်ဆိုင်၊ စာ-၁၂၃
ဦးကျော်ထွန်း။ ။ မြန်မာစာညွှန်းပေါင်းကျမ်း၊ ဒုတိယတွဲ၊ ရန်ကုန်မြို့၊ အစိုးရပုံနှိပ်တိုက်၊ စာ-၂၅၄
- ၆၂။ မဟာရာဇဝင်ကြီး၊ ပထမတွဲ၊ စာ-၂၅၀
- ၆၃။ မင်းလက်ဝဲနော်ရထာ၊ မြန်စာပြန့်စာစဉ်၊ ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၇၄ခုနှစ် နိုဝင် ဘာလ။ (စာ-၃၃၄-၃၄၁)
- ၆၄။ လက်ဝဲနော်ရထာ။ ။ ရာဇနိတိပျို့၊ ပခုက္ကူမြို့၊ အောင်သိဒ္ဓိမင်္ဂလာ စာပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၉၆၃၊ ဇွန်လ
- ၆၅။ ပါရဂူ။ ။ ‘ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ’ (ထေရကထာ၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်၊ ပထမအကြိမ် ၂၀၀၈ ခုနှစ်) စာ-၂၉
- ၆၆။ ပါရဂူ ။ ‘မုံရွေးဇေတဝန်ဆရာတော်နှင့်နိုင်ငံရေးပညာကျမ်း’ (ထေရကထာ၊ စာ-၁၆၈-၁၇၆)
- ၆၇။ ယောမင်းကြီးဦးဖိုးလှိုင်။ ။ ‘ရာဇဓမ္မသင်္ဂဟကျမ်း’ ရန်ကုန်မြို့၊ ထိန်ဝင်းစာပေ။ ပထမ အကြိမ် ၁၉၆၈ ဒီဇင်ဘာလ၊ စာ-၁၂၅

မုံရွေးစေတဝန်ဆရာတော်ဘုရားသည်ပင်
ယခင် မေတ္တာစာရင်း၏ သရုပ်အဓိပ္ပာယ်ကို
သိလွယ်မှတ်လွယ် မကျယ်လွန်း မကျဉ်းလွန်းစေရ
ထပ်မံချဲ့ထွင် စီရင်ရေးသားတော်မူအပ်သော

ရာဇောပါဒကျမ်း

မုံရွေးဆရာတော်

မှတ်ကြားနိုင်သော စာအုပ်များ

၁	ဓမ္မပဒ အဆုံးအမများ (အင်္ဂလိပ်-မြန်မာပါဠိ)	ဦးခင်မောင်ကြီး(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)	၁၂၀၀
၂	ဗုဒ္ဓဘာသာသံဃာ့ဝိုင်းများနှင့် ဝိုင်းကြီး ၉ ဝိုင်း	မာမက (သုတေသီ)	၁၈၀၀
၃	ကမ္ဘာပတ်၍ ဘုရားရှာခြင်း	မာမက (သုတေသီ)	၅၀၀၀
၄	ပန်းရွှေပြည် ပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်		၃၀၀
၅	စိနတ္ထပကာသနီကျမ်း	ကိုးသဲလေးထပ်ဆရာတော်	၅၀၀၀
၆	ဇာတ်တော်ကြီး ၁၀ ဘွဲ့ပေါင်းချုပ်	ဦးဩဘာသ	၁၂၀၀၀
၇	မဟာဗုဒ္ဓဝင် ဝတ္ထုတော်ကြီး	ပထမငါးခုနိဆရာတော်ဘုရားကြီး	၅၀၀၀
၈	ရွှေဗုဒ္ဓဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဩဝါဒတရားတော်များ	ညီညီနိုင်	၁၈၀၀
၉	သာသနာတော်သန်ရှင်းရေး အမိန့်ပြန်တမ်းများ	မာမက(သုတေသီ)	၂၀၀၀
၁၀	ပန်းရွှေပြည်ဘုရားရှိခိုးပေါင်းချုပ်	ဦးခင်မောင်ကြီး(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)	၁၅၀၀
၁၁	ဇာဏကျနီတိ လောကနီတိ	ဦးခင်မောင်ကြီး	၅၀၀
၁၂	ပန်းရွှေပြည် ၅၅၀ ဇာတ်ဝတ္ထုများ (အမှတ် ၁ မှ ၄၂ ထိ)	ညောင်ကန်ဆရာတော်ဘုရားကြီး	၆၀၀
၁၃	ဝံသဒီပနီ	မဲထီးဆရာတော်	၁၅၀၀
၁၄	မာလာလင်္ကာရဝတ္ထုတော်ကြီး	ဒုတိယမဲထီးဆရာတော်	၃၅၀၀
၁၅	တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်း	ဓမ္မနန္ဒထေရ်	၅၀၀၀
၁၆	မဟာပညာကျော်လျှောက်ထုံး	ဧညဝတီမင်းတိုင်ပင်အမတ်ကြီး	၁၂၀၀
၁၇	တထာဂတဥဒါနဒီပနီကျမ်း-ပထမအုပ်	ဒီပဲယင်းဆရာတော်	၆၀၀၀
၁၈	တထာဂတဥဒါနဒီပနီကျမ်း-ဒုတိယအုပ်	ဒီပဲယင်းဆရာတော်	၆၀၀၀
၁၉	မြန်မာသူရဲကောင်းများ	သတင်းစာဆရာ ဦးသိမ်းမောင်	၃၀၀၀
၂၀	မော်ပီဆရာသိန်း သိမိခဲသော ရဟန်းရှင်လူပုဂ္ဂိုလ်များ	မော်ပီဆရာသိန်း	၃၀၀၀
၂၁	ဒါနခန်းဝတ္ထုများ	ဦးပုည	၁၂၀၀
၂၂	မြန်မာနိုင်ငံရေးသမိုင်း	ဦးလေးမောင်	၄၀၀၀
၂၃	မောင်တာနောဝတ္ထု	မောင်ဘာသင်	၂၀၀၀
၂၄	ရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံကျမ်း	ကင်းဝန်ပိဋကတ်ပေမူ	၂၀၀၀
၂၅	ချဉ်ပေါင်ရွက်သည်မောင်မိုင်း	ဦးကြီး	၂၅၀၀
၂၆	ဦးပေါ်ဦးလျှောက်ထုံး - ကဝိသေတ္တုမဉ္ဇူသာကျမ်း(ပတွဲ)	ဦးအောင်	၂၅၀၀
၂၇	ပန်းရွှေပြည် ၁၀ စောင်တွဲ	-	၂၀၀၀
၂၈	အယူတော်မင်္ဂလာလျှောက်ထုံး	ဦးအောင်	၁၅၀၀
၂၉	စကားတောင်စားဝတ္ထု	ဦးကြီး	၁၅၀၀
၃၀	ရှင်ဥတ္တမကျော်နှင့်ခုံတော်မောင်ကျမ်း	ဦးအောင်	၂၀၀၀
၃၁	လက်ဝဲနော်ရထာလျှောက်ထုံး	-	၁၅၀၀

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ရတနတ္ထယ ထောမနာ

‘ဣန္ဒဝဇီရာ လင်္ကာရော၊ ဣန္ဒဝဇီရဉာဏိကော။
ဇိတိန္ဒြိယောဇိတိဿရော၊ တိက္ကန္တောတိက္ကမောကတော။ ။’

ဆတ္တနယ ထီးဖြူဂါထာ

အာကခံမာနာ သောတ္တာနံကဲ့သို့ ပထမပါဒနှင့် ဒုတိယပါဒတွင် မကာရဝိပုလာလက္ခဏာ။
တတိယပါဒ၊ စတုတ္ထပါဒ ၂ စုံတို့ကား သေတဝိပုလာ၊ ပိင်္ဂလဝိပုလာတို့ကိုရောလျက် ဖွဲ့အပ်သော
ဇိထာကဂါထာတို့တွင် အကျုံးဝင်သော ဂါထာမျိုးတည်း။

ဤသို့ ဖွဲ့စီခြင်းသည်ကား- ‘ဧဝံ ကိလညာသု ဝိမိသိတာသု၊ ဝဒန္တိဇာတိသ္မိဒမေဝနာမံ။’ ဟူသော
ဇုတ်ဂါထာကိုမှီ၍ ဆိုပေသတည်း။

အညာသု အရကို အနုဋ္ဌာဘ စသော သမာနဆန်းကို ယူမှု၊ အပါဒါန်ကို ‘တိဋ္ဌာဘတော’ ဟု ထည့်သင့်သည်။
အညာသုအရကို စိတြပဒစသော ဂါထာ၊ ဝံသဋ္ဌ စသောဂါထာကို ယူမှု၊ ‘ဣန္ဒဝဇီရာ၊ ဥပေန္ဒဝဇီရာယ’ ဟု
ထည့်သင့်သည်။

ဆန်းကိုယူလျှင် ယူသည့်အလျောက်၊ ဂါထာကိုယူလျှင် ယူသည့်အလျောက် သင့်အောင် အပါဒါန်ကို
ထည့်ရမည်။

‘ကုမ္ဘူပမံ ကာယမိမံ ဝိဒိတွာ၊ နဂရူပမံစိတ္တ မိဒံ ဌပေတွာ။
ယောမေထ၊ မာရံ ပညာဝုဓေန၊ ဇိတဉ္စရက္ခေ အနိဝေသိနော သိယာ။ ။’-ဟူသော ဓမ္မပဒပါဠိတော်
ဇုတ် ပဿတ ဘိက္ခုဝတ္ထု၌လာသော ဂါထာ၌ ပထမကား ဣန္ဒဝဇီရာ၊ ဒုတိယကား ကမလာ၊ တတိယကား
ဇုတ်၊ စတုတ္ထကား ဝံသဋ္ဌဂါထာ ရောယုက်သကဲ့သို့ ရောယုက် လေသည်ကို ဆိုလိုသည်။

‘အညာသု’ အရကို ‘ဝိသမဝုတ္တိ’ စသည်တို့နှင့် ရောယုက်မှုကား ‘ဝိသမဝုတ္တိတော’ ဟု အပါဒါန်
ထည့်သင့်သည်။

‘သီလေ ပတိဋ္ဌာယ နရောသပညော၊ စိတ္တံ ပညဉ္စဘာဝယံ။
အာတာပိ နိပကော ဘိက္ခု၊ သော ဣမံ ဝိဇ္ဇေယေ ဇေဋံ။ ။’-ဟူသောဂါထာ၌ကား ပထမ၌ ဣန္ဒဝဇီရာ
စသ်၌ ပတျာဝတ္ထု ဖြစ်၏။

ဤဂါထာ၌ ‘သော’ ဟူသောအက္ခရာကား အဓိကအက္ခရာ ဖြစ်သည်။ ပတျာဝတ္ထုပင် မှတ်ရမည်။
ဤသို့ အဓိကအက္ခရာဖြစ်သည်ကို

‘အရိယာရဟ စရိယာဒိယောဂေ၊ သာသနိကေဟိ ရစိတော။
အဓိကက္ခရာတိပါဌော၊ အပဝဇ္ဇော ပူဇာရဟောစ ဟောတိ။ ။’-ဟူသော ပရိဘာသဂါထာ၌

အာဒိသဒ္ဒါကို မြင်၍ လည်းကောင်း။

‘ဣမေ နမစ္စာ ကိမ ကံသု ပါပံ၊ ယေမေဇော အဝသီရာ နရကေသုပါတယန္တိ။’ ဟူသော နေမိဇာတ်၌ လာသော ဂါထာဝဂ်တွင် ပထမ၌ ဥပေန္တဝဇီရာ၊ ဒုတိယ၌ ဝသန္တတိလက၊ အန္တိမ၌ ယံ အက္ခရာသည် အဓိက အက္ခရာဖြင့်ရှိသည်ကို မြင်ရ၍ လည်းကောင်း။

ယခင် ‘သီလေ ပတိဋ္ဌာယ’ စသောဂါထာ၌ ‘သော’ ဟူသောအက္ခရာကို ‘အဓိကက္ခရ’ဟူ၍ မှတ်သင့်သည်။ ယခုကား သီလေပတိဋ္ဌာယ စသောဂါထာ၌ ရောနှောသကဲ့သို့ ရောနှောလျက် ဖွဲ့ပေသည်။

တစ်ကြောင်းမှာလည်း ‘နဒိဿတေတ္ထ ယံဆန္ဒံ’ စသောဂါထာ မဟာဝိသယသုတ်သို့ သွင်း၍ ဖွဲ့လိုက်ပေ သည်။-ဟူ၍လည်း မှတ်သင့်၏။

အနက်ကား -

ဣန္ဒြဝဇီရာလင်္ကာရော၊ သိကြားမင်း၏ ဝရဇိန်လက်နက် မိုးကြိုးစက်နှင့်တူသော၊ ‘မဂ် ၄ တန်’တည်း ဟူသော မကိုဋ်သရဖူ၊ မောက်လူ၊ သင်းကျပ်၊ ဥက္ကဋ်မိန်ညို ဟူသောတန်ဆာ ရှိတော်မူ၏။ ဣန္ဒြဝဇီရာဉာဏိကော၊ ကျောက်တောင်ကိုလျက် ဖြိုဖျက်ဖောက်ထွင်းနိုင်သော မိုးကြိုးစက်နှင့်တူသော အပိတ်အပင်မရှိ ထိုးထွင်းချိ၍ သိမြင်နိုင်သော အနာဝရဏဉာဏ်တော်လည်း ရှိတော်မူ၏။ ဇိတိန္ဒြိယော၊ အောင်အပ်ပြီးသော စက္ခုစသော ဣန္ဒြိလည်း ရှိတော်မူ၏။ ဇိတိဿရော၊ အောင်သူတကာတို့၏အရှင်လည်း ဖြစ်တော်မူ၏။ အတိက္ကန္တော၊ ဘဝ ၃ ပါးမှ လွန်မြောက်တော်မူ၏။ တာဒိဿဟိ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ဂုဏ်တော်အပေါင်းတို့နှင့်။ ဥပေတာဒိစ္စပန္နုနာ၊ ပြည့်စုံတော်မူသော နေမင်း၏အဆွေ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်။ အတိက္ကန္တော၊ ဘဝ ၃ ပါးမှ လွတ်မြောက်တော်မူသည်ဖြစ်၍။ အတိက္ကမော၊ ဘဝ ၃ ပါးမှ-ဘဝ ၃ ပါးကို မလွန်မြောက်သေးသောသူတို့အား လွန်မြောက် ခြင်းကို။ ကတော၊ ပြုတော်မူအပ်ပြီ။

ဗုဒ္ဓ ထောမနာဂါထာ

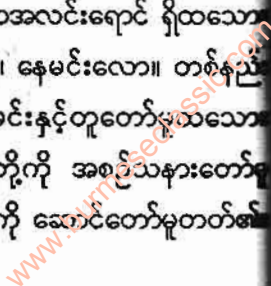
‘အာဒိစ္စောန အာဘာဒိတ္တော၊ အာဘဿရော အာဗ္ဗုဂ္ဂတော။
သုရိယောနဒယာ ဝုတ္တော၊ သုခဒ္ဒရော တထာဂတော။ ။’

စက်ဂါထာ။ ‘ပုလဲသွယ်ဂေါမုတ်’လည်း ရ၏။

ပထမပါဒကား မကာရဗိပုလား၊ ဒုတိယပါဒကား ပိဂီလဗိပုလား၊ တတိယပါဒ၊ စတုတ္ထပါဒတို့ကား ပတျာဝတ္ထ ဂါထာတို့နှင့် ရောသည်။

အနက်ကား -

အာဗ္ဗုဂ္ဂတော၊ ဒွါဒရာသီစက်၌ နှံ့၍တက်သော။ အာဘာဿရော၊ ပြီးပြီးပြန်သောအလင်းရောင် ရှိထသော အာဘာဒိတ္တော၊ ၁၀၀၀ သောရောင်ခြည်တို့ဖြင့် ထွန်းတောက်ပသည်ကား။ အာဒိစ္စောန၊ နေမင်းလော။ တန်နည် ကား-န၊ စင်စစ်။ အာဒိစ္စော၊ နေမင်းတည်း။ သုရိယော၊ သုရိယသင်္ကာသေန၊ နေမင်းနှင့်တူတော်မူသော တထာဂတောတထာဂတေန၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အနုဒယာအနုဒယာယ၊ သတ္တဝါတို့ကို အစဉ်သနားတော်မူ သဖြင့်။ ဝုတ္တော၊ ဟောတော်မူအပ်သော တရားတော်သည်။ သုခဒ္ဒရော၊ ချမ်းသာ ၃ ပါးကို ဆောင်တော်မူတတ်၏။

ဓမ္မ ထောမနာဂါထာ

‘သုကိတ္တိမာ သုဘာစာရော၊ သုသီလဝါ သုပါကဋ္ဌော။
အရိယော မာမကော ဝီရော၊ သာဝကော ဝါနရဒ္ဓဋ္ဌော။ ။’

စက်ဂါထာ။

တစ်နည်းကား-ဓာတ် ၄ ပါးဂါထာ။

မာ ၂ လုံးသည် ပထဝီဓာတ်၊ ရော ၂ လုံးသည် ဝါယောဓာတ်၊ ဝါ ၂ လုံးသည် အာပေါဓာတ်၊ ဧဝ ၂ လုံးသည် တေဇောဓာတ်။

အဘူဝတ္ထ။

သုကိတ္တိမာ၊ ကောင်းသော ကျော်စောခြင်းရှိထသော။ သုဘာစာရော၊ ကောင်းသော အကျင့်ရှိထသော။ သုသီလဝါ၊ ကောင်းသော သီလရှိထသော။ သုပါကဋ္ဌော၊ ကောင်းစွာထင်ရှားထသော။ အရိယော၊ မြတ်သော သာဝကော၊ အဋ္ဌပုရိသပုဂ္ဂလ၊ အရိယဝံသ၊ ပရမတ္ထသံဃာသာဝကအစုံသည်။ မာမကော၊ တရားတော်ကို မှီခိုခြင်းမရှိဘဲ ဝီရော၊ မြဲမြံတည်ကြည်သောပညာလည်း ရှိတော်မူ၏။ ဝါနရဒ္ဓဋ္ဌော၊ ‘ဝါန’ ဟုဆိုအပ်သော သာဝကလေးသာ၏ အမြစ်အရင်းကိုလည်း နုတ်တော်မူပြီ။

သံဃ ထောမနာဂါထာ

‘ထောမတ္တာ ယထာဘူတေဝံ၊ ဗုဒ္ဓါဒိရတနတ္ထယေ။
သံဃတ္ထေရ ဈ္ဈေသိတောဟံ၊ လိခိသံ ဒယပဏ္ဍကံ။ ။’

ဝံ၊ ဤသို့။ ဗုဒ္ဓါဒိရတနတ္ထယေ၊ ဘုရား အစရှိသော ရတနာ ၃ ပါး၌။ ယထာဘူတံ၊ ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း။ ထောမတ္တာ၊ ချီးမွမ်း ထောမနာပြီး၍။ သံဃတ္ထေရ၊ သံဃတ္ထေရေန၊ သံဃာ့အမှူးဖြစ်တော်မူသော သာသနာပိုင်ဆိုင်တော်မြတ်သည်။ အဈ္ဈေသိတော၊ တိုက်တွန်းအပ်သော။ အဟံ၊ ‘အရိယဝံသအာဒိစ္စရံသီ’ အမည်ရှိသောငါသည်။ ပဏ္ဍကံ-ဒယာပုဗ္ဗဂံမဒိန္နကံ၊ ရွှေနန်းသခင်ဘဝရှင်မင်းတရားသို့ မေတ္တာရှေ့သွား သွင်းကြားအပ်သော သာသနဓမ္မကထာ မေတ္တာစာကို။ သရူပါဝိပ္ပါယပုကာသန္တော၊ သရုပ်အဓိပ္ပာယ် နာဖွယ်ပြုလျက်။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ သံဃလိခိသာမိ၊ ရေးသား အားထုတ်ပေလတ္တံ့။

‘ယထာရဒ္ဓ မိမံဂန္တံ၊ လောကဓမ္မတ္ထသာဓကံ။
နိစ္စံ တောသေတု ဘူပါလော၊ သောပိ ကပ္ပံ ပတိဋ္ဌတု။ ။’

ယထာ ယေန အာကာရေန၊ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ အာဒံ၊ အားထုတ်အပ်သော။ ထောမတ္ထ သာဓကံ၊ လောက၊ ဓမ္မ - အကျိုး ၂ ပါးကို ပြီးစေတတ်သော။ ဣမံ ဂန္တံ၊ ဤသို့ဖြစ်လတ္တံ့သော သာသနာ ရာဇာလင်္ကာရကျမ်းကို။ ဘူပါလော၊ ရတနာပုရ စတုတ္ထမြို့တည် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသခင် ရေမြေရှင် ဖြစ်တော်သည်။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ တောသေတု၊ နှစ်သက်တော်မူစေသတည်း။ သောပိဂန္တော၊ ထိုရာဇာလင်္ကာရ ဖြစ်တော်သည်။ ကပ္ပံ၊ သာသနာ ၅၀၀ ကာလပတ်လုံး။ ပတိဋ္ဌတု၊ တည်စေသတည်း။ တစ်နည်းကား-

ကပ္ပံ၊ တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး။ ပတိဋ္ဌတု၊ တည်စေသတည်း။

ဤဂါထာတို့တွင် ဗုဒ္ဓထောမနာ ထီးဖြူဂါထာ၊ ဓမ္မထောမနာ စက်ဂါထာ၊ သံဃထောမနာ စက်ဂါထာ ဖြစ်သည်။

ဤ ၃ ဂါထာတို့ဖြင့် ဝန္တနာကာရကိုမပြုဘဲ ထောမနာကာရကိုသာ ပြုခြင်းသည်ကား-

သာသနောပကာရ ဝုတ္တောဒယ ဂန္ထကာရာစရိယ ဖြစ်တော်မူသော ဆန်းကျမ်းဆရာတော်သည် ဥဒါဟရဏ် သာဓကထုတ်ပြတော်မူသည်၌-

‘ဒဿနရသာနာဘဝေန၊ နိဗဒ္ဓဂေဓာ ဖိနဿ ယံဇနတာ။

ဝိမုယဇနနိဿညတ၊ ကြိယာနုကံနာနုရဉ္စ ယတိ။ ။’ ဟူသောဂါထာဖြင့် ထောမနာကာရကို ပြတော်မူသောထုံး။

သုဇောလင်္ကာရကျမ်း၌-

ပသာဒဝုဏ်ကိုပြရာ ဥဒါဟရဏ် သာဓက၌လည်း ‘အလင်္ကာရောန္တော ဝဒနံ၊ မုနိန္ဒော ဓရရံသယော။

သောဘန္တေရူဏရံသီဝိ၊ သမ္ပတန္တမ္ပူဇောဓရ။ ။’ ဟူသောဂါထာဖြင့် ထောမနာကာရကို ပြတော်မူသောထုံး။

အရှင်မဟာပန္နက ရဟန္တာထေရ်မြတ်က အရှင်စူဠပန္နကကို သင်ချအပ်သော

‘ပဒွံယထာ ကောကနဒံ သုဂန္ဓံ၊ ပါတော သိယာပုလ္လ မဝိတဂန္ဓံ။

အီဂီရသံ ပဿ ဝိရောမမာနံ၊ တပန္န မာဒိစ္စ မိဝန္တလိက္ခေ။ ။’ ဟူသောဂါထာဖြင့် ထောမနာကာရကို ပြတော်မူသောထုံး။

အရှင်မဟာကဿပထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ လာသောအခါ ‘သတ္တာ မေ ဘန္တေ ဘဂဝါ။ သာဝကော ဟမသ္မိ။’ ဟူသောပါဠိဖြင့် ထောမနာကာရကို ပြတော်မူသောထုံး။

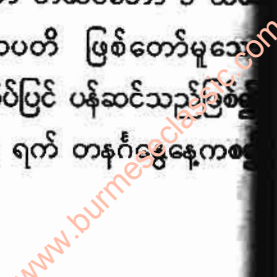
အရှင်ဥရဝေလ ကဿပထေရ်သည် ဤနည်းအတူ ဆိုတော်မူသည့်ထုံးတို့ကို နှလုံးဝိုက်ယူ၍ ထောမနာကာရကို ပြုပေသတည်း။

ဤဂါထာတို့ဖြင့် ရတနာ ၃ ပါးကို ချီးမွမ်းပြီး၍ ဆိဒ္ဓြ၊ ဗညျ၊ မေရ၊ ဣန္ဒ-ဟုဆိုအပ်သော၊ ကောဇာ သစ္စရာဇံ ၁၁၈၉ခု ဇေဋ္ဌနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်သော ကိန္နရာကိန္နရီ တူပြိုင်ပြီဖြစ်သော နယုန်မာသ သုက္ကပက္ခ စတုတ္ထ ဖြစ်သော လဆန်း ၄ ရက် အင်္ဂါနေ့နံနက် ညီလာခံထွက်သောအခါ ရတနာပုရ ရွှေအင်းဝကို စတုတ္ထမြောက် နန်းဆောက်မြို့တည် ပြည်ကြီးထောင်တော်မူသော၊ ‘သိရိတြိသုဝနာဒိတျာ ဝိပတိပဝရ ပဏ္ဍိတမဟာ ဓမ္မရာဇာဓိရာဇာ’ ဟူသော တံဆိပ်နာမံ ကျော်သံလွင့်သော၊ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသခင် ဆင်ဖြူများရှင် ဖြစ်တော်မူသော သာသနဒါယကာ မဟာဓမ္မရာဇမင်းတရားမြတ်အား ဆက်သွင်းအပ်သော ရာဇောဝါဒ အနုသာသနကထာ မေတ္တာစာတော်ကို ‘သိန္နု၊ ဆိဒ္ဓြ၊ သက္ကဝါဠ၊ ပဗ္ဗတရာဇာ’ ဟုဆိုအပ်သော ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၁၉၄ ခု ဝိသာခါနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်သော ကဆုန်မာသ ဇုဏှပက္ခ အဋ္ဌမဖြစ်သော လဆန်း ၈ ရက် တနင်္လာနေ့တွင် ရတနာပုရမြို့တော်အတွင်း ရွှေစည်းနီ ထံရင်း စံကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော

‘မုနိန္ဒာဘိသိရိ သဒ္ဓမ္မဓဇ မဟာဓမ္မရာဇာဓိ ရာဇဂုရု’ ဟူသော တံဆိပ်တော် ၁ ထပ်။

‘မုနိန္ဒာဘိဝံသ ဓမ္မသေနာပတိ သိရိသဒ္ဓမ္မပါလ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု’ ဟူသော တံဆိပ်တော် ၁ ထပ်။

ဤသို့ ၂ ထပ်သော တံဆိပ်တော်ရ သာသနကိစ္စ ဝိနယဓရ ဓမ္မသေနာပတိ ဖြစ်တော်မူသော သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကြီးက တိုက်တွန်းတော်မူအပ်သော မဉ္ဇူသကပန်းကို လန်းလန်းထိပ်ပြင် ပန်ဆင်သည်ဖြစ်၍ သက္ကရာဇ် ၁၁၉၄ခု ဖုသျှနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်သော မကာရရာသီ ပုဏ္ဏမိကျော်၍ အထွက် ၁ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ကစ၍

သရုပ်အဓိပ္ပာယ်ကို မကျယ်မကျဉ်းစေရ။ ‘အရိယဝံသ အာဒိစ္စရုံသီ’ အမည်ရှိသော ငါသည် ကောင်းစွာပြဆိုပေအံ့။
ရေမြေသနင်း မင်းတရားကြီးသည်လည်း အစဉ်မပြတ် လေးမြတ်နှစ်သက်စေသတည်း။
သာသနာ ၅၀၀၀ ပတ်လုံး ဆုံးအောင် တည်ပါစေသတည်း။ တစ်နည်းကား- ဝိဝဇ္ဇဋ္ဌာယီ ကပ်ဆုံးမီအောင်
ဤသည့်စာသည် တည်ပါစေသတည်း။

‘ဣန္ဒဝဇီရာလင်္ကာရော၊ ဣန္ဒဝဇီရာဉာဏိကော။
ဇိတိန္ဒြိယော ဇိတိဿရော၊ တိက္ကန္တော တိက္ကမော ကတော။ ။’

ဗုဒ္ဓထောမနာ၊ ထီးဖြူပုံသွင်းအင်းဆန်ဂါထာ။

‘အာဒိစ္စောနု နာဘာဒိတ္တော၊ အာဘဿရော အာဗ္ဘဂ္ဂတော။
သုရိယောနဒယာ ဝုတ္တော၊ သုဓဒ္ဓရော တထာဂတော။ ။’

ဓမ္မထောမနာ၊ စကြာပုံသွင်းအင်းဆန်ဂါထာ။

‘သုကိတ္တိမာ သုဘာစာရော၊ သုသီလဝါ သုပါကဋ္ဌော။
အရိယော မာမကော ဝီရော၊ သာဝကော ဝါနရဒ္ဓဋ္ဌော။ ။’

သံဃထောမနာ၊ စကြာပုံသွင်းအင်းဆန်ဂါထာ။

ထီးဖြူပုံ၊ ရထားစက်ပုံအတွင်းသို့ သွတ်သွင်းနည်းကား ဤသို့လျှင်တည်း။

ရာဇဝင်ကျမ်း

၁

ပုဒ်ရင်း^၁။ ။ ‘ဣန္ဒဝဇီရာဘိ လင်္ကာရ သိရိဇေ မဟာဓမ္မရာဇာဓိ ရာဇဂုရ’ တံဆိပ်တော်ခံ သလ္လာဝတီ သီတာယုက်ရုံ အလုံမြို့ကျေး မုံရွေးဇေတဝန်ဆရာ အရိယာဝံသ အာဒိစ္စရံသီ ပုဂ္ဂိုလ်ထေရ်မြတ် မပြတ်သွန်းလောင်းအပ်သော သြဗိသစေတနာဖြင့် မေတ္တာစာ ဆက်သွင်းပါသည် သာသန ဒါယကာ မဟာဓမ္မရာဇ် တရားမင်းမြတ်။-ဟူသော ဝစနာလင်္ကာရ ဗျုပ္ပတ္တိ၏အရ အဓိပ္ပာယ်ကား-

ပိဏ္ဏတ္ထ^၂။ ။ သြဝါဒဒါယကာဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အမည်နာမ၊ ဒေသဇာတိတို့နှင့်တကွ သြဝါဒပဋိဂ္ဂါဟက ရာဇာကို ပြသော စကားတည်း။

ဝိတ္ထာရ^၃။ ။ ထိုစကား၌ ‘တရားမင်းမြတ်’ ဟူသည်ကား ရှေးရှုပြု၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် ‘အာအဘိရခံကတွာ လပိယတိကထိယတိ ဧတေနာတိ အာလပနံ။’ ဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ ‘အာလုပ်’ မည်၏။

ထိုအာလုပ်မျိုးသည်လည်း ‘ဂရုက ပိယာလပနအာလုပ်၊ အဂရုက ပယာလပနအာလုပ်’ အားဖြင့် ၂ ပါး တို့တွင် ချစ်ဖွယ်သောစကားကိုဆို၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ‘ဂရုက ပိယာလပနအာလုပ်’ မည်၏။

ဤသို့ ပိယာလပန- ပိယဝါစာကို ဆိုခြင်းသည်ကား သုဘာသိတ ပိယဓမ္မာ သစ္စာဟုတ်မှန် အင် ၄ တန်နှင့်အညီ ဆိုမှသာလျှင်၊ သုဘာသိတဘာသိဖြစ်၍ သူတော်ကောင်းလက္ခဏာ ညီညွတ်ရာသောကြောင့် ‘ပိယာ လပနအာလုပ်’ ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းကို ပြုပေသတည်း။

ဤသို့ ပိယဝါစာဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုသည်ရှိသော် နာခံရသော မင်း၏လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးတို့၏ လည်းကောင်း နှလုံးသို့ သက်ဝင်စွဲငြိရာသည်။ ပြောဆိုတတ်သော ဆရာအားလည်း ဖရသဝါစာမှ ကင်းရာသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရာသည်ကို ရည်၍ ဆိုပေသည်။

ဘုရားသခင်လည်း ဖရသဝါစာကို ပယ်၍၊ ဖရသဝါစာမှ ကြဉ်တော်မူ၍၊ အပြစ်ကင်းသော၊ နား၌ချမ်းသာ သော၊ ချစ်ဖွယ်ရှိသော၊ နှလုံးသို့ ဝင်နိုင်သော၊ ပြည်ကြီးရပ်သား များစွာသောလူတို့ နှစ်လိုဖွယ်ရှိသော၊ များစွာသောလူတို့ နှစ်လိုအပ်သော စကားကိုသာ ဆိုတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် သီလက္ခန်ပါဠိတော်၌ ‘ဖရသံဝါစံ ပဟာယ ဖရသာယ ဝါစာယ ပဋိဝိရတော ဂေါတမော။ ယာဝါစာ နေလာ ကဏ္ဍသုခါ ပေမနိယာ ဟဒယဂံမာ ပေါရိ ဗဟုဇနကန္တာ ဗဟုဇနမနာပါ။ တထာရူပံဝါစံ ဘာသိတာ။’ ဟု လာသည်။

၁။ ပုဒ်ရင်း = ဗူလစာကိုယ်။
၂။ ပိဏ္ဏတ္ထ = အပေါင်းအနက်။ အနက်ချုပ်။ အချုပ်။
၃။ ဝိတ္ထာရ = အကျယ်ချဲ့ခြင်း။ အကျယ်ဖွင့်။

ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်း၌လာသော ဣန္ဒြိယသံဝရ သီလအရာ၌ ကျော်စောစွာသော သိန်းယိုဋ္ဌိကျွန်း ဂုရုဏ္ဏကမဟာ
ဓမ္မနဝါသီ အရှင်စိတ္တဂုတ္တထေရ်လည်း သိန်းယိုဋ္ဌိမင်းအား ‘သုခီ ဟောတု မဟာရာဇာ’ ဟု မိန့်တော်မူဖူးသည်။

အရှင်မဟာကစ္စည်း ပြုတော်မူသော သဒ္ဓါကျမ်း၌လာသော တောင့်တခြင်းအနက်ကိုပြရာ ဥဒါဟရဏ်၌
‘သုခံ ဘဝတော ဟောတု။ သွာဂတံ ဘဝတော ဟောတု။’ ဟုလာသည်။

ဤသို့ ကျမ်းဂန်အပြ သာဓကတို့ကို ထောက်၍လည်းကောင်း။

နန္ဒီဝိသာလဇာတ်၌လာသော ‘ဘိက္ခဝေ ဖရသဝါစာနာမ တိရစ္ဆာန ဂတာနံပိ အမနာပါ။’ ဟူ၍လည်း
ကောင်း။

‘မနုညမေဝဘာသေယျာတိပရေနသဒ္ဓိဘာသမာနော စတုဒေါသရဟိတံ မဓုရံ မနာပံသဏံ မုဒုကံ
ဝိယဝါစမေဝ ဘာသေယျ။’ ဟူ၍လည်းကောင်း။

ပါစိတ်ပါဠိတော်၌လည်း ‘မနာပမေဝဘာသေယျ။ နာမနာပံကုဒါစနံ။’ ဟူ၍လည်းကောင်း။

ဤသို့လာသော သာဓကထုံးကို နှလုံးသွင်း၍ ပိယာလပန- ပိယဝါစာကို ရှေးရှုထားလျက် ‘နားနှင့်နှလုံး
ထူကျုံးဘိသကဲ့သို့ တည်ပါစေ။’ ဟု ဆိုပေသတည်း။

‘ငါးရာခေါ်ကျွန်း၊ လက်ယာခန်းတွင်၊ မော်ကွန်းတံဆိပ်၊ ဇမ္ဗူဒိပ်ဟု၊ မြရိပ်လူလူ၊ ကျွန်းဇမ္ဗူထက်၊ ရွက်ဖြူ
ထွလွ၊ သောဠသတွင်၊ မင်းများအမှု၊ ထက်လွန်ကျူးသည်၊ ရန်ငှားလူဘ ဘိကြမ္မ။’ ဟူ၍လည်းကောင်း။

‘လောကပါလ၊ ရာဇညဟု၊ နာမသမိုက်၊ သောင်းမြန်တိုက်ဝယ်၊ ဆူလှိုက်ရန်မွှေ၊ တက်သစ်နေသို့၊ ပရမေ
ဋ္ဌာပြန်၊ အာဇာတုန်လျက်၊ ရန်ညွန့်ငင်ရုံး၊ အားသွန်ကျူးက၊ နိဂုံးအချုပ်၊ ဘုန်းဖြင့်ရှုပ်သည်၊ မှန်တုပ်ချထား၊
နုရဗျား။’ ဟူ၍လည်းကောင်း။

‘ရာဇရာဇာ၊ မင်းတကာထက်၊ အာဇာတန်ခိုး၊ မိုးနှယ်ကြိုး၍၊ ရန်မျိုးဟူက၊ ကြိမ်းကြိမ်းထလျက်၊ ဆံမျှမတွေ၊
ဗျောက်လွင့်လှေက၊ ရန်ငွေစလေ၊ မီးသို့သေသည်၊ ပရမေလွန်ကား စောတရား။’ ဟူ၍လည်းကောင်း။

ဤသို့စသည်ဖြင့် လာသော ရှေးပညာရှိတို့ ဆိုရိုးကိုလည်း နည်းခိုးကပ်မှီပေသည်။

၉

ပုဒ်ရင်း။ ။ မြဟွာ၊ လူ၊ နတ်တို့၏အထွတ် အမြတ်ထက်အမြတ် ပရမတ္ထစက္ခု သဗ္ဗညုသည်
 ‘အနုပုဗ္ဗေန မေဓာဝီ၊ ထောက်ထောက် ခဏေခဏေ။
 ကမ္မာရောရဇတဿေဝ၊ နိဒ္ဒမေမလ မတ္တနော။ ။’ -ဟောခဲ့သည့်အရကို အကျကောက်သော်-
 ဟူသည်၌

ဝိဏ္ဏတ္ထ။ ။ ရွှေပန်းထိမ်သည်သည် ရွှေ၏အညစ်အကြေးကို ထုတ်သကဲ့သို့၊ ပညာရှိတို့သည် အခွင့်ရလျှင်
 အနည်း ငယ် အနည်းငယ်သော ကုသိုလ်ကို အစဉ်သဖြင့်ဖြုတ်၍ ‘ရာဂ’ အစရှိသော အညစ်အကြေး
 ကို ထုတ်အပ်၏။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိဏ္ဏာရ။ ။ ဟောတော်မူကြောင်း ဝတ္ထုကား ဓမ္မပဒကျမ်း၌ လာသည်။
 သာဝတ္ထိပြည်၌ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် ရဟန်းတို့၏ သင်္ကန်းရုံရာအရပ်၌ သင်္ကန်းနားသည်

မြက်သို့ ကျလျှောဆင်းလတ်၍၊ နံနက်မိုးသောက်လျှင် မြက်ကိုသုတ်သင်၍ ကောက်တလင်းကဲ့သို့ ပြု၏။ ထိုနောက်မှ
 မြေမှုန့် လိမ်းသည်ကို မြင်၍ သဲ ကြို၏။ ထိုနောက်မှ မဏ္ဍပ် ဆောက်၏။ ထိုနောက်မှ ထိုအရပ်၌ ဇရပ်ဆောက်၏။
 ဆောက်ပြီး၍ ဇရပ် ပူဇော်၏။ ‘အနုမောဒနာပြုအံ့။’ ဟု ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာကိုပင့်၍ အတွင်း၊ အပ စည်းထေး
 စေ၏။

ဘတ္တကိစ္စအဆုံး၌ ထိုအရပ်တွင် တလင်းသုတ်သင်သည်မှစ၍ အလုံးစုံကို မြတ်စွာဘုရားအား
 ကြား၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ ‘ဗြာဟ္မဏပဏ္ဍိတာနာမ ခဏေခဏေ ထောက်ထောက် ကုသလံ ကရောန္တော
 အနုပုဗ္ဗေန အတ္တနော အကုသလမနံ နိဟရန္တိ။’ ဟုဆို၍၊

‘အနုပုဗ္ဗေနမေဓာဝီ၊ ထောက်ထောက် ခဏေခဏေ။

ကမ္မာရော ရဇတဿေဝ၊ နိဒ္ဒမေ မလ မတ္တနော။ ။’

ကမ္မာရော၊ ရွှေပန်းထိမ်သည်။ ရာဇတဿ၊ ရွှေ၏။ မလံ၊ အညစ်အကြေးကို။ နိဒ္ဒမေဏှဝ၊ ထုတ်သကဲ့သို့၊
 မေဓာဝီ၊ ပညာရှိသည်။ ခဏေခဏေ၊ အခွင့်ရရာ အခွင့်ရရာ၌။ ထောက်ထောက်၊ အနည်းငယ် အနည်းငယ်သော။
 ကုသလံ၊ ကို။ ကရောန္တော၊ ပြုသည်ဖြစ်၍။ အနုပုဗ္ဗေန၊ အစဉ်သဖြင့်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ မလံ၊ ရာဂအစရှိသော
 အညစ်အကြေးကို။ နိဒ္ဒမေ၊ ထုတ်ရာ၏။’ ဟု ဟောတော်မူသည်။

ဒေသနာအဆုံး၌ ပုဏ္ဏား သောတာပန် ဖြစ်၏။ ရောက်လာသမျှသော တရားနာပရိသတ်တို့အားလည်း
 အကျိုးများစွာ ရှိကုန်၏။

ဤဂါထာ၌ ရဇတသဒ္ဓါကို ‘ရွှေ’ ဟု အနက်ဆိုခြင်းကား-
 အဘိဓာန်၌

‘သုဝဏ္ဏံ၊ ရွှေ။ ကနကံ၊ ရွှေ။ ဇာတရူပံ၊ ရွှေ။ သောဏ္ဏံ၊ ရွှေ။ ကဉ္စနံ၊ ရွှေ။ သတ္တဝါဝဏ္ဏော၊ ရွှေ။ ဟရိ၊ ရွှေ။ ကမ္မ၊ ရွှေ။ စာရ၊ ရွှေ။ ဟေမံ၊ ရွှေ။ ဟာဋ္ဌကံ၊ ရွှေ။ တပနိယံ၊ ရွှေ။ ဟိရည်၊ ရွှေ။ ဟူ၍သာ ရွှေသာမည်ကို တစ်ခန်း။

စာမိကရံ၊ ‘စာမိကရံ’မည်သော ရွှေ။ သာတကုမ္ဘံ၊ ‘သာတကုမ္ဘံ’မည်သောရွှေ။ ဇမ္ဗုနဒံ၊ ‘ဗမ္ဗုနဒံ’ မည်သောရွှေ။ ‘သီဂီ’မည်သောရွှေ။- ပိသေသရွှေမျိုး ၄ ပါးကို တစ်ခန်းပြသည်။

ငွေကို ပြသောကာလ- ရူပိယံ၊ ငွေ။ ရဇတံ၊ ငွေ။ သဇ္ဇ၊ ငွေ။ ရူပိသဇ္ဇ၊ ငွေ။-ဟုပြသည်။
အမရကောသဉ္စလည်း

သဏ္ဏံ၊ ရွှေ။ သုဝဏ္ဏံ၊ ရွှေ။ ကနကံ၊ ရွှေ။ ဟိရည်၊ ရွှေ။ ဟေမ၊ ရွှေ။ တပနိယံ၊ ရွှေ။ သာတကုမ္ဘံ၊ ရွှေ။ ဇေယျံ၊ ရွှေ။ ဘသမကကမ္မရံ၊ ရွှေ။ စာမိကရံ၊ ရွှေ။ ဇာတရူပံ၊ ရွှေ။ မဟာရဇတံ၊ ရွှေ။ ကဉ္စနံ၊ ရွှေ။ ရတ္တံ၊ ရွှေ။ ကာတ္တံ၊ ရွှေ။ အမ္မရံ၊ ရွှေ။ ဇမ္ဗုနဒံ၊ ရွှေ။ အဟဋ္ဌံ၊ ရွှေ။-ဟူ၍သာ ပြသည်။

ဒုဗ္ဗဏ္ဏံ၊ ငွေ။ ရဇတံ၊ ငွေ။ ရူပံ၊ ငွေ။ ခဇ္ဇရံ၊ ငွေ။ ဝေတံ၊ ငွေ။
ရွှေပရိယာယ် ၁၉ ပုဒ်၊ ငွေပရိယာယ် ၅ ပုဒ်တို့ကို ပြသည်။

ရဇတေ သဒ္ဒါကို ‘ရွှေ’ဟူ၍ မပြလေကုန်။
ထိုသို့သော်လည်း မဗ္ဗပဒအဋ္ဌကထာ၌ပင် ‘ကမ္မာရော ရဇတေသေဝါတိ ယထာသုဝဏ္ဏာရောဧက ဝါရမေဝ

သုဝဏ္ဏံ ဌပေတွာကောဋေတွာ မလံနိဟရိတွာ ပိလန္နနပိကတိ ကာတုံ နသက္ကောတိ။ ပုနပျုနံ ပစန္ဒော
ဏာဋေန္တောပန မလံနိဟရတိ။ တတော အနေကဝိမံ ပိလန္နနပိကတိ ကရောတိ။’ ဟု လာသည်ကို ထောက်၍၊
‘ဇာတရံ’လည်း ‘ရွှေပန်းထိမ်’ဖြစ်သည်။ ‘ရဇတံ’လည်း ‘ရွှေ’ဖြစ်သည်။-ဟု ဆိုပေသည်။

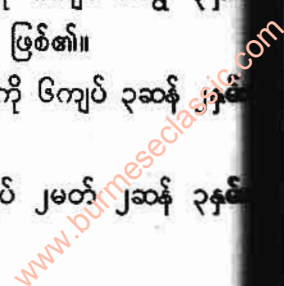
၃

ပုဒ်ရင်း။ ။ အောက်ဆုံးအခံ နိဖလံကို မီးလှန်၍ကျီလျှင် နာရဏီတွင် ငြိမ်း၏။ တစ်ကြိမ်လျှော်လျှင် နာရဝေါသို့ ရောက်၏။ နောက်ကိုတစ်ဖန် ကျီပြန်သောခါ နာလိကာသို့ မြော်၏။ နောက်ကိုလှော်ကာ နာလရတ္တာ။ တစ်ခါ အဉ္စန။ နောက်ကာလကျီသော် အဉ္စနီရတ္တ။ ထိုပြင်တဝ ကြိုးလုံလလျှင် အတေဝနီ။ စိကာချလျှင် ဇာတရူပ။ ထိုနောက်တဝ ဥရနီတာ။ အဝါထိန်ထိန် မီးအချိန်၌ သီဂီနိက္ခ။ တစ်ဆယ့်တစ်ကြိမ်ကျအောင် ဉာဏထောက်ကူ လုံလထူသော် ရွှေဗျူးရစ်။ ချိန်ကျပ်စစ်မှု ရှစ်ဆယ်အလုံးကို သုံးကျပ်ကကျူး သုံးမူး တစ်ပဲ လေးရွေးကဲလျှင် နတ်ပွဲဝင်အနေ သပြေသီး အညောက် ပေါက်လာစွင့်စွင့် ရွှေနှင့်အလျော် ဖွေနှံနဒ အစစ် ဖြစ်လေသည့်အရေးကဲ့သို့။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဏတ္တ။ ။ နိဖလံရွှေကစ၍ ရွှေမျိုးအလိုက် ကျပ်ချိန်တင်အောင် အစဉ်သဖြင့် တက်ကာတက်ကာလှော်မှ ဗျူးရစ်ရွှေ ဖြစ်၏။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိတ္တာရ။ ။ ရွှေမျိုးအလိုက် အစဉ်အတိုင်း တက်ကာတက်ကာ ဗျူးရစ်ရွှေဖြစ်အောင် လှော်ပုံကား- နိဖလံ၊ နာရဏီ၊ နာရဝေါ၊ နာလိကာ၊ နာလရတ္တာ၊ အဉ္စန၊ အဉ္စနီရတ္တ၊ အတေဝနီ၊ ဇာတရူပ၊ ဥရနီတာ၊ သီဂီနိက္ခ၊ ဗျူးရစ်-ဟူ၍ ၁၂ ပါးသော ရွှေမျိုးတို့တွင်

- နိဖလံရွှေ အကျပ် ၈၀ ကို ၆၀ တင်အောင် လှော်မှ 'နာရဏီ ဖြစ်၏။
- နာရဏီရွှေ ၆၀ ကို ၄၅ ကျပ် တင်အောင် လှော်မှ 'နာရဝေါ ဖြစ်၏။
- နာရဝေါရွှေ ၄၅ ကျပ်ကို ၃၃ ကျပ် ၇မူး ၁ပဲ ၂ ရွေး တင်အောင် လှော်မှ 'နာလိကာ ဖြစ်၏။
- နာလိကာရွှေ ၃၃ ကျပ် ၇မူး ၁ပဲ ၂ ရွေးကို ၂၉ကျပ် ၄မူး ၁ပဲ ၅ရွေး တင်အောင် လှော်မှ 'နာလရတ္တာရွှေ ဖြစ်သည်။
- နာလရတ္တာရွှေ ၂၉ကျပ် ၄မူး ၁ပဲ ၅ရွေးကို ၁၉ကျပ် ၂ရွေး ၂ဆန်တင်အောင် လှော်မှ 'အဉ္စနရွှေ ဖြစ်၏။ (အဉ္စနီဟူ၍လည်း ရေးကြ၏။)
- အဉ္စနရွှေ ၁၉ကျပ် ၂ရွေး ၂ဆန်ကို ၁၄ကျပ် ၂မူး ၁ပဲ ၂နှမ်း တင်အောင် လှော်မှ 'အဉ္စနီရတ္တရွှေ ဖြစ်၏။
- အဉ္စနီရတ္တရွှေ ၁၄ကျပ် ၂မူး ၁ပဲ ၂နှမ်းကို ၁၆မူး ၁ပဲ ၄ရွေး ၁ဆန် ၁နှမ်း ၃မုန်ညင်း ၂သန်းခေါင် တင်အောင် လှော်မှ 'အတေဝနီရွှေ ဖြစ်၏။
- အတေဝနီရွှေ ၁၆မူး ၁ပဲ ၄ရွေး ၁ဆန် ၁နှမ်း ၃မုန်ညင်း ၂သန်းခေါင်ကို ၈ကျပ် ၁ရွေး ၃နှမ်း ၂မုန်ညင်း ၁သန်းခေါင် ၃ကညစ်ချေး တင်အောင်လှော်မှ 'ဇာတရူပရွှေ ဖြစ်၏။
- ဇာတရူပရွှေ ၈ကျပ် ၁ရွေး ၃နှမ်း ၂မုန်ညင်း ၁သန်းခေါင် ၃ကညစ်ချေးကို ၆ကျပ် ၃ဆန် ၂နှမ်း ၄သန်းခေါင် ၄ကညစ်ချေး တင်အောင်လှော်မှ 'ဥရနီတာရွှေ ဖြစ်၏။
- ဥရနီတာရွှေ ၆ကျပ် ၃ဆန် ၂နှမ်း ၄သန်းခေါင် ၄ကညစ်ချေးကို ၄ကျပ် ၂မတ် ၂ဆန် ၃နှမ်း

၁မုန်ညင်း ငါးသန်းခေါင်း ၂ကညစ်ချေး တင်အောင်လှော်မှ သီရိနိက္ခန္ဓာ ဖြစ်၏။

- သီရိနိက္ခန္ဓာ ၄ကျပ် ၂မတ် ၂ဆန် ၃နမ်း ၁မုန်ညင်း ငါးသန်းခေါင်း ၂ကညစ်ချေးကို ၃ကျပ် ၃မူး ၁ပဲ ၄ရွေး ၂ဆန် ၂နမ်း ၃သန်းခေါင်း ၂ကညစ်ချေး တင်အောင်လှော်မှ ဝေဗ္ဗရုဇ်ရွှေ ဖြစ်၏။

စာမူရင်း၌ကား 'သုံးမူးနှင့် တစ်ပဲ လေးရွေးကဲလျှင်' ဟူ၍သာ ဆိုပေသည်။ '၂ဆန် ၂နမ်း ၃သန်းခေါင်း ၂ကညစ်ချေး' ဆိုသည့် စကားဟောင်းအတိုင်း မပါလေသည်ကား အစွန်အဖျားများလွန်းသဖြင့် ဆိုရာတွင်ပင် လှေလွန်းက၊ ကြားရတော်မူသောမင်းလည်း ရွှင်လန်းခြင်း မရှိမည်ကို စိုး၍ပင် အင်မတန်ကိုမျှ မတိကုဏ္ဍလဆရာ ခေါ်ခေါ် လိုရာတွင်ဖြတ်၍ ဇာတ်ကို သိမ်းရုံးသကဲ့သို့၊ သင်္ခေပဝဏ္ဏနာဆရာ ထိုရာတွင်ချင့်၍ တော်သင့်ရာကို ထုသကဲ့သို့၊ အဘိဓမ္မတ္ထဝိဘာဝနီဋီကာကျော်၌ 'အလမတိပပဇ္ဇေန' ဟု ပြတော်မူသောထုံးကဲ့သို့ အကျဉ်းရုံး၍ ချဲ့ခဲ့ပေသည်။ 'သမန္တစက္ခုဒီပနီ' ၌ကား စကားရှိတိုင်း ဆိုခဲ့ဖူးလေပြီ။ သီရိနိက္ခန္ဓာကိုမူကား 'သီရိနိက္ခန္ဓာ' ဟု ၂ ခေပင် ရေးသားကြကုန်၏။

ဝိနည်းမဟာဝါပါဠိတော်၌ကား 'သီရိနိက္ခန္ဓာ၊ သဝဏ္ဏော၊ ရာဇဂဟံ၊ ပါဝိသိဘဂဝါ။' ဟူသောပါဠိ၌ 'ဝိ' ဟု ခေါ်သောပါဠိသာ များချေသည်။

ထိုရွှေ၏ 'သီရိ' တွင်ကြောင်းမူကား

အဘိဓာန်ဋီကာ စသောကျမ်းတို့၌-

'သီရိမည်သည် ငါးမျိုး အထူးတည်း။ ထိုငါး၏ အဆင်းနှင့်တူသောရွှေ သည် 'သီရိ' မည်၏။' ဆိုသည်။

အမရကောသကျမ်း၌ကား- 'အလင်္ကာရသုဝဏ္ဏံ ယထာဂီ။ ကနကမိတျူစတေ။'

ယထာ အလင်္ကာရသုဝဏ္ဏံ၊ အကြင် တန်ဆာဆင်အပ်သော ရွှေသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ အလင်္ကာရ သုဝဏ္ဏံ၊ ဤ တန်ဆာဆင်သော ရွှေသည်။ ဂီ၊ 'သီရိ' ရွှေမည်၏။ ကနကံ၊ 'ကနက' လည်း မည်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣတော၊ ဆိုအပ်၏။ ဂီ၊ တန်ဆာဆင်သော သီရိရွှေ။ ကနကံ၊ တန်ဆာဆင်သောရွှေ။ နားတောင်း၊ လက်ကျပ် သော တန်ဆာဆင်သောရွှေအထူးကို 'သီရိရွှေ၊ ကနကရွှေ' ဆိုလိုသည်။

သာရတ္ထသင်္ဂဟ၌ကား- 'ဂေါသိဂံ သဒိသံဟုတွာပုဗ္ဗသီရိ။' ဟု 'ထောင်သောခွားချိုနှင့်တူသော တောင်သည် 'သီရိ' မည်၏။ ထိုတောင်၌ ဖြစ်သောရွှေသည်ကား သီရိ မည်၏။' -ဟူလိုသည်။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်အဋ္ဌကထာတို့၌- 'နိက္ခန္ဓိအတိရေကပဉ္စသုဝဏ္ဏေနကတပိလန္ဓနံ၊ တဉ္စိဗဋ္ဌနမဇ္ဇနက္ခန္ဓာ' ဟု အလွန်နှင့်တကွ ၅ ခုသောသုဝဏ္ဏဖြင့် ပြုအပ်သောတန်ဆာသည် 'နိက္ခန္ဓာ' မည်၏။ -ဟု ဆို၏။ ထို့တော့ သင့်မြတ်စွာ ၅ သုဝဏ္ဏ ပြည့်မှသာလျှင် ထုခြင်း၊ ခတ်ခြင်း၊ သုံးသပ်ကိုင်ဆောင်ခြင်းငှာ ချီးထားကံသည်ဖြစ်၍ ဆိုသည်။

ဓမ္မိမနိကာယံအဋ္ဌကထာ၌ကား- 'နိက္ခန္ဓာနာမ ပဉ္စသုဝဏ္ဏံ။' ဟု 'နိက္ခန္ဓာမည်သည်ကား ၅ သုဝဏ္ဏပြည့်၏။' ဆိုသည်။

('သုဝဏ္ဏ' ဟူသည်ကား 'တအတ္ထသုပဏ္ဍောနာမ ပဉ္စရဇဏန္တိ ဝဒန္တိ။' ဟူ၍ သာရတ္ထသင်္ဂဟ၌ ဆိုသည်။
'သုဝဏ္ဏ' ဟူသည်ကား '၅ ရဇဏ' ဟုဆိုသည်။)

အဘိဓာန်၌-

'ဇွေ အက္ခရာ မာသကာ ပဉ္စာ၊ - ကွာနံ ဓရဏမဋ္ဌကံ။

သုဝဏ္ဏော ပဉ္စရဇဏံ၊ နိက္ခန္တု နိတ္ထိ ပဉ္စေတေ။ ။'

ဇွေ ပဉ္စမာသကာ၊ ပဲ ၁၀ တို့သည်။ အက္ခရာ၊ ၂ မတ် မည်ကုန်၏။ အက္ခရာ၊ ၂ မတ်တို့၏။ အဋ္ဌကံ၊ ၈ လီသည်။ ဓရဏံ၊ ၄ ကျပ်ပြည့်သော ဓရဏ မည်၏။ ပဉ္စရဇဏံ၊ ဓရဏ ၅ လီသည်။ သုဝဏ္ဏော၊ သုဝဏ္ဏ မည်၏။ ဧတပဉ္စသုဝဏ္ဏာတု၊ ထို ၅ သုဝဏ္ဏ တို့သည်ကား။ နိက္ခံ၊ ဗိဿာ မည်၏။

၄ကျပ်သော် ဓရဏတည်း။ ဓရဏ ၅လီသော် သုဝဏ္ဏတည်း။ သုဝဏ္ဏ၅လီသော် နိက္ခတည်း။ ဗိဿာ ဆိုလိုသည်။ သီဂီလည်း ဖြစ်မှ၊ ဗိဿာလည်း ဖြစ်မှ 'သီဂီနိက္ခ' ဆိုထိုက်၏။-ဟူလိုသည်။

ဤသို့ဆိုသည်များကို ထောက်လျှင် 'သီဂီနိက္ခ' ဟု ရေးသားသည်ထက် 'သီဂီနိက္ခ' ဟု ရေးသားခြင်းသည် သာ၍သင့်မည် ထင်၏။

'ဇွေရစ်ရွှေ ဖြစ်၏။' ဆိုရာ၌လည်း

- အဘိဓာန်၌ 'တထာဇွေ၊ နဒံသီဂီဇနာရိယံ။' ဟူ၍လည်းကောင်း။

- ၎င်းဋီကာ၌လည်း 'ဒေဝရက္ခဘူတာယ မဟာဇွေယာ ပတိဋ္ဌိတဌာနေနဒီ ဇွေနဒီ။ တသံ ပတိတေဟိ မဟာဂပေမာဏာနံဝါ ကုမ္ဘပမာဏာနံဝါ ဖလာနံ ဗီဇေဟိဇာတံ သုဝဏ္ဏဇွေနဒံ။' ဟူ၍လည်းကောင်း။

- ဝိမာနဝတ္ထုအဋ္ဌကထာ၌ - 'သာတကုမ္ဘတော ဇွေနဒံ၊ ဇွေနဒတော သီဂီသုဝဏ္ဏံ။' ဟူ၍လည်းကောင်း။

- ဥပရိပဏ္ဍာသအဋ္ဌကထာ၌လည်း 'ဇွေနဒိယံနိဗ္ဗတ္တတ္တာဇွေနဒန္တိတံသုဝဏ္ဏံဝုဇ္ဇတိ။' ဟူ၍လည်းကောင်း။

- တိကနိပါကံ အင်္ဂုတ္တိရိဋ္ဌိကာကြီး၌လည်း - 'ဇွေနဒန္တိ မဟာဇွေသာခါယ ပဝတ္တနဒိယံ နိဗ္ဗတ္တံ။ တသံ ကိရောနေ ရတ္တသုဝဏ္ဏာကာရော မဟာဇွေဖလာ ပပတိတွာ သုဝဏ္ဏကံရာဥဌာန္တိ။' ဟူ၍လည်းကောင်း။

- ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌လည်း 'တံသုဝဏ္ဏံဒေါသဝိရဟိတံ ဃဋ္ဌနမဇ္ဇနက္ခမံ ဇွေနဒံဝိယ၊ ကောတံနိန္ဒိတု အရဟတိ။' ဟူ၍လည်းကောင်း။

- ဓမ္မပဒပါဠိတော်၌လည်း 'နိက္ခမံဇွေနဒသေဝ။ ကောတံ နိန္ဒိတု မရဟတိ။' ဟူ၍လည်းကောင်း။

ဤသို့စသည်ဖြင့် 'ဇွေနဒ' ဟူ၍ လည်းကောင်း။ 'ဇွေနဒ' ဟူ၍လည်းကောင်း။ 'ဇွေနဒ၊ ဟိရညကို ပုံချလုပ်ပြီး၊ ချမ်းရိပ်ကြီးသည်၊ ရွှေထီးနေခြည် ဟန်၏တည်း။' ဟူ၍လည်းကောင်း။ - ကျမ်းဂန် ရှိကြကုန်လျက် 'ဇွေရာဇံ' ဟူ၍ ဆိုကြပြန်သည်မှာ 'သုနာပရန်တိုင်းသားတို့၏ ဝေါဟာရ' ဟူ၍သာ မှတ်ကုန်ရာ၏။ ပစ္စန္ဒဒေသတို့ 'ပစ္စန္ဒရာဇံ' ခေါ်သကဲ့သို့ တိုင်းသားတို့၏အလေ့အလာ ဝေါဟာရအထူး ဖြစ်လေသည်။-ဟူ၍ ယူရာသည်။

- မဟာနာရဒပျို့၌လည်း-

‘မြင့်ဖြူးတစ်ရာ၊ ယူဇာတ်၊ သင်္ချာပြည့်ဝ၊ ပင်ရကွ၌၊ ခက်မလေးဖြာ၊ ခွဲ၍လာသော်၊ မြာ၍ပါးပျဉ်း၊ နီးမချဉ်းသည်၊ စဉ်းစဉ်းဝင်ရာ၊ ရေကြောင်းမှာမူ၊ အခါမပြတ်၊ ဖျန်းဆွတ်ဖြိုးဖြိုး၊ နတ်တန်ခိုးကြောင့်၊ မိုးကြိုးရိုက်ကြည်း၊ ထန်စွာသည်းသော်၊ တံလည်းပြောင်းပြောင်း၊ လှိုင်းအပေါင်းနှင့်၊ နတ်ချောင်းမြစ်ကြီး၊ လေးသွယ်စီး၏။’

‘မည်သီးခေါ်မူ၊ မြစ်လေးခုကို၊ ဇမ္ဗူဒီ၊ ဝေါဟာချီ၏။ ယင်းဤမြစ်နား၊ သောင်မြိတ်ဖျားသို့၊ ရွှေသားအဆင်း၊ ဝင်းဝင်းသပြေ၊ သီးမှည့်ကြွေသော်၊ ကျလေရာရာ၊ ရွှေဝါညွန့်ညောက်၊ ရွှေပင်ပေါက်၏။’

‘မြော်ထောက်လူမြေ၊ ဤသည့်ရွှေကို၊ သပြေနှင့်မြစ်၊ ထွေးရောရစ်၍၊ စင်စစ်ယခု၊ ဇမ္ဗူဒီ၊ ဟိရညဟု၊ ဝရန္တသူ၊ တိုင်းရပ်လူမှာ၊ ‘ဇမ္ဗူရစ်’မည်၊ ခေါ်ကြသည်တည်း။’

‘အရည်ညီးညီး၊ တွေတွေစီးမျှ၊ မီးနှင့်အရှည်၊ အရောင်မှည့်၍၊ နတ်ပြည့်ထက်မှာ၊ နတ်တကာတို့၊ ဆင်ရာစစ်စစ်၊ တန်ဆာဖြစ်၏။’

‘ခြစ်အောင်မီးမှာ၊ ကြိမ်များစွာပင်၊ လှော်ပါသော် လည်း၊ ညစ်ထည်းမှောင်မှင်၊ ဖန်၊ ငန်စင်လျက်၊ ထွင်ပြီးရကား၊ လှော်မစား၍၊ လျှောပါးသည်တိ၊ မရှိနိုင်ပြီ။ ခုံခိုင်အနေ၊ မီးကုန်ရွှေကို၊ လူမြေကတ်ပြည်၊ ခေါ်ကြသည်တည်း။’

‘အရည်တူအောင်၊ ကြိရည်ဆောင်၍၊ လူဘောင် ရပ်ထံ၊ ပညာပျံ့တို့၊ နီဖလံကို၊ ကျိ၍တစ်လီ၊ မီးဝယ်ကျီသော်၊ နာရထိသော၊ တစ်ကြိမ်လောလျှင်၊ နာရဝေါခေါ်ကြ၊ တစ်ကြိမ်ချသော်၊ နာလရတ္တာ၊ တစ်ခါချချေ၊ နာလာရေတည်း။’

‘တစ်ထွေတက်ကာ၊ အဓမ္မာတွင်ထ၊ ပြီးပြန်ကသော်၊ အဓမ္မာရတ္တာ၊ တစ်ခါအကြွ၊ မီးအထတွင်၊ အဝေတနီ၊ သည်ဝေါဟာ၊ သည့်ထက်ကြာသော်၊ ဇာတရူပ၊ ပြီးပြန် ကလျှင်၊ ဥရနိတာ၊ ပညာမမိန်၊ မီးတွင်ချိန်သော်၊ သိင်္ဂီနိဟု၊ တစ်ကြိမ်ထူသော်၊ ဇမ္ဗူရစ်မည်၊ ခေါ်ကြသည်တည်း။’

လူပြည်မှတ်ဖွယ်၊ ရှစ်ဆယ်ကျပ်ခံ၊ နီဖလံကို၊ မီးလျှံတွင်နှိမ်၊ ဆယ့်တစ်ကြိမ်သို့၊ အငြိမ်စွဲကပ်၊ သုံးကျပ်တစ်ပဲ၊ လေးရွေးကဲသော်၊ နတ်ပွဲထင်ပေါ်၊ ရွှေတွင်ကျော်သည်၊ ဇမ္ဗောဒန၊ နာမထူးလည်း၊ ဖြစ်လေသည်ဟု၊ အတည်ကျကျ၊ ဆိုကြကုန်သည်။

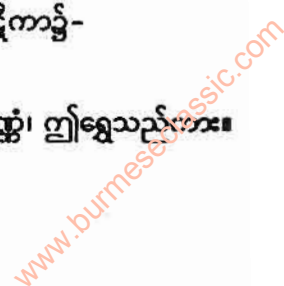
‘ကောင်းလသည့်ရွှေ၊ ထိုအနေသို့၊ ထိုသပြေသီး၊ ရွှေဖြင့်ပြီးသည်၊ ရှားမီးလျှပ်စစ်၊ တိမ်တောင်တည်း။’

- ‘ရွှေဇမ္ဗူရစ်၊ သုဝဏ်စစ်ကို၊ ဖြစ်စေနိုင်တတ်၊ သစ်သီးမြတ်ကို၊’ ဟူ၍ စပ်ဆိုသည့်အရာများကိုလည်း မှတ်သားရာ၏။

- ‘နတ်ပွဲဝင်အနေ၊ သပြေသီးအညောက်၊ ပေါက်လာသည်စွင့်စွင့်၊ ရွှေနှင့်အလျော်၊ ဇမ္ဗောဒနအစစ်၊ ဖြစ်လေသည်အရေးကဲ့သို့။’ ဆိုရာတွင် ‘နတ်ပွဲဝင်’ ဆိုသည်ကား အဘိဓာန်ဋီကာ၌-

‘ဇမ္ဗူဒနံ၊ ဣဒမ္မနုသုဝဏ္ဏံအနုလပွဘံ ဒေဝါလင်္ကာရမတုလံဇာယတေ။’
ဇမ္ဗူဒနံ၊ ဇမ္ဗူရစ်မည်သော။ တစ်နည်းကား - ‘ဇမ္ဗူဒနံ’မည်သော။ ဣဒမ္မနုသုဝဏ္ဏံ၊ ဤရွှေသည်ကား။

ထနေ မြန်မာစာလုံးပေါင်းသတ်ပုံကျမ်း၌ ‘ဇမ္ဗူရစ်’-ဟူ၍သာ ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

အနုလပွဘံ၊ မီးလျှံနှင့်တူသော အရောင်ရှိ၏။ ဒေဝါလင်္ကာရုံ၊ နတ်တို့တန်ဆာဆင်သကဲ့သို့ဖြစ်၏။ အတုလ
တုဖက်မဲ့သည်။ ဇာယတေ၊ ဖြစ်၏။

ဤသို့လာသောကြောင့် နတ်တို့ပင် ဆင်ကြကုန်၏။ နတ်တို့ဆင်သော တန်ဆာရွှေနှင့် တူ၏။-ဟူလိုသတည်း
ထိုဥပမာနှင့်လျော်စွာ ဥပမေယျကို နှလုံးသွင်းရာ၏။-ဟူလိုသည်။

၁။ ဥပဒေသ = ဓုတ်သားလိုက်ရာရန်ဖော်ပြချက်။

ဇုန်ရင်း။ ။ ရှေးရှေးကာလ ဉာဏသတ္တိ ပရိသုဒ္ဓသီလကြီးဖြင့် သမ္ဘာရင့်၍ ကျင့်မိသူ ချင့်မိသူ ဖြစ်သည်။
 -ဟူသော်လည်း၊ နောက်ကူထောက်မ ဥဿာဟဖြင့် ဉာဏရင့်အောင် ထပ်ဆင့်၍ဆုံးမ စောင့်စည်း သည်တဝ ကျင့်ပြန်ရလျှင် ရှေးကထက်အသစ် ရွှေ့ကောင်းဖြစ်သကဲ့သို့၊ စင်စစ်ကောင်း၍ နတ်ကြောင်း ပေါက်လွယ်ရာသည်။-ဟူသည်၌ကား

ပိတ္တတ္ထ။ ။ သမ္ဘာကြီးရင့်သောသူတို့သည် အပါယ်ရောက်ကြောင်း မကောင်းမှုကို ကျင့်မိသော်လည်း။ ချင့်ယူ တွေးဆ သတိရသဖြင့် ဉာဏထပ်ဆင့် ချီးမြှင့်ထောက်မ နောက်လုံလကြောင့် သုဂတိနတ်ကြောင်း ပေါက်ပြန်ရာသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ပိတ္တာရ။ ။ စတုပေါသထိကဇာတ်^၁၊ ပဉ္စပေါသထဇာတ်^၂ ဇာတ်မန္တ ရသေ့တို့ကဲ့သို့၊ ဟတ္ထိပါလမင်းသား၊ အဿပါလမင်းသားတို့ကဲ့သို့ ဉာဏသတ္တိ ရှိပစေကာမူ၊ ပုတ္တုဿာတိမင်း၊ မဟာကပ္ပိနမင်းတို့ကဲ့သို့ ဝရိသုဒ္ဓသီလ ရှိပစေကာမူ၊ နောက်ကူထောက်မ ဥဿာဟဖြင့် ဉာဏရင့်အောင်ထပ်ဆင့်၍ မိမိကိုယ်မိမိပင် ဆုံးမ၍ လည်းကောင်း၊ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓာ၊ ရဟန္တာတို့ ထပ်ဆင့်ဆုံးမ၍ လည်းကောင်း ကျင့်ပြန်ရသော်သာ နိဗ္ဗာန်လမ်းသည် ဖြောင့်ပြန်သကဲ့သို့၊ ရောက်လေသကဲ့သို့၊ နိဗ္ဗာန်လမ်းကြောင်း လွဲမည်ဖြစ်သော အင်္ဂုလိမာလသည် နိဗ္ဗာန်လမ်းကြောင်း ဖြောင့်ပြန်သကဲ့သို့၊ နတ်ပြည်လမ်းကြောင်း လွဲမည်ပြုသော ပေါရိသာဒမင်း၊ သံလေသလောမဘီလူး၊ စူဠပေါရိသာဒဘီလူး၊ တမ္ပဒါမိကတို့သည် စင်စစ်ကောင်း၍ နတ်ကြောင်းနတ်လမ်း ဆက်ပြန်သကဲ့သို့ ပေါက်မြောက်ပြန်ရာသည်။-ဟုဆိုလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ အကြင်ကုလပုတ္တ အမျိုးကောင်းသားတို့သည် မတရားသောအမှုအကျင့်ကို အကယ်၍ ကျင့်မိစေကာမူ၊ အင်္ဂုလိမာလ၊ ပေါရိသာဒ အစရှိသောသူတို့၏ထုံးကို နှလုံးစွဲပိုက်ပြီးလျှင်၊ ဉာဏ၌ တွေးဆ၍ သံဝေဂအရင်းမူလျက်၊ နောက်ကူထောက်မအပ်သော ကုသလဖြင့် '၄' ဝသော အပါယ်တံခါး ဝိတ်၍ နတ်ပြည်တံခါးဖွင့်လှစ်ရန်၊ ဒုစရိုက်ကို ရှောင်ပစ်၍ သုစရိုက်နည်းသစ်နှင့် ခရီးစစ်နတ်လမ်းကြောင်း ဆက်အောင် ကြံဆောင်ရာသည်။-ဟု ပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၁ ဣဝ ဇာတ်တော်စဉ် - ၄၄၁
 ၂ ဣဝ ဇာတ်တော်စဉ် - ၄၉၀

၅

ပုဒ်ရင်း။ ။ ‘ညစ်ကြေးပြောင်း၍ ပါယ်ကြောင်းပျောက်ကွယ် ကွာရာသည်။’ ဟူရာ၌-

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ အပါယ် ၄ ပါးတို့ဖြစ်သော ကံ စီမံနှိုးဆော်၍ မပြတ်ရှိလျက်၊ ၎င်းကံတို့သည် သူတော်ကောင်းကို မှီ၍ ပျောက်ကွယ်ကွာရာသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ တိဿရဟန်းသည် သန်းကြေးဖြစ်၍နေစဉ် မိမိသင်္ကန်းကို ရဟန်းတို့ဝေယူမည် ရှာရာတွင် နှလုံးမသာသံဖြင့် ငရဲ၌ ဖြစ်ရာ၏။

‘သော တုမေဟိ စီဝရေ ဘာဇီယမာနေ တုမေသု မနံ ပဒေါသေတွာ နိရယေ နိဗ္ဗတ္တေယျ။ ။’ ဟူသော ပါဠိနှင့်အညီ၊ တုသိတာမှာဖြစ်ရသဖြင့် အပါယ်လမ်းကြောင်း ပျောက်သကဲ့သို့၊ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီလုလင် အပါယ်မှ လွတ်၍ နတ်ပြည်မှာ ဖြစ်ရသကဲ့သို့၊ ပေတဝတ္ထု၌လာသော ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသား ခိုးသူသည် အပါယ် ၄ ပါး လားဖွယ်ရာဖြစ်လျက် သုလသာပေးသော မုန့် ၄ လုံးနှင့် သောက်ရေကို အရှင်မောဂ္ဂလန်အား လှူရသည်နှင့် သုဂတိဘဝသို့ ရောက်လေ၏။

ဤသို့စသည်ဖြင့် သုဂတိဘဝကို ရကြသဖြင့် အပါယ်လမ်းကြောင်း ပျောက်ကွယ်ကွာရာသည်။-ဟုလိုသည်။

၆

ဇာတ်ရင်း ။ ဝိပဿနာ ဆယ်ဖြာအဆင့် မြင့်ထက်မြင့်၍ သန်ရင့်ရာပါသည်။
နိဗ္ဗာန်စခန်း မင်္ဂလမ်းအသင့် ရင့်ထက်ရင့်၍ ဉာဏ်ပွင့်ရာ ပါသည်။-ဟူရာ၌

ဇိဏ္ဏတ္ထ ။ သမ္မသနဉာဏ်အစ အနုလောမဉာဏ်အဆုံးရှိသော ၁၀ ပါးသောဉာဏ်တို့ တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် သန်ရင့်သောအခါ 'နိရောဓသစ္စာ'ဟူသော နိဗ္ဗာန်၏ စခန်းလမ်းကြောင်းဖြစ်သော မဂ္ဂင် ၈ပါး တရားတို့ကို ပွားဖန်များ၍ မင်္ဂဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် ပွင့်ရာ၏။-ဟုဆိုလိုသည်။

ဇိဏ္ဏရု ။ ဝိပဿနာဉာဏ် ၁၀ ပါးကား-

- ၁ - ခန္ဓာ အစရှိသည်ကို ပေါင်းစည်းသောအားဖြင့် သုံးသပ်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၍ သိနိုင်သော သမ္မသနဉာဏ်။
- ၂ - ဥပါဒ်၊ ဌီ၊ ဘင်ကို အဖန်တလဲလဲရှုခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့်ဖြစ်၍ သိနိုင်သော ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်။
- ၃ - အဖြစ်ကိုလွန်ဦး၍ အပျက်၌လာရှုသောအားဖြင့် သိနိုင်သော ဘင်္ဂဉာဏ်။
- ၄ - သင်္ခါရာတို့ကို ဘေးဟူသောအနက်ဖြင့် အဖန်တလဲလဲ ရှုသည်၏ အစွမ်းဖြင့်ဖြစ်၍ သိတတ်သော ဘယဉာဏ်။
- ၅ - မြစ်အပ်ပြီးသောဘေးကို 'အပြစ်ရှိ၏'ဟု ရှုသည်၏အစွမ်းဖြင့် ဖြစ်၍ သိတတ်သော အာဒီနဝဉာဏ်။
- ၆ - မြစ်အပ်ပြီးသောအပြစ်တို့၌ ငြီးငွေ့တတ်သည်၏အစွမ်းဖြင့်ဖြစ်၍ သိတတ်သော နိဗ္ဗိဒါဉာဏ်။
- ၇ - ငြီးငွေ့ပြီး၍ သင်္ခါရတို့မှလွတ်ခြင်းငှာ အလိုရှိသည်၏အစွမ်းဖြင့်ဖြစ်၍ သိတတ်သော ရစ္စိတုကမျတာ ဉာဏ်။
- ၈ - လွတ်နိုင်ခြင်း၏အကြောင်းကို ပြီးပြည့်စုံစိမ့်သောငှာ၊ တစ်ဖန် သင်္ခါရတို့ကို သိမ်းဆည်းသည်၏ အစွမ်းဖြင့်ဖြစ်၍ သိတတ်သော ပဋိသင်္ခါဉာဏ်။
- ၉ - ပြုပြင်တတ်သောတရားတို့မှ ကြောက်ခြင်း၊ ကြည်ခြင်း၏အစွမ်းဖြင့်ဖြစ်၍ လျစ်လျူရှု တတ်သော အားဖြင့် သိနိုင်သော သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်။
- ၁၀ - ရှေး၌ဖြစ်ကုန်သော ၉ ပါးသောကိစ္စတို့၏ ပြီးခြင်းငှာ အထက်၌ ၃၇ ပါးသော ဗောဓိပက္ခိယတရား တို့ကို အလျော်အားဖြင့် သိတတ်သော အနုလောမဉာဏ်။

ဤ ၁၀ ပါးသောဉာဏ်သည် အဆင့်ဆင့်မြင့်၍တက်သဖြင့် သန်ရင့်ရာပါသည်။ ဝိပဿနာဉာဏ် သန်ရင့်သောအခါ 'နိရောဓသစ္စာ'ဟူသော နိဗ္ဗာန်၏ စခန်းလမ်းကြောင်းဖြစ်သော မဂ္ဂင် ၈ပါးတရားတို့ကို ပွားဖန်များ၍ မင်္ဂဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် ပွင့်ရာသည်။

အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟကျမ်း၌လည်း- 'အဒ္ဓါဝသေနဝါ သန္တတိဝသေနဝါ ခဏဝသေနဝါ သမ္ပသန ဉာဏေန။' စသည်ဖြင့်လည်းကောင်း။ 'တဿနန္တရမေဝ။လ။ မဂ္ဂသစ္စံ ဘာဝနာဝသေန အပ္ပနာဝီထိမောတရတိ။ တတော်ပရံ ငွေတိဏိဖလစိတ္တာနိ ပဝတ္တိတွာ ဘဝဂံပါတောဟောတိ။' ဟူ၍လည်းကောင်း။

သမ္ပသနဉာဏ်မှစ၍ ဝိပဿနာဉာဏ်ရင့်သောအခါ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တိုင်အောင် ပွင့်လေတော့သည်။ -ဟုလာသည်။

ဝိပဿနာဉာဏ်ရင့်မာသောကာလ တစ်ခဏချင်းပင် မဂ် ၄ တန်၊ ဖိုလ် ၄ တန်ဉာဏ်ပွင့်၍ ရဟန္တာစစ် ဖြစ်ဖူးသည်မှာ ရွှေပန်းထိမ်သားဖြစ်သော ရဟန်းသည် ကြာန္တမ်းညှိုးသော အခြင်းအရာကိုမြင်၍ ဝိပဿနာဉာဏ် ရင့်မာသည့်အတွင်း၊ ဘုရားသခင်က 'ဥစ္စိန္တသိနေဟမတ္တနော' စသောဂါထာကို ဟောတော်မူလျှင် ကြားနာရသဖြင့်၊ ဒေသနာအဆုံး၌ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ဖူးလေသည်။

တောမှပြန်လာသော ရဟန်းတစ်ပါးလည်း ခရီးအကြား၌ တောင်ဖျားတိုင်အောင် လောင်သောမီးကြောင့် ပျက်စီးသောမီးစာကို မြင်၍ ဝိပဿနာနှင့် ယှဉ်စဉ်၊ 'အပ္ပမာဒရတောဘိက္ခူ' စသောတရားကို ဟောလျှင် ဒေသနာတော်အဆုံး၌ ဝိပဿနာဉာဏ်ရင့်၍ ရဟန္တာ ဖြစ်ဖူးသည်။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဥဂ္ဂသေနသုဋ္ဌေးသားသည် ဝါးဖျား၌ရပ်လျက် ကောင်းကင်၌တည်လျက် ၁၄ ကြိမ် လည်၍ သက်ပြီးလျှင်၊ ဝါးထက် တည်၍နေစဉ် 'ရဇ္ဇပုရေရဇ္ဇပစ္စတော' စသောဂါထာကို ဟောလျှင် ဒေသနာတော် အဆုံး၌ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်၏။

ဤသို့ စသည်တို့ဖြင့်လာသော သာဓကထုံးကို လက်သုံးပြု၍ ရင့်ထက်ရင့်၍ ဉာဏ်ပွင့်ရာ၏။ -ဟုလိုသည်။

၃

ဇနီးရင်း။ ။ မသူတော်တို့ မွေ့လျော်ပျော်ပါး ယုတ်တရားလည်း ပယ်ရှားညှိုး၍ ရှောင်ခွာမည်။ သူတော်ကောင်းတို့ ကျင့်ဟောင်းမေ့ စာရိတ္တဟု သီလတိုး၍ပြောင်ရာသည်။-ဟူရာ၌

မိတ္တတ္ထ။ ။ အရိယာသူတော်ကောင်းတို့သည် ကောင်းမှုကုသိုလ်၌သာ မွေ့လျော်ကြကုန်သောကြောင့် မသူတော် တို့၏ အယုတ်တရား ပယ်ရှားရှောင်ခွာမည်။ သူတော်ကောင်းတို့ မွေ့လျော်ပျော်ပါးရာဖြစ်သော ဒါနဓမ္မ၊ ဝါရိတ္တ၊ စာရိတ္တ၊ သီလဓမ္မတို့သည် တိုးတက်၍ ပြောင်ထွန်းရာ၏။-ဟု ဆိုလိုသည်။

မိတ္တာရ။ ။ သို့ဖြစ်၍ မသူတော်တို့သည် မကောင်းမှု၌သာ မွေ့လျော်တတ်သည်။
'ပါပသ္မိံ ရမတိ မနော' ဟူသော ဒေသနာ။

'စရန္တိ ဗာလာ ဒုမ္မေဓာ၊ အမိတ္တေနော အတ္တနာ။ ကရောန္တာ ပါပကံ ကမ္မံ၊ ယံ ဟောတိ ကဋ္ဌကံ ဖလံ'
ဣသောဒေသနာတို့နှင့် အညီ၊ မသူတော်တို့သည် အယုတ်ဖြစ်သော တရား၌သာ မွေ့လျော်တတ်သည်။ ထို မသူတော်တို့ မွေ့လျော်ရာဖြစ်သော အကုသိုလ်တရားတို့သည် ပယ်ရှားညှိုး၍ ရှောင်ခွာမည်။-ဟုလိုသည်။

'စဝံဝိသေသတော် ဥတု၊ အပ္ပမာဒမိ ပဏ္ဍိတာ။

အပ္ပမာဒေ ပမောဒန္တိ၊ အရိယာနံ ဂေါစရေရတာ။ ။' ဟူသောဂါထာနှင့်အညီ၊ အရိယာသူတော်ကောင်း တို့သည်ကား ကောင်းမှုကုသိုလ်၌သာ မွေ့လျော်ကုန်သည်။ ထိုတရားတော်နှင့်အညီ သူတော်ကောင်းတို့ မွေ့လျော် ပျော်ပါးရာဖြစ်သော ဒါနဓမ္မ၊ ဝါရိတ္တ၊ စာရိတ္တဖြစ်သော သီလဓမ္မတို့သည် တိုးတက်ပြောင်ထွန်းရာသည်။-ဟု ဆိုသည်။

ပုဒ်ရင်း။ ။ 'သို့အတည်တည်ကို ကြံစည်ရန်ရှိသည်မှာ
 'သဒ္ဓိရေဝ သမာသေထ၊ သဒ္ဓိကုဗ္ဗေထသန္တံ။
 သတံ သဒ္ဓမ္မဗညာယ၊ သေယျော ဟောတိ နပါဝိယော။ ။ -ဟောအပ်သောဒေသနာနှင့်
 လျော်စွာယူသော်၊ သူတော်ကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းဖက်ချေမှ လောက၊ တမလွန် ဤ ၂ တန်ပင်
 သန်မြန်ကောင်းမြတ်ရာချေသည်။
 'ပစ္စာ ဒေါသ ပါပငြိဖွယ် ကိုယ်၌တွယ်လည်း စင်ကြယ်ချမ်းအေး ဉာဏ်ရေဆေး၍ ကင်းဝေးကွာ
 လွတ်ရာချေသည်။' -ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ သူတော်ကောင်းကို ပေါင်းဖော်မှီဝဲ ဆည်းကပ်မှ လောက၊ သံသရာ-လမ်း ၂ ဖြာတွင် ပစ္စာဒေါသ
 ပါပငြိတွယ်ခြင်းမရှိ စင်ကြယ်ချမ်းအေး၍ ဘေးကင်းလွတ်ရာ ဖြစ်၏။ -ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ 'သဒ္ဓိရေဝ' စသောဂါထာ၏ အကြောင်းကား-
 ရှေးသောအခါ သမုဒ္ဒရာသို့ကူး၍ ကျက်စားကုန်သောကုန်သည်တို့သည် လှေဖြင့် သမုဒ္ဒရာကို
 ကူးကုန်၏။ ထိုသူတို့ကူးသောအခါ ပစ်အပ်သောမြား၏ လျှင်ခြင်းဖြင့် သွားသောလှေသည် ၇ ရက်မြောက်သောနေ့၌
 သမုဒ္ဒရာအလယ် ကြီးစွာသောလေ သည်းထန်စွာဖြစ်၍၊ ကြီးစွာသောလှိုင်းတံပိုး ထ၍ လှေသည် ရေဖြင့်ပြည့်၏။
 လှေလည်း ရေနစ်အံ့ဖြစ်၍၊ လူများတို့လည်း မိမိတို့ကိုးကွယ်သော နတ်တို့၏အမည်ကို ယူ၍ တောင်းပန်ခြင်း
 စသည်တို့ကို ပြုကုန်လျက် ငိုကြွေးကြကုန်၏။

ထိုသူတို့တွင် တစ်ယောက်သောသူသည် 'အဘယ်ကောင်းမှုသည် ငါ၏တည်ရာ ဖြစ်အံ့နည်း။' ဟု ဆင်ခြင်
 လျှင် မိမိ၏ စင်ကြယ်စွာသောသရဏဂုံတို့ကို လည်းကောင်း၊ သီလတို့ကို လည်းကောင်း မြင်၍ ယောဂါဝစ
 ပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့ မကြောက်မလန့်ဘဲလျှင် ထက်ဝယ်ခွေ၍နေ၏။

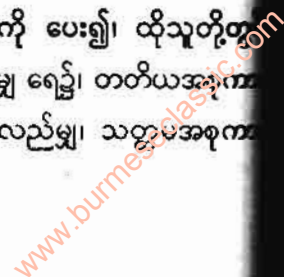
ထိုသူကို တစ်ပါးသော အဖော်ဖြစ်သောသူတို့က မကြောက်လန့်ခြင်းအကြောင်းကို မေးကြကုန်၏။
 ထိုသီတင်းသည်ကလည်း ကြွင်းသောသူတို့အား ပြောဆို၏။

"အချင်းတို့။ ငါကား လှေသို့တက်သောနေ့၌ ရဟန်းသံဃာအား အလှူပေး၍ သရဏဂုံသီလတို့ကို ယူခဲ့၏။
 ထို့ကြောင့် ငါ့အား ကြောက်ခြင်းမရှိ။" ဟု ဆို၏။

"အရှင်။ တစ်ပါးသောသူတို့အား ပေးခြင်းငှာ အပ်ပါအံ့လော။" ဟု မေးကြ၍၊ "အပ်၏။" ဟုဖြေလျှာ

"ထိုသို့တပြီးကား အကျွန်ုပ်တို့အား ပေးပါ။" ဟုဆိုကြကုန်၏။

သီတင်းသည်လည်း ထိုသူတို့ကို ၁၀၀-၁၀၀စီ ၇ စုပြု၍၊ ၅ ပါးသောသီလကို ပေး၍၊ ထိုသူတို့တို့
 ပထမသင်္ဘောသား ၁၀၀ သည် ဖမျက်မျှ ရေ၌မြုပ်လျက် ယူ၏။ ဒုတိယအစုကား ပုဆစ်မျှ ရေ၌၊ တတိယအစုကား
 ခါးမျှ ရေ၌၊ စတုတ္ထအစုကား ချက်မျှ ရေ၌၊ ပဉ္စမအစုကား ရင်မျှ၊ ဆဋ္ဌမအစုကား လည်မျှ၊ သတ္တမအစုကား
 ခံတွင်းသို့ ဆားငံရောင်လျက် ယူကြ၏။

ရတနာ

ထိုသီတင်းသည်က ၇၀၀ သောသူတို့အား သီလပေးပြီး၍၊ “သင်တို့အား ဤမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာ

ဆိုပြီး သီလကိုသာ ဆင်ခြင်ကြလေကုန်လော့။” ဟု ကြွေးကြော်၏။

ထို ၇၀၀သောသူတို့သည်လည်း ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် သေကြလေကုန်၏။

သေခါနီးကာလ၌ ယူအပ်သောသီလကိုမှီ၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။ ထိုသူတို့အား

ဆီတာစပ်ကာအစွမ်းအားဖြင့် ဗိမာန်တို့သည် ဖြစ်ကြကုန်၏။

ခပ်သိမ်းကုန်သော ဗိမာန်တို့၏အလယ်၌ ဆရာအဖို့ ယူဇနာ ၁၀၀ရှိသော ရွှေဗိမာန်သည် ဖြစ်လေ၏။

ကြွင်းကုန်သောဗိမာန်တို့သည် ထိုဆရာဗိမာန်ကို ရံ၍ ဖြစ်ကုန်၏။ အငယ်ဆုံးဗိမာန်ကား ၁၂ ယူဇနာ ရှိ၏။

ဤသို့ ထိုသူတို့အား ထို ၅ ပါးသောသီလကို ဆောက်တည်သည်၏ အစွမ်းကြောင့် ပျံတက်၍ ခပ်သိမ်းသော

သူတို့သည် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် နတ်ပြည်၌ဖြစ်သော ခဏ၌ပင်လျှင် ကံကို ဆင်ခြင်ကြ

တုန်လျှင်၊ ‘ဆရာကိုမှီ၍ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ရခြင်း’ကို သိ၍၊ “ငါတို့သည် သွားကြကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားအထံ၌

အရာကျေးဇူးဂုဏ်ကို ဆိုကြကုန်အံ့။” ဟု ကြံကြ၏။

ညဉ့်သန်းခေါင် မဇ္ဈိမယံအတွင်း၌ပင်လျှင် ဘုရားသခင်အထံသို့ ကပ်ကြကုန်၏။

ထိုသူတို့တွင် ၆ ယောက်သောနတ်သားတို့သည် ဆရာ၏ကျေးဇူးကိုဆိုခြင်းငှာ ဘုရားသခင်ကို ရိုသေစွာ

ဆို၍ ဤသို့အစရှိသော ဂါထာကို ၁ ဂါထာ- ၁ ဂါထာစီ ရွတ်ကြကုန်၏။

၁ - ‘သန္တိရေဝ သမာသေထ၊ သန္တိ ကုဗ္ဗေထသန္တံ။

သတံ သဒ္ဓမ္မမညာယ၊ သေယျော ဟောတိနပါပိယော။ ။’

၂ - ‘သတံ သဒ္ဓမ္မမညာယ၊ ပညံလဘတိ နာညတော။’

၃ - ‘သတံ သဒ္ဓမ္မမညာယ၊ သောကဇ္ဈေ နသောစတိ။’

၄ - ‘သတံ သဒ္ဓမ္မမညာယ၊ ဉာတိ မဇ္ဈေဝိရောစတိ။’

၅ - ‘သတံ သဒ္ဓမ္မမညာယ၊ သတ္တာဂစ္ဆန္တိ သုဂ္ဂတိ။’

၆ - ‘သတံ သဒ္ဓမ္မမညာယ၊ သတ္တာတိဋ္ဌန္တိသာတတံ။’

ဤသို့ ထိုနတ်တို့သည် ၁၃- ၁၃စီသော ဂါထာကို အလှည့်လှည့်ရွတ်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း ထိုနတ်တို့ကို “အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော သင်တို့ရွတ်ဆိုအပ်သော ဂါထာတို့သည်

အထွေးအားဖြင့် ကောင်းစွာရွတ်ဆိုအပ်သည်ပင် ဖြစ်ပေကုန်၏။ ထိုသို့တစ်မူကား ငါဘုရား၏ဂါထာကိုလည်း

အထွေးလော့။” ဟု မိန့်တော်မူ၍၊ ပန်းရက်ရည်ဖြင့်ယစ်သော ကရဝိက်ငှက်မင်း၏ အသံကဲ့သို့သော အခြင်းအရာ

ကဲ့သို့ သာယာစွာသောအသံတော်ဖြင့်၊ သူတော်ကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းဖော်ရခြင်း၏ အကျိုးဆက်ကို ပြတော်

မူ၍ ဤဂါထာကို ရွတ်တော်မူ၏။

‘သန္တိရေဝ သမာသေထ၊ သန္တိ ကုဗ္ဗေထ သန္တံ။

သတံ သဒ္ဓမ္မ မညာယ၊ သဗ္ဗဒုက္ခာ ပမုစ္စတိ။ ။’ ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

၆ ဂါထာတို့အနက် မြန်မာကား-

သန္တိရေဝ၊ ပညာရှိသော သူတော်ကောင်းတို့နှင့်သာလျှင်။ သမာသေထ၊ ပေါင်းဖော်ကုန်ရာ၏။ သန္တိ၊ သူတော်ကောင်းတို့နှင့်။ သန္တဝံ မိတ္တသန္တဝံ၊ မိတ်ဆွေပြု၍ ပေါင်းဖော်ခြင်းကို။ ကုဗ္ဗေထ ကရေယျ၊ ပြုရာ၏။ 'တထာသန္တဝံကို မပြုရာ' ဆိုလိုသည်။

သတံ၊ ဘုရားစသော သူတော်ကောင်းတို့၏။ သဒ္ဓမ္မံ၊ ပဉ္စသီလ၊ ဒသသီလ၊ ၄ ပါးသောသတိပဋ္ဌာန် အစရှိသော သူတော်ကောင်းတရားကို။ အညာယ၊ သိ၍။ သေယျော၊ ပွားစီးခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ပါပိယော လာမကော၊ ယုတ်မာခြင်းသည်။ ကိဉ္စိ၊ စိုးစဉ်းမျှ။ နဟောတိ၊ မဖြစ်။-ပထမအနက်

အညတော၊ အန္တဗာလတို့ထံမှ။ ပညံနာမ၊ 'ပညာ' မည်သည်ကို။ နလဘတိ၊ မရရာ။-ဒုတိယအနက် သောကမဇ္ဈေ၊ သောကရှိသောသူတို့၏ အလယ်၌ တည်လျက်။ နသောစတိ၊ မပူပန်။-တတိယအနက် ဉာတိမဇ္ဈေ၊ ဆွေမျိုးတို့၏ အလယ်၌။ ဝိရောစတိ၊ တင့်တယ်၏။-စတုတ္ထအနက် သုဂ္ဂတိ၊ သုဂတိလဘဝသို့။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ ဂစ္ဆန္တိ၊ ရောက်ကုန်၏။-ပဉ္စမအနက် သာတတံ၊ ချမ်းသာစွာ။ တိဋ္ဌန္တိ၊ တည်ရကုန်၏။-ဆဋ္ဌအနက်

နောက်ဆုံးဖြစ်သော ဘုရားဟောဂါထာ၏ အနက်မြန်မာကား-

သန္တိရေဝ၊ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့နှင့်သာလျှင်။ သမာသေထ၊ နေ့ညမပြတ် ဆည်းကပ်ပေါင်းဖော် ကုန်ရာ၏။ သန္တိ၊ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့နှင့်။ သန္တဝံ-မိတ္တသန္တဝံ၊ ကလျာဏ အစစ် ချစ်ခင်ဆက်ဆံ၍ နိယံမပြတ်၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းကို။ ကုဗ္ဗေထ ကရေယျ၊ ပြုရာ၏။ သတံ၊ ဘုရား အစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့၏ သဒ္ဓမ္မံ၊ ပဉ္စသီ ၅ ပါး၊ ဒသသီ ၁၀ ပါး၊ သတိပဋ္ဌာန ၄ ပါး အစရှိသော သူတော်ကောင်းတရားကို။ အညာယ၊ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ကျနစွာသိ၍။ သဗ္ဗဒုက္ခာ၊ ခပ်သိမ်းသော ဝဋ်ဆင်းရဲအပေါင်းမှ။ ပမုစ္စတိ၊ လွတ်၏။

ဤသို့ သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ကျမ်း၌ လာသည်။
ဤသို့လာသောအတိုင်း အကျိုးစီးပွားများရာ၏။-ဟူလိုသည်။

၆

နတ်ရင်း

။ သူတော်ကောင်းကို ပေါင်းဖက်မိမှ ကောင်းမြတ်ရာကျသည်။
ရှေးကလက်သုံး ထုံးနိဿယ ကျမ်းဂန်ပြသည်မှာ- ရသကနှင့် ပေါင်း၍ နတ်ကြောင်း ပျက်သော်
လည်း၊ ကိုယ့်ထက်သာသော မဟာသုတသောမမင်းနှင့် ပေါင်း၍ ကောင်းရာရောက်သော
ပေါရိသာဒ။-ဟူရာ၌

ဗိဇ္ဇာတ္တ

။ မကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းနှင့် ပေါင်းမိသဖြင့် တိုင်းပြည်ထီးနန်းစည်းစိမ်မှ ယုတ်၍ တောအရပ်
တွင် ဆင်းရဲကြီးစွာနေရသော်လည်း၊ သူတော်ကောင်း ပညာရှိ မဟာသုတသောမမင်းနှင့် ပေါင်းမိ
ပြန်၍ ကောင်းရာသို့ ရောက်ရပြန်သော ပေါရိသာဒမင်း။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဗိဇ္ဇာရ

။ ဗာရာဏသီပြည်ကြီးသခင်ဖြစ်သော ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် စားတော်ချက် ရသကနှင့် ပေါင်းမိ၍
လူသားကို ပေးရာတွင် လူသားကို မပြတ်စား၍ ကာလဟတ္ထိအမတ်ကြီးသည် အထူးထူးသော
ပုံပမာဖြင့် လျှောက်ပါတံသော်လည်း မကြည့်ရှောင်နိုင်။ ပြည်ကနှင့်၍ တောရပ်ကြီး၌ ကိုယ်ထီးကျန်
နေရတံသော် လည်း မကြည့်ရှောင်နိုင်။ လူတကာကို ဖမ်းယူသတ်ဖြတ်ကာသာ စား၏။

‘ညောင်စောင့်နတ်အား ပူဇော်မည်။’ဟု ၁၀၀သောမင်းကို ဖမ်း၍ လက်ဝါးပြင်၌ ကြိုးဖြင့်သီကာ
ခွဲထား၏။ ဤသို့ အစုစုမကောင်းမှုကြောင့် ငရဲအပါယ် လားဖွယ်ဖြစ်သောသူပင် ဖြစ်လျက်၊ မဟာသုတ
သောမမင်းနှင့် ပေါင်းမိပြန်၍ ပစ္စုကွတွင်လည်း သားမယားထံ ရောက်ပြန်ရသော ‘သီရိပဝေသန အဘိသိက်’ဖြင့်
သစ်ခန့် အသွန်းခံရသော မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ပြန်ရသော ပေါရိသာဒ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးထုံးကဲ့သို့။-ဟုလိုသည်။

ဥပဒေသ

။ ယခုအခါ အကြင်ကုလပုတ္တ အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျားမိန်းမတို့သည် ပေါရိသာဒမင်း၊ ရသက
တို့၏ထုံးကို နှလုံးမူပြီးလျှင် သူတော် မဟုတ်သောသူကို ‘မိမိဦးထိပ်ဝယ် ဝဲလျက် ကျလတ်မည်။
’ဟု ချိန်ရွယ်၍ နေသော ဝရဇိန်လက်နက်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကျားရဲ၊ သစ်ရဲ၊ ဘီလူးရဲတို့ကဲ့သို့
လည်းကောင်း ကြောက်ထိတ် လန့်၍ ရှောင်ကြဉ်အပ်ရာသည်။-ဟုပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

ပုဒ်ရင်း။ ။ သိမ်းမ၊ သိမ်းဖို၊ ဝန်လို၊ ရေလိပ်တို့ ရန်နှိပ်သောခြင်္သေ့မင်းနှင့် တစ်သီး။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ သိမ်းမ၊ သိမ်းဖိုတို့သည် ဝန်လို၊ ရေလိပ်၊ ခြင်္သေ့ တည်းဟူသော အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ကျေးဇူးကြောင့် မိမိတို့၏ သားသမီး အသိုက်အအုံမပျက် ချမ်းသာစွာနေရလေသည်။-ဟုဆိုလိုသည်

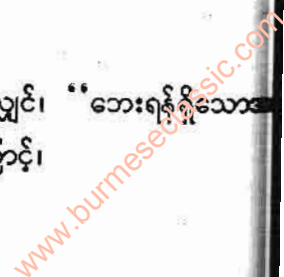
ဝိဇ္ဇာရ။ ။ ထိုသူတို့ မိတ်ဆွေခင်ပွန်း ဖွဲ့ကြဟန်ကား လူ ၃ ပါးတို့၏ ပတ္တမြားမျက်ရစ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရတနာဗိမာန် ဇေတဝန်၌ နေတော်မူစဉ်၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ အမျိုးသားတစ်ယောက်သည် အိမ်ရာထောင်ခြင်းငှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား စေသည့်ကာလ၊ “ငါတို့တွင် ဖြစ်သော အမှုကို ကင်းလွတ်အောင် ခွာထုတ်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော အဆွေခင်ပွန်းကောင်း ရှိပါ၏လော။” ဟု မေးရာ “မရှိဟု” ဆိုလျှင်၊ “အဆွေခင်ပွန်း ရှာလေဦး။” ဟု ဆိုသဖြင့် ထိုသူ၏အဆုံးအမ၌တည်၍၊ ရှေးဦးစွာ တံခါး ၄ မျက်နှာ၌ စောင့်သောသူနှင့်၊ ထိုနောက် မြို့ကွပ်၊ အမတ်စစ်သူကြီး၊ အိမ်ရှေ့မင်း၊ ပြည်ရှင်မင်းနှင့် မိတ်ဖွဲ့၍ ထိုနောင် ၈ ကျိပ်သော မဟာထေရ်၊ အာနန္ဒာ၊ မြတ်စွာဘုရားနှင့် မိတ်ဖွဲ့၍၊ မြတ်စွာဘုရားလည်း သရဏတော်တည်စေခြင်း၊ မင်းကြီးလည်း စည်းစိမ်ချမ်းသာပေးခြင်းတို့ဖြင့် ကြီးစွာသောအိမ်ကို ပေး၍ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြုလျှင်

မင်း အစရှိသောသူတို့ ပေးသောပတ္တာလက်ဆောင်တို့တွင် မင်းပေးသောပတ္တာကာရကို အိမ်ရှေ့မင်းအား အိမ်ရှေ့မင်းပေးသော ပတ္တာကာရကို စစ်သူကြီးအား မယားကစီရင်၍၊ ဤသို့သောနည်းဖြင့် ပြည်သူအားလုံးအား မိတ်ဖွဲ့၍ ၇ ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဘုရား အမှူးရှိသော ၅၀၀သော သံဃာအပေါင်းအား ကြီးစွာသောအလှူပေး၍ အနုမောဒနာပြုတော်မူသော အဆုံး၌ လင်မယား ၂ ပါးစုံ သောတာပန်ဖြစ်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ဖြစ်သော စကားစပ်တွင်၊ “ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤဒါယကာသည် ဤဒါယကာမကို ခို၍ ကြီးစွာသောစည်းစိမ်ရောက်သည်မဟုတ်။ ရှေး၌ တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌ ဖြစ်သော ဤဒါယကာသည် ဤဒါယိကာမစကားကြောင့် များစွာသောမိတ်ကို ဖွဲ့၍ စိုးရိမ်ခြင်းမှလွတ်ဖူးပြီ။” ဟု မိန့်တော်မူ၍၊

လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသည် ရှိသော်၊ ပစ္စန္ဒရွာသားတို့သည် အကြင်အကြင် အရပ်၌ များစွာသောငါးအမဲတို့ကို ရ၏။ ထိုထိုသို့သောအရပ်၌ ရွာဈေး ခင်း၍၊ တော၌ သားရဲရှာစားလျက် အသားကိုဆောင်၍ သားမယားကို မွေးကုန်သည်ရှိသော်၊ ထိုရွာမှ မနီးမဝေးသော ဇာတိအိုင်ကြီးတွင် တောင်က သိမ်းဖို၊ အနောက်က သိမ်းမ၊ မြောက်က ခြင်္သေ့မင်း၊ အရှေ့က ဝန်လိုမင်း၊ အထက်ကျွန်း၌ကား ရေလိပ်သားအဖ နေကြရာတွင်၊

သိမ်းဖိုသည် သိမ်းမအား အိမ်ရာထောင်ခြင်းငှာ ဆိုသည်ကို

“သင့်အား အဆွေခင်ပွန်းကောင်းရှိပါ၏လော။” ဟုမေး၍၊ “မရှိ” ဟုဆိုလျှင်၊ “ဘေးရန်ရှိသောအခါ ကယ်ထုတ်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော ခင်ပွန်းကောင်းကို ရှာလေဦး။” ဟု ဆိုသောကြောင့်၊

စာအုပ်အုပ်စု

“အသူတို့နှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ရသော် ကောင်းအံ့နည်း။” ဟုဆိုသည်ကို၊ “အရှေ့မှာ ဝန်လိုမင်း၊ မြောက်မှာ ဗြည့်မင်း၊ အလယ်မှာ ရေလိပ်တို့နှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့သော် ကောင်း၏။” ဟု သိမ်းမက ဆိုသဖြင့်၊ ထိုသူတို့နှင့် မိတ်ဖွဲ့ပြီးမှ သိမ်းဖို၊ သိမ်းမ ပေါင်းဖက်ကြ၍၊ တစ်ခုသောအလယ်ကျွန်း ထိမ်ပင်တွင် အသိုက်နှင့် နေမှတ်ပြု၏။

အခါတစ်ပါး သားငယ် ၂ ခု အတောင်မပေါက်ခင် ဇနပုဒ်သားတို့ တော၌ရှာစား၍ တစ်စုံတစ်ခုသော သား ငါးမျှ မရသဖြင့်၊ “အိမ်သို့ လက်ချည်းပြန်သောထက် ငါးလိပ်ရရာ ရှာအံ့။” ဟု အိုင်သို့သက်၍ ထိုကျွန်းသို့ ရောက်လျှင်၊ ထိမ်ပင်အောက်၌ အိပ်သည်ကာလ ဖြတ်၊ ခြင်၊ ယင်ရဲကိုက်သောကြောင့် မီးပွတ်၍ မွေးသော်၊ မီးခိုးသည် ထိမ်ပင်ထက်သို့ တက်သဖြင့် ငှက်ငယ်တို့မြည်သံကြားလျှင်၊ “မွတ်လည်း မွတ်၏။ အိပ်လည်း အိပ်တတ်။ ငှက်သားကိုစား၍ အိပ်အံ့။” ဟု မီးညှိ၍ မီးရှူးထွန်းကုန်သည်ကို မြင်လျှင်၊

“ငါတို့သားကို စားမည် မချွတ်။ ဤသို့သောဘေးဥပဒ်ကို ပယ်ထုတ်စိမ့်သောငှာ ခင်ပွန်းကောင်း ရှာသည် ဟုတ်လော။ ဝန်လိုငှက်မင်းထံ သွား၍ အကြောင်းကြားချေ။” ဟု သိမ်းဖိုကို စေသဖြင့် လျှင်စွာသွား၍ အကြောင်း ကြားလျှင်၊

‘မိတ္တံသဟာယ ဥကရောက္ခိပဏ္ဍိတာ၊ ကာလေအကာလေသုခမေသမာနာ။

ကရောမိ တေ သေနက ဇတမတ္ထံ၊ အရိယောဟိ အရိယဿကရောတိ ကိစ္စံ။ ။’ ဟူသောဂါထာဖြင့် မြန်၍ဆို၏။

ဤ၌အတ္ထကား- ‘သေနက၊ သိမ်းဖို။ ကာလေစ၊ အခါဟုတ်သည်၌ လည်းကောင်း။ အကာလေစ၊ အခါမဟုတ်သည်၌ လည်းကောင်း။ သုခံ၊ ချမ်းသာကို။ ဇေသမာနာ၊ ရှာကုန်သော။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ မိတ္တဉ္ဇ၊ အဆွေခင်ပွန်းကို လည်းကောင်း။ သဟာယဉ္ဇ၊ သဟဲပကွကို လည်းကောင်း။ ကရောက္ခိ၊ ပြုကုန်၏။ သေနက၊ သိမ်းဖို။ တေ၊ သင်၏။ ဇတမတ္ထံ၊ ဤအကြောင်းကို။ ကရောမိ၊ လိုက်နာ၏။ ဟိ၊ ထိုစကား သင့်စွ။ အရိယော၊ မြတ်သောအာစာ ရရှိသောသူသည်။ အရိယဿ၊ မြတ်သောအာစာ ရရှိသောသူ၏။ ကိစ္စံ၊ အမှုကို။ တရောတိ၊ ပြု၏။’

ဤဂါထာဖြင့် အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတို့၏ သဘောကို ဆိုဦး၍၊ “ထိုသူတို့သည် သစ်ပင်ထက်သို့ တက်လေ ထုန်ပြီလော။” မေး၍၊ “မတက်ကုန်သေး။” ဟုဆိုလျှင်၊

“အဆွေ၊ အမြန်သွားလော့။ ငါလာအံ့သောအကြောင်းကို ခင်ပွန်းမအား ကြား၍ နှစ်သိမ့်စေပါလော့။” ဟုဆို၍ ဝန်လိုမင်း လာပြီးလျှင်၊ ထိမ်ပင်နှင့် မနီးမဝေးသောသစ်ပင်ဖျား၌ နား၍၊ လူတစ်ယောက်တက်သဖြင့် အသိုက်ပါးသို့ ရောက်သောအခါ အိုင်တွင်ငုပ်၍၊ နှုတ်သီးဖြင့် ရေကိုဆောင်၍ မီးရှူးထက်သွန်သဖြင့် မီးရှူး သေခဲ့သည်ရှိသော်၊ “ဤဝန်လို၏အသားကိုလည်း စားအံ့။ ငှက်ငယ်များ၏အသားကိုလည်း စားအံ့။” ဟု တစ်ဖန်သက်၍၊ မီးရှူးညှိ၍ တက်ပြန်သည်ကို အဖန်တလဲလဲသွန်၏။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် သန်းခေါင်တိုင်လျှင် အလွန်ပင်ပန်းသဖြင့် ရင်မွေးကုန်ခြင်း၊ နိသောမျက်စိရှိခြင်းကို သိမ်းမ မြင်လျှင်၊ “ဝန်လိုမင်း ပင်ပန်းလှပြီ။ နားပါစေ။ လိပ်မင်းကို သွား၍ကြားပါချေ။” ဟု သိမ်းဖိုကိုဆိုလျှင်၊

== အတ္ထ = အနက်

လိပ်မင်းအထံသို့ သွား၍။ “အဆွေ။ အဘယ်ကြောင့် ရောက်သနည်း။” ဟုမေး၍။ “ဤသို့သော ဘေးဥပါဒ် ရှိ၍၊ ဝန်လိုမင်းသည် ပထမယံမှစ၍ လုံ့လပြုသဖြင့် အလွန်ပင်ပန်းလေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အဆွေအထံသို့ ငါလာသည်။” ဟုဆိုလျှင်။ “ကောင်းပြီအဆွေ။ မြတ်သောအာဇာနည် ရှိသောသူသည် မြတ်သောအာဇာနည် ရှိသော သူ၏အမှုကိုစွဲကို ပြုရတော့သည်။” ဟု ဆိုသောစကားကို လိပ်မင်း၏သား ကြားလျှင်၊ အဖကိုယ်စား ရွက်ဆောင် ခြင်းငှာ တောင်းပန်သော်လည်း ခွင့်မပေးမူ၍။

“အဆွေသွားလေတော့။ ယခု ငါလာအံ့။” ဟုဆို၍၊ ရေ၌ လူးလဲ၍ ညွှန်၊ မှော် အစရှိသည်ကို ရွက်ဆောင် ခဲ့ပြီးသော်၊ မီး၌ဝပ်၍ မီးသေသည်ကိုမြင်လျှင်။ “ငှက်ငယ်များကို အဘယ်မူစားအံ့နည်း။ ဤလိပ်ကိုလျှင် သတ်၍စားကုန်အံ့။ ငါတို့အလုံးစုံ စားလောက်၏။” ဟု နွယ်လျှော်ကိုရှာလျှင် မရသဖြင့်၊ ဝတ်သောပုဆိုးကို ချွတ်၍ ချည်နှောင်ပြီးလျှင် ပြောင်းပြန် လှန်ကြသော်လည်း၊ ကြီးသောခွန်အား ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် လှန်ခြင်းငှာ မတတ် နိုင်၍ ရေလိပ်ငင်ရာ ပါလေရကား၊ ရေနက်ရာသို့ ရောက်လျှင် လိပ်ကိုလိုချင်သော လောဘကြောင့် လိပ်နှင့် အထွေးထွေးရေ၌ကျ၍ ရေပြည့်သောဝမ်းဖြင့် ပင်ပန်းကုန်လျှင်။

“ဝန်လိုတစ်ခုလည်း သန်းခေါင်တိုင်အောင် မီးရှူးကိုသတ်လေပြီ။ ရေလိပ်တစ်ခုလည်း ရေသို့သွေး၍ ဝမ်းကျားတားယောင်အောင် ဆောင်လေပြီ။ မိုးသာ သောက်စေဦး။ ဤသိမ်းငယ်တို့အသားကို မစားရဘဲ မနေ။” ဟု မီးထည့်၍စောင့်ကုန်သော သူတို့စကားကို သိမ်းမကြားလျှင်၊ သိမ်းဖိုကို ခြင်္သေ့မင်းအထံသို့ စေလိုက်၍ ရှေးနည်းဖြင့် နှစ်သိမ့်စေ၍ ခြင်္သေ့မင်းလာသည်ကို မြင်လျှင်။

“ဝန်လိုလည်း မီးကို သတ်လေပြီ၊ ရေလိပ်လည်း ခါးတွင် အဝတ်မျှမကပ်အောင် ပြုလေပြီ။ ယခုလည်း ခြင်္သေ့မင်း လာပြန်၏။ ငါတို့အသက် ရှည်မည်ခက်၏။” ဟု တစ်ယောက်တစ်ကွ ပြေးလေသဖြင့် ခြင်္သေ့မင်းရောက်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မမြင်လျှင်၊ ဝန်လို၊ ရေလိပ်၊ သိမ်းတို့သည် ခြင်္သေ့မင်းထံသို့ကပ်၍ ရှိခိုးကုန်သည်တွင် ခင်ပွန်းကောင်းတို့အကျိုးကို များစွာပြုလျက်။

“ယနေ့မှစ၍ ခင်ပွန်းကောင်းသဘောကို မပျက်စေလင့် ကုန်။” ဟု ဆုံးမ၍ ပြန်လေခြင်း။

သိမ်းမလည်း သားငယ်တို့ကိုကြည့်၍။ “ခင်ပွန်းကောင်းနှင့် ပေါင်းမိသောကြောင့် ငါ့သားကို ငါ့ သည်။” ဟု ၆ ပါးသောဂါထာတို့ဖြင့် ခင်ပွန်းကောင်းကျေးဇူးကို ချီးကျူးခြင်း။

သတ္တဝါ ၄ ပါးလုံး ခင်ပွန်းမပျက် အသက်ခန္ဓာ မြင့်ရှည်စွာတည်ကြခြင်း။ သိမ်းလင်မယားလည်း ယခု ဒါယကာလင်မယား။ လိပ်ငယ်လည်း ရာဟုလာ။ အဖလည်း မောဂ္ဂလာန်။ ဝန်လိုလည်း သာရိပုတြာ ခြင်္သေ့မင်းလည်း ငါဘုရား ဖြစ်၏။” ဟု။-ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော မဟာဥက္ကုသဇာတ်၌ လာသောထုံးကဲ့သို့။-ဟူလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ အကြင်ကုလပုတ္တဖြစ်သော အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် ဤ သိန်းမ၊ သိန်းဖို၊ ဝန်လို၊ ရေလိပ်၊ ခြင်္သေ့မင်းတို့၏ထုံးပုံကို နှလုံးထား၍၊ အစွမ်းအားလျော်စွာ အခွင့်ရှိက ခင်ပွန်းတို့၏ ဝတ္တရားနှင့်အညီ ကူမထောက်ပံ့ခြင်းကို ပြုအံ့သောခင်ပွန်းကောင်းပင် ပေါင်းဖော်မှီဝဲ ရမည်။-ဟု ပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။ ။

စာအုပ်အုပ်စု

စုစုရင်း ။ လိပ်ကြီးကမ္ဘာ၊ ခေါက်ရှာ၊ သမင်။-ဟူရာ၌

ပိတ္တတ္ထ ။ ကမ္ဘာလိပ်၊ ခေါက်ရှာငှက်၊ သမင်။ ၃ ဦးတို့သည် အထူးသဖြင့် ရှေ့အကျိုးကို မြော်၍ အဆွေ ခင်ပွန်းချစ် ဖြစ်ကြသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ပိတ္တာရ ။ ကမ္ဘာလိပ်ကြီး၊ ခေါက်ရှာငှက်၊ သမင်တို့ အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ကြဟန်ကား- လူ ၃ပါးတို့၏ ပတ္တမြား မျက်ရစ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရတနာဗိမာန် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၊ သတ်ခြင်းငှာ လုံ့လပြုသော ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်သာစကားစပ်တွင်။ လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဗြဟ္မဒတ်မင်း မင်းပြုသည်ရှိသော် ငါဘုရားလောင်းသည် အထိမ်း ဖြစ်၍၊ တစ်ခုသောအိုင်ကို အနီပြု၍ နေရာတွင်၊ ထိုအိုင်နှင့် မနီးမဝေးသောသစ်ပင်တစ်ခု၌ ခေါက်ရှာငှက်၊ နီအိုင်၌ ရေလိပ်နှင့် အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကြ၍၊ မုဆိုးတစ်ယောက်သည် တော၌လှည့်လည်ရာတွင် ဘုရားလောင်း၏ ခြေရာတိုမြင်လျှင် ကျော့ကွင်းဖြင့် ထောင်၍၊ ရေသောက်လာရာတွင် ပထမယံ၌ မိလေရကား ပြင်းစွာဟစ်သည် ရှိသော်၊ သစ်ပင်ဖျားမှ ခေါက်ရှာငှက်၊ အိုင်မှ ရေလိပ် လာ၍။ “အသို့ပြုရာအံ့နည်း။” ဟုတိုင်ပင်ကြရာတွင် ခေါက်ရှာငှက်သည် ရေလိပ်ကို၊

“အဆွေမှာ သွားရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤလွန်ကို ဖြတ်လင့်။ ငါသွား၍ မုဆိုးယောက်ျားကို မလာရ ဆောင် ပြုမည်။ ငါတို့ လုံ့လဥဿာဟာကြောင့် ငါတို့အဆွေ အသက်ရမည် မချွတ်။” ဟု၊

‘ဣဟံ ဝဋ္ဋမယံပါသံ၊ ဆိန္ဒုဒန္တေဟိ ကစ္စပ။

အဟံ တထာကရိဿာမိ၊ ယထာနေဟိ တိလုဒ္ဒကော။ ။’ ဟူသော ဂါထာဖြင့်ဆို၏။

အတ္တကား-

‘ကစ္စပ၊ အဆွေလိပ်။ ဣဟံ၊ ငါတိုက်တွန်း၏။ ဝဋ္ဋမယံ၊ သားရေဖြင့်ပြီးသော။ ပါသံ၊ ကျော့ကွင်းကို။ အတ္တမိ၊ သွားတို့ဖြင့်။ ဆိန္ဒု၊ ဖြတ်လော့။ အဟံ၊ ငါသည်။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်ပြုသည်ရှိသော်။ လုဒ္ဒကော၊ ပြုသည်။ နေဟိတိ၊ မလာ။ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်။ ကရိဿာမိ၊ ပြုအံ့။’

ဤဂါထာဖြင့်စီရင်၍ လိပ်သည် လွန်ကို ခဲရ၏။

ခေါက်ရှာငှက်လည်း ရွာသို့ သွား၍၊ မုဆိုးအိမ်မှ မနီးမဝေးသောသစ်ပင်ဖျား၌ နားလျက်၊ မိုးသောက်ထအခါ မုဆိုးထိုင်၍ ထွက်သောမုဆိုးကို မြင်လျှင်၊ အတောင်ခါ၍ ပြင်းစွာမြည်တွန်လျက်၊ အရှေ့တံခါးမှ ထွက်သော မုဆိုး၏ မျက်နှာကို ပုတ်ခတ်သဖြင့်၊

“ငှက်ယုတ်။ ငါ့မျက်နှာကို သုတ်လေသည်။ နိမိတ်မကောင်း။” ဟု တစ်ဖန်ဝင်ပြန်၍ အတန်ငယ် မြည်လျှင်၊ ‘အရှင်ငန္ဒား အရှေ့တံခါးမှ ထွက်သည်ကို ငါမြစ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် နောက်တံခါးမှထွက် ခဲ့သော’ ဟုသိသဖြင့် အနောက်အိမ်မိုး၌ နား၏။

မုဆိုးသည်လည်း အရှေ့တံခါးမှထွက်သည်ကို ငှက်ယုတ် မြစ်လေသည်ဖြစ်သောကြောင့် 'အနောက်တံခါးမှ ထွက်အံ့။' ဟု လှံကိုကိုင်၍ ထွက်သည်ကိုမြင်လျှင်၊ ရှေးနည်းတူ မြစ်၍၊ 'ငါ့ကို မသွားစေလိုသည် ဖြစ်မည်။' ဟု ဝင်ပြန်၍၊ နေအရုဏ်တက်အောင် အိပ်ပြီးမှ လှံကိုကိုင်၍ လာသည်ကိုမြင်လျှင်၊ လျှင်စွာသွား၍ "မုဆိုး လာလတ်ပြီ။" ဟု ဘုရားလောင်းအား ဆိုသည်ရှိသော်၊ လိပ်ခဲ၍ တစ်လွန်းသာ ကြွင်းသောလွန်ကို ရုန်းဖြတ်၍ တောသို့ဝင်လေ၏။

မိုးကြိုးကျူးသောအသံကဲ့သို့ ရူးရှားရှားလာသော မုဆိုးသည် သွားကြောအံ့သော အခြင်းအရာကဲ့သို့ ဖြစ်၍ ခံတွင်းအလုံး သွေးပြည့်လျက်၊ သွားခြင်းငှာမတက်နိုင်၍ မိန်းမောသောလိပ်ကို မြင်လျှင်၊ ဗယား၌ထည့်၍ သစ်ငှတ်တွင်ဆွဲသည်ကို ဆတ်မင်း မြင်သဖြင့်၊ 'ငါ့ကြောင့် ငါ့အဆွေ သေပေအံ့။ အသက်ကို ပေးအံ့။' ဟု မစွမ်းသောအယောင်ဖြင့် မုဆိုးကိုပြလျှင်၊ 'အားနည်းလေပြီ။ ထိုးသတ်အံ့။' ဟု လှံကိုကိုင်၍လိုက်သည်ကို တဖြည်းဖြည်း သွေး၍၊ ဝေးစွာသောတောသို့ ရောက်မှ မမြင်ရအောင် ရုတ်ခြည်းပတ်တည့်၍၊ ဦးချိုဖြင့် ဗယားကို ချီ၍ မြေ၌ ဆုတ်ဖြတ်ပြီးမှ အသာထွက်စေ၍ ရေသို့သက်စေပြီးသော်၊ ခေါက်ရှာငှက်ကိုလည်း ဝေးစွာပျံစေ၍ ဘုရားလောင်း တောသို့ဝင်ပြေး၍ မုဆိုးပြန်လျှင်၊ လိပ်မရသဖြင့် ဗယားစုတ်ကိုကောက်၍၊ နှလုံးမသာ မျက်နှာညစ်နိုး အကျိုးမဲ့ သွားရှာရလေခြင်း။

သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းမိသောကြောင့် သတ္တဝါ ၃ ပါးလုံး အသက်ခန္ဓာ မြင့်စွာတည်ခြင်း။

မုဆိုးသည် ဒေဝဒတ်၊ ခေါက်ရှာငှက်သည် သာရိပုတြာ၊ လိပ်သည် မောဂ္ဂလာန်၊ ဆတ်မင်းသည် ငါဘုရား ဖြစ်၏။-ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်းနှင့် ပြည်စုံသော ကုရုဂ်မိဂရာဇဇာတ်၌ လာသော ထုံးကဲ့သို့၊-ဟုလိုသည်။ ဤဇာတ်၌ 'ကုရုဂ်' သဒ္ဒါကို မဏိကုဏ္ဍလဆရာသည် 'ဆတ်' ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ဆိုလျက်၊ ယခုမေတ္တာစာတွင် 'သမင်' ဟု စပ်ဆိုလိုက်သည်ကား

အဘိဓာန်၌- 'စမရော ပသဒေါစေဝ၊ ကုရုဂေါ မိဂမာတုကာ။
ရုရ ရံကုစ နိကောစ၊ သရဘာဒိ မိဂန္တရာ။ ။'

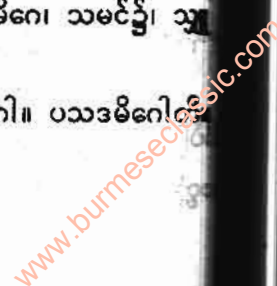
အတ္ထကား - စမရော၊ အောင်း။ ပသဒေါ၊ ချေ။ ကုရုဂေါ၊ 'ကုရုဂ်' မည်သောသမင်။ မိဂမာတုကာ ပြောင်။ ရုရ၊ ဆတ်။ ရံကု၊ သိုး။ နိကော၊ 'နိကံ' မည်သောသား။ သရဘာ၊ သမင်ဆီးဆောက်။ ဣတိအာဒိ ဤသို့ အစရှိသည်တို့ကား။ မိဂန္တရာ၊ သားမျိုးအထူးတို့တည်း။

'သရဘာ' မည်သောသားကား အထက်၌လည်း အခြေ ၄ ခု၊ အောက်၌လည်း အခြေ ၄ ခုအားဖြင့် အခြေ ၈ ချောင်းရှိသော ဟူ၏။

ဤသို့ ယောဇနာကြသော ဆရာကြီးတို့နည်းကိုဖို့၍ လည်းကောင်း။

- အမရကောသကျမ်း၌ 'မိဂေ ကုရုဂ် ဝါတာ သျှ။ ဟရိဏာ ဇိနယောနယာ။' 'ကုရုဂ်၊ သမင်။ ဝါတာ၊ သမင်။ ဟရိဏာ၊ သမင်။ အဇိနယောနယာ၊ သမင်။ မိဂေ၊ သမင်၌၊ သျှ ဖြစ်၏။' ဟု သမင်၏ပရိယာယ် ၅ ပုဒ် ပြသည်။
- ဒုကနိပါတ် ကုရုဂ်ဇာတ်၏နိကာ၌လည်း 'ကုရုဂ်မိဂေါတိ ဧဝံ နာမကော မိဂေါ။ ပသဒမိဂေါတိ ဟု လာသည်။

၁။ ဗယား = လွယ်ရသောအလျားရှည်အိတ်ကြီး။
၂။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်-၂၀၆။ 'ကုရုဂ်မိဂဇာတ်' ဟုတွင်။

ဇာတ်ကား

- အမရကောသကျမ်း၌ကား- 'ကုရင်'ကို သမင်ပရိယာယ် ၅ ပုဒ်မှာ သွင်းသည်။
  - ဇာတ်ဦးကာမှာမူ 'ကုရင်'မည်သော သမင်အထူး၌ သွင်းသည်။ 'ချေ'ဟူ၍လည်း အနက် ကြားလိုက်ပြန်သည်။
  - အမရကောသတွင်ကား 'ကုရင်'ဟု ပါ၌မရှိ။ 'ကုရင်'ပါ၌ ရှိသည်။
- ဤဇာတ်စုတို့တွင် 'သမင်' ဟူသောစကားကို လည်းကောင်း။
- ဘုံခန်းပျို့တွင် 'ချစ်ရေးတွဲတွဲ၊ ဖွဲ့လတ်တုံပြီး၊ လိပ်ကြီးကမ္ဘာ၊ ခေါက်ရှာသမင်၊ ရုတ်ရက်ရှင်လျက်၊ မိတ်ဝင်ပဲ့ဖြောင့်၊ လူနယ်စောင့်လည်း၊ ကြောင့်မျက်ရွဲဘုံ၊ ဆန်းကြယ်ပုံမျှ၊ သွယ်ငုံရင့်ဖူး၊ လှတင့်ထူးလျက်၊ မုတ်ဦးလိုက်ကျယ်၊ မနှိုင်းဆွယ်တည့်။-ဟု စပ်လေသောထုံးကိုမှီ၍ လည်းကောင်း။ 'သမင်'ဟူ၍ ဆိုထိုက်ပေသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ အကြင် ကုလပုတ္တ အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊မိန်းမတို့သည် ဤဝတ္ထုကို ထောက်ထား၍ မိမိတို့အဆွေခင်ပွန်း၌ မင်းရေးစိုးရေး ဘေးတစ်စုံတစ်ခု ဆိုက်သောအခါ စွန့်ပစ်ခြင်းကို မပြုဘဲ၊ အစွမ်းရှိသမျှ ဘေးမှလွတ်အောင် ထုတ်ဆောင်ကယ်တင်ရာသည်။-ဟုပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

- ပုဒ်ရင်း။ ။ ကျီး၊ ယင်၊ ငှက်၊ ဖား။-ဟူရာ၌
- ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ ကျီးသည် လည်းကောင်း၊ ယင်မသည် လည်းကောင်း၊ နံ့စုတ်ငှက်သည် လည်းကောင်း၊ ဖားသည် လည်းကောင်း ခင်ပွန်းဖွဲ့ကြကုန်သည်။-ဟူလို။
- ဝိဇ္ဇာရ။ ။ ဖွဲ့ကြလေဖူးသည်အကြောင်းကား- မြတ်စွာဘုရား ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူလျက် ဒေဝဒတ် ကို အကြောင်းပြု၍ လဠာဏိကဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ဒေဝဒတ်သည် 'ကြမ်းကြုတ်၏။ နိုင်ထက်ပြုတတ်၏။ သနားခြင်းမရှိ။'ဟု ပြောဆိုကြစဉ်၊ ဘုရားသခင် ကြားသိတော်မူ၍၊ "ချစ်သားရဟန်းတို့၊ ယခုမှသာ ကြမ်းကြုတ်သည် မဟုတ်။ ရှေးကလည်း သနားကြင်နာခြင်း မရှိသည်သာတည်း။"ဟု မိန့်တော်မူ၍ ရှေးအတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုစဉ် ငါဘုရားအလောင်းသည် ဆင်၏အမျိုး၌ဖြစ်၍ ၈ သောင်း သောဆင်တို့၏အကြီးဖြစ်၍ 'ယုထပတိ' မည်၏။ ဟိမဝန္တာ၌ နေ၏။ ထိုအခါ နံ့စုတ်ငှက်မတစ်ခုသည် (အချို့ဆရာလည်း 'ဘီလုံးငှက်မ'ဟု ဆိုကြ၏။) ဆင်တို့သွားရာလမ်း၌ အဥကိုအု၍ ငှက်ငယ်တို့သည် ပေါက်ကုန်၏။

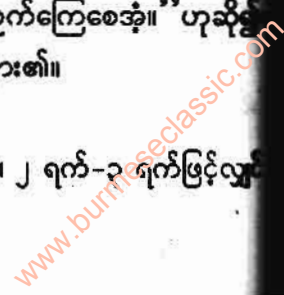
ဘုရားအလောင်းသည် ဆင်၈သောင်းခြံရံလျက် အစာရှာအံ့သောငှာ သွားလေသော်၊ ငှက်မကမြင်၍ အတောင်ကိုယှက်၍ 'ဝန္ဒာမိတံ ကုဉ္ဇရ သဠိဟာယနံ' စသောဂါထာကို ရွတ်လျက်၊ 'အရှင်ဆင်မင်းကို ရှိခိုးပါ၏။ အကျွန်ုပ်၏သားငယ်တို့ကို မဖျက်ပါလင့်။'ဟု ဆို၏။

ဘုရားအလောင်းသည် "ငှက်မ။ မစိုးရိမ်လင့်။ ငါ သင့်သားငယ်တို့ကို စောင့်အံ့။"ဆို၍၊ ငှက်ငယ်တို့၏ အထက်၌ရပ်၍၊ ဆင်အပေါင်းတို့ သွားကုန်ပြီးသော် ငှက်မကိုခေါ်၍၊ "နောက်မှ ဆင်တစ်စီးသည် လာလတ္တံ့၊ ထိုဆင်သည် ငါတို့စကားကို မလိုက်နာ။ ထိုဆင်ကို တောင်းပန်၍ ချမ်းသာအောင် ပြုရစ်ပါလော့။"ဟုဆို၍ သွားလေ၏။

ငှက်မသည် နောက်လာသောဆင်အား ကြိုဆိုခြင်းကိုပြု၍ 'ဝန္ဒာမိ တံ ကုဉ္ဇရ ဇကစာရီ' စသော ဂါထာကို ရွတ်လျက် "ဆင်မင်းကို ရှိခိုးပါ၏။ သားငယ်တို့ကို မသတ်ပါလင့်။" ဆို၏။

ထိုဆင်သည် နံ့စုတ်ငှက်မစကားကို ကြားသည်ရှိသော် 'ဝမိဿာမိ တေ လဠုဂီကေ ဝုတ္တကာနိ' စသော ဂါထာကိုရွတ်၍၊ "ငှက်မငယ်။ နင့်သားငယ်တို့ကို ငါ သတ်အံ့။ နင်သည် ငါ့အား အဘယ်သို့ ပြုနိုင်လတ္တံ့နည်း။ နင်နှင့်တူသော အားနည်းသော ၁ သိန်းသောငှက်မတို့ကို လက်ဝဲခြေဖြင့် မှန်မှန်ညက်ညက်ကြေစေအံ့။"ဟုဆို၍ ဆင်သည် သားငယ်တို့ကို မှန်မှန်ကြေစေ၍၊ ကျင်ငယ်ဖြင့်စွန့်၍ ဟစ်ကြော်လျက် သွား၏။

ငှက်မလည်း သစ်ခက်၌ နား၍ "ဟယ်-ဆင်မိုက်။ ယခုအခါ ဟစ်လျက်သွား၏။ ၂ ရက်-၃ ရက်ဖြင့်လျှင်

ရတနာ

ငါ့အဖေအရာကို သင် မြင်ရလတ္တံ့။ ကာယဗလထက် ဉာဏဗလ ကြီးသောအဖြစ်ကို နင် မသိလေ။ သည်ခါ သိတော့။” ဟု ခြိမ်းခြောက်လျက်- ‘နပေဝ သဗ္ဗတ္ထ ဗလေန ကိစ္စံ’ စသောဂါထာကို ရွတ်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ‘ဆင်မိုက်။ အလုံးစုံသော အရာမှာ ကိုယ်အားနှင့်ချည်း ပြုရသည်မဟုတ်။ ကာယဗလကား သူ့ကိုအား သတ်ခြင်းငှာ ဖြစ်၏။ အကြင်နှင့်သည် အားနည်းသော ငါ၏သားကို သတ်၏။ နင်၏အကျိုးမဲ့ကို ငါပြုအံ့။’ ဟုဆိုပြီးလျှင်၊

ကျီးတစ်ခုကို ခစား၍ မိတ်ခင်ပွန်းဖြစ်ကြလျှင်၊ “သင့်အား ဘယ်အမှုကို ပြုရအံ့နည်း။” ဟု မေး၍၊ “ကြမ်းကြုတ်သော တစ်ခုတည်းသွားသောဆင်အား မျက်စိတို့ကို နှုတ်သီးဖြင့် ပေါက်ပါ။” ဟုဆို၏။

ကျီးလည်း “ကောင်းပါပြီ။” ဟု ဝန်ခံ၏။ ယင်မမည်းရိုင်းသို့ ခစားပြန်၍ မိတ်ဆွေဖြစ်လျှင်၊ “ဘယ်အမှုကို ပြုရအံ့နည်း။” ဟု မေးလေ၍၊ “ဆင်၏ မျက်စိပေါက်ရာ၌ ယင်ချေးဥပါ။” ဟု ဆိုလျှင်၊ ယင်သည် ဝန်ခံ၏။

တစ်ခုသောဖားကို ခစားပြန်၍၊ “သင့်အား အဘယ်အမှုကို ပြုရအံ့နည်း။” ဟုမေးလျှင်၊ “တစ်စီးတည်းသွားသော ကန်းသောဆင်သည် ရေကို ရှာလတ္တံ့။ ထိုအခါ တောင်ထိပ်၌တည်လျက် အသံပြုပါ။ ဆင်သည် တောင်သို့ ဆက်သည်ရှိသော် တစ်ဖန်သက်၍ ကမ်းပါးပြတ်၌ အသံပြုပါ။” ဆို၏။ ဖားလည်း ဝန်ခံ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျီးသည် ဆင်၏မျက်စိ ၂ ဖက်တို့ကို နှုတ်သီးဖြင့် ဆိတ်ပေါက်၏။ ယင်မလည်း ယင်ချေးကို ပိုးလောက်တို့သည် ကိုက်စားကြသည်ရှိသော် ဆင်းရဲဝေဒနာ ပြင်းစွာရောက်၏။ ရေငတ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်၍ ကျေရာရှာလျက် သွား၏။ ဖားလည်း တောင်ထိပ်က မြည်၏။ ဆင်လည်း ‘ရေရှိအံ့။’ ထင်၍ တောင်ထိပ်သို့ ဆက်၏။ ဖားလည်း သက်ပြန်၍၊ ကမ်းပါးပြတ်၌ရပ်၍ အသံကိုပြု၏။ ဆင်လည်း ဖားမြည်ရာသို့ သွားလျှင် ကျေရာ၌ တောင်ခြေရင်း၌ကျသဖြင့် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

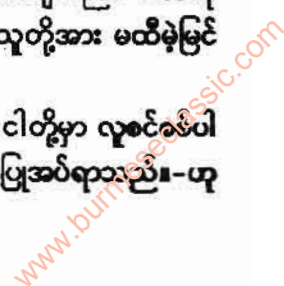
နှုတ်ငှက်မလည်း ဆင်သေသောအဖြစ်ကို သိ၍၊ “ငါ့ရန်သူ ပျက်စီးခြင်းကို မြင်ရပြီ။” ဟု နှစ်သက်သည် ဖြစ်၍ ဆင်ကျောက်ကုံး၌ စကြိုသွား၏။

ဘုရားသခင်လည်း- “ချစ်သား ရဟန်းတို့။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူနှင့်မျှ ‘ရန်’ မည်သည် မပြုအပ်။ ကာယဗလနှင့် ပြည့်စုံသောဆင်ကိုလျက် ငှ ယောက်သောသူတို့သည် တကွကန်ဖြစ်ကြ၍ ဆင်၏အသက်ကို ချက်ခြင်းသို့ ရောက်စေဖူးကုန်၏။” ဟု ဟောတော်မူ၍၊ “တစ်စီးတည်းသောဆင်ကား ဒေဝဒတ်။ ဆင်မင်းကား သီဘုရား ဖြစ်လာ၏။” ဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းအပ်သော လဇ္ဈင်္ဂကဇာတ်၌လာသော ထုံးကဲ့သို့။-ဟုလိုသည်။

။ ဤသို့ ‘ကျီး၊ ယင်၊ နှုတ်ငှက်၊ ဖား’ ဟူသော တိရစ္ဆာန် ခင်ပွန်း ၄ ဦးတို့သည် ပညာအကြံ အစည်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း။ ခင်ပွန်းဝတ္ထု ရှားနှင့်အညီ ခင်ပွန်း၏အကျိုးကို ဆောင်ခြင်း။ မသွေမနစ် ညီညွတ်ခြင်း။- အစရှိသော လုံ့လသတ္တိတို့နှင့် ပြည့်စုံလတ်သဖြင့် အားခွန်ဗလကြီးစွာသော ဆင်ကိုပင် သေအောင် စွမ်းနိုင်လေသည်။

လူတို့၌ အားခွန်ပင်ရှိသော်လည်း ပညာအကြံအစည်မရှိက အချည်းနှီးဖြစ်ချေသည်။ ဗလကို ကိုး၍၊ ပညာအကြံအစည်နှင့်ပြည့်စုံသူ၊ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းနှင့် ပြည့်စုံသူတို့အား မထီမဲ့မြင် မပြုအပ်။

ဤခင်ပွန်း ၄ ရပ်ကဲ့သို့ ချစ်မြတ်နိုးစွာ၊ ‘အသိအလိမ္မာ ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော ငါတို့မှာ လူစင်မိပါ တကား။’ ဟု ငှင်းတို့နှင့်ထား၍ တရားနှင့်အညီ အဆွေခင်ပွန်းတို့အား ပြုအပ်ရာသည်။-ဟု ပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

ပုဒ်ရင်း။ ။ ဘီလူးလှည့်ဖြားလည်း မစားရသော လှည်းသား ၅၀၀-ဟူသည်၌

ပိဏ္ဏတ္တ။ ။ အပဏ္ဏကဇာတ်၌ လာသော လှည်းသား ၅၀၀ တို့၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ငါတို့ဘုရားအလောင်းတော် လှည်းမှူး။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ပိဏ္ဏာရ။ ။ မစားရသောအကြောင်းကား ဤသို့တည်း။

လွန်လေပြီးသောအခါ ကာသီတိုင်း ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုစဉ် ဘုရားအလောင်းသည် လှည်းမှူးအမျိုး၌ဖြစ်၍ လှည်း ၅၀၀ တို့ဖြင့် ကုန်သွယ်ခြင်းကိုပြုလျက်၊ ရံခါ အရှေ့မှ အနောက်အရပ်သို့၊ ရံခါ အနောက်အရပ်မှ အရှေ့အရပ်သို့ သွား၏။

တစ်ယောက်သော လှည်းမှူးသည်ကား မိုက်၏။ ပညာနည်း၏။

ဘုရားအလောင်းသည်လည်း လှည်း ၅၀၀ ကို 'သွားမည်' ဟူ၍ ပြင်၏။ မိုက်သော လှည်းမှူးလည်း 'လိုက်အံ့' ဟု လှည်း ၅၀၀ ကို ပြင်၏။

ဘုရားအလောင်းသည် "၁၀၀၀ ပြည့် တစ်ပြိုင်နက် သွားကြကုန်အံ့။ လမ်းနေရာလည်း မလောက်နိုင်ရာ အစားအစာ မြက်ရေတို့သည်လည်း ရခဲရာ၏။" ဟု ကြံ၍၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုလှည်းမှူးကိုခေါ်၍၊ "သင်သည် ရှေ့ သွားအံ့လော။ နောက် လိုက်အံ့လော။" ဟု မေး၏။ လှည်းမှူးမိုက်လည်း "အဆွေ။ ငါ ရှေ့ကသွားမည်။ ဟုဆို၏။

ဘုရားလောင်းကား "နောက်မှလိုက်သော် များစွာသော အကျိုးကို ခံရအံ့။ ရှေ့သွားသောသူသည် လမ်းမကောင်းရာ၌ ပြုပြင်ရလတ္တံ့။ နောက်မှလိုက်သော် ထွင်ပြီးသောလမ်းဖြင့် သွားရလတ္တံ့။ ကြမ်းသောမြက်ပင် ရှေ့နားတို့ စားပြီးသော် အသစ်ပေါက်စမြက်ကို နောက်နားတို့ စားရလတ္တံ့။ ရှေ့ ခူးဖူးပြီး နောက်ပေါက်သော ဟင်းရွက်ဟင်းညွန့်ကို စားရလတ္တံ့။ တူးပြီးသောရေတွင်း၌ သောက်ရလတ္တံ့။ ဥစ္စာကို အဖိုးထားခြင်း မည်သည်ကား 'မနုဿာနံ ဇီဝိတာ ဝေါရောပနသဒိသံ' လူတို့အသက်ကို ချသည်နှင့် တူ၏။ နောက်မှလိုက်သော် ထိုသူထံမှ ထားပြီးသော ဈေးတို့ဖြင့် ဥစ္စာကို ရောင်းရလတ္တံ့။

ဤအကျိုးတို့ကိုမြင်၍ "သင်သည် ရှေးဦးစွာ သွားလင့်လော့။" ဟု ဆို၏။

လှည်းမှူးမိုက်လည်း ရှေးဦးစွာသွား၍ ကန္တာရခရီးခဲသို့ ရောက်လေလျှင် ထို ရေမရှိသောကန္တာရ၌ စောင့်ဆိုဘီလူးတို့သည် 'ထိုသူတို့ကိုစားအံ့။' ဟူ၍ ကိုယ်လုံးဖြူသောနွား ကသော လှည်းကိုစီး၍ ရေညွန့်လိမ်း၍ ၁ ကျိပ် ၁ ကျိပ် ၂ ယောက်သော ဘီလူးတို့သည် ကြာပန်းပန်၍ စိုသောဆံပုဆိုး ရှိကုန်လျက် လာကုန်၏။

လှည်းမှူးနှင့်တွေ့လျှင် လှည်းမှူးက "မိုးကြီးစွာ ရွာသလော။" ဟုမေး၏။

ဘီလူးတို့က "ဘယ်သို့ ဆိုသနည်း။ ဤစိမ်းညိုသော တောအရေးသည် ထင်၏။ ထိုအရပ်မှစ၍ အလုံးစုံသော တောသည် ရေများစွာ ရှိ၏။ မိုးမပြတ်ရွာ၏။" ဟုဆို၍ သွားကြလေကုန်၏။

လှည်းမှူးကြီးလည်း ယုံကြည်၍ ရေအိုးကိုခွဲစေ၍ သွားကြလေကုန်၏။ အနည်းငယ်သွားသော် ရေမရှိမရ၍ လူတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ နေဝင်သည့်တိုင်အောင် သွား၍၊ လှည်းဝန်း ဖွဲ့၍၊ နွားတို့ကို ချွတ်၍ လှူအိပ်ကုန်၏။

ညဉ့်အခါ ဘီလူးတို့သည် နွားတို့ကို လည်းကောင်း၊ လူတို့ကို လည်းကောင်း စားကုန်၍ အရိုးတို့ကို ကြွင်းစေ၍ သွားလေကုန်၏။

ဤသို့ တစ်ယောက်သောသူမိုက်ကို မှီ၍ အလုံးစုံသောသူတို့သည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းကား လခွဲ-၁ လလွန်မှ လှည်း ၅၀၀ နှင့် ထွက်ခဲ့၍ ခရီးခဲအဝသို့ ရောက်လျှင်၊ များစွာသော ရေတို့ကို ယူခဲ့၍။ “ငါ့ကို မပန်ကြားဦးဘဲ ၁ လက်ဆွန်း”သော ရေကိုမျှ မသွန်ကြကုန်လင့်။”ဆို၍၊ ကန္တာရသို့ ရောက်လျှင် ဘီလူးတို့ ရှေ့နည်းဖြင့်ပြောဆိုသော်လည်း ဘုရားလောင်းက မယုံ။ ရေကိုလည်း မစွန့်ကုန်။

ဘီလူးတို့ သွားလေကုန်သော် ငယ်သားတို့က ဘုရားလောင်းကို “မိုးရွာသည်။-ဟုဆိုသည်။ ရေကိုသွန်၍ သွားလိုပါသည်။”ဟု ဆိုကြကုန်၏။

“မိုးရွာသော် မိုးသက်လေသည် ဘယ်မျှလောက် ရောက်သနည်း။”ဟု မေး၏။

“၁ ယူနောတိုင်တိုင် ရောက်နိုင်၏။”ဟုဆို၏။

“မိုးတိမ်ကို ဘယ်မျှက မြင်ရသနည်း။”ဟု မေး၏။

“မိုးတိမ်ကို ၃ ယူနောက မြင်ရ၏။”ဟုဖြေ၏။

“လျှပ်စစ်ကို ဘယ်မျှက မြင်ရသနည်း။”ဟုမေး၏။

“၄ ယူနော၊ ၅ ယူနောက မြင်ရ၏။”ဟုဖြေ၏။

“မိုးသံကို ဘယ်မျှက ကြားသနည်း။”ဟုမေး၏။

“၁ ယူနော၊ ၂ ယူနောက ကြားရ၏။”ဟုဖြေ၏။

“ဤအလုံးစုံ ထင်သလော။”ဟု မေးပြန်လျှင်၊

“မထင်ပါ။”ဟုဆိုကြ၏။

“သို့ဖြစ်၍ ဤသူတို့သည် လူ မဟုတ်။ ဘီလူးတို့တည်း။” ဆို၍ နှင်သွားကြသော်၊ အရိုး အစရှိသည် တို့ကိုသာ မြင်ရကြ၏။

မကောင်းသောလှည်းတို့ကို စွန့်၍၊ ခိုင်ခံ့သောလှည်းတို့ကို ယူ၍၊ ကြိုက်ရာဥစ္စာတို့ကို တင်၍၊ အလိုရှိရာ ရောက်အောင် သွား၍၊ ၂ ဆတက်အဖိုးဖြင့် ရောင်း၍ ချမ်းသာစွာပြန်ခဲ့မှ နေမြဲမြဲသို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

“ဤသို့လျှင် ပညာရှိသောသူတစ်ယောက်ကို မှီ၍၊ ဘီလူးလက်မှလွတ်၍ အလုံးစုံချမ်းသာကြ သည်။”ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင်၊

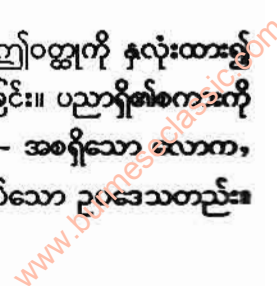
‘အပဏ္ဏကံ ဌာနမေ ကေ၊ ဒုတိယံ အာဟုတက္ကိကာ။

ဧတဒညာယ မေဓာဝီ၊ တံ ဂဏေယျ အပဏ္ဏကံ။ ။’ ဟူသောဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

လှည်းမှူးမိုက်ကား ဒေဝဒတ်။ အခြံအရံကား ဒေဝဒတ်ပရိသတ်။ ဘီလူး မစားရသောပညာရှိလှည်းမှူး၏ ဝန်ထောက်တို့ကား ဘုရားပရိသတ်။ ပညာရှိလှည်းမှူးကား ဘုရား ဖြစ်တော်မူသော အပဏ္ဏကဇာတ်ကို ထောက်၍ သိရာ၏။-ဟုလိုသည်။

၃၀၃၁။ ။ ယခုအခါ ကုလပုတ္တ- အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် ဤဝတ္ထုကို နှလုံးထား၍ ပညာရှိကိုသာလျှင် အခါမပြတ် မှီဝဲတိုင်ပင် ကျွမ်းဝင်ချစ်ခင်သည်ကို ပြုခြင်း။ ပညာရှိ၏စကားကို နားကျင့်ဆောင် ပြုလုပ်ခြင်း။ မည်သည့်အရာမဆို ရှေ့၊ နောက်ဆင်ခြင်၍ ပြုလေ့ရှိခြင်း။- အစရှိသော သောက၊ ၃၂ ဌာန၌ အပြစ်မရှိ ကောင်းကျိုးရလောက်သော အမှုကိုသာလျှင် ပြုရမည်။-ဟုပြုအပ်သော ၃၀၃၁တည်း။

၁ လက်ဆွန်း = ပေါးစေ့ ၂၀၀မျှပမာထ။

ပုဒ်ရင်း။ ။ ညွှန်နစ်သည့် ကေသရာပင် ပညာမြော်ချင့်၍ မြေခွေးနှင့်ပေါင်းခြင်း။-ဟူရာ၌

ဝိဏ္ဏတ္ထ။ ။ ဘုရားအလောင်းခြင်္သေ့မင်းသည် ရွံ့ညွှန်၌ ကျွံ့နစ်သောအခါ မြေခွေးကို အဆွေခင်ပွန်းပြု၍ အသက် ချမ်းသာရလေသည်။-ဟူလိုသည်။

ဝိဏ္ဏာရ။ ။ မြေခွေးနှင့် ပေါင်းဟန်ကား ဤသို့တည်း။ ဤဂုဏဇာတ်၏ နိဒါန်းသည် ဒုကနိပါင်၌ အရှင်အာနန္ဒာကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်သည်။ ကျယ်ဝန်းစွာ လာ၏။

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း မင်းပြုစဉ် ဘုရားလောင်းသည် ခြင်္သေ့ဖြစ်၍ ကောင်ပူ၌ နေ၏။ ခြင်္သေ့သည် တစ်နေ့သ၌ တောင်ထိပ်၌ရပ်၍ ကြည့်လတ်သော်၊ တောင်ခြေရင်းကို ဝန်းရံ၍ နေသော အိုင်ကြီး၏ တစ်ခုသောနိမ့်ရာ၌ ထတ်ထတ်သော ညွှန်ပျောင်း ရှိ၏။ စိမ်းသောမြက်တို့လည်း ပေါက်ကုန်၏။ ယုန်၊ မြေခွေး၊ ကြောင် စသော ပေါ့သောကိုယ်ရှိသော သားတို့သည် ညွှန်ပေါ်၌သွားကုန်လျက် မြက်စားကြကုန်၏။ ထိုနေ့၌ သမင်တစ်ခုသည် မြက်ကိုစားလျက် သွားသည်ကိုမြင်၍၊ “ငါ ဖမ်းအံ့” ဟု ခုန်၍ ခြင်္သေ့၏လျှင်ခြင်း ဖြင့်လိုက်၏။ သမင်လည်း သေဘေးမှကြောက်၍ ပြေးလေ၏။

ခြင်္သေ့သည် အဟုန်ကို တန်ဖိုးမဲ့သောငှာ မတတ်နိုင်၍ ညွှန်အပြင်၌ ကျွံ့နစ်၏။ တက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ ၇ ရက်ပတ်လုံး အစာကင်းလျက် နေရ၏။

မြေခွေးတစ်ခုသည် ရောက်လာလျှင် ခြင်္သေ့ကိုမြင်၍ ပြေးလေ၏။ ခြင်္သေ့လည်း မြေခွေးကိုခေါ်၍၊ “အချင်း မြေခွေး။ မပြေးလင့်။ ငါကား ညွှန်၌နစ်၏။ အသက်ကို ပေးပါလော့” ဟုဆို၏။

မြေခွေးလည်း ခြင်္သေ့အထံသို့ သွား၍၊ “ငါ သင့်အား ကယ်တင်အံ့။ သို့ရာတွင် သင် ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် ငါ့ကို စားရာ၏။” ဟုဆိုလျှင်၊

“အချင်းမြေခွေး။ မကြောက်လင့်။ ကျေးဇူးကို သင့်အား ငါပြုအံ့။” ဟုဆို၏။ မြေခွေးလည်း ခြေ ၄ ချောင်းတို့၏ ထက်ဝန်းကျင်၌ ညွှန်ကိုပယ်၍၊ မြောင်း ၄ သွယ်ကို တူး၍ ရေကို သွင်း၏။ ရေဝင်သောကာလ ရွံ့ညွှန်သည် နူးညံ့၏။

မြေခွေးလည်း ခြင်္သေ့၏ဝမ်းရင် အကြားသို့ဝင်၍၊ “သခင်။ ရုန်းလော့” ဟု ကြီးစွာသောအသံကိုပြုလျက် ဦးခေါင်းဖြင့် ဝမ်းကို ကြွ၏။ ခြင်္သေ့လည်း အဟုန်ကိုဖြစ်စေလျက် ညွှန်မှလွတ်၍ ကြည်း၌ တည်၏။

အတန်ငယ် နားနေပြီးလျှင် အိုင်သို့သက်၍၊ ညွှန်တို့ကိုဆေးကြော၍ ရေချိုးပြီးလျှင်၊ တစ်ခုသောကျွဲကို သတ်၍ မြေခွေးအား စားစေပြီးမှ မိမိ စား၏။ မြေခွေးလည်း တစ်ခုသော သားတစ်ကိုယူ၏။

ခြင်္သေ့က “အချင်းမြေခွေး။ အဘယ်အလိုငှာ ယူသနည်း။” မေး၏။

၁။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ် - ၁၅၅
၂။ ထတ်ထတ် = မရှိမမြောက်၊ မပျော့မမာဖြစ်သည်။

“မြေခွေးမ ရှိသောကြောင့် ယူသည်။” ဆိုလျှင်၊ “အဆွေ။ ယူပါလော့။” ဟုဆို၍၊ ခြင်္သေ့လည်း ခြင်္သေ့မ အလိုမှာ ယူ၏။

ခြင်္သေ့လည်း မြေခွေးနှင့်အတူ သွားကြ၍ မြေခွေးမအား စားစေပြီးသော်၊ “ယနေ့မှစ၍ သင်တို့အား ငါ တွေးအံ့။” ဆို၍၊ ခြင်္သေ့နေရာအရပ်သို့ ဆောင်၍ ခြင်္သေ့၏ဝူအနီး တစ်ခုသောဝူ၌ နေစေပြီးလျှင်၊ နေတိုင်းပင် ခြင်္သေ့နှင့် မြေခွေးသည် အတူသွားကြ၍ အထူးထူးသောသားတို့ကို သတ်စားကြကုန်၏။ ခြင်္သေ့မ၊ မြေခွေးမတို့ ဇွဲလည်း ယူခဲ့၍ ပေးကြကုန်၏။

ကာလရှည်လတ်သော် ခြင်္သေ့မှာလည်း သား ၂ ယောက်၊ မြေခွေးမှာလည်း သား ၂ ယောက် ရှိကုန်၏။ သားငယ် ၄ ယောက်၊ မယား ၂ ယောက်တို့သည် သင့်တင့်စွာ နေကြကုန်၏။

တစ်နေ့သ၌ ခြင်္သေ့မလည်း ‘ဤခြင်္သေ့မင်းသည် မြေခွေးမနှင့် ရောယှက်သည် ဖြစ်လတ္တံ့သတည်း။’ ဟု တွေး၍၊ ခြင်္သေ့မသည် ‘မြေခွေးမကို ပြေးစေတော့အံ့။’ ဟု ခြင်္သေ့ဖို မရှိခိုက် ခြိမ်းခြောက်ဆဲရေးကြကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို မြေခွေးမက မြေခွေးဖိုလာသောအခါ ပြောလျှင်၊ မြေခွေးဖိုသည် ခြင်္သေ့အထံ ဤသို့ပြော၏။

“သခင်။ မြင့်ရှည်စွာ ငါတို့သည် သခင်ထံ နေပါပြီ။ မြင့်စွာနေသောသူတို့အား မုန်းခြင်းတို့သည်ဖြစ်လေ ကုန်ပြီ။ ကျွန်ုပ်မရှိခိုက် ခြင်္သေ့မသည် မြေခွေးမကို ညှဉ်းဆဲ၏။ ခြင်္သေ့ငယ်တို့သည် မြေခွေးငယ်တို့ကို ညှဉ်းဆဲ ကုန်၏။ ချစ်သောသူတို့မည်သည်ကား ချစ်သောသူ၏အထံ၌ နေခြင်းကို မနှစ်သက် ညှဉ်းဆဲခြင်း မည်သည်ကား အထယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း။” ဟု- ‘ယေနကာမံ ပဏာမေသီ’ စသောဂါထာကို ရွတ်ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား ‘သခင်။ အကျွန်ုပ်တို့အား ကိုးကွယ်ရာ မှတ်သောသူမှ ဘေးဖြစ်ချေပြီ။’ ဟုဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ခြင်္သေ့မင်းသည် ခြင်္သေ့မကို ဆို၏။

“အဘယ်-ရှင်မ။ ငါ ရှေးအခါ၌ ညွှန်နှစ်စဉ် ဤမြေခွေးကယ်၍ အသက် ရပေသည်။ ယနေ့မှစ၍ အင်တို့သည် မညှဉ်းဆဲလင့်။” ဟုဆို၏။

ခြင်္သေ့မလည်း မြေခွေးကို သည်းခံအောင် ခွင့်တောင်းပြီးလျှင် အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်ကို မဖျက်မူ၍၊ အသက် အထံဆုံး ဝမ်းမြောက်ကုန်၍၊ ဆွေမျိုး ၇ ဆက်တိုင်အောင် မိတ်ဆွေအဖြစ် မဖျက်မူ၍ တည်ကြလေ၏။ မြေခွေးကား အနာမှာ၊ ခြင်္သေ့ကား ဘုရားဖြစ်၏။-ဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းခြင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိရှိသော ဂုဏဇာတ်ကို ထောက်၍ ဆိုရာ၏။-ဟုလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ အကြင် ကုလပုတ္တ-အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် ဤခြင်္သေ့မင်း ဝတ္ထုကိုထောက်၍ အမျိုးတူသည်ဖြစ်စေ၊ မတူသည်ဖြစ်စေ၊ ခင်ပွန်းတရားနှင့်အညီ ဆောင်ရွက် နိုင်သည်ကိုသာလျှင် ရှေ့ထား၍၊ ခြင်္သေ့မင်းသည် သားမယားတို့ပင် ချောစားကုန်းတိုက်သော်လည်း အယူ မရှိသကဲ့သို့၊ နှစ်သက် ယုတ်သော ခင်ပွန်းပင် ဖြစ်သော်လည်း ခင်ပွန်းမဖျက် နှစ်သက်ကြင်နာစွာ မစပြုစု ပေါင်းသင်း ခြင်္သေ့ဖြင့် သုဂတိရောက်သော ခြင်္သေ့မင်း၊ မြေခွေးတို့ကဲ့သို့ နတ်ပြည်လမ်းကြောင်းပေါက်အောင် အဆွေခင်ပွန်း ချစ် ဖြစ် ပေါင်းသင်းအပ်၏။-ဟု ပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

ပုဒ်ရင်း။ ။ သမန်းချုံနတ်မင်းနှင့် အင်ကြင်းပင်နတ်။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသော အင်ကြင်းပင်နတ်သည် ဘုရားအလောင်း သမန်းချုံနတ် အဆွေခင်ပွန်းကို အမှီပြု၍ စည်းစိမ်မပျက် နေရလေသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ သမန်းချုံနတ်မင်းကို အင်ကြင်းပင်နတ် ပေါင်းဟန်ကား ဤသို့တည်း။

လူ ၃ ပါးတို့၏ ပတ္တမြားမျက်ရစ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး၌ နေတော်မူစဉ် အနာထဝဏ်သုဋ္ဌေးသို့ ဆွေမျိုးဉာတကာ အစရှိသောသူတို့သည် တပေါင်းတည်းညီ၍ “ဤသူသည် အမျိုးအနွယ်၊ ဥစ္စာစပါး အစရှိသည်ဖြင့် သင်နှင့်မတူ။ ဤသူနှင့် အဆွေခင်ပွန်းမပြုပါလင့်။” ဟု အဖန်တလဲလဲ မြစ်ကုန်သော်လည်း၊ ‘ယုတ်သသူ၊ တူသသူ၊ မြတ်သသူနှင့်လည်း အဆွေခင်ပွန်း ဖွဲ့အပ်တော့သည်။ ခင်ပွန်းရသည်သာ အကြောင်း။’ ဟု ထိုသူတို့စကားကို မနာယူ၊ စားသောရွာသို့ သူဋ္ဌေးသွားလျှင် ထိုသူကိုပင် အိမ်စောင့်ထားခဲ့၏။

ခိုးသူတို့သည် “သူဋ္ဌေး အိမ်တွင် မရှိ။ လူယက်ဖျက်ဆီးကုန်အံ့။” ဟု ခြံရံသည်ကို ထိုသူသိ၍၊ စည်းစောင့်၊ ငြင်း၊ ခရသင်း၊ တံပိုး တီးမှုတ်စေ၍ အိမ်လုံးချောက်ချားစေလျက် တစ်ညလုံး ဆော်လှော်စီမံသည်ကို ခိုးသူတို့ကြားလျှင်၊ “သူဋ္ဌေး အိမ်တွင် ရှိ၏။” ဟု ဓားလက်နက်ကိုပစ်ချ၍ ပြေးလေသဖြင့်၊ မိုးသောက်၍ မြင်လျှင်၊ ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်၍ သူဋ္ဌေး ရောက်လျှင် ထိုအကြောင်းကို ကြားကုန်သည်ရှိသော်၊ “သင်တို့စကားကို နာ၍ ဤသို့သော အဆွေခင်ပွန်းကို ပစ်ပယ်တပြီးကား ငါ့ဥစ္စာ စိုးစဉ်းမျှ မကြွင်းရာပြီ။” ဟုဆို၍၊

ထိုစကားကို အရင်းဥစ္စာ လက်ဆောင်ပြုလျက် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့သွား၍ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြားသည်ရှိသော်၊ “အဆွေခင်ပွန်း-ဟူသည် ငယ်သောမည်သည် မရှိ။ ခင်ပွန်းသဘောကို စွမ်းနိုင်သည်သာ အကြောင်း။ ယခုအခါ၌သာ မဟာသူဋ္ဌေးသည် နိမ့်သောအဆွေခင်ပွန်းကို မှီ၍ ဥစ္စာမပျက်မယွင်းဘဲ ဥစ္စာရှင် ဖြစ်သည်မဟုတ်။ ရှေး၌လည်း နိမ့်သောအဆွေခင်ပွန်းကို မှီ၍ ဗိမာန်မပျက်။ ဗိမာန်ရှင် ဖြစ်ဖူးပြီ။” ဟု မိန့်တော်မူ၌

ရှေးသရောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းပြုသည်ရှိသော်၊ ငါဘုရားလောင်းသည် မင်းကြီးဥယျာဉ်၌ သမန်းချုံနတ် ဖြစ်၏။ ထိုဥယျာဉ်၌လျှင် မင်္ဂလာကျောက်ဖျာကိုမှီ၍ အခက်အရွက်နှင့် ပြည့်စုံသော မင်း၏ပုဇွန် ဖြစ်သော ‘ရုစာ’ အမည်ရှိသော မင်္ဂလာသစ်ပင် ရှိ၏။ ထိုသစ်ပင်စောင့်နတ်နှင့် အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကြ၏။

မင်းကြီး ပြာသာဒ်တစ်ပင်တိုင် လှုပ်သောအကြောင်းကို လျှောက်သဖြင့် လက်သမားကိုခေါ်၍၊ “ပြာသာဒ်ပင်သည်တိုင်” လဲ၍ မြဲအောင်စိုက်ဘိ။” ဟု ဆိုသောကြောင့်၊ လျှောက်ပတ်သောသစ်ကို ရှာကုန်သည်ရှိသော် တစ်ပါးသောအရပ်၌ မရ၍၊ ဥယျာဉ်သို့ ဝင်၍ကြည့်ရာတွင် မင်္ဂလာသစ်ပင်ကို မြင်ပြီးလျှင် မင်းကြီးထံ လာသောကာလ၌ “သစ် ရကုန်ပြီလော။” ဟု မင်းကြီး မေးသည်ကို “တစ်ပါးမှာလည်း မရ။ ဥယျာဉ်တော်တစ်ကိုလည်း မခုတ်ဝံ့။” ဟုလျှောက်သဖြင့်၊

“အဘယ်ကြောင့် မခုတ်ဝံ့သနည်း။” ဟု မေး၏။ “မင်္ဂလာသစ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း” နှင့် လျှောက်သည်။

၁။ သည်တိုင် = ပင်မတိုင်။

ရတနာကျမ်း

“တစ်ပါးသစ်ပင်ကို မင်္ဂလာပြုမည်။” ဆိုသဖြင့်၊ “နက်ဖြန် ခုတ်အံ့။” ဟု ပူဇော်သက္ကာရပြု၍ သွားကြ၏။
ထိုအကြောင်းကို သစ်ပင်စောင့်နတ်သိ၍ “နက်ဖြန် ငါ့ဗိမာန် ပျက်လတ္တံ့။ သားမြေးလက်ငင်၍ အတိ
အရပ်သို့ သွားရအံ့နည်း။” ဟု သွားရာအရပ်ကို မမြင်၍ သားငယ်များကို ဖက်၍ရှိသည်ကို၊ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော
နတ်တို့စူးစမ်းလာ၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှင်၊ မိမိတို့လည်း လွဲဖယ်နိုင်အံ့သောအကြောင်းကို မမြင်သဖြင့်
ထိုနတ်ကိုဖက်၍ အထွေထွေငိုကြစဉ်၊

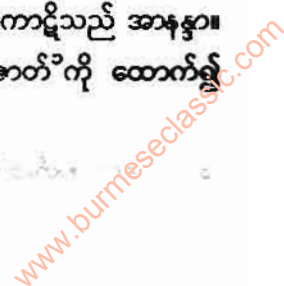
ဘုရားလောင်း ကုသနာဋီနတ်သည် ထိုနတ်ကို ဖူးမြင်လာရာတွင် ထိုအကြောင်းကိုကြားလျှင်၊ “မကြောက်
ကြကုန်လင့်။ နက်ဖြန် လက်သမားတို့ လာသောအခါ ငါ့အစွမ်းကို သိလေကုန်။” ဟု ထိုနတ်တို့ကို နှစ်သိမ့်စေ၍၊
လက်သမားတို့ လာသည်ကိုမြင်လျှင် ဖွတ်ယောင်ဆောင်၍၊ လက်သမားတို့ရှေ့မှ သစ်ပင်ရင်းကို လျှိုး၍၊ အခေါင်းမှ
အော်သံသကဲ့သို့ သစ်ခွမှ ခေါင်းပေါ်၍ ကြည့်သည်ကို လက်သမားတို့ မြင်လျှင်၊ သစ်ပင်ကို လက်ဖြင့်ခေါက်၍၊
“ထမန်နေက မစုံမစမ်းဘဲ ဖိတ်မန်မိသည်။ ခေါင်းသက် ရှိ၏။ သစ် မကောင်း။” ဟု တစ်ပါးသစ်ပင်ကြီးကို
ကူ၍သွားလေသဖြင့်၊

ထိုနတ်တို့ မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းငှာလာသော များစွာသောအစည်းအဝေး၌
“အဆွေနတ်အပေါင်းတို့။ ငါတို့ တန်ခိုး ကြီးပါလှည့်ငြားသော်လည်း ပညာ မရှိချေသောကြောင့် ဤသို့သော
ညောင်တံမျှကို မကြံနိုင်ချေ။ ငါ့အဆွေ ကုသနာဋီကား ပညာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် ငါ့ကို ဗိမာန်ရှင် ဖြစ်စေသည်။
“အဆွေခင်ပွန်း” မည်သည်ကို အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်-၃ ပါးကိုပင် ပြုအပ်လှ၏။ မိမိ၏အစွမ်းအလျောက်
အဆွေခင်ပွန်း၌ဖြစ်သော ဆင်းရဲကို ထုတ်၍ ချမ်းသာစေကုန်၏။” ဟု ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်း ပြောဆိုလို၍၊
“ကရေ သရိုက္ခော အထဝါပိသေဋ္ဌော၊ နိဟိနကောဝါပိ ကရေယျ ဧကော။
ကရေယျံ တေ ဗျသနေ ဥတ္တမတ္တံ၊ ယထာ အဟံ ကုသနာဋီ ရုစာယံ။ ။” ဟူသောဂါထာကို ရွတ်၏။

ဤ၌ အနက်မြန်မာကား

ဘောန္တောဒေဝတာယော၊ အို-နတ်များတို့။ သရိုက္ခော၊ တူသည်မူလည်း။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေ။ အထဝါ၊
အထွေထွေ။ သေဋ္ဌောပိ၊ မြတ်သည်မူလည်း။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေ။ မိတ္တံဓမ္မံ၊ ခင်ပွန်းသဘောကို။ ကရေ၊ ပြုရာ၏။
ကော၊ တစ်ယောက်သောသူသည်။ နိဟိနကောဝါပိ၊ ယုတ်သည်မူလည်း။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေ။ မိတ္တံဓမ္မံ၊ ခင်ပွန်း
သဘောကို။ ကရေယျ၊ ပြုရာ၏။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ ဗျသနေ၊ ပျက်စီးခြင်းသည်။ အပ္ပန္နော၊ ဖြစ်သည်ရှိသော်။
ဥတ္တမတ္တံ၊ မြတ်သောအကျိုးကို။ ကရေယျံ၊ ပြုကုန်ရာ၏။ ရုစာယံ၊ ‘ရုစာ’ အမည်ရှိသော ဗိမာန်၌။ နိဗ္ဗတ္တော၊
ဖြစ်သော။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကုသနာဋီ၊ ကုသနာဋီကို။ မိတ္တံဓမ္မံ၊ ခင်ပွန်းသဘောကို။ ကရောတိယထာ၊ ပြုရာ
အစွဲသို့။ ကရေယျ၊ ပြုရာ၏။

ဤဂါထာဖြင့် နတ်အပေါင်းတို့အား ပြောဟောရာပြုခြင်း၊ ‘ရုစာ-ဟုဆိုအပ်သော မုခကောဋီသည် အာနန္ဒာ။
ကုသနာဋီသည် ငါဘုရား ဖြစ်၏။’ ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ကုသနာဋီဇာတ်ကို ထောက်၍
ဆိုရာ ။-ဟုလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ အကြင် ကုလပုတ္တ-အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် ဤကုသနာဦးစာတ်
 လာသော အင်ကြင်းပင်နတ်မင်း၊ သမန်းချုံနတ်တို့၏ ပုံစံကို နှလုံးထား၍၊ 'ခင်ပွန်း' ဟူ
 ကိုယ့်အောက် ယုတ်သောသူ၊ အလတ် တန်းတူဖြစ်သောသူ၊ ကိုယ့်ထက် မြတ်သောသူ- ဤ
 ၃ ပါးလုံးကိုပင် အဆွေခင်ပွန်း ပြုရာသည်။
 အင်ကြင်းပင်နတ်သည် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးပါလျက် ဉာဏ်အမြော်အမြင် နည်းပါး၍၊ မိမိ၏မိမိ
 စည်းစိမ် ပျက်စီးမည်ရှိလတ်သည်ကို ဉာဏ်အမြော်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံသော၊ ကိုယ့်အောင်
 ယုတ်သော ဘုရားလောင်း သမန်းချုံနတ်ကို အဆွေခင်ပွန်း ပြုနှင့်ရင်းရှိသဖြင့်၊ ဘုရားလောင်း
 သည် ခင်ပွန်းတရားနှင့်အညီ ကူမထောက်ပံ့ ဆောင်ရွက်သဖြင့် စည်းစိမ်ကို ရပြန်သကဲ့သို့
 အကြင်လူတို့တွင်လည်း ခင်ပွန်း ၃ ပါးအလိုက် အရေးဆောင်ခွင့်ရှိသောအခါ တန်ရာတန်
 ကိုယ်စီဆောင်ကြမည်ဖြစ်၍၊ အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်မရွေး ခင်ပွန်း ဖွဲ့ရာသည်။-
 ပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

ရာဇဝင်ကျမ်း

ရန်ခင်း။ ။ ပေါက်ပင်နတ်နှင့် ဆင်းရဲသူ။-ဟူရာ၌

ဇိတ္တတ္ထ။ ။ သူဆင်းရဲပုဏ္ဏားသည် ပေါက်ပင်နတ်မင်းကို လုပ်ကျွေးပသ ကိုးကွယ်လတ်သဖြင့် နတ်မင်းကို မှီ၍ ချမ်းသာစည်းစိမ် ဖြစ်လေသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဇိတ္တာရ။ ။ ပေါက်ပင်နတ်ကို သူဆင်းရဲပေါင်းဟန်ကား ဤသို့တည်း။

လူ ဂုဏ်တို့၏ ပတ္တမြားမျက်ရစ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူရာ ညောင်စောင်း၌ လျောင်းတော်မူစဉ်၊ အရှင်အာနန္ဒာသည် 'ယနေ့မိုးသောက်ထအခါ၌ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ဖျာလတ္တံ့။ ငါလည်း ပြုဖွယ်နှင့်တကွ သေကွပုဂ္ဂိုလ်သာ ဖြစ်ဘိ၏။ ၂၅နှစ်ပတ်လုံး လုပ်ကျွေးခြင်းသည် အကျိုးမဲ့ ဖြစ်လတ္တံ့။'ဟု ဥယျာဉ်၌ တိုက်တံခါးပေါင်ကိုဆွဲလျက် ငိုကြွေး၏။

ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသောအကြောင်းကို ဤ၌ အကျယ်ဆိုတိုမူကား ကျမ်း အလွန်လေးအံ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤကျမ်း၌ အကျယ် ဆို၍ အလိုရှိသော ပညာရှိတို့သည် မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်ကို အစဉ်စိုးသဖြင့် သိအပ်၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း အရှင်အာနန္ဒာကို မမြင်လျှင်၊ "အာနန္ဒာ အဘယ်မှာနည်း။"ဟု မေးတော်မူ၍၊ အကြောင်းကို ကြားတော်မူလျှင် ခေါ်စေ၍၊ "အာနန္ဒာ။ သင်သည် ပြုအပ်သောကောင်းမှု ရှိ၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာ ဖျဉ်းက လျင်စွာ အနာသဝ ဖြစ်လတ္တံ့။ အာနန္ဒာ၊ မစိုးရိမ်လင့်။ ယခု ဘုရားဖြစ်သောအခါ၌ ငါ့ကို လုပ်ကျွေး ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့် အကျိုး မရှိ ဖြစ်အံ့နည်း။ သရာဂ၊ သဒေါသ၊ သမောဟ ဖြစ်သောအခါ၌ ငါ့ကို လုပ်ကျွေးခြင်းသည်လျက် အကျိုး ရှိသေး၏ရှင်။ ယခုမူကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း။"ဟု မိန့်တော်မူဦး၍၊

"လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီ ပြည်ကို ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသည်ရှိသော် ငါဘုရားအလောင်း အညီ ပေါက်ပင်နတ် ဖြစ်၍၊ ယခင်နည်းဖြင့် နတ်ကို လုပ်ကျွေးရာတွင် ပုဏ္ဏားဆင်းရဲတစ်ယောက်သည် မြင့်ရာ အရပ်၌ပေါက်သော ပေါက်ပင်ကြီးတစ်ခုကို မြေပြင်တလင်း ညှိညွတ်ခြင်း၊ ခြံစောင်ရန်း ရံခြင်း၊ သဲမွေ့ ကြံခြင်း၊ တံမြက် တလင်းသုတ်သင်ခြင်း၊ နံ့သာ လက် ၅ ချောင်းရာထင်အောင် လိမ်းကျံခြင်း၊ ပန်း၊ နံ့သာ၊ အခိုးအထုံ ချက်ခြင်း၊ ဆီမီးတန်ဆောင် ညှိခြင်း၊ 'ချမ်းသာစွာ အိပ်ရ၏လော။'ဟုမေးခြင်း၊ လက်ယာရစ် လည်ခြင်းတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးသည်ရှိသော်၊ ဤပုဏ္ဏား ငါ့ကို လုပ်ကျွေးသုတ်သင်၏။ ဤပုဏ္ဏားကို စုံစမ်း၍၊ လုပ်ကျွေးခြင်း၏ အကြောင်းကို မေး၍ လိုသောဝတ္ထုကို ပေးအံ့။'ဟု ထိုပုဏ္ဏား တံမြက် လှည်း၍နေစဉ်၊ ပုဏ္ဏားအိုအယောင်ဖြင့် အာ၍ အပါး၌ ရပ်လျက်

'အစေတနံ ဗြာဟ္မဏ အသုဏန္တံ၊ ဇာနော အဇာနန္တ မိမံပလာသံ။
အာရဒ္ဓဝီရိယော ဝုဝမပ္ပမတ္တော၊ သုခသေယျံ ပုစ္ဆသိ ကိဿ ဟေတု။ ။'

‘ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ဇာနော၊ သီသော သင်ပုဏ္ဏားသည်။ အဇာနန္တံ၊ မသိသော။ အသဒ္ဓုဏန္တံ၊ မကြားသော အစေတနံ၊ စိတ်စေတနာ မရှိသော။ ဣမံပလာသံ၊ ဤပေါက်ပင်ကို။ အာရဒ္ဓဝီရိယော၊ အားထုတ်သောဝီရိယ ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဓုဝံ၊ အမြဲ။ အပုမတ္တော၊ မမေ့မလျော့ နှိုသည်ဖြစ်၍။ သုခသေယျံ၊ ချမ်းသာစွာ အိပ်ရခြင်းပင် ပုစ္ဆသိ၊ မေး၏။ ကိဿ၊ အဘယ်၏။ ဟေတု၊ အကြောင်းကြောင့်။ ပုစ္ဆသိ၊ မေးသနည်း။’

ဤဂါထာဖြင့် ပေါက်ပင်နတ် မေးသည်ကို-

‘ဒူရေ သုတောစေဝ ဗြဟ္မာစ ရက္ခော၊ ဒေသေဋ္ဌိတော ဘူတနိ ဝါသရူပေါ။

တသ္မာ နမဿာမိ ဣမံပလာသံ၊ ယေစေတ္ထဘူတာဏတ နေဿ ဟေတု။ ။’

ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ပယံရက္ခော၊ ဤသစ်ပင်သည်။ ဒူရေ၊ ဝေးသောအရပ်၌။ သုတောစေဝ၊ ကျော်စောလျှာ ကျော်စော၏။ ဗြဟ္မာစ၊ ကြီးလည်း ကြီးမြင့်၏။ ဒေသေစ၊ မြင့်သော ညီညွတ်သော မြေအရပ်၌လည်း။ ဋ္ဌိတော တည်၏။ ဘူတနိဝါသရူပေါ၊ တန်ခိုးကြီးသော နတ်၏နေရာ သဘောရှိ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဣမံပလာသံ ဤပေါက်ပင်ကို လည်းကောင်း။ ဧတ္ထ၊ ဤပေါက်ပင်၌။ ယေဘူတာစ၊ အကြင် စောင့်သောနတ်တို့သည် အတ္ထိ၊ ရှိကုန်၏။ တေစ၊ ထိုနတ်တို့ကို လည်းကောင်း။ နေဿ၊ ဥစ္စာ၏။ ဟေတု၊ အကြောင်းကြောင့်။ နမဿ ရှိခိုး၏။’

ဤဂါထာဖြင့် ‘လုပ်ကျွေးကြောင်း’ ကိုဆိုလျှင် ပေါက်ပင်စောင့်နတ်သည်

“ပုဏ္ဏား။ မစိုးလင့်။ ငါသည် ဤပေါက်ပင်စောင့်နတ်တည်း။ သင့်အား ငါ ဥစ္စာပေးမည်။” ဟုနှစ်သိမ့်စေ ဝိမာန်တံခါး၌ ကောင်းကင်ထက်ဝယ်ရပ်လျက် လက်ကိုဆန့်၍၊ ‘အရှေ့စူးစူး၌ တည်ပင်၏အရှေ့ ညောင်ကြတ် ရင်းတွင် အရှင်မရှိသော ရွှေအိုးကြီးတို့သည် လည်ချင်းမိုကာရှိ၏။’ ဟု ညွှန်ပြီးမှ၊ ‘ပုဏ္ဏား။ ဖော်ထုတ်၍ယူပေ ပင်ပန်းလေအံ့သည်။ ငါ့အာနုဘော်ဖြင့် ဆောင်၍ ဤမည်သောအရပ်၌ မြှုပ်ထားအံ့။ အသက်ထက်ဆုံး ဤဥစ္စာ သုံးဆောင်စားသောက်၍ သီလသီတင်း ဆောက်တည်လျက် အလှူလည်းပေး၊ အသက်လည်းမွေး။’ ဟု ပုဏ္ဏား ဆုံးမ၍ ထိုအတိုင်း ပြည့်စုံစေခြင်း။ ပုဏ္ဏားသည် အာနန္ဒာ။ ပေါက်ပင်နတ်သည် ငါဘုရား ဖြစ်၏။ ဟု ဇာတ် ပေါင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ပလာသဇာတ်ကို ထောက်၍ သိရာ၏။-ဟုလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ အကြင် ကုလပုတ္တ-အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် ဤ ပလာသဇာတ် လာသော သူဆင်းရဲပုဏ္ဏား၏ထုံးကို နှလုံးထား၍ စားဦးကို ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အမြဲပညာ တည်လုပ်၍ဖြစ်စေ ဆွမ်းတော်တင်ခြင်း၊ နတ်အပေါင်းတို့အား ပသတင်မြှောက်ခြင်းကိုပြု၍ အလိုရှိရာ စားသုံး အပ်လေသည်။-ဟု ပြအပ်သောဥပဒေသတည်း။

ပုဒ်ရင်း။ ။ ကြက်ဆူပင်နတ်နှင့် လူမွဲ။-ဟူရာ၌

ပိတ္တတ္ထ။ ။ သူဆင်းရဲယောက်ျားသည် ဘုရားလောင်း ကြက်ဆူပင်နတ်မင်းကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သဖြင့် ဥစ္စာ စည်းစိမ် ချမ်းသာဖြစ်လေသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ပိတ္တရာ။ ။ ကြက်ဆူပင်နတ်ကို လူဆင်းရဲ ပေါင်းဟန်ကား ဤသို့တည်း။
လူ ၃ ပါးတို့၏ ပတ္တမြားမျက်ရစ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဧတဝန် ကျောင်းကြီး၌ နေတော်မူစဉ်၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ ရံခါသဖြင့် အမျိုးတစ်ခုတည်းလျှင်၊ ရံခါသဖြင့် ၃-၄ပါးသော အမျိုးတို့သည် တစ်စုတည်းပေါင်း၍၊ ရံခါသဖြင့် ဝိဇ္ဇာအများ ဖွဲ့၍၊ ရံခါသဖြင့် ခရီးတစ်သွယ် သင့်သရွေ့ပေါင်း၍၊ ရံခါသဖြင့် မြို့အလုံး တစ်ပေါင်းတည်းညီ၍၊ ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာအား အလှူပေးကြရာတွင်၊ ခရီးတစ်သွယ် ပေါင်း၍ အလှူပေးရာ၌ ကိုယ်ခဖြင့် အသက်မွေးသော သူဆင်းရဲတစ်ယောက်သည် “ငါ ယာဂုထမင်း စီရင်ခြင်းငှာ ဧတတ်နိုင်။ ခဲဖွယ်မုန့် လုပ်အံ့။” ဟု သိမ်မွေ့သောဆန်ကွဲကို ညက်စွာထောင်း၍၊ ရေနနှင့် နယ်၍၊ ဖက်ရွက်ညွန့်ဖြင့် ထုပ်၍၊ ပြာပူ၌ အံ့၍၊ ‘ဘုရားလှအံ့။’ ဟု မုန့်ကိုကိုင်လျက် မြတ်စွာဘုရားအနီး၌ ရပ်၏။

ထိုအခါ အလှူ၌အကြီး ဖြစ်သောသူသည် “ခဲဖွယ်မုန့်ကို ယူခဲ့။” ဟုဆိုခါမျှ၌လျှင်၊ အလုံးစုံသောသူတို့၏ ဈေးဦးစွာသပိတ်၌ ထည့်၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း တစ်ပါးသောသူတို့ နောက်မှလှူသောမုန့်ကို ခံတော်မမူဘဲ ထိုသူမုန့်ကို ဘုဦးပေးတော်မူ၏။

ထိုခဏ၌ ‘မဟာဒုဂ္ဂတမုန့်ကို မစက်ဆုပ် မရွံရှာ အမြိုက်အရသာကဲ့သို့ ဘုဦးပေးတော်မူသည်။’ ဟု မြို့လုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ကျော်စောသဖြင့်၊ မင်း၏အမတ် အစရှိသော အယုတ်သဖြင့် တံခါးစောင့်မလွတ် စည်းဝေး၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးသော်၊ မဟာဒုဂ္ဂတသို့ ချဉ်းကပ်၍၊ ‘၁၀၀ ယူ၊ ၂၀၀ ယူ၊ ၅၀၀ ယူ။ ဤအလှူအဖို့ကို ပေးပါ။’ ဟု တောင်းပန်သည်ကို၊ ‘မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်၍ အမိန့်တော်ကိုကြားမှ ပေးမည်။’ ဟု မြတ်စွာဘုရား အား လျှောက်သည်ရှိသော်၊

“ဥစ္စာ ယူ၍လည်းကောင်း၊ မယူမူ၍ လည်းကောင်း အလုံးစုံသော သူတို့အား ပေးဝေပေ။” ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့်၊ တစ်ယောက်ထက် တစ်ယောက် ၂ ဆတက်၊ ၄ ဆတက်၊ ၈ ဆတက် စသောအားဖြင့် များစွာသော ဥစ္စာတို့ ပေး၍ ဇုကုဋေသော ရွှေတို့ကို ပေးကုန်၏။

မင်းကြီးလည်း ညချမ်းသောအခါ၌ မဟာဒုဂ္ဂတကိုခေါ်၍၊ သူဌေးအရာဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍၊ ထာရာသဘင်၌ စပ်သောစကားတွင် ‘ယခုအခါ၌သာ ဤသူဆန်ကွဲမုန့်ကို ငါ မရွံရှာ ဘုဦးပေးသည် မဟုတ်။ နေ့၌လည်း စားဖူး၏။ ယခုအခါ၌သာ ငါ့ကိုမိမိ၍ သူဌေးအရာကို ဤသူ ရသည်မဟုတ်။ ရှေး၌လည်း ရဖူးလေပြီ။’ ဟု မိန့်တော်မူခဲ့၍၊

လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသည်ရှိသော်၊ ငါဘုရားလောင်းသည် ကြက်ဆူပင်နတ် ဖြစ်၏။ ထိုရောအခါ လူအပေါင်းတို့သည် 'နတ်'တည်းဟူသော မင်္ဂလာရှိသဖြင့် သဘင်နေ့ ကြိုလျှင် မိမိတို့ကိုးကွယ်သော နတ်အား များသောအခွန်အတုတ်ဖြင့် ပူဇော်သက္ကာပြုသည်ကို မြင်၍၊ လူဆင်းရဲ တစ်ယောက်သည် ကြက်ဆူပင်တစ်ပင်ကို သုတ်သင်ပြုစု၏။

လူအပေါင်းတို့သည် အထူးထူးအပြားပြား များသောပန်း၊ နံ့သာ၊ ခဲဖွယ်တို့ကိုယူ၍ မိမိတို့ကိုးကွယ်သော နတ်သို့ သွားကုန်သည်ကိုမြင်လျှင် ထိုသူဆင်းရဲသည် ဆန်ကွဲမုန့် ၁ ဆုပ်၊ ရေ ၁ မှုတ်နှင့်သွား၍ ကြက်ဆူပင် အနီးသို့ ရောက်လျှင်၊ 'နတ်တို့မည်သည် နတ်၏ခဲဖွယ်ကိုသာ စားကုန်၏။ ငါ့နတ်လည်း ဤဆန်ကွဲ မုန့်ကို မစားပေရာ။ ငါလည်း ကာရဏာမဲ့ ဤမုန့်ကို မပျက်စေကောင်း။ ငါစားရသော် ကောင်း၏။' ဟု တစ်ဖန် ပြန်ပြန်သည်ကို၊ ဘုရားလောင်းလည်း ကြက်ဆူပင်ခွ၌ ကိုယ်ထင်ပြုလျက်၊ "ဟယ်ယောက်ျား။ သင့်အား စည်းစိမ် ရှိပြီတကား။ ကောင်းသောခဲဖွယ်စားဖွယ်ဖြင့် လုပ်ကျွေးရာ၏။ ငါလည်း သင့်မုန့်ကို မစားသော် အသူမုန့်ကို စားရမည်နည်း။ ငါ့အဖို့အရာကို မပျက်စေလင့်။" ဟု ဆိုလို၍-

'ယထာန္နော ပုရိသော ဟောတိ၊ တထာန္နာ တဿ ဒေဝတာ။
အာဟာရေ တံ ကုဏ္ဍပူဝံ၊ မာ မေ ဘာဂံ ဝိနာသယ။ ။' ဟူသော ဂါထာကိုရွတ်၏။

အတ္တကား-

'ဘောပုရိသ၊ အို-ယောက်ျား။ ယောပုရိသော၊ အကြင်ယောက်ျားသည်။ ယထာန္နော၊ အကြင်သို့ သဘောရှိသော အစာသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တဿ၊ ထိုယောက်ျား၏။ ဒေဝတာပိ၊ ဆည်းကပ်သောနတ်သည် လည်း။ တထာန္နာ၊ ထို ဆည်းကပ်သော သူစားသောအစာနှင့် တူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဇတံကုဏ္ဍပူဝံ၊ ထိုဆန်ကွဲ မုန့်ကို။ အာဟာရ၊ ဆောင်ခဲ့။ မေ၊ ငါ၏။ ဘာဂံ၊ အဖို့အရာကို။ မာဝိနာသယ၊ မပျက်စေလင့်။'

ဤဂါထာဖြင့် ခေါ်လျှင် တစ်ဖန် ပြန်ပြန်၍ ဘုရားလောင်းကိုကြည့်လျက်၊ ထိုမုန့်ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ ထိုမုန့်ဩဇာကို စားပြီးသော်၊ လုပ်ကျွေးကြောင်းကို မေး၍၊ "ဆင်းရဲသည်ဖြစ်သောကြောင့် အရှင်နတ်မင်းကို မှီ၍ ဆင်းရဲမှ လွတ်ပါလိုသောကြောင့်။" ဟု ဆိုလျှင်၊ "မကြောင့်ကြလင့်။" ဟု သူ့ကျေးဇူးကိုသိသဖြင့် တုံ့ပြုလိုသည် ဖြစ်သောကြောင့်

"ငါ၏ကြက်ဆူပင်ကို ရံ၍ လည်ချင်းထိကာ များစွာရွှေအိုး ရှိ၏။ မင်းကြီးအား ကြား၍၊ လှည်းဖြင့် ဆောင်စေ၍ မင်းရင်ပြင်၌စုစေ။ မင်းကြီး နှစ်သက်သဖြင့် သင့်အား သူဌေးအရာကို ပေးလတ္တံ့။" ဟုဆို၍ ဘုရားလောင်းကွယ်ခြင်း။ ဘုရားလောင်းစီရင်၍ သူဌေးကြီး မြှောက်သဖြင့် ကံအားလျောက်ပတ်စွာ လားရခြင်း။ ဆင်းရဲသားယောက်ျားသည် မဟာဒုဂ္ဂတာ။ ကြက်ဆူပင်နတ်သည် ငါဘုရား ဖြစ်၏။" ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ကုဏ္ဍကပူဝဇာတ်ကို ထောက်၍ သိရာ၏။-ဟုလိုသည်။

- ဝုဒ်ရင်း။ ။ လူဆင်းရဲကို အနာထပိဏ်။-ဟူရာ၌
- ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ အနာထပိဏ်သည် အယုတ်, အလတ်, အမြတ် မရွေးမှု၍ လူဆင်းရဲကိုလည်း အဆွေခင်ပွန်း ပြု၍ ပေါင်းသည်။-ဟုဆိုလိုသည်။
- ဝိဇ္ဇာရ။ ။ လူဆင်းရဲကို အနာထပိဏ်သူဌေး ပေါင်းသည်မှာ ယခင် ကုသနာဠိဇာတ်၏ နိဒါန်းဝတ္ထုက ဆိုခဲ့ပြီးသော စကားပေတည်း။ ။

၁၉

- ပုဒ်ရင်း။ ။ ဉာဏ်ထိန်သည်ရသေ့ မင်းရှေ့တွင်မွေးသည့် ခွေးငယ်နှင့်ပေါင်းဟန်။-ဟူရာ၌
- ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ မဟာဗောဓိဇာတ်၌လာသော ဘုရားလောင်း မဟာဗောဓိပရိမိုဇ်သည် မင်းကြီးတွင် မွေးထားသော ခွေးငယ်နှင့် အကျွမ်းတဝင်ပြုလေသည်။-ဟုဆိုလိုသည်။
- ဝိဇ္ဇာရ။ ။ မဟာဗောဓိ ပရိမိုဇ်ရသေ့ကို ရည်၍ ဆိုသည်။ ထိုရသေ့၏ဝတ္ထုကား ပဏ္ဍာသနိပါက မဟာဗောဓိ ဇာတ်၌လာ၏။ ကျယ်ဝန်းရကား ရင်းဖျားအကုန် မဆိုနိုင်ပြီ။ သီသာရုံမျှသာ ပြရတော့မည်။
 ‘ဉာဏ်ထိန်သည်ရသေ့’ ဟူသည်ကား ‘ပညာပါရမီ’ အာရဗ္ဗကထေသီ။-ဟုလာသည်နှင့်အညီ၊ ‘ပညာ ကြီးကျယ်လှသောရသေ့’ ဟုလိုသည်။

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုစဉ် ဘုရားလောင်းကား ကာသိကတိုင်း၌ ကုဋေ ၈၀ ကြွယ်ဝသော ဥဒိစ္စမြာဟူက မဟာသာလအမျိုး၌ ဖြစ်၏။ ‘ဗောဓိကုမာရ’ ဟူသော အမည်ကို ပြုကြကုန်၏။

အရွယ်သို့ရောက်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွား၍၊ သင်အပ်သောအတတ်ရှိ၍ ပြန်ခဲ့၏။ နောက်အခါမှ တရားရ၍၊ ဟိမဝန္တာ၌ ပရိမိုဇ်ရဟန်း ပြု၍၊ သစ်သီးသစ်မြစ်ကိုမှီဝဲ၍ ရှည်စွာနေ၏။ မိုးအခါ၌ ဟိမဝန္တာမှ သက်ခဲ့၍ ဒေသစာရီသွားလတ်သော်၊ ဗာရာဏသီမင်း၏ ဥယျာဉ်၌နေ၍ လျှောက်ပတ်စွာ ရွာသို့ ဆွမ်းရပ်ဝင်၏။ မင်း၏တံခါးသို့ရောက်လျှင် လေသွန်တံခါး၌ တည်သောမင်းသည် မြင်သဖြင့်၊ ကြည်ညိုခြင်းဖြစ်၍ ပင့်ခေါ် ပြီးလျှင်၊ ပလ္လင်၌ နေစေ၍ ပဋိသန္ဓာရကိစ္စ ပြုပြီးသော်၊ အတန်ငယ် တရားစကားကို ကြားနာ၍ အထူးထူးသော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို လှူ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဆွမ်းကိုယူ၍ ကြံ၏။
 ‘ဤ မင်း၏အိမ်မည်သည်ကား များသောအားအပြစ် ရှိ၏။ များသောရန်သူ ရှိ၏။ အဘယ်သူလျှင် ငါ့အား ဖြစ်လတ္တံ့နည်း။’ ဟု ဆင်ခြင်သော်၊ အနီးတွင်ဝပ်သော၊ မင်းကျွမ်းဝင်သော တစ်ခုသောခွေးငယ်ကို မြင်၍၊ ဘုရားလောင်းသည် ထမင်းဆုပ်ကို ကိုင်၍ ခွေးငယ်အား ပေးလိုသောအခြင်းအရာကို ပြ၏။

မင်းကြီးလည်း သိ၍ ခွေးငယ်၏ခွက်ကို ယူစေလျက် ရသေ့အား ပေးစေ၏။
 ဘုရားလောင်းလည်း ထိုခွေးအား ထမင်းပေး၍ ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကို ပြီးစေ၏။ မင်းသည် ရသေ့အား တောင်းပန်၍၊ မင်း၏ဥယျာဉ်၌ သမီးဆောက်စေ၍ ရဟန်းတို့ ပရိကွရာကိုလည်း ပေးလှူ၏။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းလည်း ၂ ကြိမ်-၃ ကြိမ် ဆည်းကပ်၏။

ဆွမ်းစားသောအခါ၌ကား မင်း၏ပလ္လင်၌သာ နေရ၏။ မင်း၏စားတော်ကိုသာ စားရ၏။ ဤသို့လျှင် ၁၂ နှစ်သောကာလကို လွန်လေ၏။

ထိုမင်း၏ ၅ ယောက်သောအမတ်တို့သည် မိမိတို့လည်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူကို ယူ၍ ပြည်သူတို့ကိုလည်း ယူစေ၏။ ထိုသူတို့သည် တရားဆုံးဖြတ်ရာ၌ ယှဉ်လျက်၊ တံစိုးစားလျက် ရုံးသင့်သူကို နိုင်စေ၏။ နိုင်သင့်သူလို့ ရုံးစေ၏။

၁။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်-၅၂၈ ၌ ‘မဟာဗောဓိပရိမိုဇ်ဇာတ်’ ဟုတွေ့။

တစ်နေ့သ၌ တစ်ယောက်သောယောက်ျားသည် မကောင်းသောစီရင်ခြင်းကြောင့် ရှုံး၍၊ ဘုရားလောင်း မင်းအိမ်သို့ ဝင်သည်ကိုမြင်လျှင် ရှိခိုးပြီး၍၊

“အရှင်ဘုရား။ ကိုယ်တော်ကဲ့သို့သော သူသည် မင်း၏အိမ်၌ ဆွမ်းကိုစားလျက်၊ တရားဆုံးဖြတ်သော အမတ်တို့ တံစိုးစား၍ လောကကို ဖျက်ဆီးသည်ကို အဘယ်ကြောင့် ရှု၍ နေဘိသနည်း။ ယခု ၅ ယောက်သော အမတ်တို့သည် ရှုံးမည့်သူ၏လက်မှ တံစိုးကိုယူ၍ ဥစ္စာရှင်ကိုပင် ‘အရှင်မဟုတ်’ဟု ပြုဘိ၏။”ဟု ငိုကြွေး၏။

ဘုရားလောင်းလည်း ထိုသူ၌ ကရုဏာ၏အစွမ်းအားဖြင့် တရားဆုံးဖြတ်ရာသို့ သွား၍ တရားသဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ပြု၏။ လူများလည်း တစ်ပြိုင်နက် သည်းစွာသောအသံဖြင့် ကောင်းချီးပေးကြ၏။

မင်းလည်း ထိုအသံကိုကြားလျှင် “အဘယ်အသံနည်း။”ဟု မေး၍၊ “ဤသို့တည်း။”ဟု ပြန်လျှောက်ကြ တုန်၏။

ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စ ပြီးလတ်သော် မင်းကြီးလည်း ဘုရားလောင်းကို “ယနေ့ တရားစီရင်ခဲ့သလော။”ဟု မေး၏။ “ဟုတ်ပေ၏။”ဟု ဆိုလျှင်၊

“အရှင် တရားဆုံးဖြတ်သည်ရှိက လူအပေါင်းအား ပွားစီးခြင်း ဖြစ်ပါလတ္တံ့။ ယနေ့မှစ၍ ဆုံးဖြတ်တော် မူပါ။”ဟု အပ်၏။

“မင်းကြီး၊ ရဟန်းတို့အား မအပ်။”ဟု ဆို၏။

“အရှင်ဘုရား။ လူအပေါင်းကို သနားသဖြင့် အပ်ပါ၏။ တစ်နေ့ပတ်လုံး မဟုတ်ပါ။ ဥယျာဉ်မှ မင်းအိမ်သို့ ထွက်၍ တရားဆုံးဖြတ်ရာသို့ ဝင်၍၊ နံနက်အခါ တရား ၄ ရပ်တို့ကို ဆုံးဖြတ်၍၊ ဆွမ်းကိစ္စပြီးလျှင် ဥယျာဉ်သို့ ကြွသောအခါ ၄ တရားမျှ စီရင်လျှင် လူတို့အကျိုးစီးပွား ဖြစ်လတ္တံ့။

ဤသို့ အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်သည်ဖြစ်၍ ဝန်ခံပြီးလျှင်၊ ထိုနေ့မှစ၍ ဝန်ခံတိုင်း စီရင်ခဲ့၏။

ကောက်ကျစ်သော တရားသူကြီးတို့သည် တံစိုးပဏ္ဍာ မရကြလေကုန်သဖြင့် ဆင်းရဲကြကုန်လျှင် ကြံကြ တုန်၏။

“ဤရဟန်း စီရင်သည်မှစ၍ တစ်စုံတစ်ခုသော တံစိုးကိုမျှ မရကုန်ပြီ။ ယခု ‘ဤရသေ့သည် မင်း၏ နှစ်သူတည်း။’ဟု ကုန်းတိုက်၍ သတ်စေအံ့။”ဟု ကြံကြပြီးမှ မင်းထံသို့ ကပ်၍၊

“ဗောဓိပရိမိုဇ်သည် အရှင်မင်းကြီးအား အကျိုးမဲ့ကို ပြုလို၏။”ဟု ဆိုကြကုန်၏။

မင်းလည်း ယုံတော် မမူ။

“သီလ၊ ပညာနှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် ဤသို့ မပြုတန်ရာ။”ဟု ဆိုလေသော်၊

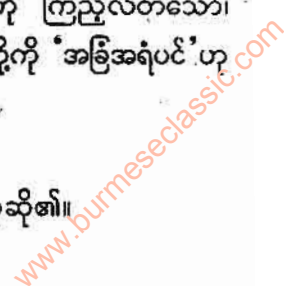
“မြတ်သောမင်းကြီး။ အလုံးစုံသော ပြည်သူအပေါင်းတို့ကို မိမိလက်သို့ ရောက်အောင်ပြု၏။ စင်စစ်အားဖြင့် အတ္တန်ပိတို့ ၅ ယောက်ကိုသာလျှင် လက်သို့ရောက်အောင် မတတ်နိုင်။ အကယ်၍ ယုံတော်မမူသော် ယခုလာသော အခါ၌ ထိုသူ၏ပရိသတ်ကို ကြည့်တော်မူလော့။”ဟု လျှောက်ကုန်၏။

မင်းလည်း “ကောင်းပြီ။”ဟု အာမခံ၍ လေသွန်တံခါးကရပ်လျက် လာလမ်းကို ကြည့်လတ်သော်၊

အခြံအရံကိုမြင်၍၊ မင်းလည်း ဉာဏ်မရှိသည် ဖြစ်၍၊ တရားအယူခံလို၍ လိုက်လာသောလူတို့ကို ‘အခြံအရံပင်’ဟု ခေါ်ဝန်၍ စိတ်ပျက်သဖြင့်၊ “အဘယ်သို့ပြုရမည်နည်း။”ဟု မေး၏။

အမတ်တို့က “အရှင်မင်းကြီး။ ဖမ်းတော်မူတော့။”ဟု ဆိုကြ၏။

မင်းလည်း “ရန်ရင်းသောအပြစ်ကို မမြင်ဘဲလျက် အဘယ်သို့ဖမ်းရအံ့နည်း။”ဟု ဆို၏။

“အရှင်မင်းကြီး။ ပကတိပြုမြဲဖြစ်သော အစောင့်အရှောက် အပေးအကမ်းကို ယုတ်စေလော့။ ထိုသို့ ယုတ်သည်ကို မြင်သဖြင့် ပညာရှိသောပရိမိဇိသည် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား မကြားမူ၍ အလိုလို ထွက်ပြေး ပါလတ္တံ့။” ဟု ဆိုကြ၏။

မင်းလည်း “ကောင်းပြီ။” ဟုဆို၍၊ အစဉ်သဖြင့် ဘုရားလောင်းအား ချီးမြှင့်ခြင်းကို ယုတ်စေ၏။

ရှေးဦးစွာနေ၍ အချည်းနှီးသောပလ္လင်၌ နေစေ၏။ ထိုကိုမြင်လျှင် မင်းအား ဖျက်သောအဖြစ်ကို သိ၍ ဥယျာဉ်သို့သွား၍ ထိုနေ၌ ဖဲခွာလိုသည် ဖြစ်ငြားသော်လည်း၊ “ကေနံသိမှ သွားအံ့။” ဟု မသွားဘဲနေ၏။

မိုးသောက်သောနေ့၌ အောက်၌ နေရာခင်း၍ မင်းအား ထိုက်သောဆွမ်း ရှိသော်လည်း အရောရောသော ဆန်ကွဲထမင်းကို လှူ၏။

မင်းသည်လည်း အမတ်တို့ကို “ဤဗောဓိပရိမိဇိသည် လူဒါန်းခြင်း ယုတ်သော်လည်း မဖဲလေ။ အဘယ်သို့ ပြုရအံ့နည်း။” ဟုမေး၏။

“ရှေးဦးစွာသောနေ့ကပင်လျှင် ပြေးကောင်းလျက် မပြေးပါ။ ကောင်းစွာကျင့်လို၍ မဟုတ်ပါ။” ဟုဆိုကြ၏။

“ယခု ဘယ်သို့ပြုရမည်နည်း။” မေးပြန်၏။

“နက်ဖြန်သတ်သော် သင့်ပါ၏။” ဟု လျှောက်ကြလျှင်၊ “ကောင်းပြီ။” ဟုဆို၍ အမတ်တို့ လက်၌ သန်လျက်ကိုအပ်ထား၍၊ “တံခါး၏အတွင်းက နေ၍၊ နက်ဖြန်လာလျှင် သတ်၍၊ မည်သည့်သူမျှ မသိစေဘဲ အပိုင်းပိုင်းပြု၍ ဝစ္စကုဋီ^၁ ၌ ချလေ။” ဟုဆို၏။ အမတ်တို့သည် ဝန်ခံကြ၍ မိမိအိမ်သို့ ပြန်ကြလေ၏။

မင်းလည်း ညစာစားပြီးသော် ဘုရားလောင်းဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက်မေ့၍ ကိုယ်ချွေးတို့သည် ယိုကုန်၏။ မိဖုရားလည်း မေးပေ၏။

“၁၂ နှစ်ကာလပတ်လုံး တရားဟောပေသည်။ တစ်ခုသောအပြစ်ကိုမျှ မမြင်စဖူးပေ။ သူတစ်ပါးစကား ကြောင့်သာ ငါ ပြုမိပေသည်။” ဟု ပြော၏။

မိဖုရားက “ရန်သူသေသောကြောင့် စိုးရိမ်ခြင်းကို မပြအပ်။” ဟု ဆိုသည်နှင့် စိုးရိမ်ခြင်းပြယ်၍ မင်း အိပ်ပျော်လေ၏။

ထိုအခါ ကောလေယျသီဂီလခွေးငယ်သည် မင်း၊ မိဖုရားတို့ ပြောကြသောစကားကို ကြား၍၊ ‘နက်ဖြန် ငါအစွမ်းဖြင့် ပရိမိဇိ၏အသက်ကို ပေးခြင်းငှာ အပ်၏။’ ဟု ကြံ၍၊ မိုးသောက်လျှင် နံနက်စောစောက ပြာသာဒ် သက်၍၊ တံခါးဝသို့ သွား၍၊ တံခါးခံ၌ ဦးခေါင်းပြု၍ ဘုရားလောင်း၏လာခြင်းကို ကြည့်လျက် အိပ်၏။

ထိုအမတ်တို့လည်း သန်လျက်စွဲလျက် လာလတ်၍ တံခါးတွင်းက နေကြ၏။

ဘုရားအလောင်းလည်း နံနက်အခါလာ၍ တံခါးဝသို့နီးလျှင်၊ ခွေးငယ်သည် မြင်၍၊ ခံတွင်းဖွင့်၍ ချောင်းသော အစွယ်ကိုပြလျက်၊

“သင်သည်ကား အဘယ်ကြောင့် လာဘိသနည်း။ ဓမ္မုဒီပါမြေအပြင်၌ တစ်ပါးသော အရပ်မှာ ဆွမ်း မရပါသလော။ ငါတို့မင်းသည် သင့်အား သတ်အံ့သောငှာ သန်လျက်စွဲသော ၅ ယောက်သော အမတ်တို့ကို တံခါးတွင်း၌ ထား၏။ သင်သည်ကား နဖူးပြင်၌ သေမင်းကိုယူ၍ မလာပါလင့်။ လျင်မြန်စွာ ဖဲလေလော့။” ဟု ဆိုသောအားဖြင့် ပြင်းစွာသော အသံကို ဟောင်၏။

လူတို့ဘာသာ ဆိုသည်မဟုတ်။ တိရစ္ဆာန် ဘာသာဖြင့်ဆို၍ ဟောင်သည်။

၁။ ဝစ္စကုဋီ = အိမ်သာအပေါက်။

ဘုရားလောင်းမူကား ခပ်သိမ်းသောအသံကို သိတတ်သောကြောင့် ထိုအနက်ကို သိ၍၊ ထိုအရပ်ကပင် ပြန်ခဲ့၍၊ ဥယျာဉ်သို့ သွား၍၊ ပရိက္ခရာတို့ကိုယူ၍ 'သွားအံ့' ဟု ပြင်၏။

မင်းလည်း လေသာတံခါးဝက ရပ်လျက် ရသေ့ပြန်သည်ကို မြင်၍၊ 'ဤသူသည် ငါ၏ရန်သူ ဖြစ်အံ့။ ဥယျာဉ်သို့သွား၍၊ ဗိုလ်ပါရုံးစု၍ အမှုကို စီရင်လတ္တံ့။ ရန်သူ မဟုတ်လျှင် မိမိပရိက္ခရာကို ယူ၍ သွားခြင်းငှာ ပြင်ဆင်လတ္တံ့။ စုံစမ်းအံ့။' ဟု ဥယျာဉ်သို့ သွားလေသော်၊ 'တစ်ပါးသို့ သွားတော့အံ့' ဟု ပရိက္ခရာနှင့်တကွ သင်္ခမ်းမှထွက်ပြီးလျှင်၊ စကြိုစွန်း၌ရပ်သော ဘုရားလောင်းကို မြင်၍ မင်းကြီးလည်း ရှိခိုးပြီးလျှင်၊ တင့်အပ်သော အရပ်၌နေ၍၊ 'ကိ နှ ၃ ဣ ကိမာဇိနိ။' ဤသို့စသောဂါထာဖြင့် တောင်ဝေး၊ သစ်နက်ရေ၊ ထီး၊ ဖိနပ်၊ သပိတ်အိတ်၊ ချိတ်၊ တံချူ၊ မြေသပိတ်၊ ဒုကုဋ်တို့ကို ပြင်၏။

"အဘယ်သို့ သွားလိုသနည်း။" ဟု မေး၏။

ဘုရားလောင်းက 'မိမိပြုသောအမှုကို မသိလေ။' ဟု မှတ်မည်စိုး၍၊ 'ဒွါဒေသ တာနိဝဿာနိ။' စသော ဂါထာဖြင့် "၁၂ နှစ်သော ကာလပတ်လုံး သင်မင်းကြီး၏အထံ၌ ငါနေ၏။ ခွေးငယ်လည်း ယနေ့ကဲ့သို့ ဖြစ်စေပေး။ သင်မင်းကြီးသည် မိမိဆရာ ငါရသေ့ကို သတ်မည့်အကြောင်းကို ခွေးငယ် ဟောင်လျက်ပြော၍ ငါသိရသည်နှင့်၊ အပြစ်ကင်းသောအရပ်သို့ သွားတော့မည်ဖြစ်၍ ပြင်ဆင်လျက် နေသည်။" ဟုဆို၏။

မင်းကြီးလည်း ကန်တော့၏။ ဘုရားလောင်းလည်း မင်းအား တရားဟော၍ ဟိမဝန္တာသို့ဝင်တော်မူလေ၏။

အမတ် ၅ ယောက်တို့သည် ပူရဏကဿပ၊ မက္ခလိဂေါသာလ၊ ပကုဓကစွာယန၊ အဓိတကေသကမ္မလ၊ နိဂန္ဓနာပုတ္တတို့ ဖြစ်လာကုန်သည်။ ခွေးငယ်ကား အာနန္ဒာ။ မဟာဗောဓိပရိဗိုဇ်ကား ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏။" ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိရှိသော မဟာဗောဓိဇာတ်ကို ထောက်၍ သိရာ၏။-ဟူလိုသတည်း။

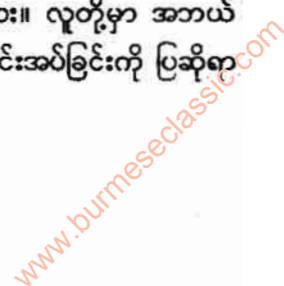
၂၀၃၁။ ။ ဤ ဗောဓိပရိဗိုဇ်ပုံစံကို နှလုံးမူ၍ အကြင် အစိုးရမင်းတို့သည် မသူတော်တို့ တစ်စုံတစ်ရာ 'ချောစား ကုန်းတိုက်ခြင်းကို ပြုသော်လည်း၊ အမြော်အမြင်ပညာနှင့် နှိုင်းချင့်၍ ရုတ်တရက် အပြစ်ကို မပေးဦးဘဲ၊ မှန်မမှန် အမှုကို ကိုယ်တိုင်သိအောင် ပြုပြီးမှ အမှုမှန်လျှင်သာ လျော်စွာသောဒဏ်ကို ပေးထိုက်သည်။

အမြော်အမြင် မရှိ ရုတ်တရက် ဒဏ်ပေးခြင်းကိုပြုမိက ကြီးစွာသောနောင်တနှလုံး ပိုက်ကျုံးပူပန်ရတတ်ခြင်း၊ ဆံသရာဝန် လေးခြင်း၊ ပျက်စီးတတ်ခြင်း အစရှိသောအပြစ်တို့သည် လျင်မြန်စွာ ကျရောက်တတ်ကုန်သည်။

အစိုးရမြှောက်စား၍ ကြီးမားသောစည်းစိမ် ရှိသောသူတို့သည်လည်း မိမိတို့အရှင်အား ဂတိ ၄ ပါး ထိုက်စား၍ မဟုတ်မမှန်ပြောဆို ခြင်း၊ သူတော်ကောင်းကို ပြစ်မှားခြင်း အစရှိသောအပြစ်တို့ကို ရှောင်ကြဉ်အပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့လည်း ရဟန်းတရား နှင့်သာ ပျော်မွေ့ထိုက်သည်ဖြစ်လျက် ဤဗောဓိပရိဗိုဇ်ကဲ့သို့ အလွန်ရှုပ်ထွေးသော လူမှုလူရာသို့ မဝင်အပ်ခြင်း။

ခွေးပင်ဖြစ်သော် မိမိအဆွေခင်ပွန်း ပရိဗိုဇ်ကို ကောင်းကျိုးဆောင်သေးသည်တကား။ လူတို့မှာ အဘယ် ဆိုစွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း။-ဟု နှလုံးထား၍ အဆွေခင်ပွန်းတို့အား ပြစ်မှားခြင်းမရှိ ရှိသောစွာပေါင်းအပ်ခြင်းကို ပြဆိုရာ ဖြစ်သော ဥပဒေသတည်း။

၂၀၃၂။ နိဂန္ဓနာပုတ္တ'ဟုလည်း အရေးရှိ။
၂၀၃၃။ ဇာတ်တော်စဉ် - ၅၀၃

ပုဒ်ရင်း။ ။ ရသေ့တို့ထံမှာ လေလံသည့်ကျေး။-ဟူရာ၌

ဝိဏ္ဏတ္ထ။ ။ သတ္တိဂုဗ္ဗဇာတ်၌လာသော ဘုရားအလောင်း ပုပ္ဖကကျေးမင်းကို လေပြင်းဝှေ့တိုက်၍ ရသေ့တို့ထံ ရောက်ရ၏။-ဟုဆိုလိုသည်။

ဝိဏ္ဏာရ။ ။ ‘လေယူတိုက်၍ ရသေ့ထံသို့ ရောက်ရသည့် ကျေး’ဟူသည်ကား-မြတ်စွာဘုရားသည် ‘မဒ္ဒန္တ’ အမည်ရှိသော မိဂဒါဝန်တော၌နေတော်မူစဉ် ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဖြစ်သောစကားစပ်တွင် “ယခုအခါ၌သာ ဒေဝဒတ်သည် မိမိလည်းယုတ်မာ၍ ယုတ်မာသောအခြံအရံရှိသည် မဟုတ်။ ရှေး၌လည်း ရှိဖူးပြီ။”ဟု မိန့်တော်မူဦး၍၊

လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ဥတ္တရပဉ္စာလပြည်ကို ပဉ္စာလမင်း မင်းပြုသည်ရှိသော်၊ ငါဘုရားလောင်းသည် တစ်ခုသောတောင်စဉ်၌ ကျေးမင်း၏သားဖြစ်၍ ညီအစ်ကို ၂ခု ဖွားရာတွင် တစ်နေ့သ၌ လေပြင်းဝှေ့ခတ်သဖြင့် တစ်ခုသောကျေးသားကား လေညာ၌ ၅၀၀သော ခိုးသူရွာတွင် လက်နက်ကြား၌ ကျသောကြောင့် ‘သတ္တိဂုဗ္ဗ’အမည်ကိုရ၏။ တစ်ခုသောကျေးသားကား လေကြော၌ ၅၀၀ သောရသေ့တို့၏ သခံမီးပြင် ပန်းပွင့်ကြား၌ ကျလေသောကြောင့်၊ ‘ပုပ္ဖက’အမည်ကိုရ၏။

ခိုးသူမွေးသောကျေးသားသည် ခိုးသူတို့၏အကြောင်းကို၊ ရသေ့တို့မွေးသော ကျေးသားလည်း ရသေ့တို့၏အကြောင်းကို၊ ခိုးသူတို့မွေးသောကျေးသားလည်း ခိုးသူတို့၏အကျင့်ကို၊ ရသေ့တို့မွေးသော ကျေးသားလည်း ရသေ့တို့၏အကျင့်ကို လေ့လာသဖြင့်၊ တစ်နေ့သ၌ ပဉ္စာလမင်းကြီးသည် တောကစားထွက်၍ သားသမင်ဖမ်းကြသော်၊ သုတနဇာတ်၌ ဆိုခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့် တာဝေ၍ လိုက်ကြရာတွင်၊ အမတ်တို့ ပြက်ရယ်ပြုလေသောကြောင့် မင်း၏မာန်ဖြင့် ရထားစီး၍ မိမိတာမှ လွတ်သောသားကို လိုက်ရာတွင်၊ ခရီးလွန်၍ ခိုးသူတို့နေရာသို့ ဆိုက်သောမင်းကြီးကို မြင်လျှင်၊ ‘သတ္တိဂုဗ္ဗ’ မည်သောကျေးသားသည် မင်းကြီးကို ခြိမ်းခြောက်ထိတ်လန့်စေလိုစဉ်

‘ကောဒဏ္ဍာကာနိဂဏှထ၊ သတ္တိယောတောမရာနိစ။
ဧသဂစ္ဆတိပဉ္စာလော၊ မာဝေါရဋ္ဌိတ္ထဇီဝိတံ။ ။’ဟူသော ဂါထာဖြင့်ဆို၏။

အတ္ထကား-

ဘောစောရာ၊ ဟယ်-ခိုးသူတို့၊ ကောဒဏ္ဍကာနိစ၊ လေး၊ မြားတို့ကိုလည်းကောင်း။ သတ္တိယောစ၊ တို့ကိုလည်းကောင်း။ တောမရာနိစ၊ ချွန်းတောင်း တို့ကိုလည်းကောင်း။ ဂဏှထ၊ ကိုင်ကုန်။ ဧသပဉ္စလော၊ ပဉ္စာလမင်းကြီးသည်။ ဂစ္ဆိတိ၊ သွား၏။ ဝေ၊ သင်တို့သည်။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှည်စဉ်။ မာရဋ္ဌိတ္ထ၊ မလွတ်စေကုန်လော့။ ဤဂါထာဖြင့် မြည်တမ်းရေရွတ်၍ ပဉ္စာလရာဇ်မင်းကြီးကို ခိုးသူမွေးသောကျေးသားငယ်သည် ထိတ်လန့်စေ၍၊ ထိုအရပ်မှဖဲ့ခဲ့သော် ပဉ္စာလရာဇ်မင်းကြီးသည် ရသေ့တို့နေရာ သခံမီးသို့ရောက်၍၊ ထိုကျေးငယ်၏ ပေါက်ပေါက်ဖြစ်သော ‘ပုပ္ဖက’ အမည်ရှိသောကျေးသားသည် လူ၏ဘာသာဖြင့် သာယာချိုမြိန်စွာ မင်းကြီးအား ပဋိသန္ဓေ

မြဲလင့်သည်ကိုပြု၍၊ မင်းကြီးလည်း "မောင်ကျေးသားကား မြတ်သောတရားနှင့် ယှဉ်သည်ဖြစ်၍ သာယာစွာသော စကားကို ဆို၏။ ယခင်ကျေးသားကား ကြမ်းကြုတ် ခက်ထန်သောစကားကို ဆို၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။" ဟု မင်းကြီး မေးသည်ရှိသော်၊ ကျေးသားလည်း မင်းကြီး၏အမေးကို ဖြေလိုရကား

'သတ္တိဂုဗ္ဗောစစောရာနံ၊ အဟဉ္ဇဏ္ဍိနိ ဣဓ။

အသတံ သော သတံ အဟံ၊ တေနဓမ္မေန နော ဝိနာ။ ။' ဟူသောဂါထာဖြင့် ဖြေဆို၏။

အတ္ထကား-

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သတ္တိဂုဗ္ဗောစ၊ သတ္တိဂုဗ္ဗသည်လည်း။ စောရာနံ၊ ခိုးသူတို့၏။ သန္တိကေ၊ အထံ၌။ သံဝေဓော၊ ကြီး၏။ အဟဉ္ဇ၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ ဣသိနိ၊ ရသေ့တို့၏။ သန္တိကေ၊ အထံ၌။ သံဝေဓော၊ ကြီး၏။ သော၊ ထိုသတ္တိဂုဗ္ဗသည်။ အသတံအသာဓူနံ၊ သူတော်မဟုတ်သော သူယုတ်တို့၏။ သန္တိကံ၊ အထံသို့။ ဥပဂတော၊ ကပ်လေ၏။ အဟံပန၊ အကျွန်ုပ်သည်ကား။ သတံသာဓူနံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏။ သန္တိကံ၊ အထံသို့။ ဥပဂတော၊ ကပ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တေနဓမ္မေန၊ ထိုခိုးသူသဘော၊ ရသေ့သဘောနှင့်။ နောဝိနာ၊ မရောနှောကြသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ဤဂါထာဖြင့်ဆို၍၊ "မင်းကြီး။ ထိုကျေးသားနှင့် ငါသည် တစ်မိဝမ်းဆင်း ဖြစ်သော ညီအစ်ကိုပင်တည်း။ ထိုကျေးသားမူ ခိုးသူတို့လက်သို့ ရောက်၍ သူတော်မဟုတ် ယုတ်သောသူနှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းကြောင့် ကြမ်းကြုတ် သည်။ ငါတစ်မူကား ရသေ့လက်သို့ ရောက်၍ သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းကြောင့် သိမ်မွေ့သည်။" ဟု ပြခြင်း။

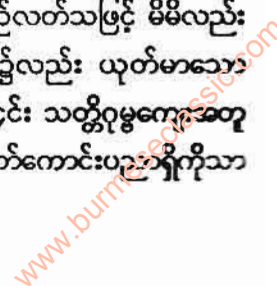
သူတော်ကောင်းနှင့်ပေါင်းဖော်၍ များစွာအကျိုးရှိခြင်း၊ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်ကိုပေါင်းဖော်ရာ၌ အကျိုး မရှိခြင်းကို ပြ၍ များစွာသောဂါထာတို့ဖြင့် မင်းအား ဓမ္မဒေသနာ ပြုခြင်း။

ရသေ့အပေါင်းတို့ကို မင်းကြီးတောင်းပန်၍ ဥယျာဉ်၌ နေစေလျက် အသက်ထက်ဆုံး လုပ်ကျွေးသဖြင့် နတ်ပြည်ဆုကို ပြည့်ခြင်း။

မင်းကြီးနောက်၌ ၇ ဆက်တိုင်တိုင်သော သားတော်၊ မြေးတော်၊ ပရိသတ်တို့သည် ရသေ့တို့အား အလုပ် ကျွေးပြု၍ မင်းကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်ခြင်း။

သတ္တိဂုဗ္ဗသည် ဒေဝဒတ်။ ခိုးသူတို့သည် ဒေဝဒတ်၏ပရိသတ်။ မင်းကြီးသည် အာနန္ဒာ။ ရသေ့အပေါင်း တို့သည် ဘုရား၏ပရိသတ်။ ပုပ္ဖကသည် ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏။-ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော သတ္တိဂုဗ္ဗဇာတ်ကို ထောက်၍ သိရာ၏။-ဟူလိုသော်။

ဥပဒေသ။ ။ အကြင် ကုလပုတ္တ-အမျိုးကောင်သား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည်။ ဤသတ္တိဂုဗ္ဗဇာတ်၌လာသော ကျေးမင်းညီနောင်တို့၏ ပုံစံကို နှလုံးမူ၍ သူတော်ကောင်းအထံ၌ နိယံမပြတ် မှီဝဲဆည်းကပ်သော ကျေးမင်း ပုပ္ဖကသည် မိမိလည်း သူတော်ကောင်းအလှေအကျက်၊ သူတော်ကောင်းတစ်ဦးပင် ဖြစ်ရင်းစွဲ ရှိသည်နှင့်၊ တစ်ဖန် သူတော်ကောင်းကို မှီဝဲပြန်လျှင် မြန်စွာ သူတော်ကောင်းဖြစ်လေသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တစ်မိတည်းသား တစ်ဝမ်းတည်းပေါက်သောကျေးမင်း၏ညီ သတ္တိဂုဗ္ဗသည် သူယုတ်မာတို့ထံ၌ နိယံမပြတ်ယှဉ်လတ်သဖြင့် မိမိလည်း သူဆိုးသူယုတ်တို့၏ အလှေအကျက်၊ သူယုတ်မာတစ်ဦးပင် ဖြစ်လေသကဲ့သို့၊ လောက၌လည်း ယုတ်မာသော အလှေအကျင့်ကို စွဲလမ်းရင်း ရှိသောသူတို့သည် သူယုတ်မာထံ ဆည်းကပ်မိက မြန်စွာပင် ၎င်း သတ္တိဂုဗ္ဗကျေးအတူ ဖြစ်လိမ့်မည်။-ဟု ရည်သန်တွေးဆ၍၊ ကျေးပုပ္ဖကအလောင်းတော် နည်းတူဖြစ်ကြရန် သူတော်ကောင်းပညာရှိကိုသာ လျှင် မှီဝဲဆည်းကပ်ရမည်ဟု ပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။ ။

ပုဒ်ရင်း။ ။ ဆိတ်နှင့်ခွေး လူနှင့်ကြွက်။-ဟူရာ၌

ဝိဏ္ဏတ္ထ။ ။ မဟောသဇဇာတ်၌လာသော ဆိတ်နှင့်ခွေး အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့၍ အညီအမျှ ဆိုးတူကောင်းတူ နေထိုင်သည်။

ဗဗ္ဗဇာတ်၌လာသော လူနှင့်ကြွက်တို့သည် တစ်သက်ပန် အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်နှင့် တစ်ဦးစီးပွားကို တစ်ဦး ဆောင်ကြသည်။-ဟုဆိုလိုသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ ဆိတ်နှင့်ခွေး မိတ်ဆွေဖွဲ့ဟန်ကား မဟောသဇဇာတ်၌ လာသည်။ လူနှင့်ကြွက်မှာ ဧကန်ပါဝါ ဇာတ်၌ လာသည်။

ဆိတ်နှင့် ခွေး၏အကြောင်း

ဆိတ်နှင့်ခွေးအကြောင်းကား တစ်ပါးသောအခါ၌ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးသည် ထမင်း နံနက်စာ စားပြီးသော အခါ၌ အထက်ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်၍ နေ၏။ ထိုသို့နေသောအခါ၌ လေသာတံခါးကို ဖွင့်၍ကြည့်တော် မူသည်ရှိသော် အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ခြင်းကိုပြုသော တစ်ခုသောဆိတ်နှင့် တစ်ခုသောခွေးကို မြင်လေ၏။

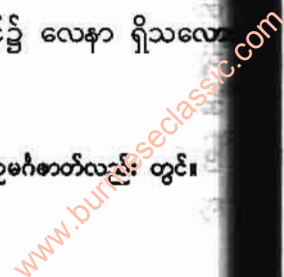
ထိုဆိတ် သည် ဆင်တင်းကုပ်သို့ ဝင်လေ၍ ဆင်၏ရှေ့၌ဖြစ်သော မကမ်းမလှမ်းသောအရပ်၌ မြက်စားသည်ကို ဆင်ထိန်းတို့မြင်လျှင် တံခါးကိုပိတ်၍၊ ဆိတ်ကို ရိုက်၍ထုတ်လိုက်၏။ ဆိတ်သည်လည်း မြည်တမ်း ပြေးခဲ့၏။ ထိုသို့ မြည်တမ်းစဉ် တစ်ယောက်သောယောက်ျားသည် ကျောက်ကုန်းကို ဘီလာ^၁ ရှိအောင် ရိုက်ဘိတ် ဆိတ်လည်း အလွန်တရာနာကျင်လှသောကြောင့် ကျောက်ကုန်းကိုညွတ်၍၊ ပြေးလေ၍၊ မင်းကြီးနန်းတော် နံရံမှ မှီ၍နေလေ၏။

ထိုအခါ၌ပင်လျှင် မင်းကြီးစားဖိုအိမ်၌ အရိုးအရေကိုစား၍ကြီးသော ခွေးတစ်ခု ရှိ၏။ စားဖိုအိမ်၌ စားသည်သည် စားဖိုအိမ်မှ ထွက်၍နေခိုက်၊ ထိုခွေးသည် ငါးဟင်းမျိုးအနံ့ နံလတ်သော် မွတ်သိပ်ခြင်းကို သည်းခံအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ စားဖိုသို့ ဝင်လေ၍၊ စလောင်းကို ဖွင့်၍ အိုး၌ ဟင်းမျိုးတစ်ကို စားလေ၏။ စားဖိုသည်လည်း စလောင်းသံကြား၍ ကြည့်လတ်သည်ရှိသော်၊ ခွေးကိုမြင်လေ၍၊ စားဖိုတံခါးကို ပိတ်၍ ရိုက်ခတ်သဖြင့်၊ ခွေးလည်း စားအပ်ပြီးသော ဟင်းမျိုးကိုစွန့်၍ မြည်တမ်းလျက် ပြေးလေ၏။ စားဖိုသည်လည်း ပြေးသည်ကို မြင်လျှင် လိုက်၍ ကျောက်ကုန်း၌ ဘီလာရှိအောင် ရိုက်ဘိတ်၏။ ခွေးလည်း ကျောက်ကုန်းကိုညွတ်၍ မြည်တမ်းလျက် ခြေတစ်ဖက်ကိုချီ၍ ပြေးလေသည် ရှိသော်၊ ဆိတ်နေရာသို့ရောက်လေ၏။

ခွေးလာသည်ကို ဆိတ်မြင်လျှင်၊ “အချင်းခွေး။ သင်သည် ကျောက်ကုန်းကို ညွတ်၍ ခြေတစ်ဖက်ကိုချီလျက် လာသည်ကား လေနာ ရှိသလော။ လေနာ ထိုးကျင့်သလော။”ဟု မေး၏။

ခွေးလည်း- “အချင်းဆိတ်။ သင် ကျောက်ကုန်းညွတ်လျက် နေသည်ကား သင်၌ လေနာ ရှိသလော။ လေနာ ထိုးကျင့်သလော။”ဟု ပြန်၍မေး၏။

၁။ ဇာတ်တော်ကြီး ၁၀ ဘွဲ့ပါ ဇာတ်တော်ကြီး။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်-၅၄၂။ မဟောသဇဇာတ်ကို မဟာဥမဏ်ဇာတ်လည်း ထွင်၊ ၂။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်-၁၃၇

ဆိတ်လည်း- “အချင်းခွေး။ ငါသည် ဆင်၏ရှေ့၌ရှိသော မြက်ကို စားပါသည်ရှိသော် ဆင်ထိန်းသည် ကျောက်ကုန်းကို ဘီလာရှိအောင် ရိုက်ဘိသောကြောင့် အလွန်နာကျင်လှ၍ ကျောက်ကုန်းကိုညွတ်လျက် ဤအရပ်သို့ ပြေးလာရ၏။” ဟု ပြန်ပြော၏။

ခွေးလည်း- “အချင်းဆိတ်။ ငါသည် မင်း၏စားဖိုအိမ်၌ ဟင်းမျိုးကို စားမိချေ၍၊ ကျောက်ကုန်းကို ဘီလာရှိအောင် ရိုက်ဘိသောကြောင့် ကျောက်ကုန်းကိုညွတ်၍ ဤအရပ်သို့ လာရသည်။” ဟု ပြန်ပြောပေ၏။

ဆိတ်လည်း- “အချင်းခွေး။ သင်သည် စားဖိုအိမ်သို့ သွားဝံ့ပါဦးမည်လော။” ဟု မေး၏။
ခွေးလည်း “မသွားဝံ့ချေပြီ။” ဟု ဆို၏။

ခွေးလည်း “အချင်းဆိတ်။ သင်သည်လည်း ဆင်တင်းကုပ်သို့ သွားဝံ့ပါဦးမည်လော။” ဟု မေး၏။
“အချင်းခွေး။ မသွားဝံ့ချေပြီ။ သွားသည်ရှိသော် သေချေတော့မည်။” ဟု ဆိုပေ၏။

“ထိုသို့ဖြစ်က အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် ငါတို့ အသက်မွေးရအံ့နည်း။” ဟု ကြံကြကုန်၏။
ထိုအခါ ခွေးကို ဆိတ်က ဤသို့ဆို၏။

“အချင်းခွေး။ ငါတို့သည် အတူတကွနေ၍ တစ်ခုသော ဥပါယ်တံမျဉ်ကို ပြုအံ့။” ဟု ဆို၏။
ခွေးလည်း “အချင်းဆိတ်။ သင်၏ဥပါယ်တံမျဉ် ကို ပြောလော့။” ဟု ဆို၏။

ဆိတ်လည်း “အချင်းခွေး။ သင်သည် ဆင်တင်းကုပ်သို့ သွားလေ၍ ငါ၏အဖို့ မြက်ကိုဆောင်ချေ။ သင့်ကို ဆင်ထိန်းတို့သည် ‘ခွေးကား မြက်ကို စားဘိမည်လော။’ ဟူ၍ မရွံ့မရှာပြုလတ္တံ့။ ငါတို့သည်လည်း စားဖိုသို့သွား၍ ဟင်းမျိုးကို ယူမည်။ စားဖိုသည်လည်း ‘ဆိတ်ကား ဟင်းမျိုးကို စားဘိမည်လော။’ ဟူ၍ ငါ့ကို မရွံ့မရှာ ပြုလတ္တံ့။” ဟူ၍ ဆိုပေ၏။

ခွေးလည်း “အချင်းဆိတ်။ သင်၏ ဥပါယ်တံမျဉ်သည် ကောင်းလှစွာ။” ဟု ဆို၍၊ ခွေးသည် ဆင်တင်းကုပ်၌ မြက်ကို ယူအံ့သောငှာ ဝင်လေ၏။ ဆင်ထိန်းတို့လည်း ‘ခွေးကား မြက်ကို စားဘိမည်လော။’ ဟူ၍ မနှင်ဘဲနေ၏။ ထိုခဏ၌ မြက်ကိုယူခဲ့၍ မိမိနေရာသို့ သွားလေ၏။

ဆိတ်လည်း ဟင်းမျိုးကိုယူအံ့သောငှာ စားဖိုသို့ ဝင်လေ၏။ စားဖိုသည်လည်း ‘ဆိတ်ကား ဟင်းမျိုးကို စားဘိမည်လော။’ ဟု နှလုံးပိုက်၍ မကြည့်မရှုနေ၏။ ထိုခဏ၌ ဟင်းမျိုးကိုချီ၍ မိမိနေရာသို့ ပြေးလေ၏။

ဆိတ်လည်း သူချီခဲ့သောဟင်းမျိုးကို ခွေးကိုပေး၍ စားစေ၏။ ခွေးလည်း သူချီခဲ့သော မြက်ကို ဆိတ်ကိုပေး၍ စားစေ၏။

မင်းသည် ထို ခွေး၊ ဆိတ်တို့၏ အဆွေခင်ပွန်းပြုကြသော အမူအရာကိုမြင်သဖြင့်၊ “ဤဆိတ်၊ ခွေးတို့သည် နှစ်ယောက်လျက် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၍ ဤသို့သော ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ကျွေးမွေးကြသည်။ မမြင်စကောင်း မြင်ရချေ သည်။ ပြဿနာပြု၍ ၅ ယောက်သောပညာရှိတို့အား မေးအံ့။ ပြဿနာကို မသိသောသူအား ပြည်မှ နှင်ထုတ်အံ့။ ဘီလာသူကိုကား ‘ဤသူသည် ပညာအားဖြင့် တူသသူ မရှိ။’” ဟု ချီးမွမ်း၍ ‘ပရိက္ခရာများစွာ ပူဇော်အံ့။’ ဟု ပြော နေ၏။

တစ်နေ့သောနေ့၌ ၅ ယောက်သောပညာရှိတို့သည် ခစားအံ့ သောငှာ လာကြကုန်၏။
ထိုအခါ ပြဿနာကိုမေးလိုသော ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးသည်
‘ယေသံ နံကဒါစိ ဘူတပုဗ္ဗံ၊ သချ သတ္တပဒမ္မိ ဣမသ္မိလောကေ။
ဇာတာ အဓိတ္တာ ဒုဝေ သဟာယာ၊ ပဋိသန္ဓာယ စရန္တိ ကိဿ ဟေတူတိ။ ။’ ဟူသောဂါထာကို ရွတ်၏။

အတ္တကား-

'ဘောပဉ္စပဏ္ဍိတာ၊ အို-၅ယောက်သော ပညာရှိတို့။ ဣမသို့ လောကေ၊ ဤလူရွာ၌။ သတ္တပဒမ္မိ၊ ၇၀ပါး သွားလေ၍လည်း။ ယေသံ၊ အကြင်သူတို့အား။ သချ၊ ခင်ပွန်းဖွဲ့ကြသော အဖြစ်သည်။ ကဒါစိ၊ တစ်ရံ တစ်သစ်မျှ။ နံဘူတပုဗ္ဗံ၊ မဖြစ်စဖူး။ ဒုဝေ၊ ၂ယောက်ကုန်သော။ အမိတ္တာ၊ ရန်သူတို့သည်။ သဟာယာ၊ ခင်ပွန်းသည်။ ဇာတာ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ပဋိသန္ဓာယ၊ ယုံကြည်လတ်၍။ စရန္တိ၊ သွားကုန်၏။ ကိဿဟေတု၊ အကြောင်း အသို့ နည်း။'

ဤသို့သောအမေးကို မေးပြီး၍၊ "အို-၅ယောက်သောသူခမိန်တို့။ ငါ နံနက်စာ ထမင်းစားတော်မူပြီးသော အခါတိုင်ရွှေ့မှ ငါမေးသောအမေးကို မဖြေနိုင်သည်ရှိသော် သင်တို့ကို ပြည်မှ နှင်ထုတ်အံ့။ 'အဘယ်ကြောင့်နည်း' ဟူမူကား ပညာ နည်းသောသူမည်သည်ကို ငါမကြိုက်။" ဟူ၍ ဆိုပေ၏။

ထိုသို့ဆိုသောအခါ၌ သိန်းသည် မြတ်သောနေရာ၌ နေ၏။ မဟောသဓာကား နေရာအဆုံး၌ နေ၏။ ထိုအခါ မဟောသဓာသည် မင်း၏ ပြဿနာကို မသိသောကြောင့် ဤသို့ကြံ၏။

'ဤမင်းသည် ကြံစည်၍ မေးအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ရာ။ တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်၍ မေးသည်ဖြစ်မည်။ တစ်နေ့လောက် ခွင့်တောင်း၍ ဤပြဿနာကို ဖြေအံ့။' ဟု ကြံ၏။

သိန်း၊ ပက္ကည်၊ ကာမိန်း၊ ဒေဝိန်းတို့သည်ကား အမိုက်အတိရှိသော တိုက်မှောင်ကြီးတွင်း ဝင်လေသကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ခုကို မမြင်နိုင်လေကုန်။

သိန်းလည်း 'မဟောသဓာကား အသို့နည်း။' ဟူ၍ ဘုရားလောင်းကိုကြည့်၏။ ဘုရားလောင်းသည် သိန်းကို ကြည့်၏။

သိန်းလည်း မဟောသဓာကြည့်သော အမှတ်ဖြင့်၊ 'မဟောသဓာသည် ဤပြဿနာကို မသိသေး။ မဟောသဓာသည် တတ်နိုင်လတ္တံ့။' ဟု နှလုံးဝိုက်၍ မင်းနှင့်အကျွမ်းဝင်သဖြင့် သည်းစွာသောရယ်ခြင်းကို ရယ်၍ "အရှင်မင်းကြီး။ ဤပြဿနာကို မဖြေနိုင်လျှင် အမှန်ပင် ပြည်မှ နှင်အံ့လော။ ဤပြဿနာကို 'တစ်ပါးသော ပြဿနာနှင့် တူ၏။' ဟူ၍ မှတ်သလော။ ဤပြဿနာကို ဖြေအံ့သောငှာ ယခု မတတ်နိုင်ပါသေး။ အတန်ငယ် ဆိုင်းငံ့ပါဦး။ ရှင်မင်းကြီး မေးတော် မူသောပြဿနာသည် အလွန်ခဲခက်၏။ လူအများတို့အလယ်၌ ဆိုအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ပါကုန်။ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌နေ၍ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ကြံဦး၍ နောက်မှ ဖြေပါအံ့။ အကျွန်ုပ်တို့အား ခွင့်ပေးတော်မူပါဦး။" ဟူ၍ ဆို၏။

ထိုသို့ဆိုပြီးလျှင် မဟောသဓာကိုကြည့်၍ ဤသို့ဆို၏။

"အရှင်မင်းကြီး။ ဤအရပ်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်သော လူများအပေါင်း၏ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သော အသံ ရှိ၏။ ခပ်သိမ်းသောလူတို့၏ အစည်းအဝေး၌ နှလုံးတစ်ချောင်းတည်း မရှိ။ များသောနှလုံး ရှိခဲ့သည် ဤပြဿနာကို ကြံအံ့သောငှာ ငါတို့ မတတ်နိုင်ပါသေး။ လူတကာကို အစိုးရသောမင်းကြီး။ နှလုံးတစ်ချောင်းတည်း ဖြစ်၍ တစ်ယောက်စီ အသီးသီးနေ၍ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌ ဤပြဿနာ၏ အနက်ကို စုံစမ်းဆင်ခြင်၍ ဖြေပါအံ့။" ဟု ဆိုပေ၏။

ထိုစကားကို မင်းကြီးကြားလျှင် နှလုံးမသာ ရှိတော်မူ၏။ ထိုသို့ ရှိငြားသော်လည်း၊ "ကောင်းပြီ။ ကြံလေဦး မကြံနိုင်မူကား သင်တို့ကို ပြည်မှ နှင်ထုတ်အံ့။" ဟူ၍ ဆိုလေ၏။

၄ယောက်သော သုခမိန်တို့သည် ပြာသာဒ်မှ သက်လေကုန်၍ သိန်းသည် ပက္ကည်၊ ကာမိန်း၊ ဒေဝိန်းတို့အား "ဆရာတို့။ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးမေးသော ပြဿနာသည် ခဲလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် ထမင်းငဖွာ မစားမူ၍ ကြံလေကုန်။" ဟု ဆိုပေ၏။

ရလည်းကောင်း

မဟောသဓာလည်း မိမိနေရာမှထ၍၊ ဥဒုမ္မရဒေဝီအထံသို့ သွား၍၊ “ရှင်မိဖုရား။ မင်းကြီးသည် ယမန်နေ့၌ လည်းကောင်း၊ ယခုနေ့၌ လည်းကောင်း အဘယ်အရပ်၌ ကြာကြာရပ်၍ ကြည့်သနည်း။” ဟု မေး၏။ ဥဒုမ္မရဒေဝီလည်း “မောင်ငယ်။ မင်းကြီး ယမန်နေ့က အထက်ပြာသာဒ်၌ စကြိုသွား၍ လေသာနန်းတံခါးဖြင့် ကြည့်၍ နေ၏။” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ‘ဤမင်းသည် လေသာနန်းတံခါးက တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်သည်ဖြစ်မည်။’ ဟု နှလုံးပိုက်၍ လေသာနန်းတံခါးတူရ၌ ကြည့်သည်ရှိသော်၊ ခွေး၊ ဆိတ်တို့၏ အမူအရာကို မြင်လေ၍၊ ‘ဤမင်းသည် ဤခွေး၊ ဆိတ်တို့ကို မြင်၍ပင် ပြဿနာပြုသည်။’ ဟု နှလုံးပိုက်၍ အိမ်သို့ သွားလေ၏။

ပက္ကုသ်၊ ကာမိန်း၊ ဒေဝိန်းတို့သည် သိန်းထံသွား၏။ သိန်းသည် “ဆရာတို့။ အသို့နည်း။ ပြဿနာ၏ အနက်ကို မြင်ပြီလော။” ဟု မေး၏။

ထိုလူတို့လည်း “မမြင်ပါသေး။” ဟူ၍ဆိုကုန်၏။

သိန်းလည်း “ဆရာတို့။ ထိုသို့ မမြင်ကုန်သည်ရှိသော် သင်တို့အား ပြည်မှ နှင်ထုတ်လေအံ့။ သင်တို့အသို့ ပြုကြကုန်အံ့နည်း။” ဟု မေး၏။

ထိုသူတို့သည် သိန်းကို “ဆရာကား မြင်ပြီလော။” ဟုမေး၏။ သိန်းလည်း “ဆရာတို့။ ငါလည်း မမြင်ပါသေး။ မမြင်ဘဲ မင်း၏အထံသို့ သွားချေသည်ရှိသော် မဖြေနိုင်လျှင် အမျက်ထွက်လတ္တံ့။ ငါတို့သည် ပြဿနာကို မြင်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်။ မဟောသဓာသော်ကား ငါတို့ထက် အဆ အရာ၊ အထောင် ကြိုလိမ့်မည်။ မဟောသဓာအိမ်သို့ သွားကြအံ့။” ဟုဆို၍၊ ဘုရားလောင်း၏ အိမ်တံခါးသို့ သွားလေ၍ လာသောအကြောင်းကို ပြောလေစေ၏။ မဟောသဓာသည် “ဝင်လာစေ။” ဟူ၍ ဆိုလျှင်၊ ဝင်လေ၍ မဟောသဓာနှင့် စကားစမြည် ပြောဟောပြီးလျှင်၊

“ဆရာမဟောသဓာ။ ပြဿနာ၏အနက်ကို သိပါပြီလော။” ဟု မေး၏။

မဟောသဓာက “သိပြီ။ ငါမသိသော် ဘယ်သူသိအံ့နည်း။” ဟု ဆို၏။

“ထိုသို့သိသော် ငါတို့အား သင်ပါလော့။” ဟု ဆို၏။

မဟောသဓာလည်း ဤသို့ကြံ၏။ ‘ဤသူတို့အား ငါမသင်သည်ရှိသော် ပြည်မှ နှင်ထုတ်လတ္တံ့။ ငါ့မူကား ဘုရား ၇ ပါးတို့ဖြင့် ပူဇော်လတ္တံ့။ ဤသူမိုက်တို့ မပျက်စီးစေတည်း။’ ဟု ကြံ၍၊ နိမ့်သောနေရာ၌ ရှိခိုးလျက် နေ၍၊ မဟောသဓာသည် မြင့်သောနေရာ၌နေ၍၊ “မင်းကြီးမေးသောအခါ ဤသို့ဆိုလေ။” ဟူ၍၊ ဂါထာ ၄ ပုဒ်၌ ၁ ဂါထာစီ သင်လိုက်လေ၏။ ထိုသူတို့လည်း မင်းအား ခစားအံ့သောငှာ သွားကြလေ၏။

မင်းကြီးလည်း သိန်းကိုခေါ်၍၊ “ဆရာသိန်း၊ ပြဿနာ၏အနက်ကို သိပြီလော။” ဟု မေး၏။

သိန်းလည်း “ရှင်မင်းကြီး။ ငါမသိသော် အဘယ်မည်သောသူ သိအံ့နည်း။” ဟူ၍ ဆိုပေ၏။

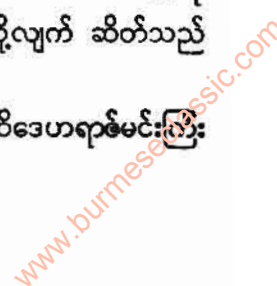
မင်းကြီးလည်း “ထိုသို့တပြီးကား ဖြေလော့။” ဟုဆို၏။

သိန်းလည်း မဟောသဓာသင်သောအတိုင်း ဤသို့ ဆို၏။

“အရှင်မင်းကြီး။ အမတ်သားတို့သည် လည်းကောင်း၊ မင်းသားတို့သည် လည်းကောင်း ဆိတ်၏အသားကို မနှစ်လိုကုန်၏။ ထိုအမတ်သား၊ မင်းသားတို့သည် ခွေး၏အသားကို မနှစ်လိုကုန်။ ထိုသို့လျက် ဆိတ်သည် နှင့် အဆွေခင်ပွန်း ဖွဲ့ကြကုန်၏။” ဟု ဆိုပေ၏။

သိန်းလည်း မဟောသဓာ သင်သောအတိုင်းသာလျှင် ဆိုလေ၏။ အနက်ကိုကား မသိ။ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီး

“သိန်းသည် သိလေပြီ။” ဟု မှတ်၍ ပက္ကုသ်ကို မေး၏။

ပတ္တနသလည်း “ရှင်မင်းကြီး။ ငါလည်း ပညာရှိ မဟုတ်ပါလော။” ဟု ဆို၍၊ မဟောသဓာသင်သော အတိုင်း “ရှင်မင်းကြီး။ အမတ်သား၊ မင်းသားတို့သည် ချမ်းသာကို အလိုရှိသောကြောင့် ဆိတ်၏အရေထု မြင်းကုန်းနီး ပြုကုန်၏။ ခွေး၏အရေကို မခင်းကုန်။ ထိုသို့လျက် ဆိတ်သည် ခွေးနှင့် အဆွေခင်ပွန်း ဖွဲ့၏။” ဟု မဟောသဓာသင်တိုင်း ဆိုလေ၏။ အဓိပ္ပာယ်ကိုမူကား မသိ။

ကာမိန်းလည်း မဟောသဓာသင်တိုင်း ဤသို့ဆို၏။

“မင်းကြီး။ ဆိတ်သည် လန်သောချို ရှိ၏။ ခွေးမူကား ချို မရှိ။ ဆိတ်မူကား မြက်ကို စား၏။ ခွေးမူကား ဟင်းမျိုးကို စား၏။ ထိုသို့လျက် ဆိတ်သည် ခွေးနှင့် အဆွေခင်ပွန်း ဖွဲ့ခြင်းကို ပြု၏။” ဟူ၍ ဆိုပေ၏။

ကာမိန်းလည်း မဟောသဓာသင်တိုင်းသာ ဆိုသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကိုမူကား မသိ။ မင်းကြီးသည် ‘၃ ယောက် သောသူတို့ကား သိပြီ။ ဒေဝိန်းကိုမေးအံ့။’ ဟူ၍ မေးပြန်၏။

ဒေဝိန်းလည်း မဟောသဓာ သင်သော ဂါထာကိုရွတ်၍- “အရှင်မင်းကြီး။ ဆိတ်သည် မြက်သစ်ရွက်ကို စား၏။ ခွေးကား မြက်သစ်ရွက်ကို မစား။ ယုန်ကို လည်းကောင်း၊ ကြောင်ကို လည်းကောင်း စား၏။ ထိုသို့ အစား မတူဘဲလျက် ဆိတ်သည် ခွေးနှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့၏။” ဟု ဆိုပေ၏။

ဤသို့လျှင် မဟောသဓာသင်တိုင်းကိုသာ ပြောကြလေ၏။ အနက်ကိုကား မသိကြ။

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးလည်း မဟောသဓာကို မေးပြန်၏။

မဟောသဓာသည် ထိုပြဿနာကိုဖြေလိုသောကြောင့် ဤသို့သော ဂါထာ ၂ ခုကိုရွတ်၏။

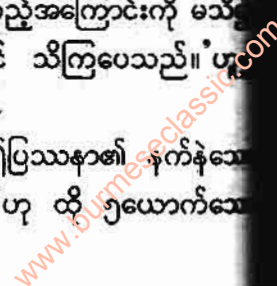
- ‘အဋ္ဌဗပဒေါ စတုပဒဿ၊ မေဏော အဋ္ဌနခေါ အဒိဿမာနော။
ဆဒိယမာဟရတိ အယံဣမဿ၊ မံသံအာဟာရတိ အယံ အမုဿ။ ။’
- ‘ပါသာဒဝရဂတော ဝိဒေဟသေဋ္ဌော၊ ဝိတိဟရမညောညဿဘောဇနံ။
အဒ္ဒကွိကိရ သက္ခိ တံ နေန္ဒော၊ ဗုဘုက္ကဿ ပုဏ္ဏမုခဿ စေတန္တိ။ ။’

အတ္ထကား-

‘မဟာရာဇ၊ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီး။ အဋ္ဌဗပဒေါ၊ ၈ ခုခွဲသောခြေ ရှိထသော။ အဋ္ဌနခေါ၊ ၈ခုသော ခြေသည်လည်း ရှိထသော။ အယံမေဏော၊ ဤဆိတ်သည်။ အဒိဿမာနော၊ မထင်ရှားစေမှု၍။ စတုပဒဿ၊ အခြေ ၄ ခု ရှိထသော။ ဣမဿ၊ ဤခွေးအား။ မံသံ၊ ဟင်းမျိုးကို။ အာဟာရတိ၊ ဆောင်ပေ၏။ အယံ ဤခွေးသည်။ ဣမဿ၊ ဤဆိတ်အား။ ဆဒိယံ၊ မြက်ကို။ အာဟာရတိ၊ ဆောင်ခဲ့ပေ၏။ ပါသာဒဝရဂတော၊ မြတ်သောပြာသာဒ်ထက်က နေထသော။ ဝိဒေဟသေဋ္ဌော၊ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးသည်။ အညောညဿ၊ အချင်းချင်း ဖြစ်၏။ ဘောဇနံ၊ အစာကို။ ဝိတိဟရံ၊ ဆောင်ကြကုန်သည်ကို။ အဒ္ဒကွိကိရ၊ မြင်လေသတတ်။ ဗုဘုက္ကဿ၊ အုတ်အုတ်ဟောင်သော ခွေး၏လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏမုခဿ၊ ပြည့်သောမျက်နှာရှိသော ဆိတ်၏လည်းကောင်း စတံသဒိ၊ ထိုခင်ပွန်းဖွဲ့ ကြသောအဖြစ်ကို။ နေန္ဒော၊ မင်းမြတ်သည်။ အဒ္ဒကွိကိရ၊ မြင်မိလေသတတ်။ ဣထံ ဤသို့။ အာဟ၊ ဆို၏။’

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးလည်း ၄ ယောက်သော ပညာရှိတို့အား မဟောသဓာ သင်သည့်အကြောင်းကို မသိ၍ ‘ဤပညာရှိတို့သည် ခဲလှစွာသောပြဿနာကို မိမိတို့၏ပညာစွမ်းဖြင့် ချည်းသာလျှင် သိကြပေသည်။’ ဟူ၍ ဝမ်းမြောက်သောကြောင့် ဤသို့ဆို၏။

“ငါ၏ပြည်၌ အဓိပ္ပာယ်သိလိုသော ဤသူခမိန်တို့ ရတော်ချေစွတကား။ ဤပြဿနာ၏ နက်နဲသော အဖြစ်ရှိသော သိမ်မွေ့စွာသောအနက်ကို ပညာရှိတို့သည် ကောင်းစွာဖြေပေကုန်၏။” ဟု ထို ၅ယောက်သော

အလောင်းကောင်

သူခမိန်တို့ကို နှစ်သက်တော်မူ၍ အသာထိုရ်မြင်း ကသော ရထား တစ်ယောက်တစ်ဆူစီ၊ တစ်ယောက်လျှင် လျှောက် တစ်ရွာစီ ပေးတော်မူ၏။

ဒါဒသနိပါတ်၌ ဆိတ်၊ ခွေးတို့၏ ပြဿနာကား ပြီး၏။

လူနှင့် ကြွက် အကြောင်း

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသော် ဘုရားအလောင်းကား ကျောက်ဆစ် အစားအမျိုး၌ ဖြစ်၏။

ကာသိတိုင်း တစ်ခုသောနိဂုံး၌ တစ်ယောက်သောသူဌေးသည် ရှိ၏။ မြှုပ်ထားအပ်သော ကုဋေ ၄၀ သော များစွာသော ရွှေ၊ ငွေတို့သည် ရှိကုန်၏။ သူဌေးမယားသည် သေလျှင် ဥစ္စာကို တပ်မက်မောသဖြင့် မြှုပ်ထားသောဥစ္စာ၏ အထက်၌ ကြွက်မ ဖြစ်လေ၏။ ဤသို့လျှင် ထိုသူဌေးအမျိုးသည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၏။ အမွယ်သည် ပြတ်၏။ ထိုရွာလည်း ပျက်စီးလေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုရွာဟောင်းရာ၌ ကျောက်ကို တူးဆစ်၏။ ထိုဥစ္စာကြောင့် ကြွက်မလည်း ကျက်စား နှိပ်သာငှာ သွားလာစဉ် ဘုရားလောင်းကို မြင်ဖန်များ၍ ဖြစ်သောချစ်ခြင်း ရှိ၍ ကြံ၏။

‘ငါ့အား များစွာသောဥစ္စာ ရှိ၏။ အကြောင်းမဲ့ ပျက်စီးလတ္တံ့။ ဤသူကို မိတ်ဖွဲ့၍ ဥစ္စာပေး၍ အမဲသားကို စားစေ၍ စားအံ့။’ ဟု ကြံ၍ ကြွက်မသည် တစ်နေ့သ၌ တစ်သပြာကို နှုတ်သီးဖြင့်ကိုက်ခဲ၍ ဘုရားအလောင်းထံသို့ လာ၏။

ဘုရားလောင်းလည်း ကြွက်မကိုမြင်လျှင် ချစ်ဖွယ်သောစကားဖြင့် ခေါ်လျက် “ချစ်သမီး။ အဘယ့်ကြောင့် အသပြာကို ယူလာဘိသနည်း။” ဟု မေး၏။

“ဖခင်။ ဤအသပြာကိုယူ၍ ကိုယ်လည်း သုံးဆောင်ပါ။ အကျွန်ုပ်အဖို့လည်း အမဲကို ဆောင်ခဲ့ပါ။” ဟု

ဘုရားလောင်းလည်း ဝန်ခံ၍ အမဲကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် ကြွက်မအား ပေး၏။ ကြွက်မလည်း ထိုအမဲကို မိမိနေရာသို့ သွား၍ အလိုရှိတိုင်း စား၏။

ထိုအခါမှစ၍ ဤနည်းဖြင့် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ဘုရားလောင်းအား ၁ သပြာ ၁ သပြာ ပေး၏။ ဘုရား လောင်းလည်း အမဲပေး၏။

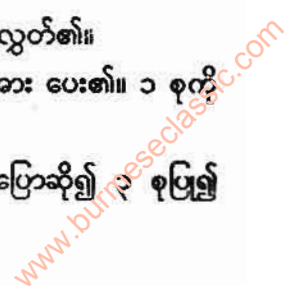
တစ်နေ့သ၌ ကြွက်မကို ကြောင်တစ်ခုက ဖမ်း၍ ထိုကြောင်ကို ကြွက်မက “အဆွေကြောင်။ ငါ့ကို လွှတ်ပါလင့်။” ဟု ဆို၏။

“ဘယ်ကြောင့် မသတ်ရအံ့နည်း။ ငါကား အလွန်ငတ်၏။ မစားဘဲနေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။” ဆို၏။ ကြွက်မက “တစ်နေ့တည်းသာ အမဲ စားလိုသလော။ နေ့တိုင်း စားလိုသလော။ ငါသည် သင့်အား

အခါပြတ် အမဲ ပေးပါအံ့။ အကျွန်ုပ်ကို လွှတ်ပါ။” ဆို၏။ ကြောင်က “သင်ဆိုသည့်စကားအတိုင်း မမေ့မလျော့စေလင့်။” ဆို၍ ကြွက်မကို လွှတ်၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ကြွက်မသည် မိမိအဖို့ ဆောင်ခဲ့သောအမဲကို ၂ စုခွဲ၍ ၁ စုကို ကြောင်အား ပေး၏။ ၁ စုကို

ထိုနောက် ကြောင်တစ်ခုက ဖမ်းပြန်၏။ ထိုကြောင်ကိုလည်း ရှေးနည်းအတူသာ ပြောဆို၍ ၁ စုပြု၍

ကြောင်တစ်ခုကလည်း ဖမ်းပြန်၏။ ထိုကြောင်ကိုလည်း ရှေးနည်းအတိုင်းပြောဆို၍ ၄ စုပြု၍ စားရ၏။ တစ်ဖန် ကြောင်တစ်ခုက ဖမ်းပြန်၍ ရှေးအတိုင်းဆိုလျက် ၅ စုပြု၍ စားရ၏။

ကြွက်မသည် အစားနည်းသောကြောင့် ကြုံလို့ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ကြွက်မ ကြံသည်ကိုမြင်လျှင်

“ချစ်သမီး။ အဘယ့်ကြောင့် ညှိုးငယ်ရသနည်း။” ဟု မေး၍ တစ်ခုမကျန် ပြန်ပြောလေ၏။

ဘုရားလောင်းက “အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါ့အား မကြားဘိသနည်း ပြုအပ်သောအမှုကို ငါ မပြုရလော့” ဟု နှစ်သိမ့်စေ၍ စင်ကြယ်စွာသော ဖန်ကျောက်ဖြင့် ဂူလိုက်လုပ်၍

“သင်သည် ဤဂူလိုက်တွင်းသို့ ဝင်၍နေလော့။ ကြောင်လာသောအခါ ကြမ်းတမ်းသောစကား ခြိမ်းခြောက် မောင်းလေစေ။” ဟု ဆို၏။ ကြွက်မလည်း ထိုလိုက်သို့ ဝင်၍ ဝပ်၏။

ကြောင်တစ်ခုလာ၍ “အမဲပေးလော့” ဟု ဆို၏။

ကြွက်မလည်း “ငါ အဘယ့်ကြောင့် ပေးရအံ့နည်း။ နင့်သားသမီးတို့ကို စားလေတော့လား။” ဆိုတည့်တည့် ‘ကြောင်သည် ဖလံဂူတွင်း၌နေသည်။’ ဟု အတွေးမရှိ မသိချေ၍ မျက်စိအစွမ်းဖြင့် ‘ဖမ်း၍စားတော့အံ့။’ အဆောတလျင်ပြေးလာလျှင်၊ ရင်ဖြင့် ဖလံဂူကို တိုက်မိ၍၊ ရင်ကွဲ၍ ထိုအရပ်၌ပင် သေလေ၏။ ထိုနည်းနည်းသာ နောက်လာ၍တောင်းသော ကြောင်တို့လည်း အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်ကုန်၏။

ထိုမှစ၍ ကြွက်မသည်လည်း ဘေးမရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းအား နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ၂၁ ပြာ-၃၁ တို့ကို ပေး၏။ အစဉ်သဖြင့် အလုံးစုံကို အကုန်ပေး၏။ ထို ၂ ယောက်သောသူတို့သည် အသက်ရှည်သမျှကာလပတ်လုံး အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်ကို မပျက်မူ၍ တည်ကြကုန်၏။

“ကြောင် ၄ ခုသည် မုန့်အလှူခံသော ရဟန်း ၄ ယောက်။ ကြွက်မသည် ကာဏာ၏အမိ။ ကျောက်သမားသည် ငါ့ဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏။” -ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိရှိသော ဗမ္မဇာတ်၌ လူနှင့်ကြွက် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကြဟန်ကို သိရာ၏။-ဟူလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ မဟောသဓာသုခမိန်သည် မိမိအသက်၊ စည်းစိမ်တို့၏ အန္တရာယ်ဖြစ်သော ရန်သူစင်စစ် ဖြစ်သကဲ့သို့ ကို ‘ရန်သူ’ ဟု အမှတ်မထား။ ၎င်းတို့၌ ဘေးဥပါဒ်ရောက်လိမ့်မည်ကို စိုးရိမ်၍ သည်းခံ၍ တရားဖြင့် ပြဿနာ၏ အနက်ကို သင်ကြားခြင်း ပြုသကဲ့သို့၊ ယခုအခါ အကြင်သူတော်ကောင်းတို့သည်လည်း ငါ၏ရန်ဖက်၊ ငါ့ကို မည်သည့်နေ့ရက်က မည်သို့ပြုလေသည်။-ဟု ရန်ငြိုးမဖွဲ့ဘဲ ဗြဟ္မစိုရ်နလုံးသွင်း၍ ရန်သူဖြစ်စေကာမူ မေတ္တာကို ရှေ့ထားရမည်။-ဟု ပြအပ်သောဥပဒေသတစ်ချက်။

လူနှင့်ကြွက်တို့လည်း အဆွေခင်ပွန်းမပျက် နှစ်သက်ကြင်နာစွာ ပေါင်းသင်းမိတ်ဆွေပြုကြသဖြင့် ၂ ဦးအကျိုးစီးပွားများကြခြင်း၊ လောဘကြောင့် ဒေါသပွား၍ စော်ကား ကျူးလွန်သော ကြောင်မိုက် ၄ ကောင်တို့အပေါ် အမြော်အမြင် ဆင်ခြင်ခြင်း မရှိ။ ဒေါသကိုသာလျှင် လိုက်စား၍ မိမိတို့အသက်ကို မိမိတို့ပင် သတ်လေသကဲ့သို့ အကြင်သူတော်ကောင်း ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည်လည်း ဥစ္စာဓန၊ ဂုဏ်မာနနှင့် ဒေါသရှေ့ထား ထောင်လွှားကြသောကဗလကိုကိုးစား၍ သူတစ်ပါးတို့အား နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း ဖြင်းကို မပြု။ ရှေးရှုမေတ္တာဖြင့် ‘သြော်-ဒေါသဟူသော လူတို့၌ လောက၊ သံသရာ-လမ်း ၂ ဖြာတွင် ကပ်၍ညှဉ်းဆဲ တတ်သည်တကား။’ ဟု ကြီးမားသော သံသရာကြေစေရန် ဤပုံစံ ၂ ရပ်နှင့်တကွ ပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၉၉

ပုဒ်ရင်း။ ။ ကျေးနှင့်ဆက်ရက် ခင်ပုပ်ငှက်နှင့်ကြောင် နတ်ပြည်တက်မင်း။-ဟုရာဇ်

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ တေသကုဏဇာတ်တော်၌ လာသော ဘုရားလောင်း ကျေးမင်း မွှေးက၏တရားတော်ကို နာရသော မင်းကြီးသည် နတ်ပြည်သို့ရောက်၏။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ တေသကုဏဇာတ်တော်၌လာသည့် ကျေး၊ ဆက်ရက်၊ ခင်ပုပ်ငှက်တို့ကို မင်းကြီးမှီဝဲ ပေါင်းဖော် ဟန်ကား ဤသို့တည်း။

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသောအခါ ထိုမင်း၌ သားတစ်ယောက်မျှ မရှိ။

ထိုမင်းသည် ဥယျာဉ်သို့ထွက်၍ မင်္ဂလာရှိသော အင်ကြင်းပင်၏အရင်း ခင်းအပ်သောနေရာ၌နေစဉ်၊ မော်၍ ကြည့်တော်မူလျှင်၊ ငှက်သိုက်ကို မြင်တော်မူ၍ တစ်ယောက်သောသူကို ခေါ်ပြီးလျှင်၊ တစ်စုံတစ်ခု နှို၊ မရှိကို ကြည့်စေ၍ ထိုအသိုက်၌ ၃ လုံးသောငှက်ဥကို မြင်လျှင် မင်းအား လျှောက်၏။

မင်းလည်း “ငှက်ဥ၏အထက်၌ နှာခေါင်းလေကို မလွှတ်လင့်။” ဆို၍ ပန်းထည့်ထားသောတောင်း၌ ဝါပွမ်းပုံကို ခင်း၍ ထိုအခင်း၌ ငှက်ဥတို့ကို ထားစေပြီးလျှင်၊ သာယာစွာ ဆင်းသက်စေ၍၊ အောက်သို့ ရောက်သော ထာလ ပန်းတောင်းကို ကိုင်တော်မူ၍ “အဘယ် ငှက်တို့၏ အဥတို့နည်း။” ဟု အမတ်တို့ကို မေး၏။

အမတ်တို့က မုဆိုးတို့ကို ခေါ်စေ၍မေးသော်၊ မုဆိုးတို့က “တစ်လုံးကား ခင်ပုပ်ငှက်ဥ၊ တစ်လုံးကား ဆက်ရက်ဥ၊ တစ်လုံးကား ကျေးဥ။” ဟု ဆိုကြကုန်၏။

“တစ်ခုတည်းသောအသိုက်၌ ၃ မျိုးကုန်သောအဥတို့သည် ဖြစ်ကုန်မည်လော။” ဟု မင်းကြီး မေးလျှင်၊ “ဖြစ်ပါ၏။ စောင့်ရှောက်သောသူ မရှိသော် ပျက်စီးကုန်လတ္တံ့။” ဟု ဆိုကုန်လျှင်၊

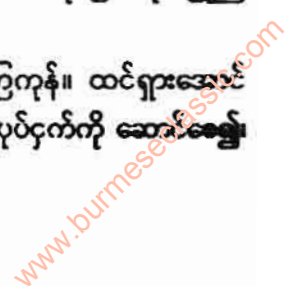
မင်းလည်း နှစ်သက်၍ “ဤသူတို့သည် ငါ၏သားဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။” ဟု ထိုဥ ၃ လုံးတို့ကို အမတ် ၃ ယောက်တို့အား ဆောက်နှင်း၍၊ “သင်တို့ ကောင်းစွာသိမ်းဆည်း၍ ပေါက်သောကာလ ငါ့အား ကြားလှည့် ထုန်။” ဟုမိန့်၏။

အမတ်တို့လည်း စောင့်ရှောက်၍၊ ရှေးဦးစွာ ခင်ပုပ်ငှက်ပေါက်၍ မင်းကြီးကြားလျှင် ‘ဝေဿန္တရာ’ ဟု နှည့်၏။

ထိုနောက် ဆက်ရက်မငယ် ပေါက်လျှင် ‘ကုဏ္ဍလိနီ’ ဟု မည့်၏။

ထိုနောက် ကျေးသားပေါက်လျှင် ‘မွှေးက’ ဟု မည့်၏။ ထိန်းသောသူတို့ကို များစွာသောဥစွာတို့ကိုပေး၏။ မင်းကြီးကား ခင်ပုပ်၊ ဆက်ရက်မ၊ ကျေးသားတို့ကို ‘ငါ၏သားတော်၊ သမီးတော်’ ဟု ခေါ်လေ့ပြု၏။ အမတ်တို့လည်း “ငါတို့မင်းကြီးသည် တိရစ္ဆာန်တို့ကို ‘သား၊ သမီး’ ဟူ၍ ခေါ်ဘိ၏။” ဟု ပြက်ရယ်ပြုကြ

ထုန်၏။ မင်းကြီးသည် ‘ဤခင်ပုပ်၊ ဆက်ရက်၊ ကျေးတို့၏ ပညာပြည့်စုံခြင်းကို မသိကြကုန်။ ထင်ရှားအောင် ပြောအံ့’ ဟု ကြံ၍၊ မင်းရင်ပြင်၌ မဏ္ဍပ်ကြီးစွာပြု၍၊ အခြံအရံကြီးစွာနှင့် မင်းကြီးနေ၍၊ ခင်ပုပ်ငှက်ကို ဆောင်စေ၍၊ အဆင်းပျဉ်၌ နေစေ၍ ရာဇာဓိပတိ မေး၏။

ခင်ပုပ်ငှက်လည်း “မင်းကြီး။ မင်းတို့မည်သည် ၃ ပါးသောတရား၌ တည်စေအပ်၏။
‘၃ပါး’ ဟူသော်ကား-

- ၁ - ချွတ်ယွင်းသောမုသာဝါဒကိုမဆိုရာ။
- ၂ - အမျက်မထွက်ရာ။
- ၃ - သူ့ကို ကျီစယ်ရွှင်မြူးကစားမှုကိုမပြုရာ။

ဤတရားတို့ကို နှလုံးသွင်း၍ ရှောင်ကြဉ်ရာချေသည်။” ဟု ‘ပဌမေနဝိတထံ ကောဓံဟာသံနိဝါယေ’ စသော ဂါထာကိုရွတ်၍ ဟော၏။

ဤဂါထာ၌ ကောဓံ ဟာသံမှာ ဟာသံ ဟုရှိလျှင် သဂိုဏ်း မလွတ်။ ဟာသံရှိလျှင် လွတ်၏။-ဟူရာသည်။
အဋ္ဌကထာတွင် ‘ဟသန္တိဟာသံ အယမေဝါ ပါဠော’ ဟူ၍ ဖွင့်ပြန်သည်။ ဟာသံရှိသော ပါဠိသည်ပင် ပါဠိတော်ဟောင်းရန်သည် -ဟု ဆိုရာရောက်သည်။

ဤတရားကို အကျယ်ဟောလျှင် ဝေဿန္တရာအား သေနဂုတ္တအရာ၌ ထား၏။
နောက် ဆက်ရက်မကို မေး၏။ ကုဏ္ဍလိနီလည်း ဤသို့ ဟော၏။

“မရသေးသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရအောင်ပြုရာ၏။ ရပြီးသည်ကို မြဲမြံအောင်စောင့်ရာ၏။” ဟု-
‘ဒွေဝ တာတ ပဒကာနိ၊ ယတ္ထ သဗ္ဗံ ပတိဋ္ဌိတံ။

အလဒ္ဓဿစယောလာဘော၊ လဒ္ဓဿ စာနရက္ခဏာ။ ။’ စသော ၁၁ ဂါထာတို့ကို ရွတ်၍ဟော၏။
မင်းကြီးလည်း ကုဏ္ဍလိနီကို ဘဏ္ဍာစိုးအရာ၌ ထား၏။
နောက် ဇမ္ဗူကကျေးသားကို မေး၏။

ဘုရားလောင်းကျေးမင်းလည်း “လောက၌ အား ၅ ပါး ရှိ၏။ ၅ ပါး ဟူသော်ကား- ၁-လက်ရုံးအား၊
၂-စည်းစိမ်ဥစ္စာအား၊ ၃-အမတ်အား၊ ၄-အမျိုးအနွယ်စဉ်အား၊ ၅-ပညာအား။ ဤ ၅ ပါးသောအားမျိုးတို့တွင်
‘ပညာဝ သုတံ ဝိနိစ္ဆိနီ။ ပညာ ကိတ္တိသိ လောကတမိနီ’ စသောဂါထာတို့ဖြင့် ‘ပညာအားသာလျှင်
ကမ်းလွန်မြတ်သော အကြောင်း’ကို ဟော၏။

ထိုနောက်လည်း ၁၀ ဂါထာတို့ဖြင့်
‘ဓမ္မဉ္စရမဟာရာဇ၊ မာတာပိတုသုခတ္ထိယ။

ဣဓဓမ္မံ စရိတ္တာန၊ ရာဇာသဂ္ဂံဂမိဿတိ။ ။’ အစရှိသော ဆန်းကြယ်သောတရားတို့ကို ဟော၍အပြီးတွင်
ဇမ္ဗူကကျေးမင်းအား သေနာပတိအရာ၌ ထား၏။

မင်းကား အာနန္ဒာ။ ကုဏ္ဍလိနီကား ဥပ္ပလဝဏ်။ ဝေဿန္တရာကား သာရိပုတြာ။ ဇမ္ဗူကကျေးမင်းကား
ဘုရား ဖြစ်လှ၏။

ဤတေသကုဏဇာတ်တော်၌ ‘တယောပိနော ရညော အတ္ထဉ္စ ဓမ္မဉ္စ အနုသာတီသု။ မဟာသတ္တသ
ဩဝါဒေဋ္ဌတွာရာဇာဒါနာဒီနိ ပုညာနိကတွာ သဂ္ဂပရာယနော အဟောသိ’ ဟု တိုက်ရိုက်လာသောကြောင့်
‘ကျေးနှင့် ဆက်ရက်၊ ခင်ပုပ်ငှက်ကြောင့် နတ်ပြည်တက်မင်း။’ ဟု ဆိုသည်ကို သိရာ၏။-ဟူလိုသည်။

၉၃

- စုန်ရင်း။** ။ နေမင်းကိုပြိုင်သည့် ဉာဏ်လှိုင်သည့်ဟင်္သာကြောင့် ကောင်းရာရောက်မင်းခေါင်။-ဟုရာဇ်-
- စိတ္တက္က။** ။ ဝေဒဟင်္သာဇာတ်၌လာသော ဘုရားလောင်းဟင်္သာမင်းကို အမှီပြု၍ ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် သုဂတိသို့ ရောက်ရသည်။-ဟုဆိုလိုသည်။
- စိတ္တရာ။** ။ ‘နေမင်းကိုပြိုင်သည့် ဉာဏ်လှိုင်သည့်ဟင်္သာ’ ဟူသည်ကား ဝေဒဟင်္သာမင်းကို ဆိုလိုသည်။ ‘ကောင်းရာရောက်မင်းခေါင်’ ဟူသည်ကား ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို ဆိုလိုသည်။

ထိုအကြောင်းကား ဤသို့တည်း။

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဝေဒဟင်္သာ အမျိုး၌ဖြစ်၍ ဟင်္သာပေါင်း ၉ သောင်းခြံရံလျက် စိတ္တကုဋတောင်၌ နေ၏။ တစ်နေ့သ၌ တစ်ခုသော နိုင်ငံဝယ် အလိုလိုရောက်သော သလေးစပါးကိုစား၍ ကောင်းကင်၌ ရွှေသင်ဖြူးကိုဖြန့်သကဲ့သို့ များစွာသော အမြွေအရံဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်၏ အထက်အဖို့ဖြင့် ညင်းညင်းသာသာ တင့်တယ်စွာသောသွားခြင်းဖြင့် ကြွသွားသော ဘုရားလောင်းကို ဗာရာဏသီမင်း မြင်လျှင်၊ “ဤဟင်္သာသည် ငါ့ကဲ့သို့မင်းပင် ဖြစ်ရာ၏။” ဟုကြံ၍ အမတ်တို့ကို ခေါ်၍ ပန်းနံ့သာ ကိုင်၍ ဟင်္သာမင်းကိုကြည့်လျက် အလုံးစုံသော တူရိယာမျိုးတို့ကို တီးမှုတ်စေ၏။

ဟင်္သာမင်းလည်း ပူဇော်သက္ကာရ ပြုသည်ကိုမြင်၍ ဟင်္သာတို့ကို “ဤမင်း ပူဇော်သက္ကာရပြုသည်ရှိသော် အဘယ်ကို တောင့်တသနည်း။” ဟု မေး၏။

“အရှင်ဟင်္သာမင်းနှင့် အဆွေခင်ပွန်း၏အဖြစ်ကို တောင့်တပါ၏။” ဟု လျှောက်ကြသည်ရှိသော်၊ မင်းနှင့် အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်ကို ပြု၍ ပျံသွားလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မင်းကြီး ဥယျာဉ်သို့ထွက်ခွာသောအခါ ဟင်္သာမင်းသည် အနဝတတ်အိုင်သို့ သွား၍၊ အတောင် ထစ်ဖက်ဖြင့် ရေကို၊ အတောင်တစ်ဖက်ဖြင့် နံ့သာမှုန့်ကို ယူ၍၊ မင်းကို ရေဖြင့်ချိုးစေ၍၊ နံ့သာမှုန့်ဖြင့် ကျံ၍ ယူရားမြင်စဉ် စိတ္တကုဋတောင်သို့ သွားလေ၏။

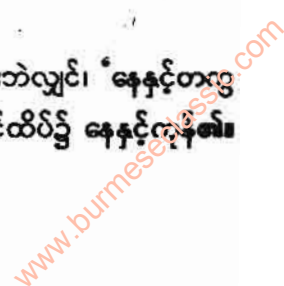
ထိုအခါမှစ၍ မင်းသည် ဘုရားလောင်းကို မြင်လို၍၊ ‘ငါ၏အဆွေ ယနေ့လာလတ္တံ့။ ယနေ့လာလတ္တံ့။’ ဟု တောင့်တ၍ လာအံ့သောခရီးကို ကြည့်လျက်နေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ ညီ ၂ ယောက်တို့သည် “နေနှင့်တကွ ပြိုင်၍ပြေးအံ့။” ဟု တိုင်ပင်ကြ၍၊ ဘုရားလောင်းအား “အကျွန်ုပ်တို့သည် နေနှင့် ပြိုင်၍ ပြေးကုန်အံ့။” ဟု ကြားကုန်၏။

“ငါ့ညီတို့။ ‘နေ၏ လျင်ခြင်း’ မည်သည်ကား အလွန်လျင်၏။ နေနှင့် တကွပြေးခြင်းမှာ မတတ်နိုင်လတ္တံ့။ အကြား၌လျှင် ပျက်စီးကုန်လတ္တံ့။ မသွားကြကုန်လင့်။” ဟုမြစ်တော်မူ၏။

ညီတော်တို့ကား ၃ ကြိမ်မြောက် တောင်းပန်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းလည်း ၃ ကြိမ်မြောက်အောင် မြစ်တော် ပြုသည်သာတည်း။

ထိုညီတို့သည် မာန်ခက်ထန်ကုန်၏။ မိမိအစွမ်းကို ကိုး၍ ဘုရားလောင်းအား မကြားဘဲလျှင်၊ ‘နေနှင့်တကွ ပြိုင်၍ ပြေးကုန်အံ့။’ ဟု ကြံကြကုန်၍၊ နေမှထွက်မီကပင်လျှင် သွားကြ၍ ယုဂန္ဓိရ်တောင်ထိပ်၌ နေနှင့်ကုန်၏။

ဘုရားလောင်းလည်း ညီတော်တို့ကို မမြင်၍။ “ငါ့ညီတို့သည် ဘယ်သို့ သွားလေကုန်သနည်း။” ဟု မေး၍ ထိုအကြောင်းကို သိသဖြင့်၊ ‘ငါ့ညီတို့သည် နေနှင့်ပြိုင်၍ ပြေးခြင်းငှာ မတက်နိုင်ကုန်ရာ။ ခရီးအကြား၌ သာလျှင် ပျက်စီးကုန်လတ္တံ့။ ညီတို့၏အသက်ကို ငါပေးအံ့။’ ဟုကြံ၍၊ ဘုရားလောင်းလည်း သွား၍ ယုဂန္ဓိရံ တောင်ထိပ်၌လျှင် နေတော်မူလင့်၏။

ထိုအခါ နေဝန်းသည် တက်လတ်သော် ဟင်္သာပျို ၂ ခုတို့ ပျံတက်၍ နေနှင့်တကွ ပြေးကုန်၏။ ဘုရားလောင်းလည်း ထိုသူတို့နှင့်တကွ ပြေးတော်မူ၏။

ညီငယ်သည် နံနက်နေတက်တိုင်အောင် ပျံခဲ့၍ ပင်ပန်းလေ၏။ အတောင်အစပ်အဆက်တို့၌ မီးထသော အခါကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ ညီငယ်သည် ဘုရားလောင်းအား ‘မတတ်နိုင်ပါပြီ။’ ဟု အမှတ်ပေးလျှင်၊ ညီတော်ကို “မကြောက်လင့်။ ငါ့ညီ၏အသက်ကို ပေးအံ့။” ဆို၍ အတောင်ချိုင့်ဖြင့် ဝိုက်ပြီးလျှင်၊ နှစ်သိမ့်စေ၍၊ စိတ္တကုဋတောင်သို့ ဆောင်ခဲ့၍ ဟင်္သာတို့၏အလယ်၌ ထားပြီးမှ၊ တစ်ဖန် ပျံတက်ပြန်၍ နေရှိရာသို့ရောက်လျှင် ညီတော်အကြီးနှင့် အတူတကွပျံသန်းပြန်၏။

ညီတော်အကြီးလည်း မွန်းတည့်ခါနီးသည့်တိုင်အောင် နေနှင့်တကွ ပြန်ပြေး၍ ပင်ပန်းပြန်လေလျှင်၊ အတောင်အစပ်အဆက်တို့၌ မီးထသောအခါကဲ့သို့ ဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားလောင်းအား “နောင်တော်မင်းမြတ်။ မစွမ်းနိုင်ချေပြီ။” ဟု အမှတ်ပေး၏။

ဘုရားလောင်းလည်း ညီတော်အကြီးကို ညီတော်အငယ်နည်းတူလျှင် သက်သာရာ ရစေ၍ အတောင်ချိုင့်ဖြင့် ချီယူ၍ စိတ္တကုဋတောင်သို့သာလျှင် လာခဲ့၏။

ထိုခဏ၌ နေဝန်းသည် မွမ်းတည့်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ဘုရားလောင်းလည်း ‘ယနေ့ ငါ၏အားကို စုံစမ်းအံ့။’ ဟုကြံ၍၊ တစ်ဟုန်တည်းဖြင့် ပျံပြေး၍၊ ယုဂန္ဓိရံ တောင်ထိပ်၌ နားနေတော်မူ၍၊ ယုဂန္ဓိရံတောင်မှပျံတက်၍ တစ်ဟုန်တည်းဖြင့် နေဝန်းထံသို့ရောက်လျှင် ရံခါရံခါ ရှေ့မှ၊ ရံခါရံခါ နောက်မှ လိုက်ပြေး၏။

နောက် ကြံတော်မူပြန်သည်ကား ‘ငါ့အား နေနှင့်ပြိုင်၍ ပြေးခြင်းသည် အကျိုးမရှိ။ မသင့်သောနှလုံးသွင်းခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ ငါ့အား နေနှင့် ပြိုင်၍ပြေးသဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း။ ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွား၍ ငါ၏အဆွေ ဖြစ်သော မင်းကြီးအား အကျိုးစီးပွားနှင့် ယှဉ်သောစကား၊ ကုသိုလ်တရားနှင့် ယှဉ်သောစကားကို ငါပြောဟောအံ့။’ ဟု ကြံပြီးလျှင်၊ ဘုရားလောင်းသည် နတ်ပြန်တော်မူခဲ့၍၊ နေမင်းသည် ကောင်းကင်အလယ် မွန်းတည့်စဉ်လျှင် အလုံးစုံသောဓမ္မဒိပ်ကျွန်းကို အတွင်းစွန်းဖြင့် လှည့်လည်တော်မူပြီး၍၊ ဗာရာဏသီပြည်သို့ လာခဲ့၍ ခြံ၏အထက်အဖို့၌ လျင်စွာသောအဟုန်ဖြင့် လှည့်လျှင်၊ ၁၂ ယူဇနာရှိသော အလုံးစုံသောဗာရာဏသီပြည်သည် ဟင်္သာဖြင့် ဖုံးအုပ်ဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ အပေါက်မထင် တစ်ပြင်တည်းဖြစ်၏။ အစဉ်သဖြင့် အဟုန်တည့်စေသည်ရှိသော် ကောင်းကင်၌ အပေါက်အကြားတို့သည် ထင်ကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် အဟုန်ကို ယုတ်စေ၍၊ ကောင်းကင်မှ သက်၍၊ ခြင်္သေ့ခံသော လေသွန်နန်းတံခါးစံ ရှေးရှုရာအရပ်၌ ရပ်၏။

မင်းကြီးသည် “ငါ၏အဆွေ လာချေပြီ။” ဟု နှစ်လိုဝမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍၊ နေစိမ့်သောအရာ ရွှေအင်းပျဉ်ကို ခင်းစေ၍၊ “ဟင်္သာမင်း။ ဝင်၍ နေတော်မူပါလော့။” ဟုဆို၏။

ရတနာတို့

ဘုရားလောင်း ရွှေအင်းပျဉ်းနေလျှင် အကြိမ် ၁၀၀၀၀၀သော ဆီတို့ဖြင့် အတောင်ကြားတို့ကို လိမ်းကျံ၍
အသွေးနှင့် ပျားလူးပေါက်ပေါက်၊ ပျားရည်၊ သကာရည်တို့ကို ကျွေးပြီး၍။ “ဟင်္သာမင်း။ သင်တစ်ယောက်တည်း
သာလျှင် ကြွလာသလော။” ဟုမေး၏။

ဘုရားလောင်းလည်း အကြောင်းမျိုးကို အကျယ်အားဖြင့် ပြော၏။

မင်းကြီးလည်း ဘုရားလောင်းကို “အဆွေဟင်္သာမင်း။ နေနှင့် ပြိုင်၍ပြေးသောအဟုန်ကို ပြတော်မူပါ။
” ဟု ဆို၏။

“ထိုအဟုန်ကို ပြခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း။” ဟု ဆိုလျှင်။ “ထိုသို့တပြီးကား အတူမျှကို ပြတော်မူပါ။”
ဟုဆို၍။ “ကောင်းပြီ။” ဟု ဝန်ခံ၍ အကွဏ္ဍာဝေဓိလေးသမားတို့ကို စုဝေးစေ၏။

ဘုရားလောင်းလည်း ငှာ ယောက်ကုန်သော လေးသမားတို့ကို ယူ၍၊ မင်းကြီးနန်းမှ သက်ခဲ၍၊ နန်းရင်ပြင်၌
အောက်တိုင် စိုက်စေ၍၊ ကိုယ်တော်၏လည်၌ ခေါင်းလောင်းငယ်၊ ဆည်းလည်းငယ်ကို ဆွဲစေ၍ ကျောက်တိုင်၏
အထက်၌ နေလျက်၊ ငှာ ယောက်ကုန်သောလေးသမားတို့ကို ကျောက်တိုင်ကို မှီ၍၊ အရပ် ငှာ မျက်နှာသို့ ရှေးရှု
အား၍။ “တစ်ပြိုင်နက် အရပ် ငှာ မျက်နှာတို့သို့ ငှာ ခုသောမြားတို့ကို ပစ်စေကုန်လော့။ မြေသို့ မရောက်ကုန်မီလျှင်
ဆိုမြား ငှာ ခုကိုဆောင်၍ ထိုလေးသမားတို့၏ခြေရင်း၌ ချအံ့။ ထိုမြားကို ယူအံ့သောငှာ သွားသောအဖြစ်ကို
ဆည်းလည်းသံ အမှတ်ဖြင့်လျှင် သင်မင်းကြီး သိတော်မူလော့။ စင်စစ်မူကား အကျွန်ုပ်ကို မမြင်ရသည်
ဖြစ်လတ္တံ့။” ဟု ဆိုပြီးမှ လေးသမားတို့ကို တစ်ပြိုင်နက် လျင်စွာပစ်လွှတ်စေကုန်၏။

ထို လျင်စွာပစ်လွှတ်အပ်ကုန်သော မြားတို့ကို ယူဆောင်၍၊ လေးသမားတို့၏ခြေရင်း၌ ထား၍ ကျောက်
တိုင်ထက်၌ နေတော်မူပြီးသော်၊ ဘုရားလောင်းသည် ကိုယ်ကို ပြ၍။ “အရှင်မင်းကြီး။ အရှင်မင်းကြီးသည်
ငါ့ပစ်လျင်ခြင်းကို မြင်ပြီလော။” ဟု မိန့်တော်မူ၍။ “မင်းကြီး။ ဤလျင်ခြင်းသည် ငါ့အား မြတ်သောလျင်ခြင်း
လည်း မဟုတ်။ အလတ်သောလျင်ခြင်းလည်း မဟုတ်။ အားနည်းစွာသော၊ ယုတ်သောလျင်ခြင်းတည်း။” ဟု
ဆိုတော်မူသည်ရှိသော်၊ ဘုရားလောင်းကို မေးပြန်၏။

“အဆွေ။ အဆွေတို့၏လျင်ခြင်းထက် တစ်ပါးသော အလွန်လျင်သောအဟုန်သည် ရှိဦးမည်လော။” ဟု
မေး၏။

“မင်းကြီး။ ဪ-ရှိသေး၏။ ငါ၏ မြတ်သောအဟုန်ထက် အဆအရာ၊ အဆအထောင်၊ အဆအသိန်းဖြင့်
ဤသတ္တဝါတို့၏ အာယုသင်္ခါရသည် ကုန်တတ်ကုန်၏။ ပျက်တတ်ကုန်၏။” ဟုဆို၍၊ ခဏိကန်ရောဓ၏ အစွမ်းဖြင့်
ပစ်တရားတို့၏ချုပ်ခြင်းကို ပြတော်မူ၏။ ထိုနောင်မှ နာမ်တရားတို့၏ ချုပ်ခြင်းကို ပြ၏။

မင်းကြီးလည်း ဘုရားလောင်း၏စကားကို ကြား၍၊ သေဘေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ သတိကိုဖြစ်စေခြင်းငှာ
အာတန်နိုင်သဖြင့် မြေ၌ လဲလေ၏။ လူများတို့လည်း ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်ကြကုန်၏။ မင်းကြီးမျက်နှာကို
မြင်သွန်းလောင်း၍ သတိကို ရစေကုန်၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးကို “မကြောက်လင့်။ မရဏ သာတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားစေကုန်လော့။ ရာဇဓမ္မ ၁၀ ပါး
တို့ကို ကျင့်တော်မူကုန်လော့။ ဒါနအစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုတော်မူကုန်လော့။ မမေ့မလျော့သည်
ဖြစ်ကုန်လော့။” ဟု မိန့်၏။

ခဏိကန်ရောဓ = ခဏမြိုင်၍ ဝဋ်ဆင်းရဲချုပ်ခြင်း။

မင်းကြီးလည်း “သခင်နှင့်တူသော ဉာဏ်ပညာနှင့်ပြည်စုံသော ဆရာနှင့် ကင်း၍နေခြင်းငှာ မတတ်နိုင် စိတ္တကုဋတောင်သို့ မကြွမူ၍၊ အကျွန်ုပ်အား တရားဟောလျက် အကျွန်ုပ်၏ကိုးကွယ်ရာ ဆုံးမသောဆရာအဖြစ် တည်၍ ဤအရပ်၌သာ နေတော်မူပါ။” ဟု တောင်းပန်လို၍။

‘သဝနေနေကဿ ပိယာ ဘဝန္တိ၊ ဒိသ္မာပန ကဿပိဂေတိ ဆန္ဒော။
ဒိသ္မာစသုတ္တာစပိယာဘဝန္တိ၊ ကစ္ဆိနမေပိယသိ ဒဿနေန။ ။’ ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်၏။
ထိုဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကား-

‘အဆွေဟင်္သာမင်း။ ကြားကာမတ္တ ချစ်ကြကုန်လျက် မြင်သော်ပျက်၏၊ မြင်၍လည်းကောင်း၊ ကြား၍လည်းကောင်း ချစ်ကြသည်လည်း ရှိကုန်၏။’ ဟု ဆိုပြီးမှ

‘သဝနေနပိယောမေသိ၊ ဘိယျောစာဂမ္မဒဿနံ။’ စသောဂါထာဖြင့် “ကြားကာမတ္တဖြင့် ချစ်ခြင်း ဖြစ်ပုံ သည်။ ခြင်္သေ့ကားလ အဆေအရာ တိုး၍သာလျှင် ချစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ အဆွေဟင်္သာမင်း။ ငါ၏ထံ နေတော် မူပါ။” ဟု တောင်းပန်၏။

ဘုရားလောင်းလည်း
‘ယသ္မိ မနောနိဝိသတိ၊ အဝိဒူရေည သဟာပိသော။
သန္တိကေပိဟိ သေဒူရေ၊ ယသ္မိ နာပိသတေ မနော။ ။’ စသောဂါထာတို့ဖြင့်၊

“ရှင်မင်းကြီး။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌ ချစ်စိတ် ဝင်စား၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အရပ်တစ်ပါး ဝေးငြားသော်လည်း အတူတကွ နေရသည်ပင် မည်တော့သည်။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌ ချစ်စိတ်မဝင် ထဲမကြင်။ ထို ချစ်စိတ်မဝင် ထဲမကြင်သောပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်၏ထံပါး နီးတုံငြားသော်လည်း ‘နီးပါးရသည်’ မမည်ရာသတည်း။

‘အန္တော ပိသော ဟောတိ ပဿန္တစိတ္တော၊ ပါရုံသမုဒ္ဒဿ ပဿန္တစိတ္တော။
အန္တောပိ သော ဟောတိ ပဒုဋ္ဌစိတ္တော၊ ပါရုံ သမုဒ္ဒဿ ပဒုဋ္ဌစိတ္တော။ ။’ ဟူသောဂါထာဖြင့်၊

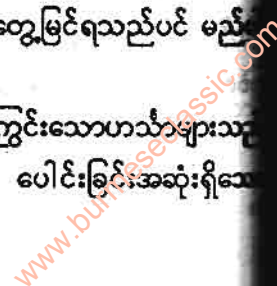
“မင်းကြီး။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကြည်ညို၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သမုဒ္ဒရာ ကမ်းခြားရာ၌ တည်ပါငြားလည်း ‘အတွင်းသား’ ပင် မည်၏။ ကြည်ညိုသောကြောင့်တည်း။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ် မကြည်ညို၊ ထိုသူမူကား နီးလေငြားလည်း သမုဒ္ဒရာကမ်း ခြား၏။ စိတ်ကမလို မကြည်ညိုသောကြောင့်တည်း။ မင်းကြီး။ ချစ်သောသူတို့ အတူတကွ နှစ်လှည့်ကြာ နေသောခါလည်း မေတ္တာပါးလျား မုန်းတတ်ငြား၏။ အမုန်းမဖြစ် ချစ်မငြီးခင် ရှင်မင်းကြီးအား စကားချိုမြက် နှုတ်ခွန်းဆက်၍ ချစ်လျက်နှင့်သာ ပြန်ချင်စွာ၏။” ဟု မိန့်ဆို၏။

မင်းကြီးက “အမြဲမနေ ပြန်သွားလေသော်လည်း ရံခါရံခါ ကြွလာမြဲတိုင်း ကြွလာတော်မူပါ။” ဟု တောင်းပန်လျှင်၊ ဘုရားလောင်းက

“သည်မျှတာကို ငါအသင့်ထံ ဝန်ခံပါ၏။ အသက်ရှည်စွာ ချမ်းအေးသာမှု ရှည်ကြာနိုင်မျှ တွေ့ရပါလိမ့် မည်။ စင်စစ်သော်ကား ငါ၏ဆုံးမ ဩဝါဒကိုယူတော်မူပြီးလျှင် ဒါနစသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုတော်မူ၍ မင်းကျင့်တရား ၁၀ ပါးတို့ကို မမေ့မလျော့စေမူ၍ မင်းပြုတော်မူလော့။

“အရှင်မင်းကြီး။ ဤတရားကို ကျင့်တော်မူလျှင် အကျွန်ုပ်ကို မပြတ်ထင်ထင် တွေ့မြင်ရသည်ပင် မည်တော့သည်။” ဟု ဆုံးမခဲ့၍ စိတ္တကုဋတောင်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

မင်းကြီးကား အာနန္ဒာ။ ညီငယ်ကား မောဂ္ဂလာန်။ ညီအကြီးကား သာရိပုတြာ။ ကြွင်းသောဟင်္သာများသော ဘုရားပရိသတ်။ ဇေယျာမင်းသည် ငါဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏။-ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်းအဆုံးရှိသော ဇေယျာမင်းဇာတ်ကို ထောက်၍ သိရာ၏။-ဟုလိုသည်။

ရတနာကျမ်း

နတ်ရင်း။ ။ ဝက်ညီနောင်ကြောင့် ဉာဏ်ပြောင်သည် မင်းကောင်း။-ဟူရာ၌

ဗိဇ္ဇာတ္တ။ ။ တုဏ္ဏိလဇာတ်၌လာသော မဟာတုဏ္ဏိလ ဘုရားအလောင်းဝက်မင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်တွင် တရားစီရင်၍ နေပြီးသည်နောက် တရားဆုံးဖြတ်ရန် ဓမ္မသတ်အစောင်စောင်တို့ကို ရေးပေးခဲ့သည်။ မင်းလည်း ဘုရားလောင်းကို အမှီပြု၍ ဉာဏ်ရင့်သဖြင့် ဉာဏ်ပြောင်သည်။-ဆိုလိုသည်။

ဗိဇ္ဇာရ။ ။ ဝက်ညီနောင်တို့အကြောင်းကား ဤသို့လျှင်တည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်၌နေတော်မူစဉ် သေခြင်းကိုကြောက်တတ်သော ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍ တုဏ္ဏိလဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးမင်းပြုစဉ် ဘုရားလောင်းသည် ဝက်မဝမ်း၌ နေထိုင်တော်မူ၍၊ ဝက်မသည် သားငယ် ၂ ကောင်တို့ကို ဖွား၏။

တစ်နေ့သ၌ ဝက်မသည် သားငယ်တို့ကို ခေါ်ယူခဲ့၍ တစ်ခုသောထွင်း၌ ဝပ်၏။ ထိုအခါ တစ်ယာက်သော ဗာရာဏသီပြည် ရွာတံခါး၌ မိန်းမအိုသည် တော၌ ဝါခင်းလုပ်၍၊ ယာမှ တောင်းပြည့်အောင် ဝါပေါက်တို့ကို ခြောက်ယူခဲ့၍ တောင်ဝှေးဖြင့်မြေကို ထောက်လျက်လာလတ်သော်၊ ဝက်မသည် အသံကိုကြား၍ သေဘေးမှ ကြောက်သောကြောင့် သားငယ်တို့ကိုစွန့်၍ ပြေးလေ၏။

ထိုအခါ သူ့အိုမလည်း ဝက်ငယ်တို့ကို တွေ့၍၊ ထိုဝက်ငယ်တို့ကို သားအမှတ်ဖြင့် တောင်း၌ထည့်ပြီးလျှင် အိမ်သို့ ဆောင်ခဲ့၍၊ ဝက်ကြီးအား ‘မဟာတုဏ္ဏိလ’၊ ဝက်ငယ်အား ‘စူဠတုဏ္ဏိလ’ဟု မှည့်၍ သားရင်းကဲ့သို့ ခေါ်တွေး၏။

ကြီး၍ ဆူသောကိုယ် ရှိကုန်၏။ ဝက်ထိုးသောသူတို့သည် “အဖိုးယူ၍ ငါတို့ကို ပေးပါလော့။”ဟု ဆိုတုန်သော်လည်း။ “မပေး မရောင်းလို။ ငါ့မှာ သားပြု၍ ထားသည်။”ဟု ဆိုလိုက်၏။

တစ်နေ့သော် ပွဲသဘင်ခံသောအခါ၌ သေသောက်ကြားတို့သည် သေသောက်ကုန်၍ အမဲကုန်သော်၊ “အဘယ် ခုပါအံ့နည်း။”ဟု စုံစမ်းကုန်၍၊ သူ့အိုမအိမ်၌ ဝက်ရှိသောအဖြစ်ကိုသိ၍၊ အဖိုးယူ၍ သွားကြပြီးလျှင်၊ “ဇာတ်ကို ရောင်းပါ။”ဟု ဆိုကြကုန်၏။

သူ့အိုမလည်း “အမောင်တို့။ ငါ မရောင်းပါ။ ငါ့မှာ သားပြု၍ ထားပါသည်။”ဟု ပယ်၏။

အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်ကုန်သော်လည်း မရနိုင်သဖြင့် သူ့အိုမအား သေကိုတိုက်၍၊ ယစ်သောအခါ “ဤဝက်ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ အဖိုးကိုယူ၍ ဥစ္စာကို ပြုစုလော့။”ဟုဆို၍ လက်၌ အသပြာကို ထားကုန်၏။

သူ့အိုမလည်း အသပြာကိုယူ၍ “အမောင်တို့။ မဟာတုဏ္ဏိလကို ငါမပေး။ စူဠတုဏ္ဏိလကို ယူကုန် လော့။”ဟု ဆို၏။

“စူဠတုဏ္ဏိလ အဘယ်မှာနည်း။”ဆိုသော်၊ “တစ်ခုသောချဉ်၌ ရှိ၏။ စူဠတုဏ္ဏိလအား အသံပေးအံ့။ အသံကို ပေးကုန်လော့။”ဟု ဆို၍ သေသောက်ကြားတို့သည် အဖို့ဖြင့် ထမင်းခွက်ကို ဆောင်ကုန်၏။ သူ့အိုမလည်း ထမင်းခွက်ကို ကိုင်၍၊ တံခါး၌ထားသော ဝက်စားကျင်းကိုပြည့်စေ၍ ရပ်၏။ ၃ ကျိပ်သော သေသောက်ကြားတို့သည်လည်း ကျော့ကွင်းလက်စွဲလျက် ရပ်ကုန်၏။

သူ့အိုမလည်း “ချစ်သားစူဠတုဏ္ဏိလ။ လာလော့။”ဟု အသံပြု၏။

www.burmeseclassic.com

ထိုအသံကိုကြား၍ မဟာတုဏ္ဍိလသည် 'ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါ့အမိသည် စူဠတုဏ္ဍိလအ
အသံကို မပေးစဖူး။ ငါ့ကိုသာလျှင် ရှေးဦးစွာ အသံပေးမြဲဖြစ်လျက် ယနေ့ စူဠတုဏ္ဍိလအား ရှေးဦးစွာ အ
ပေး၏။ မချွတ် ငါ့တို့အား ယနေ့ ဘေးရောက်လတ္တံ့။' ဟု သိတော်မူ၏။

ညီတော်ကိုခေါ်၍ "ညီတော်။ ငါတို့အမိသည် သင့်ကို ခေါ်၏။ သွား၍ သိအောင်ပြုလော့။" ဟု ဆို
ညီတော်လည်း ချုံမှထွက်လျှင် ထမင်းစားခွက်အနီး၌တည်သော သေသောက်ကြူးတို့ကို မြင်၍၊ 'ယ
ငါ့အား သေခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့။' ဟု သေဘေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍၊ ပြန်လည်ခွဲ၍၊ တုန်လှုပ်လျက် နောင်စေ
အထံသို့လာ၍ ခိုင်ခံ့ခြင်းငှာမတတ်နိုင်။ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ပတ်ပတ်လည်ရှာလေ၏။

ဘုရားလောင်းလည်း ညီတော်ကို မြင်၍ "ငါ့ညီထွေး။ သင်သည်ကား ယနေ့ ပတ်ပတ်ချာချာ လည်
ဘိ၏။ တိုးဝင်ရာအရပ်ကို ကြည့်ဘိ၏။ အဘယ့်ကြောင့် သို့စင်ပြုသနည်း။" ဟုမေး၏။

ညီတော်သည် မိမိမြင်ခဲ့သောအကြောင်းကို ပြောလို၍၊ 'နဝဆန္ဒကော ဒါနိ ဒိယျတိ' အစရှိသောဂါထာဖြင့်
"နောင်တော်။ အသစ်သောစားကျင်းကို ယခုအခါ ပေး၏။ စားကျင်း၌ ထမင်းဖြင့်လည်း ပြည့်၏။ ငါတို့အမိလှူ
ရပ်၏။ ကျော့ကွင်းကိုတိုင်လျက် များစွာသောလူတို့သည်လည်း ရပ်ကုန်၏။ အကျွန်ုပ်သည် စားခြင်းငှာ မနှစ်သ
နိုင်ပါ။" ဟုဆို၏။

ဘုရားလောင်းကလည်း "ငါ့ညီစူဠတုဏ္ဍိလ။ ငါတို့အမိသည် မိမိအိမ်၌ ဝက်တို့ကို မွေးသည်ရှိသော်
ဥစ္စာအလို့ငှာ မွေးသတတ်။ ထိုအကျိုးသည် ယနေ့ အပြီးသို့ရောက်ပြီ။ ငါ့ညီသည် မစိုးရိမ်လင့်။" ဟု ဆို
သာယာစွာသောအသံဖြင့်၊ ဘုရား၏စံပယ်ခြင်းဖြင့် တရားဟောလိုရ် 'တသသိ ဘမသိ လေဏမိစ္ဆာ
အထာဏောသိ ကုဟိ ဂမိဿသိ။' စသောဂါထာဖြင့်

"ငါ့ညီထွေး။ သင်သည် လန့်ဘိ၏။ ချာချာပတ်ပတ် မရပ်နိုင်အောင် လည်ရှာဘိ၏။ ပုန်းအောင်းရာ
အလိုရှိရာဘိ၏။ ကိုးကွယ်ရာ မရှိသည်သာဖြစ်ချေပြီ။ အဘယ်အရပ်သို့ သွားလိမ့်မည်နည်း။ ညီတော်တုဏ္ဍိ
ကြောင့်ကြမ့်သော စားသောက်ပါလော့။ အသားအလို့ငှာ ငါတို့ကို မွေးကုန်၏။ ရှေးအခါ ငါတို့၏အမိသ
ကိုးကွယ်ရာစင်စစ် ဖြစ်၏။ ယနေ့မူကား ငါတို့၏အမိသည် ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိ စွန့်ချေပြီ။ ငါ့ညီထွေးသည် ညွှန်
သော ရေအိုင်သို့ သက်လော့။ အလုံးစုံသောချွေး အညစ်အကြေးတို့ကို ဖွပ်ဆေးလျှော်လော့။ အကြင် နံ့သာပျောင်း
အနံ့သည် တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မပျက်တတ်။ အသစ်သော ထိုနံ့သာပျောင်းကို လိမ်းသပ်လော့။" ဟု ဆိုတော်မူ၏။

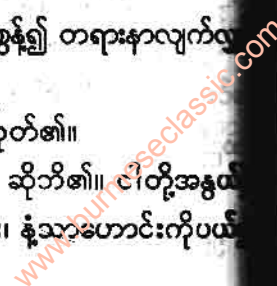
၁၀ ပါးသောပါရမီတို့ကို ဆင်ခြင်တော်မူ၍၊ မေတ္တာပါရမီကို ရှေ့သွားပြုတော်မူ၍၊ သာယာချိုအေးသော
အသံဖြင့် မိန့်ဆို ဟောကြားတော်မူအပ်သော ဘုရားလောင်း၏ အသံတော်သည် ပထမပါဒကို အားထုတ်စဉ်လျှင်
အလုံးစုံသော ၁၂ ယူဇနာရှိသော ဗာရာဏသီပြည်ကို လွှမ်းမိုး၍ သွား၏။ ကြားတိုင်းကြားတိုင်းသော ခဏ၌ထွ
ပြည့်ရှင်မင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်းတို့ကိုအစပြု၍ ဗာရာဏသီပြည်၌နေကုန်သော သူတို့သည် ရောက်လာကုန်
မလာကုန်သော သူတို့သည်လည်း အိမ်၌နေလျက် ကြားကြကုန်၏။ နာယူကြကုန်၏။

မင်းချင်းတို့သည် ချုံတို့ကိုဖြတ်၍၊ မြေကိုညှိ၍ သဲမွေ့ ကြကြကုန်၏။

သေသောက်ကြူးတို့အား သေယစ်ခြင်းသည် ကင်းပြယ်လေ၏။ ကျော့ကွင်းတို့ကို စွန့်၍ တရားနာလျက်ထ
ရပ်ကုန်၏။ သူအိုမအားလည်း သေယစ်ခြင်းသည် ပြယ်လေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် လူများအလယ်၌ ညီတော်အား တရားဟောခြင်းကို အားထုတ်၏။

ညီတော်လည်း "နောင်တော်သည် အကျွန်ုပ်ကို 'ရေချိုး၍ နံ့သာလိမ်းလော့။' ဟု ဆိုဘိ၏။ ငါတို့အနွယ်
ရေကန်သို့သက်၍ ကိုယ်မှ ချွေးအညစ်အကြေးတို့ကို ဖွပ်လျှော်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ နံ့သာဟောင်းကိုပယ်

ရာဇဝင်ကျမ်း

အသစ်နဲ့သာပျောင်းကို ယူခြင်းသည် လည်းကောင်း စိုးစဉ်းသောကာလတွင်မျှ မရှိစဖူး။ အဘယ်ကိုရည်၍ အစ်ကိုသည် ဆိုပါလေသနည်း။” ဟု မေးလို၍ ‘ကတမောရဟဒေါ အကဒ္ဒမော’ စသောဂါထာဖြင့်

“နောင်တော်။ ညွှန်ရှိသောရေအိုင်သည် အဘယ်နည်း။ အဘယ်သည် ‘ချွေးအညစ်အကြေး’ ဟု ဆိုအပ်သနည်း။ အဘယ်သည်လျှင် ‘အသစ်သောနဲ့သာပျောင်း’ မည်သနည်း။ အဘယ်နဲ့သာပျောင်း၏အနံ့သည် တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မပြယ်သနည်း။” ဟု မေး၏။

ဘုရားလောင်းသည် “ငါ့ညီတော်။ ကောင်းစွာနာလော့။” ဟု တရားဟောတော်မူလို၍၊ ‘ခမ္မော ရဟဒေါ အကဒ္ဒမော၊ ပါပံ သေဒမလန္တိ ဝုစ္စတိ။’ စသောဂါထာတို့ဖြင့် ဟောတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား-

“ညီချစ်။ သီလအစ နိဗ္ဗာန်အဆုံးရှိသောတရားသည် ‘ကိလေသာညွှန်မရှိသော ရေကန်ရေအိုင်’ မည်၏။ နှစ်ရက်စသော မကောင်းမှုကို ‘ချွေးအညစ်အကြေး’ မည်၏။-ဟူ၍ ဘုရားစသော ပညာရှိတို့သည် မိန့်အပ်၏။ သီလသည်ကား ‘အသစ်သော နဲ့သာပျောင်း’ မည်၏။ ‘သီလ’ ဟူသော နဲ့သာပျောင်း၏အနံ့သည် တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ ဖျတ်သည်မရှိ။ ပညာမရှိသောသူတို့သည် သူတစ်ပါးအား သတ်ခြင်းကို နှစ်သက်ကုန်၏။ ကိုယ်ကို စောင့်လိုသော သူတို့ကား မနှစ်သက်ကုန်။ အကြင်သူတို့၏ ကိုယ်တွင်း၌ သီလ စသောဝုဏ် မရှိ။ ထိုသူတို့သည် သေခြင်းမှ ကြောက်ကုန်၏။ ငါတို့ကား သီလအကျင့် များသောကုသိုလ်ကောင်းမှု ရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ငါတို့ကဲ့သို့ တူသော သဘောရှိကုန်သော သူတို့သည် ပျော်မွေ့လျက်သာ အသက်ကို စွန့်ကုန်၏။”

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ဘုရား၏တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် ဟော၏။

လူများအပေါင်းတို့သည် လက်ချောင်းတို့ကို ခတ်ကုန်၏။ အဝတ်ပုဆိုးတို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်၏။ ကောင်းချီးပေးသောအသံသည် ကောင်းကင်ပြည့်၍ ဖြစ်လေ၏။

မင်းကြီးလည်း ဘုရားလောင်းကို ပြည်ဖြင့် ပူဇော်၍၊ သူအိုမကို စည်းစိမ်များစွာ ပေး၍၊ ဝက်ညီနောင်တို့ကို ချွေ၍၊ နဲ့သာရေဖြင့် ချိုးစေ၍၊ နဲ့သာ စသည်တို့ဖြင့် လိမ်းကျံစေ၍၊ လည်ပင်း၌ ပတ္တမြားရတနာကို ဆင်ယင်စေ၍၊ ငြိမ်းနန်းသို့ ဆောင်၍၊ သားအရာ၌ ထား၍ များစွာသောအခြွေအရံဖြင့် ကျွေးမွေး၏။

ဘုရားလောင်းသည် မင်းအား ပဉ္စသီကို ပေး၏။ အလုံးစုံ ပြည်၌နေသောသူတို့သည်လည်း ပဉ္စသီကို စောင့်ကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ပြည်သူတို့အား လခွဲ တစ်ကြိမ် တရားဟောတော်မူ၏။ တရားဆုံးဖြတ်ရာ ဣတ်ရုံး၌နေ၍ တရားတို့ကို ဆုံးဖြတ်၏။ ဘုရားလောင်း ထင်ရှားရှိစဉ် စဉ်းလဲစဉ်းစား တရားပြုသောသူတို့ နည်းသည် မရှိကုန်။

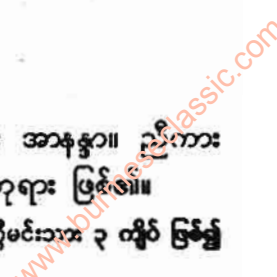
မင်းကြီး နတ်ရွာလားခဲ့သော် ဘုရားလောင်းသည် မင်း၏ကိုယ်ကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကို ပြုစေ၍၊ တရားစီရင်ထုံးအဆုံးအဖြတ် ဓမ္မသတ်ကျမ်းကို ပေ၌ရေးစေ၍၊ “ဤကျမ်းကို ကြည့်၍ တရားဆုံးဖြတ်ရစ်ကြကုန်။” ဟု ဆို၍၊ ဣအပေါင်းတို့အား တရားဟောတော်မူ၍၊ အပ္ပမာဒတရားဖြင့် အဆုံးအမပေး၍ အလုံးစုံသောသူတို့ ငိုကြွေးခြည်တမ်းကုန်စဉ် ဝုဠတုဏ္ဍိလနှင့်တကွ တောသို့ ဝင်တော်မူလေ၏။

ဘုရားလောင်း၏ အဆုံးအမသည် အနှစ် ၆ သောင်းပတ်လုံး တည်ရစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း ဤတရားကို ဆောင်တော်မူ၏။

သေခြင်းကို ကြောက်တတ်သောရဟန်းသည် သောတာပန် ဖြစ်လေ၏။ မင်းကား အာနန္ဒာ။ ညီကား သေခြင်းကိုကြောက်တတ်သော ရဟန်း။ ပရိသတ်ကား ဘုရားပရိသတ်။ ဝက်မင်းကား ဘုရား ဖြစ်၏။

ဤစာတံတွင်ကား ဓလော၊ ဝိနည်းမဟာဝါ အဋ္ဌကထာ၌ကား သေသောကံကြား ၃ ကျိပ်တို့သည် ဘဒ္ဒဝဂ္ဂမင်းဘား ၃ ကျိပ် ဖြစ်၍ အသစ်ရစ်ကြကုန်၏။-ဟုဆို၏။ ဤတုဏ္ဍိလစာတံကိုမီ၍ ဆိုသည်။-ဟု မှတ်ကုန်ရာ၏။-ဟုလိသော်။

၉၅

ပုဒ်ရင်း။ ■ ရွှေဥဒေါင်းကြောင့် လမ်းကြောင်းဖြောင့်မင်းစော။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာဗွ။ ■ ဒုကနိပက် မောရဇာတ်၌ လာသော ဘုရားအလောင်းရွှေဥဒေါင်းမင်းသည် ဗာရာဏသီမင်းကြီးအား တရားစကား ဟောပြောဆုံးမ၏။ မင်းလည်း ဘုရားလောင်းဆုံးမသည့်အတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံ၍ နတ်လမ်းကြောင်း ဖြောင့်သောမင်း။-ဟူလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ■ ဒုကနိပါကိ၌ မောရဇာတ်ကို ဆိုသည်။

ထိုအကြောင်းကား လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဥဒေါင်းအမျိုး၌ ဖြစ်၏။ အဥ၏ အခါကပင် မဟာလေ့ကားအင့်နှင့် တူသောဥခွံ ရှိ၏။ ပေါက်သောအခါ ရွှေအဆင်းနှင့်တူ၏။ ဂူဖွယ်၊ ကြည်ညိုဖွယ် ရှိ၏။ အတောင်တို့၏အကြား၌ အလွန်နီသော အရေးအသားရှိသည် ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် တင့်တယ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် အသက်ကို စောင့်ရှောက်လိုသည် ဖြစ်၍၊ ၃ ထပ်ကုန်သော တောင်အရေးကို လွန်၍ ၄ ခုမြောက်သောတောင်အရေး၌ တစ်ခုသော 'ဒဏ္ဍက' မည်သော ရွှေတောင်အပြင်၌ နေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် လင်းလတ်သော် တောင်ထိပ်၌နေလျက် တက်သောနေကို ကြည့်၍၊ ကိုယ်တော်၏ ကျက်စားရာမြေ၌ အစောင့်အရှောက်အလိုငှာ မြတ်သောမန္တန်ကို ဖွဲ့လျက် 'ဥဒေတယ်' အစရှိသောဂါထာကို ရွတ်၍၊ အစာရှာခြင်းငှာ သွား၍၊ ကျက်စားရာမြေ၌ အပွင့်အသီး အစရှိသည်ကို စား၍၊ ညချမ်းအခါ တောင်ထိပ်၌ နေ၍ 'အပေတယ်' အစရှိသောဂါထာကို ရွတ်၏။ ည၌ လည်းကောင်း၊ နေ၌ လည်းကောင်း ဤပရိတ်၏ အာနုဘော်ကြောင့် ကြောက်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထခြင်း မဖြစ်ပူးလေ။

ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်မှ မနီးမဝေး မုဆိုးရွာ၌နေသော မုဆိုးတစ်ယောက်သည် ဟိမဝန္တာလှည့်လည်သော် ဒဏ္ဍကရွှေတောင်ထိပ်၌နေသော ဥဒေါင်းကိုမြင်၍ ပြန်သောကာလ သားအား ကြား၏။

တစ်နေ့သ၌ 'ခေမာ' မည်သောမိဖုရားသည် အိပ်မက်ဖြင့် တရားဟောသော ရွှေဥဒေါင်းကို မြင်မက်၍ နိုးသောအခါ မင်းကြီးအား ကြား၍၊ "အကျွန်ုပ်သည် ရွှေဥဒေါင်း၏တရားကို နာလိုပါသည်။" ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီးလည်း အမတ်တို့ကို မေး၏။

အမတ်တို့က "ပုဏ္ဏားတို့ သိကုန်လတ္တံ့။" ဟု ဆိုလျှင် မေးပြန်၍၊ ပုဏ္ဏားတို့က

"ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော ဥဒေါင်းတို့သည် ရှိသည်။" ဟု လျှောက်၏။

"အဘယ်အရပ်မှာ ရှိသနည်း။" ဟု မေးပြန်သော်၊

"မုဆိုးတို့သာ သိကုန်ရာ၏။" ဟု ဆိုသဖြင့် မုဆိုးတို့ကို မေးပြန်၏။

ထိုမုဆိုးသားက " 'ဒဏ္ဍက' မည်သောရွှေတောင်၌ ရွှေဥဒေါင်း ရှိပါ၏။ " ဟု ဆို၏။

"ထိုသို့တပြီးကား သင်သည်ပင် မသတ်မူ၍၊ ဆောင်၍ပေးပါ။" ဟု ဆိုလျှင်၊ မုဆိုးသည် တောသို့သွား၍

ကျက်စားရာမြေ၌ ကျောကွင်းတို့ကို ထောင်၏။ ရွှေဥဒေါင်းမင်း နင်းသောအရပ်၌ ကျောကွင်းသည် မရွေ့မုဆိုးသည် ဖမ်းယူခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ အနှစ် ၁၀၀ ပတ်လုံး ကြာ၍ တော၌သာလျှင် သေလေ၏။

ခေမာမိဖုရားလည်း တောင့်တခြင်းကို မရ၍ သေလေ၏။

၁။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်-၁၅၉ ၅။

စာအုပ်အုပ်စု

မင်းကြီးသည် 'ရွှေဥဒေါင်းကိုမှီ၍ ငါ့မိဖုရား သေရ၏။' ဟု အမျက်ထွက်သဖြင့်၊ 'ဟိမဝန္တာဝယ် ဒဏ္ဍက ရွှေတောင်၌ ရွှေဥဒေါင်းရှိ၏။ အကြင်သူတို့သည် ထိုရွှေဥဒေါင်း၏အသားကို စားရကုန်အံ့။ ထိုသူတို့သည် မဆိုကုန်ပြီ။ အသက် ရှည်ကုန်၏။' ဟု အကွေ့ရာကို ရွှေပေ၌ရေး၍ တံတင်း၌ သွင်းထားစေ၏။

ထိုမင်း သေလတ်သော် တစ်ယောက်သော မင်းသည် မင်းအဖြစ်သို့ရောက်၍၊ ရွှေပေစာကို ဖတ်စေ၍၊ "အို၊ မသေသည် ဖြစ်အံ့။" ဟု တစ်ယောက်သောမုဆိုးကို စေ၏။

ထိုမုဆိုးလည်း ဘုရားလောင်းကို ဖမ်း၍သာ မတတ်နိုင်။ တော၌သာလျှင် သေလေ၏။ ဤနည်းဖြင့်သာ မင်း ၆ ဆက်တို့သည် လွန်ကုန်၏။

၇ ဆက်မြောက်သော မင်းလက်ထက်၌ မုဆိုးတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်၍ ထောင်လေသော်၊ ရွှေဥဒေါင်း၏ ထွက်စားရာအရပ်၌ ကျောကွင်း၏ မရွှေသောအဖြစ်ကို သိ၍၊ ပရိတ်ရွတ်ပြီးမှ ကျက်စားရာသို့ ကပ်သည်၏အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်မိသဖြင့် ပစ္စန္ဒရွာသို့ ပြန်လာခဲ့မှ ဥဒေါင်းမတစ်ခုကို ယူ၍၊ အကြင်အခြင်းဖြင့် သင်သည်ရှိသော် ထက်ခုပ်သံဖြင့် က၏။ လက်ဖျစ်သံဖြင့် တွန်၏။

ထိုအခြင်းဖြင့် တတ်အောင်သင်ပြီးလျှင် ယူခဲ့၍၊ ဥဒေါင်းမင်း ပရိတ်မရွတ်မီ စောစောကလျှင် ကျောကွင်း တံကို တင်၍၊ ကျောကွင်းကို ထောင်၍ ဥဒေါင်းမကို တွန်စေ၏။

ဥဒေါင်းမင်းလည်း သဘောမတူသော ဥဒေါင်းမအသံကို ကြားလျှင် ကိလေသာဖြင့် ကြင်နာသည်ဖြစ်၍ ဇနီးရွတ်ခြင်းကို မပြုနိုင်ဘဲ သွားလေသည်ရှိသော် ကျောကွင်း၌ မိလေ၏။

ထိုအခါ မုဆိုးသည် ဥဒေါင်းမင်းကို ဖမ်းယူ၍ ဗာရာဏသီမင်းအား ဆက်၏။ မင်းသည် ရွှေဥဒေါင်းမင်း၏ အဆင်းအဝါပြည့်စုံခြင်းကိုမြင်လျှင် နှစ်သက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ နေရာကို ပေး၏။

ဘုရားအလောင်းသည် ခင်းအပ်သောနေရာ၌နေလျက် "မြတ်သောမင်းကြီး။ အဘယ့်ကြောင့် ငါ့ကို ဖမ်းစေ တော်မူသနည်း။" ဟု မေး၏။

"ဥဒေါင်းမင်း။ အကြင်သူသည် သင်၏အသားကို စားရ၏။ ထိုသူတို့သည် မအို၊ မသေ နေကုန်သတတ်။ ငါမင်းကြီးလည်း မအို၊ မသေ နေလို၍၊ သင့်အသားကို စားလို၍ ဖမ်းစေသည်။" ဟု ပြော၏။

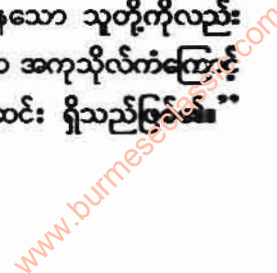
"မင်းကြီး။ အကျွန်ုပ်အသားကို စားရသောသူ မသေလျှင် ရှိတန်စေ။ အကျွန်ုပ်ကား မသေ နေရအံ့ သော။" ဟု မေး၏။

"ဥဒေါင်းမင်းကား သေလတ္တံ့။" ဟု ဆို၏။

"အကျွန်ုပ်ကား သေလျက် ကျွန်ုပ်အသားကို စားရသောသူကား အဘယ့်ကြောင့် မသေ နေရအံ့နည်း။" ဟု ဆို၏။

"သင်ဥဒေါင်းကား ရွှေနှင့် တူသောအဆင်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သင့်အသားကို စားရသောသူတို့သည် မအို၊ မသေ ဖြစ်ရသတတ်။" ဟု ဆို၏။

"မင်းကြီး။ အကျွန်ုပ် ရွှေအဆင်းရှိသည်ကား အကြောင်းမဲ့ဘဲ မဖြစ်။ ကျွန်ုပ်သည် ရှေးအခါ၌ ဤပြည်၌ ကြောတေးမင်းဖြစ်၍ မိမိလည်း ပဉ္စသီကို စောင့်၏။ အလုံးစုံသော စကြဝဠာတိုက်၌နေသော သူတို့ကိုလည်း စောင့်စေ၏။ မင်းအဖြစ်က သေလျှင် တာဝတိံသာ၌ ဖြစ်၍၊ ထိုက စုတေ့ခဲ့သော် တစ်ခုသော အကုသိုလ်ကံကြောင့် ထိုအခါ ဥဒေါင်းအမျိုး၌ ဖြစ်ရသော်လည်း ရှေးက သီလ၏အာနုဘော်ကြောင့် ရွှေအဆင်း ရှိသည်ဖြစ်၏။" ဟု မိန့်သည်ရှိသော်၊ မင်းကြီးက

“ကျွန်ုပ် မယုံကြည်နိုင်။ သက်သေရှိပါမှ ယုံကြည်အံ့။” ဟု ဆိုသဖြင့်၊

“မင်းကြီး။ အကျွန်ုပ် စကြာမင်းဖြစ်သောအခါ ရတနာဖြင့်ပြီးသော ရထား၌နေလျက် ကောင်းကင်ဖြင့် သွား၏။ ထိုရထားကို မင်္ဂလာရေကန် မြေအပြင်၌ မြှုပ်ထားစေ၏။ ထိုရထားကို ထုတ်ဖော်စေလော့။ သက်သေ ပင်တည်း။” ဟု ဆို၍၊ ရေကန်၌ ထုတ်ဖော်၍ရလျှင် မင်းကြီးသည် ယုံကြည်စွာဖြစ်လေ၏။

ဘုရားလောင်းလည်း- “မြတ်သောမင်းကြီး။ နိဗ္ဗာန်ကိုထား၍ နိဗ္ဗာန်မှကြွင်းသော အလုံးစုံသော သင်္ခါရ တရားတို့သည် ပျက်တတ်ကုန်၏။ အမြဲ မရှိကုန်။ ကုန်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘော ရှိသည်သာတည်း။” ဟု မင်းကြီးအား တရားပြ၍ ပဉ္စသီလတို့၌ တည်စေ၏။

မင်းလည်း ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍၊ ဘုရားလောင်းကို မင်းအဖြစ်ဖြင့်ပူဇော်၍ များစွာသောပူဇော်သက္ကာရကို ပြု၏။

ဘုရားလောင်းလည်း မင်းအဖြစ်ကို ထိုမင်းအား အပ်နှင်းပြန်၍၊ ၂ရက်-၃ရက် မင်းအထံ၌နေ၍၊ “မြတ်သော မင်းကြီး။ မမေ့မလျော့ဖြစ်လော့။” ဟု ဆုံးမခဲ့၍၊ ကောင်းကင်ဖြင့်ပျံ၍ ဒဏ္ဍကတောင်သို့သာ ကြွတော်မူ၏။

မင်းလည်း ဘုရားလောင်း၏ဩဝါဒ၌ တည်၍၊ ဒါန စသောကောင်းမှု တို့ကိုပြု၍ ကံနှင့်လျော်စွာ ဖြစ်လေ၏။ ဆန်ကျင်သောရဟန်းသည် ဒေသနာ၏အဆုံး၌ ရဟန္တာ ဖြစ်၏။ မင်းသည် အာနန္ဒာ။ ရွှေဥဒေါင်းမင်းကား ဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏။ ။ဤအကြောင်းကိုရည်၍ ဆိုလိုသည်။-ဟုလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ဘုရားအလောင်းရွှေဥဒေါင်း မောရရာဇာသည် ဂါထာဥဒေတယံ ညဉ့်၊ နံနက်အမှန် နိယံမပြတ် ရွတ်ဖတ်အပ်သော ပရိတ်တော်၏တန်ခိုးကြောင့် မင်း ၆ ဆက်တိုင် ဖမ်းယူခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ခြင်း၊ နောက်မင်းတစ်ဆက်တွင် အချက်သိသောမုဆိုးက ဒေါင်းမကို သင်ပြလိမ္မာစေပြီးမှ သွားရောက် ဖမ်းယူလေသည်ရှိသော် ဒေါင်းမ၏ကြွေးရင့်သံကြောင့် ဥဒေတယံကို မေ့ခြင်း။ ကာမဂုဏ်စောကျင်း၍ ခုန်ဆင်းပျံကြွလာသည်ကာလ ညွတ်ကွင်းတွင်ခြေချ၍ မိရလေသောထုံးကို နှလုံးယူ စွဲပိုက်၍၊ ‘လူတို့၌ ကိလေသာမှောင်သာလျှင် အမှိုက်ဆုံး ဖြစ်လေသည်တကား။’ ဟု များစွာသော ပရိယာယ် မာယာရှိလျက် ယုတ်မာသောအကျင့်ကိုသာလျှင် ဆိတ်ကွယ်ရာ ရတ ကျင့်လေ့ရှိသော ယောက်ျားတို့အား လောကဇရဲ၊ အပါယ်ဇရဲသို့ ဆွဲချခြင်းကိုပြုတတ်သော များစွာအပြစ်ရှိသော အကြင်မိန်းမတို့အား အမြော်အမြင် အဆင် အခြင် ပညာဗဟုသုတဖြင့် တွေးဆကြည့်ရှောင်ရာသည်ကို ပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၂၆

ရတနာကျမ်း

ရုပ်ရင်း။ ။ မနောဘေဒုန်းဟေ့သည် ရသေ့နှင့်ပေါင်း၍ စည်းစိမ်ကောင်းပုံစု။-ဟူရာ၌

ဇိတ္တတ္ထ။ ။ မနောဇမင်းသည် နန္ဒရသေ့ကို ပေါင်း၍ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းအလုံးတွင်ရှိသော ၂၄ ခေါဘဏီဗိုလ်နှင့် များစွာသော မင်းအပေါင်းတို့ကို အစိုးရဖူးလေသည်။-ဟူလိုသည်။

ဇိတ္တာရ။ ။ ထိုအကြောင်းကား- လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်သည် 'ဗြဟ္မဝဏနကရ' အမည် တွင်၏။ ထိုမြို့၌ မနောဇမင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုမြို့၌ ကုဋေ ၈၀ စည်းစိမ်ရှိသော ဗြဟ္မဏ မဟာသာလသည် သား မရှိ၍၊ ပုဏ္ဏားမကို 'သားဆု တောင်းလော့။' ဆို၍ တောင်း၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မာဘုံက စုတေခဲ့၍ ပုဏ္ဏားမဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေနေ၏။ ဖွားသောအခါ 'သောဏ သတို့သား' ဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ နောက်လည်း ဗြဟ္မာဘုံကလာသော သတို့သားကို 'နန္ဒသတို့သား' ဟူ၍ မှည့်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ဗေဒင်တို့ကို တတ်ကုန်၏။ အဆင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံကုန်၏။

ပုဏ္ဏားလည်း ပုဏ္ဏားမကို ခေါ်၍၊ "သားကြီးသောဏကို အိမ်ရာထောင်ခြင်းနှင့် နောင်ဖွဲ့အံ့။" ဟု တိုင်ပင်၍ သားကြီးအား ဆိုစေ၏။

သားကြီးလည်း "မိခင်။ အကျွန်ုပ်ကား အိမ်ရာထောင်ခြင်းဖြင့် အလိုမရှိ။ အသက်ရှည်သမျှ မိဘတို့ကို ချစ်ကျွေး၍၊ မိဘတို့ မရှိလျှင် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ရဟန်းပြုပါအံ့။" ဟု ဆို၏။

ပုဏ္ဏားမလည်း ပုဏ္ဏားအား ကြား၏။ အဖန်တလဲလဲဆို၍ ခွင့်မရလျှင် ညီနန္ဒကို ဆိုပြန်၏။

ညီတော်လည်း "အကျွန်ုပ်ကား နောင်တော်စွန့်သည့် တံတွေးကို ဦးခေါင်း၌ မရွက်နိုင်ပါပြီ။ အကျွန်ုပ်လည်း မိဘတို့ သေလွန်သောအခါ နောင်တော်နှင့်တကွ ရဟန်းပြုပါလတ္တံ့။" ဟု ဆိုသော်၊

မိဘတို့လည်း "ငါ့သားတို့သည် ငယ်ကုန်လျက် ကာမကို စွန့်ကုန်သေး၏ရှင်။ ငါတို့ ကြီးသောသူကား အထွတ်ကြောင့် မစွန့်ဘဲ နေရပါအံ့နည်း။ ငါတို့အလုံးစုံပင် ရဟန်း ပြုကြကုန်အံ့။" ဟု ကြံကြကုန်၍၊ "အမောင်တို့။ နောင်တို့အား ငါတို့သေမှ ရဟန်းပြုခြင်းဖြင့် အဘယ်မှအံ့နည်း။ ယခုပင်လျှင် ရဟန်းပြုကြကုန်အံ့။" ဟု ဆို၍၊

မင်းအား ကြား၍၊ အလုံးစုံသောဥစ္စာကို ဒါနအကြောင်း၌ စွန့်၍၊ ကျေးကျွန်တို့ကို လွှတ်ခဲ့၍၊ ဆွေမျိုးတို့အား အထမ်းအပ်သမျှ ပေးကမ်းခဲ့၍၊ ၄ ယောက်သောသူတို့သည် မြို့မှထွက်၍၊ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ ၅ ပါးသောကြာဖြင့် နေထိုင်အပ်သောအိုင်ကို မှီ၍၊ မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော တောအုပ်၌ သင်္ခမ်းတွင် ရဟန်းပြု၍ နေကြကုန်၏။ ညီနောင် ၂ ယောက်တို့သည် မိဘ ၂ ယောက်တို့ကို ကျွေးမွေးကြကုန်၏။

ဤသို့ပြု၍ အခွန်ရှည်စွာရောက်လတ်သော် ညီတော်နန္ဒသည် 'ငါဆောင်အပ်သော သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို မိဘတို့အား စားစေအံ့။' ဟု ကြံ၍၊ ရှေ့မှသွား၍၊ ယမန်နေ့တို့မှ ကောက်ယူအပ်သောအရပ်မှ ရမိရရာ နံနက် အခါက ဆောင်ခဲ့၍ မိဘတို့အား စားစေ၏။ မိဘတို့သည် သားငယ်ပေးသော သစ်သီးတို့ကို စား၍၊ ခံတွင်းကို အညှော် ဥပုသ်ဆောက်တည်ကြလေကုန်၏။

နောင်တော် သောဏသည်ကား ဝေးသောအရပ်သို့ သွား၍၊ ချိန်းရာရာ ကောင်းစွာမှည့်ကုန်သော သစ်သီးတို့ကို မှည့် ပေး၏။

ထိုအခါ သောဏကို “ချစ်သား။ မောင့်ညီ ဆောင်ယူခဲ့သော သစ်သီးတို့ကို ငါတို့သည် နံနက်ကပင်လျှင် စားပြီး၍ ဥပုသ် ဆောက်တည်ကြကုန်၏။ ငါတို့ ယခု အလိုမရှိကုန်ပြီ။” ဟု ဆို၍ နေကြလေကုန်၏။

ဤသို့လျှင် သောဏ၏သစ်သီးတို့သည် သုံးဆောင်ခြင်းကို မရကုန်။ ပျက်လေကုန်၏။

နိုးသောက်သော နေ့တို့၌လည်း ထိုအတူသာ ဖြစ်ကုန်၏။ သောဏသည် ကောင်းကင်ဖြင့် ဝေးသောအရပ်ဝန်းသွား၍ ဆောင်၏။ မိဘတို့လည်း တစ်ဖန် မစားကုန်ပြီ။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ကြံ၏။

“ငါ၏မိဘတို့သည် သိမ်မွေ့နူးညံ့ကုန်၏။ ငါ့ညီတော်နန္ဒသည်ကား ရရသမျှ စိမ်းသော၊ မကောင်းသဖြင့် မှည့်ခြင်းရှိသော သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို ဆောင်၍ စားစေ၏။ ဤသို့ပြုသည်ရှိသော် မိဘတို့သည် အသေမရည်နိုင်ရာ။ ငါ့ညီတော်ကို တားမြစ်အံ့။” ဟု ကြံ၍၊

“ညီတော်။ ယနေ့မှစ၍ သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို မိဘတို့အား မကျွေးရစ်လင့်။ ငါ၏လာခြင်းကို ငံ့ဦးလော့ ညီနောင် ၊ ယောက် တကွနက်လျှင် လုပ်ကျွေး၍ စားစေကြအံ့။” ဟု ဆို၏။

ညီတော်ကား ဤသို့ဆိုသော်လည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုသာလျှင် လွန်စွာတောင့်တလျက် နောင်တော်စကားကို မလိုက်နာမူ၍ ပေးမြဲသာ ပေး၏။

ဘုရားလောင်းသည် ‘ငါ့ညီသည် ငါ့စကားကို မနာမူ၍ မသင့်သည်ကို ပြု၏။ ယခု နန္ဒအား ပြေးစေအံ့ ထိုနောက်မှ ငါလုပ်ကျွေးအံ့။’ ဟု ကြံ၍၊

“ငါ့ညီ။ သင်သည် အဆုံးအမကို မနာ။ ပညာရှိတို့၏စကားကို မယူတတ်။ ငါကား အကြီးတည်း။ မိဘတို့ကို ကျွေးမွေးခြင်းသည် ငါ၏ ဝန်သာလျှင်တည်း။ ငါသာလျှင် ကျွေးမွေးအံ့။ သင်သည် ဤအရပ်တွင် မလင့်။ အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားလေ။” ဟု လက်ဖျစ်တီး၌ နှင်လိုက်၏။

ညီတော်လည်း နောင်တော်နှင့်သည်ရှိသော် မိဘတို့ထံ၌ နေအံ့သောငှာ မဝံ့ရကား နောင်တော်ကို ရှိခိုးခွဲကိုယ်နေမြဲဖြစ်သောကျောင်းသို့ ဝင်၍၊ ကသိုဏ်းဝန်းကို ကြည့်၍၊ ထိုနေ့ပင်လျှင် ၅ ပါးသော အဘိဉာဏ်၊ ပါးသော သမာပတ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ ကြံ၏။

‘ငါသည် မြင်းမိုရ်တောင်ခြေရင်းမှ ရတနာသံကိုဆောင်၍၊ နောင်တော်၏ ကျောင်းပရဂုဏ်ကို ကြံကန်တော့ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏။ ဤသို့ပြုသော်လည်း မတင့်တယ်ရာ။ အနုဝတတ်အိုင်မှ ရေကို ဆောင်၍ ကန်တော့၍ ဤအမှုလည်း လွန်စွာမှပင် အံ့စရာ မဖြစ်လတ္တံ့။ အကယ်၍ နတ်၏အသွင်ဖြင့် ကန်တော့အံ့။ ၄ ယောက်သော မကာရာဇ်နတ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ သိကြားကို လည်းကောင်း ဆောင်၍ ကန်တော့အံ့။ ဤအမှုလည်း အထူးကြီးအံ့စရာစင်စစ် မဖြစ်လတ္တံ့။ အလုံးစုံသောဓမ္မုဒိပ်၌ မနောဓမင်းကို အစပြု၍၊ မင်းအပေါင်းတို့ကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့ ကန်တော့စေအံ့။ ဤသို့ပြုသည်ရှိသော် နောင်တော်ဂုဏ်သည် အလုံးစုံသောဓမ္မုဒိပ်၌ လွမ်းမိုး၍ သွားလတ္တံ့နေ၊ လ ကဲ့သို့ ထင်ရှားလတ္တံ့။’ ဟု ကြံပြီး၍၊ ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ဈာန်ဖြင့်သွား၍၊ ဗြဟ္မဝဓနမြို့၊ မင်းအိမ်တံခါးသက်၍ ရပ်ပြီးလျှင်၊ “တစ်ယောက်သောရသေ့သည် မင်းကြီးအား ဖူးမြင်လိုသတတ်။” ဟု ကြားစေ၏။

မင်းကြီးလည်း “ရသေ့သည် ငါနှင့်တွေ့၍ အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း။ အာဟာရအလိုငှာ လာသော ဖြစ်လိမ့်သတတ်။” ဟု ဆွမ်းကို ပို့စေ၏။

ရသေ့လည်း

‘အလိုမရှိ’ဟု ပယ်လိုက်၏။

ဆန်ကို လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းကို လည်းကောင်း၊ ကွမ်းကို လည်းကောင်း ပို့လာသမျှကို ပယ်လိုက်ပြီး၍၊

“မင်းကို ခစားအံ့သောငှာ လာသတည်း။” ဟု ဆိုလိုက်၏။

မင်းလည်း “ငါ့မှာ လုပ်ကျွေးမည့်သူ အများရှိပြီ။ ကိုယ်၏အမှုကိုသာ ပြုပါတော့။” ဟူ၍ မှာလိုက်၏။

ရသေ့က “ငါ၏အစွမ်းဖြင့် အလုံးစုံသောဓမ္မုဒိပ်၌ မင်းအဖြစ်ကို ယူ၍ပေးအံ့။” ဟုဆို၏။

မင်းကြီးလည်း “ရဟန်းမည်သည်ကား ပညာရှိ၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော ဥပါယ်တံမျဉ်ကို သိသည်ဖြစ်လိမ့် သတည်း။” ဟု ခေါ်စေ၍၊ နေရာပေး၍၊ “အရှင်ဘုရား။ အရှင်သည် အကျွန်ုပ်အား ‘အလုံးစုံသောဓမ္မုဒိပ်၌ရှိသော ဖြစ်ကို ပေးအံ့။’ ဟူသည်ကား ဟုတ်ပေသလော။” ဟု မေး၏။

“မင်းကြီး။ ဟုတ်၏။” ဟု ဆို၏။

“အဘယ်သို့ ယူပေးအံ့နည်း။” ဟု မေး၏။

“မင်းကြီး။ အယုတ်သဖြင့် ယင်ငယ်တစ်ခု သောက်လောက်ရုံမျှသော သွေးကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူအား မဖြစ်စေမူ၍၊ မင်းကြီးအားလည်း ဥစ္စာကုန်ခမ်းခြင်းကို မဖြစ်စေဘဲ ငါ၏တန်ခိုးဖြင့်သာလျှင် ယူပေးအံ့။ စင်စစ်သော်ကား ရှည်ရှည်မြင့်မြင့် မဆိုင်းလင့်တော့။ ယနေ့ပင်လျှင် ထွက်ခြင်းငှာ အပ်၏။” ဟုဆို၏။

မင်းလည်း ယုံကြည်၍ စစ်သည်အပေါင်းခြံရံလျက် မြို့မှထွက်၏။

အကယ်၍ စစ်သည်တို့အား နေပူခြင်း ဖြစ်အံ့။ နန္ဒရသေ့သည် မိမိ၏ တန်ခိုးဖြင့် အမိုးပြု၍ အေးခြင်းကို ပြု၏။ မိုးရွာပြန်သောအခါ စစ်သည်တို့၏အထက်၌ ရွာစိမ့်သောငှာ မပေးမူ၍ အေးခြင်းကို လည်းကောင်း၊ နွေခြင်းကို လည်းကောင်း တားမြစ်၏။ ခရီးလမ်းဝ၌ သစ်ငှက်၊ ဆူး၊ ငြောင့် စသော ခပ်သိမ်းသောဘေးရန်တို့ကို စွယ်စေ၏။ ခရီးလမ်းကို ကသိုဏ်းဝန်းအပြင်ကဲ့သို့ ပြု၏။ မိမိသည်ကား ကောင်းကင်၌ စမ္မာခဏ်ကိုဖြန့်၍ ထွင်၍နေလျက် စစ်သည်အပေါင်း၏အထက်ဖြင့် လိုက်၏။

ဤစစ်သည်ကို ယူ၍၊ ရှေးဦးစွာ ကောသလတိုင်းသို့ သွား၍၊ မြို့၏အနီး၌ သစ်တပ်တည်၍၊ “ငါတို့အား စစ်တိုက်ခြင်းကိုတည်း ပေးအံ့လော။ ထီးဖြူကိုတည်း ပေးအံ့လော။” ဟု ကောသလမင်းအား တမန် စေလေ၏။

ကောသလမင်းလည်း အမျက်ထွက်၍၊ “ငါကား မင်း မဟုတ်သလော။ သင်သာ မင်းလော။ စစ်ထိုးအံ့” ဟု စစ်သည်အပေါင်းကို ရှေ့သွားပြုလျက် ထွက်လာ၍ ၂ ဦးသော စစ်သည်တို့ ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်ကြကုန်၏။

နန္ဒပဏ္ဍိတရသေ့သည် စစ်သည် ၂ ဦးတို့၏ အကြား၌ မိမိနေရာဖြစ်သော သစ်နက်ရေကို ကောင်းစွာ ခြံပြီးလျှင်၊ ၂ ဦးသောစစ်သည်တို့ ပစ်ခတ်သောမြားကို ထိုသားရေဖြင့်သာလျှင် ဆီးခံလျက် ထား၏။ တစ်ယောက်သော စစ်သည်အားမျှလည်း တစ်စုံတစ်ခုသောမြားသည် စူးဝင်ခြင်း မရှိ။ ထိုစစ်ပွဲ၌ ရောက်လာကုန်သော သူတို့၏ မြားသည်ကား ကုန်လေသဖြင့် ၂ ဦးသော စစ်သည်တို့သည် လက်နက် မရှိသည်ဖြစ်၍ ရပ်ကြကုန်၏။

နန္ဒရသေ့လည်း မနောဓမင်းထံသို့ သွား၍၊ “မင်းကြီး။ မကြောက်လင့်။” ဟု နှစ်သိမ့်စေ၍၊ ကောသလ စင်ထံသွား၍၊ “မြတ်သောမင်းကြီး။ မကြောက်လင့်။ သင့်အား သိမ်းယူခြင်း မရှိ။ သင်၏မြို့သည် သင့်အားပင်လျှင် ဖြစ်လတ္တံ့။ စင်စစ်သော်ကား မနောဓမင်း၏ အခြံအရံမျှသာ ဖြစ်ရအံ့။” ဟု ဆို၏။

ကောသလမင်းသည် ရသေ့၏စကားကို ယုံ၍၊ 'ကောင်းပြီ' ဟု ဝန်ခံ၍၊ ကောသလမင်းကို မနောဇမင်းထံ ဆောင်ခဲ့၍၊

"မင်းကြီး။ ကောသလမင်းသည် သင်၏အလိုသို့ လိုက်၍ကျင့်အံ့။ ဤမင်း၏ပြည်ကို ဤမင်းအားသ ဖြစ်စေ။" ဟု ဆိုလျှင်၊ မနောဇမင်းလည်း ဝန်ခံ၍၊ ကောသလမင်းကို မိမိ၏အထံ၌ လိုက်စေ၍၊ ၂ ဦးသေ စစ်သည်တို့ကို ယူ၍ အင်္ဂတိုင်းသို့ သွားလေ၏။ အင်္ဂတိုင်းကို ယူ၍ မဂဓတိုင်းကို ယူပြန်၏။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် အလုံးစုံသော ဓမ္မုဒိပ်၌ မင်းတို့ကို မိမိအာဏာသို့ လိုက်စေပြီး၍ ထိုစစ်သည် အပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ဗြဟ္မဝဗန ခြံသို့လျှင် ပြန်လေ၏။

ပြည်တကာတို့ကို ယူသည်ရှိသော် ၇ နှစ် ၇ လ ၇ ရက်တိုင်မှ ယူမိ၏။ ထိုမင်းသည် တစ်ခုတစ်ခုသော ရာဇဌာနီမြို့မှ အထူးထူးစေကာ မင်းစားထိုက်သောဘောဇဉ်ကို ဆောင်စေ၍၊ ၁၀၀ ယောက်သောမင်းတို့ကို ယူ၍ ထိုသူတို့နှင့်တကွ ၇ ရက်ပတ်လုံး မြတ်သောအဖျော်ကို သောက်၏။

နန္ဒပဏ္ဍိတရသေ့သည် အကြင်မျှလောက် မင်းသည် ၇ ရက်ပတ်လုံး မင်းချမ်းသာကို ခံစား၏။ ထိုမျှလောက် သော ကာလပတ်လုံး မင်းကြီးအား မိမိကိုယ်ကို မပြုမူ၍၊ ဥတ္တရကုရကျွန်း၌ ဆွမ်းခံ၍ ဟိမဝန္တာရွှေဂူတံခါး၌ ရက်ပတ်လုံး နေထိုင်မူ၏။

မနောဇမင်းသည် ၇ ရက် မြောက်သောနေ့၌ မိမိ၏ ကြီးစွာသော ကြက်သရေစည်းစိမ်ချမ်းသာကို ကြည့်၍ 'ဤစည်းစိမ်ချမ်းသာသည်ကား ငါ့အား မိဘတို့ပေး၍ ရသည်လည်း မဟုတ်။ တစ်ပါးသောသူတို့ ပေး ရသည်လည်း မဟုတ်ပေ။ နန္ဒရသေ့၏ ဘုန်းအာနုဘော်ကို အမှီပြု၍သာ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုရသေ့ကို မမြင်ရသည့် ကား ယနေ့ ၇ ရက်ရှိပြီ။ ယခု ငါ့အား စည်းစိမ်ကိုပေးပေတတ်သော နန္ဒရသေ့သည် အဘယ်မှာ ရှိပါလိမ့်နည်း။' ဟု အောက်မေ့၏။

ရသေ့လည်း မင်ကြီး အောက်မေ့သောအဖြစ်ကို သိ၍၊ လာခဲ့ပြီးလျှင် ရှေ့တော်က ကောင်းကင်၌ ရပ်စေ မင်းကြီးလည်း 'ငါသည် ဤနန္ဒရသေ့အား နတ်၏အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ လူ၏အဖြစ်ကို လည်းကောင်း မသိ။ အကယ်၍ လူဖြစ်အံ့။ အလုံးစုံသောဓမ္မုဒိပ်၌ မင်းအဖြစ်ကို ဤရသေ့အား ပေးအံ့။ အကယ်၍ နတ်ဖြစ်အံ့ နတ်အား ပူဇော်ခြင်းကို ပြုအံ့။' ဟု ကြံ၍ စုံစမ်းလိုသဖြင့် -

'ဒေဝတာနုသိ ဂန္ဓဗ္ဗော၊ အဒံသက္ကောပုရိန္ဒဒေါ။

မနုဿဘူတောဣဒ္ဓိမာ ကထံ ဇာနေရ တံ မယံ။ ။' ဟူသောဂါထာကို ရွတ်၏။

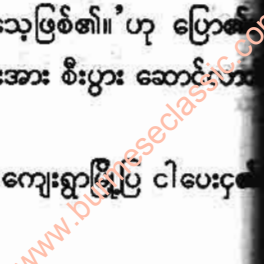
အဓိပ္ပာယ်ကား -

'ရှင်ရသေ့။ အရှင်သည်ကား နတ်သိကြား ဂန္ဓဗ္ဗ ဖြစ်လေသလော။ လူပင်စင်စစ် ဖြစ်ပေသလော။ တန်ခိုးအာဏာ ကြီးလှစွာ၏တကား။ ငါကား ရှင်ရသေ့ကို သိချင်စွာ၏။' ဟု မင်းကြီးမေးသောစကားကို ကြားရလျှင် ရသေ့လည်း ဟုတ်သည်ကိုသာ ပြောလိုသောကြောင့် -

'နာမိဒေဝေါ နဂန္ဓဗ္ဗော' စသောဂါထာဖြင့် 'မြတ်သော မင်းကြီး။ ငါသည် နတ်သိကြား ဂန္ဓဗ္ဗတို့ မဟုတ်။ လူသားအမျိုး တန်ခိုးရှိသော ရသေ့ဖြစ်၏။' ဟု ပြော၏။

မင်းကြီးလည်း "အရှင်ရသေ့။ လူသားဖြစ်လျက် ဘယ်အတွက်ကြောင့် ငါမင်းဖျားအား စီးပွား ဆောင်လာ သနည်း။" ဟုမေး၍၊

"သင်လိုသမျှ ရဋ္ဌတိုင်းကား၊ ရထား၊ ဆင်၊ မြင်း အသင်းသင်းနှင့် စိုးမင်းပြုကာ ကျေးရွာမြို့ပြ ငါပေးငှာမိ

လူများအစု အမှုကို အနုသာသန ကွပ်ဆုံးမလော့။” ဟု ဆိုလျှင်၊

ရှင်ရသေ့လည်း ကိုယ်၏လိုဖွယ် အဓိပ္ပာယ်ကို သိလွယ်စေမှု ပြောဟောပြုသည်ကား ‘န မေ အတ္ထောပိ ရုဇ္ဈန၊ နဂရေန ခေနဝါ’ စသောဂါထာဖြင့်၊

“မြို့ပြကျေးရွာ ဥစ္စာတို့ကို အလိုမဲ့လျှင်း ဆန္ဒကင်း၏။ အခင်းတစ်ခု အမှုမူကား ငါ့စကားကို မင်းဖျား လိုက်နာစေချင်၏။ ငါ့နောင်တော်နှင့် မယ်တော်မွေးဖ တောဝပျော်မွေ့ ရသေ့တို့တမ်း သခံမ်းဆောက်ကာ ငါလည်း ထူကွ နေကုန်ကြ၏။ လက်ဦးဆရာ ပုဗ္ဗာစရိယ မိဘတို့၌ နှစ်ခြိုက်ကြည်ညို ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုစုလုပ်ကျွေး မွေးပါရဖြစ်သည်။ နောင်တော်သခင် ငါ့ကိုနှင့်၍ လွင်သို့ ယခုရောက်ချေသည်။ နောင်တော်သောဏ ဘာတိက အား စကားဝင်ကြောင်း ခွင့်လမ်းတောင်းအံ့။ ငါနှင့်အတူ လိုက်တော်မူလော့။ ဤဆုကိုသာ ဣစ္ဆာသယ ငါ တောင့်တ၏။” ဟု မိန့်၏။

မင်းလည်း အာမဝန္တ ခံယူပြီးလျှင်၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ရထား၊ များလှစွာသော ၂၄ ခေါ်ဘဏီ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ အပေါင်း ခြံရံလျက် ၁၀၁ ပါးသော မင်းနှင့်တကွ မြို့မှ ထွက်လေ၏။

ရသေ့သည် ခရီးအကြား၌ မိမိအာနုဘော်ဖြင့် ၈ ဥဿဘ အနံ့ရှိသောလမ်းကို ညီညွတ်စွာ ဖန်ဆင်း၍၊ ထောင်းကင်၌ သားရေနယ်ကိုဖြန့်လျက် ထိုသားရေနယ်၌ ပလ္လင်ဖြင့်နေ၍ တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဆင်ကျောက်ကုန်း၌ စီသော မင်းနှင့်တကွ တရားစကားပြောဟောလျက် သွားတော်မူ၏။

ရသေ့ကျောင်းသို့ ရောက်အံ့သောနေ့၌ သောဏရသေ့သည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့်ကြည့်လျှင် ‘ညီတော်လာကြောင်း’ကို ဖြစ်၍၊ ကိုယ့်တန်ခိုးကို ပြလိုသောကြောင့် ထိမ်သားဖြင့်ပြီးသော ရေထမ်းထမ်းပိုးကို ပခုံးနှင့် လက် ၄ သုစ် ထွာစေ၍ အနဝတတ်အိုင်မှ ရေကို ဆောင်အံ့သောငှာ မင်း၏အနီး ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွလေ၏။

နန္ဒပဏ္ဍိတလည်း နောင်တော်ကိုမြင်လေလျှင် ကိုယ်ကိုပြခြင်းငှာ မဝံ့သည်ဖြစ်၍၊ နေရာမှ ကွယ်ခွဲ၍ ဝိဝေက္ခာသို့ ပြေးလေ၏။

ဘုရားလောင်းလည်း ခဏချင်းဖြင့် ရေကိုဆောင်၍ ပြန်လာ၏။

မင်းလည်း သောဏရသေ့ကိုမြင်လျှင် မေး၏။

ဘုရားလောင်းလည်း “ငါကား သောဏရသေ့ပင်တည်း။” ဟု မိန့်၏။

မင်းလည်း ‘သခံမ်းသို့ လိုက်လိုကြောင်း’ကို လျှောက်လျှင်၊ “တစ်ယောက်တည်း သွားလောက်သော နှစ်ရံဖြင့် လာခဲ့လော့။ တိမ်နီအဆင်းနှင့် ကူသော၊ ကောင်းစွာပွင့်သော ပင်လယ်ကသစ်ပင်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အုပ်၌ ကောသိယအမျိုးဖြစ်သော မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့သည် နေကုန်၏။” ဟုပြော၍ သခံမ်းသို့ ဝင်လေ၏။

ညီတော်နန္ဒလည်း နောင်တော် ရေခပ်ရာကပြန်လျှင်၊ နောင်တော်ကို ကန်တော့အံ့သောငှာ မင်းနှင့်တကွ သခံမ်းသို့ ဝင်လာ၍ မင်းနှင့်တကွ မိဘတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် နောင်တော်အား ‘မိဘတို့ကို ရှေးကကဲ့သို့ ကျွေးမွေး နေထိုင်အကြောင်း’ကို တောင်းပန်ကုန်၏။

ဘုရားလောင်းလည်း

‘နန္ဒ တယာ ဇေဋ္ဌကကောဋ္ဌာသော လဒ္ဓေါ၊ မာတာနာမ အတိဂုဏကာရိက။

အပ္ပမတ္တော ဟုတွာ ပဋိဇ္ဇေဂ္ဂေယျာသိ။ ။’ ဟူသောစကားကို ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား-

“ငါ့ညီနန္ဒာ သင်သည် အမိကို လုပ်ကျွေးခြင်းဖြင့် အကြီးစုကို ရအပ်၏။ ‘အမိ’မည်သည် အလွန်တရာ ကျေးဇူးကြီးပေ၏။ မမေ့မလျော့သည်ဖြစ်၍ လုပ်ကျွေးလေလော့။” ဟု ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ထိုမှတစ်ပါး မိဘတို့အား သားသမီးတို့ လုပ်ကျွေးသင့်သည့်အရာ ဒေသနာတို့ကိုလည်း များစွာဟောတော်မူ၏။ တရားစကားကိုကြားရကုန်၍ ဗိုလ်ပါနှင့်တကွ မင်းအပေါင်းတို့သည် အလွန်ကြည်ညိုကြကုန်၏။

မင်းနှင့်တကွ ဗိုလ်ပါတို့ကို ၅ ပါးသီလ၌ တည်စေ၍၊ ‘ဒါန စသောကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌ မမေ့မလျော့ ဖြစ်ကြကုန်လော့။’ ဟု ဆုံးမ၍ ပြန်ကြစေ၏။

အလုံးစုံသောမင်းတို့သည်လည်း တရားသဖြင့် မင်းပြုကြကုန်၍ အသက်အဆုံး၌ နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေကုန်၏။ သောဏပဏ္ဍိတ၊ နန္ဒပဏ္ဍိတတို့သည်လည်း အသက်ရှည်သမျှသော ကာလပတ်လုံး အမိအဖတို့ကို လုပ်ကျွေး ကြကုန်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့သာ လဲလျောင်းရာရှိကုန်၏။

မိဘတို့သည်ကား ယခု မယ်တော်မာယာ။ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒန။ ညီတော်ကား အာနန္ဒာ။ မနောဇမင်းကား သာရိပုတြာ။ ၁၀၁ ယောက်သောမင်းတို့သည်ကား အသီတိမဟာထေရ်။ ၂၄ ခေါဘဏီပြည့်သော ဗိုလ်ပါတို့ သည်ကား ဘုရားပရိသတ်စု ဖြစ်လာကြကုန်၏။ သောဏပဏ္ဍိတကား ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏။-ဟု ဇာတ်ပေါင်းခြင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိရှိသော သောဏနန္ဒဇာတ်ကိုထောက်၍ သိရာ၏။-ဟုလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ အကြင် ကုလပုတ္တဖြစ်သော အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် ဘုရားလောင်း သောဏပဏ္ဍိတ၊ နန္ဒပဏ္ဍိတ ရသေ့ညီနောင်တို့ကဲ့သို့ မိဘတို့အား ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးဖြူ အပ်ခြင်း။ ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းတို့သည်လည်း မနောဇမင်းသည် သူတော်ကောင်းရသေ့ ရဟန်းကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ရသဖြင့် သူတော်ကောင်းရသေ့ကိုမှီ၍ ဇေယျဒီပါတစ်ကျွန်းလုံး အစိုးရသကဲ့သို့ ပညာရှိသူတော်ကောင်း ရသေ့ရဟန်းတို့ကိုသာ လျှင် မပြတ် မှီဝဲဆည်းကပ် တိုင်ပင်ကြံစည်အပ်ခြင်းကို ဖြစ်အပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၉၉

ရုပ်ရင်း။ ။ ဝါသုဒေဝ သောကလှုံသော်လည်း ဉာဏ်ရှိသည့်ညီလှကြောင့် ဒုက္ခကင်းလွတ်။-ဟူရာ၌

စိတ္တတ္ထ။ ။ ဝါသုဒေဝမင်းကြီးသားငယ် သေသောကြောင့် ပုပန်ခြင်းနှိပ်စက်၍ စိတ္တဒုက္ခနှင့် သောကမီးလှုံသည်ကို ညီတော် ဗဒ္ဒပဏ္ဍိတသည် တရားပြသ ဆုံးမသောကြောင့် စိတ္တဒုက္ခမှ လွတ်ကင်း၏။-ဟူလိုသည်။

စိတ္တရာ။ ။ ထိုအကြောင်းကား- လွန်လေပြီးသောအခါ ဥတ္တရာပထ၌ ကံသဘောကတွင် အသိတူမြို့၌ မဟာကံသမင်းကြီးသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်၊ ‘ကံသ၊ ဥပကံသ’ ဟူသော သားတော် ၂ ယောက်။ ဒေဝဂဗ္ဘာမင်းသမီး ဖွားဦးစက နိမိတ်ဖတ်တတ်ကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် ‘ဤမင်းသမီးဝမ်း၌ ငြိမ်သောသားသည် ကံသအမျိုးအနွယ်ကို ဖျက်လတ္တံ့။’ ဟုဆိုသော်လည်း၊ သမီးကို ချစ်မြတ်နိုးသဖြင့် မဖျောက်မဖျက် အထက်အတိုင်းနေ၍ မဟာကံသမင်းကြီး နတ်ရွာလားလျှင်၊ သားတော်အကြီး ကံသမင်းသား မင်းပြု၍ ညီတော်ဥပကံသကို အိမ်ရှေ့ပေး၍၊

“ငါတို့သည် နှမတော်ကို ဖျောက်ဖျက်ကုန်သည်ရှိသော် ပြည်ထောင်ချင်းမင်းတို့ ကဲ့ရဲ့လတ္တံ့။ အိမ်ရာ ထောင်စေဘဲ တစ်ယောက်တည်း နေစေကုန်အံ့။” ဟု ‘အန္တကဝေဏ္ဍ’ အမည်ရှိသောကျွန်ကို အစောင့်အရှောက်ထား၍၊ မယား ‘နန္ဒိဂေါပါ’ အမည်ရှိသော အလုပ်အကျွေးတစ်ယောက်နှင့်သာ ပြာသာဒ်တစ်ပင်တိုင်ဆောက်၍ထား၏။

ထိုအခါ ဥတ္တရာမုရုပြည်၌ မဟာသာဂရမင်းကြီး နတ်ရွာလားလျှင် သားအကြီး သာဂရမင်းသား မင်းပြု၍ ညီတော် ဥပသာဂရကို အိမ်ရှေ့ထားရာတွင်၊ အိမ်ရှေ့မင်းသည် နောင်တော်အိမ်၌ ပြစ်မှားမိသဖြင့် နောင်တော်ကို ကြောက်၍ ငယ်ကတည်းက ဆရာတစ်ဦးတည်းထံ၌ အတတ်သင်ဖက် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ဥပကံသမင်းသား ဆံသို့ ပြေးလာသည်ကို နောင်တော်ကံသမင်းကြီးအား အကြောင်းကြားလျှင်၊ ကံသမင်းကြီးက ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကိုပေး၍ သိမ်းမြန်းပိုက်ထုပ်သဖြင့်၊ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ဥပကံသမင်းသားနှင့် အတူတကွ မင်းအား စောသွားရာတွင် ပြာသာဒ်တစ်ပင်တိုင်ကိုမြင်သဖြင့် အကြောင်းကိုမေး၍ ကြားလျှင်၊ နန္ဒိဂေါပါကို တံစိုးပေး၍ ဒေဝဂဗ္ဘာနှင့် ဆက်ဆံယဉ်ပါးကြသဖြင့် ပဋိသန္ဓေရင့်မှ နန္ဒိဂေါပါကို မေးမြန်းစိစစ်သော်၊ ဘေးမဲ့တောင်းပန်၍ ဖျတ်သောအတိုင်း ပြန်လျှင်၊ “မိန်းမတည်း ဖွားမှု ထားအံ့။ ယောက်ျားတည်း ဖွားမှုကား ဖျက်ဆီးအံ့။” ဟု တိုင်ပင်ကြ၍၊ ဥပသာဂရနှင့် ဆောက်နှင်းသဖြင့် ‘မိန်းမဖွားသည်။’ ဟု ကြားလျှင်၊ မောင်တော်တို့ နှစ်သက်၍၊ ‘အညုဒဒေဝီ’ ဟူသောအမည်ကို ပေး၍၊ ‘ဘောဂဝဓန’ အမည်ရှိသော ကျေးသီး စားစေ၍ နေရ၏။

နောက် ဒေဝဂဗ္ဘာ သားယောက်ျားဖွားသည်ရှိသော်၊ နန္ဒိဂေါပါလည်း ထိုနေ့၌လျှင် သားမိန်းမ ဖွားသဖြင့် ဒေဝဂဗ္ဘာသားနှင့် နန္ဒိဂေါပါသမီးကို လဲလှယ်၍၊ ‘သားမိန်းမ ဖွားသည်။’ ဟု ကြားလျှင် မောင်တော်တို့ ယုံကြည်၍ နေအတူ နှစ်သက်၏။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် ဒေဝဂဗ္ဘာလည်း 'ဝါသုဒေဝ, ဗလဒေဝ, စန္ဒဒေဝ, သူရိယဒေဝ, အဂ္ဂိဒေဝ, ဝရုထဒေဝ, အဇ္ဈန, ပဇ္ဈန, ဃဋ္ဌပဏ္ဍိတ, အကိုရ' ဟူသော သားယောက်ျား ၁ ကျိပ်၊ နန္ဒိဂေါပါလလည်း သားမိန်းမ ၁ ကျိပ် အသီးသီး ဖွားငြားသော်လည်း တစ်ယောက်သောသူမျှ ထိုအကြောင်းကို မသိရ။

'အန္တကဝေဏ္ဍသား ညီအစ်ကို ၁ ကျိပ်' ဟု ထင်စွာဖြစ်သဖြင့် အရွယ်သို့ရောက်လျှင် စွမ်းပကားခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံကုန်သည်။ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ မင်းကြီးသို့ဆက်လာသော ပဏ္ဍာလက်ဆောင်မလွတ် လှယက်ဖျက်ဆီးကုန်သည်ရှိသော်၊ "အန္တကဝေဏ္ဍသား ညီအစ်ကို ၁ ကျိပ်တို့သည် တိုင်းနိုင်ငံကို လှယက် ဖျက်ဆီးကုန်သည်။" ဟု ပြည်သူတို့ မင်းရင်ပြင်၌ ကြွေးကြော်ကုန်သဖြင့်၊ အန္တကဝေဏ္ဍကိုခေါ်၍ သားတို့ကို ဆုံးမစီမံသောငှာ ၃ ကြိမ်စေ့အောင် မင်းကြီး ခြိမ်းခြောက်သော်လည်း အန္တကဝေဏ္ဍ မဆုံးမနိုင်သဖြင့်၊ မင်းကို ဘေးမဲ့တောင်းပန်ပြီးမှ အလုံးစုံသောအကြောင်းကို လျှောက်လျှင် ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်၍၊ "အဘယ်သို့သော ဥပါယ်တံမျှဖြင့် ဖမ်းရအံ့နည်း။" ဟု အမတ်တို့ကို မေးသော်၊

"ဤမင်းသားတို့သည် လက်ပမ်းရေးကို လေ့လာကုန်၏။ မင်းရင်ပြင်၌ လက်ပမ်းသဘင်ဖြစ်စေ၍ သဘင်တလင်းသို့ဝင်ရာတွင် ဖမ်း၍သတ်ကုန်အံ့။" ဟု လျှောက်သဖြင့်၊

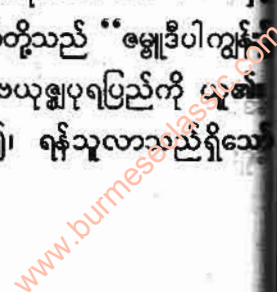
"ယနေ့မှသည် ၇ရက်မြောက်၌ လက်ပမ်းရေးသဘင် ဖြစ်လတ္တံ့။" ဟု မြို့၌စည်လည်စေ၍၊ 'စာရရ မုဋ္ဌိက' ဟူသော လက်ပမ်းသည် ၂ ယောက်တို့ကို ခေါ်စေ၍၊ မင်းရင်ပြင်၌ သဘင်ကြီးစွာပြု၍ လက်ပမ်းရေး ဖြစ်စေ၏။

ညီနောင် ၁ ကျိပ်တို့လည်း ခရီးကောက်ကစင်း လှယက်ဖျက်ဆီး၍၊ ထမင်း၊ ပုဆိုး၊ ခဲဖွယ်၊ စားဖွယ်၊ နံ့သာပန်းတို့ကို လုယူဝတ်စားဆင်ယင်လျက် ကြော်ငြာဟစ်ကြွေး၍ သဘင်သို့လာကုန်၏။

စာရရ လက်ပမ်းပေါက်တီး၍ အရေးပြသည်ကို ဗလဒေဝမင်းသားမြင်လျှင်၊ "သင့်ကို ငါ့လက်မနှင့် မကိုင်။" ဟု ဆင်တင်းကုပ်မှ ကြီးစွာသောလွန်ကို ယူ၍ ပစ်သည်ရှိသော်၊ စာရရဝမ်းကို ပတ်မိလေ၍၊ လွန် ဖက်ကို တစ်ပေါင်းတည်းကျစ်ပြီးမှ ကောင်းကင်သို့မြှောက်၍၊ ပတ်ပတ်လှည့်၍ အကွဝါဋ္ဌသို့ ပစ်လိုက်၏။

စာရရသေလျှင် မုဋ္ဌိကကို မင်းကြီး တိုက်တွန်းသဖြင့် မုဋ္ဌိက အရေးပြလျှင် ဗလဒေဝမင်းသားလည်း လက်ပမ်းရေးဖြင့် အရိုးအရေ ညက်ညက်ကြေအောင်ထောင်း၍၊ "နင် လက်ပမ်းသည်လော။" ဟု မေးလျက် လက် ၂ ဖက်ကိုကိုင်၍ မြေတွင်ရိုက်ပြီးမှ အကွဝါဋ္ဌသို့ ပစ်လိုက်၏။ မုဋ္ဌိကလည်း "ဘီလူးဖြစ်၍ ဗလဒေဝကို စားရလို၏။" ဟု ပတ္တနာ^၃ ပြုသဖြင့် ကာဠမတ္တိကတောအုပ်၌ ဘီလူး ဖြစ်လေ၏။

မင်းကြီးလည်း ထ၍၊ "ညီအစ်ကို ၁ ကျိပ်ကို ဖမ်းကုန်ဖမ်းကုန်။" ဟုဆိုစဉ်၊ ဝါသုဒေဝမင်းသား စက်နု ပစ်၍ ဦးရီးတော် ၂ ယောက် လွန်လေလျှင်၊ အသိတဉာဏ်ဖြင့် မင်းပြုပြီးမှ ညီနောင် ၁ ကျိပ်တို့သည် "ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း အလုံးစုံသောပြည်ကို ယူကုန်အံ့။" ဟု ထွက်၍ ရှေးဦးစွာက ကာဠယောနကမင်း၏ ဗယုဇ္ဈပုရပြည်ကို ယူ၍ ထိုနောက် တစ်ဖက်ကား သမုဒ္ဒရာ၊ တစ်ဖက်ကား တောင် ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ရန်သူလာသည်ရှိသော်

မြို့စောင့်ဘီလူး သည် မြည်းယောင်ဆောင်၍ မြည်းသံ မြည်လျှင်၊ အလုံးစုံသောမြို့သည် ပျံ့၍ ဘီလူး၏အာနုဘော်ဖြင့် သမုဒ္ဒရာအလယ်ကျွန်း၌ တည်ပြီးသော်၊ ရန်သူသွားမှ တစ်ဖန် တည်မြဲတည်ပြန်သာသော ဒွါရာသတီပြည်သို့ ရောက်လျှင်၊ ဤကဲ့သို့ဖြစ်သဖြင့် ၂ ကြိမ်-၃ကြိမ် ပြန်၍တိုက်သော်လည်း မရနိုင်မှ၊ ကဏ္ဍဒီပါယနရသေ့သို့ ထပ်၍ ရအံ့သော ဥပါယ်တံမျဉ်ကို မေးသော်၊ 'ကျုံးအပြင် ဤမည်သောအရပ်တွင် တစ်ခုသောမြည်းသည် ရန်သူရောက်၍ မြည်လျှင် မြို့သည်ပျံ့၍ သမုဒ္ဒရာအလယ်၌ ကျ၏။ ထိုမြည်း၏ခြေကို ကိုင်၍ တောင်းပန်လျှင် ငြိမ်းကြောင်း ဖြစ်လေသည်။' ဟု ဆိုသဖြင့်၊ ရသေ့ဆိုတိုင်း ခြေကို ကိုင်၍ မမြည်စိမ့်စောငှာ တောင်းပန်ကုန်လျှင်၊

"ငါ မမြည် မနေသာ။ မြို့ မပျံ့စေလိုသော် ရှေးဦးစွာလာ၍ တံခါးမျက်နှာတူရ၌ သံတံသင်း ကြီးစွာစိုက်၍ သံကြိုးဖြင့် ဆိုင်းလော့။" ဟု ဆိုသဖြင့်၊ ထိုမြည်း၏ ဥပဒေသကြောင့် ဒွါရာသတီကိုရလျှင် နေမမှတ်ပြု၍ ဓမ္မဒီပါကျွန်းအပြင်၌ ၆ သောင်း ၃ ထောင်သော မြို့ခရိုင်တို့ကို ရသဖြင့် ၁၀ စု ခွဲကုန်သည်ရှိသော်၊ နှမတော် အဉ္စဒေဝီကို အောက်မေ့၍ ၁၁ စု ခွဲမည် ပြုပြန်သည်ကို အကိုရမင်းသားက မိမိအဖို့ကို နှမတော်အား လွှဲ၍၊ နောင်တော်တို့ မြို့၌ ကင်းခွန်ဆိပ်ခွန်ကို လွှတ်စေ၍ ကုန်သွယ်လျက် အသက်မွေး၏။

အနှစ် ၂ သောင်း အသက်ရှည်သောကာလ၌ ထို ၁ ကျိပ်သောမင်းတို့သည် သားသမီးတို့ဖြင့် ပြန့်ပွား၍ ရှည်သောအခွန်သို့ ရောက်ရောက်လျှင်၊ ဝါသုဒေဝမင်းကြီး၏ ချစ်လှစွာသောသား သေလွန်သောကြောင့် အလုံးစုံ သောအမှုကိစ္စတို့ကို စွန့်၍၊ ညောင်စောင်းကို ဖက်၍ ကြီးစွာသော စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းဖြင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်းသည်ကို ကြားလျှင်၊ ညီတော် ယဉ္ဇပဏ္ဍိတသည် နောင်တော်၏စိုးရိမ်ခြင်းကို ပယ်လိုသောကြောင့် ရူးကျံပြု၍၊ "ငါ့ယုန်ပေး။ ငါ့ယုန်ပေး။" ဟု ပြည်ကို ချောက်ချားစေလျက် ကောင်းကင်သို့မျှော်၍ မြည်တမ်းကာ မြို့လုံးလှည့်ပတ်သောကြောင့်၊ ရောဟိဏေယျအမတ်သည် ဝါသုဒေဝမင်းကြီးအထံ သွား၍၊

'ဥဋ္ဌေဟိကုဏ္ဍကိသေဘိ၊ ကောအတ္ထောသုပုဇေနတေ။
ယောပိ တုယံ သကံ ဘာတာ၊ ဟဒယံ စက္ခုစဒက္ခိဏံ။ ။

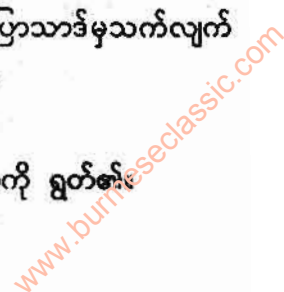
ကဿ ဝါတာ စလယန္တိ၊ ယဇ္ဇော ဇပွတိ ကေသဝ။' ဟူသော ဂါထာကိုဆို၏။

'ကဏှ၊ ကဏှာယနအမျိုးဖြစ်တော်မူသော။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ ဥဋ္ဌေဟိ၊ ထတော်မူလော့။ ကိ၊ အာယံကြောင့်။ သေသိ၊ အိပ်တော်မူသနည်း။ သုပုဇေန၊ အိပ်ခြင်းဖြင့်။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီးအား။ ကောအတ္ထော၊ အာယံအကျိုး ရှိအံ့နည်း။ တုယံ၊ ရှင်မင်းကြီး၏။ သကံဘာတာ၊ ညီတော်ရင်းဖြစ်သော။ ယောဗဇ္ဇော၊ အကြင် ဣဉ္ဇပဏ္ဍိသည်။ တုယံ၊ ရှင်မင်းကြီး၏။ ဟဒယဉ္ဇ၊ နှလုံးနှင့် တူသည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဒက္ခိဏံ၊ လက်ယာ ဖြစ်သော။ စက္ခု၊ မျက်စိနှင့် တူသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တဿ၊ ထိုဗဉ္ဇပဏ္ဍိတကို။ ဝါတာ၊ လေတို့သည်။ စလယန္တိ၊ လှုပ်ကုန်၏။ ကေသဝ၊ ကောင်းသောဆံ့ရှိသောကြောင့် 'ကေသဝ'ဟူသော အမည်ကို ရတော်မူသော။ ဟောရာဇ အရှင်မင်းကြီး။ ဗဇ္ဇော၊ ဗဉ္ဇပဏ္ဍိတသည်။ ဇပွတိ၊ သသံ မေ ဒေထ-ဟုမြည်တမ်း၏။'

ဤဂါထာဖြင့် လျှောက်သည်ရှိသော် ဝါသုဒေဝမင်းကြီးသည် လျင်စွာထ၍၊ ပြာသာဒ်မှသက်လျက် ဣဉ္ဇပဏ္ဍိတထံသို့သွား၍ လက် ၂ ဖက်ကိုကိုင်ပြီးသော်

'ကိန ဥမ္မတ္တ ရူပေါဝ၊ ကေဝလံ နဂရံဣမံ။

သသောသသော ဝိလပသိ၊ ကော န တေ သသ မာဟရိ။ ။' ဟူသောဂါထာကို ရွတ်၏။

ဤ၌ အတ္တကား-

'ကနိဋ္ဌ၊ ညီထွေး။ ကိန၊ အသို့နည်း။ ဥမ္မတ္တရူပေါ၊ သူရူးအသွင်ကဲ့သို့။ ကေဝလံ၊ အလုံးစုံသော။ ဣမံနာဂရံ၊ ဤဒွါရာဝတီပြည်ကို။ ဝိစရန္တော၊ လှည့်ပတ်လျက်။ သဘောသသော၊ 'ယုန်-ယုန်'ဟူ၍။ ကိန၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ဝိလပသိ၊ မြည်တမ်းသနည်း။ ကော၊ အသူသည်။ တော၊ သင်ညီ၏။ သသံ၊ ယုန်ကို။ အာဟရိန၊ ဆောင်လေသနည်း။'

ဤဂါထာဖြင့် မင်းကြီးမေးသော်လည်း စကားတုံ့မဆို၊ မြည်တမ်းမြဲ မြည်တမ်းသည်ရှိသော် မင်းကြီးလည်း များစွာသော နှလုံးမသာယာခြင်းရှိသဖြင့် ထပ်မံ၍ မေးပြန်လိုရကား

'သောဝတ္ထမယံ မဏိမယံ၊ လောဟမယံ အထ ရူပိမယံ။

သင်္ခံ သိလာ ပဝါဠမယံ၊ ကာရယိဿာမိတေသသံ။ ။

'သန္တိ အညေပိ သသကာ၊ အရညေ သနဂေါစရာ။

တေပိ တေ အာနယိဿာမိ၊ ကိဒိသံ သသ မိစ္ဆသိ။ ။'ဟူသောဂါထာကို ရွတ်၏။

ဤဂါထာ၌ အနက်မြန်မာကား-

'ကနိဋ္ဌ၊ ညီချစ်။ တော၊ သင်ညီချစ်အား။ သောဝတ္ထမယံ၊ ရွှေဖြင့်ပြီး သော။ သသံ၊ ယုန်ကိုလည်းကောင်း မဏိမယံ၊ ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသော။ သသံ၊ ယုန်ကိုလည်းကောင်း။ လောဟမယံ၊ ကြေးဖြင့်ပြီးသော။ သသံ၊ ယုန်ကိုလည်းကောင်း။ အထ၊ ထိုမြို့။ ရူပိမယံ၊ ငွေဖြင့်ပြီးသော။ သသံ၊ ယုန်ကိုလည်းကောင်း။ သင်္ခံသိလာ ပဝါဠမယံ၊ ခရသင်း၊ ပုလဲ၊ သန္တာဖြင့်ပြီးသော။ သသံ၊ ယုန်ကိုလည်းကောင်း။ ကာရယိဿာမိ၊ ပြုစေအံ့ အရညေ၊ တော၌။ ဝနဂေါစရာ၊ တောလျင်ကျင်လည်ရာရှိကုန်သော။ အညေ၊ တစ်ပါးကုန်သော။ ယေသသကာ၊ အကြင် ယုန်ရှင်တို့သည်လည်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေပိ၊ ထိုယုန်တို့ကိုမူလည်း။ တော၊ သင်ချစ်ညီအား အာနယိဿာမိ ဆောင်စေအံ့။ ကိဒိသံ၊ အသို့သဘောရှိသော။ သသံ၊ ယုန်ကို။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိသနည်း။'

ဤဂါထာဖြင့် မင်းကြီးမေးမှ ထိုအမေးကို ပြန်ဆိုလိုသော ဗန္ဓုပဏ္ဍိတသည်

'နဇာဟ မေ တေ ဣစ္ဆာမိ၊ ယေသသာ ပထဝိဿိတာ။

စန္ဒတော သသမိစ္ဆာမိ၊ တံ မေ ဩဟရ ကေသဝ။ ။'ဟူသောဂါထာကို ရွတ်၏။

ဤ၌ အနက်မြန်မာကား-

'ကေသဝ၊ 'ကေသဝ' အမည်ရှိသော။ ရာဇသေဋ္ဌ၊ မင်းမြတ်။ ပထဝိဿိတာ၊ မြေ၌ဖြစ်ကုန်သော ယေသသာ၊ အကြင်ယုန်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ စတေသသေ၊ ထိုယုန်တို့ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ နဣစ္ဆာ၊ အလိုမရှိ။ စန္ဒတော၊ လမု။ သသံ၊ ယုန်ကို။ ဣစ္ဆာမိ၊ အလိုရှိ၏။ တံ၊ ထိုယုန်ကို။ မေ၊ ငါ့အား။ ဩဟရ ဆောင်ပါလော့။'

ဤစကားကိုကြားလျှင် မင်းကြီးလည်း "ငါ့ညီ ရူးသည် မှန်၏။"ဟု မသာသောနှလုံး ရှိသည်ဖြစ်၍ 'သောနုနမဓရံဉာတိ၊ ဇီဝိတံ ဝိဟေသိတိ။

အပတ္တိယံ သော ပတ္တယသိ၊ စန္ဒတော သသ မိစ္ဆသိ။ ။' ဟူသောဂါထာကို ရွတ်၏။

အတ္တကား-

‘ဉာတိ၊ ညီချစ်။ ယောတွံ၊ အကြင်ညီချစ်သည်။ စန္ဒတော၊ လမှ။ သသံ၊ ယုန်ကို။ ဣစ္ဆတိ၊ အလိုရှိ၏ဟူ၍။ အဝတ္တိယံ၊ မတောင့်တအပ်သည်ကို။ ပတ္တယသိ၊ တောင့်တ၏။ သောတွံ၊ ထိုညီချစ်သည်။ မရရံ၊ မကောင်းသော။ ဝိပိတံ၊ အသက်ကို။ ဝိပေတိသတိနုန၊ စွန့်ရအံ့သည်တကား။’

ဝါသုဒေဝမင်းကြီး၏စကားကို ကြားလျှင် ယဋ္ဌပဏ္ဍိတသည် မတုန်မလှုပ်တည်ကြည်စွာနေ၍ “နောင်တော်၊ ယော ယုန်ကို မရသောကြောင့် အသက်ကုန်အံ့သောအဖြစ်ကို သိလျက် အဘယ့်ကြောင့် သေပြီးသောသားတော်ကို စိုးရိမ်ရသနည်း။” ဟု ဆိုလို၍

‘ဝေဇ္ဇေ ကဏှ ဇာနာသိ၊ ယဒည မနုသာသတိ။

ကသ္မာ ပုရေ မတံ ပုတ္တံ၊ အဇ္ဇာပိ အနုသောစသိ။ ။’ ဟူသောဂါထာကို ရွတ်၏။

ဤဂါထာ၏အနက်မြန်မာကား-

‘ကဏှ၊ ကဏှာယနအနွယ်ဖြစ်တော် မူသော။ ဘာတိက၊ နောင်တော်။ ဝေ၊ ဤသို့။ စေ၊ အကယ်၍ ဇာနာသိ၊ သိအံ့။ ယဒိ၊ ဤသို့သိလျက်။ အညံ၊ တစ်ပါးသောသူကို။ အနုသာသတိ၊ ဆုံးမ၏။ အထ၊ ထိုသို့လျက်။ အသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ပုရေ၊ ရှေးမင်း၌။ မတံ၊ သေလွန်သော။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ အဇ္ဇာပိ၊ ယနေ့တိုင်အောင်လည်း။ အနုသောစသိ၊ စိုးရိမ်တော်မူသနည်း။’

ဤသို့လျှင် ခရီးမ၌ ရပ်၍ “နောင်တော်။ အကျွန်ုပ်ကား လ၌ ယုန်ရေးကို မြင်သောကြောင့် ထင်သော အတ္တကို တောင့်တ၏။ နောင်တော်သော်တစ်မူကား မထင်သော ဤလမှ ရှေး ၄ လထက်၌ သေလွန်သောသားကို တောင့်တ၏။” ဟု ဆို၍-

‘ယံ နလတ္တာမနုဿန၊ အမနုဿေနဝါ ပန။

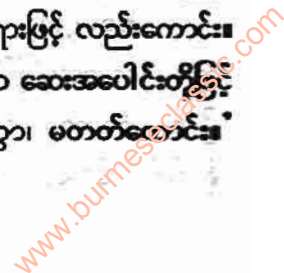
ဇာတော မေ မာမရိ ပုတ္တော၊ ကုတော လတ္တာအလတ္တိယံ။

‘နမန္တာမူ လဘောသဇ္ဇာ၊ ဩသပေဟိဓနေ နဝါ။

သက္ကာ အာနယိတုံ ကဏှ၊ ယံ ပေထ မနုသောစသိ။ ။’ ဟူသောဂါထာကို ရွတ်၏။

ထိုဂါထာ၏ မြန်မာကား-

‘ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ ဇာတော၊ ဖြစ်ပြီးသော။ မေ၊ ငါ၏။ ပုတ္တော၊ သားသည်။ မာမရိ၊ မသေပါစေလင့်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယံ၊ အကြင်အမှုကို။ မနုဿေနဝါ၊ လူသည်လည်းကောင်း။ အမနုဿေနဝါ၊ နတ်သည်လည်းကောင်း။ နလတ္တာ၊ တောင့်တ၍မရအပ်။ ကုတော၊ အတီမှာ။ အလတ္တိယံ၊ တောင့်တ၍ မရအပ်သည်ကို။ အန္တာ၊ ရအံ့နည်း။ ကဏှ၊ ကဏှာယနအမျိုး ဖြစ်တော်မူသော။ ဘာတိက၊ နောင်တော်။ ယံပေတံ၊ အကြင်အတည်မဲ့သောသူကို။ အနုသောစသိ၊ စိုးရိမ်၏။ တံပေတံ၊ ထို အတည်မဲ့သူကို။ မန္တာဝါ၊ မန္တရားဖြင့် လည်းကောင်း။ ဣသပေဟိဝါ၊ ဆေးမြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဩသပေဟိဝါ၊ အထူးထူးသော အလုံးစုံသော ဆေးအပေါင်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဓနေနဝါ၊ ဥစ္စာဖြင့် လည်းကောင်း။ အာနယိတုံ၊ ဆောင်ခြင်းငှာ။ နသက္ကာ၊ မတတ်တောင်း။’

ဤသို့သောစကားကိုကြား၍ ဝါသုဒေဝမင်းကြီးသည်။

“ညီချစ်။ အမှတ်ရပြီ။ ငါ၏စိုးရိမ်ခြင်းကို ပယ်လိုသောကြောင့် ဤသို့သောအမှုကို ညီချစ် ပြုစေသည်။” ဟု ယဋပဏ္ဍိတကို ချီးမွမ်းလိုသောကြောင့်

‘ယဿ ဧတာဒိသာ အဿ၊ အမစ္စာ ပုရိသပဏ္ဍိတာ။

ယထာ နိဇ္ဈာပယေ အဗ္ဗ၊ ယဋောပုရိသပဏ္ဍိတော။ ။’ ဟူသောဂါထာကို ရွတ်၏။

‘ဘောန္တော အမစ္စယော၊ အို-အမတ်တို့။ ယထာယေနကာရဏေန၊ အကြင်အကြောင်းဖြင့်။ အဗ္ဗ၊ ယခု။ ပုတ္တသောကပရေတံ၊ သား၌ စိုးရိမ်ခြင်း နှိပ်စက်အပ်သော။ မံ၊ ငါ့ကို။ ပုရိသပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိယောက်ျား ဖြစ်သော။ ယဋော၊ ယဋပဏ္ဍိတသည်။ နိဇ္ဈာပယေ၊ ငြိမ်းစေ၏။ ယဿရညော၊ အကြင်မင်းအား။ ဧတာဒိသာ ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော။ ပုရိသပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိကုန်သော။ အမစ္စာ၊ အမတ်တို့သည်။ အဿ၊ ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ အဿရညော၊ ထိုမင်းအား။ သောကော၊ စိုးရိမ်ခြင်းသည်။ ကုတောအတ္ထိ၊ အတိမှာရှိအံ့နည်း။

ဤသို့အစရှိသော ၄ ဂါထာတို့ဖြင့် ယဋပဏ္ဍိတကို ဝါသုဒေဝမင်းကြီးချီးမွမ်း၍ စိုးရိမ်ခြင်း ကင်း၏။

ထိုနောက် အဓွန့်ရှည်စွာသောအခါ၌ ဒသဘာတိကမင်း၏ သားတော်တို့သည် “ဤကဏ္ဍဒီပါယနရသေ့ကို ‘ဒိဗ္ဗစက္ခု’ ဟု ဆိုကုန်၏။ ငါတို့ စုံစမ်းအံ့။” ဟု လူငယ်တစ်ယောက်ကို ဝမ်း၌ ခါးစည်းပုဆိုး ပွဲ၍၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အယောင် ဆောင်စေ၍၊ “ဤမိန်းမငယ်သည် အဘယ်ကို ဖွားမည်နည်း။” ဟု ကဏ္ဍဒီပါယနရသေ့ကို မေးကုန်၏။

ရသေ့လည်း ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့်ကြည့်သော် ‘ဒသဘာတိကမင်းတို့ ပျက်စီးချိန်ကာလ ရောက်ပြီ။’ ဟု သိ၍ ‘ငါ၏အသက် အတိမျှ ရှည်ဦးမည်နည်း။’ ဟု ကြည့်ပြန်သော်၊ ‘ယနေပင် အနိစ္စနိုင်ငံသို့ လိုက်ရမည်။’ ဟု သိပြီး၍၊

“မင်းသားတို့။ ဤသားဖွားခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိမည်နည်း။” ဟု ဆိုလျှင်၊ “ဆိုသာဆိုလော့။” ဟု တိုက်တွန်းဖန်များသဖြင့်၊ “ယနေမှ ၇ ရက်မြောက်သောနေ့၌ ရှားလှံတံ ဖွားလတ်မည်။ ထိုရှားလှံတံဖြင့် ဝါသုဒေဝအနွယ် ပျက်စီးခြင်း ရောက်လတ္တံ့။ ဆိုဖွယ်သော်တစ်မူကား ထိုရှားလှံတံကို မီးတိုက်၍ ပြာကို မြစ်ရေ မျှောလေကုန်။” ဟု ဆို၏။

မင်းသားငယ်တို့သည် “ဟယ်-ရသေ့စဉ်းလဲ။ ယောက်ျား သားဖွားသည် ရှိသလော။” ဟု ပုတ်ခတ် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်၏။

ထိုအကြောင်းကို ဒသဘာတိကမင်းတို့ ကြား၍ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကုန်သဖြင့်၊ သားတော်တို့ကို အပြစ်တင်၍၊ ထိုသူငယ်ကို စောင့်ရှောက်စေ၍၊ ရသေ့ဆိုတိုင်း ၇ ရက်မြောက်သောနေ့၌ ထိုသူငယ်ဖွားသော ရှားလှံတံကို မီးတိုက်၍ ပြာကို မြစ်၌မျှောလိုက်၏။ ထိုပြာသည် မုခဒ္ဒါရသို့ရောက်လျှင် နံပါးတစ်ဖက်၌ ငြိသဖြင့် ထိုပြာမှ ပြိတ်မြက်ပင် ပေါက်၏။

တစ်နေ့သ၌ ဝါသုဒေဝမင်းကြီးသည် မုခဒ္ဒါရသို့သွား၍ ကြီးစွာသောသဘင်ဖြင့် ရေကစားရာတွင် ကျီစယ်သောအမှုဖြင့် ရန်ဖြစ်၍ ၂ စုကွဲကြလျှင် တစ်ယောက်သောသူသည် ရိုက်စရာတစ်ပါး မရတတ်။ ပြိတ်မြက်တောမှ တစ်ချောင်းသော ပြိတ်မြက်ကို ယူသည်ရှိသော် ရှားကျည်ပွေ့ဖြစ်၍ ထိုရှားကျည်ပွေ့ကို ရိုက်၏။ ထိုအတူလည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်းကိုယ်တိုင်း ရှားကျည်ပွေ့သာဖြစ်၍၊ အချင်းချင်းရိုက်၍ ပျက်စီးခြင်း

ရောက်သည်ရှိသော်၊ ဝါသုဒေဝ မင်းကြီး၊ ဗလဒေဝမင်း၊ နှမတော်အဉ္စနဒေဝီ၊ ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်-ဤ ၄
ထောက်သောသူတို့သည်သာ ရထားစီး၍ ပြေးရာတွင် ကာလမတ္တိကတောအုပ်သို့ ရောက်လေ၏။

မုဋ်ကလက်ပမ်းသည်အဖြစ်မှ ဘီလူးဖြစ်သောသူလည်း ဗလဒေဝမင်း လာသည်ကိုမြင်လျှင် ရွာဖန်ဆင်း၍၊
ထက်ပမ်းသည်အသွင်ဖြင့် လက်ပမ်းရေး ပြလတ်သည်ကို ဝါသုဒေဝမင်းကြီး မြစ်တားလတ်လျှင်၊ ဗလဒေဝသည်
“ထက်ပမ်းသတ်အံ့။” ဟု ရထားမှ သက်၍၊ မုဋ်ကဘီလူးအထံသို့ ကပ်၍ လက်ပမ်းပေါက်တီးလျက် လက်ကို
အနံ့စဉ်လျှင်၊ လက်ကိုငင်၍ ကြာစွယ်ကြာရင်းကဲ့သို့ စားလေ၏။

ဝါသုဒေဝမင်းကြီး၊ နှမတော်၊ ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့လည်း တစ်ညညီပတ်လုံးသွား၍ မိုးသောက်လျှင်၊
တစ်ခုသောပစ္စုပ္ပန်သို့ ရောက်၍၊ နှမတော်နှင့် ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို စားတော်ချက်စီမိမိသောငှာ ရွာသို့ စေလိုက်၍
တစ်ခုသောချုံတွင် မင်းကြီးအိပ်နေစဉ်၊ ‘ဧရာ’ အမည်ရှိသောမုဆိုးသည် ချုံလှုပ်သည်ကိုမြင်လျှင် ‘ဝက်’ ဟူသော
အမှတ်ဖြင့် ထိုးသောလှံသည် ခြေကိုသင့်၍၊ “အသူ ငါ့ကိုထိုးသနည်း။” ဟုဆိုမှ လှံမှန်းသိ၍ ပြေးမည်ပြုသည်ကို၊
မင်းကြီးခေါ်၍၊ အမည်ကိုမေး၍ ကြားလျှင်၊ ‘ဧရာထိုး၍ သေလတ်မည်။-ဟု ငါ့ကို ပညာရှိတို့ ဆိုကုန်သည်။
အမှတ်မလွဲ-ငါ ယခုနေ့ သေရအံ့။’ ဟု သိ၍၊ “ဦးရီးမင်း။ မကြောက်လင့်။ ငါ့အနာကို စည်းဘိ။” ဟု ဆို၍
မုဆိုးကို လွှတ်လိုက်လျှင်၊ ကြီးစွာသောဝေဒနာဖြစ်၍ ဆောင်ခဲ့သောစားတော်ကို မစားနိုင်သဖြင့် နှမတော်ကို
“ငါ ယနေ့ သေရအံ့။ သင်တို့ သိမ်မွေ့ညံ့သက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ တစ်ပါးသောအမှုဖြင့် အသက် မွေးခြင်းငှာ
ထောက်နိုင်ရာ။ ဤမန္တန်ကို သင်ကုန်။” ဟု မန္တန်ပေး၍ ခန္ဓာကုန်ခြင်း။ အဉ္စနဒေဝီမှတစ်ပါး အလုံးစုံသောသူတို့၏
ဇာတ်စီးခြင်း။

ထိုရောအခါ ပုရောဟိတ်အမတ်သည် ယခုအခါ အာနန္ဒာ ဖြစ်လာ၏။ ဝါသုဒေဝမင်းကြီးသည် သာရိပုတြာ
ဖြစ်လာ၏။ အလုံးစုံသောပရိသတ်အပေါင်းတို့သည် ငါဘုရား၏ပရိသတ် ဖြစ်လာ၏။ ဗာဠပဏ္ဍိတသည် သစ္စာ
၄ ဝါးတရားကို အလိုလိုသိသော ငါဘုရားဖြစ်၏။-ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်းလျှင် အတ္ထုပ္ပတ္တိရှိသော ဗာဠပဏ္ဍိတ
ဇာတ်ကိုထောက်သဖြင့် သိရာ၏။-ဟုလိုသည်။

၂၅

ပုဒ်ရင်း။ ။ အမတ်ကောင်းနှင့် ပေါင်းမိသည့်သံဝရ။-ဟူရာ၌

ဝိတ္ထုတ္တ။ ။ သံဝရမင်းသားသည် နောင်တော်ကြီး အများရှိလျက် ဘုရားလောင်းအမတ်ကြီး၏ ဆုံးမစကားကို လိုက်နာကျင့်ကြံသဖြင့် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရ၏။-ဟူလိုသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ အမတ်ကောင်းနှင့် ပေါင်းမိသောကြောင့် သံဝရမင်းသား ကောင်းစားမြင့်မြတ်ဟန်ကိုကာ
ကောဒသ နိပါတ်ကျမ်း၌လာသော 'အတိတေ ဗာရာဏသီယံ ဗြဟ္မဒတ္တေ ရစ္ဆံ ကာရေဇ္ဇေ
သံဝရကုမာရောနာမ ပုတ္တသတဿ သဗ္ဗကနိဋ္ဌော အဟောသိ' စသော စုတ္တိယပါဠိ၊ 'ဇာနန္တေနောတိ ဇာနန္တေန
အစရှိသော အဋ္ဌကထာပါဠိတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော သံဝရဇာတ်'၌လာသော သံဝရမင်းသားငယ်သည်
နောင်တော်အများရှိလျက် မင်းအဖြစ်ကို ချမ်းသာစွာရခြင်း။

'ရာဇာပိ ဗောဓိသတ္တဿ ဩဝါဒဋ္ဌတွာ အာယူဟ ပရိယောသာနေ ဒေဝနဂရံ ပူရေဇ္ဇော အဂမာသိ။
ဘုရားလောင်းဩဝါဒ၌တည်၍ အသက်အဆုံး၌ နတ်ပြည်သုဂတိသို့ ရောက်ခြင်း။

သံဝရမင်းကား ယခုအခါ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်သော ရဟန်း။ နောင်တော်ကြီး ဥပေါသထမင်းသည်
သာရိပုတြာ။ ကြွင်းသောနောင်တော်တို့သည်၊ ထေရာနု ထေရ-မထေရ်ကြီး၊ မထေရ်ငယ်။ ကြွင်းသောပရိသတ်
ကား ဘုရားပရိသတ်။ ဩဝါဒဒါယကအမတ်ကား ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏။-ဟု ဇာတ်ပေါင်းခြင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိရှိသော
သံဝရဇာတ်ကို ထောက်၍ သိရ၏။-ဟူလိုသည်။

သံဝရမင်းသား အကြောင်းအရာတို့ကား ပျို့ကဗျာရှိသောကြောင့် ထင်ရှားလေပြီဖြစ်၍ အကျယ် မဆိုထိုက်
ပေသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းမှစ၍ မင်းဧကရာဇ်၏ သားမြေးဖြစ်၍ မင်းအဖြစ်ကို လိုလားကုန်သော
အကြင်မင်းသား၊ မင်းမြေးတို့သည် သံဝရမင်း၏ပုံစံကို နှလုံး အမြဲပိုက်တော်မူ၍၊ တိုင်းပြည်
အစွယ်သဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော မှူးကြီးမတ်ကြီးတို့အား ဆန့်ကျင်ခြင်းကို မပြုမူ၍ အဆုံးအမဩဝါ
နာခံခြင်း။ သံဝရမင်းသည် နောင်တော်အများတို့ စိတ်ကျေနပ်အောင် ရိုသေစား စီးပွားမ
သို့စင်လိုက်လျော၍ မေတ္တာ တရားနှင့်သာ အောင်မြင်စေသကဲ့သို့၊ 'မင်း'တည်းဟူသော
မာနကိုချလျက် ရန်သူအပေါင်းတို့အား အကြမ်း မပြု အနုနှင့်သာ အောင်မြင်စေရာသည်
ဟုပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၉၆

- ရစ်ရင်း။** ။ ဂါမဏိမင်းသားလည်း တစ်ဌာန။-ဟူရာ၌
- ဇိဉ္ဇာတ္ထ။** ။ ဂါမဏိမင်းသားငယ်သည် နောင်တော်ကြီးအများရှိလျက် ဘုရားလောင်းအမတ်ကြီး၏ ဩဝါဒစကားကို မမှားလိုက်နာ၍ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရသည်။-ဟူလိုသည်။
- ဇိဉ္ဇာရ။** ။ ဂါမဏိမင်းသား၏ အကြောင်းဟူသည်ကား- ဂါမဏိဇာတ်တွင်ဆိုသည်။ ထိုဇာတ်ကို ကေနိပါတ် ပထမဝဂ် အဋ္ဌမမြောက်တွင် သင်္ဂါယနာ တင်သည်။ သံဝရဇာတ်ကဲ့သို့ပင်တည်း။

ထို့ကြောင့်-

‘ဣမသ္မိပန ဇာတကေ ပဇ္ဈပုဒ္ဓဝတ္ထုစ အတိတဝတ္ထုစ။
 ကောဒသနိပါတေ သံဝရဇာတကေ အာဝိဘဝိဿတိ။
 ဝတ္ထုဟိ ဇေတသ္မိစ ဣမသ္မိစ ကေသဒိသမေဝ။ ဂါထာပနနာနာ’ ဟုဆိုသည်။

ဤဂါမဏိဇာတ်၌ ပဇ္ဈပုဒ္ဓဝတ္ထုသည် လည်းကောင်း၊ အတိတဝတ္ထုသည် လည်းကောင်း ကောဒသနိပါတ် သံဝရဇာတ်၌ ဖော်ပြ၍ ဖြစ်လတ္တံ့။ ဝတ္ထုသည် သံဝရဇာတ်၌ လည်းကောင်း၊ ဤဂါမဏိဇာတ်၌ လည်းကောင်း တူသည်သာတည်း။ ဂါထာသည်ကား နေပြည်တော်ကြီး၏-ဟူလိုသည်။

ဂါမဏိမင်းသားသည် ဘုရားလောင်း အဆုံးအမ၌တည်၍ နောင်တော် ၁၀၀၏ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော် လည်း နောင်တော် ၁၀၀ ခြံရံသည်ဖြစ်၍ ထီးဖြူအောက် မြတ်သောရာပေလွင်၌ နေလျက်၊ မိမိ၏အခြံအရံစည်းစိမ် နှစ်သားကို ကြည့်၍၊ ‘ဤစည်းစိမ်ချမ်းသာသည် ငါ့ဆရာ၏ ဥစ္စာတည်း။’ ဟု နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ ဤဂါထာကို ညွှန်ကြား၏။

‘အပိ အတရမာနာနံ၊ ဖလာသာဝ သမိဇ္ဈတိ။
 ဝိပက္က ဗြဟ္မစရိယောသ္မိ၊ ဧဝံဇာနာဟိဂါမဏိတိ။ ။’

‘ဂါမဏိ၊ ဂါမဏိ။ အပိ၊ စင်စစ်။ အတရမာနာနံ၊ အဆောတလျင် အမှုကို မပြုကုန်သောသူတို့အား။ ဖလာသာ၊ လိုအပ်သော အကျိုးသည်။ ဝါ၊ အလိုရှိတိုင်းသော အကျိုးသည်။ သမိဇ္ဈတိ၊ ပြည့်စုံသည်သာတည်း။ ဝိပက္ကဗြဟ္မ စရိယော၊ အကျိုးကို ပြီးစေတတ်သော သင်္ဂါယနာကို ပြုသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဇာနာဟိ၊ သင် သိလော့။’ ဟု ညွှန်ကြား၏။

သံဝရဇာတ်မှာကဲ့သို့ နောင်တော် ၁၀၀ တို့သည် စစ်မက် မပြု၊ မိမိရပ်ဌာနသို့ ပြန်သွားကြလေကုန်၏။ ဤတော်ဂါမဏိလည်း တရားနှင့်လျော်စွာ မင်းပြု၏။

ဂါမဏိမင်းသည် လုံ့လကိုလျော့သော ရဟန်း။ ဆရာသူခမိန်ကား ငါ့ဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏။-ဟု ဇာတ်ကို ဆိုင်းခြင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိရှိသော ဂါမဏိဇာတ်ကိုထောက်၍ သိရာ၏။-ဟူလိုသည်။

ပုဒ်ရင်း။ ။ ဂါမဏိစန္ဒလည်း အာဒါသမင်းကောင်းကြောင့် ဆင်းရဲကြောင်း ပျောက်ကုန်။-ဟူရာ၌

ဝိတ္ထာတ္ထ။ ။ ဂါမဏိစန္ဒအမတ်ကြီးသည် ဆင်းရဲကြီးစွာ ရောက်ရသော်လည်း ဘုရားအလောင်း အာဒါသမုခမင်းကို အမှီပြု၍ ဆင်းရဲခြင်းမှ ပျောက်၏။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ ဂါမဏိစန္ဒအမတ်ကြီး ဆင်းရဲရောက်သောကာလ အာဒါသမုခမင်းကြောင့် ချမ်းသာရောက်၏။-ဟူသည်ကား-

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဇနသန္ဓမင်းကြီး မင်းပြုလတ်သော်၊ ဘုရားလောင်းကား သားတော်တည်း။ ‘အာဒါသမုခ’ ဟူ၍ အမည်တွင်၏။ ၇ နှစ် ရှိသောအခါ ခမည်းတော် နတ်ရွာလားလျှင် နန်းရင်ပြင်တွင် မူးမတ်ဟူသမျှ စုဝေးကြ၍၊ “ဤမင်းသားသည် အလွန်တရာ ငယ်နုစွာ၏။ ဘိုးရာ၊ ဖရာ ထိုက်မည့်ပညာ ရှိပါအံ့လော။ မရှိအံ့လော။ စုံစမ်းအံ့။” ဟု ကြံကြ၍၊ တစ်နေ့သ၌ တရားဆုံးဖြတ်ရာသို့ မင်းသားကို ပင့်ကြကုန်၍ မတ်ရပ်သွားသောမျောက်ကို ဆောင်၍၊

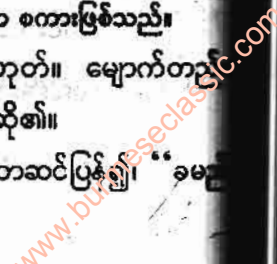
“ဤသူသည် ခမည်းတော်လက်ထက် ဘူမိနက်သန် မြေကြွန်တတ်သော ဆရာကြီးတည်း။ လေ့လာသော အတတ်လည်း ရှိ၏။ မြေ၏အတွင်း ၇ တောင်အရပ်၌လည်း အကျိုး၊ အပြစ်ကို မြင်၏။ ဤသူ ပြဆိုအပ်သော အရပ်သည် မင်းမျိုးတို့၏ နန်းလွတ်ရာ၊ မြို့ကျိုးရာ ဖြစ်လေ၏။ တစ်နည်းလည်း မြေအတွင်း၌တည်သော ပါးသော ရတနာတို့ကိုလည်း မြင်၏။ ဤသူကို အရှင်မင်းသားသည် အရာအထူး၌ ထားတော်မူပါလော့။” ဟု ဆိုကြကုန်၏။

လျှောက်ချက်စကား ၂ နည်းတွင် ရှေးနည်းအလိုသော်ကား- ‘ကပ်လရှင်ရသေ့ မြေကြီးအတွင်း အတောင် ၈၀ တိုင်အောင် မြင်နိုင်သည်။’ ဆိုသော စကားနှင့်ညီ၏။ နောက်နည်းအလိုကား စတုက္ကနိပါတ် ဗြဟ္မဆတ္တဇာတ်၌ ရသေ့သည် မြေ၌မြှုပ်ထားသော ဥစ္စာရွှေငွေကို သိမြင်သည်။-ဟူသော ဇာတ်ထွက်နှင့် ညီ၏။

‘မဟာအရဟံ၊ ရွှေအောင်သံဖြင့်’ အစချီသော အာဒါသမုခဗျီဉ်ကား- ‘ဤသူသတ္တိ၊ ဝုဏ်အရှိကို၊ သိတော်မူပါ။ ရှေးအခါက မဟာကပ်လ၊ တာပသသည်၊ ထက်မှတစ်ခွင်၊ မိုးကောင်းကင်နှင့်၊ မြေပြင်အထိ၊ ရွှေခွံဆောင်မူ၊ တောင်ရှစ်ဆယ်ထိ၊ ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် မြေကြီး လက္ခဏာ၊ တတ်လိမ္မာအောင်၊ တန်ခိုးဆောင်သား၊ လူ့ဘောင်နဲ့သိ၊ ဘူမိဇာလ၊ မည်ရထင်ရှား၊ မန္တရားကို၊ တတ်များလှစွာ ထိုပဇာပင်၊ နှိုင်းရာသည်သူ၊ တတ်၏ဟူရှင်၊ တုတုတစ်ဖန်၊ ထုံးတစ်တန်လည်း၊ အလွန်ဖက်လွတ်၊ ဗြဟ္မာဆတ်ဟု၊ ရှင်မြတ်တစ်ယောက်၊ တတ်မြောက်ဖူးဟန်၊ ထိုမန္တန်ကား၊ လွန်ပေသည်ပင်၊ မြေတွင်မိုးသို့၊ ထားသိုသမျှ၊ ထားကြကုန်သား၊ နဂရတနာ၊ ဥစ္စာထူးဆောင်၊ ရွှေငွေအမျိုး၊ မြှုပ်သည့်အိုးကို၊ လက်ညှိုးမရွယ်၊ စိတ်ကတွယ်၍၊ သရဇ္ဈာယ်မှ၊ မန်းလိုက်ပြုလျှင်၊ အထူးကြီးစွာ၊ ကျောက်အုတ်ကလည်း၊ လွတ်ရာရှောင်မည်၊ မပည်ယိမ်းသာ၊ ထွက်ရှုရာသည်၊ ဝေါဟာတွင်ဘိ၊ နိမိဉ္ဇရထ၊ ခေါ်ခေါ်ကြ၏။ သိပ္ပထင်ရှား၊ မန္တရား၊ တတ်သလိုပင်၊ ထိုအမတ်ဝယ်၊ ဉာဏ်ရည်ကြွယ်၏။-ဟု စပ်ဆိုရာ၌ နည်း ၂ပါးကိုပင် သိမ်း၍စပ်ဆိုသော စကားဖြစ်သည်။

ဘုရားလောင်းက ‘နာယံဗုဒ္ဓရာနံကုသလော’ စသောဂါထာဖြင့် ‘ဤသူ လူမဟုတ်။ မျောက်တည်း။ ဤသူကား လူတို့အစီးအပွားကို ပြုသသူ မဟုတ်။ မျက်မည့်သူသာ ဖြစ်သည်။’ ဟူ၍ ဆို၏။

ထို့နောက် အမတ်တို့သည် ၁ ရက်-၂ ရက် လွန်ပြန်သော် ဤမျောက်ကိုပင် တန်ဆာဆင်ပြန်၍၊ “ခမည်း

တော်လက်ထက် ဤသူသည် တရားဆုံးဖြတ်သောအမတ်။ ဓမ္မသတ်ကျမ်းကို ဤသူသည် ဖြစ်စေအပ်၏။ ”

ဤအရာ၌ ‘ပိနိစ္စယသုတ္တံ အဿသုပ္ပတ္တိတံ’ ဟူသောပါဠိကို ဇီကာ၌ ‘ပိနိစ္စယ သုတ္တံဓမ္မသတ္တံ’ဟု ဖွင့်သည်ဖြစ်၍ ‘ဓမ္မသတ်ကျမ်း’ ဟု ဆိုသည်။

“ဤသူကို တရားသူကြီး ခန့်တော်မူပါ။” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းလည်း ‘နယိဒံစိတ္တဝတော လောမံ’ စသောဂါထာဖြင့် ‘ဤသူသည် တရားဆုံးဖြတ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရာ။ တစိုးတစ်မျှ မသိရာ။’ ဟု မိန့်၏။

အမတ်တို့လည်း တစ်နေ့သ၌ ဤမျောက်ကိုပင် တန်ဆာဆင်၍၊ “ဤသူကား မိဘတို့အား ထုပ်ကျွေးခြင်းကို ပြုတတ်၏။ ကြီးသောသူတို့ကို အရိုအသေပြုတတ်၏။ ဤသူကို သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပံ့တော် ဇူပါလော့။” ဟု လျှောက်ကြပြန်ကုန်၏။

ဘုရားလောင်းကလည်း ‘စလစိတ္တရှိကုန်သော မျောက်တို့သည် သင်တို့လျှောက်တိုင်း မစွမ်းရာ။’ ဟု ‘နမာတရံ ပိတရံပါ’ စသောဂါထာဖြင့် မိန့်တော်မူလျှင်၊ အမတ်တို့က “ဤမင်းသားကား ငယ်ငြားသော်လည်း ထညာရှိ၏။” ဟု ပြည်ကိုနှင်း၍ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်စေ၏။ ဘုရားလောင်း၏ ပညာရှိသောအဖြစ်သည် ဧညာဒီပါကျွန်းအလုံး ပျံ၏။ ပညာရှိသောအဖြစ်ကို ပြခြင်းငှာ ၁၄ ပါးသောဝတ္ထုတို့သည် ထင်ရှားစွာဖြစ်လာကုန်၏။

‘ဂေါဏော ပုတ္တော ဟယောစေဝ၊ နဋကာရော ဂါမဘောဇကော။

ဂဏိကာ တရုဏီ သပွေ၊ မိဂေါတိတ္တိရ ဒေဝတာ။

နာဂေါ တပဿိနောစေဝ၊ အထောဗြာဟ္မဏ မာဏဝေါ။’ ဟူသောဂါထာနှင့်အညီ၊ နွားတရား၊ သားတရား၊ ခြင်းမှု၊ ကျူထရံသည်အမှု၊ ရွာစား၊ ပြည့်တန်ဆာမ၊ မိန်းမငယ်၊ မြွေ၊ သမင်၊ ခါ၊ သစ်ပင်စောင့်နတ်၊ နဂါး၊ ရသေ့၊ ပုတ္တားလုလင်-ဤ ၁၄ ပါးသော ဝတ္ထုစဉ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ပျို့တွင်လည်း ‘မဟာသီရိ၊ လောင်းဇောမိ၏၊ ပတ္တိတဖြစ်၊ ထိုသနစ်ကို၊ ထွန်းသစ်တန်ဆောင်၊ ပြထောင်အံ့ငှာ၊ အစုံလေးဗြာသား၊ ဥဒါဟရထံ၊ ဝုဏ်ဝိသေသ၊ သာဓကစု၊ ဤဝတ္ထုသည်၊ အမှုကိုယ်နှင့် ပေါ်လတ္တံ့။

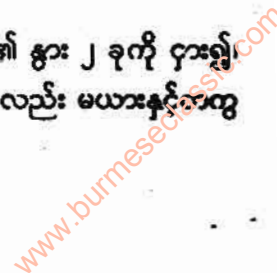
ဆယ့်လေးပါးစု၊ ထိုဝတ္ထုတွင်၊ အလျင်ရှေးဖျား၊ နွားတရားနှင့်၊ သားမှုတစ်ခင်း၊ ခြင်းမှုတစ်ရေး၊ ဒေါင်းရွေး သမား၊ ရွာစားချစ်ရာ၊ ခြည့်တန်ဆာက၊ ကလျာဓိတ်ခေ၊ မြွေနှင့် သမင်၊ ငှက်တွင် ခါပြောက်၊ တစ်ယောက် နတ်သား၊ နဂါးရေဗွေ၊ ရသေ့ရှင်လှ၊ ပုတ္တလုလင်၊ ဤသို့လျှင်တည့်၊ ယူငင်မှတ်ချက်၊ ရေတွက်သမှု၊ ဤတစ်စုသည်၊ ယခုဆိုနှင့် လျော်လတ္တံ့။-ဟု စပ်ဆိုသည်။

ထို ၁၄ ပါးတို့တွင်

၁ - နွားတရား၏ဖြစ်ဟန်ကား- ခမည်းတော် ဇနသန္ဓမင်းကြီး၏ အမတ်ကြီးဖြစ်သော ဂါမဏိစန္ဒသည် ဤသို့ကြံ၏။

‘မင်း မည်သည်ကား အရွယ်တူမျှသောသူနှင့်သာ တင့်တယ်၏။ ငါလည်း အိုမင်းခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် မင်းငယ်အား စားခြင်းကို မပြုပြီ။ ဇနပုဒ်၌ လယ်လုပ်၍ အသက်မွေးတော့အံ့။’ ဟု ထွက်သွား၍ ၃ ယူဇနာ ခုန့်ကွာသော ရွာငယ်တစ်ခု၌ နေ၏။

လယ်လုပ်စရာ နွားတို့သည် မရှိကုန်။ မိုးကြီးရွာလျှင် အဆွေခင်ပွန်း တစ်ယောက်၏ နွား ၂ ခုကို ငှား၍၊ ထန်ဇနပတ်လုံး ထွန်ကျောင်းကျွေးမွေး၍ နွားရှင်ကို အပ်အံ့သောငှာ အိမ်သို့ လာ၏။ နွားရှင်လည်း မယားနှင့်အတူ ထမင်းစားခိုက်ကြံ၍ နွားတို့လည်း အလှေအကျက်အားဖြင့် ခြံသို့ ဝင်ကုန်၏။

အမတ်ကြီးလည်း ‘ထမင်းဖြင့် ငါ့ကို ဖိတ်ရာ၏။’ ဟု ကြံလျက် နွားတို့ကို မအပ်မနှင်းဘဲလျှင် သွား၏။ နွားရှင်လည်း မိုးသောက်လျှင် နွားကို မမြင်သောကြောင့် ‘ခိုးသူ ယူချေပြီ။’ ဟု သိလျှင် ‘ဂါမဏိစန္ဒအား အစားတောင်းမည်။’ ကြံ၍ ‘ဂါမဏိ။ ငါ့နွားကို အပ်ပါလော့။’ ဟု ဆို၏။

“နွားကို သင့်အိမ်တွင်းသို့ ပို့သွင်းခဲ့ပါပြီ။” ဟု ဆို၏။

“စကားလက်ထပ် မအပ်ခဲ့တကား။” ဟု ဆိုလျှင်၊ “မအပ်ခဲ့ပေ။” ဆို၏။

ထိုသို့တပြီးကား တစ်ခုသောကျောက်ဆစ်အိုးခြမ်းကွဲကို ကောက်ချီ၍ “ဤသည်ကား သင့်အား မင်း၏ တမန်တည်း။ လာလော့။” ဟု ခေါ်၏။

ထိုအခါ ဇနပုဒ်တို့၌ တစ်စုံတစ်ခုသော ကျောက်ဆစ်အိုးခြမ်းတို့ကို ကောက်ချီ၍ ‘ဤကျောက်ဆစ်အိုးခြမ်းသည် သင့်အား ခေါ်ချလာသော မင်း၏တမန်တည်း။ လာလှည့်လော့။’ ဆိုသော် အကြင်သူသည် မထိုက်မလာ နေအံ့။ ထိုသူအား မင်းဒဏ် ပြုရလေ၏။ ထို့ကြောင့် အမတ်ကြီးသည် ‘တမန်’ ဟူ၍ ကြားတည့်လျှင်ပင် လိုက်ရချေ၏။

၂ - တစ်ယောက်သောအဆွေခင်ပွန်းနေရာ နိဂုံးရွာသို့ ရောက်လျှင် ထမင်းမွတ်စွာ ရေငတ်စွာ၍ စားရပါမည် စိတ်ထဲရည်လျက် အဆွေခင်ပွန်းအိမ်သို့ ဝင်လေသော်၊ အဆွေခင်ပွန်းလည်း မရှိခိုက် မယားမှာမူကား ထမင်းမရှိဟင်းမရှိခိုက်ဖြစ်၍၊ ‘ချက်၍ကျွေးမည်’ စိတ်ရည်ခြင်းနှင့် ဆန်၊ ဆားထားရာ ကျီအထက်သို့ တက်တည့်ပါသော် ချော်ကာကျ၍ ဂုလ ရှိပြီးသောကိုယ်ဝန် လျှောကျလေ၏။

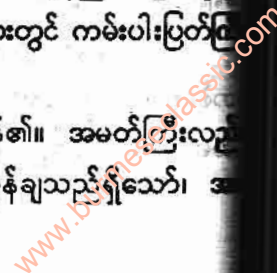
ထိုခဏ၌ပင် လင်ယောက်ျားရောက်လာလတ်၍ မြင်တည့်လေက “အမတ်ကြီးသည် ငါ့မယားကို ပုတ်ခတ် ရိုက်နှက်၍ ကိုယ်ဝန်ကို ချ၏။ လာလော့။” ဟု ၂ ယောက်သော သူတို့သည် အမတ်ကြီးကို အလယ်ထား ခေါ်သွားကြလေကုန်၏။

၃ - ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်ပြန်လျှင် တံခါးဝင်၌ မြင်းထိန်းယောက်ျားသည် မြင်းပြေးရာသို့ လိုက်လေသော် မမိတည့်နိုင်၊ မြင်းကို ပြန်စိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ အမတ်ကြီးကို “ဦးရီးဂါမဏိ၊ မြင်းကိုတစ်စုံတစ် ဖြင့်ပစ်ခတ်၍ ပြန်နှစ်ပါစေလော့။” ဟု ဆိုသဖြင့်၊ တစ်ခုသောခဲကျောက်ကို ကောက်၍ပစ်လျှင် မြင်းခြေတွဲ ကျဘိရကား ကြက်ဆူရိုးကဲ့သို့ ထုတ်ကျိုးလေ၏။

မြင်းထိန်းက “အမတ်ကြီးသည် မြင်း၏ခြေကို ကျိုးလေဘိသည်။ လာလှည့်။” ဟု ခေါ်ပြန်၏။

၄ - အမတ်ကြီးလည်း ‘ဤ ၃ ယောက်သောသူတို့သည် ငါ့ကို မင်းအား ပြကုန်လတ္တံ့။ နွားဖိုးကို ပေးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရာ။ ကိုယ်ဝန်ချသောဒဏ်ကို ခံအံ့သောငှာ ဘယ်မှာ တတ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ မြင်းဖိုး သာ၍ ဝေးစွတကား။ သေခြင်းသာလျှင် မြတ်၏။’ ဟု ဆုံးဖြတ်၍ ခရီးအကြား တောအုပ်နားတွင် ကမ်းပါးပြတ်ကြ တောင်တစ်တောင်ကိုမြင်လျှင်၊ ‘ဤတောင်မှခုန်ဆင်း၍ သေအံ့။’ ဟုကြံ၏။

တောင်အရိပ်၌ကား ကျူထရံသည်သားအဖတို့သည် ရိုင်ဖျာရက်၍ နေကြကုန်၏။ အမတ်ကြီးလည်း “ကိုယ်လက်သုတ်သင်ရန် တောသို့ ဝင်ပါဦးမည်။” ဆိုခဲ့၍၊ တောင်သို့တက်၍ ခုန်ချသည်ရှိသော်၊ အ

စာအုပ်အုပ်စု

ထွက်လာသည်၏ ကျောက်ထက်၌ ကျ၍ တစ်ခဏချင်းဖြင့် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ဂါမဏိစန္ဒ ထ၍ ရပ်၏။

ထိုသူသားက “သင်အမတ်ကြီးသည် လူသတ် ခိုးသူပါတကား။ ငါ့အဖကို သတ်ရလေသည်။ သတ်ရ နေလော့။” ဟု ထိုသူနှင့်တကွ ၄ ယောက်သောသူတို့သည် ဖမ်းယူခေါ်သွားကြကုန်၏။

၅ - သည်မှတစ်ခါ ရွာတစ်ခုတွင် ရွာစားလုလင် တွေ့မြင်လေ၍ မင်းထံသို့ ခေါ်သွားသည်ကို သိသဖြင့်၊ “အရှင်အမတ်ကြီး ဦးရီးတော်။ အကျွန်ုပ်သည် ရှေးက အဆင်းအင်္ဂါ လှပပါ၏။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပြည့်စုံပါ၏။ အရာရောဂါ ကင်းစင်ပါ၏။ ယခုမူကား ဥစ္စာပစ္စည်း နည်းပါးချေသည်။ ပဏ္ဍာရောဂါ စွဲကပ်လာချေသည်။ ဤအရာကို လျှောက်ခဲ့ပါ။” ဟု မှာလိုက်၏။

၆ - ထိုနောက် ရွာတစ်ခုသို့ ရောက်ပြန်၍ ပြည့်တန်ဆာမက မှာလိုက်သည်ကား “အကျွန်ုပ်မှာ ရှေးအခါ စွဲသို့ လာဘ်လာဘကို မရပါ။ ဤအရာကို လျှောက်ခဲ့စေချင်သည်။” ဟု မှာလိုက်၍ သွားကြလေ၏။

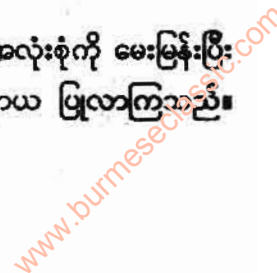
၇ - ရွာကြီးတစ်ခု တွေ့ပြန်လတ်၍ ထိုရွာနေ မိန်းမငယ်တစ်ယောက်က မှာလိုက်ပြန်သည်ကား “အကျွန်ုပ် သည် လင်၏အိမ်မှာ နေခြင်းငှာလည်း မပျော်နိုင်ပါ။ မိဘအိမ်မှာ နေခြင်းငှာလည်း မပျော်နိုင်ပါ။ ဤအရာကို လျှောက်ခဲ့ပါ။” ဟု မှာလိုက်ပြန်၏။

၈ - ရှေ့သို့မနား သွားကြပြန်လျှင် ခရီးမ၏အနီး တောင်ပိုကြီး၌နေသော မြေတစ်ခုက အမေးပုစ္ဆာ မှာလိုက်သည်ကား “အကျွန်ုပ်ကျက်စားအံ့ငှာ ထွက်သောအခါ အစာမွတ်သိပ်စွာလျက်၊ ညှိုးငယ်လှစွာ ကိုယ်ကြို ခါလျက်၊ တွင်းဝကိုပြည့်စေ၍ ကိုယ်ကို ထိခိုက်စေလျက် ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ ထွက်ရ၏။ ပြန်၍အလာ ကြီးသော ဝါယ်နှင့် ဝင်ရသည်ရှိသော်ကား အဆောတလျှင် ဝင်နိုင်ဘိ၏။ မင်းကြီးအား ဤအကြောင်းများကို မေးခဲ့ပါ။” ဟု မှာပြန်၏။

၉ - ရှေ့သို့သွားလျှင် သမင်တစ်ခုသည် လူဘာသာနှင့် “တစ်ပါးရပ်ခွင်၌ မြက်သစ်ပင်ကို စားခြင်းငှာ ထောက်နိုင်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ရင်း၌ မြက်ကိုသာ စားခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏။ ဤအရာကို မေးခဲ့ပါ။” ဟု မှာလိုက်၏။

၁၀ - ရှေ့သို့တစ်ဖန် သွားပြန်လျှင် ခါက မြင်၍၊ “အရှင်အမတ်ကြီး။ အကျွန်ုပ်ကား တစ်ခုသောတောင်ပို ခြင်းက တွန်သည်ရှိသော် နှစ်သက်ဖွယ်ကိုပြု၍ တွန်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏။ ကြွင်းသောအရပ်တို့၌ နေလျက် တွန်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်း၌ အကြောင်းကို မင်းကြီးအား လျှောက်ပါလေ။” ဟု မှာလိုက်၏။

၁၁ - ရှေ့သို့တစ်ဖန် သွားကြပြန်သော် သစ်ပင်စောင့်နတ်က စန္ဒအမတ်ကို မြင်၍ အလုံးစုံကို မေးမြန်းပြီး လျှင်၊ “မင်းထံမှောက်သို့ ရောက်သောအခါ မေးခဲ့ပါလော့။ ရှေးအခါသော် ပူဇော်သက္ကာယ ပြုလာကြသည်။

အတိုင်းမသိ ရှိပါကုန်၏။ ယခုအခါ ဝန်းတစ်ဆုပ်ကိုမျှ မရပါပြီ။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်း၌ အကြောင်းကား ဘယ်သို့ဖြစ်မည်ကို နားလည်လိုပါသည်။ လျှောက်မေးခဲ့ပါလော့။” ဟု မှာဆိုလိုက်၏။

၁၂ - ထိုမှတစ်ဖန် ရွှေကြပြန်သော် တစ်ဦးသောနဂါးမင်းသည် ထံရင်းသို့လာ၍ သွားရာခရီးကို မေးပြီး သော်၊ “မင်းကြီးထံမှာ လျှောက်ပန်ခဲ့ပါ။ ရှေးသောအခါ ဤရေအိုင်ကား အလွန်တရာ ကြည်လှစွာ၏။ မြအဆင်း နှင့် မယွင်းကြတည်း။ ယခုမူကား ချောက်ချားနောက်ကျ ညွှန်ပေါင်းစုလျက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မှော်သေးရေညှိမြှေး လျက် ရှိသည်။ ဤအခြင်းအရာကို သိချင်ပါ၏။” ဟု မှာလိုက်၏။

၁၃ - သည်ကတစ်ဖန် သွားပြန်လတ်သော် မြို့နှင့်အနီး ခရီးမကွာ တော်သင့်ရာအရပ်၌ တစ်ခုသောအရံ ဥယျာဉ်၌နေကုန်သော ရသေ့တို့သည် မြင်ကုန်ကြလျှင်၊ သွားကြရမည့်ကိစ္စအမှု မင်းထံမှောက်သို့ လျှောက်ထား ကြမည့်အမှုတို့ကို မေးကြဖြေကြ ရှေးကနည်းဖြင့် ပြီးစီးကြသော်၊ “ငါတို့အား ရှေးဖျားကာလ အရံဥယျာဉ်၌ သစ်သီးကြီးငယ်တို့သည် ချိုမြိန်ကုန်၏။ ယခုမူကား ဩဇာ မရှိကုန်ပြီ။ ခါးသောအရသာ ရှိကုန်သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်း၌ အကြောင်း အဘယ်သို့ဖြစ်မည်ကို မေးခဲ့ပါ။” ဟု မှာလိုက်သောစကားကို ယူပြီးလျှင် သွားကြပြန်၏။

၁၄ - မြို့တံခါးအနီး တစ်ခုသောစေ့ရပ်တွင် ‘ပုဏ္ဏားလုလင်တို့ အတတ်သင်ရာသို့ ရောက်လျှင်၊ မင်းထံ ဝင်ရမည်ကိုသိကြကုန်၍၊ “အကျွန်ုပ်တို့အား ရှေးအခါ သင်သောအတတ်သည် ထင်ရှား၏။ ယခုမူကား ကွဲသော အိုး၌ရေ မတင်သကဲ့သို့ မတတ်နိုင်ပါ။ အမိုက်တိုက်ကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့၏။ ဤအကြောင်းကို လျှောက်ထားခဲ့ပါ။” မှာလိုက်ကြ၏။

မင်းထံသို့ရောက်လျှင် မင်းကြီး တရားဆုံးဖြတ်ရာ၌နေစဉ် နွားရှင်သည် ဂါမဏိစန္ဒကိုယူ၍ ကပ်လေ၏။ မင်းသည် အမတ်ကြီးကိုမြင်လျှင် သိ၍၊ “ဤအမတ်သည် ငါတို့အဖကို လုပ်ကျွေးသောအမတ်တည်း။ ငါတို့ကို ချီ၍ ဆောင်ပေ၏။ အဘယ်အရပ်၌ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး နေလေသနည်း။ ခစားလာသည်ကို မမြင်။” ဟု ကြံ၍၊ “အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ရောက်လာသနည်း။” ဟု မေး၏။

“အရှင်မင်းကြီး။ အကျွန်ုပ်တို့သခင်မင်းကြီး နတ်ရွာလားသောအခါမှ စ၍၊ ဇနပုဒ်သို့ သွား၍ လယ်လုပ် သဖြင့် အသက်မွေး၏။ ထိုသို့ အသက်မွေး၍နေရာ ဤသူသည် အကျွန်ုပ်ကို နွားတရားကြောင့် ‘မင်း၏တမန်’ ဆို၍ ကိုယ်တော်ထံသို့ အကျွန်ုပ်ကို ငင်၏။” ဟု လျှောက်၏။

“ထို့ကြောင့်သာလျှင် ရောက်၏။ မငင်သော်ကား မရောက်ပေရာ။ သင်အမတ်ကြီးအား ငင်ခြင်းသည် ကောင်းလှစွာ၏။ ယခုအခါ သင်အမတ်ကြီးကို ဖူးမြင်ခြင်းငှာ ရပေသည်။” ဟု ဆို၍၊ “နွားရှင်ဆိုသူ အဘယ် သူနည်း။” ဟု မေး၏။

“ဤသူပင်တည်း” ဟု တင်လျှင်၊ နွားရှင်ကို “အကြောင်း အဘယ်သို့နည်း။” ဟု မေး၏။ “ဤအမတ်သည် အကျွန်ုပ်နွား ၂ ခုကို မပေးပါ။” ဟု လျှောက်၏။ အမတ်ကို “မှန်ပေသလော။” ဟု မေး၏။

စုစည်းကျမ်း

အမတ်ကလည်း အလုံးစုံကိုလျှောက်၏။

နွားရှင်ကို “သင့်အိမ်ကို ဝင်လာကုန်သောနွားတို့ကို မြင်၏လော။” ဟု မေး၍၊ “မမြင်ပါ။” ဟု လျှောက်လေသော်၊ “အချင်း။ ငါ့ကို အာဒါသမုမမင်း” ဟု သတင်းစကား မကြားဖူးသလော။ မှန်သည်ကိုသာ ဆိုလော့။” ဟု မိန့်လျှင်၊ “အရှင်မင်းကြီး။ မြင်ပေ၏။” ဟု လျှောက်ပြန်၏။

“အို-စန္ဒအမတ်။ နွားကို မအပ်မနှင်း နေချေသောကြောင့် နွားတို့သည် သင့်အား အစိုးအစားလျော်ဒဏ် ထိုက်ချေ၏။ ဤသူကား ခြင်လျှက်ပင် ‘မမြင်’ ဟု သိလျက် ချွတ်လွဲသောစကားကို ဆို၏။ ထို့ကြောင့် သင်ပင်လျှင် အမှုဆောင်ပြု၍ ဤယောက်ျား၏ လည်းကောင်း၊ မယား၏ လည်းကောင်း မျက်စိတို့ကို ထုတ်လေ။ နွားဖိုး ၂၄ ကျပ်ကို ပေးလျော်ပေ။” ဟု ကောက်တော်မူသော်၊ နွားရှင်ကို အပပြုကုန်၏။

နွားရှင်သည် “မျက်စိတို့ကို ထုတ်ကုန်သည်ရှိသော် ၂၄ ကျပ်တို့ဖြင့် အဘယ်ပြုအံ့နည်း။” ဟု အမတ်၏ ဖြေရင်းတို့၌ ဝပ်၍၊ “သခင်စန္ဒ။ နွားဖိုးအသပြာတို့သည် သခင်အားသာလျှင် ဖြစ်ပါစေ။ ဤအသပြာကိုလည်း ထူတော်မူပါဦး။” ဟု တစ်ပါးသော အသပြာတို့ကို ပေးလေ၏။

ထိုနောက်မှ ဒုတိယမြောက်သောသူသည် လျှောက်ပြန်လေသော် မင်းလည်း မေးတော်မူလေ၏။ စန္ဒအမတ် ထည်း အလုံးစုံကို အကျယ်ချဲ့၍ လျှောက်၏။

စန္ဒအမတ်ကို “သူဆိုတိုင်းပင် သင်တုံသည်ကား သူ့မယားကို ပုတ်ခတ်၍ ကိုယ်ဝန်ကို ချပေသလော။” ဟု မေး၏။

“အကျွန်ုပ် မချရပါ။” ဟု လျှောက်၏။

“အချင်းလုလင်။ သင်တုံသည်ကား သင့်မယားကို စန္ဒအမတ်ရိုက်ပုတ်၍ ကိုယ်ဝန်ချသောအဖြစ်ကို အင်ရှားစွာပြုခြင်းငှာ တတ်နိုင်ပါမည်လော။ သက်သေပြနိုင်ပါမည်လော။” ဟု မေး၏။

“မပြနိုင်ပါ။” ဆိုလျှင်၊ “အဘယ်သို့ ယခုပြုရအံ့နည်း။” ဟုမေး၍၊

“သားကိုသာလျှင် လိုချင်ပါသည်။” ဟုလျှောက်၍၊ “သားကို အလိုရှိသည် ဖြစ်ဘိမူကား စန္ဒအမတ် ထိုသူ့မယားကို သင့်အိမ်သို့ယူကာ ထားလော့။ အကြင်အခါ သားတစ်ယောက် ဖွားပေါက်လတ္တံ့။ ထိုအခါ ထိုမယားကို သူ့အား ပေးပေ။” ဟု စီရင်လေ၏။

တရားဖက်သည် စန္ဒခြေရင်း၌ ဝပ်ဆိုက်ပြီးလျှင် “အမတ်သခင်။ အကျွန်ုပ်အိမ်ကို ငြိမ်ဆိမ်စေရာ မပျက် ချနှင့်။” ရှိခိုးပန်ထွာ တောင်းပန်ကာနှင့် အသပြာပေး၍ ထွက်ပြေးလေ၏။

ထိုနောက် မြင်းတရားမူပြုသောသူက “အရှင်မင်းကြီး။ စန္ဒအမတ်သည် အကျွန်ုပ်မြင်း၏ခြေ၌ ပစ်ခတ်၍ ခြင်းခြေ ကျိုးပျက်ရပါသည်။” ဟုလျှောက်၏။

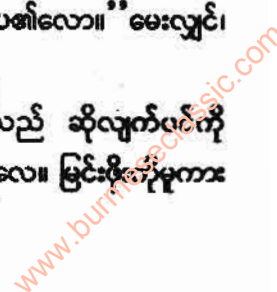
“အမတ်ကြီး မှန်ပေသလော။” ဟု မေး၏။

စန္ဒအမတ်ကလည်း အကြောင်းကုန်အောင် အကျယ်ဆောင်၍ လျှောက်၏။

မြင်းထိန်းကို “သင်သည် ‘မြင်းကို ပစ်ခတ်လိုက်လော့။’ -ဟု ဆိုသောဟူသည် မှန်ပေ၏လော။” မေးလျှင်၊

“အရှင်မင်းကြီး။ အကျွန်ုပ် မဆိုပါ။” ဟု ကွယ်ဝှက်ပြောဆို၏။

တစ်ကြိမ် မေးပြန်သည်ရှိသော် “ဪ-မှန်ပေ၏။” ဟု ပြောပြန်က၊ “သင်သည် ဆိုလျက်ပင်ကို ဆိုရပါ။” ဟု မုသာဝါဒဖြင့် ပြောဆိုဘိ၏။ ထို့ကြောင့် အမတ်ကြီးက မြင်းထိန်းလျှောက်ကို ဖြတ်လေ။ မြင်းဖိုကိုမူကား

ရွှေတိုက်တော်က ယူပြီးလျှင် အသပြာ ၁၀၀၀ ပြည့်အောင် ပေးလျော်ပေ။” ဟု ကောက်လျှင်၊

မြင်းထိန်းလုလင်သည် ကြောက်ငြင်ခြင်းဖြင့် “မြင်းဖိုးအသပြာကို မယူပါပြီ။ လျှာဖြတ်ခြင်းမှ လွတ်ကင်းပါစေ။” ဟု ရွှေငွေအသပြာ များစွာပေး၍ ထွက်ပြေးလေ၏။

ကျူထရုံသည်သားက “အရှင်မင်းကြီး။ ဤစန္ဒအမတ် ကျွန်ုပ်အဖကို သတ်ပါသည်။” ဟု လျှောက်၏။
“အမတ်ကြီး။ မှန်ပေသလော။” ဟု မေး၏။

အမတ်လည်း အကြောင်းမျိုးကို အကျယ်ချဲ့၍လျှောက်၏။

“ယခု အသိုပြုစေလိုသနည်း။” ဟု မေးလျှင်၊ “အကျွန်ုပ်အဖကို ရချင်ပါ၏။” ဟု လျှောက်လေသော်

“အမတ်စန္ဒ။ ဤသူသည် အဖကို ရခြင်းငှာ အလိုရှိ၏။ သေလေပြီးသောသူကိုကား တစ်ဖန်ဆောင်ခြင်း ငှာကား မတတ်လေကောင်း။ ထို့ကြောင့် ဤသူ၏အမိကို သင့်အိမ်၌ထား၍ ထိုသူ၏အဖ ဖြစ်ဘိလော့။” ဟု ကောက်လျှင်၊

ကျူထရုံသည်သားက “အမတ်သခင်။ အဖသေလေသော် အကျွန်ုပ်၏အဖအိမ်ကို မဖျက်ပါလင့်။” ဟု တောင်းပန်ပြီး၍၊ စန္ဒအမတ်အား ငွေအသပြာ များစွာပေး၍ ထွက်ပြေးလေ၏။

စန္ဒအမတ်လည်း တရား ၄ ခန်းပြီးလျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာသည်ဖြစ်၍၊ “အရှင်မင်းကြီး၏ အထံသို့ အကျွန်ုပ်လာသောအခါ ဤသူဤသူတို့က ဤသို့လျှောက်လိုက်ပါသည်။” ဟု ဆိုပြီးလျှင်၊ ပုဏ္ဏားလုလင် စာအသင်၍ မမြင်နိုင်ကြသည်ကစ၍၊ ဖြစ်သမျှကို ပဋိလောမ နောက်ကင်၍ လျှောက်တင်လေ၏။

ပထမ- မင်းလည်း “ရှေးသောအခါ ပုဏ္ဏားတို့နေရာ၌ အခါစွဲမှတ် တွန်မြဲတတ်သော ကြက်ကြော သင်တိုင်းသင်တိုင်း မမှိုင်းမဝေ မှတ်မိလေ၏။ ယခုမူကား အခါမှားသောကြက်ကြောင့် စောသည်တစ်ခါ လင်းသည်တစ်ခါဖြစ်၍ ငိုက်မျဉ်းတွေဝေ သွေးလေဖောက်ပြန်သဖြင့် သင်သည်အတတ် အတွင်းပြတ်၍ မမှတ်မိနိုင် ရှိလေသည်။” ဟု မိန့်၏။

ဒုတိယ၌ “ရသေ့တို့မှာ ရှေးအခါက ရဟန်းတရား မမှားမယွင်း သီလရှင်း၏။ ယခုမူကား သစ်သီးပေးခြင်း ပန်းပေးခြင်း အစရှိသော ကုလဒုသက အနေသန မိစ္ဆာစိဝတို့ဖြင့် လုံးပန်းကြ၏။ ထို့ကြောင့်ရကား သစ်သီးများလည်း ခါး၍ ကုန်ချေသည်။ ရှေးခါကဲ့သို့ ကသိုဏ်းပရိကံ ကောင်းစိတ်ကြံလျှင် အလွန်တရာ ရှေးထက်သာအောင် ကောင်းစွာ ချိုမြိန်လေဦးမည်။” ဟု မိန့်၏။

၃ ခုမြောက်ကား- “နဂါးမင်းတို့ အချင်းချင်းဖြင့် ရန်တင်းမေးကြ စိတ်ကွဲကြ၍ ရှေးကအသွင် မေတ္တာဝင် ချစ်ခင်ကြမှု ဤရေကန်မှာ ရေကြည်ရာ၏။” ဟု မိန့်၏။

အမေးတဝ စတုတ္ထမူ- သစ်ပင်စောင့်တတ် ရုက္ခနတ်ကား ရှေးသောအခါ လူတကာကို ကောင်းစွာစောင့်စေ ထို့ကြောင့်ရကား ပူဇော်များ၏။ ယခုမူကား လူတို့အားကို သနားပင့်ထောက် စောင့်ရှောက်သမှု မပြုချေ။ ထို့ကြောင့် ပူဇော်သက္ကာ နည်းပါးစွာ၏။ ရှေးခါကဲ့သို့ မေတ္တာပို့လျက် လူတို့အားကို စီးပွားဆောင်မှု ပူဇော်သက္ကာ ရောက်ပြန်ရာသည် ဖြစ်လတ္တံ့။” ဟု မိန့်၏။

ပဉ္စမမူ- “တောင်ပို့ခြေ၌နေသော ခါသည် နှစ်သက်လှစွာ တွန်နိုင်ပါ၏။-ဟူသည်ကား တောင်ပို့အောက် ကြီးလှစွာသော ရွှေအိုး ရှိ၏။ ထိုရွှေအိုးကို တူးဆွဖော်ကာ သင်သာယူလေ။” ဟု မိန့်၏။

အမတ်ကြီး

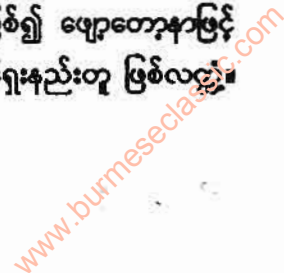
၆ ခုမြောက်တွင် “သမင်စကား လျှောက်ထားရာ၌ ‘သစ်ပင်ရင်းတွင်ရှိသောမြက်ကိုသာ စားနိုင်ပါသည်။ အခြားသောမြက်တို့ကို မစားနိုင်ပါ။’ ဟူရာ၌ ဤသစ်ပင်အထက်တွင် ကြီးစွာသောပျားအုံ ရှိရကား ပျားရည် ရှေးသောမြက်တို့၌ တပ်မက်မောသည်ဖြစ်၍ တစ်ပါးသောမြက်တို့ကို စားအံ့သောငှာ မစွမ်းနိုင်။ အမတ်ကြီးသည် ရှေးလူတို့ကိုဆောင်ယူ၍ ပျားဦးကို ငါတို့အား ပို့လာစေလော့။ ကြွင်းသည့်ပျားကို သင် စားလေလော့။” ဟု မိန့်၏။

သတ္တမတွင် “အကြင်တောင်ပို့၌ မြွေနေ၏။ ထိုတောင်ပို့အောက်မှာ ကြီးလှစွာသောရွှေအိုး ရှိ၏။ မြွေသည် ထိုရွှေအိုးကို စောင့်လျက် နေရ၏။ ထွက်သောအခါ ဥစ္စာလောဘကြောင့် ကိုယ်အသား လျော့ပါးသော်လည်း ငြိလျက်သာ ထွက်ရ၏။ အစာကိုယူပြီးလျှင် ပြန်၍ဝင်သောအခါ ဥစ္စာ၌ချစ်သဖြင့် ဝမ်းဗျားကိုယ်ရှိလျက် ငြိမယုက် အဆောတလျှင် ဝင်နိုင်၏။ ထိုရွှေအိုးတို့ကို ဖော်ထုတ်၍ သင်ယူလော့။” ဟု မိန့်၏။

အဋ္ဌမတွင် “ထိုမိန်းမငယ်အား လင်၏ လည်းကောင်း၊ မိဘတို့၏ လည်းကောင်း နေသော ရွာ ၂ ခု၏ အကြား ရွာငယ်တစ်ရွာ၌ သယောက်လင်ငယ် ရှိ၏။ မိန်းမငယ်သည် သယောက်လင်ကို အောက်မေ့၍၊ သယောက်လင်ကို ချစ်ခင်သဖြင့် လင့်အိမ်၌နေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည် ဖြစ်၍၊ ‘မိဘတို့ကို ဖူးမြင်အံ့။’ ဆို၍ သွားသည်။ သို့သော် သယောက်လင်၏အိမ်၌ ၂ရက်-၃ရက်နေ၍ မိဘတို့၏အိမ်သို့ သွား၏။ မိဘတို့အိမ်၌ ၂ရက်-၃ရက် နေပြီး၍ တစ်ဖန် သယောက်လင်ကို အောက်မေ့ပြန်၍ ‘လင်၏အိမ်သို့ သွားအံ့။’ ဟု တစ်ဖန်သွားသော်၊ သယောက်လင်၏အိမ်၌ ၂ရက်-၃ရက်အိပ်ပြီးမှ သွား၏။ ထိုမိန်းမအား ငါ၏ ပညာရှိသောအဖြစ်ကို ကြား၍၊ ‘လင့်အိမ်၌သာလျှင် မြဲစွာနေလေ။ အကယ်၍ မနေလျှင် သင့်ကို မင်းကြီးသည် ဖမ်းစေလတ္တံ့။ သင့်အသက် ချေပြီး ထိုကြောင့် မမေ့မလျော့ခြင်းကို ပြုအံ့သောငှာ အပ်၏။’ ဟု မိန်းမငယ်အား ဆိုလေ။” ဟု မိန့်လိုက်၏။

နဝမကား- “ပြည့်တန်ဆာမသည် ရှေးအခါ တစ်ယောက်သောသူ၏လက်မှ အခဥစ္စာကိုယူလျှင် ထိုအခါကို ကြောက်စေပြီးမှသာ တစ်ပါးသောသူ၏ လက်မှ အခကို ယူ၏။ ထို့ကြောင့် ပြည့်တန်ဆာမအား ရှေး၌ များစွာသော ဥစ္စာ ဖြစ်၏။ ယခုမူကား မိမိသဘောတရားကို စွန့်၏။ တစ်ယောက်သောသူ၏ လက်မှ ယူအပ်သောဥစ္စာအခ ကြောင့်လျှင် သူတစ်ယောက်၏လက်မှ အခဥစ္စာကို ယူ၍ ရှေးပေးသောသူအား အခွင့်ကို မပြုဘဲ နောက်ပေးသော သူအား အခွင့်ပြု၏။ ထို့ကြောင့် ပြည့်တန်ဆာမအား အခဥစ္စာ မဖြစ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်မျှလည်း ထိုပြည့်တန်ဆာမသို့ မကပ်လေကုန်။ အကယ်၍ မိမိ၏ ကျင့်ဝတ်၌တည်မှု ရှေးနှင့်တူသည်လျှင် ဖြစ်လတ္တံ့။ မိမိ၏ ကျင့်ဝတ်အပ်သည်၌ ကျင့်၏တကား။ မိမိကျင့်အပ်သော တရား၌ မတည်သော ပြည့်တန်ဆာမအား ဆိုလော့။” ဟု မိန့်၏။

ဒသမမြောက်သောစကားကို ကြား၍ “ရွာစားသည် ရှေးအခါ ဓမ္မသတ်နှင့်အညီ တရားကိုဆုံးဖြတ်၏။ ထို့ကြောင့် လူတို့သည် ချစ်နှစ်လိုအပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုရွာစားအား လူတို့သည် များစွာသောလက်ဆောင်ပဏ္ဍာ တို့ကို ပို့လာကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် အဆင်းလှ၏။ ဥစ္စာစည်းစိမ် အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ယခုမူကား တံစိုးယူ၍ အတုတ်မမှန်သဖြင့် တရားဆုံးဖြတ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါး၏။ အထီးကျန်သည်ဖြစ်၍ ဖျော့တော့နာဖြင့် နှိပ်စက်၏။ အကယ်၍ ဓမ္မသတ်နှင့်အညီ တရားကို ဆုံးဖြတ်သည်ဖြစ်အံ့။ တစ်ဖန်လျှင် ရှေးနည်းတူ ဖြစ်လတ္တံ့။ ဓမ္မသတ်နှင့်အညီ တရားဆုံးဖြတ်ခြင်းငှာ ထိုရွာစားအား ပြောလေ။” ဟု မိန့်၏။

ဤသို့ ဂါမဏိစန္ဒအမတ်သည် ဤမျှကုန်သော အမှာအထား သတင်းစကားတို့ကို လျှောက်၏။

မင်းလည်း မိမိဉာဏ်ဖြင့် တိုအလုံးစုံသောအကြောင်းတို့ကို သဗ္ဗညုတဘုရားကဲ့သို့ ဖြေကြား၍၊ အမတ်ကြီးအများစွာသောဥစ္စာကိုပေး၍၊ အမတ်နေသောရွာကို အပိုင်စားပေးခြင်းကို ပြု၍ လွှတ်လိုက်၏။

အမတ်ကြီးလည်း မြို့မှထွက်၍ ဘုရားလောင်းပေးအပ်သော သတင်းစကားတို့ကို ပုဏ္ဏားလုလင်တို့အလည်းကောင်း၊ ရသေ့၊ နဂါး၊ သစ်ပင်စောင့်နတ်တို့အား လည်းကောင်း ကြား၍၊ ခါနေရာမှ ရွှေအိုးကို ယူ၍ သမင် မြက်စားရာသစ်ပင်မှ ပျားလာဘို့တို့ကို ယူ၍ မင်းအား ဆက်သလိုက်၏။

မြေနေရာတောင်ပို တူး၍ ရွှေအိုးကို ယူပြီးလျှင်၊ မိန်းမငယ်၊ ပြည့်တန်ဆာမ၊ ရွာစားတို့အား သတင်းစကားမှာကြားခဲ့၍ များစွာသော စည်းစိမ်အခြံအရံနှင့် နေမြဲရွာသို့ ရောက်ပြီးလျှင်၊ အသက်အတိုင်းတည်၍ ကံအားလျော်စွာ လားလေ၏။ မင်းသည်လည်း ဒါန စသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ အသက်အဆုံး၌ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏။

ဂါမဏိစန္ဒကား အာနန္ဒာ။ အာဒါသမုခမင်းသည်ကား ငါဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏။-ဟု ဇာတ်ကိုပေါင်း၍ အတ္ထုပ္ပတ္တိရှိသော ထိကနိပါတ် ဂါမဏိစန္ဒဇာတ်ကိုထောက်၍ သိရာ၏။-ဟုလိုသည်။

ဥပဒေသ။

ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းတို့သည် ဤဝတ္ထုလာ အာဒါသမုခမင်းပုံစံကို အမြဲနှလုံးထားဘေးတော်၊ ဘိုးတော်၊ ခမည်းတော်တို့လက်ထက်က ဆင်းသက်ဆောင်ရွက်လာသော မှူးကြီးမတ်ကြီးတို့အား ရာထူးမပျက် ဆက်လက် ချီးပင့်မစသည်ကို ပြုအပ်ခြင်း မှူးမတ်၊ အရာရှိမှစ၍ အကြင်ဆင်းရဲသား၊ ကုန်သည် ကုလပုတ္တ အမျိုးကောင်းသော တို့သည်လည်း မိမိတို့ မိဘဘိုးဘွားလက်ထက်မှ ဆင်းသက်၍လာသော မိဘတို့၏ အဆွေခင်ပွန်း သက်ကြီးရွယ်အိုတို့ ပင်ပန်းဆင်းရဲရှိခဲ့သော် ကြည့်ရှုထောက်ပံ့ ကျွေးမွေးခြင်းကို ပြုအပ်ရာသည်။-ဟု ပြသော ဥပဒေသတည်း။

ဇနီးမင်း ။ ဂဠုန်လိုက်နဂါးလည်း ရေနားတွင်ပျော်မွေ့သည့် ရသေ့ကြောင့်အသက်ရှင်။-ဟူရာ၌-

ဇိတ္တတ္ထ ။ ဥရုဂဇာတ်”၌လာသော နဂါးကို ဂဠုန်က ‘သတ်မည်’ဟု လိုက်ရာ၊ ဘုရားလောင်းရသေ့၏ သင်္ကန်း အရွှေကြား၌ ပတ္တမြားအသွင်ဖန်ဆင်း၍ ဝင်ရောက် ခိုမှီးနေလျှင်၊ ရသေ့သည် မေတ္တာ တရား ဟောကြားဝေငှ၍ ဂဠုန်နဂါးတို့ မိတ်ခင်ပွန်းဖြစ်လျက် နဂါး အသက်ချမ်းသာလေသည်။ -ဟုဆိုလိုသည်။

ဇိတ္တာရ ။ ‘ရသေ့ကြောင့် အသက်ရှင်၏။’ဟူသည်ကား- လွန်လေပြီးသောအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြု လတ်သော် ဗာရာဏသီပြည်၌ ပွဲလမ်းသဘင် ကြီးစွာဖြစ်၏။ ဈားစွာအောလူတို့သည် လည်း အောင်း၊ နတ်၊ နဂါး၊ ဂဠုန် အစရှိသောသူတို့သည် လည်းကောင်း ပွဲသဘင်ကြည့်ခြင်းငှာ စည်းဝေးကုန်၏။ ထိုပွဲသဘင်တစ်ခုတွင် နဂါးသည် လည်းကောင်း၊ ဂဠုန်သည် လည်းကောင်း ပွဲသဘင်ကြည့်ကြလျှင် ထာဝက ရပ်ကြကုန်၏။ နဂါးလည်း ဂဠုန်အား ဂဠုန်၏အဖြစ်ကို မသိ၍ ပန်း၌ လက်ကို ထားလေ၏။ ဂဠုန်လည်း ‘အဘယ်သူ ငါ၏ပန်း၌ လက်ကို ထားအပ်သနည်း။’ဟု ပြန်၍ကြည့်လတ်သော်၊ နဂါးအဖြစ်ကို သိ၍၊ နဂါးကလည်း ပြန်၍ကြည့်လတ်သော် ဂဠုန်၏အဖြစ်ကို သိ၍၊ သေဘေးမှကြောက်ရကား ဖြို့မှထွက်၍ ဖြစ်သိပ်သို့ ပြေးလေ၏။

ဂဠုန်လည်း ‘နဂါးကိုဖမ်းအံ့’ဟု အစဉ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ရသေ့ပြု၍ မြစ်ကမ်းနား၌ ကျောင်းသင်္ခမ်းနှင့် နေသည်ဖြစ်၍၊ နေအခါ ဂဠုန်ခြင်းကို ငြိမ်းစိမ့်သောငှာ ရေသနပ်ကို ဝတ်၍၊ လျှော်တေကို အပ၌ထား၍၊ မြစ်သို့သက်၍ ရေချိုး၏။

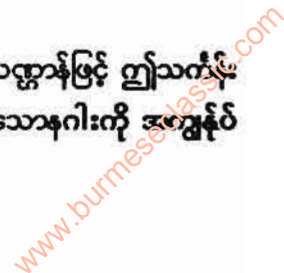
နဂါးသည် ‘ဤရဟန်းကိုမှီ၍ အသက်ကိုရအံ့’ဟု ကြံလျက် ပြကတေသော နဂါး၏သဏ္ဍာန်ကို စွန့်၍၊ ပတ္တမြားတုံး၏သဏ္ဍာန် ဖန်ဆင်း၍ လျှော်တေကြားသို့ ဝင်လေ၏။

ဂဠုန်လည်း လိုက်လတ်သော် လျှော်တေကြားသို့ ဝင်သောနဂါးကို မြင်၍၊ သင်္ကန်း၌ ရှိသေသည်၏အဖြစ်ဖြင့် အမ်းမူ၍၊ ဘုရားလောင်းကို ခေါ်၍၊

“ရှင်ရသေ့။ အကျွန်ုပ်သည် မွတ်သိပ်၏။ လျှော်တေသင်္ကန်းကို ယူတော်မူပါ။ ဤနဂါးကို စားအံ့။”ဟု ဆို၍၊ ‘ဣဇုရဂါနံ ပဝရော ပဝိဋ္ဌော၊ သေလံဿ ဝဏ္ဏေန ပမောက္ခမိစ္ဆံ’ စသော ဂါထာကို ရွတ်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား-

“ရှင်ရသေ့။ မြေတို့ထက် မြတ်သောနဂါးသည် လွတ်ခြင်းကို အလိုရှိ၍ ပတ္တမြား၏သဏ္ဍာန်ဖြင့် ဤသင်္ကန်း ကြားသို့ ဝင်၏။ မြတ်သောအဆင်းရှိသော သင်္ကန်းကို အရိုအသေပြုသည် ဖြစ်၍ စားအပ်သောနဂါးကို အကျွန်ုပ်

စားခြင်းငှာ မရပါ။” ဟု ဆို၏။

ဘုရားလောင်းလည်း ရေ၌တည်လျက်လျှင် ဂဠုန်မင်းအား ချီးမွမ်းခြင်းကိုပြုလို၍ ‘သော ဗြဟ္မဂုတ္တော စိရမေဝ ဇီဝ၊ ဒိဗျာစ တေပါတုဘဝန္တူ ဘက္ခာ။’ စသောဂါထာကို ရွတ်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား-

“အချင်းဂဠုန်မင်း။ သင်သည် မြတ်သောသင်္ကန်းကို စောင့်သည်ဖြစ်၍ မြင့်ရှည်စွာ အသက်ရှင်ပါသတည်း။ အကြင်သင်သည် မြတ်သောအဆင်းရှိသော သင်္ကန်း၌ အရိအသေပြုသည်ဖြစ်၍ နဂါးကို စားအပ်လျှင် စားခြင်းငှာ မဝံ့အံ့။ ထိုသင့်အား နတ်တို့သုံးဆောင်ခြင်းငှာ ထိုက်ကုန်သောအစာတို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်စေကုန်သတည်း။”

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည် ရေ၌တည်လျက် အနုသာသနကိုပြု၍၊ ရေမှတက်၍၊ လျှော်တေကို ဝတ်၍ နဂါး၊ ဂဠုန်-၂ ယောက်တို့ကိုလည်း ယူ၍၊ ကျောင်းသို့ သွား၍၊ မေတ္တာပွားစေခြင်း၏အကျိုးကို ဟော၍ ၊ ယောက်ကုန်သော ဂဠုန်၊ နဂါးတို့ကို ညီညွတ်သည်တို့ကို ပြု၏။

နဂါး၊ ဂဠုန်တို့သည် ထိုအခါမှစ၍၊ ညီညွတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ နှစ်လို့ဝမ်းသာ ချမ်းသာစွာနေခြင်းဖြင့် နေကြကုန်၏။-ဟု ဟောတော်မူ၍၊ နဂါး၊ ဂဠုန်-၂ ဦးတို့ကား အမတ်ကြီး ၂ ဦး ဖြစ်လာကုန်၏။ ရသေ့သည်ကား ငါဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏။-ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိရှိသော ဒုကနိပါတ် ဥရဂဇာတ်ကိုထောက်၍ သိရာ၏။-ဟုလို့သည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ အကြင် ကုလပုတ္တ အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် ဤဥရဂဇာတ်ကို လာသော ဂဠုန်၊ နဂါးတို့၏ ဝတ္ထုကို ထောက်၍၊ ရန်သူစင်စစ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အမျက်ဒေါသ မထား စီးပွားချစ်ခင် မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်အောင် ပေါင်းသင်းကြင်နာအပ်ခြင်း။ ဂဠုန်သည် မိမိအစာဖြစ်သော နဂါးဖြစ်လျက် သင်္ကန်းကိုရှိသေခြင်းဖြင့် သင်္ကန်းကို ဖယ်ဖျက် သုတ်စားခြင်းကို မပြုသကဲ့သို့ ဘုရားသခင်၏ အရေတော်သင်္ကန်းများကို အလွန်ရှိသေစွာ ကိုင်းရှိုင်းကိုးကွယ်အပ်လှသည်။-ဟု ပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

စုစည်းကျမ်း

စုစည်းကျမ်း

။ သမင်တကာ၊ များစွာအနန္တ၊ နိဂြောဓကြောင့်၊ သုခပွားတိုး။-ဟူရာ၌

ဇိတ္တတ္ထ

။ ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် များစွာသောင်းသောင်း သမင်ပေါင်းတို့ကို စုဆောင်းခြင်းလျှင်၍ တစ်နေ့ တစ်ကောင် အလှည့်ကျ သတ်စားလေသည်ကို နိဂြောဓ သမင်မင်းသည် မိမိ၏သေခြင်းကို မငဲ့။ ကိုယ်ဝန်ဆောင် သမင်မ၏အစား အလှည့်ယူ၍ အသေခံသည်။ နောက် မင်းကြီးအား တရားပြသဖြင့် သတ္တဝါအပေါင်းတို့ ဘေးမဲ့ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်ဖူးလေသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဇိတ္တရု

။ နိဂြောဓသမင်မင်းကြောင့် သမင်တကာတို့သည် လည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ပါး များစွာသော သတ္တဝါ တို့သည်လည်းကောင်း ချမ်းသာရဖူးလေသည်မှာ- လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီ နှင့် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုလေသော်၊ ဘုရားလောင်းသည် သမင်မျိုး၌ ဖြစ်၏။ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသောအဆင်း ဖြစ်၏။ မျက်စိ တို့သည် ပတ္တမြားရွဲလုံးနှင့် တူကုန်၏။ ဦးချိုတို့သည် ငွေပန်းဆိုင်းနှင့် တူကုန်၏။ ခံတွင်းသည် ထမင်းအဆင်းနှင့် တူ၏။ လက်၊ ခြေအဆုံးတို့သည် ချိပ်ရည်ဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုသည်နှင့် တူကုန်၏။ ခြေသည် စာမရီ၏အမြီးနှင့် တူ၏။ ကိုယ်သည်ကား ကြီးမားစွာ၏။ မြင်းပေါက်ပမာဏ ရှိ၏။ သမင် ၅၀၀ အခြေအရံ ရှိ၏။ 'နိဂြောဓ သမင်မင်း' ဟူ၍ တွင်၏။

ဘုရားလောင်း သမင်မင်း၏နေရာနှင့် မနီးမဝေးသောအရပ်၌လျှင် သမင် ၅၀၀ အခြေအရံရှိသော 'သာခ' ဟူသော သမင်လည်း နေ၏။ ထိုသာခလည်း ရွှေအဆင်းနှင့် တူသည်သာလျှင် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းသည် သမင်သတ်ခြင်း၌ လေ့ကျက်၏။ အမဲနှင့်ကင်း၍ ထမင်း မစားလေ။ ထိုအခါ အမူပြတ်ခြင်းကို ပြု၍၊ အလုံးစုံကုန်သော နိဂုံးဇနပုဒ်သူတို့ကို စုဝေးစေ၍ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း သမင် သတ်ခြင်းငှာ သွား၏။

လူတို့သည် ကြံကြကုန်၏။ 'ဤမင်းသည် ငါတို့အား အမူပြတ်ခြင်းကို ပြု၏။ အကယ်၍ ငါတို့သည် ဥယျာဉ်၌ သမင်တို့၏အစာကို ထား၍၊ ရေကို ပြည့်စုံစေ၍၊ များစွာသောသမင်တို့ကို ဥယျာဉ်သို့ သွင်း၍၊ တံခါး ဖွင့်၍ မင်းအား နှင်းကုန်အံ့။' ဟု ကြံကြကုန်ပြီး၍၊ ထိုအလုံးစုံသောသူတို့သည် ဥယျာဉ်၌ သမင်တို့၏အစာ ပြန်သော မြက်တို့ကို စိုက်ပျိုး၍၊ ရေကို ပြည့်စုံစေ၍၊ တံခါးတို့ကို ယှဉ်စေ၍၊ လူအပေါင်းတို့ကို ယူ၍၊ ဆောက်ပုတ် အစရှိသော အထူးထူးသောလက်နက်ကို စွဲကုန်လျက် တောသို့ဝင်၍၊ သမင်တို့ကို ရှာကုန်လျက် 'အလယ်၌ သည်သောသမင်တို့ကို ယူကုန်အံ့။' ဟု ဝ ယူဇနာ အတိုင်းအရှည်ရှိသောအရပ်ကို ရံ၍ ချုံးချည်းကုန်သည်ရှိသော်၊ နိဂြောဓသမင်၊ သာခသမင်တို့၏ နေရာအရပ်ကို အလယ်၌ထား၍ ရံကုန်၏။

ထိုအခါ သမင်အပေါင်းကိုမြင်၍၊ သစ်ပင်ချုံနွယ် မြေပြင်တို့ကို ဆောက်ပုတ်တို့ဖြင့် ပုတ်ခတ်၍၊ သမင် အပေါင်းတို့ကို တောချုံနေရာမှ ထုတ်၍၊ သန်လျက်၊ လေး၊ လှံ အစရှိသော လက်နက်ကို မိုး၍ သည်းစွာသော

အသံကို ဟစ်ကြော်ကုန်လျက်၊ ထိုသမင်အပေါင်းကို ဥယျာဉ်သို့ သွင်းကုန်လျက် တံခါးကို ပိတ်ပြီးလျှင် မင်းသို့ကပ်၍ “ရှင်မင်းကြီး။ သမင်တောသို့ မပြတ်သွားကုန်သည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်တို့၏အမှု ပျက်ကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် တောမှသမင်တို့ကို ယူဆောင်၍ ရှင်မင်းကြီး၏ ဥယျာဉ်တော်ကို ပြည့်စေကုန်ပြီ။ သင်မင်းကြီးသည် ဤနေ့မှစ၍ ထိုသမင်တို့အသားကို စားကုန်လော့။” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

မင်းလည်း ဥယျာဉ်သို့သွား၍ သမင်တို့ကို ကြည့်လေသော်၊ ရွှေအဆင်းရှိသော သမင် ၂ ခုတို့ကို မြင်၍ ထိုရွှေသမင် ၂ ခုတို့အား ဘေးမဲ့ပေး၏။

ထိုအခါမှစ၍၊ ရံခါရံခါ မင်းကြီးကိုယ်တိုင်သွား၍၊ သမင်တစ်စီးကို ပစ်၍ ဆောင်၏။ ရံခါ မင်းကြီး စားတော်ချက်သွား၍ ဆောင်၏။

သမင်တို့သည် လေးကိုမြင်လျှင် သေဘေးမှ ကြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ပြေးကုန်၏။ ၂ ကြိမ်-၃ကြိမ် ပစ်ခတ်ခြင်းကို ရသဖြင့်လည်း ပင်ပန်းကုန်၏။ ဖျားမူလည်း ဖျားနာကုန်၏။ သေခြင်းသို့မူလည်း ရောက်ကုန်၏။ သမင်အပေါင်းတို့သည် ထိုအကြောင်းတို့ကို ဘုရားလောင်းအား လျှောက်ကြကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် သာဓကကို ခေါ်၍၊ “အဆွေ။ များစွာကုန်သော သမင်တို့သည် ပျက်စီးကုန်၏။ စင်စစ်သဖြင့် သေရအံ့သည်ကား မလွဲတည်း။ ဤနေ့မှစ၍ မြားဖြင့် သမင်တို့ကို မပစ်စေကုန်လင့်။ သတ်ရာအရပ်၌ သမင်တို့အား အလှည့်သည် ဖြစ်စေသတည်း။ တစ်နေ့ ငါ့ပရိသတ်၏အလှည့် ရောက်စေ။ တစ်နေ့ သင့်ပရိသတ်၏အလှည့် ရောက်စေ။ အလှည့်ရောက်သောသမင်သည် သတ်ရာစဉ်းနီး၌ ဦးခေါင်းကိုထား၍ အိပ်စေသတည်း။ ဤသို့ အိပ်စေသည်ရှိသော် သမင်တို့သည် မပင်ပန်းကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။” ဟု ဆို၏။

သာဓကလည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏။

ထိုအခါမှစ၍ အလှည့်ရောက်သော သမင်သာလျှင် သွား၍၊ သတ်ရာစဉ်းနီးတံး၌ လည်ကို ထား၍ ဝပ်၏။ စားတော်ချက်သည် လာလတ်၍၊ စဉ်းနီးတံး၌ ဝပ်သောသမင်ကိုသာလျှင် ယူ၍ သွားလေ၏။

ထိုအခါ ဗာစ်နေသ၌ သာဓကသမင်၏ပရိသတ်ဖြစ်သော တစ်ခုသော ကိုယ်ဝန်ဆောင်သော သမင်မငယ် အလှည့်သည် ရောက်၏။

သမင်မသည် သာဓကသမင်သို့ ကပ်၍၊ “သခင်။ အကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ဝန်ရှိဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ သားဖွားပြီးလျှင် သတ်ပါစေလော့။ ယခုသတ်ချေသော် ၂ ယောက်သောသူတို့သည် အလှည့်သို့ ရောက်ကုန်အံ့။ အကျွန်ုပ် အလှည့်နေ့ရက်ကို လွန်ပါစေလော့။” ဟု ဆို၏။

သာဓကသည်လည်း “သင်၏အလှည့်ကို တစ်ပါးသောသူသို့ ရောက်စေခြင်းငှာ မတတ်ကောင်းသော သင်သာလျှင် သင်၏အလှည့်ကို သိ၍ သွားလေလော့။” ဟု ဆိုလိုက်၏။

သမင်မလည်း သာဓက၏အထံမှ အထောက်အပံ့ကို မရ၍၊ ဘုရားလောင်းထံသို့ ကပ်၍ ထိုအကြောင်း ကြားလေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် သမင်မ၏စကားကို ကြား၍၊ “သင်ဆိုတိုင်းဖြစ်စေ။ သင် သွားလေလော့။ ငါ သင့်အလှည့်ကို လွန်စေအံ့။” ဟု ဆို၍ သမင်မ၏ကိုယ်စား သွားပြီးလျှင်၊ ရွံ့ရှာထိတ်လန့်ခြင်း မရှိ သင့်စဉ်းနီးတံး၌ ဦးခေါင်းကို ထား၍ ဝပ်တော်မူ၏။

ရာဇဝင်ကျမ်း

စားတော်ချက်သည် ဘုရားလောင်း ကိုမြင်၍၊ 'ဘေးမဲ့ရသော ဤသမင်မင်းသည် စဉ်းနှိုးတုံး၌ ဝင်ဘိ၏။ အကြောင်း အသို့နည်း။' ဟု လျှင်စွာသွားလေ၍ မင်းအား လျှောက်၏။

မင်းလည်း တစ်ခဏချင်း လျှင်စွာလာ၍ ဘုရားလောင်းကို မြင်လျှင်၊ "အဆွေသမင်မင်း။ ငါသည် သင့်အား ဘေးမဲ့ကို ပေးအပ်သည် မဟုတ်လော။ အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ဤစဉ်းနှိုးတုံး၌ ဝပ်သနည်း။" ဟု ဆို၏။

"မြတ်သောမင်းကြီး။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သော သမင်မသည် လာလတ်၍၊ 'ငါ၏အလှည့်ကို သူတစ်ပါးအား ချောက်ပါစေ။' ဟု ဆို၏။ စင်စစ်သော်ကား သမင်မင်းဖြစ်သော အကျွန်ုပ်သည် ထိုသမင်မ၏ သေခြင်းဆင်းရဲကို တစ်ပါးသောသမင်၏ အထက်၌ ချခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း။ ထိုငါသည် မိမိအသက်ကို ထိုသမင်မအား ဆောက် နှင်း၍၊ ထိုသမင်မ၏အထံမှ သေစားကို ယူ၍ ဤအရပ်၌ ဝပ်ပေ၏။ တရားမင်းမြတ်။ တစ်ပါးသော စိုးစဉ်းကိုမျှ ထိုမှား မရှိလင့်။" ဟု ဆို၏။

မင်းလည်း "သခင်ရွှေသမင်မင်း။ အကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်တူသော သည်းခံခြင်း၊ ချစ်ခြင်း၊ သနားခြင်းနှင့် ဖြည့်စုံသောသူကို လူတို့၌လည်း မမြင်စဖူးချေ။ ထို့ကြောင့် သင်သမင်မင်းအား ကြည်ညိုစွာ၏။ ထတော်မူလော။ သခင်အား လည်းကောင်း၊ ထိုသမင်မအား လည်းကောင်း ဘေးမဲ့ပေး၏။" -ဟုဆို၏။

"တရားမင်းမြတ်၊ ၂ ယောက်သော သမင်တို့သည် ဘေးမဲ့ရသည်ရှိသော် ကြွင်းသောသမင်တို့ကို အသို့ တပြုကုန်အံ့ နည်း။" ဟု မိန့်ပြန်၏။

"သမင်မင်း။ ကြွင်းသော သမင်တို့အားလည်း ဘေးမဲ့ပေးပါ၏။" ဟု ဆို၏။

"မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် ဥယျာဉ်၌သာလျှင် သမင်တို့သည် ဘေးမဲ့ကို ရကုန်လတ္တံ့။ ကြွင်းသောသမင်တို့သည်ကား အသို့ ပြုကုန်အံ့နည်း။" ဟု မိန့်တော်မူပြန်၏။

"သမင်မင်း။ ကြွင်းသောသမင်တို့အားလည်း ဘေးမဲ့ပေး၏။" ဟု ဆို၏။

"မြတ်သောမင်းကြီး။ သမင်တို့ကား ဘေးမဲ့ ရကုန်၏။ သမင်မှကြွင်းသော အခြေ ၄ ချောင်းရှိသော သားတို့ကား အဘယ်သို့ ပြုကုန်လတ္တံ့နည်း။" ဟု မိန့်သည်ရှိသော်၊

"သမင်မင်း။ အခြေလေးချောင်းရှိသော သားတို့အားလည်း ဘေးမဲ့ပေး၏။" ဟု ဆို၏။

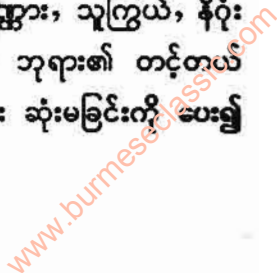
"မြတ်သောမင်းကြီး။ အခြေ ၄ ချောင်းရှိသော သားတို့သည် ရှေးဦးစွာ ဘေးမဲ့ကို ရကုန်၏။ ၄က် အပေါင်းတို့သည် အသို့ ပြုကုန်အံ့နည်း။" ဟု မိန့်တော်မူပြန်သည်ရှိသော်၊

"သမင်မင်း။ ထို၄က်အပေါင်းတို့အားလည်း ဘေးမဲ့ပေး၏။" ဟု ဆိုတော်မူ၏။

"မြတ်သောမင်းကြီး။ ၄က်အပေါင်းတို့သည် ဘေးမဲ့ကို ရကုန်၏။ ရေ၌နေသော လိပ်၊ ငါးတို့သည် အတယ်သို့နည်း။" ဟု မိန့်၏။

"ထို လိပ်၊ ငါးတို့အားလည်း ဘေးမဲ့ ပေး၏။" ဟု ဆို၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် မင်းကို အလုံးစုံသောသတ္တဝါတို့အား ဘေးမဲ့ကိုတောင်းပြီးလျှင် ထ၍၊ မင်းကို ၅ ပါးသောသီလတို့၌ တည်စေ၍၊ 'ဓမ္မစရ မဟာရာဇ စသည်ဖြင့် မိဘ၊ သာသမီး၊ ပုဏ္ဏား၊ သူကြွယ်၊ နိဂုံး နေပုဒ်သူ စသည်တို့၌ တရားကိုကျင့်သည်ရှိသော် သုဂတိသို့ ရောက်ကုန်လတ္တံ့။' ဟု ဘုရား၏ တင့်တယ် စေတနာဖြင့် တရားဟောတော်မူ၍၊ ၂ရက်-၃ရက် ဥယျာဉ်၌ နေ၍သာလျှင်၊ မင်းအား ဆုံးမခြင်းကို ပေး၍

သမင်အပေါင်းခြံရံလျက် တောသို့ ဝင်လေ၏။

ထိုသမင်မငယ်လည်း ပန်းပွင့်အချပ်နှင့် တူသောသားကို ဖွား၏။

ထိုအခါမှစ၍ ဘေးမဲ့ရကုန်သော သမင်တို့သည် လူတို့၏ကောက်ပင်တို့ကို စားကုန်၏။ လူတို့သည် 'ဤသမင်တို့ကား ဘေးမဲ့ရကုန်သည်။' ဟု သမင်တို့ကို ပုတ်ခတ်ခြင်းငှာ လည်းကောင်း၊ ပြေးစေခြင်းငှာ လည်းကောင်း မဝံ့ကုန်။ လူတို့သည် မင်းရင်ပြင်၌ စုဝေး၍ မင်းအား ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

မင်းလည်း "ငါသည် ကြည်ညိုသောကြောင့် ရွှေသမင်မင်းအား ဆုကို ပေး၏။ ငါသည် ပြည်ကိုသာ စွန့်အံ့။ ဝန်ခံသောပဋိညာဉ်ကို မဖျက်လတ္တံ့။ သွားကြလေကုန်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ငါ့နိုင်ငံ၌ သမင်တို့ကို ပစ်ခတ်ခြင်းငှာ မရအပ်။" ဟု ဆို၏။

သမင်မင်းသည် ထိုအကြောင်းမျိုးကို ကြားသိ၍၊ သမင်အပေါင်းတို့ကို စုဝေးစေ၍၊

"ဤနေ့မှစ၍ လူတို့၏ စပါးကောက်ပင်ကို စားခြင်းငှာ မပြုကုန်လင့်။" ဟု သမင်တို့ကို ဆုံးမ၍၊

"ဤအခါမှစ၍ ကောက်စပါးလုပ်ကုန် သောသူတို့သည် ကောက်စပါးကို လုံခြုံစိမ့်သောငှာ စောင်ရန်း မလုပ်စေလင့်။ လယ်ကို လှည့်လည်၍ သစ်ခက် အမှတ်ကိုမူကား ဖွဲ့စေကုန်။" ဟု လူတို့အား ကြားစေ၏။

ထိုအခါမှစ၍ လယ်၌ သစ်ခက်သစ်ရွက် ဖွဲ့သောအမှတ်သည် ဖြစ်သတတ်။ ထိုအခါမှစ၍ သစ်ခက်သစ်ရွက် ဖွဲ့သောအမှတ်တို့ကို ကျူးလွန်သော သမင်မည်သည် မရှိ။ ဤအမှတ်သည် သမင်တို့အား ဘုရားလောင်းမှ ရအပ်သော အဆုံးအမဖြစ်သတတ်။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းလည်း သမင်အပေါင်းကို ဆုံးမ၍ အသက်အတိုင်းတည်လျက် သမင်တို့နှင့်တကွ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ကြရလေ၏။ မင်းလည်း ဘုရားလောင်း၏ ဩဝါဒ၌ တည်၍၊ ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ကံအား လျော်စွာ ဖြစ်လေ၏။

သာဓသမင်သည်ကား ဒေဝဒတ်။ သာဓသမင်၏ ပရိသတ်သည်လည်း ဒေဝဒတ်ပရိသတ်။ သားငယ်၏မိခင် သမင်မသည်ကား ကုမာရကဿပမယ်တော်ထေရီ။ သားတော်သမင်ငယ်သည်ကား ကုမာရကဿပ။ မင်းသည် ကား အာနန္ဒာ။ နိဂြောဓသမင်မင်းသည်ကား ငါဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏။-ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ ရှိသော ဧကနိပါတ် နိဂြောဓမိဂရာဇောတ်ကို ထောက်၍ သိရစေ၏။-ဟုလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ အကြင် ကုလပုတ္တ အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျားမိန်းမတို့သည် ဤ နိဂြောဓသမင် မင်း ဇာတ်လာကို ထောက်ချင့်၍ သမင်မင်းကဲ့သို့ မကျင့်နိုင်သေးသော်လည်း၊ တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် တစ်စတစ်စ ပါရမီအဆောက်အဦ ကြီးရင့်ကြရန် 'သူ့ကို သနားတတ်ခြင်း' အစရှိသော ဗြဟ္မစိုရ်တရားကို ရှေ့ထားလက်သုံး ပြု၍၊ သူ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်လေ့ရှိခြင်း၊ တတ်အားသမ္မာ သုခိတ၊ ဒုက္ခိတတို့အား စွန့်ကြံပေး ကမ်းလှူဒါန်း လေ့ရှိခြင်း၊ မာနမထောင် ဂုဏ်ရောင်မကြွား အနိစ္စ၊ သင်္ခါရ အစရှိသည်ကို နှလုံးထား၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့ သည်းခံလေ့ ရှိခြင်း အစရှိသောအမူအရာ တို့ကိုသာလျှင် ပြုကျင့်အပ်လှပေသည်။-ဟု ပြုအပ်သောဥပဒေသတည်း။

မင်းကြီး ။ ရုက္ခစိုးနတ် ကောင်းမြတ်သည့်အချက်ကြောင့် ရှဉ့်နက်ထကာ ချမ်းသာမြားမြောင်။-ဟူရာ၌

ဗညား ။ သေယစ်၍ အိပ်ပျော်သောမင်းကြီးကို မြွေဟောက်က သတ်မည်လာလတ်ရာ၊ ရုက္ခစိုးနတ်သည် ရှဉ့်နက်အသွင်ဖန်ဆင်း၍ မင်း၏နားရင်း၌ အသံပြုမှန်းလတ်သဖြင့်၊ မြွေ ပြန်၍သွားလေသည်ကို ဤရှဉ့်နက် အတွက်ကြောင့် ငါ့အသက် ချမ်းသာပေသည်။” ဟု များစွာ ကျေးဇူးတင်၍ နိုင်ငံတော်အတွင်း ရှဉ့်နက် ဟူသမျှ ဘေးမဲ့ပေးဖူးလေသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဗညား ။ ရုက္ခစိုးနတ်ကြောင့် ‘ရှဉ့်နက်’ ဟူသမျှ ချမ်းသာကြ၏။-ဟူသည်ကား ဤသို့လျှင်တည်း။ လွန်လေပြီးသောအခါ တစ်ယောက်သောမင်းသည် ယျာဉ်ပျော်ပါး ကစားအံ့သောငှာ ထွက်လာ၏။ မင်းကြီးလည်း သူရာယစ်မူးသဖြင့် နေ့အခါ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုမင်း၏အခြံအရံတို့သည်လည်း မင်းကြီး အိပ်ပျော်လေပြီ။” ဟု အပွင့်အသီးတို့ကို ဆွတ်ယူစားသုံးလို၍ ထိုမှဤမှ လှည့်ပတ်သွားလာကြကုန်၏။ ထိုအခါ သေနံဖြင့် တစ်ခုသောအခေါင်းရှိသော သစ်ပင်မှ မြွေဟောက်တစ်ကောင်သည် ထွက်၍ မင်းကြီးရှိရာ ရောက်လာ၏။

ထိုသို့ လာသောအဖြစ်ကို တစ်ယောက်သောရုက္ခစိုးနတ် မြင်၍၊ ‘မင်း၏အသက်ကို ငါပေးအံ့။’ ဟု ကြံ၍၊ ရှဉ့်နက်အသွင်သဏ္ဍာန်ဖြင့် လာ၍ မင်း၏နားရင်း၌ အသံကိုပြု၏။

ထိုအခါ ထိုအသံကြောင့် မင်းကြီး နိုး၏။ မြွေဟောက်သည်လည်း မင်းကြီးနိုးကြောင်းကိုသိလျှင် ပြန်သွားလေ၏။ မြွေကို မင်းကြီး မြင်လျှင် ‘ဤရှဉ့်နက်သည် ငါ၏အသက်ကို ပေးလေပေသည်။’ ဟု ရှဉ့်နက်တို့အား ခိုဥယျာဉ် အရပ်၌ မျိုးရိက္ခာပေး၍ ‘အဘယဇောသ-ဘေးမဲ့ပေးခြင်း’ ဟု ဆိုအပ်သော မောင်းကြေးနင်းဖြင့် ကြွေးကြော်ခြင်းကို ကြွေးကြော်စေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုဥယျာဉ်ကို ထိုအခါမှစ၍ ‘ကလန္ဒကနိဝါပ’ ဟူသော ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

‘ကလန္ဒက’ ဟူသည်ကား ရှဉ့်နက်၏ အမည်တည်း။ ထို့ကြောင့် ‘တသွာ တံ တတော ပဘုတိ ကလန္ဒက နိဝါပန္တိ သချံ ဂတံ။ ကလန္ဒကာတိ ကာဠကာနံ စတံနာမံ။’ ဟု သမန္တပါ အဘိဓမ္မာကထာ စသည်တို့၌ ဆိုသည်။ ဤသို့ သာဓကဝတ္ထု၌ လာသောစကားကို ထောက်၍သိရာ၏။-ဟူလိုသည်။

ပုဒ်ရင်း။ ။ ငါးလိမ္မာတစ်ကောင်ကြောင့် မိုးခေါင်သည့်အခါ မိုးကြီးရွာ၍ ချမ်းသာရသည် နည်းတခြား။
ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ မစ္ဆရာဇဇာတ် ၌လာသော ဘုရားအလောင်းငါးမင်းသည် မိုးခေါင်၍ လူသတ္တဝါ၊ တိရစ္ဆာန်
အပေါင်းတို့ ထောင်းထောင်းကြေမွ ပျက်စီးကြသောအခါ၊ သစ္စာတန်ခိုးဖြင့် မိုးကို ရွာသွန်းဖြို
စေလတ်၍ အများ ချမ်းသာရပူလေသည်။-ဟုဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ ငါးလိမ္မာတစ်ကောင်ကြောင့် မိုးခေါင်သည့်အခါ မိုးကြီးရွာ၍ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ ချမ်းသာရ
သောအကြောင်းကား ဤသို့တည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဧတဝန်ကျောင်းကြီး၌ နေတော်မူစဉ် အခါတစ်ပါး ကောသလတိုင်းလုံး
မိုးခေါင်၍ ကောက်ပင်သေခြင်း၊ ရေပြတ်ခြင်း၊ ကန်-ချောင်း ခန်းခြောက်ခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဧတဝန်
ကျောင်းနား မုခ်အနီးရှိ ရေကန်သည်လည်း ရေပြတ်၏။ ညွှန်၌ ဝင်အောင်းကုန်သော ငါး၊ လိပ်တို့ကို ကမ္ဘီ
လင်းတ စသည်တို့သည် ထိုးဆွ၍ စားကုန်၏။

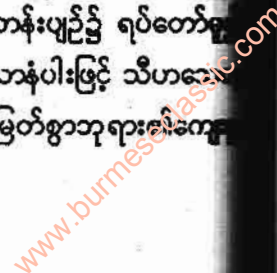
မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုငါး၊ လိပ်တို့ ပျက်စီးခြင်းကို မြင်တော်မူ၍ မဟာကရုဏာတိုက်တွန်းသဖြင့်
'ယနေ့ မိုးရွာစေအံ့။' ဟု ကြံလျက်၊ ဆွမ်းခံပြန်တော်မူလျှင် ဧတဝန်ကျောင်းတော် ရေကန်စောင်းတန်းထိပ်
ရပ်တော်မူ၍။ "အာနန္ဒာ။ ရေသနပ်တော်ကို ယူခဲ့။ ရေချိုးအံ့။" ဟု မိန့်တော်မူသည်ကို

"ရှင်ပင်ဘုရား။ ရေကန်၌ ရေပြတ်သဖြင့် ညွှန်နှစ်သာ ကြွင်းသည် မဟုတ်လော။" ဟု လျှောက်သည်ရှိသော်

"အာနန္ဒာ။ ဘုရားအစွမ်းသည် ကြီးမြတ်၏။ ဆောင်ခဲ့။" ဟု မိန့်တော်မူ၍။ ရေသနပ်တော်ကို ကပ်လျှင်
တစ်ပိုင်းကို ဝတ်တော်မူ၍ တစ်ပိုင်းကိုရုံတော်မူလျက်၊ 'ဧတဝန်ရေကန်၌ ရေချိုးအံ့။' ဟု စောင်းတန်းထိပ်
ရပ်တော်မူသောခဏတွင် သိကြားနေရာ ပူသောအခြင်းအရာ ပြသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို မြင်လျှင်၊ ဝဿဝလာဟာ
နတ်သားကို ခေါ်၍။ "ကောသလတိုင်း၌ တစ်ခဲနက်သောမိုးကို ဆောစွာရွာလေစေ။" ဟု ဆို၏။

ထိုနတ်သားလည်း တစ်ထည်သောတိမ်ပြင်ပုဆိုးကို ဝတ်၍၊ တစ်ထည်သော တိမ်ပြင်ပုဆိုးကို ရုံ၍၊ မိုးသီချင်း
ကို သီ၍ အရှေ့လောကဓာတ်သို့ ရှေးရှုပြေးလေလျှင်၊ ကောက်နယ်တလင်းဝန်းမျှ တစ်ခုသောတိမ်လွှာ ထပ်
အလွှာ ၁၀၀၊ အလွှာ ၁၀၀၀ ပြန့်သဖြင့် မြည်တွန်ကြည်းဟီးခြင်း၊ လျှပ်စစ်နွယ်ပြက်ခြင်းတို့ဖြင့် အောက်
မျက်နှာမူ၍ထားသော ရေအိုးကဲ့သို့ တစ်ခဲနက်ရွာခြင်းဖြင့် ရွာသည်ရှိသော်၊ ကောသလတိုင်းအလုံး မိုးရည်
လွှမ်း၏။ တစ်မုဟုတ်မျှဖြင့် ရေကန်တော်ပြည့်၍ ရေသပ္ပာယ်တော်မူပြီးလျှင် နိလုစွာသော ဒုကုဋ်တော်ကိုဝတ်
လျှပ်စစ်နွယ်ကဲ့သို့သော ခါးပန်းတော်ကို စည်း၍၊ သုဂတမဟာစီဝရကို ကိုယ်ရုံတဘက် တင်တော်မူ၍ ဂန္ဓကျ
ဦး၌ နေတော်မူ၍ ရဟန်းအပေါင်းကို ဝတ်ပြုပြီးလျှင်၊ ထတော်မူ၍၊ ဂန္ဓကျဦး၌ စောင်းတန်းပျဉ်၌ ရပ်တော်မူ
ရဟန်းအပေါင်းကို သုဂတောဝါဒပေး၍ လွှတ်တော်မူပြီးမှ၊ ဂန္ဓကျဦးသို့ ဝင်တော်မူ၍၊ လက်ယာနံပါးဖြင့် သီဟသူ
ပြတော်မူ၍၊ ညချမ်းသောအခါ တရားသဘင်သို့ ထွက်တော်မူ၍၊ ရဟန်းအပေါင်းတို့ မြတ်စွာဘုရား၏ကျေး
တော်ကို ချီးမွမ်းသောစကားစွပ်တွင်

၁။ ၅၅၀ ဝတ်တော်စဉ်-၇၅။ 'မစ္ဆဇာတ်' ဟု ထင်ရှား။

“ယခုသာ ငါ မိုးရွာစေသည် မဟုတ်။ လွန်လေပြီးသော အခါ၌လည်း ရွာစေဖူးပြီ။ ငါဘုရားသည် ဤကောသလတိုင်း ဤသာဝတ္ထိပြည် ဤရေကန်ရာ၌လျှင် နွယ်ချုံစေးပျစ်ဖြင့် ရံအပ်သော တစ်ခုသောချောက်၌ ငါးအမျိုး၌ဖြစ်၍ ငါးအပေါင်းခြံရံလျက် နေသည်ရှိသော်၊ ဤအတူလည်းကောင်း မိုးခေါင်၍ ကန်၊ ချောင်း ခြောက်ခန်းသဖြင့် ငါး၊ လိပ်တို့သည် ညွှန်နစ်မြေထဲ အောင်းသော်လည်း ကျီး အစရှိသောသတ္တဝါတို့သည် နှုတ်သီးဖြင့် ဖော်၍ စားကုန်သဖြင့် အဆွေအမျိုးတို့၏ ပျက်စီးခြင်းကိုမြင်လျှင်၊ ‘ငါ့ကိုထား၍ တစ်ပါးကို ကိုးကွယ်ရာ ခန့်၊ သစ္စာစကားဖြင့် မိုးရွာစေ၍ ဤဘေးမှ လွတ်စေအံ့။’ ဟု မည်းသောအဆင်းရှိသော ညွှန်ကိုယက်၍ ထွက်ပြီးသော် ထောင်းကင်သို့ကြည့်လျက်၊

“ပဇ္ဇနိနတ်သား။ အဆွေ အမျိုးတို့ကြောင့် ငါ ဆင်းရဲ၏။ သီလသီတင်းနှင့် ပြည့်စုံသောငါ ပင်ပန်းလျက် အထယ်ကြောင့် မိုး မရွာစေသနည်း။ ငါသည် အချင်းချင်း စားသောအမျိုး၌ ဖြစ်လျက် ဆန်လုံးရှိသောငါးကိုမျှ စားစေဖူး။ အသက်ရှင်သမျှကာလပတ်လုံး အသက်ရှိသော သတ္တဝါကို ဇီဝိတိန္ဒြေမှ မချစေဖူး။ ဤသို့သောသစ္စာ ကြောင့် မိုးကြီး သည်းစွာရွာစေ၍ အဆွေအမျိုး အပေါင်းကို လည်းကောင်း၊ ငါ့ကို လည်းကောင်း ဆင်းရဲခြင်းမှ ထွတ်စေလော့။” ဟု ဆိုလို၍၊

‘အဘိတ္ထနယ ပဇ္ဇနန္တု နိမိ ကာကဿ နာသယ။

ကာကံ သောကာယ ရုန္ဓေဟိ၊ မဉ္ဇ သောကာ ပမောစယ။ ။’ ဟူသောဂါထာကို ရွတ်၏။

ဤဂါထာ၌ အနက်မြန်မာကား

‘ပဇ္ဇနန္တု မိုးနတ်သား။ အဘိတ္ထနယ၊ ကြည်းဟီးပြီးပြန် ရွာဘိလော့။ ကာသဿ၊ ကျီးအပေါင်း၏။ နိမိ၊ ဇွန်တို့ကို။ နာသယ၊ ဖျက်ဘိလော့။ ကာကံ၊ ကျီးအပေါင်းကို။ သောကာယ၊ စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့်။ ရုန္ဓေဟိ၊ ပိတ်ပင်လော့။ မဉ္ဇ၊ ငါ့ကိုလည်း။ သောကာ၊ စိုးရိမ်ခြင်းမှ။ ပမောစယ၊ လွတ်စေလော့။’

ဤဂါထာဖြင့် နောက်လိုက်ကျွန်ငယ်ကို စေသကဲ့သို့ ပဇ္ဇနိနတ်သားကို စေ၍ မိုးကြီး သည်းစွာရွာစေခြင်း။ ဇာတိရွာသောလူအပေါင်းကို သေအံ့ဘေးမှ လွတ်စေခြင်း။

ထိုရောအခါ ငါးအပေါင်းတို့သည် ယခုအခါ ငါဘုရားပရိသတ် ဖြစ်လာ၏။-ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိရှိသော ဧကနိပါတ် ဝရဏဝဂ် မစ္ဆရာဇာတ်ကို ထောက်၍သိရာ၏။-ဟုလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ဤမစ္ဆရာဇာတ်တော်ကို ထောက်၍ ယခုအခါ အကြင် ကုလပုတ္တ-အမျိုးကောင်းသား ယောက္ခား၊ မိန်းမတို့သည် မုသာဝါဒကိုကြည့်ရှောင်၍ သစ္စာစကား တရားလက်မကွာ ရှိကြပါမူ၊ သစ္စာ၏တန်ခိုးဖြင့် အလိုရှိသမျှကို ပြီးစီးစေနိုင်ခြင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်း၊ ချမ်းသာကြီးခြင်း၊ သေသော် သုဂတိသို့ရောက်ခြင်း။ ယင်းသို့ ဂုဏဝိသေသ အကျိုးထူးရသဖြင့် မစ္ဆရာဇာတ်ပမာသို့ သဒ္ဓါမြဲကြစေ။-ဟု ဆိုလိုသော ဥပဒေသတည်း။

ပုဒ်ရင်း။ ။ ၎က်ချီသည်မင်းသားလည်း သိကြားနှင့်တွေ့သည့် ရသေ့နှင့်ပေါင်းဟန်။-ဟူရာ၌

ဝိဏ္ဏတ္ထ။ ။ အမိကို ၎က်ချီ၍ တော၌နေရသော ဥတေနမင်းသားသည် အလ္လကပ္ပရသေ့နှင့်ပေါင်းမိ၍ အလ အရိုက်အရာဖြစ်သော ရွှေထီးရွှေနန်းကို သိမ်းမြန်းစိုးစံပြန်သည်။-ဟူလိုသည်။

ဝိဏ္ဏာရ။ ။ ထိုအကြောင်းကား ဤသို့တည်း။

အခါတစ်ပါး ကောသုဇ္ဈိပြည်၌ 'ပူရန္တပ္ပ' မည်သောမင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုမင်းသည် တစ်နေ့သ၌ ပဋိသန္ဓေရင့်မာသော မိဖုရားနှင့်တကွ နေရောင်ပျံ၌ နေဆာလှံလျက် လွင်တီးခေါင်နန်းကြမ်းပြင်၌ နေ၏။ မိဖုရားသည် မင်းကြီးရုံသော အဖိုး အသပြာ ၁ သိန်းထိုက်သော နိသောကမ္မလာရုံ၍ မင်းကြီးနှင့်အတူတကွ ပြောဟောလျက်၊ မင်းကြီးလက်တော်မှ အဖိုးအသပြာ ၁ သိန်းထိုက်သော ရာဇမုဒ္ဒိကလက်စွပ်ကို ချွတ်ယူ၍ မိမိလက်၌ ဝတ်ဆင်၏။

ထိုခဏ၌ 'ဟတ္ထိလိဂံသကုဏ' မည်သော ထိလိဂီ၎က်ကြီးသည် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် လာ၍ မိဖုရားကြီးထံ မြင်လျှင် 'အမဲသားတစ်' ဟူသောအမှတ်ဖြင့် ချီအံ့သောငှာ အတောင်ကိုဖြန့်လျက် အောက်သို့ သက်၏။ မင်းကြီးသည် ထို၎က်ကြီး သက်သောအသံဖြင့် ထ၍ နန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်ပြေးလေ၏။

မိဖုရားသည်ကား လေးသောပဋိသန္ဓေ ရှိသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ကြောက်တတ်သောသဘော ရှိသော ကြောင့်လည်းကောင်း လျင်စွာပြေးဝင်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လေ။ ထိုအခါ ထို၎က်ကြီးသည် ဆောလျင်စွာ မိဖုရားထံ ခြေသည်းကြားချိုင့်၌ နေစေ၍ ကောင်းကင်ဖြင့် ပျံသွားလေ၏။

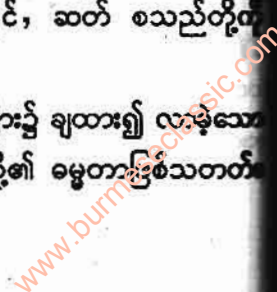
'တောက်ရသကုဏာပဉ္စဟတ္ထိနိဗလံဟရန္တိ။' ထို ထိလိဂီ၎က်ကြီးတို့ကား ဆင် ၅ စီးအားကို ဆောင်နိုင် ကုန်သတတ်။ ထို၎က်တို့၏အလှေကား ကောင်းကင်ဖြင့် ဆောင်လေ၍၊ အလိုရှိရာဌာန၌ ချ၍ အသားကို စားကုန်သတတ်။

ထိုမိဖုရားလည်း ၎က်ကြီး ဆောင်ယူ၍သွားသော်၊ သေဘေးဖြင့် ကြောက်သည်ဖြစ်၍ ဤသို့ကြံ၏။

'အကယ်၍ ငါသည် ယခု ဟစ်ကြွေးကြော်အံ့။ လူတို့အသံ မည်သည်ကို တိရစ္ဆာန်တို့သည် ထိတ်လန့်ကုန်၏။ လူသံကိုကြား၍ ငါ့ကိုမူကား စွန့်ချလိုက်ပေလတ္တံ့။ ဤသို့ လွတ်ချလိုက်သည်ရှိသော် သားပဋိသန္ဓေနှင့်တကွ ငါ့အား အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ရချေလတ္တံ့။ အကြင်အရပ်၌ နားနေ၍ စားခြင်းငှာ အားထုတ်အံ့။ ထိုအခါမှ အသံပြု၍ ပြေးထွက်စေတော့အံ့။' ဟု ကြံ၏။ မိဖုရားသည် မိမိ၏ပညာရှိသောကြောင့် သည်းခံ၏။

ထိုအခါ ၎က်သည် ဟိမဝန္တာအရပ်သို့ ပျံသွားလေ၏။ ဟိမဝန္တာ၌ မဏ္ဍပ်ကြီး၏အခြင်းအရာဖြင့် တည် သော ပညောင်ပင်ကြီးတစ်ခုသည် ရှိ၏။ ဟတ္ထိလိဂံ၎က်ကြီးသည်လည်း သမင်၊ စိုင်၊ ဆတ် စသည်တို့ကို ယူဆောင်၍၊ ထိုပညောင်ပင်ကြီး၌ နား၍ စားမြဲဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ထိုမိဖုရားကိုလည်း ထိုပညောင်ပင်သို့သာလျှင် ဆောင်၍၊ အခွ ၃ ခုကြား၌ ချထား၍ လာမိသော ခရီးကို ပြန်၍ကြည့်၏။ လာခဲ့သောလမ်းကို ပြန်၍ ကြည့်ခြင်းကား ဟတ္ထိလိဂံ၎က်တို့၏ ဓမ္မတာဖြစ်သတတ်။

ရတနာတို့

ဆိုသို့ ပြန်၍ကြည့်သောခဏ၌ မိဖုရားသည် 'ယခုအခါ ငှက်ကြီးကိုမြှောက်၍ ထွက်ပြေးစိမ့်သောငှာသင့်၏။' ဟုကြံ၍၊ လက် ၂ ဖက်တို့ကို ချီမြှောက်၍၊ လက်ဝါးသံကို လည်းကောင်း၊ ကြွေးကြော်သံကို လည်းကောင်း ဖြည့် ထိလိင်္ဂငှက်ကြီးကို ထွက်ပြေးစေ၏။

ထိုအခါ မိဖုရားအား နေဝင်သောကာလ၌ ကမ္မဇလေတို့သည် လှုပ်ကုန်၏။ ခပ်သိမ်းသောအရပ်တို့၌ ထစ်ချွန်းလျက် ကြီးစွာသောမိုးသည် တက်ကုန်ရွာကုန်၏။

ချမ်းသာစွာစံနေရသော မိဖုရားအား 'အရှင်မ။ မကြောက်လင့်။' ဟု ဆိုသော စကားကိုမျှ မရရှာဘဲ ဆင်းရဲနိပ်စက်လျက်သော တစ်ညလုံးပတ်လုံး အိပ်ခြင်းကိုမျှ မရဘဲ ထိုည၌ မိုးသောက်၏။ မိုးလည်း စဲ၏။ နိုးစဲခြင်း၊ အရက်တက်ခြင်း-ထိုခဏ၌ မိဖုရားသည် ဘုန်းသမ္ဘာ နှင့်ပြည့်စုံသော မင်းသားငယ်ကို အနာမရှိ ချမ်းသာစွာဖွားသန့်စင်ခြင်း-၃ ပါးသည် တစ်ပြိုင်နက်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။

မိဖုရားသည် မိုးဥတုအငွေ့ကို လည်းကောင်း၊ ဆောင်းဥတုအငွေ့ကို လည်းကောင်း၊ အရုဏဥတု နေအရက် အငွေ့ကို လည်းကောင်း ယူ၍ဖွားသောကြောင့် မင်းသားကို 'ဥတေန' ဟူသောအမည်ကို မှည့်လေ၏။

ထိုအခါ အလ္လကပ္ပရသေ့နေရာသည် ထိုညောင်ပင်မှ မဝေးလှသောအရပ်၌သာလျှင် ဖြစ်၏။ ရသေ့လည်း နွေးပြကတော့အတိုင်း မိုးရွာသောနေ့၌ အေးခြင်းမှ ကြောက်သောကြောင့် သစ်သီးကြီးငယ်အလိုငှာ တောအုပ်သို့ ဝဏ္ဏားမူ၍၊ ညောင်ပင်းရင်းသို့သာ သွား၍ ငှက်ကြီးထိလိင်္ဂ၏ စားကြွင်းဖြစ်သော အရိုးအသားတို့ကို ယူဆောင် နှင်းခုတ်၍၊ အရည်ကျို၍ သောက်မြဲဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ထိုနေ့၌လည်း 'အရိုးတို့ကို ယူကောက်အံ့။' ဟု သွား၍ ပညောင်ပင်ရင်း၌ အရိုးတို့ကိုရှာလတ်သော်၊ သစ်ပင်ထက်က သူငယ်၏အသံကို ကြား၍ ကြည့်သောအခါ၊ မိဘုရားကြီးကို မြင်၍၊ "သင်သည်ကား အဘယ် စီးမနည်း။" ဟု မေး၏။

လူမိန်းမ ဖြစ်ပါသည်။" ဟု ပြောလျှင်၊ "အဘယ်ကြောင့် ရောက်လာသနည်း။" ဟု မေး၏။

"ဟတ္ထိလိင်္ဂါငှက် ချီယူ၍ ရောက်ပါသည်။" ဟု ဆိုလျှင်၊ "အောက်သို့ သက်လော့။" ဟု ဆို၏။

မိဖုရားက "အရှင်။ အမျိုးပျက်အံ့သည်ကို ကြောက်ပါသည်။" ဟု ဆို၍၊ "သင်သည် အဘယ်အမျိုး နည်း။" ဟု မေးလျှင်၊ "ခတ္တိယအမျိုး" ဟုပြော၏။

"ငါလည်း ခတ္တိယပင်တည်း။" ဟု ဆို၏။

"ခတ္တိယဖြစ်သော် ခတ္တိယမာယာကို ပြောလော့။" ဟု မိဖုရားဆို၍ ရသေ့လည်း ပြော၏။

"ယင်းသို့ ခတ္တိယ မှန်တပြီးကား သစ်ပင်သို့တက်၍ အကျွန်ုပ်သားကို ချပါလော့။" ဟု ဆို၏။

ရသေ့လည်း တစ်ခုသောနိပါးက တက်အံ့သောငှာ စောင်းတန်းလှေကားကို ပြု၍၊ သစ်ပင်သို့တက်၍ သူငယ်ကို ယူ၏။

"အကျွန်ုပ်ကို လက်ဖြင့် မထိပါစေလင့်။" ဟု ဆိုသော်၊ မိဖုရားကို လက်ဖြင့် မထိစေမူ၍၊ သူငယ်ကိုသာ ဟူ၍ သက်၏။ မိဖုရားလည်းသက်၏။

မိဖုရားကို သခံမိသို့ဆောင်ခဲ့၍၊ သီလ၏ပျက်ခြင်းကို မပြုမူ၍ ကရုဏာဖြင့်သာ ပေးကမ်းလုပ်ကျွေး၏။ အကောင်ငယ်မရှိသော ပျားလဘို့တို့ကို ဆောင်၍၊ အလိုလိုရောက်သော သယံဇာတ သလေးစပါးတို့ကို ဆောင်၍ ယာဝုချက်၍ ပေး၏။

ဤသို့ ရသေ့ လုပ်ကျွေးသည်ရှိသော် နောက်အခါ၌ မိဖုရားသည် အကြံဖြစ်၏။

‘ငါသည်ကား လာခဲ့သော လမ်းကိုလည်း မသိချေ။ ပြန်အံ့သောလမ်းကိုလည်း မသိချေ။ ဤရသေ့သည် အတူတကွ ငါ့အား အကျွမ်းဝင်ခြင်းမျှ မရှိ။ အကယ်၍ ဤရသေ့သည် ငါတို့ကို စွန့်၍ တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်သို့ သွားချေအံ့။ ငါတို့သားအမိ ၂ ယောက်သည် ဤအရပ်၌သာလျှင် သေခြင်းသို့ ရောက်ရချေတုံအံ့။ တစ်စုံတစ်ခုကိုပြု၍ ရသေ့၏သီလကို ဖျက်တော့အံ့။’ ဟု ကြံပြီးလျှင် ဖြားယောင်း၍ သီလဝိနာသသို့ ရောက်စေ၏။

ထိုအခါ တစ်နေ့သောနေ့၌ ရသေ့သည် နက္ခတ်ဗျာဉ်ခြင်းကို ကြည့်လတ်သော် ပူရန္တပူမင်း၏ နက္ခတ် နိမိတ်ခြင်းကို မြင်၍၊ “မိဖုရား။ ကောသမ္ဘီပြည်၌ ပူရန္တမင်းသည် သေချေပြီ။” ဟု ဆို၏။

“ရှင်ရသေ့။ ဘယ်ကြောင့် ဆိုဘိသနည်း။ ထိုမင်းနှင့်တကွ အဘယ်အငြိုး ရှိသနည်း။” ဟု မေး၏။

“ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းကား မရှိပူးလေ။ ထိုမင်း၏ နက္ခတ်နိမိတ်ခြင်းကို မြင်၍သာ ဆိုသတည်း။” ဟု ပြော၏။ မိဖုရားလည်း ပြင်းစွာငို၏။

“အဘယ်ကြောင့် ငိုသနည်း။” ဟု မေးလျှင်၊ ‘မိမိလင်ဖြစ်ကြောင်း’ ကို ပြော၏။

ရသေ့လည်း “မငိုလင့်လော့။ ပဋိသန္ဓေနေရသော သတ္တဝါတို့အား သေခြင်းသည် အမြဲသာတည်း။” ဟုဆို၍၊

“သခင်။ အကျွန်ုပ်လည်း ဤသဘောကို သိပါ၏။” ဟု ဆိုပြန်လျှင်၊ “ထိုသို့သိပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ငိုရသနည်း။” ဟု မေး၍၊

“အကျွန်ုပ်၏သားသည် အမျိုး၏ဥစ္စာဖြစ်သော ပြည်စည်းစိမ်နှင့် ထိုက်၏။ အကယ်၍ ကောသမ္ဘီပြည် ဖြစ်ပါမူကား ထီးဖြူဆောင်းခြင်း မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်လတ္တံ့။ ယခုမူကား တော၌နေရသောကြောင့် မင်းသားအကြီးစွာသောရုံးခြင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤသို့သောအကြောင်းကြောင့် ငိုပါသည်။” ဟု ဆို၏။

“အသင်မိဖုရား။ ထိုသို့ မြို့နှင့် ကွာကင်းသည် ဖြစ်ပစေကာ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းဖြင့် မကြံလင့်လော့။ အကယ်၍ ထိုမင်းသားအား မင်း၏အဖြစ်ကို တောင့်တအံ့။ ငါ့ရသေ့သည် မင်းသားအား မင်းအဖြစ်ကို ရအံ့သော အခြင်းအရာကို ပြုပေအံ့။” ဟု ဆို၍၊ ထိုမင်းသားအား ဟတ္ထိကန္တစောင်းကို လည်းကောင်း၊ ဟတ္ထိကန္တ မန္တရားကို လည်းကောင်း ပေးလေ၏။

“သက္ကေန ဝုတ္တနယေနဝ တဒါ အနေကာနိ ဟတ္ထိသဟဿာနိ အာဂန္နာ ဝိဋ္ဌဘိရုက္ခမူလေ နိသီဒိသု။” ဟူသော ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာပါဠိနှင့်အညီ သိကြားဆိုသောနည်းဖြင့်လျှင်၊ ထိုအခါ များစွာကုန်သော အထောင်မထင်သော ဆင်တို့သည် လာလတ်ကုန်၍ ပညောင်ပင်၏အရင်း၌ နေကုန်လတ္တံ့။” ဟု ပြောပြီး၍ မင်းသားကို ဤသို့ဆို၏။

“ဆင်တို့ မရောက်လာမီကလျှင် သစ်ပင်သို့ တက်ဘိ။ ဆင်တို့လာကုန်သည်ရှိသော် ဤမန္တန်ကို ရွတ်၍ ဤစောင်းညှို့ကို တီးလော့။ အလုံးစုံသောဆင်တို့သည် ပြန်၍ကြည့်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ပြေးကြကုန်လတ္တံ့။ ထိုအခါ သစ်ပင်မှသက်၍ ပြန်လာခဲ့လော့။” ဟု မှာ၏။

မင်းသားလည်း

ရသေ့မှာတိုင်း ပြု၍ အကြောင်းမျိုးကို ရသေ့အား လျှောက်၏။

ထိုနောက် မင်းသားကို ၂ ရက်မြောက်သောနေ့၌

“ယနေ့ ဤမန္တန်ကိုရွတ်၍ ဤစောင်းညှို့ကို တီးလေလော့။ ပြန်လည်၍ကြည့်လျက် ပြေးကုန်လတ္တံ့။”

သူ ဆို၏။

မင်းသားလည်း ဆရာဆိုတိုင်းပြု၍ ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင်၊ ထိုအကြောင်းကို ရသေ့အား လျှောက်၏။

ထိုအခါ မင်းသားမယ်တော်ကို ခေါ်၍၊ “မိဖုရား။ သင်၏သားကို သတင်းစကား မှာကြားလိုက်လော့။

အစ်ယောက်တည်းပင်လျှင် သွား၍ မင်း ဖြစ်လတ္တံ့။” ဟု ဆို၏။

မိဖုရားလည်း သားကိုခေါ်၍၊ “ချစ်သား။ သင်သည် ကောသမ္မိပြည်၌ ပုရန္တပွမင်းကြီး၏ သားတည်း။

ထိုထို ‘ဟတ္ထိလိဂါ’ မည်သော ထိလိဂ်ငှက်ဆင် ချီယူ၍ ဤတောသို့ ရောက်ရ၏။” ဟု ပြော၍၊ သေနာပတိ

အဆိုသော သူတို့၏အမည်တို့ကို ပြောဆို၍၊ “မယုံကြည်ကုန်သော အမတ်တို့အား အဖဝတ်ရုံသော ဤကမ္မလာကို

အည်းကောင်း၊ အဖဝတ်သော လက်စွပ်ကို လည်းကောင်း ပြလော့။” ဟု မှာဆို၍ လွှတ်လိုက်၏။

မင်းသားလည်း ရသေ့ထံသို့ ကပ်၍ “ယခုအခါ အသို့ပြုရပါအံ့နည်း။” ဟု မေး၏။

“သစ်ပင်ကြီး၏ အောက်အခက်၌ နေ၍၊ မန္တန်ကို ရွတ်၍ ဤစောင်းညှို့ကို တီးလော့။ အကြီးဖြစ်သော

ဆင်သည် သင့်အား ကျောက်ကုန်းကိုညွတ်၍ ကပ်လာလတ္တံ့။”

ထိုဆင်၏ ကျောက်ကုန်း၌ နေ၍၊ နားလည်အောင် ဆင်ကြီးကို တိုင်ပင်ပြောဆိုပြီး၍၊ “သခင်ဆင်ကြီး။

ငါတား ကောသမ္မိပြည်၌ ပုရန္တပွမင်းကြီးသားတည်း။ အဖ၏ဥစ္စာနှစ်ဖြစ်သော ပြည်ကိုယူ၍ ငါ့အား ပေးပါ

အော့။” ဟု ဆို၏။

ထိုဆင်ကြီးသည် မင်းသားစကားကိုကြား၍ အထောင်မကသောဆင်တို့ကို “စုဝေးကုန်လော့။” ဟု ဆင်၏

မြည်ခြင်းကို မြည်လေ၏။ ထိုအခါ အထောင်မကသောဆင်တို့သည် စုဝေးလာကုန်၏။

တစ်ဖန် ဆင်ကြီးက “အိုမင်းကုန်သောဆင်တို့သည် ဖဲကြ ပြန်ကြလေကုန်လော့။” ဟု ဆင်၏မြည်ခြင်းကို

မြည်ပြန်၏။ ဆင်အိုဆင်ကြီးတို့သည် ပြန်ကြ ဖဲကြလေကုန်၏။

တစ်ကြိမ် “အလွန်ငယ်နုသော ဆင်တို့သည် နှစ်ကြလေ ကုန်လော့။” ဟု မြည်ပြန်လေ၏။ ဆင်ငယ်တို့သည်

အည်း နှစ်ကြလေကုန်၏။

မင်းသားသည် များစွာကုန်သော ယောဓဟတ္ထိဖြစ်ကုန်သော၊ အထောင်မကကုန်သော တိုက်ဆင်တို့ဖြင့်

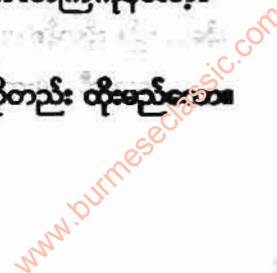
သာလျှင် ခြံရံလျက်လာခဲ့လျှင်၊ အစွန်ဖြစ်သောမြို့ရွာသို့ ရောက်၍ မြို့ရွာသားတို့အား “ငါကား ပုရန္တပွ မင်းကြီး၏

အတော်တည်း။ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို တောင့်တကုန်သောသူတို့သည် ငါနှင့်အတူ လိုက်လာကြကုန်လော့။”

သူ ဆို၏။

ထိုအခါမှစ၍ လူတို့သည် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကို ပြုကုန်လျက် ချီလာ၍၊ မြို့ကို ရံ၍၊ “စစ်ကိုတည်း ထိုးဧည့်သော

ပြည်တို့တည်း ပေးမည်လော။” ဟု သတင်းစကားကို စေလိုက်၏။

ထိုအခါ ပြည်ကိုအုပ်ချုပ်လျက် နေကြကုန်သော မှူးမတ်တို့က “ငါတို့သည် ၂ ခုကိုပင် အခွင့်မပေးကုန်။ ထိုစကားကို ချဲ့၍ဆိုဦးအံ့။ ငါတို့၏အရှင် မိဖုရားသည် ရင့်သောပဋိသန္ဓေနှင့်တကွ ဟတ္ထိလိင်္ဂါငှက်ဆင် ဆောင်ယူလေ၏။ ထိုမိဖုရား၏ ရှိသောအဖြစ်၊ မရှိသောအဖြစ်ကိုလည်း မသိကြကုန်။ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ထိုမိဖုရား၏အကြောင်းအခြင်း အရာအဖြစ်တို့ကို မကြားရသေး။ ထိုမျှသော ကာလပတ်လုံး စစ်ကိုလည်း ထွက်၍ မထိုးလို။ ပြည်ကိုလည်း မပေးကုန်လတ္တံ့။” ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ မင်းအဖြစ်သည် အစဉ်ဖြစ်သောသူသို့သာ သက်ရောက်သတတ်။

ထို့နောင်မှ

“မင်းသားက ငါသည်ကား ပူရန္တပူမင်းကြီး၏ မိဖုရားမှ ဖွားမြင်သော သားပင်တည်း။” ဟုဆို၍၊ သေနာပတိအစရှိသော သူတို့၏အမည်တို့ကို ပြောဆို၍၊ ထိုအခြင်းဖြင့်လည်း မယုံကြည်သောသူတို့အား ကမ္မလာကို လည်ကောင်း၊ လက်စွပ်ကိုလည်းကောင်း ပြလေ၏။

အမတ်တို့သည် ကမ္မလာကို လည်းကောင်း၊ လက်စွပ်ကို လည်းကောင်း သိကြကုန်၍၊ မြို့တံခါးကိုဖွင့်၍ မင်း၏အဖြစ်၌ အဘိသိက်သွန်းကြလေကုန်၏။

ဤသည်ကား ဥတေနမင်း၏ မင်းဖြစ်ခြင်းအကြောင်းတည်း။

ထိုဟတ္ထိကန္တစောင်း၊ ဟတ္ထိကန္တမန္တရား၏ အကြောင်းကို နတ်ကပေးသောအခန်းတွင်လာသည်မှာ ‘စောင်း’ ၃ ခုသော ညိုတို့ကိုပြု၍၊ ၃ ခုသောမန္တရားတို့ကို သင်စေ၍၊ ဤညိုကို တီး၍ ဤမန္တရားကို ရွတ်သည်ရှိသော် ပြန်၍ကြည့်ခြင်းငှာမျှလည်း မဝံ့သည်ဖြစ်၍ ဆင်တို့သည် ပြေးလေကုန်လတ္တံ့။ ဤညိုကိုတီး၍ ဤမန္တရားကို ရွတ်သည်ရှိသော် ပြန်ကာလှည့်၍ အစွန်ဖြစ်သောဆင်သည် ကြည့်လျက် ပြေးလတ္တံ့။ ဤညိုကိုတီး၍ ဤမန္တရားကို ရွတ်သည်ရှိသော် အကြီးဖြစ်သောဆင်သည် ကျောက်ကုန်းကို ညွတ်လျက် လာလတ္တံ့။ အကြင်အမှုကို သနစ်သက်၏။ ထိုနစ်သက်သည်ကို ပြုရစ်လေလော့။-ဟု ဆိုခဲ့၍ နတ်သားသည် သွားလေ၏။” ဟု ဆိုသည်။

ထိုဥတေနမင်း၏ အကြောင်းဝတ္ထုကိုထောက်၍ သိရာ၏။-ဟုလိုသည်။

စာရင်းတွင်ကား ငှက်ချီသည့် မင်းသားလည်း သိကြားတွေ့သည့် ရသေ့နှင့်ပေါင်းမိဟန်ဟု ‘သိကြားမင်း’ ဟု ဆိုသည်။ အဋ္ဌကထာတွင်- ‘အပရဘာဂေဝေဋ္ဌဒီပကတာပသောကာလံကတ္ထာ မဟောသက္ခောဒေဝ ရာဇာဟုတ္တာ နိဗ္ဗတ္တာ’ ဟုလာရာ ဒေဝရာဟုသော ပါဠိကို ‘နတ်သာမညတွင် မင်းဖြစ်၍ ဒေဝရာဇာဆိုလေသည်။’ ဟု ဆိုဖွယ်ရှိလျက် ‘သတ္တေန ဝုတ္တေနယေန’ ဟု လာပြန်သောကြောင့် ‘သိကြားတွေ့သည့် ရသေ့နှင့်ပေါင်းမိဟန်’ ဟု မေတ္တာစာတွင် စီပေသည်။

ဖျိုတွင်လည်း ‘သိကြားဆရာ၊ ပညာကြွေကြွေ၊ ရသေ့ဘုန်းဝန်၊ တွေ့မြင်ပြန်ကာ၊ သားမွန်ရွှေတုံး၊ မယ့်ဝန်းကုံးကို၊ ချစ်ဆုံးမထ၊ ချစ်ခင်မညို၊ ချစ်ကြီးဆင့်လောင်း၊ ချစ်ဟောင်းထက်တွင်၊ ချစ်သစ်တင်၍၊ ခင်မင်ယုယ၊ သားတမျှပင်၊ နေညရှေး၍၊ ပြုစုမစ၊ ဝိယချစ်၊ ကျေးမွေးပေရှင်။-ဟု စပ်ဆိုဖွဲ့နွဲ့ပေသတည်း။

နက္ခတ်ကို ဆိုရာ၌လည်း မည်သည့်နက္ခတ် ဖြစ်သည်ဟူ၍ မပါမလာမဆို၊ လောကီကျမ်းတို့တွက်သာ အမည်ရာမ ဝိသေသထုတ်ဆိုပေသည်။ ဆိုဟန်ကား-

လောကီကျမ်းတွင် ‘နေသဒ္ဓိနက္ခတ်သည် ကောသဒ္ဓိပြည်၏ အနိအကြောင်းနက္ခတ်’ ဟူ၍ ဆိုသည်။

အလယ်ကျား

ထို့ကြောင့် မြတ်ခေါင်ရတနာချီးသော အကာသစာရီကျမ်း၌ - 'နေသိမ်ခေါ်၊ နက္ခတ်သော်ကား၊ ထင်ပေါ်ညီညီ၊ လေးလုံးသီးသား၊ နှစ်ဆရည်၊ ထွန်းလျှံလည်သည်၊ ထိုပြည်ရွှေကောသဒ္ဓိတည်း။' -ဟူ၍တစ်ချက်။

တာရာဝိုင်းသို့ရောက်သောကာလ 'အတွင်းတာရာ ၉ လုံးတို့တွင် ဆံကျင်တာရာသည် ကောသဒ္ဓိပြည်၏ တိတ်ဖိုမိတ်ကိုပြသော အရာတည်း။' -ဟူ၍၊ 'ဆံကျင်တာရာ၊ သုံးလုံးသာတည်း၊ ပမာနှိုင်းသင့်၊ ပုံတူမြှင့်သော်၊ ဆံကျင့်သဘော၊ တူလှမော၏။ ပြည်ကောသဒ္ဓိ၊ နှစ်တိစ္ဆ၊ စိကြသွားတိ၊ ထိုပြီဟသတ၊ သုံးလုံးမျှနှင့်၊ တူကွမပြတ်၊ ကောင်းကင်ပတ်၏။' ဟု ဆိုပေသည်။

ဥတိန်မင်းစောပျိုလည်း - 'ကောသမယ်၊ တရံခါသော်၊ ငါးဘော်ရုဗန်ယာဉ်၊ ငါးဆီညာဉ်နှင့်၊ ငါးစဉ်ဝသီ၊ ရှစ်လီသမာပတ်၊ အတွင်းတင်တင်၊ ရသေ့ရှင်ကား၊ ကောင်းကင်နဘော၊ အကာရွှေ၌၊ လေးထွေရောင်ညွှန်၊ သားသားကျွန်း၊ လေးကျွန်းပဟို၊ မြောက်ဝယ်ရှိသည်၊ မြစ်နီရောင်လတ်၊ လက်ယာပတ်သား၊ ငြိဟ်နတ်ရှစ်ထည်၊ လေးမည်ခတ်နှင့်၊ စဉ်သင့်ခြောက်လုံး၊ ပေါင်းနှစ်သီသား၊ နတ်သတ်လာသည်၊ အညာသီ၊ ကာကဟံသာ၊ ကတ္တဇက၊ တူလာစုဋ္ဌ၊ ဌာနစဉ်ကား၊ တံငါ၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ဥပျိုင်းမင်းဟု၊ အတွင်းကိုးသွယ်၊ ပြင်ဝယ်စဉ်စီ၊ နှစ်ခုသား၊ သစ်စတု၊ ရုရတ္တရ၊ ပေါစကနှင့်၊ အဂ္ဂဘဒ္ဒါ၊ တောင်မှာကိုးလုံး၊ စုရုံးစာတာက၊ ပဉ္စမိရဗ္ဗာ၊ ပါသာဒါနှင့်၊ သုနာပကတ်၊ အညာတိုရ၊ အရေမျက်နှာ၊ တာရာမြောက်စု၊ ဒါရတာရ၊ ဝုသတ္တနှင့်၊ ဌာနစဉ်ကား၊ မဟာစကသီ၊ တရိဂ္ဂထ၊ တုဝိယဟု၊ ဒေသမြောက်မှာ၊ အညာထားဆင့်၊ ပညတ်သက၊ ဥတ္တရနှင့်၊ စာတခေါဟာ၊ ကောဗျာကတ်၊ သီရိစော၊ ခေဋ္ဌါနှင့်၊ ဝါနရိက၊ ပဉ္စမတာရာ၊ သင်္ချာသတ္တ၊ အညာတွက်ဆသော်၊ အဋ္ဌဝိသာ၊ ပြင်တာရာတို့၊ ရောင်ဝါမဝင်း၊ လင်းမလင်းနှင့်၊ ချင်းနင်းပတ်ပိုက်၊ ထိမိုက်တမ်းခွန်၊ ရောင်ဝန်နီတု၊ မြစ်ထည်ညိုသည်၊ ထိုမှတစ်ဆင့်၊ ခြင်္သေ့သွားခြင်း၊ ကျားမင်းတပုံ၊ နိယဉ်တမျိုး၊ အစိုးအလှို၊ အပျံအလွတ်၊ နေကြတ်လာမှာ၊ ကြတ်ငါးဖြာက၊ အညာစာဟု၊ မမျှမနှင့်၊ အအဂါး၊ နွားတို့ခရီး၊ လမ်းကြီးကိုးဖြာ၊ ဥက္ကာပြီးပြောင်၊ မြောက်၊ တောင်၊ နောက်၊ ရှေ့၊ အရွေအရှား၊ အညာအလား၊ အခွာအခွပ်၊ အရွပ်ကျော်လွှား၊ အပါးပါးကို၊ စားဝါးရွှေညာထ်၊ မှန်ကန်မြော်တင်း၊ စိုင်းပြင်းစိတ်ရွှေ၊ ကြည့်ရှုလေသော်၊ ရောင်လည်ညို၊ အင်ကြင်းသီးနှင့်၊ ရွှေဝါးလက္ခဏာ၊ လေးလုံးပြာသည်၊ ဆင်းဝါဖိတ်ဖိတ်၊ နေသိမ်မည်၊ နက္ခတ်သည်လျှင်၊ ရောင်ခြည်အမှေ့မှေ့၊ ရောင်စေ့ဖြင့်၊ ရှေးနှင့်တူအောင်၊ မာန်မဆောင်ခဲ့၊ ရန်ပြောင်ရတနာ၊ ဆင့်မြေရာသို့၊ ဥတ္တရာသဋ္ဌ၊ နရာနှင့်၊ နေသိမ်၊ ဝိသာခါသရဝတ်၊ ရောင်စွန်စဉ်စီ၊ ရောဟိထီဟု၊ ပထဝီခတ်၊ ခေါ်ပညတ်သည်၊ နတ်သက်စုရုံး၊ ဤမြောက်လုံးတို့၊ ရှင်ပြီးမပြု၊ ညိုးငယ်မှုဖြင့်၊ ကျီးဥရောင်လှမ်း၊ ရောင်စွန်နှယ်၊ နှိုင်းဆွယ်တူမျှ၊ ဝုမရိကား၊ စိမ်းပြာမှိုင်းဝေ၊ ဝါရွှေနီညို၊ ယွင်းယိုခွမ်းနယ်၊ အရွယ်နှိုင်းစံ၊ အလှိုပြီးပြီး၊ အစိုးဝန်ဂုန်၊ အညာမြတ်မြတ်၊ လွတ်သည်အရောင်၊ မိုးလုံးမှောင်ခဲ့၊ ဝင်းပြောင်စဉ်ကား၊ သုံးလုံးသာဖြင့်၊ စုဌာမည်တွင်၊ မြဆံကျင်လည်း၊ မရွှင်ပူဆွေ၊ မြစ်နီရောင်ဖြင့်၊ နီးဝေးဝင်းအောင်၊ လှုံမပြောင်ခဲ့၊ ပုံဆောင်ညီညွတ်၊ ငါးကြင်းပွတ်ဟန်၊ သတ္တန်တည်း၊ ဆယ်လုံးစီလျှင်၊ ရောဟိထီနတ်သက်၊ မြစ်မြတ်ကြာသပတေး၊ ရစ်ထွေစုရုံး၊ ဤရှစ်လုံးကို၊ ဝိတ်ဆုံးလျှံရောင်၊ ခြည်တထောင်ဖြင့်၊ ပြီးပြောင်ရတနာ၊ လစနာထက်၊ မေတ္တာမမျှ၊ အညာမည်လှိုင်း၊ ဝယ်ကျွန်ပိုင်သို့၊ အနိုင်ကျင့်ကျင့်၊ အခွင့်မလျှောက်၊ မထောက်မထား၊ ကျော်နင်းသွား၍၊ တရားမှန်အောင်၊ ကျွန်မဆောင်ခဲ့၊ မြစ်ခေါင်တော်၊ သုံးဝိထီဟု၊ လမ်းကြီးသဖွယ်၊ မိုင်မိုင်ကျယ်လျက်၊ စက်သွယ်ထိန်ဝါ၊ ငြိဟ်ရှစ် ဖြာတို့၊ လက်မသွား၊ ကင်းစောင့်များက၊ အညာသောထွေ၊ ပင်ပန်းဖြေ၍၊ နားနေကြပ်ကြပ်၊ အရပ်စောင်းထောင်၊ တိမ်းပါးရောင်ခဲ့၊ မြားမြောင်ဤသို့၊ နတ်တို့ညာထ်နှယ်၊ မြစ်နီထွယ်သည်၊ နှိုင်းဆွယ်မီးတောက်မီးပွားတည်း။' -ဟု စပ်ဆိုစီကုံးလေသည်။

ဤအရာများကို ထောက်၍ 'နက္ခတ်မြစ်အံ၊ နေသိမ်နက္ခတ်' -ဟုမှတ်ရာ၏။ 'တာရာမြစ်အံ၊ ဆံကျင်တာရာ' -ဟု မှတ်ရာ၏။

ပုဒ်ရင်း။ ။ ပုစ္ဆန်ကယ်ဖူးသည် ဉာဏ်ထူးသည် ပုဏ္ဏား။-ဟုရာဇ်

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ သုဝဏ္ဏကက္ကဋ္ဌဇာတ်၌ ဘုရားအလောင်းတော်သည် လယ်လုပ်ပုဏ္ဏားမျိုးဖြစ်စဉ် ရွှေပုစ္ဆန်နှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၍၊ နေ့လရှည်လျားသောအခါ ပုဏ္ဏားကို မြွေတစ်ကောင်ကိုက်လတ်သဖြင့် ရွှေပုစ္ဆန်သည် မြွေကို မိအောင်ဖမ်း၍၊ မိမိအဆိပ်ကို မိမိ စုပ်ယူစေပြီးမှ မြွေကိုသတ်၍ ဘုရားလောင်းအာ အသက်ချမ်းသာရန် ကယ်ဖူးလေသည်။-ဟုဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ ပုဏ္ဏားကို ပုစ္ဆန်ကယ်ဖူးကြောင်းကား လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုလတ်သော်၊ ထိုပြည်၏ အရှေ့ပါး၌ 'သာလိဒွိယ' အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားရွာ ရှိ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုရွာ၌ လယ်လုပ်ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍၊ ထိုရွာ အရှေ့မြောက်ထောင့် တစ်ခုသောဂါမခေတ်၌ ခ သောင်းအတိုင်းအတာ အရှည်ရှိသောလယ်တိုက်ကို လုပ်စေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် တစ်နေ့သ၌ လူတို့နှင့် လယ်သို့သွား၍၊ အမှုလုပ်တို့ကို နှိုးဆော်၍ မျက်နှာသစ်အုံသောလယ်၏ အစွန်နား၌ရှိသော ကြီးစွာသောထုံးအိုင်သို့ ကပ်၏။ ထိုအိုင်၌ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော တစ်ခုသောပုစ္ဆန်သည် နေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် အံ့ပူစား၍ အိုင်သို့ သက်၏။ ပုစ္ဆန်လည်း ဘုရားလောင်း အနီးသို့ လာ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုပုစ္ဆန်ကိုချီ၍ ကိုယ်ဝတ်ပုဆိုးအတွင်း၌ အိပ်စေပြီးလျှင်၊ ယူခဲ့၍၊ လယ်၌ ကိစ္စပြီးသည်ရှိသော် ထိုအိုင်သို့ သာလျှင် ထားခဲ့၍ အိမ်သို့ပြန်၏။

ထိုအခါမှစ၍ လယ်သို့လာလတ်သော် ရှေးဦးစွာ အိုင်သို့သွား၍၊ ရွှေပုစ္ဆန်ကို ကိုယ်ဝတ်ပုဆိုးအတွင်း၌ အိပ်စေ၍ နောက်မှ အမှုကိုစီရင်၏။ ဤသို့ အချင်းချင်း အကျွမ်းဝင်ကြသည်ဖြစ်၍ မြဲမြံစွာသော မိတ်ဆွေ ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်း၏လယ်အစွန် ထန်းပင်ဖျား ကျီးသိုက်တစ်ခု၌ ကျီးမသည် ဘုရားလောင်းမျက်စိကို စားလို၍ လင်ကျီးဖိုကို "ပုဏ္ဏားမျက်စိကို စားလိုသည်။" ဟု ပြောလေ၏။

"အဘယ်သူသည်လျှင် မျက်စိကို ဆောင်နိုင်လတ္တံ့နည်း။" ဟု ဆိုလျှင်၊

"ထန်းပင်၏အနီး တောင်ပို၌ မြွေဟောက် နေ၏။ ထိုမြွေဟောက်ကို ခစားလော့။ မြွေကိုက်၍ သေလျှင် မျက်စိကို ထုတ်၍ယူလော့။" ဟုဆို၏။

ကျီးဖိုလည်း 'ကောင်းပြီ' ဟု ဝန်ခံ၍ မြွေဟောက်ကို ခစား၏။

မြွေသည် ကျီးကို "အဆွေ။ အဘယ်ကြောင့် ခစားသနည်း။" ဟု မေး၏။

"သခင်အဆွေ ကျီးမသည် ပုဏ္ဏားမျက်စိ၌ ချင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ငါသည် သင့်အစွမ်းဖြင့်လျှင် မျက်စိထုတ်

ပုပါလတ္တံ့။-ဟု အောက်မေ့၍ ခစားပါသည်။" ဟု ဆို၏။

- ၁။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်-၃၈၉။
- ၂။ ထုံးနိုင် = မိုးရေတူးစားထားသဖြင့် ဖြစ်လာသောအိုင်။
- ၃။ အံ့ပူစား = တံပူစား = အံ့ပူဖြင့် သွားကို ဖွတ်တိုက်သည်။

မြွေလည်း 'ကောင်းပြီ'ဟု ဝန်ခံ၍၊ ပုဏ္ဏားလာလတ္တံ့သောခရီး၌ လယ်ကန်သင်းကို မှီ၍ မြက်တို့ဖြင့် နှိုးလှမ်းလျက်၊ ပုဏ္ဏား၏လာခြင်းကိုကြည့်လျက် ဝပ်၏။

ပုဏ္ဏားလည်း လာလတ်သော် ထုံးအိုင်သို့သက်၍၊ မျက်နှာသစ်၍၊ ရွှေပုစွန်ကိုဖက်၍ လယ်သို့ဝင်၏။

မြွေသည် လျင်စွာပြေး၍ ကိုက်လျက်၊ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် လဲစေ၍ တောင်ပိုသို့ ပြေး၏။ ဘုရားလောင်း၏ ထံခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ပုစွန်၏ ပုဆိုးကြားမှ ကျခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ကျီးဖို ပုဏ္ဏားရင်ပေါ်တွင် နားခြင်းသည် လည်းကောင်း တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်၏။ ကျီးဖိုသည် မျက်စိတို့ကို ထိုး၏။

ပုစွန်လည်း 'ဤကျီးကိုမှီ၍ ငါ့အဆွေအား ဘေး ဖြစ်ရ၏။ ဤကျီးကို ဖမ်းသည်ရှိသော် မြွေသည် မြန်လာလတ္တံ့'ဟု ကြံ၍ ပန်းပဲညှပ်ဖြင့် ညှပ်ဘိသကဲ့သို့ ကျီး၏လည်၌ လက်မဖြင့် မြဲမြံစွာညှပ်လျက် ပင်ပန်းစေပြီးမှ အတန်ငယ်လျှော့၏။

ကျီးသည် 'အဆွေမြွေ။ အဘယ်ကြောင့် ငါ့ကိုစွန့်၍ ပြေးဘိသနည်း။ ပုစွန်သည် လွန်စွာ ငါ့ကို ညှဉ်းဆဲ သိ၏။ ငါမသေခင် လာလှည့်ပါ။'ဟု မြွေကိုခေါ်လို၍၊ 'သီဂီမိဂေါ အာယတစက္ခုနေတ္ထော' စသော ဂါထာဖြင့် ရွှည်သောမျက်စိရှိသော၊ 'အရိုးတည်း'ဟူသော အရေရှိသော၊ သီဂီရွှေအဆင်းနှင့် တူသောအဆင်းရှိသော ပုစွန်သည် နှိပ်စက်အပ်သော ငါသည် အထီးကျန်သည်ဖြစ်၍ ငိုရ၏။ အဘယ်ကြောင့် ငါ့ကို စွန့်ဘိသနည်း။'' ဟုဆို၏။

မြွေသည် ကျီးစကားကိုကြားလျှင် ကြီးစွာသော ပါးပျဉ်းကိုဖြန့်၍ ကျီးကို သက်သာရာရစေလျက် လာ၏။

ပုစွန်သည် တစ်ခုသောလက်မဖြင့် မြွေကိုလည်း ဖမ်းပြန်၍၊ မြွေကို ပင်ပန်းစေပြီး၍၊ အတန်ငယ် လျှော့သည် ချီပြု၍၊ ထိုအခါမြွေက 'ပုစွန်တို့မည်သည် ကျီးသားကိုလည်း မစားကုန်။ မြွေသားကိုလည်း မစားကုန်။ ထိုသို့လျက် ငါတို့ကို အာယံ့ကြောင့် ဖမ်းလေသနည်း။-မေးအံ့'ဟု ကြံ၍၊ "အဆွေပုစွန်။ အဘယ်ကြောင့် ငါတို့ ၊ ဆောက်ကို ဖမ်းသနည်း။"ဟု မေး၏။

ပုစွန်သည်လည်း "အချင်းမြွေ။ ဤပုဏ္ဏားသည် ငါ၏အစီးအပွားကို ဆောင်၏။ ဤပုဏ္ဏား သေခဲ့သော် ငါ့အား ဆင်းရဲခြင်း များလှစွာ၏။ ဤမျှသာ မဟုတ်သေး။ ဤသူသေသဖြင့် ကိုးကွယ်ရာမဲ့ဖြစ်သော ကြီးစွာသော ချီယံရှိသော ငါ့ကိုမြင်၍ အလုံးစုံသောလူတို့သည်လည်း ငါ့ကို ညှဉ်းဆဲခြင်းငှာ အလိုရှိရာ၏။ ကျီးတို့သည်လည်း ငါ့တို့ ညှဉ်းဆဲရာ၏။"ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ မြွေသည် 'တစ်ခုသောအကြောင်းဖြင့် ဤပုစွန်ကို လှည့်ပတ်၍ ကျီးကို လည်းကောင်း၊ ငါ့တို့လည်းကောင်း လွှတ်စေအံ့'ဟု ကြံ၍၊

"အဆွေရွှေပုစွန်။ ပုဏ္ဏားအကြောင်းကြောင့် ငါတို့ကို ဖမ်းကုန်သည် အကယ်၍ ဖြစ်အံ့။ ပုဏ္ဏားကို အစိန်သောငှာ အဆိပ်ကို ငါစုပ်အံ့။ အဆိပ် ပြင်းစွာမကပ်မီ ငါနှင့်ကျီးကို လျင်စွာလွှတ်ပါ။"ဟု ဆို၏။

ပုစွန်လည်း 'ဤမြွေသည် ငါ့ကိုလှည့်ပတ်ပြီးလျှင် လွှတ်စေ၍ ပြေးလို၏။ ငါ၏ ဥပါယ်'၌ လိမ္မာသော အခြေကို မသိရှာလေ။ အကြင်အခြင်းဖြင့် လျှော့သည်ရှိသော် မြွေသည် လှုပ်ရှားခြင်းငှာ တတ်နိုင်၏။ ထိုအခြင်းဖြင့် လျှော့အံ့။ ကျီးကိုမူကား မလွှတ်အံ့'ဟု ကြံ၍၊

■ ဥပါယ် = ဥပါယ်တံမျှင် = မိမိအလိုရှိရာ အောင်မြင်ရန် အားထုတ်အပ်သောနည်းပရိယာယ်။

“အချင်းမြွေ။ သင့်ကို ငါ လွှတ်အံ့။ ကျီးကို ငါ မလွှတ်သေး။ ပုဏ္ဏား အနာကင်းသည်ရှိသော် သင့်ကို လွှတ်သကဲ့သို့ ကျီးကိုလည်း ငါလွှတ်အံ့။”ဟု ဆို၍ မြွေကိုလျှော့သည် ပြု၏။ မြွေသည် အဆိပ်ကို စုပ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် အနာကင်း၍ ပြကတေသောအသွင်ဖြင့် ရပ်၏။

ပုစ္ဆန်လည်း ‘အကယ်၍ ဤမြွေနှင့် ကျီးတို့သည် အသက်ရှည်သည်ရှိသော် ငါ့အဆွေအား ‘စီးပွား’ မည်သည် မဖြစ်ရာ။ ထိုသူတို့ကို သတ်အံ့။’ဟု ကြံ၍၊ ကတ်ကျေးဖြင့် ကြာစွယ်ကြာညောက်ကိုဖြတ်သကဲ့သို့ ကျီးနှင့် မြွေတို့၏ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၏။ ကျီးမသည်လည်း ထိုအရပ်မှ ပြေးလေ၏။

ထိုအခါမှစ၍ ပုစ္ဆန်နှင့် အတိုင်းထက်အလွန် အကျွမ်းဝင်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ကျီးဖိုကား ဒေဝဒတ်။ မြွေသည် မာရ်နတ်။ ပုစ္ဆန်သည် အာနန္ဒာ။ ပုဏ္ဏားသည် ဘုရား ဖြစ်၏။-ဟု ဇာတ်ဇာတ်ကို ပေါင်းခြင်းရှိအော ဆက္ကနိပါတ် သုဝဏ္ဏကဏ္ဍဇာတ်ကိုထောက်၍ သိရ၏။-ဟုလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ လောက၌ အကြင် အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် ဤသုဝဏ္ဏကဏ္ဍဇာတ်ကို ထောက်၍၊ ‘လူ မဟုတ်သော တိရစ္ဆာန်ပုစ္ဆန်ငယ်မျှ မိမိအဆွေခင်ပွန်း၌ အရေး အကြီးအကျယ် တွေ့လတ်သော အခါ အစွမ်းအားလျော်စွာ ကယ်ဆယ်ပူးလေသည်။ ငါတို့မှာ လူဖြစ်ပါလျက် ဤတိရစ္ဆာန် ပုစ္ဆန်ငယ်လောက်မျှ ခင်ပွန်းဝတ်ကိုမသိလျှင် အဘယ်မှာ လောကစည်းစိမ်၊ သံသရာစည်းစိမ်ကို ရနိုင်ချေး နည်း။’ဟု ပုံစံကိုယူဆ၍၊ ခင်ပွန်းပြစ်မှားခြင်းကို မပြုကြဘဲ ဝတ္တရားနှင့်အညီ ခင်ပွန်းတို့အား ပေါင်းသင်းကြည့် မစထောက်ပံ့ရမည်။-ဟုပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

နိဂုံး။ ။ တမာရွက်ခါးခါးကို စားရသည့်မင်းလျား-ဟူရာ၌

ဗျာထွ။ ။ ဧကပဏ္ဍိကဇာတ်^၁၌ ဘုရားအလောင်းရသေ့သည် ဗာရာဏသီမင်းကြီး၏သားဖြစ်သော ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သော မင်းသားငယ်အား တမာရွက်ခါးကို စားစေ၍ တရားဆင်သ ပမာပြုပြီးလျှင် ဆုံးမတော်မူဖူး လေသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဗျာရ။ ။ တမာရွက်ခါးခါးကို စားရသည့်မင်းသား၏ အကြောင်းကား- လူ ၃ ပါးတို့၏ ပတ္တမြားမျက်ရစ် ဖြစ်တော်မူသော မြက်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်ကို အမှီပြု၍ မဟာဝုန်တော ကုဋ္ဌာဂါရ ဘာသာ၌ နေတော်မူစဉ်၊ ဝေသာလီမင်းသား ဒုဋ္ဌကုမာရကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူအပ်သော ဧကပဏ္ဍိက ဇာတ်ဖြင့် သိရာ၏။

ထိုပြည်သည် 'ဝေသာလီ'ဟူသောအမည်ကို ရသည်ကား ရှေးသရောအခါ ဗာရာဏသီမင်း၏မိဖုရားကြီး ညည် ချိပ်ရည်အဆင်းနှင့် တူသောသားတစ်ကို ဖွားသည်ရှိသော်၊ 'ကျေးဇူးသတင်း ကျော်စောခြင်း မရှိသည် ဟူရာ၏။' ဟု သားတစ်ကို တစ်ခုသောအိုးသစ်၌ ထည့်၍ မြဲစွာပိတ်ပြီးလျှင်၊ မင်း၏တံဆိပ်ဖြင့် ခတ်၍ ရွှေပေ၌ ထည့်ပေးခြင်းဖြင့် 'ဗာရာဏသီမင်း၏ မိဖုရားကြီး၏သား' အဖြစ်ကို ရေး၍ ဂင်္ဂါမြစ်တွင် မျှောလိုက်၏။

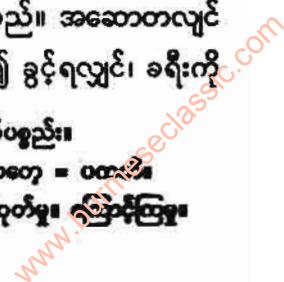
ထိုအိုးသည် လူတို့လက်မှ လွတ်လျှင် နတ်တို့စောင့်ရှောက်သဖြင့် တံပိုး^၂ အစရှိသော ဥပဒ္ဒဝေါ^၃ တို့ နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ မျောလေရာ၊ နွားဖြင့်အသက်မွေးသော သူတို့၏ရွာကို အမှီပြုလျက် ဂင်္ဂါမြစ်နား၌နေသော နတ်တစ်ယောက်သည် စောစောက ရေဆိပ်သို့ သက်ရာတွင် ထိုအိုးကို မြင်၍ ပုံသကူ^၄ အမှတ်ဖြင့် ဆယ်တင် ခြင်းသော်၊ ရွှေပေ၌ အကွရာအရေးကို မြင်လျှင် ဖွင့်လှစ်ကြည့်သည်တွင် မကောင်းသောအနံ့ မရှိသောကြောင့်၊ 'သူငယ်မှန်၏။' ဟု သင်္ခမ်းသို့ ဆောင်ယူခဲ့၍ သန့်ပြန်သောအရပ်၌ ထား၏။

လခွဲလွန်လျှင် ၂ ခုသော သားတစ် ဖြစ်၏။ ကောင်းမွန်စွာ သိုမှီးထားသဖြင့် လခွဲ တစ်ဖန်လွန်ပြန်လျှင် နတ်၊ ခြေ၊ ဦးခေါင်းအလို့ငှာ ၅ ခုသောအဖုတို့သည် ပေါက်လာကုန်၏။ တစ်ဖန် လခွဲ လွန်ပြန်လျှင် တစ်ခုသော သားတစ်ကား ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော မင်းသား၊ တစ်ခုသောသားတစ်ကား မင်းသမီး ဖြစ်၏။

ရသေ့သည် သားကဲ့သို့ ချစ်မြတ်နိုးသဖြင့် မိဋ္ဌာန်လျက် လက်ညှိုးမှ နို့ယိုစေ၍ တိုက်၏။ နွားနို့ဆွမ်း ထည့်လည်း တိုက်၏။ အရည်ကိုတိုက်လျှင် ပတ္တမြားအိုး၌ သွင်းသကဲ့သို့ ကြပတေ^၅ သောအတိုင်း မြင်သဖြင့် အရေစိုသကဲ့သို့ ဖြစ်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ တပေါင်းတည်းချုပ်ဘိသကဲ့သို့ အချင်းချင်းစပ်သော အရေ ထောင့်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ 'နိစ္ဆဝီ၊ လိနစ္ဆဝီ' ဟု ဆိုလိုလျက် 'လိစ္ဆဝီ'ဟူသောအမည်ကို ရ၏။

ရသေ့ကား မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့ကို လုပ်ကျွေးရသဖြင့် နေမြင့်မှ ဆွမ်းခံ ဝင်ရသည်။ အဆောတလျှင် နတ်သည်ကို ရွာသူတို့ မြင်၍၊ ရသေ့၏ဗျာပါရ^၆ကို ဖျောက်ခြင်းငှာ ရွာသူတို့ တောင်းပန်၍ ခွင့်ရလျှင်၊ ခရီးကို

၁ ဤဇာတ်တော်စဉ်-၁၄၉။ ဧကပဏ္ဍိကဇာတ်-ဟူသော ထင်ရှားသည်။
၂ တံပိုး = လှိုင်းတံပိုး။
၃ ဥပဒ္ဒဝေါ = နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းမှု၊ ဘေးအန္တရာယ်။
၄ ပုံသကူ = ခွန်ပစ်ပစ္စည်း။
၅ ကြပတေ = ငြက်တေ = ဝထေး။
၆ ဗျာပါရ = အားထုတ်မှု၊ ရှိသားကြော့။

တန်ဆာဆင်၍ စည်း၊ စောင်း၊ ငြင်း တီးမှုတ်လျက် ဆောင်ကုန်လာသောရွာသူတို့အား

“ဤသူတို့သည် ဘုန်းရှိသော သတ္တဝါတို့တည်း။ မမေ့မလျော့ လုပ်ကျွေးကုန်။ အရွယ်သို့ရောက်လျှင် အချင်းချင်းစုံဖက်၍၊ ပြည့်ရှင်မင်းကို နား၏အရသာဖြင့် နှစ်သက်စေ၍၊ မြို့တည်ပြီးသော် အဘိသိက်သွန်ကုန်။” ဟု မှာလိုက်၏။

မင်းသားငယ်တို့သည် မဟာဇနကမင်းသားကို သူငယ်ဖော်များကို ရိုက်ခတ်၍ မိဘတို့မေးသည်တွင် ‘မိမဲ့ဖမဲ့သား ရိုက်သည်။’ ဟု ဆိုသဖြင့်၊ ‘ဤသူတို့ကို ကြည့်အပ်ကုန်၏။’ ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုစကားကို အကြောင်းဖြင့် ထိုအရပ်သည် ‘ဝနီ’ ဟူသော အမည် ရ၏။

မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့ ၁၆ နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် အချင်းချင်း စုံဖက်ကြ၍ ရသေ့မှာသောအတိုင်း ယူဇာနာ ၁၀၀ မျှသောအရပ်ကို မင်းမှာ ပန်၍ အပြော ၃ ဂါဝုတ်မျှ မြို့နန်းတည်ပြီးလျှင် အဘိသိက်သွန်ပြုလေကုန်၏။ နောက် သားစဉ်မြေးဆက် ပြန်ပွားလာသည်ရှိသော် ထိုမြို့သည် မနေလောက်သောကြောင့် ၃ဂါဝုတ်ခြားရံ၍ မြို့တစ်ထပ် တည်ပြန်၏။ နောက်လည်း ရှေးနည်းဖြင့် မနေလောက်ပြန်သောကြောင့် ၃ ဂါဝုတ်ခြားလည်းကောင်း ရံ၍ မြို့တစ်ထပ် တည်ပြန်၏။ ၃ ထပ်သော မြို့တို့သည် တံခါး၊ ပစ္စင်၊ ရင်လျှောက် အစရှိသော မြို့၏အင်္ဂါလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် အလွန်တင့်တယ်ကုန်၏။

ဤသို့လျှင် အဖန်တလဲလဲ ရှေ့တည်ရသောကြောင့် ထိုမြို့သည် ‘ဝေသာလီ’ ဟူသောအမည်ကို ရသတည်း။

ထိုဝေသာလီပြည်သည် ဘုရားဖြစ်တော်မူသောကာလ၌ အလွန် ပြန့်ပြောစည်ပင်သည်ဖြစ်၍ ၇၇၀၇ ယောက်သောမင်း၊ ထိုမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော အိမ်ရှေ့မင်း၊ စစ်သူကြီး၊ ဘဏ္ဍာစိုး၊ ၇၇၀၇ ဆောင်သော ပြာသာဒ်၊ ထိုမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော ကုဏ္ဍဂါရ၊ ထိုမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော ဥယျာဉ်၊ ရေကန်တို့ဖြင့် တင့်တယ်၏။ ထိုပြည်၌ မိုးခေါင်သဖြင့် မွတ်သိပ်ခြင်း၊ ဘီလူးတို့နှိပ်စက်ခြင်း၊ ‘ယဉ်းအနာ’ တည်းဟူသော ၃ ပါးရောက်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ချီပင့်တောင်းပန်ခြင်း အစရှိသောအကြောင်းကိုကား ဤ၌ အကျယ် မဆိုပြီ။ အလိုရှိသော ပညာရှိတို့သည် သုတ္တန်ပါတ်၌ ရတနသုတ်အဖွင့်ကို ကြည့်၍ သိအပ်ကုန်၏။

ဤသို့ ပြန့်ပြောစည်ပင်သော မင်းအပေါင်းတို့တွင် ‘ဒုဒ္ဒကုမာရ’ အမည်ရှိသော လိစ္ဆဝိမင်းသား တစ်ယောက်သည် အမျက် ကြီးသည်၊ ကြမ်းကြုတ် ခက်ထန်သည်၊ အနိုင်အထက် ပြုတတ်သည်ဖြစ်၍၊ လှင်ကန်ဖြင့် ခတ်ထိသော မြွေဟောက်ကဲ့သို့ လျင်သောအမျက် ရှိသောကြောင့် ထိုမင်းသားရှေ့၌ ၁ခွန်း-၂ခွန်းသော စကားကိုမျှ ဆိုခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သောသူ မရှိ။ မယ်တော်၊ ခမည်းတော်၊ ဆွေမျိုးဉာတီ၊ အဆွေခင်ပွန်း အစရှိသော သူတို့ မဆုံးမနိုင်သည် ဖြစ်၍၊ ‘ဤသူသည် ဗုဒ္ဓဝေနေယျ’ ဖြစ်မည်။’ ဟု မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ဆောင်၍၊ မင်းသား၏အကြောင်းကို ပြန်၍ “ဆုံးမတော်မူပါ။” ဟု လျှောက်သည်ရှိသော်

“မင်းသား။ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့သဘောရှိသည် ဖြစ်ဘိသနည်း။ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန် စောင်မာန်ရှိသည် အနိုင်အထက် ပြုတတ်သည်။ ညှဉ်းဆဲကလူ မှုတတ်သည် မဖြစ်ရာ။ ကြမ်းကြုတ်သောစကားကို ဆိုတတ်သော မည်သည် အမိ၊ အဖ၊ မယား၊ ညီအစ်ကိုယ်၊ နှမ၊ သားချင်း၊ ဆွေမျိုးဉာတကာ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့လျှင် မချစ်မနှစ်လိုကုန်။ ခဲခြင်းငှာလာသော မြွေ၊ တောအုပ်၌ထသော ခိုးသူ၊ စားခြင်းငှာလာသော ဘီးလူးကဲ့သို့

- ၁။ စာတ်တော်ကြီး ၁၀ ဘွဲ့ဝင် ဇနကစာတ်၍။
- ၂။ အပြော = အကျယ်။
- ၃။ ထင်အနာ = ကူးစက်တတ်သော အဖျားကြီးသည့်ရောဂါတစ်မျိုး။
- ၄။ လှင်ကန် = နွားမောင်းသည့်တုတ်တံ။
- ၅။ ဗုဒ္ဓဝေနေယျ = ဘုရားရွတ်မှ ကျွတ်မည့်သတ္တဝါ။

အသံကား

စိတ်လန့်ခြင်းကို ဖြစ်စေလျက်၊ ။ ချက်မြောက်သော စိတ်၏အကြိမ်၌ ငရဲ အစရှိသည်တို့၌ ဖြစ်ရ၏။

“မျက်မှောက်သောကိုယ် အဖြစ်၌လည်း အမျက်ကြီးသောသူသည် လိမ်းကျံပြုပြင် တန်ဆာဆင်သော်လည်း ထူးသောအဆင်း ရှိသည်သာ ဖြစ်၏။ လပြည့်ဝန်းနှင့် တူသောအသရေ ရှိသောမျက်နှာသည် ဖြစ်စေကာမူ မိလ္လာနှင့်တွေ့သော ကြာပဒုမ္မာကဲ့သို့၊ အညစ်အကြေး မြှေးယှက်သော ရွှေကြေးမုံကဲ့သို့ မလှသောအဆင်း ရှိသည် ဖြစ်၏။

“အမျက်ကိုခို၍ သတ္တဝါတို့သည် ဓားလက်နက်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုသော်လည်း မိမိ သတ်၏။ အဆိပ်ကိုစား၍ ခူလည်း သေ၏။ သေဆွဲ ပြု၍မူလည်း သေ၏။ ဤသို့ အမျက်အစွမ်းဖြင့် သေသောသူသည် ငရဲ အစရှိသည် တို့၌ ဖြစ်ရ၏။ တစ်ဖန် လူပြန်ဖြစ်သော်လည်း ဖွားသောအခါမှ စ၍ များစွာသောအနာ ရှိသည်သာ ဖြစ်၏။ ဆိုကြောင့် အလုံးစုံသောသတ္တဝါတို့၌ မေတ္တာစိတ် ရှိသည်။ အစီးအပွားနှင့်စပ်သောစိတ်ရှိသည် ဖြစ်ရ၏။”

ဤသို့အစရှိသော ဆုံးမတော်မူခြင်းကိုကြားလျှင် မင်းသားသည် တစ်ကြိမ်တည်းသော ဆုံးမခြင်းဖြင့် နှလုံးသောစောင်မာန် ရှိသည်။ အခိုင်အမည်း^၂ ရှိသည်။ မေတ္တာစိတ် ရှိသည်။ နူးညံ့သောစိတ် ရှိသည် ဖြစ်၏။ သူတစ်ထူး ဆဲရေးပုတ်ခတ်သော်လည်း ပြန်၍မကြည့်။ အစွယ်ကျိုးသော မြွေ၊ လက်မပြတ်သော ပုစွန်၊ ဦးချို ဆိုးသော နွားလားကဲ့သို့ ဖြစ်၍ အလွန် ယဉ်ကျေး၏။

ထိုမင်းသားကို အကြောင်းပြု၍ဖြစ်သော စကားစပ်တွင်

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ကို ဗြဟ္မဒတ် မင်းကြီး မင်းပြုသည်ရှိသော် ငါဘုရားလောင်းသည် ဥဒ္ဓိပုတ္တားအမျိုး၌ ဖြစ်၍၊ ရသေ့ရဟန်းပြုသဖြင့် အဘိညာဉ် သမာပတ်ကို ရပြီးသော် ဟိမဝန္တာမှသည် ချဉ်ဆား နှိပ်ခြင်းငှာ လူပြည်သို့လာခဲ့၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်လျှင်၊ မင်း၏ဥယျာဉ်၌ နေ၍ မိုးသောက်လျှင်၊ ပြည့်စုံသော အပွင့်အပြင်ဖြင့် ဆွမ်းခံဝင်သည်ကို လေသွန်တံခါးဖြင့် ရှုကြည့်သောမင်းကြီး မြင်လျှင်၊ ‘ဤရသေ့ကိုယ်တွင်း၌ သိန်မွေ့သောတရား ရှိသည် ဖြစ်ရ၏။’ ဟု ဣရိယာပုထ်^၃ ၌ ကြည်ညိုသဖြင့် အမတ်တစ်ယောက်ကို ‘ပင့်ချေ’ စေလျှင်၊ “ငါ မင်းဆရာ မဟုတ်။” ဟု ဆိုလိုက်သောကြောင့် မင်းကြီးအား ကြားပြန်သည်ကို “ငါတွင် ဆရာတစ်ပါး မရှိ။ ပင့်ခဲ့လော့။” ဟု ဆို၍ ထီးဖြူအောက် ရာဇပလ္လင်၌ နေစေလျက် မင်းကြီးစားတော်ဖြင့် ထုပ်ကျွေး၍၊ ဥယျာဉ်၌ နေစီမံသောငှာ တောင်းပန်၍၊ တစ်နေ့ ၃ ကြိမ် ဆည်းကပ်၍၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု၌ ဆိုသောနည်းဖြင့် ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သော ‘ဒုဋ္ဌကုမာရ’ အမည်ရှိသော သားတော်ကို ဆုံးမစီမံသောငှာ အပ်နှင်း၏။

ဘုရားလောင်းသည် မင်းသားကိုခေါ်၍ ဥယျာဉ်၌ လှည့်ပတ်ခြင်းဖြင့် ဆုံးမကြောင်းကိုရှာရာတွင် အရွက် တစ်ဖက် တစ်ချပ်သာရှိ၍ ပေါက်သစ်စသောတမာပင်ငယ်ကို မြင်လျှင်၊ “မင်းသား။ ဤသစ်ရွက်ကို စား၍ အရသာကို သိအောင်ပြုဘိ။” ဟု ဆိုသဖြင့်၊ တစ်ချပ်သောသစ်ရွက်ကို ဆွတ်၍ ဝါးသည်ရှိသော် ခါးလှသော ကြောင့် ထွေးပြန်သည်ကို “အဘယ်ကြောင့် ထွေးသနည်း။” ဟု ဘုရားလောင်းက မေးသဖြင့်၊ အကြောင်းကို ပြန်ကြားလိုသောကြောင့်

၁။ သေဆွဲပြု = ဆွဲကြိုးချသေသည်။ ကြိုးဆွဲချသေသည်။
၂။ အခိုင်အမည်း = ကြံ့ကြာသည်။ လေးစားသည်။
၃။ ဣရိယာပုထ် = လျောင်း၊ ထိုင်၊ ရပ်၊ သွား = နေထိုင်မှု ၄ မျိုး။

“ကေပဏ္ဍော အယံ ရုက္ခော၊ နဘူဗျာ စတုရဂုံလော။
ရသေန ဝိသကပ္ပေန၊ မဟာ ယံ ကိံ ဘဝိဿတိ။”
အနက်ကား-

“ကေပဏ္ဍော၊ အရွက်တစ်ဆင့်သာ ရှိသော။ ဘူဗျာ၊ မြေမှ။ နစတုရဂုံလော၊ လက် ၄ သစ်မျှမကွာသော။ အယံရုက္ခော၊ ဤသစ်ပင်ငယ်သည်။ ဝိသကပ္ပေန၊ အဆိပ်၏ အစွယ်နှင့်တူသော။ ရသေန၊ အရသာနှင့် သမ္ပန္နာဂတော၊ ပြည့်စုံ၏။ အယံ၊ ဤသစ်ပင်ငယ်သည်။ မဟာ၊ ကြီးသည်ရှိသော်။ ကိံဘဝိဿတိ၊ အသိ ဖြစ်လတ္တံ့နည်း။”

ဤဂါထာဖြင့် ထွေးကြောင်းနှင့်တကွ သစ်ပင်ငယ်ကို အပြစ်ဆို၍၊ အမြစ်အရင်း တျင်းတျင်းနုတ်လျှောက် ဆုတ်ဖြတ်၍ပစ်ပြီးလျှင်၊ “ဤသစ်ပင်သည် ကြီးပွားခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့သော် မရွတ်မလွှဲ လူတို့ကို သတ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထို့ကြောင့် ထိုသစ်ပင်ကို နုတ်ပြီးလျှင် နင်းနယ်၍ စွန့်ပေးသည်။” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မင်းသားကို ဘုရားလောင်းက

“အမောင်မင်းသား။ သင်တုံသည်ကား ဤတမာပင်ကို ‘ယခုအခါကပင် သို့စင်ခါး၏။ ကြီးသောအခါ အဘယ်မှာလျှင် ဤသစ်ပင်ကို စွဲမှီ၍ အစီးအပွား များနိုင်ပါအံ့နည်း။’ ဟု နုတ်၍ စွန့်ဘိ၏။ သင်မင်းသားသည် ဤတမာပင်ငယ်ကို ကျင့်သကဲ့သို့ ဤအတူသာ သင့်ကိုလည်း ပြည်တိုင်းကား၌ နေသောသူတို့က ‘ဤမင်းသားသည် ငယ်သောအခါကပင်လျှင် ဤသို့ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်၏။ ကြီးသောအခါ၌ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် အသို့ ပြုနိုင်လတ္တံ့နည်း။ အဘယ်မှာ ငါတို့အား ဤမင်းသားကိုမှီ၍ စီးပွားချမ်းသာ ရနိုင်ပါအံ့နည်း။’ ဟုဆို၍ သင်၏အဖအမွေဖြစ်သော မင်း၏အဖြစ်ကို သင့်အား မပေးမူ၍၊ တမာပင်ငယ်ကို သင် နုတ်ပစ်သကဲ့သို့ သင့်ကို နုတ်ပစ်၍ တိုင်းနိုင်ငံမှ နှင်ထုတ်သောအမှုကို ပြုကုန်လတ္တံ့။ ထို့ကြောင့် တမာပင်နှင့် တူသည် မဖြစ်စေလင့်။ ဤအခါမှစ၍ သည်းခံခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်စေလော့။” ဟု ဆုံးမတော်မူ၏။

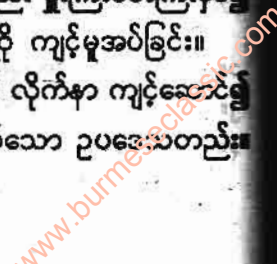
မင်းသားသည် ထိုသို့ ဆုံးမသောအခါမှစ၍ ချသောမာန်မာန ရှိသည်။ ကင်းသောမာန်မာန ရှိသည်။ ဓန္တိ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်း၏အဆုံးအမတော်၌ တည်၍၊ အဖလွန်သဖြင့် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်၍၊ ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုကိုပြု၍ ကံအားလျော်စွာ ရောက်လေ၏။

ဤဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍ “ယခုမှသာ ဤဒုဋ္ဌကုမာရကို ငါ ဆုံးမသည် မဟုတ်။ ရှေးကလည်း ဆုံးမဖူး၏။” ဟု မိန့်တော်မူ၍၊ ဗာရာဏသီ မင်းသားသည် ယခု လိစ္ဆဝီမင်းသား။ မင်းကား အာနန္ဒာ။ ရသေ့ကား ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏။” -ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းခြင်းရှိသော ဧကနိပါတ် ဧကဏ္ဍကဝဂ် ဧကပဏ္ဍိကဇာတ်ကို ထောက်၍ သိရာ၏။ -ဟုလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ အကြင် ကုလပုတ္တ-အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် ဤဒုဋ္ဌကုမာရ မင်းသားကဲ့သို့ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန် စိတ်မာန်ဒေါသအလိုက် သူတစ်ပါးတို့၏နား၌ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်အောင် မပြောမဆိုအပ်ခြင်း။

မင်းအဖြစ်ကို လိုလားသော ဧကရာဇ်မင်း၏ရင်သွေး မင်းမြေး၊ မင်းသားတို့ သည်လည်း မှူးကြီးမတ်ကြီးမှစ၍ တိုင်းသူတိုင်းသားလူအများတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်မဖြစ်ရအောင် သာယာနူးညံ့စွာ ပြောဆို ကျင့်မူအပ်ခြင်း။

ဝတ္ထုလာ မင်းသားကဲ့သို့ ပညာရှိတို့၏ သြဝါဒစကားကို တစ်ကြိမ် ကြားနာရသဖြင့် လိုက်နာ ကျင့်ဆောင်၍ ပညာရှိတို့နှင့်သာလျှင် မပြတ် ခိုဝဲဆည်းကပ်တိုင်ပင်ခြင်းကို ပြုအပ်ရာသည်။ -ဟုပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

မုန်ရင်း။ ။ တက္ကသိုလ်တော်တွင် စွယ်ရောက်သည့်လုလင် သေဘေးကို မြင်သော်လည်း ဉာဏ်ရှင်နှင့် ပေါင်း၍ သေကြောင်းမမြော်။-ဟု ရာ၌။

ပိတ္တတ္ထ။ ။ အစွယ်ရောက်သောပုတ္တားလုလင်သည် သေဘေးအနီးရောက်၍ ဆင်းရဲကြီးစွာ ဖြစ်လာသောအခါ ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောဘုရားလောင်းနှင့် ပေါင်းဖော်မိ၍ သေခြင်းမှ ကင်းလွတ်ပူး၏။ -ဟု ဆိုလိုသည်။

ပိတ္တရာ။ ။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း မင်းပြုသော်၊ ထိုမင်းကြီး၏ ကြောသွေး သော အဆင်း၊ ထွက်သောအစွယ်ရှိသော ပုရောဟိတ်ပုတ္တား၏ပုတ္တေးမသည် ထိုလင်ပုတ္တားနှင့် ဣသော ကြောသွေးသောအဆင်း ထွက်သောအစွယ်ရှိသော ပုတ္တားတစ်ယောက်နှင့် လွန်ကူး၍ကျင့်သည်ကို ပုတ္တား သိ၍ အဖန်တလဲလဲ မြစ်တားဆုံးမသော်လည်း မနိုင်သောကြောင့်၊ 'ငါ့ရန်သူကို ငါ့လက်နှင့်မသတ်ဘဲ ဉာဏ်ဖြင့် သတ်အံ့' ဟု ကြံပြီးလျှင်၊ မင်းနားထံ ကပ်၍၊ "မြတ်သောမင်းကြီး။ သင်မင်းကြီး၏ မြို့တော်သည် ဧည့်ပါကျွန်း၌ မြတ်သောမြို့။ ရှင်မင်းကြီးလည်း ဧည့်ပါကျွန်း၌ မြတ်သောမင်း ဖြစ်တော်မူသည်။ ထိုသို့လျက် မြို့တော်တောင်တံခါးသည် မင်္ဂလာမရှိ ဖြစ်သောကြောင့် မင်္ဂလာပြု၍ အသစ်တည်ရသော် ကောင်း၏။" ဟု ဆို၏။

မင်းကြီး ခွင့်ပေးလျှင် ပုတ္တားအလိုအတိုင်း မင်္ဂလာရှိသောသစ် အစရှိသည်ကို ပြည့်စုံစေပြီးမှ "ရှင်မင်းကြီး။ နတ်ဖြန် နက္ခတ်ကောင်းသည် ဖြစ်သောကြောင့် တံခါးတိုင် စိုက်အံ့။ နတ်ပူဇော်ရာ စီရင်တော်မူ။" ဟု ဆိုသည်ကို "အဘယ် အလိုရှိသနည်း။" ဟု မေး၍၊

"ဤတံခါးကို တန်ခိုးကြီးသောနတ် စောင့်သည်ဖြစ်သောကြောင့် များစွာသော ပူဇော်ဖွယ် ဝတ္ထုနှင့်တကွ ကြောသွေးသောအဆင်း၊ ထွက်သောအစွယ်ရှိသော အမိမျိုးအဖမျိုးမှ စင်ကြယ်သောပုတ္တားစစ်ကို သတ်၍ အသားအသွေးဖြင့် ပူဇော်လျက် အကောင်ကို ထည့်၍ စိုက်ရမှ ရှင်မင်းကြီးလည်း ချမ်းသာစီးပွား များအံ့သည်။ ဖြစ်လည်း မြဲမြံခိုင်ခံ့အံ့သည်။" ဟု ဆိုလျှင်၊ "ကောင်းပြီ" ဟု မင်းကြီး အာမခံသဖြင့် 'ရန်သူ၏ပျက်စီးခြင်းကို ခြင်္စင်တော့မည်။' ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အိမ်သို့လာ၍ နတ်ကိုစောင့်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရကား၊

"ဟယ်-ကျွန်မယုတ်။ ဤနေ့မှစ၍ နင် အသူနှင့် မွေ့လျော်အံ့နည်း။ နတ်ဖြန် နင့်သယောက်ကို သတ်၍ ခေါ်လာပြုတော့မည်။" ဟု အဆောတလျင် ဆိုမိ၏။

"အပြစ်မဲ့ကို အဘယ်ကြောင့် သတ်ရအံ့နည်း။" ဟု ပုတ္တေးမ ဆိုလျှင်၊ "ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် သတ်မည်။" ဟု ဆို၏။

၁။ ၅၅၀ စာတ်တော်စဉ်-၄၈၁။
၂။ ကြောသွေးသောအဆင်း = ကြောင်သော၊ နီဝါရောင်ရှိသောအဆင်း။
၃။ သယောက် = လင်ငယ်။

ထိုစကားကို ပုဂ္ဂိုလ်များကြားလေက သယောက်လင်ကို အရပ်တစ်ပါးသို့ ပြေးလေစေ၏။ ထိုစကား အဆင့်ဆင့် ပျံ့နှံ့၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တူသောသူတို့လည်း ပြေးလေကုန်၏။

မိုးသောက်လျှင် ‘ရန်သူပြေးကြောင်း’ကို မသိသဖြင့် ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် မနက်စောစော အိမ်သို့သွား၍ “ဤအမည်ရှိသောအရပ်၌ ဤသို့သော အဆင်းသဏ္ဍာန်ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိ၏။ ယူချေစေ။” ဟု ဆိုသဖြင့်၊ အမတ်တို့မှ မင်းကြီးက ရှာစေမှ ပြေးလေသောအဖြစ်ကို သိ၍၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တူသောသူကို မြို့အလုံးရှာသော်လည်း မရဘဲ “ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်များမှတစ်ပါး ထိုသို့ သဘောရှိသောသူ မရှိ။” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

“ပုရောဟိတ်ကို မသတ်ကောင်းချေ။” ဟု မင်းကြီးဆိုလျှင်၊

“ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်များကြောင့် မြို့တံခါးကိုဖျက်၍ ယနေ့ မတည်သည်ရှိသော် မြို့ မလုံရာ။ ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ‘ယနေ့ မတည်သည်ရှိသော် ၁ နှစ်လွန်မှ အခါရမည်။’ ဟူ၍ ဆိုဘိသည်။ ၁ နှစ်ပတ်လုံး တံခါးမရှိသော ရန်သူ ခွင့်မရလေပြီလော။ တစ်ပါးသူကို ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်များ ပြုစေ၍ ဤပုရောဟိတ်နှင့် တံခါးတည်ရသော မကောင်းလော။” ဟု အမတ်တို့ လျှောက်လျှင်၊

“အသူကို ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်များပြုစေသော် ကောင်းအံ့နည်း။” ဟု မင်းကြီးမေး၍၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏တပည့် ဖြစ်သော တက္ကရိယပုဂ္ဂိုလ်လင်ကို ပြုစေရသော် ကောင်း၏။” ဟု လျှောက်ကုန်သဖြင့် တက္ကရိယကို ခေါ်၍၊ များစွာသော ပူဇော်မြတ်နိုးခြင်းနှင့်တကွ ပုရောဟိတ်အရာကိုပေး၍ များစွာသောအခြံအရံဖြင့် တံခါး တည်ခြင်းမင်္ဂလာပင် ပြုစီမံသောငှာ စေ၏။

ဘုရားလောင်းတက္ကရိယလင်သည် တံခါးတည်အံ့သောအရပ်သို့ သွား၍၊ ကျယ်လောင်စွာတွင်းဖွဲ့ တူးစေ၍၊ တွင်းနှင့်တကွ တင်းထိမ် ရံစေ၍၊ ပုရောဟိတ် ပုဂ္ဂိုလ်များကို မင်း၏အာဏာဖြင့် ဆောင်ခွဲ၍ တင်းထိမ်တွင်းဖွဲ့ စေ၏။

ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် တွင်းကိုကြည့်၍ ဆောက်တည်ရာမရသဖြင့် “ငါ မိုက်မဲသောကြောင့် နှုတ်ထွက် မစောင့်မိ။ ရန်သူ၏ပျက်စီးခြင်းကို ဆိုသောငါသည် ‘ငါ့ကို ငါ သတ်သည်။’ မည်လေရာ၏။” ဟု ဘုရားလောင်းအား ဆိုသည်ရှိသော်၊

“ဆရာ။ ဆရာသာ နှုတ်မစောင့်သောကြောင့် ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်သည်မဟုတ်။ တစ်ပါးသောသူတို့သည်လည်း ရောက်ကုန်တော့သည်။” ဟု ဆို၍၊

“ဆရာ။ ငါ ပုံဆိုဦးအံ့။ ဆရာ နားထောင်။ ရှေးသရောအခါ ဗာရာဏသီပြည် ‘ကာလီ’ အမည်ရှိသော ပြည်မျက်စိ^၁သည် ‘တုဏ္ဍိလ’ အမည်ရှိသောမောင်ကို ဥစ္စာကံကျွေး ပေး၍ သိမ်းမွေး၏။ ထိုမောင်သည် ‘ဣတ္ထိဓုတ္တ’ အစရှိသဖြင့် ရရသမျှသော ဥစ္စာတို့ကို ပျောက်၍ အဖန်တလဲလဲ ဆုံးမသော်လည်း မနိုင်ရကား တစ်နေ့သ၌ အန်ရှုံး၍ အဝတ်မပါ ကပ်ကျစ်ပုဆိုးကို ဝတ်၍လာသည်ကို ကာလီ အမျက်ထွက်သဖြင့်၊ လည်ထိုး ကိုင်၍ ငင်ထုတ်စေသောကြောင့် တံခါးရင်း၌ ငို၍နေသော တုဏ္ဍိလကို၊ တစ်နေ့ ၁၀၀၀-၁၀၀၀ ပေး၍ နေ့တိုင်းလာသော သူဌေးသားတစ်ယောက် မြင်၍ အကြောင်းကို ကြားလျှင်၊ ကာလီကို အဝတ်အစားပေးစီမံသောငှာ ဆိုသည်ကို “သင် ချစ်မြတ်နိုးလျှင် သင်ပင် ပေးပါလော့။” ဟု ဆို၏။

၁။ တင်းထိမ် = ကွယ်ကာရန်အတွက် အဝတ်အထည်။
၂။ ပြည်မျက်စိ =
၃။ ကပ်ကျစ်ပုဆိုး = ထိုင်စရာ အခင်းအထည်။

အမှုဖြင့် အသက်သေဆုံးခြင်းသို့ ရောက်သကဲ့သို့ ဤအတူလည်းကောင်း။ ဆရာလည်း ဆရာပြုသောအမှုကြောင့် ကြီးစွာသော ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ရလေ၏။

“နှုတ်ကိုစောင့်လျက် အချိန်ကာလသို့ရောက်မှ နှိုင်းချိန်စူးစမ်း၍ ဆိုတတ်သောသူတို့သည် ဆင်းရဲ ရောက်သော်လည်း ထိုဆင်းရဲမှ လွတ်ကုန်၏။ ထိုအကြောင်း အဘယ်နည်း။-ဟူမူကား ငါ ပုံတစ်ခု ဆိုရာ ဆရာ နားထောင်။

“ရှေးသရောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌နေသော မုဆိုးတစ်ယောက်သည် ဟိမဝန္တာသို့ သွား၍ တစ်ခုခု ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ကိန္နရာဖိုမကို ရခဲ့၍ ဗာရာဏသီမင်းကြီးအား ဆက်သ၏။ မင်းလည်း မမြင်ဖူးသော ကိန္နရာတို့ မြင်လျှင် ဝမ်းမြောက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ‘ဤသူတို့အား အဘယ်ဂုဏ်ကျေးဇူး ရှိသနည်း။’ ဟု မေး၍ ‘ဤသူတို့သည် သာယာသောအသံဖြင့် သီလည်း သီတတ်ကုန်၏။ ကလည်း ကတတ်ကုန်၏။ လူတို့သို့ ဤသူတို့ကဲ့သို့ မတတ်ကုန်။’ ဟု ဆိုလျှင်၊ မုဆိုးအား များစွာဆုလာဘ်ပေး၍၊ ‘ကိန္နရာတို့ သီကုန်၊ ကကုန်။’ မင်းကြီး အဖန်တလဲလဲ တိုက်တွန်းသော်လည်း ‘ငါတို့ သီချေ၊ ကချေသည်ရှိသော် ပုဒ်၊ ဗျည်း ပြည့်စုံအောင် မဆိုနိုင်ရာချေ။ သီခြင်း၊ ကခြင်း မကောင်းလျှင် ကဲ့ရဲ့သော်လည်း ကဲ့ရဲ့လတ္တံ့။ သတ်သော်လည်း သတ်လတ္တံ့။ များစွာဆိုချေက မုသာဝါဒသော်လည်း ဖြစ်ရာ၏။’ ဟု မုသာဝါဒမှ ကြောက်သောကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေကုန်၍ မင်းကြီး အမျက်ထွက်၍ ‘သင်တို့ နတ်လည်း မဟုတ်။ အမဲဟင်းလျာသာ။ ကျွန်သားမုဆိုး သင့်အကျိုးငှာ ဆောင်ခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ခုကို ညစာ။ တစ်ခုကို နံနက်စာ ချက်လော့။’ ဟု မင်းကြီးဆိုလျှင်၊ ကိန္နရာလည်း ‘ယခု မင်းကြီး အမျက်ထွက်ချေပြီ။ မချွတ်မလွဲ သေရလတ္တံ့။ ဆိုရသော်ကောင်း၏။ ဆိုခါတန်ပြီ။’ စကားဆိုလေသောကြောင့်

‘သတ်သဟဿာနိ ဒုဗ္ဘာသိတာနံ၊ ကလမ္ဘိ နုတ္တတိသုဘာသိတဿ။

ဒုဗ္ဘာသိတံ သင်္ကမနော ကိလေသော၊ တသ္မာ တုတိ ကိပုရိသာ နဗာတျာ။ ။’ ဟူသောဂါထာကို လေ၏။

အနက်ကား-

‘ရာဇသေဌ၊ မင်းမြတ်။ ဒုဗ္ဘာသိတာနံ၊ မကောင်းသဖြင့် ဆိုသောစကားတို့၏။ သတံ သဘဿ ဝသိန်းတို့သည်။ သုဘာသိတဿ၊ ကောင်းစွာဆိုအပ်သောစကား၏။ ကလမ္ဘိ၊ အစိတ်ကိုမျှလည်း။ နုတ္တ မထိုက်။ ဒုဗ္ဘာသိတံ၊ မကောင်းသဖြင့်ဆိုခြင်းကို။ သင်္ကမနော၊ ရွံရှာသည်ဖြစ်၍။ ကိလေသော၊ ပင်ပန်းတသွာ၊ ထို့ကြောင့်။ ကိ ပုရိသာ၊ ကိန္နရာတို့သည်။ တုတိ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေသည် ဖြစ်၏။ နဗာလျာ၊ မိုက်သောကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေသည် မဟုတ်ကုန်။’

ဤဂါထာဖြင့်ဆိုသော ကိန္နရာမစကားကို မင်းကြီးကြားလျှင် အလွန်နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍၊

“ကိန္နရာမကို ဟိမဝန္တာနေမြဲမှာ လွတ်ပချေ။ ကိန္နရာဖိုကို နံနက်စာအလို့ငှာ စားတော်အိမ်သို့ ပို့ပေး ဟုဆိုလျှင်၊

ကိန္နရာဖိုလည်း ‘ငါ စကားမဆိုချေက မချွတ်ပင် သတ်လတ္တံ့။ စကားဆိုရသော် ကောင်း၏။’ ဟု ‘ပစ္စုန္နနာထာ ပသဝေါ၊ ပသုနာထာ အယံပဇာ။

တွံ နာထောသိ မဟာရာဇ၊ နာထာဟံ ဘရိယာယ မေ။

ဒိန္န မညတရံ ဥတွာ၊ ရတ္တော ဂစ္ဆေယျ ပဗ္ဗတံ။ ။’ ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၏။

အနက်ကား-

အနက်ကား-

'မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ပသဝေါ၊ နွားအပေါင်းတို့သည်။ ပစ္စန္ဒနာထာ၊ မိုးလျှင် ကိုးကွယ်ရာ နဂါးတို့၏။ အယံပဇာ၊ ဤ လူအပေါင်းသည်။ ပသုနာထာ၊ နွားလျှင် ကိုးကွယ်ရာ ရှိ၏။ တံ၊ ရှင်မင်းကြီးသည်။ ငါ၏။ နာထော၊ ကိုးကွယ်ရာသည်။ အသိ၊ ဖြစ်တော်မူ၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဘရိယာယ၊ မယား၏။ နာထော၊ ကိုးကွယ်ရာသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဒွိန္နံ၊ ၂ ယောက်သောငါတို့တွင်။ အညတရံ၊ အညီယောက်ယောက်ကို။ ဥတွာ၊ သေသည်ကိုသိ၍။ ရတ္တော၊ လွတ်သောသူသည်။ ပဗ္ဗတံ၊ ဟိမဝန္တာတောင်သို့။ သွားချင်ပါ၏။'

ဤဂါထာဖြင့် မြက်သစ်ရွက်လျှင် အစာရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် မိုးသည် နွားအပေါင်းတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်၏။ ၅ ပါးသောနွားတို့၏ အရသာကိုမှီ၍ အသက်ရှည်သည်ဖြစ်သောကြောင့် နွားသည် လူအပေါင်းတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်၏။ အရှင်မင်းကြီးသည် ငါ၏ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်၏။ ငါသည် မယား၏ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်၏။ အကြောင့် ငါတို့ ၂ယောက်တွင် တစ်ယောက်၏သေခြင်းကို သိပြီးမှ လွတ်သောသူသည် ဟိမဝန္တာသို့ သွားပါအံ့။ အသက်ရှည်လျက် ငါတို့ ၂ ယောက် အချင်းချင်း မစွန့်ကုန်ပြီ။ အကယ်၍ ဤကိစ္စရာမကိုသာ ဟိမဝန္တာသို့ မှီခို၍ ငါ့ကို ရှေးဦးစွာသတ်ပြီးမှ ပို့တော်မူပါ။ ငါတို့သည် စကား မဆိုလို၍ နေသည်မဟုတ်။ စကားများခြင်း၌ ဖြစ်တိုမြင်သောကြောင့် စကားမဆို နေပါသည်။' ဟု ဆို၏။

ဤသို့သော ကိစ္စရာမကိုတရားကို ကြားလျှင် မင်းကြီး အလွန်တရာနှစ်သက်စွာ၍ ထိုကိစ္စရာမကို ရွေးချယ်၍ နေစေလျက် ထိုမှဆိုးကိုပင်လျှင် ဖမ်းရာအရပ်သို့ လွှတ်စေလေ၏။

"ဤသို့လျှင် ကိစ္စရာတို့သည် နှုတ်ကိုစောင့်၍ လျှောက်ပတ်သောအခါ၌သာ ဆိုသောကြောင့် သေဘေးမှ နှုတ်ကုန်၏။ ဆရာသော်ကား နှုတ်မစောင့်သောကြောင့် ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ရ၏။" ဟု ပုံပြင်နည်းနာဆောင်၍ ပြောရာ။

"ဆရာ။ မင်္ဂလာကလင်္ဒ။ ဆရာအသက်ကို ငါပေးမည်။ ငါ့ကိုမူကား စောင့်ပါ။" ဟု ဆို၍၊ 'နက္ခတ် ဖြည့်သေး။' ဟု နေ့အဖို့ကို လွန်စေလျက်၊ သန်းခေါင်ယံ၌ ဆိတ်သေတစ်ခုကို ယူစေ၍ ထိုဆိတ်သားဖြင့် နှုတ်ကုန်၍ ဆရာကို ဝေးစွာသောအရပ်သို့ လွှတ်လိုက်ခြင်း အစရှိသော အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်း ဖြစ်သော အရသာကန်ပါတ် တက္ကရာရိယဇာတ်ကိုထောက်၍ သိရာ၏။-ဟုလိုသည်။

အသေ။ ။ ယခုအခါ အကြင်ကုလပုတ္တအမျိုးကောင်းသားတို့သည် ဤတက္ကရာရိယဇာတ်လာကို ထောက်၍ မိမိတို့အကြံအစည် မပြည့်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး လျှို့ဝှက်အပ်သောစကားကို နှုတ်စောင့်၍ သူတစ်ပါးတို့အား မကြားအပ်။ ဤဝတ္ထုလာ ပုတ္တားသည် မယားကို ယုံကြည်ပြောဆိုမိ၍ မိမိအမှုသည် မိမိ၌ ပြန်လတ်သဖြင့် ဆင်းရဲကြီးစွာတွေ့ရသကဲ့သို့၊ မယားကိုယုံကြည်၍ ပြောကြား သောသူတို့သည်၊ ၎င်းနည်းတူ ခံကြရမည်ကို အမြဲနှလုံးပိုက်၍ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာခြင်း၊ ကျေးဇူးကို ချေလှေ့ရှိခြင်း၊ အမျက်မာန်မာန ကြီးခြင်းသော အလေ့ရှိခြင်း၊ ခင်ပွန်းပြစ်မှား လေ့ရှိခြင်းတည်း ဟူသော အပြစ်များစွာရှိသော ဤမိန်းမတို့အား အခါခပ်သိမ်း သတိမပြတ် ထားအပ်ရာသည်ကို ပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၃၉

ပုဒ်ရင်း။ ။ မဟော်နှင့်ပေါင်း၍ အပေါင်းလွတ်ကွာ။-ဟူရာ၌

ဝိပဗ္ဗတ္တ။ ။ မဟောသဓာလုလင်နှင့် ပေါင်းမိသောသူတို့သည် ဘေးရန်အပေါင်းမှ လွတ်ကြကုန်၏။-ဟူသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ ထိုအကြောင်းကိုဆိုသော်ကား အလွန် ကျယ်ဝန်းစွာ၏။ 'မံသံ ဂေါဏာ ဂန္တိ သုတ္တံ' စသော ပြဿနာတို့၌ ဘီလူးမ စားမည်ဟု လှည့်သွားသော သားငယ်ချမ်းသာသည်။ သားငယ်မိဘ သားငယ်ရသည်။ ထိုမှ တစ်ပါးလည်းအများပင် ၁၀၁ ပါးသောမင်းတို့အား အဆိပ်ထည့်သောသေရည်ကို သောဏ်သေပျက်ရမည့် ဘေးရန်မှ ကင်းလွတ်အောင် ပြု၏။ 'မိမိလာပြည်ကို ဖျက်ဆီးသတ်ညှစ်မည်။' ဟု ၁၈ ခေါ်အရှိုသော ဗိုလ်ပါနှင့် ချီလာသော ကြီးစွာသော ဘေးရန်မှလည်း သာယာသဖြင့် ကင်းလွတ်စေ၍ မင်းနှင့်တပြည်သူသတ္တဝါအပေါင်းတို့ ချမ်းသာကြီးစွာ ရကြသည်။ နောက်လည်း ဥပကာရီမြို့တွင်လှောင်မိသော ဝိဒေဟမင်းနှင့်တကွသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့ကို ယင်ငယ်တစ်ခု သောက်လောက်ရုံသော သွေးရည်ပေါက်မျှ မရောက်စေဘဲ ချမ်းသာရစေသည်။ ကြွင်းရစ်သော စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့သည်လည်း ဘေးရန်မငြိ ချမ်းသာရာ ရကြသည့်အညွှန်သို့ စသည်တို့ဖြင့် ဖြစ်သမျှကိုဟောတော်မူအပ်သော မဟာဥမင်ဇာတ်ကိုထောက်၍ သိရာ၏။-ဟူလိုသတည်း။

ရာဇဝင်ကျမ်း

- ပုဒ်ရင်း။ ။ အသဒိသကာမာကြောင့် ရန်ကွာသည့်ညီ။-ဟူရာ၌
- ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ ညီတော် ဗြဟ္မဒတ္တမင်းထံ စစ်ရဲလာသော ၇ ပြည်ထောင်မင်းနှင့်တကွသော ရန်အပေါင်းတို့သည် အသဒိသမင်းကြောင့် ကင်းကွာထွက်ပြေးကြရလေကုန်သည်။-ဟုဆိုလိုသည်။
- ဝိဇ္ဇာရ။ ။ ထိုအကြောင်းကား-လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုလတ်သော် ဘုရားအလောင်းသည် သားတော်အကြီးဖြစ်၍ 'အသဒိသကုမာရ'ဟု တွင်၏။ သားအငယ်ကား 'ဗြဟ္မဒတ္တ'ဟု တွင်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ၁၆ နှစ်ရှိသောအခါ တက္ကသိုလ်ပြည် ဒိသာပါမောက္ခဆရာအထံ၌ ဗေဒင် ၃ ပုံတို့ကို လည်းကောင်း၊ ၁၈ ပါးသောအတတ်တို့ကို လည်းကောင်း သင်၏။

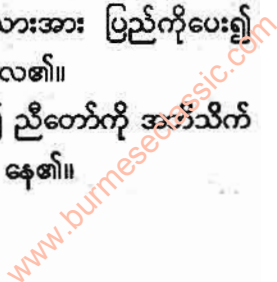
'၁၈ ပါး' ဟူသည်ကား 'သုတိ သမ္ပုတိ သင်္ချာစ၊ ယောဂါ နီတိ သေသကာ၊ ဂန္ဓဗ္ဗာ ဂုဏိကာစေဝ၊ ဓနုဗေဒါစ ပုရာဏာ၊ တိကိစ္ဆာ ဣတိဟာသာစ၊ ဇောတိ မာယာစ ဆန္ဒသိ၊ ဧကတု မန္တရစ သဒ္ဓါစ၊ သိပ္ပာဋ္ဌာရသကာ ဣမေ' ဟု လောကနီတိကျမ်း၊ ဇာတ်နိကာ ကျမ်းတို့၌လာသည်။

- ၁ - သုတိ၊ အကြားအမြင်အတတ်။
- ၂ - သမ္ပုတိ၊ ဓမ္မသတ်အတတ်။
- ၃ - သင်္ချာစ၊ ဂဏန်းအတတ်။
- ၄ - ယောဂါစ၊ တံစည်း၊ ဆူး၊ ဆောက် အစရှိသောအတတ်။
- ၅ - နီတိ၊ နီတိကျမ်းအတတ်။
- ၆ - ဝိသေသကာ၊ ယာယီယကြာ အစရှိသော ဗျာကရီထုံးအတတ်။
- ၇ - ဂန္ဓဗ္ဗာစ၊ စောင်းငြင်း အစရှိသော ကဗျာအတတ်။
- ၈ - ဂုဏိကာစေဝ၊ ဘက်ပစ်အတတ်။(ဂိဟိဝိနယကျမ်း၌ကား လောက်ပစ်၊ လောက်လေး၊ ပြောင်းအစရှိသောအတတ်ဟူ၏။)
- ၉ - ဓနုဗေဒါစ၊ ဒူးလေး၊ လင်းလေး အစရှိသော အတတ်။
- ၁၀ - ပုရာဏာစ၊ စကားဟောင်းအတတ်။
- ၁၁ - တိကိစ္ဆာ၊ ဆေးအတတ်။
- ၁၂ - ဣတိဟာသာစ၊ ရယ်ရွှင်မှုအတတ်။
- ၁၃ - ဇောတိစ၊ ဗေဒင်အတတ်။
- ၁၄ - မာယာစ၊ လှည့်ပတ်မှုအတတ်။
- ၁၅ - ဆန္ဒသိ၊ ဆန်းကျမ်းအတတ်။
- ၁၆ - ဧကတု၊ သံတမန်အတတ်။
- ၁၇ - မန္တရစ၊ မန္တန်အတတ်။
- ၁၈ - သဒ္ဓါ၊ လောကီသဒ္ဓါကျမ်းအတတ်။

ဣမေ၊ ဤသည်တို့ကား 'အဋ္ဌာရသကာ၊ ၁၈ ပါးကုန်သော၊ သိပ္ပာ၊ အတတ်တို့တည်း။' ဤဂါထာတို့ကို ဆရာ အရပ်ရပ်တို့ အုတ်ဖြန့်ကြ သည်ကား နည်းမှာ မတူကြ။ ကွဲပြားကြသည်သာ များသည်။

ဘုရားလောင်းသည် ၁၈ ပါးသောအတတ်တို့တွင် လေးအတတ်၌ အတုမရှိအောင် တတ်သည်ဖြစ်၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်ခဲ့၏။ ခမည်းတော် နတ်ရွာလားသည်ရှိသော်၊ 'အသဒိသမင်းသားအား ပြည်ကိုပေး၍ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသားအား အိမ်ရှေ့မင်း၏အဖြစ်ကို ပေးကြကုန်။'ဟု မှာခဲ့၍ နတ်ရွာလားလေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် "မင်းအဖြစ်ကို တင်ကြသော်လည်း ငါ အလိုမရှိ။"ဟု ပယ်၍ ညီတော်ကို အင်္ဂုဏ် သွန်းကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ပြကတေ့ဖြင့်လည်း မင်း၏အဆောင်အရွက်ဖြင့်သာ နေ၏။

မင်းအမတ်တို့သည် “နောင်တော်သည် မင်း၏အဖြစ်ကို တောင့်တလေ၏။” ဟု လျှောက်၍ မင်းအထံ၌ ဖျက်ကုန်၏။ ညီတော်လည်း ဖျက်သောစကားကို နာယူ၍ အချစ်ပျက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ “နောင်တော်ကို ဖမ်းကြလေကုန်။” ဟု လူတို့ကို တိုက်တွန်း၏။

ထိုအခါ တစ်ယောက်သောအမတ်သည် ဘုရားလောင်းအား ကြားလာ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ညီတော်အား အမျက်ထွက်၍ တစ်ပါးသောပြည်သို့ သွား၍ “လေးသမားတစ်ယောက်သည် မင်းအိမ်တံခါး၌ တည်ရပ်၏။” ဟု မင်းအား လျှောက်စေ၏။

မင်းလည်း “အတယ်မျှလောက်သောဥစ္စာကို အလိုရှိသနည်း။” ဟု မေး၏။
“၁ နှစ်ဖြင့် ၁ သိန်းကို အလို ရှိပါ၏။” ဟု လျှောက်သော်၊ “ကောင်းပြီ။ လာစေ။” ဟု ဆို၏။
လာသောဘုရားလောင်းကို “သင်သည် လေးသမားလော။” ဟု မေး၏။
“မှန်ပါ၏” ဟု လျှောက်သော်၊ “ကောင်းပြီ ခစားလော့။” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါမှစ၍ ခစား၏။
ဘုရားလောင်းကို စားနပ်ရိက္ခာများစွာ ပေးသည်ကို မြင်၍ “အလွန်များစွာရ၏။” ဟု ရှေးလေးသမားတို့ သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။

တစ်နေ့သ၌ မင်းသည် ဥယျာဉ်သို့သွား၍ မင်္ဂလာကျောက်ဖျာ၏အနီး၌ တင်းထိမ်ရုံ၍ သရက်ပင်ရင်း မြတ်သောအိပ်ရာထက်၌ လျောင်းလျက် အထက်သို့ကြည့်လတ်သော်၊ တစ်လုံးသောသရက်သီးကို မြင်၍ ‘ဤသရက်သီးကို တက်၍ယူခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း။’ ဟုကြံ၍ လေးသမားတို့ကို ခေါ်စေ၍ “မြားဖြင့်ဖြတ်၍ ချခြင်းငှာ တတ်နိုင်အံ့ကုန်လော့။” ဟု မေး၏။

ရှေး လေးသမားတို့က “မြားဖြင့်ချခြင်းငှာ ဝန်မလေးပါ။ ကိုယ်တော်လည်း မြင်ဖူးပါပြီ။ နောက်လာသော လေးသမားသည် ကျွန်တော်တို့ထက် ဆုလာဘ် များစွာယူပါသည်။ ထိုလေးသမားကို ချပါစေဦး။” ဟု လျှောက်၏။
မင်းသည် ဘုရားလောင်းကို “ဤသရက်သီးကို ချခြင်းငှာ တတ်နိုင်ပါအံ့လော့။” ဟု မေး၏။
“အရှင်မင်းကြီး။ တစ်ခုသောအရပ်ကို ရသည်ရှိသော် စွမ်းနိုင်ပါလတ္တံ့။” ဟု လျှောက်၏။
“အဘယ်အရပ်ကို လိုသနည်း။” ဟု မေး၏။
“အရှင်အိပ်ရာကို လိုပါသည်။” ဟု လျှောက်၏။

မင်းလည်း နေရာကို ဆောင်ယူစေ၍ အခွင့်ပြု၏။
ဘုရားလောင်း၏လက်၌ကား လေး မရှိ။ ခါးအဝတ်တွင်း၌ လေးကိုဖွဲ့၍ သွား၏။ ထို့ကြောင့် “တင်းထိမ်ကို ရံခြင်းငှာ သင့်၏။” ဟု လျှောက်၏။

မင်းလည်း “ကောင်းပြီ” ဟု တင်းထိမ်ကို ဆောင်စေ၍ ရံစေ၏။
ဘုရားလောင်းသည် တင်းထိမ်တွင်းသို့ဝင်၍ အထက်၌ဝတ်သော ပုဆိုးဖြူကိုပယ်၍ နိစ္စာသောပုဆိုး တစ်ထည်ကိုဝတ်၍ အောက်ပိုးကျိုက်ပြီးမှ၊ သင်းကျပ်ပြားကို ဦးခေါင်း၌စွပ်၍၊ တစ်ထည်သော နိစ္စာသောပုဆိုးကို ဝမ်း၌ဖွဲ့၍၊ အိတ်မှ အစပ်အဆက်နှင့်ယှဉ်သော သန်လျက်ကို ထုတ်၍၊ လက်ဝဲနံပါတ်၌ လွယ်၍၊ ရွှေချည်သင်တိုင်းကို ဝတ်၍၊ မြားကျည်ကို ကျောအပြင်၌ဖွဲ့၍၊ အစပ်နှင့်ယှဉ်သော ဆိတ်ချိုလေးကြီးကို ယူ၍၊ သန္တာအဆင်းနှင့်တူသော ညှို့ကို တပ်၍၊ ထက်စွာသောမြားကို လက်သည်းတို့ဖြင့်ပြင်လျက် တင်းထိမ်ကို ၂ ဖြာပြု၍၊ တန်ဆာဆင်သော နဂါးလှလင်သည် မြေကိုခွဲ၍ ထွက်သကဲ့သို့ ထွက်ခဲ့၍၊ မြားပစ်လောက် သင့်သောအရပ်သို့ သွား၍၊ မြားကို တင်၍ မင်းကို လျှောက်၏။

ဤစကားစုတွင် ‘ဆေတဝတ္ထံနိဟရိတ္တာ’ ဆိုသည်ကို ထောက်လျှင် ဘုရားလောင်းသည် ဖြူသောပုဆိုးကို အပေါ်ကဝတ်လျက် ခစားသည် ယူရန်ရှိသည်။

“သန္နိယုတ္တံ မေတ္တာမဟာ ခနံ” ဟု ဆိုသောကြောင့် ‘အစင်အဆက်နှင့်ယှဉ်သော ဆိတ်ချိုလေး’ ဟူ၍ ယူရန်ရှိသည်။ ဘုရားလောင်းသည် မင်းကို “မြတ်သောမင်းကြီး။ သရက်သီးကို အထက်သို့တက်သောမြားဖြင့် ခြွေရအံ့လော။ အောက်သို့သက်သောမြားဖြင့် ခြွေရအံ့လော။” ဟု လျှောက်၏။

“ချစ်သား။ ငါသည် တက်သောမြားဖြင့်ခြွေချသည်ကို မြင်ဖူး၏။ ဆင်းသောမြားဖြင့် ခြွေချပါလော့။” ဟု ဆို၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤမြားသည် အဝေးသို့ တက်လတ္တံ့။ စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်တိုင်အောင် သွား၍ ညဉ့်အခါမှ ဆင်းသက်လတ္တံ့။” အရှင်မင်းကြီးသည် ထိုမျှလောက်စောင့်ခြင်းငှာ အပ်၏။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤမြားသည် တက်သည်ရှိသော် သရက်သီးညှာ အလယ်တိုင်အောင်ဖြတ်လျက် တက်လတ္တံ့။ ဆင်းသောအခါ တစ်ဆံဖျားမျှလည်း ဤမှထိုမှ မသွားမူ၍၊ အရေး၌ ကျ၍၊ သရက်သီးကို ယူ၍ ဆင်းလတ္တံ့။ ရှုတော်မူပါ။” ဟု လျှောက်၍၊ အဟုန်လျင်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ မြားတံချွန်ကို လွှတ်လိုက်၏။

ထိုမြားသည် သရက်သီးအညှာကို အလယ်သို့တိုင်အောင်ဖြတ်လျက် သွားလေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် “ယခုအခါ ထိုမြားသည် စတုမဟာရာဇ်တိုင်အောင် ရောက်သည်ဖြစ်လတ္တံ့။” ဟု သိ၍ ရှေးဦးမြားထက် လွန်စွာသော အဟုန်ကို ဖြစ်စေ၍၊ တစ်ချွန်သောမြားကို ပစ်ပြန်၍၊ နောက်ပစ်သောမြားသည် တက်သွားလေ၍၊ ရှေးပစ်သောမြား၏ ဇာတ်ဖျားအဖို့၌ ရိုက်ခတ်ခဲ့၍၊ နောက်သို့ ပြန်နစ်စေ၍၊ မိမိသည် တာဝတိံသာနတ်ဘုံသို့ တက်လေ၏။ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ နတ်တို့သည် ဖမ်းယူကုန်၏။

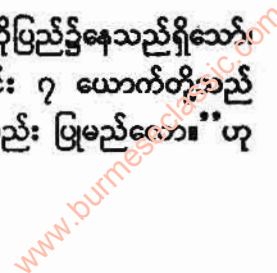
ရှေးပစ်သော စတုမဟာရာဇ်က ပြန်နစ်သောမြား၏ လေအထုကို ဖြတ်သောအသံသည် မိုးကြိုးသံကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ လူအများသည် “ဤအသံသည် အဘယ်အသံနည်း။” ဟု မေးလတ်သော်၊ ဘုရားလောင်းသည် “ပြန်နစ် ထာသောမြား၏ အသံတည်း။” ဟု မိန့်တော်မူသောကြောင့်၊ မိမိ-မိမိတို့၏ကိုယ်၌ မြားကျအံ့သောသေဘေးမှ အလွန်ကြောက်သောလူများကို မြင်တော်မူ၍၊ “မကြောက်ကုန်လင့်။” ဟု မိန့်တော်မူ၍၊ သက်သာရာရစေ၍၊ “မြေ၌ မြားကျစိုခိုသောငှာ မပေး။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုမြားသည် မိုးကြိုးသံကဲ့သို့ ထစ်ချွန်း၍ ဆင်းသက်လာသည် ရှိသော်၊ တစ်ဆံဖျားမျှလည်း ဤမှထိုမှ သွားမူ၍၊ ရှေးတက်သောကာလ ကြွင်းရစ်သောအရေး၌ ကျ၍ သရက်သီး အညှာကို ဖြတ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် သရက်သီးကို လည်းကောင်း၊ မြားကို လည်းကောင်း မြေ၌ကျစိုခိုငှာ မပေးမူ၍၊ ကောင်းကင်၌သာ လက်ဖြင့်ဆီး၍ စမ်းယူသည်ရှိသော်၊ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မြားကို၊ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သရက်သီးကို ခံယူတော်မူ၏။

လူများသည် ထိုအံ့ဖွယ်သရဲကိုမြင်၍၊ “ငါတို့သည် ဤသို့သဘောရှိသောသူကို မမြင်စဖူးပေ။” ဟု ဘုရား ထောင်းအား အဝတ်ပုဆိုး မြှောက်၍ပူဇော်ခြင်း၊ လက်ပမ်းပေါက်ခတ်ခြင်း၊ လက်ချောင်းတို့ကိုခါခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ဇွဲတင်ထပ်မျှ ချီးမွမ်းကြကုန်၏။

မင်း၏ပရိသတ်တို့သည် အလွန်ရွှင်လန်းနှစ်သက်သဖြင့် ဘုရားလောင်းအား အပ်သောဥစ္စာတို့သည် ဝ ဟု ငွေအတိုင်းအရှည် ရှိ၏။ မင်းလည်း ဘုရားလောင်းအား တစ်ခဲနက်သောမိုးကို ရွာစေသကဲ့သို့ များစွာသော ဥစ္စာတို့ကို လည်းကောင်း၊ များစွာသော အခြံအရံတို့ကို လည်းကောင်း ပေး၏။

ဤသို့ မင်းကြီး အရိုအသေအလေးအမြတ် ပြုအပ်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်း ထိုပြည်၌နေသည်ရှိသော်၊ “အယဒိသမင်းသားသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ မရှိသတတ်။” ဟု ကြားသောကြောင့် မင်း ၇ ယောက်တို့သည် ဗာရာဏသီပြည်ကို ဝန်းရံလာ၍၊ “ပြည်ကိုမူလည်း ပေးမည်လော။ စစ်ထိုးခြင်းကိုမူလည်း ပြုမည်လော။” ဟု စင်းအား သဝဏ်စာကို စေကုန်၏။

မင်းလည်း သေဘေးမှကြောက်သည် ဖြစ်၍။ “ငါ၏နောင်တော်သည် အဘယ်အရပ်၌ နေလေသနည်း။” ဟု မေးမြန်းတော်မူလျှင်၊ ‘တစ်ယောက်သော သမန္တရာဇ်မင်းထံ ခစားလုပ်ကျွေးလျက်နေကြောင်း’ ကို ကြား၍။ “ငါ့နောင်တော် မလာချေသော် ငါ့အသက် မရှိရာပြီ။ ငါ၏စကားဖြင့် နောင်တော်၏ခြေတော်ကို ရှိခိုးကန်တော့၍ ပင့်ဆောင်ချေကြကုန်။” ဟု အမတ်တို့ကို စေလတ်လိုက်၏။

အမတ်တို့လည်း သွား၍ ဘုရားလောင်းအား လျှောက်ကြားကုန်၏။

ဘုရားလောင်းလည်း သမန္တရာဇ်မင်းကို ပန်ကြား၍၊ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်ခဲ့၍၊ ညီတော်အား ‘မကြောက်လင့်’ ဟု ရဲအားပေး၍။

“ငါ အသဒိသမင်းသား ရောက်တော်မူပြီ။ ငါသည် တစ်ချွန်သောမြားဖြင့် အလုံးစုံသော မင်း ၇ ယောက် တို့၏ အသက်ကို သတ်အံ့။ အသက်ရှည်ခြင်းကို အလိုရှိသောသူတို့သည် ပြေးလေကုန်။” ဟု မြားတွင် အက္ခရာမှာစာ ရေး၍ ပစ်လွှတ်လိုက်သော်၊ ပြအိုးပြင်၌ တည်၍ ထမင်းစားကုန်သော မင်း ၇ ယောက်တို့၏ ရွှေလင်ပန်းအနားရေး၌ မြား ကျ၏။ ထိုမင်းတို့သည် စာကိုမြင်သဖြင့် သေဘေးမှကြောက်သောကြောင့် ပြေးကြလေကုန်၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ယင်ငယ်တစ်သောက်လောက်မျှ သွေးကို မထွက်စေဘဲ မင်း ၇ ယောက်တို့ကို ပြေးစေပြီးလျှင် ညီတော်အား ပန်ကြားခဲ့လျက် ရသေ့ရဟန်းပြုပြီးသော် အဘိညာဉ်ကို ဖြစ်စေ၍ အသက်အဆုံး၌ ဗြဟ္မာပြည်သို့ လဲလျောင်းတော်မူ၏။

အသဒိသမင်းသားသည် စတုမဟာရာဇ် တာဝတိံသာတိုင်အောင် မြားကို လွှတ်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သောကြောင့် ‘ဒုရေပါတီ’ မည်၏။

- လျှပ်တစ်ချက် ပြက်သောခဏ၌ မြားတို့ကို ၇ကြိမ်-၈ကြိမ် ပစ်နိုင်သောကြောင့် ‘အက္ခဏဝေဓီ’ မည်၏။
- သားရေထပ်၊ သစ်ပျဉ်ထပ်၊ ကြေးပြားထပ်၊ သံပြားထပ်၊ သဲအပေါင်း၊ ရေအပေါင်း၊ ပျဉ်အပေါင်း ဤ ၇ ထပ်တို့တွင် တစ်ပါးသောလေးသမားတို့သည် သားရေအပေါင်းကို ဖောက်ထွင်းနိုင်သော်လည်း ကျွဲရေကို မဖောက်ထွင်းနိုင်ကြ။ အသဒိသမင်းသားမူကား အထပ် ၁၀၀ ရှိသော ကျွဲရေတို့ကို ဖောက်ထွင်းအောင် ပစ်နိုင်၏။
- တစ်ပါးသော လေးသမားတို့သည် လက် ၈ သစ်ထူသော ရေသဖန်းပျဉ်ကို လည်းကောင်း၊ လက် ၄ သစ်ထူသော ပိတောက်ပျဉ်ကို လည်းကောင်း ဖောက်ထွင်းအောင် ပစ်နိုင်ကြ၏။ ဘုရားလောင်းကား တစ်စပ်တည်းဖွဲ့သော ရေသဖန်းပျဉ်၊ ပိတောက်ပျဉ် အထပ် ၁၀၀ ကိုသော်လည်း ဖောက်ထွင်းအောင် ပစ်နိုင်၏။
- လက် ၂ သစ်ထူသော ကြေးနီပြား၊ လက် ၁ သစ်ထူသော သံပြားတို့ကို ဖောက်ထွင်းအောင် ပစ်နိုင်၏။
- သဲပြည့်သော လှည်း၊ ပျဉ်အတိပြည့်သော လှည်း၊ ကောက်ရိုးအတိပြည့်သော လှည်းတို့ကို ရှေ့နောက် ဖောက်ထွင်းအောင် ပစ်နိုင်၏။
- ရေထဲ၌ ၄ ဥသဘာ၊ ကြည်း၌ ၈ ဥသဘာတိုင်အောင် ရောက်စေနိုင်၏။

ထိုအခါ ညီတော်မင်းသည် အာနန္ဒာ။ အသဒိသမင်းသားသည် ငါဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏။-ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်းရှိသော ဒုကနိပါတ် အသဒိသဇာတ်ကိုထောက်၍ သိရာ၏။-ဟုလိုသည်။

ရန်ခင်း။ ။ ရုစာဒေဝီကြောင့် စွဲမှီသည့်မိစ္ဆာ သမ္မာသို့ကပ်။-ဟူရာ၌

မိစ္ဆာတ္တ။ ။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူငြိသော အင်္ဂတိမင်းကြီးသည် 'ရုစာဒေဝီ' မည်သော သမီးတော်ကြောင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်လေသည်။-ဟူလိုသည်။

မိစ္ဆာရ။ ။ ဤစကား၌ ယထာရုတ တိုက်ရိုက်ကျဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ယူချေသော်၊ 'မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူ၌ ငြိရခြင်းသည် ရုစာဒေဝီကြောင့်'ဟု စကားကျ အစဉ်ရ၏။ သို့သော်လည်း ဤကဲ့သို့ မယူသင့်။

‘အတ္တပ္ပကရဏာလိင်္ဂါ၊ ဩစိတျာကာလဒေသတော။

သဒ္ဒတ္ထာဝိဘယေန္တိ၊ နသဒ္ဒါယေဝ ကေဝလာ။ ။’ဟူသော သဒ္ဒသာရတ္ထဇာလိနိကျမ်း၌ လာသော ဝိဘာသာနှင့်အညီ သင့်လျော်ရာအဓိပ္ပာယ် ရှာ၍ ယူရာသည်။ အဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား

‘ဘဇ္ဇောရ ညောပုတ္တော ဒေဝဒတ္တဿ။’ဟူသော ဥဒါဟရဏ်၌ ‘ရညော’နှင့် ‘ပုတ္တော’ ဟူသောပုဒ်သည် နိစ္ဆာတည်သော်လည်း ရညောက ပုတ္တောသို့ပင်၊ ပုတ္တောကလည်း ရညောသို့ပင် သင့်သောအရာဖြစ်၍ ‘ရညော’ ထလည်း ‘ဘဇ္ဇော’သို့ ငဲ့သည်။ ‘ပုတ္တော’ကလည်း ‘ဒေဝဒတ္တဿ’သို့ ငဲ့သည်။

ဤကဲ့သို့ ‘ရုစာဒေဝီကြောင့်’ ဟူသောစကားသည် သမ္မာသို့ ကပ်ယူသော်၊ နောက်စကားကို ငဲ့သည်။- ဟု ယူရာသည်။

ဤသို့ယူပြန်သော်လည်း ‘ဘဇ္ဇောရညော’မှာလည်း စပ်လျက်၊ ‘ပုတ္တော ဒေဝဒတ္တော’မှာလည်း စပ်လျက် တည်သည် ဖြစ်ရကား၊ ဤရုစာဒေဝီနှင့် သမ္မာသို့ကပ်စကားမှာ ပုဒ်ပဒ်ခြားလျက်တကား။ အဘယ်သို့ စပ်ပါမည်နည်း။-ဟူမူ နဝံပနစီဝရလာဘောန၌ ပနသဒ္ဒါခြားသော်လည်း ‘တိဝဂ္ဂေါ ယဿရညောသင်္ဂဟော’ ဟူသည်၌ ‘ယဿ’ဟူသောပုဒ် ခြားသော်လည်း တိဝဂ္ဂနှင့် သင်္ဂဟကို စပ်၍ရသကဲ့သို့ နဝံနှင့် စီဝရလာဘကို စပ်ရသည်။ ‘ဧကံဗုဒ္ဓန္တရ’မှာလည်း ‘ဧက’နှင့် ‘အန္တရ’ သဒ္ဒါသည် ‘ဗုဒ္ဓ’ ခြားလျက်ရှိသော်လည်း အဓိပ္ပာယ် စပ်ရသည်။

‘ပုဋ္ဌိ ဝေ ပရမာသရာ၊’ ဟူသောဥဒါဟရဏ်၌လည်း ‘ဝေ’ သဒ္ဒါ အလယ်၌ခြားလျက် ‘ပုဋ္ဌိ’ သဒ္ဒါနှင့် ‘ပရမာ’ သဒ္ဒါကို စပ်ယူရသည်။

‘ဧတေဝယာန ပရမော’၌လည်း ‘ဧဝ’သဒ္ဒါခြားလျက် ‘ပရမာ’နှင့် စပ်ရသည်။ ထို့အတူ အကြား၌ရှိသော ပုဒ်ကို ခုန်၍ အဓိပ္ပာယ်စပ်ယူသင့်သည်။

‘စွဲမှီသည့် မိစ္ဆာ’ဟူရာ၌ ‘မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ’ဆိုလိုသည်။ ‘ဒိဋ္ဌိသဒ္ဒါ မပါတကား။’ ဟူအံ့။ ‘စတုပညာသဓာကာမေ၊ ရူပေပနုရသီရယေ’ စသည်တို့၌ ‘ကာမဘဝေ၊ ရူပဘဝေ’ဟူ၍ ဆိုကောင်းလျက်နှင့် ဂါထာ၏အတွင်း၌ဖြစ်သော ‘ဘဝ’ သဒ္ဒါကျေသကဲ့သို့၊ လင်္ကာအယှဉ် စကားစဉ်၏အတွင်းဖြစ်၍ ‘ဒိဋ္ဌိ’သဒ္ဒါ ကျေလေသည်။

‘သမ္မာသို့ကပ်’ ဆိုရာမှာလည်း ‘သမ္မာဒိဋ္ဌိ’ဟု ယူသင့်သည်။

ဤသို့ယူပြန်သော် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကား ဒိဋ္ဌိစေတသိက်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိမှာ ပညာစေတသိက် ဖြစ်သည်။ 'ဒိဋ္ဌိစေတသိက်' သည် ပညာစေတသိက် ဖြစ်လေတော့သည်။ 'ဟု စကား ရောက်ပြန်သည်။

ဤအရာမှာလည်း ဤသို့ ယူရမည်။ 'မိစ္ဆာ' ဆိုသော်လည်း ထို 'စေတသိက်' ဟူသော နာမ်တရားတွင် သာမယူသင့်။ အဝိနာဘာဝဖြစ်သော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ် သဏ္ဍာနပညတ်ဖြစ်သော 'အင်္ဂတိမင်းကြီး' ဟူ၍ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ယူသင့်သည်။

'ပညာလျှင်အား၊ ကောင်းကင်ထိပ်ဖျား၊ နေလျက်ကြားသည်။' ဟူရာ၌ လျှင်သောပညာတရားကိုသာ မယူမူ၍ လျှင်သောပညာရှိသော အရှင်သာရိပုတြာကို။ နေလျက်ကြားမှာလည်း ဘုရားသခင်ကို ယူရသကဲ့သို့၊ 'မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ' အမြင်ငြိသော အင်္ဂတိမင်းကို သမ္မာဒိဋ္ဌိအမြင်ငြိအောင် ပြုလေသည်။ 'ဟု ယူသင့်သည်။

ထိုအကြောင်းကို မဟာနာရဒကဿပဇာတ်တော်^၁ ကို ထောက်၍ သိရ၏။ ထိုဇာတ်ကိုဆိုသော် အလွန်တရ ကျယ်ဝန်းလှရကား ဇာတ်ကျမ်းကိုရှု၍ သိရ၏။

၁။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ် ၅၄၅။ ဇာတ်တော်ကြီး ၁၀ ဘွဲ့အဝင်ဖြစ်သည်။ နာရဒဇာတ်၊ မဟာနာရဒဇာတ်အဖြစ် ထင်ရှားသည်။

ရလပ်အကုန်း

- ရန်ရင်း။** ။ အရပ် ၆ မျိုးကို ရှိခိုးသည်သူဌေးသား ဘုရားကြောင့် ဖြောင့်မှန်။-ဟူရာ၌
- ဗြဟ္မတ္ထ။** ။ သိင်္ဂီလသူဌေးသားသည် ဘုရားပြသ၍ အဖဆိုလိုရင်း အရပ် ၆ ပါးကို ဖြောင့်မှန်စွာ သိ၏။
-ဟူလိုသည်။
- ဗိတ္တာရ။** ။ ထိုအကြောင်းကား ရာဇဂြိုဟ်ပြည် သူဌေးကြီးတစ်ယောက်အား မြေမြှုပ်၍ထားသော ဥစ္စာကား ကုဋေ ၄၀ ရှိ၏။ ထိုမှတစ်ပါး အပေါ်ဝန်ဥစ္စာ သုံးဆောင်စရာလည်း များစွာရှိ၏။ ထိုသူဌေး လင်မယားသည်ကား ရတနာ ၃ ပါးသို့ ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာဖြစ်၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။

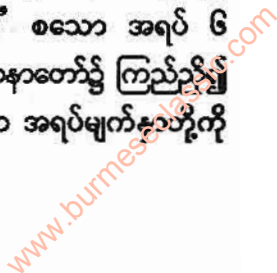
ထိုသူဌေး၏သား သိင်္ဂီလလုလင်ကား ရတနာ ၃ ပါး၌ မကြည်ညို။ ထို့ကြောင့် အမိအဖတို့သည် “ချစ်သား သိင်္ဂီလ။ မြတ်စွာဘုရားသို့ ဆည်းကပ်ပါ။ အရှင်သာရိပုတြာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်၊ အရှင်ကဿပ သို့ ဆည်းကပ်ပါ။ ၈ ကျိပ်သော မဟာသာဝကသို့ ဆည်းကပ်ပါ။” ဟု မပြတ်ဆုံးမကုန်၏။

ထိုသို့ဆုံးမငြားသော်လည်း မိဘတို့စကားကိုပယ်၍ ဤသို့ဆို၏။
“အမိအဖတို့၏ ဆရာဖြစ်သော ရဟန်းတို့အထံ သွားရချေသော် ဦးခေါင်းကိုညွတ်၍ ရှိခိုးရသဖြင့် ငါ၏ ဆရာတော်များ ကျင်နာတော့မည်။ မြေ၌နေ၍ရှိခိုးသော် အဝတ်ပုဆိုး ညစ်နွမ်းလေတော့မည်။ အနီးသို့ချည်းကပ် ဖြောဟော၍ အကျွမ်းဝင်လေသော် ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း အစရှိသောပစ္စည်းတို့ကို လှူဒါန်းရတော့မည်။ ထိုသို့လှူဒါန်း ချွင်းလည်း ဥစ္စာ ကုန်လေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် မိဘတို့၏ဆရာဖြစ်သော ရဟန်းတို့၏အထံသို့ မဆည်းကပ် စဉ်း” ဟု ဆို၍ မသွားဘဲနေ၏။

ထိုသိင်္ဂီလလုလင်ကို မိဘတို့သည် အသက်ရှည်စဉ်ကာလပတ်လုံး ဆုံးမသော်လည်း မတတ်နိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ အဖသူဌေးသည် အသက်ကုန်ခါနီး၌ ‘ငါ့သားအား အဆုံးအမ ပေးအံ့သောငှာအပ်၏။’ ဟု ကြံ၏။
အဘယ်ကဲ့သို့ကြံသနည်းဟူမူကား

“အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်၊ အောက်၊ အထက်-တည်း ဟူသော ဤအရပ် ၆ မျက်နှာကြီး တို့ကို ရှိခိုးရစ်။’-ဟူသော အဆုံးအမစကားကို ငါ မှာကြားအံ့။ ထိုသို့ ကြားအပ်သည်ရှိသော် ငါ့သားသည် ငါဆိုသော အဓိပ္ပာယ်တို့ကို မသိသည်ဖြစ်၍၊ ‘အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်၊ အထက်၊ အောက်’ တည်း ဟူသော အရပ် ၆ မျက်နှာတို့ကို ရှိခိုးရစ်လေအံ့။

‘ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်သော်လည်းကောင်း၊ တပည့်သံဃာတော် မဟာသာဝက အစရှိသော အရှင်မြတ်တို့ သော်လည်းကောင်း၊ ‘အဘယ်အကြောင်းကြောင့် အရပ် ၆ မျက်နှာတို့ကို ရှိခိုး သနည်း။’ ဟု မေးတော်မူလတ္တံ့။ ထိုသို့မေးတော်မူသောအခါ ‘အကျွန်ုပ်အဖသူဌေးသည် အရပ် ၆ မျက်နှာတို့ကို ရှိခိုးရစ်ရမည်။-ဟု မှာသောကြောင့် ရှိခိုးသည်။’ ဟု ဆိုလတ္တံ့။ ထိုအခါ လုလင်ကို အရှင်ကောင်းတို့သည် ‘သင့်အဖ မှာခဲ့သည်ကား ဤအရပ် ၆ မျက်နှာတို့ကို မဆိုလို။ ‘အမိ၊ အဖ၊ ဆရာ’ စသော အရပ် ၆ မျက်နှာတို့ကို ဆိုလိုသတည်း။-ဟု တရားဟောတော်မူလျှင်၊ ငါ့သားသည် မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌ ကြည်ညို၍ အသိုက်ကောင်းမှုကို ပြုလတ္တံ့။’ ဟု ကြံပြီးသော်၊ သားကိုခေါ်၍၊ “ချစ်သား။ ၆ ပါးသော အရပ်မျက်နှာတို့ကို ရှိခိုးရစ်။” ဟုမှာ ထားဆုံးမခြင်းကို ပြုပေသတည်း။

ခပ်သိမ်းသော သားသမီးတို့သည် မိဘ၊ဆရာသမားတို့ အဆုံးစွန် မှာထားခဲ့သောစကားကို ရိုသေလေးမြတ်စွာ မှတ်နာကုန်မြဲဖြစ်သောကြောင့်၊ အဖလွန်လေပြီးသော် သိင်္ဂီလလုလင်သည် ‘အဖ မှာခဲ့သောစကားကို ပြုအံ့။’ ဟု စောစောထလျက် ရာဇဂြိုဟ်မြို့မှ ထွက်၍ မြစ်ဆိပ်၌ ရေချိုးပြီးသော်၊ စွတ်သောပုဆိုး၊ စွတ်သောဆံ ရှိသည်ဖြစ်၍ ‘အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်၊ အောက်၊ အထက်’ဟူသော အရပ် ၆ မျက်နှာတို့ကို ရှိခိုးလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုအကြောင်းကို မြင်တော်မူ၍ ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။

“သူဌေးသား။ သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် စောစောထလျက် ရာဇဂြိုဟ်မြို့မှ ထွက်၍ မြစ်ဆိပ်၌ ရေချိုးပြီးသော်၊ စွတ်သောပုဆိုး၊ စွတ်သောဆံ ရှိသည်ဖြစ်၍ အရပ် ၆ မျက်နှာတို့ကို ရှိခိုးသနည်း။

“သူဌေးသား။ ‘အရိယာတို့၏ ဝိနည်း’ ဟုဆိုအပ်သော အဆုံးအမ၌ ဤသို့ပညတ်ဖြစ်သော အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်၊ အောက်၊ အထက်’တည်းဟူသော အရပ် ၆ မျက်နှာတို့ကို ရှိမခိုးအပ်။ ‘အရိယာတို့၏ ဝိနည်း’ ဟုဆိုအပ်သော အဆုံးအမ၌ ပညတ်ဖြစ်သော အရပ် ၆ မျက်နှာတို့ကို ရှိခိုး၍ အကျိုး မရှိကုန်။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးလှသော အရှင်ဘုရား။ ‘အရိယာတို့၏ ဝိနည်း’ ဟု ဆိုအပ်သော အဆုံးအမ၌တည်ကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့သည် အဘယ်မည်သောအရပ်မျက်နှာတို့ကို ရှိခိုးအပ်သနည်း။ ဘုန်းတော်ကြီးလှသော အရှင်ဘုရား ‘အကျွန်ုပ်တို့ ရှိခိုးအပ်သော အရပ်တည်း’ ဟူသောတရားတော်ကို ဟောတော်မူပါ။” ဟု တောင်းပန်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် “သူဌေးသား။ ကောင်းစွာနှလုံးသွင်းသဖြင့် မှတ်နာလော့။ ငါ ဟောတော်မူအံ့။” ဟုမိန့်တော်မူ၏။

သူဌေးသား သိင်္ဂီလလုလင်သည် “ကောင်းစွာနာပါအံ့” ဟု ဝန်ခံသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သိင်္ဂီလောဝါဒသုတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုသိင်္ဂီလောဝါဒသုတ်၌-

- ၁ - ယုတ်မာစွာသောအကျင့် ၁၄ ပါး။
  - ၂ - ယုတ်မာစွာသော အဆွေခင်ပွန်း ၁ ကျိပ် ၆ ပါး။
  - ၃ - မြတ်သောခင်ပွန်းကောင်း ၁ ကျိပ် ၆ ပါး။
  - ၄ - ရှိခိုးအပ်သော အမိအဖ အစရှိသော အရပ်မျက်နှာကြီး ၆ ပါး။
  - ၅ - မကျင့်အပ်သည်ကို မကျင့်မူ၍ ကျင့်အပ်သည်ကို ကျင့်ခြင်းအကျိုးတရား။ ဤသို့လျှင် ဥဒ္ဓေသအကျဉ်းအားဖြင့် ၅ ပါးတည်း။
- ၁ - ယုတ်မာစွာသော အကျင့် ၁၄ ပါး
- ထို ၅ ပါးတို့တွင် ယုတ်မာစွာသော အကျင့် ၁၄ ပါး ဟူသည်ကား-
    - ကမ္မကိလေသ ၄ ပါး။
    - ပါပကမ္မ ၄ ပါး။
    - အပါယမုခ ၆ ပါး-အားဖြင့် ၁၄ ပါးတည်း။

၁။ အရိယာတို့၏ဝိနည်း = အရိယာတို့၏ဝိနည်း = သူတော်ကောင်းတို့၏အကျင့်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

မုတေဒါကျမ်း

ထိုတွင် 'ကမ္မကိလေသ ၄ ပါး'ဟူသော်ကား

- ၁ - သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်း။
- ၂ - သူမပေးသောဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်း။
- ၃ - သူ့သားအိမ်ရာကို ကျူးလွန်ခြင်း။
- ၄ - မဟုတ်မမှန်ဒဿာ စကားကိုဆိုခြင်း။ ဤသို့အားဖြင့် ၄ ပါး။

ဤ ၄ ပါးသောအကျင့်တို့ကို ကိလေသာဖြင့် ညစ်ညူးခြင်းရှိသော ပုထုဇဉ်တို့သာလျှင် ကျင့်ကုန်၏။ ကိလေသာဖြင့် ညစ်ညူးခြင်းမရှိကုန်သော အရိယာတို့သည် မကျင့်ကုန်။ ထို့ကြောင့် 'ကမ္မကိလေသာ'မည်ကုန်၏။

ပါပကမ္မ ၄ ပါး ဟူသည်ကား-

- ၁ - ဆန္ဒဂတိသို့လိုက်၍ မကောင်းမှုကို ပြုခြင်း။
- ၂ - ဒေါသဂတိသို့လိုက်၍ မကောင်းမှုကို ပြုခြင်း။
- ၃ - ဘယာဂတိသို့လိုက်၍ မကောင်းမှုကိုပြုခြင်း။
- ၄ - မောဟဂတိသို့လိုက်၍ မကောင်းမှုကိုပြုခြင်း။ ဤသို့အားဖြင့် ၄ ပါးတည်း။

ထို ၄ ပါးသောအကျင့်တို့သည် အပါယ် ၄ ပါးသို့ လားစေတတ်သောအကျင့် ဖြစ်သောကြောင့် 'ပါပကမ္မ'

မည်ကုန်၏။

အပါယမုခ ၆ ပါးဟူသော်ကား-

- ၁ - ယစ်မျိုးကို သောက်ခြင်း။
- ၂ - အခါမဲ့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် လှည့်ပတ်သွားလာခြင်း။
- ၃ - ပွဲသဘင် အကြည့်များခြင်း။
- ၄ - ကြွေအန်, ဆိတ်, ကြက်, လောင်းကြူးခြင်း။
- ၅ - မပေါင်းဖော်အပ်သော ခင်ပွန်းတို့နှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်း။
- ၆ - လုံ့လကြီးကုတ် မရှိသည်ဖြစ်၍ ပျင်းရိခြင်း။-ဤသို့ အားဖြင့် ၆ ပါးတည်း။

အကျင့် ၆ ပါးတို့သည် မရသေးသောဥစ္စာတို့ကိုလည်း မရစေတတ်၊ ရပြီးသော ဥစ္စာတို့၏လည်း ပျောက်ခြင်း

အကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် 'အပါယမုခ'မည်၏။

ဤသည်လျှင် ယုတ်မာစွာသော အကျင့် ၁၄ ပါးတို့တည်း။

ကမ္မကိလေသ ၄ ပါး

ထို ၁၄ ပါးတို့တွင် ကမ္မကိလေသ ၄ ပါး၌ အဆုံးအဖြတ်ကို ပဉ္စင်္ဂသီလအဆုံးအဖြတ်ကို ကြည့်၍

သိအပ်၏။

ပါပကမ္မ ၄ ပါး

ပါပကမ္မ ၄ ပါး၌ အဆုံးအဖြတ်ကား

- ၁ - ဤသူသည် ငါ၏အဆွေခင်ပွန်း-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ငါ၏အဆွေ အမျိုး-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ငါ့အား တံစိုးလက်ဆောင်ပေးသောသူ-ဟူ၍လည်းကောင်း ချစ်ခင်လေးမြတ်သောအားဖြင့် အရှင်မဟုတ်သော

- သူကို အရှင်ဖြစ်စေ၏။ ဤသည်လျှင် ဆန္ဒာဂတိသို့ထိုက်၍ မကောင်းမှုကိုပြုသည် မည်၏။
- ၂ - ဤသူသည် ငါ၏ရန်သူ-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ငါ၏အကျိုးမဲ့ကိုပြုဖူးသောသူ-ဟူ၍လည်းကောင်း အမျက်အားဖြင့် အရှင် ဟုတ်သောသူကို အရှင် မဟုတ် ဖြစ်စေ၏။ ဤသည်လျှင် ဒေါသာဂတိသို့ ထိုက်၍ မကောင်းမှုကို ပြုသည်မည်၏။
- ၃ - ဤသူသည် မင်းနှင့်အကျွမ်းဝင်သသူ-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မင်းနှင့် နီးစပ်သောသူ-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ငါ၏အကျိုးမဲ့ကို ပြုနိုင်သသူ-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကြောက်သောအားဖြင့် အရှင် မဟုတ်သောသူကို အရှင် ဖြစ်စေ၏။ ဤသည်လျှင် ဘယာဂတိသို့ထိုက်၍ မကောင်းမှုကိုပြုသည်မည်၏။
- ၄ - အကြင်သူသည် ပညာမရှိ မိုက်မဲတွေဝေသည်ဖြစ်၍ အရှင်မဟုတ်သောသူကို အရှင်ဖြစ်စေ၏။ ဤသည်လျှင် မောဟာဂတိသို့ လိုက်၍ မကောင်းမှုကိုပြုသည်မည်၏။

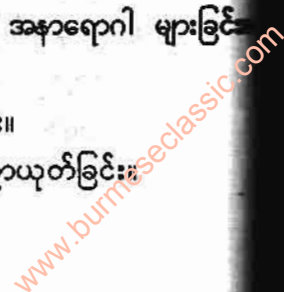
ပေးကမ်းဝေဖန်သောအခါ ဆန္ဒအားဖြင့် အနည်းငယ် ပေးတန်သောသူအား အများပေးအံ့။ ဒေါသအားဖြင့် အများပေးထိုက်သောသူအား အနည်းငယ်ပေးအံ့။ ဘယအားဖြင့် အနည်းငယ် ပေးတန်သောသူအား အများပေးအံ့။ မောဟအားဖြင့် ပေးအပ်၊ မပေးအပ်သည်ကို မသိမူ၍ အနည်းပေးတန်သောသူအား အများ။ အများပေးတန်သောသူအား အနည်းပေးအံ့။ ဤသို့ပေးခြင်းသည် မလားမလိုက်အပ်သော အဂတိ ၄ ပါးသို့ မလိုက်ပြီ။

အကြင်သူသည် အဂတိ ၄ ပါးသို့ လိုက်အံ့။ ထိုသူအား ဆုတ်သောလက္ခဏာသို့ အကျော်အစော၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ၊ အခြံအရံတို့သည် ယုတ်ကုန်၏။ အကြင်သူသည်ကား အဂတိ ၄ ပါးသို့ မလိုက်။ ထိုသူအား ဆန်းသောလက္ခဏာသို့ အကျော်အစော၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ၊ အခြံအရံတို့သည် ပြန့်ပွားကုန်၏။

အဘယ်ပါဠိကို ထောက်၍ သိအပ်သနည်းဟူမူကား
 'ဆန္ဒာ ဒေါသာ ဘယာ မောဟာ၊ ယော ဓမ္မံ အတိဝတ္တတိ။
 နိဟိယတိ တဿ ယသော၊ ကာဠပေက္ခဝ စန္ဒိမာ။ ။'
 'ဆန္ဒာ ဒေါသာ ဘယာ မောဟာ၊ ယော ဓမ္မံ နာတိဝတ္တတိ။
 အာပူရတိ တဿ ယသော၊ သုက္ကပက္ခဝ စန္ဒိမာ။ ။'ဟူသော ပါထေယျပါဠိတော်ကို ထောက်သိရာသတည်း။
 ပါပကမ္မ ၄ ပါးကား ပြီး၏။

အပါယမုခ ၆ ပါး
 အပါယမုခ ၆ ပါးတို့တွင်-

- ၁ - 'ယစ်မျိုးကိုသောက်ခြင်း၌ အပြစ် ၆ ပါး' ဟူသည်ကား
  - ဥစ္စာပစ္စည်းယုတ်ခြင်း။
  - နှုတ်ပူ လက်ကြမ်း ရမ်းကားတတ်သောကြောင့် ခိုက်ရန်များခြင်း။
  - မျက်စိ သီသည်။ လက်ခြေတုန်သည်။ ထမင်းမစား သည်ဖြစ်၍ အနာရောဂါ များခြင်း။
  - အကျော်အစောမှ ယုတ်ခြင်း။ သူကဲ့ရဲ့ခြင်း။
  - အရှက်အကြောက်မရှိ ဖုံးလွှမ်းအပ်သောအင်္ဂါကို မဖုံးလွှမ်းနိုင်ခြင်း။
  - အကျိုး၊ အပြစ်ကို မမြင်နိုင်သည်ဖြစ်၍ အကြံအစည် ဉာဏ်ပညာယုတ်ခြင်း။

ဤသည်လျှင် ယစ်မျိုးကိုသောက်ခြင်း၌ အပြစ် ၆ ပါးတည်း။

၂ - 'အခါမဲ့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်လှည့်ပတ်သွားလာခြင်း၌ အပြစ် ၆ ပါး'ဟူသည်ကား

- ဘေးရန် ဒဏ်သင့်လအံ့သည်-ဥစ္စာပစ္စည်း ပျောက်လအံ့သည်ကို မဆင်ခြင်ဘဲ အလိုဆန္ဒသို့ လိုက်၍ မိမိကိုယ်ကို မစောင့်ရှောက်ခြင်း။
- သားမယားတို့သည် 'ငါတို့အဖေ၊ ငါတို့၏လင်မှ လှည့်ပတ် သွားလာတုံ့သေး၏။ ငါတို့ကား အဘယ်ဆိုဖွယ် ရှိအံ့နည်း။'ဟု လှည့်ပတ်သွားလာသည်ဖြစ်၍ သားမယားတို့ကို မစောင့် မရှောက်နိုင်ခြင်း။
- ခိုးသူတို့သည် 'ဤအိမ်ကား ဆိတ်ငြိမ်၏။'ဟု အလိုရှိတိုင်းယူလေကုန်သဖြင့် ဥစ္စာကို မစောင့် ရှောက်နိုင်ခြင်း။
- တစ်ပါးသောသူတို့ ခိုးဝှက်ခြင်း အစရှိသောမကောင်းမှုကို ပြုလေရာ၍လည်း 'ဤသူပင် ဖြစ်လေရာ၏။'ဟု ယုံမှားသင်္ကာ ရှိလေခြင်း။
- အကြင်အိမ်၌ ဥစ္စာပစ္စည်းကို သူခိုးခိုး၍ ဥစ္စာရှင်တို့ လိုက်လတ်သောအခါ လှည့်ပတ်သွား လာသော ထိုသူကိုမိမိ၍ စွပ်စွဲလေခြင်း။
- ကျား၊ မြွေ စသော ရန်သူတို့၏ဘေးသင့်၍ များစွာသောဒုက္ခဝေဒနာကို ခံရခြင်း။

ဤသည်လျှင် အခါမဲ့ညဉ့်နက်သန်းခေါင် လှည့်ပတ်သွားလာခြင်း၌ အပြစ် ၆ ပါးတည်း။

၃ - 'ပွဲသဘင်ကြည့်များခြင်း၌ အပြစ် ၆ ပါး'ဟူသည်ကား

- 'အဘယ်အရပ်၌ ကခြင်းရှိသနည်း။'ဟူ၍ လည်းကောင်း။
- 'အဘယ်အရပ်၌ သီခြင်းရှိသနည်း။'ဟူ၍ လည်းကောင်း။
- 'အဘယ်အရပ်၌ တီးမှုတ်ခြင်း ရှိသနည်း။'ဟူ၍ လည်းကောင်း။
- 'အဘယ်အရပ်၌ စစ်ထိုးခြင်းကစားသနည်း။'ဟူ၍ လည်းကောင်း။
- 'အဘယ်အရပ်၌ မောင်း၊ ကြေးနင်း အစရှိသည်ကို တီးကြသနည်း။'ဟူ၍ လည်းကောင်း။
- 'အဘယ်အရပ်၌ အိုးစည်တီးကြသနည်း။'ဟူ၍ လည်းကောင်း မေးမြန်း၍၊ ကခြင်း၊ သီခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ကြည့်ရှုနားထောင်အံ့သောငှာ၊ ပန်းနံ့သာ အစရှိသည်ကိုစီရင်၍ ထိုထိုသို့သော အရပ်၌ လှည့်ပတ်သွားလာ သောသူအား လယ်လုပ်ခြင်း၊ ကုန်သွယ်ခြင်း၊ ရောင်းဝယ်ခြင်း အစရှိသောအမှုတို့သည် ပျက်ကုန်၏။ မရသေးသော ဥစ္စာတို့သည်လည်း မရကုန်။ ရပြီးသော ဥစ္စာတို့သည်လည်း မစောင့်ရှောက်သောကြောင့် ပျောက်ပျက်လေကုန်၏။

ဤသည်လျှင် ပွဲသဘင်ကြည့်များခြင်း၌ အပြစ် ၆ ပါးတည်း။

၄ - 'ကြွေအန်၊ ဆိတ်၊ ကြက် လောင်းကြူးခြင်း၌ အပြစ် ၆ ပါး'ဟူသည်ကား

- မိမိနိုင်သောအခါ သူ၏ဥစ္စာအဝတ်အစားကို ကိုင်ငင်လုယက်၍ တောင်းရသောကြောင့် ခိုက်ရန် များခြင်း။
- မိမိရှုံးသောအခါ 'ငါ့ဥစ္စာကို သူရလေသည်။'ဟူ၍ စိုးရိမ်ခြင်း။
- မျက်မှောက်၌ ဥစ္စာပစ္စည်း ပျက်စီး ဆုတ်ယုတ်တတ်ခြင်း။

- တရားဆုံးဖြတ်ရာ၌ သက်သေတည်သည်ရှိသော်၊ 'ဤသူသည် အလောင်းအစားကြူးသူ' ဟူ၍ သက်သေမတည်ရခြင်း။
- 'ဤအလောင်းအစားသည် အမျိုးကောင်းသားတို့၏ အကျင့်မဟုတ်။' ဟူ၍ အဆွေအမျိုးဝင် စွန့်ပစ်လေခြင်း။ ထိုအတူ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတို့သည် ရှောင်ခွာလေခြင်း။
- 'ဤသူသည် အလောင်းအစားကြူးသောသူ ဖြစ်သည်။ သားမယားတို့ကို မကျွေးမမွေးနိုးရာ။' ဟု မိန်းမကောင်းတို့သည် ရှောင်ကြဉ်လေခြင်း။

ဤသည်လျှင် ကြွေအန်၊ ဆိတ်၊ ကြက် စသည် လောင်းကြူးခြင်း၌ အပြစ် ၆ ပါးတည်း။

၅ - 'မပေါင်းဖော်အပ်သည့် ခင်ပွန်းတို့နှင့်ပေါင်းဖော်ခြင်း၌ အပြစ် ၆ ပါး' ဟူသည်ကား

- ကြွေအန်၊ ဆိတ်၊ ကြက် စသည်ကို လောင်းကြူးသောသူ။
- မိန်းမ ကြူးသောသူ။
- အသောက်အစား ကြူးသောသူ။
- စဉ်းလဲစဉ်းစားအတုပြု၍ လှည့်ပတ်တတ်သောသူ။
- မျက်မြင်လှည့်ပတ်တတ်သောသူ။
- တစ်ခုသောအိမ်ကို အများခြံရံခြင်းစသော အမူအရာဆိုးဖြင့် အနိုင်အထက်ပြုတတ်သောသူ။

ဤ ၆ ယောက်သောသူတို့ကိုသာ အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့၍ သူတော်ကောင်းတို့သို့ မဆည်းကပ်လျှင် ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ၌ များစွာသော မကောင်းကျိုးသို့ ရောက်ကုန်ရာ၏။

ဤသည်လျှင် မပေါင်းဖော်အပ်သော ခင်ပွန်းတို့နှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်း၌ အပြစ် ၆ ပါးတည်း။

၆ - 'လုံ့လအားထုတ် ကြိုးကုတ်ခြင်းမရှိ ပျင်းရိခြင်း၌ အပြစ် ၆ ပါး' ဟူသည်ကား

- 'အလွန်အေးလွန်းသည်။' ဟူ၍ အမှုကို မပြုခြင်း။
- 'အလွန်ပူသေးသည်။' ဟူ၍ အမှုကို မပြုခြင်း။
- 'အလွန်မိုးချုပ်ပြီ။' ဟူ၍ အမှုကို မပြုခြင်း။
- 'အလွန်စောသေးသည်။' ဟူ၍ အမှုကို မပြုခြင်း။
- 'မွတ်သိပ်သေးသည်။' ဟူ၍ အမှုကို မပြုခြင်း။
- 'ဝလွန်းသေးသည်။' ဟူ၍ အမှုကို မပြုခြင်း။

ဤသို့ ယိုးယိုးမယ်မယ် ပြုသောအားဖြင့် လုပ်ဖော်ဆောင်ဖက် အစရှိသော သူတို့က 'လာ' ဟူ၍ခေါ်သော်လည်း၊ 'အရိုး ကျိုးချေတော့မည်။ အသား ပွန်းချေတော့ မည်။ နောက်မှလာမည်။' ဟု မီးလုံခြင်း၊ ရေချိုးခြင်း အစရှိသည်ကိုပြုလျက် ထိုထိုသို့သောကိစ္စတို့၌ ယိုးမယ် ရှောင်လွှဲသောသူအား မဖြစ်သေးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည်လည်း မဖြစ်ကုန်ရာ။ ဖြစ်ပြီးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ တို့သည်လည်း ပျက်စီးကုန်ရာ၏။

ဤသည်လျှင် လုံ့လအားထုတ် ကြိုးကုတ်ခြင်းမရှိ ပျင်းရိခြင်း၌ အပြစ် ၆ ပါးတည်း။

ထို အပါယမုခ ၆ ပါးတို့တွင် ယစ်မျိုးကို သောက်ခြင်းအပြစ်သည် ကြီးလှ၏။

ယစ်မျိုးကို သောက်သော သူတို့သဘောကား သမုဒ္ဒရာရေသည် အရက် ဖြစ်ငြားသော်လည်း မရောင့်ရဲရာ။ အရက်ကို မစောင့်ရာ။ မပြစ်မှား အပ်သော သူတို့ကို ပြစ်မှားရာ၏။ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်း အစရှိသောအမှုကို ငြုရာ၏။ သူတော်ကောင်းတို့ ကဲ့ရဲ့အပ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်ရာ၏။ ဘုရား အစရှိသောသူမြတ်တို့၏ အကျင့်ကို ယုံသည်ဖြစ်၍ အပါယ် ၄ ပါးသို့ လားရာ၏။ တော်တော်ငြားငြား လူဖြစ်ပါသော်လည်း ရူးသွပ်သည်သာ ဖြစ်ရာ၏။ သုံးဆောင်စရာ ဥစ္စာပစ္စည်း မရှိသည်ဖြစ်၍ အထီးကျန်ခြင်း အစရှိသော အပြစ်တို့ကို ခံရရာ၏။

အကြင်သူသည် နေမြင့်အောင် အိပ်ခြင်း၊ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကို ကျင့်ခြင်း၊ ခိုက်ရန် များခြင်း၊ အကျိုးမရှိသော အာယက်ကို ပြုခြင်း၊ မကောင်းသောအဆွေခင်ပွန်းကို ပေါင်းဖော်ခြင်း၊ လောင်းကြူးခြင်း၊ သေအရက်သောက် ခြားခြင်း၊ ပွဲသဘင်ကြည့်ကြူးခြင်း၊ နေ့အခါ အိပ်တတ်ခြင်း၊ အခါမဲ့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် လှည့်ပတ်သွားလာ ခြင်း၊ အမိနှင့်အတူ မြတ်နိုးအပ်သောမိန်းမတို့ကို သွားလာခြင်း၊ ယုတ်မာသောသူကို မှီဝဲဆည်းကပ်ခြင်း၊ ပညာရှိသော သူတော်ကောင်းကို မမှီဝဲ မဆည်းကပ်ခြင်း၊ အချမ်း၊ အပူစသည်ကို မခန့်တွက်ယိုးမယ်ပြု၍ ပျင်းရိခြင်း။-ဤသို့ သောအကျင့်ကို ကျင့်၏။ ထိုသူအား ပစ္စုပ္ပန်လည်းကောင်း၊ သံသရာ၌လည်းကောင်း ဆုတ်သော လာဘ်သပ္ပကာ ရှိသည် လျော့ညံ့ဆုတ်ယုတ်လေရာ၏။ ကျောက်ဖျာ ရေထဲ ပေါ်လာခဲ့သို့ သံသရာ၌ နစ်မွမ်းရလေကုန်၏။

အကြင်သူသည် နေ၌ မအိပ်ခြင်း၊ ညဉ့်၌ ထကြွခြင်း၊ ကြွအန်၊ ဆိတ်၊ ကြက်၊ မိန်းမ၊ ပွဲသဘင်၊ သေအရက် မသောက်ကြူးခြင်း၊ အခါမဲ့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် မလှည့်ပတ်ခြင်း၊ ယုတ်မာသောသူကို မမှီဝဲ ဆည်းကပ်ခြင်း၊ အချမ်း၊ အပူအစရှိသည်ကို မခန့်မတွတ် မြက်မျှမမှတ် အမှုကို မပြုခြင်း။ ဤသို့သောအကျင့်ကို နှိပ်စို့၏။ ထိုသူတော်ကောင်းအား ဆန်းသောလက္ခဏာ သို့ အကျော်အစော၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ၊ အခြံအရံ၊ လာဘ် သပ္ပကာတို့သည် တိုးတက်စီးပွား များသည်ဖြစ်ရာ၏။

ဤအရာ၌ မကောင်းသောအကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သောသူတို့အား ဥပမာကား ပစ်အပ်သောမြားသည် လက်မှ ဆွတ်လျှင်ပင် ပျောက်ပျက်လေသည်ဖြစ်၍ ပိုးရွခြပုန်းအစာ ဖြစ်လေသကဲ့သို့၊ သူတော်မဟုတ်သော သူတို့၏ အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သောသူတို့သည် ကျော်စောထင်ရှားအောင်ပြုသော်လည်း နောင်သောအခါ ပျက်စီးကုန်ရာ၏။ ကောင်းသောအကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သောသူတို့အား ဥပမာကား ညဉ့်အခါ မြင့်စွာသောတောင်ထိပ်၌ တောက်သောမီးပုံ ဖြစ်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ညဉ့်အခါ တင့်တယ်စွာထွန်းလင်းသော လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း ကျော်စော ထင်ရှားစွာဖြစ်ကုန်ရာ၏။

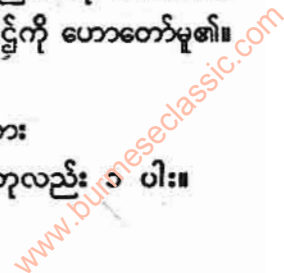
အပါယမုခအဆုံးအဖြတ်ကား ပြီး၏။

- ယုတ်မာစွာသောအဆွေခင်ပွန်း ၁၆ ပါး

ဤသို့ 'ကမ္မကိလေသာ ၄ ပါး၊ ပါပကမ္မ ၄ ပါး၊ အပါယမုခ ၆ ပါး'တည်းဟူသော ၁၄ ပါးကုန်သော ကောင်းသော အကျင့်တရားတို့ကို ဟောတော်မူဦး၍၊ ထို ၁၄ ပါးကုန်သော အကျင့်တရားတို့သည် အဆွေခင်ပွန်း ကောင်းမဟုတ် ယုတ်မာသောအဆွေခင်ပွန်းတို့ကို မှီဝဲဆည်းကပ်သောကြောင့် ဖြစ်သတည်း။-ဟု ဟောတော် မူ၍ 'စတ္တာရော မေ ဂဟပတိ ပုတ္တ အမိတ္တာ မိတ္တပဋိဂ္ဂဟကာ ဝေဒိတဗ္ဗာ' အစရှိသောပါဠိကို ဟောတော်မူ၏။

ပါဠိ၏ အဓိပ္ပာယ်သော်ကား

- 'သူဌေးသား။ ခင်ပွန်းယောင် ခင်ပွန်းတုတို့ကား ၄ ပါးတည်း။ ၄ပါး' ဟူသော်ကား
- သူပစ္စည်းကိုသာ ရအောင်ပြုတတ်သော 'အညဒတ္တုဟရ'မည်သော ခင်ပွန်းတုလည်း ၁ ပါး။

- နှုတ်ဖြင့်သာ ပေးအံ့သကဲ့သို့ဆိုသော 'ဝစီပရမ' မည်သောခင်ပွန်းတုလည်း ၁ ပါး။
- နှုတ်ခွန်းချိုသာ သူ့အကြိုက်ကို လိုက်လျော ပြောဆိုတတ်သော 'အနုပိယဘာဏီ' မည်သော ခင်ပွန်းတုလည်း ၁ ပါး။
- အကျိုးမရှိ မကောင်းသော ပျက်စီးကြောင်းအမှု၌သာ အတော်ပြုတတ်သော 'အပါယသဟာယ' မည်သော ခင်ပွန်းတုလည်း ၁ ပါး။ ။ဤသို့ အားဖြင့် ၄ ပါးတည်း။

ထို ၄ ပါးသော ခင်ပွန်းတုတို့တွင် ၁ ပါး ၁ ပါးသော ခင်ပွန်းတု၌လည်း ၄ ပါး ၄ ပါးစီ ပြားပြန်ရကား ၁ ကျိပ် ၆ ပါး အပြားရှိ၏။ အဘယ်သို့ ၁ ကျိပ် ၆ ပါး အပြားရှိသနည်း ဟူမူကား

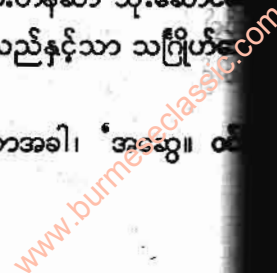
၁-အညဒတ္တုဟရ ခင်ပွန်းတု ၄ ယောက်

- အဆွေခင်ပွန်းအိမ်သို့ လက်ချည်းသာ လာလတ်၍၊ 'အဆွေဝတ်သောပုဆိုး ကောင်းလှ၏။ အဆွေဆင်သောတန်ဆာ ကောင်းလှ၏။' စသည်ဖြင့် အဖန်တလဲလဲသာ ချီးမွမ်းလျက် သူ့ဥစ္စာကိုသာ ရအောင်ပြုသော ခင်ပွန်းတုလည်း ၁ ပါး။
- အနည်း၊ အညံ့သော လက်ဆောင်ဖြင့်လာ၍ အဆွေခင်ပွန်းအိမ်မှ အများ၊ အကောင်းရအောင် ပြုသွားသော ခင်ပွန်းတုလည်း ၁ ပါး။
- မိမိအိမ်၌ ဘေးဘယ အမှုကိစ္စရှိသောအခါ ထိုအမှုကိစ္စကို ပြုစေလို၍သာလျှင် ထိုသူ့အိမ်၌ ကျွန်ုပ်တို့ ဖြစ်၍ မိမိကိစ္စပြီးလျှင် ပြန်၍မကြည့်တတ်သော ခင်ပွန်းတုလည်း ၁ ပါး။
- အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်ဖြင့် ချစ်ခင်လေးမြတ်၍ကား မပေါင်းဖက်။ မိမိအကျိုးစီးပွားကို လိုသဖြင့်သာ ပေါင်းဖက်သော ခင်ပွန်းတုလည်း ၁ ပါး။

ဤ ၄ ပါးသောခင်ပွန်းတို့သည် သူ့ဥစ္စာပစ္စည်းကိုသာ ဆောင်ယူတတ်သောကြောင့် 'အညဒတ္တုဟရ' မည်သော ခင်ပွန်းတုတို့တည်း။

၂-ဝစီပရမ ခင်ပွန်းတု ၄ ယောက်

- အဆွေခင်ပွန်းလာလတ်သော် 'ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်း အဘယ်ကြောင့်သို့ သင်ကြာလေသနည်း။ ယခင် မလာပါ။ အလျင် ငါတို့မှာ ကောက်ပဲ ကောင်းလှ၏။ ပြည့်စုံလှ၏။ များသောသလေးစပါး ထားသည်။ ငါ့အဆွေခင်ပွန်း လာလတ်မည်။-ဟူ၍ပင် မျှော်လျက်နေသည်။ မလာပါ။ ယခုမူတကုန်ခဲ့ပြီ။' ဟူ၍ လွန်လေပြီးသည်နှင့်သာ သင်္ဂြိုဟ်သော ခင်ပွန်းတုလည်း ၁ ပါး။
- အဆွေခင်ပွန်း လာလတ်သော် 'နောင်သောအခါ ဤမည်သော နေ့၊ လ ရောက်လျှင် ငါတို့မှာ ကောက်ပဲအသီးအနှံ ဖြစ်လအံ့။ ထိုအခါမှ ခင်ပွန်းကိုပေး၍ စားသောက်စိမ့်မည်။ ယနေ့သော်လည်း ပေးစရာ မရှိသေး။' ဟူ၍ လာလတ္တံ့သည်နှင့်သာ သင်္ဂြိုဟ်သော ခင်ပွန်းတုလည်း ၁ ပါး။
- ဆင်၊ မြင်း စီးလျက်သွားခိုက် အဆွေခင်ပွန်းကိုမြင်လျှင် 'ငါ့အဆွေ စီးလာလှည့်။' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ 'ငါ့တွင် ဝတ်စားတန်ဆာသည် ငါ့အဆွေနှင့် တော်လှ၏။ ငါ့တွင် ဝတ်စားတန်ဆာ သုံးဆောင်ကြ၍အဝတ်ပြင် မရှိ၍သာ မပေးရသည်။' ဟူ၍ လည်းကောင်း။ အကျိုးမရှိသည်နှင့်သာ သင်္ဂြိုဟ်သော ခင်ပွန်းတုလည်း ၁ ပါး။
- အဆွေခင်ပွန်းသည် အလိုရှိ၍ လှည်း၊ နွား အစရှိသည်ကို ငှားရမ်းသောအခါ၊ 'အဆွေ။ ထို

အနုပညာ

ကျိုးခဲ့သည်။ လှည်းဘီးကွဲခဲ့သည်။ ပုံတောင်းကွဲခဲ့သည်။ နွား၊ကျွဲ လက်၊မြေ နာခဲ့သည်။ အဝတ် တန်ဆာ နှမ်းနယ်ခဲ့သည်။ ဟူ၍ အပျက်အစီးကိုသာဆိုသော ခင်ပွန်းတူလည်း ၁ ပါး။

ဤ ၄ ပါးသောခင်ပွန်းတို့သည် မပေးဘဲလျက် ပေးမည်ကဲ့သို့၊ မချစ်ဘဲလျက် ချစ်မည်ကဲ့သို့ နှုတ်ဖြင့် အာယာစွာဆိုတတ်သောကြောင့် 'ဝစီပရမ' မည်သော ခင်ပွန်းတူတို့တည်း။

၃-အနုပညာအင်ပွန်းတူ ၄ ယောက်

- သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်း အစရှိသော မကောင်းမှုတစ်စုံတစ်ခုကို ပြု၍တိုင်ပင်သော်၊ "အဆွေ။ ဤအကြံသည် သင့်မြတ်၏။ ကောင်းလှ၏။" ဟု မသင့်ရာ၌ လိုက်လျောခွင့်ပြုသော ခင်ပွန်းတူလည်း ၁ ပါး။
- အလှူပေးခြင်း၊ သီတင်းသီလ သုံးခြင်း အစရှိသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုလို၍ တိုင်ပင်သည်ရှိသော်၊ ထိုသူ၏ အလိုနှင့်လျော်စွာ ကောင်းမှုအရာကိုလည်း လိုက်လျောခွင့်ပြုတတ်သော ခင်ပွန်းတူလည်း ၁ ပါး။
- မျက်မှောက်၌မူကား 'ငါ့အဆွေ အဆင်းလှ၏။ အရွယ်ကောင်း၏။ ပညာရှိ၏။ အတတ်အလိမ္မာ ရှိ၏။ တော်ဖြောင့်မှန်ကန်၏။' ဟု ချီးမွမ်းမြှောက်စား၍ဆိုသော ခင်ပွန်းတူလည်း ၁ ပါး။
- မျက်စိကွယ်လျှင် 'လူသည် ကောက်ကျစ်၏။ အမြော်အမြင်မရှိ။ ပညာနည်း၏။ သီတင်းသီလလည်း မရှိ။ အသိအလိမ္မာလည်း မရှိ။ လောဘရမ္မက် ကြီး၏။' ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် အပြစ်ကိုဆိုသော ခင်ပွန်းတူလည်း ၁ ပါး။

ဤ ၄ ပါးသော ခင်ပွန်းတို့သည် ချစ်သောအယောင်ဖြင့် သူ့အကြိုက်ကို လိုက်လျောပြောဆိုတတ်သော ကြောင့် 'အနုပညာအင်ပွန်းတူ' မည်သော ခင်ပွန်းတူတို့တည်း။

၄-အပါယသဟာယ ခင်ပွန်းတူ ၄ ယောက်

- သေသောကံခြင်း၊ ယစ်ဝပျော်မြူးခြင်းအမှုတို့၌ ညီညွတ်၍ အဖော်ပြုတတ်သော ခင်ပွန်းတူလည်း ၁ ပါး။
- အခါမဲ့ညဉ့်နက်သန်းခေါင်၊ ခရီးကွေ့ခရီးကောက်၊ အိမ်ကြားရွာကြား သွားလာရာ၌ ညီညွတ်၍ အဖော်ပြုတတ်သော ခင်ပွန်းတူလည်း ၁ ပါး။
- ကခြင်း၊ သီခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်း၊ ပွဲလမ်းသဘင်ကြည့်ရှုခြင်း၌ ညီညွတ်၍ အဖော်ပြုတတ်သော ခင်ပွန်းတူလည်း ၁ ပါး။
- ကြက်တိုက်၊ အန်ခတ် အစရှိသော လောင်းကစား လောင်းစားမှု၌ ညီညွတ်၍ အဖော်ပြုတတ်သော ခင်ပွန်းတူလည်း ၁ ပါး။

ဤ ၄ ပါးသော ခင်ပွန်းတို့သည် စည်းစိမ်ချမ်းသာ၊ ဥစ္စာရွှေငွေ လျောယုတ် ပျက်စီးအံ့သောအကြောင်း၌သာ ပြုတတ်သောကြောင့် 'အပါယသဟာယ' မည်သော ခင်ပွန်းတူတို့တည်း။

ဤသို့လျှင်

- ၁ - 'အညဒတ္တုဟရ' မည်သောခင်ပွန်းတူ၊
- ၂ - 'ဝစီပရမ' မည်သောခင်ပွန်းတူ၊

ဇွန်စိကွယ်လျှင် = မျက်စိကွယ်၌

၃ - 'အနုပိယဘာဏီ' မည်သောခင်ပွန်းတု၊

၄ - 'အပါယသဟာယ' မည်သောခင်ပွန်းတု အားဖြင့် ၄ ပါး။

ထို ၄ ပါးတို့တွင် ၁ ပါး-၁ ပါး၌ ၄ ပါး - ၄ ပါးစီ ပြားပြန်သောကြောင့် ယုတ်မာစွာသော ခင်ပွန်း ၁ ကျိပ် ၆ ပါး ဖြစ်သတည်း။

ဤခင်ပွန်းယုတ်တို့ကို ပေါင်းဖော်သောသူတို့သည် ပစ္စုပ္ပန်၌ လည်းကောင်း၊ သံသရာ၌ လည်းကောင်း ယုတ်မာ ပျက်စီးကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ခင်ပွန်းယုတ်၊ ခင်ပွန်းယောင်၊ ခင်ပွန်းတုတို့ကို ဘေးရန်ရှိသောခရီးကဲ့သို့ ကြည့်ကုန်ရာ၏။

အဘယ် ပါဠိကိုထောက်၍ သိရသနည်းဟူမူကား-

'ဧတေအမိတ္တေ စတ္တာရော၊ ဣတိဝိညာယ ပဏ္ဍိတော။

အာရကာ ပရိဝဇ္ဇေယျ၊ မဂ္ဂသပ္ပဋိဘယံယထာ။ ။' ဟူသော ယုတ်ပါထေယျပါဠိတော်ကို ထောက်၍ သိရသတည်း။

၃ - မြတ်သောအဆွေခင်ပွန်း ၁၆ ပါး

ဤသို့ ကြည့်အပ်သော၊ ယုတ်မာစွာသော၊ ခင်ပွန်းယောင် ခင်ပွန်းတုတို့ကို ဟောတော်မူပြီး၍ အမြဲဟူ၍ အပ်သော ခင်ပွန်းကောင်းတို့ကို ဟောတော်မူလိုသော မြတ်စွာဘုရားသည် 'စတ္တာရော မေ ဂဟပတိပုဂ္ဂိုလ် မိတ္တာ သုဟဒါ ဝေဒိတဗ္ဗာ' စသောပါဠိကို မိန့်တော်မူသတည်း။ ထိုပါဠိ၏ အဓိပ္ပာယ်ကား

'သုဋ္ဌေးသား။ ခင်ပွန်းကောင်းတို့သည် ၄ ပါး အပြားရှိ၏။ ၄ ပါး ဟူသည်ကား

- ကျေးဇူးအထူးကို ပြုတတ်သော 'ဥပကာရီ' ခင်ပွန်းကောင်းလည်း ၁ ပါး။
  - ဆင်းရဲဖက်၊ ချမ်းသာဖက်ဖြစ်သော 'သာမန သုခဒက္ခ' မည်သော ခင်ပွန်းကောင်းလည်း ၁ ပါး။
  - ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာအကျိုးစီးပွားကို ကြားပေတတ်သော 'အတ္တက္ခာယီ' မည်သော ခင်ပွန်းကောင်းလည်း ၁ ပါး။
  - အဟုတ်အဟတ်ဖြင့် သနားကြင်နာတတ်သော 'အနုကမ္မ' မည်သော ခင်ပွန်းကောင်းလည်း ၁ ပါး။
- ဤသို့အားဖြင့် ၄ ပါး အပြားရှိ၏။

ထို ၄ ပါးတို့တွင် ၁ ပါး-၁ ပါး၌ ၄ ပါး-၄ ပါးစီပြားရကား ၁ ကျိပ် ၆ ပါး အပြားရှိ၏။ အဘယ်

၁ ကျိပ် ၆ ပါး ပြားသနည်း ဟူမူကား

၁-ဥပကာရီ ခင်ပွန်းကောင်း ၄ ယောက်

- ယစ်မျိုးကို သောက်မိ၍ ရွာတံခါး၊ ခရီးဆုံအစရှိသည်တို့၌ အိပ်ပျော်သောအဆွေခင်ပွန်းကို မြင်စေရန် 'တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် အဝတ်တန်ဆာကို သော်လည်းကောင်း ယူခဲ့ရာ၏။ သစ်၊ စားစရာ စသော ဘေးရန်သော်လည်း သင့်ခဲ့ရာ၏။' ဟု စောင့်ရှောက်လျက်နေ၍ နိုးမှ ခေါ်၍သွားခြင်း စသည် မှုလျော့သော အခါ စောင့်ရှောက်သော ခင်ပွန်းကောင်း ၁ ပါး။
- အဆွေခင်ပွန်းအိမ် အစရှိသည်တို့၌ မှုလျော့၍ ဟင်းလင်းပက်လက် ရှိသောဥစ္စာတို့ကို တွေ့မြင်ရန် 'ငါ့အဆွေ၏ ဥစ္စာပစ္စည်း ပျောက်ပျက်အံ့သည်။' ဟု မိမိပစ္စည်းကိုကဲ့သို့ သိမ်းဆည်း စောင့်ရှောက်ခြင်းကိုပြုသော ခင်ပွန်းကောင်းလည်း ၁ ပါး။

- ဘေးဥပဒွေဝေါရှိ၍ ကြောက်လန့်သောအခါ 'အဆွေ။ မကြောက်လင့်။ ငါသို့သော အဆွေခင်ပွန်းရှိလျက် အဘယ်ကို ကြောက်ရအံ့နည်း။' ဟု သက်သာရာရစေလျက် ထိုဘေးကိုဖျောက်၍ ကိုးကွယ်ရာဖြစ် တတ်သော ခင်ပွန်းကောင်းလည်း ၁ ပါး။
- သုံးခွင့်စွဲခွင့် အမှုကိစ္စပေါ်ပေါက်သဖြင့် အလိုရှိ၍ မိမိထံ ခင်ပွန်းလာလတ်သော် ၁ သပြာ အလိုရှိ သည်ကို '၁ သပြာနှင့်မလောက်သေး။ ၂ သပြာ စသည်ယူလေ။' ဟု လိုသည်ထက် ၂ ဆတက်သော ဥစ္စာ အစရှိသည်ပေး၍ အမှုကိစ္စကို ပြီးစီးလေအောင် ပြုတတ်သော အဆွေခင်ပွန်းကောင်းလည်း ၁ ပါး။

ဤ ၄ ပါးသော ခင်ပွန်းကောင်းတို့သည်ကား ကျေးဇူးပြုတတ်သောကြောင့် 'ဥပကာရီ' ခင်ပွန်းကောင်းတို့ မည်ကုန်၏။

၂-သမာနသုခ ဒုက္ခခင်ပွန်းကောင်း ၄ ယောက်

- မိမိ၏လျှို့ဝှက်သောစကားကို 'ငါ့အဆွေအား ကြားအပ်ပေ၏။' ဟု အဆွေခင်ပွန်းအား ကြားပေတတ် သော အဆွေခင်ပွန်းကောင်းလည်း ၁ ပါး။
- အဆွေခင်ပွန်း၏ လျှို့ဝှက်သောစကားကို သူတစ်ပါးတို့ မကြားသိရအောင် စောင့်ရှောက်သော ခင်ပွန်း ကောင်းလည်း ၁ ပါး။
- ဘေးအန္တရာယ်ရှိသောအခါ မပစ်မပယ်အပေါင်းအဖော်ရသော အဆွေခင်ပွန်းကောင်းလည်း ၁ ပါး။
- အဆွေခင်ပွန်း၏ အကျိုးငှာဖြစ်က မိမိ၏အသက်ကိုသော်လည်း မရေတွက်မှု၍ စွန့်လျက် အဆွေ ခင်ပွန်း၏ အမှုကိုပြုသော ခင်ပွန်းကောင်းလည်း ၁ ပါး။

ဤ ၄ ပါးသော ခင်ပွန်းတို့သည်ကား ဆင်းရဲချမ်းသာဘက်ဖြစ်သောကြောင့် 'သမာနသုခဒုက္ခ' ခင်ပွန်း ကောင်းတို့ မည်ကုန်၏။

၃-အတ္တက္ခာယီ ခင်ပွန်းကောင်း ၄ ယောက်

- မိမိခင်ပွန်းဖြစ်သူသည် သူ့အသက်သတ်ခြင်း အစရှိသော 'အကုသလကမ္မ မကောင်းမှုကိုပြုသည်။' ဟု ကြားလျှင်၊ 'ဤအမှုကို မပြုသင့်။' ဟူ၍ တားမြစ်သော ခင်ပွန်းကောင်းလည်း ၁ ပါး။
- 'သရဏဂုံ တည်ဆောက်လော့။ ပဉ္စသီလ၊ အဋ္ဌသီလ၊ ဒသသီလ ဆောက်တည်လော့။ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာ စီးဖြန်းလော့။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုလော့။' ဟု တိုက်တွန်းနှိုးဆော်သော ခင်ပွန်းကောင်းလည်း ၁ ပါး။
- မကြားစဖူးသော သိမ်မွေ့နက်နဲခက်ခဲသော မှတ်သားဖွယ်ကိုကြားပေသော ခင်ပွန်းကောင်းလည်း ၁ ပါး။
- 'ဤသို့သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုကုန်သောသူတို့သည် လူကောင်း၊ နတ်ကောင်းဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကို ရကုန်၏။' ဟု လမ်းကောင်းကို ကြားပေတတ်သော ခင်ပွန်းကောင်းလည်း ၁ ပါး။

ဤ ၄ ပါးသော ခင်ပွန်းတို့သည် ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာအကျိုးစီးပွားကို ကြားပေတတ်သောကြောင့် 'အတ္တက္ခာယီ' ခင်ပွန်းကောင်းတို့ မည်ကုန်၏။

၄-အနုကမ္မက အဆွေခင်ပွန်းကောင်း ၄ ယောက်

- မိမိအဆွေခင်ပွန်း၏ အကျိုးစီးပွား လျော့ပါးဆုတ်ယုတ်လေသည်ကို လည်းကောင်း၊ အခြွေအရံ၊ သား မယား ပျက်စီးလေသည်ကို လည်းကောင်း မသက်မသာ ဗျာပါစိုးရိမ်ခြင်းရှိသော ခင်ပွန်းကောင်း လည်း ၁ ပါး။
- အဆွေခင်ပွန်း၌ စည်းစိမ်ချမ်းသာ၊ အခြွေအရံ တိုးပွားပြည့်စုံသည်ကို ကြားမြင်လျှင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာရှိသော ခင်ပွန်းကောင်းလည်း ၁ ပါး။
- မျက်ကွယ်ရာရပ်တို့၌ သူတစ်ပါးတို့သည် 'ဤသူကား အဆင်းမလှ။ ကြည့်ဖွယ် မရှိ။ အမျိုးမစောင့်။ အကျင့်သီလမရှိ။' စသည်ဖြင့် အဆွေခင်ပွန်းအား ကဲ့ရဲ့စကားဆိုသည်ကို ကြားလတ်သော်၊ 'သည့်နှယ် မဆိုလင့်။ ထိုသူသည် အဆင်းလှ၏။ ကြည့်ညိုဖွယ်ရှိ၏။ အမျိုးအရိုး စောင့်ပေ၏။ အကျင့်သီလ ရှိပေ၏။ ဤသို့ အစရှိသဖြင့်ဆို၍ သူတစ်ပါးတို့ ကဲ့ရဲ့လေသောစကားကို မြစ်တားသော ခင်ပွန်း ကောင်းလည်း ၁ ပါး။
- 'ဤသူသည် အရောင်အဆင်းလှ၏။ ကြည့်ညိုဖွယ်ရှိ၏။ အမျိုးအနွယ် သန်ရှင်းစင်ကြယ်၏။ အမျိုးအရိုး ညီညွတ်စွာ သီတင်းသီလ၊ ဗဟုသုတဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံ၏။' ဤသို့အစရှိသဖြင့် အဆွေခင်ပွန်းအား ချီးမွမ်းသော စကားကိုကြားလျှင်၊ 'အရှင်တို့ဆိုတိုင်း မှန်၏။ ထိုသူသည် ဤသို့သောကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံ၏။' ဟူ၍ ချီးမွမ်းမြှောက်စားသော ခင်ပွန်းကောင်းလည်း ၁ ပါး။

ဤ ၄ ပါးသော ခင်ပွန်းကောင်းတို့သည် မြတ်နိုးချစ်ခင် ကြင်နာသနားခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် 'အနုကမ္မက' ခင်ပွန်းကောင်းတို့ မည်ကုန်၏။

ဤသို့လျှင်

- ၁ - 'ဥပကာရီ' မည်သော ခင်ပွန်းကောင်း။
- ၂ - 'သမာနသုခဒုက္ခ' မည်သော ခင်ပွန်းကောင်း။
- ၃ - 'အတ္တက္ခာယီ' မည်သောခင်ပွန်းကောင်း။
- ၄ - 'အနုကမ္မက' မည်သောခင်ပွန်းကောင်းအားဖြင့် ၄ ပါး။

ဤခင်ပွန်း ၄ ပါးတို့တွင် ၁ ပါး-၁ ပါး၌ ၄ ပါး-၄ ပါးစီ ပြားပြန်သောကြောင့် ၁ ကျိပ် ၆ ဝါ ဖြစ်သတည်း။

ဤ ၁ ကျိပ် ၆ ပါးသော ခင်ပွန်းကောင်းတို့ကို မပြတ်မှီဝဲ ဆည်းကပ်ရာ၏။ ဥပမာကား-အမိသည် မိမိ၏ရင်၌ဖြစ်သော အလွန် ချစ်ခင်အပ်သော တစ်ယောက်တည်းသောသားကို မှီဝဲသကဲ့သို့ မှီဝဲဆည်းကပ်ရာ၏။ ဤသို့သော အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတို့နှင့် ပေါင်းဖက်ကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့သည် ည၌အခါ တော် ထိပ်၌ ပြောင်ပြောင်တောက်သော မီးကဲ့သို့ ကျော်စောထင်ရှားကုန်ရာ၏။

ထိုအဆွေခင်ပွန်းယောင် အဆွေခင်ပွန်းအတူတို့၏ လည်းကောင်း၊ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတို့၏ လည်းကောင်း လက္ခဏာကို အဘယ်သို့ ကြားမြင်၍ သိရအံ့နည်းဟူမူ၊ အဆွေခင်ပွန်းကောင်း မဟုတ် ယုတ်မာသော အဆွေခင်ပွန်း ယောင်၊ အဆွေခင်ပွန်းတု ဖြစ်သောသူသည်

- ၁- မိမိကိုမြင်လျှင် ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်သော အခြင်းအရာ မရှိ။

- ၂- မိမိဆိုသောစကားကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မပြု။
- ၃- ကြည့်သော်လည်း ကြည့်တုံ့မကြည့်။ မျက်နှာလွဲ၍နေ၏။
- ၄- မိမိဆိုသောစကား၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ကိုသာ ပြု၍ ဆို၏။
- ၅- မိမိ၏အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသော အဆွေခင်ပွန်းနှင့် မပေါင်းဖက်။
- ၆- မိမိ၏ရန်သူ၊ မိမိ၏အကျိုးစီးပွားကို မလိုသောသူနှင့် ပေါင်းဖက်၏။
- ၇- မိမိ၏မျက်ကွယ်၌ သူတစ်ပါးတို့ ချီးမွမ်းသောစကား၊ အစီးအပွား အကျိုးကိုဆိုသော စကားကို ကြားလျှင် မြစ်တား၏။
- ၈- မျက်ကွယ်ရာ မိမိကို ရွတ်ချပြစ်တင် ကဲ့ရဲ့ဆဲရေး ဆိုမြည်သောသူတို့အား ချီးမွမ်းမြှောက်စား အားပေး၏။
- ၉- သူတစ်ပါးတို့၏ လျှို့ဝှက်သောအမှုအရာကို မိမိ မကြားမသိ မမြင်ရအောင် ပြု၏။
- ၁၀- မိမိ၏ လျှို့ဝှက်အပ်သော အမှုအရာကို ထိုသူအား အဆွေခင်ပွန်း၏အဖြစ်ဖြင့် ပြောဆိုမိ၍ သိရ လေလျှင် မစောင့်မရှောက်။ သူတစ်ပါး ကြားသိအောင် ပြုလေ၏။
- ၁၁- မိမိပြုသော အမှုအရာဟူသမျှကို မချီးမွမ်း မနှစ်သက် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင် ဆို၏။
- ၁၂- မိမိ ပညာ၊ သတ္တိ၊ ဗဟုသုတ စသည်ကို မချီးမွမ်း။
- ၁၃- မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားရှိသည်ကို ကြားမြင်လျှင် မနှစ် သက်သောအခြင်းအရာဖြင့် ပြု၏။
- ၁၄- အံ့ဖွယ်သရဲ အထူးအဆန်း စားဖွယ်သောက်ဖွယ်ကို ရသောအခါ 'ငါ့အဆွေအား ပေးရစေ။' ဟူ၍ လည်းကောင်း 'စားစေဘိခလို' ဟူ၍ လည်းကောင်း မအောက်မေ့။
- ၁၅- မိမိကို မြတ်နိုးတနာ လေးမြတ်ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်း မရှိ။
- ၁၆- မိမိလာသော် မရွှင်မပြုံး နှလုံးမသာခြင်းကို ပြု၏။

ဤ ၁၆ ပုဒ်သော အကြောင်းတို့သည် အဆွေခင်ပွန်းကောင်း မဟုတ်။ ယုတ်သောအဆွေခင်ပွန်းယောင်၊ အဆွေခင်ပွန်းတုတို့၏ လက္ခဏာတည်း။ ဤသို့သောလက္ခဏာကို ကြား၊မြင်၍ သိရ၏။

- အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတို့လက္ခဏာကို အဘယ်သို့ ကြား၊မြင်၍ သိရအံ့နည်း။-ဟူမူကား
- ၁- အဟုတ်သဖြင့် ချစ်ခင်လေးမြတ် ကြင်နာတတ်သော အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတို့၏ သဘောသည်ကား နေရပ်ဝေးကွာ၍ မတွေ့မမြင်ရသော် တအောက်မေ့မေ့ ရှိ၏။ 'ဘယ်နံရောအခါ တွေ့ရအံ့နည်း။' ဟု တောင့်တ၏။
  - ၂- လာ၍ တွေ့မြင်ရသော် ဖက်လဲတကင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြု၏။ ချစ်ခင်လေးမြတ်လျက် တွေ့မရ မြင်မရ ရှိ၏။
  - ၃- အရိုအသေ နှစ်သက်ဖွယ်သောစကားဖြင့် ပေါင်းဖော်ပြောဆိုခြင်းကို ပြု၏။
  - ၄- မိမိအကျိုးစီးပွားကိုလိုသော အဆွေခင်ပွန်းနှင့်သာ ပေါင်းဖက်၏။
  - ၅- မိမိအကျိုးစီးပွားကို အလိုမရှိသောသူတို့နှင့် မပေါင်းဖက် ရှိခွာ၏။
  - ၆- မိမိမျက်ကွယ် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင် ဆဲရေးဆိုမြည်လေသည်ကို ကြားသော် 'ဤသူသည် ဤသို့ မပြုရာ မဆိုရာ။ ကိုယ်တို့အလိုအလျောက် သာဆိုသည်။ ငါတို့ရှေ့တွင် သည့်နှယ် မဆိုလင့်။' ဟု မြင်တား လေ၏။

၇- မိမိ၏ အဆွေဂုဏ်အင်ကို ဆိုသည်ကြားသော်၊ ‘အရှင်တို့ဆိုသည် သင့်လှ၏။ ထိုသူသည် အရှင်တို့ ဆိုတိုင်းမှန်၏။ သူ၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟုတ်တိုင်း မှန်တိုင်း ပြောဆိုခြင်းသည် သင့်မြတ်လှ၏။’ ဟု ချီးမွမ်း၏။

၈- သူတစ်ထူးတို့၏ တစ်စုံတစ်ခု လျှို့ဝှက်အပ်သောအမှုအရာကို သိလျှင် ‘ငါ့အဆွေအား ကြားသင့် ၏။’ ဟု နှလုံးသွင်း၍ ကြားလှ၏။

၉- မိမိက သတိလွတ်၍ သူမသိအောင် လျှို့ဝှက်အပ်သောအမှုကို ပြောဆိုမိသော်၊ သူတစ်ပါးတို့ မကြားစေဘဲ ကောင်းစွာစောင့်ရှောက်ပေး၏။

၁၀- မိမိပြုသော အမှုအရာဟူသမျှကို သင့်တင့်လျောက်ပတ်အောင် ချီးမွမ်း၏။

၁၁- ဂုဏ်ကျေးဇူး အကျင့်သီလအထူးကို သူ့ရှေ့သူ့မှောက် ချီးမြှောက်ပြောဆို၏။

၁၂- မိမိ၌ အကျိုးစီးပွားရှိသည်ကို ကြားသော် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကိုယ်၌စီးပွား ရှိသကဲ့သို့ နှစ်သက်၏။

၁၃- မိမိ၌ စီးပွားချမ်းသာ ယုတ်သည်ကိုကြားလျှင် ကိုယ်၌စီးပွား ယုတ်သကဲ့သို့ ကြောင့်ကြစိုးရိမ်၏။

၁၄- အံ့ဖွယ်သရဲ အထူးအဆန်း စားဖွယ်သောက်ဖွယ်အစရှိသည်တို့ကို ရလတ်သော် ‘ငါ့အဆွေထံ ပေးရစေ။’ ဟူ၍လည်းကောင်း တောင့်တ၏။

၁၅- မိမိကို အလွန်တရာ လေးမြတ်ချစ်ခင် ကြင်နာသဖြင့် နှစ်သက်အားရ ရွှင်ပျဝမ်းမြောက်ခြင်းတို့ ပြု၏။

၁၆- ထိုသူထံသို့ မိမိ၏လာခြင်းကို ရွှင်ပြုံးနှစ်သက်၏။

ဤ ၁၆ ပါးသော အကြောင်းတို့သည် အဟုတ်သဖြင့် ချစ်ခင်လေးမြတ် ကြင်နာတတ်သော အဆွေခင်ပွန်း ကောင်းတို့၏ လက္ခဏာတည်း။ ဤသို့သောလက္ခဏာကို ကြားမြင်၍ သိရ၏။

ဤသို့သိပြီးမှ မပျင်းမရိ လုံ့လထကြွခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ သတိနှင့်ပြည့်စုံစွာ သူခပ်သိမ်းတို့ကို မညှဉ်းဆဲ သဖြင့် သားမယားတို့ကို မွေးနိုင်အောင် တရားနှင့်လျော်စွာ ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကို ဆည်းပူးရာ၏။ ဥပမာကား- ပျာ ပိတုန်းတို့သည် ပန်းပွင့်ကို မပျက်စေရဘဲ ဝတ်ရည်ကိုသာ ယူခဲ့၍ ဆည်းပူးဖန်များသဖြင့် တစ်နေ့တစ်စီး တိုးပွားစေသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ခြပုန်း၊ ပိုးရွတ်သည် အနည်းငယ်အနည်းငယ် ဆောင်ဖန်များသဖြင့် ကြီးစွာသော တောင်ပို့ ဖြစ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း ဥစ္စာကို ဆည်းပူးရာ၏။

ထိုသို့ဆည်းပူးအပ်သော ဥစ္စာတို့ကိုကား ၄ စု စု၍ ၁ စုဖြင့် စားသောက်ခြင်း၊ သံသရာမျိုးရိက္ခာထူး မြှုပ်ထားသဖြင့် အလှူပေးခြင်းကို ပြုရာ၏။ ၂ စုဖြင့်ကား ကုန်သွယ်ခြင်း အစရှိသည်ဖြင့် ပွားစီးကြောင်း ပြုရာ၏။ ၁ စုကိုကား ဘေးရန်ကို ကာကွယ်ခြင်းအကျိုးငှာ သိုမှီးထားရာ၏။

အဘယ်ပါဠိကိုထောက်၍ သိရာသနည်းဟူမူကား-

‘စေံ ဘောဂေ သမာဟန္တာ၊ အလမတ္ထောကုလေ ဂိဟိံ။

စတုဗာ ဝိဘဇေ ဘောဂေ၊ သ ဝေ မိတ္တာနိ ဂန္တတိ။ ။

‘စကေန ဘောဂေ ဘုဠေယျ၊ ဒွိဟိကမ္မံ ပယောဇယေ။

စတုတ္ထဉ္စ နိဗာပေယျ၊ အာပဒါသု ဘဝိဿတိ။ ။’ ဟူသော သုတ်ပါထေယျ ဂါထာပါဠိကိုထောက်

သိရသတည်း။

၄ - ရှိခိုးအပ်သော အရပ်မျက်နှာကြီး ၆ ပါး

ဤသို့လျှင် ကမ္ဘာ့ကိလေသ ၄ ပါး၊ ပါပကမ္မ ၄ ပါး၊ အပါယမုခ ၆ ပါးအားဖြင့် ယုတ်မာစွာသောအကျင့် ၁၄ ပါးတွင် အဆွေခင်ပွန်းကောင်း မဟုတ် ယုတ်မာစွာသော ခင်ပွန်းယောင်ခင်ပွန်းတူ ၁ ကျိပ် ၆ ပါး၊ အဟုတ်သဖြင့် ချစ်ခင်လေးမြတ်ကြင်နာတတ်သော အဆွေခင်ပွန်းကောင်း ၁ ကျိပ် ၆ ပါးတို့ကို ဟောတော်မူပြီး၍ ရိုသေလေးမြတ်စွာ ဖုံးလွှမ်းကျင့်အပ်သော အရပ်ကြီး ၆ ပါးကို ဟောတော်မူလို၍၊

‘ကထဋ္ဌ ဂဟပတိ ဝုတ္တ အရိယသာဝကော ဆဒိသာ ပဋိစ္စာ ဒီ ဟောတိ။
ဆဏ္ဍမာ ဂဟပတိပုတ္တ ဒိသာ ဝေဒိတဗ္ဗာ ဝုရတ္တိ မာဒိသာ မာတာပိတရော ဝေဒိတဗ္ဗော။
ဒက္ခိဏာဒိသာ အာစရိယာ ဝေဒိတဗ္ဗာ။ ပစ္စိမာ ဒိသာ ဝုတ္တဒါရာ ဝေဒိတဗ္ဗာ။
ဥတ္တရာ ဒိသာ မိတ္တာ မစ္စာ ဝေဒိတဗ္ဗာ။ ဟေဋ္ဌိမာ ဒိသာ ဒါသ ကမ္မကရာ ဝေဒိတဗ္ဗာ။
ဥပရိမာ ဒိသာ သမဏဗြဟ္မဏာ ဝေဒိတဗ္ဗာ။’ စသော ပါဠိကို ဟောတော်မူသတည်း။
ထိုပါဠိ၏ အဓိပ္ပာယ်ကား

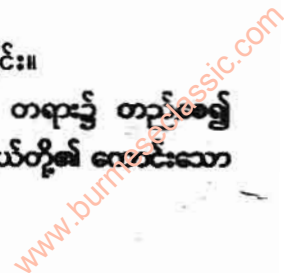
- ၁ - အဓိအဖတို့သည် သားသမီးတို့အား ‘ဤသို့ စားအပ်၏။ ဤသို့ သွားအပ်၏။’ အစရှိသဖြင့် လက်ဦးရှေ့ဖျား သင်ကြားပေးသည်ဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုတတ်သောကြောင့် ‘အရှေ့မျက်နှာ’ မည်၏။
- ၂ - ဆရာသည် တပည့်တို့၏ ပူဇော်သက္ကာရကို ခံတတ်သောကြောင့် ‘တောင်မျက်နှာ’ မည်၏။
- ၃ - သားမယားတို့သည် လင်၏အလိုသို့လိုက်၍ ကျင့်တတ်သောကြောင့် ‘အနောက်မျက်နှာ’ မည်၏။
- ၄ - အဆွေခင်ပွန်းတို့သည် ဘေးအန္တရာယ်ရှိသောအခါ ထိုဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်အောင်ပြုတတ်သောကြောင့် ‘မြောက်မျက်နှာ’ မည်၏။
- ၅ - ကျွန်အမှုလုပ်သောသူတို့သည် အရှင်၏ခြေရင်း၌ တည်တတ်သောကြောင့် ‘အောက်မျက်နှာ’ မည်ကုန်၏။
- ၆ - ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည် ကျေးဇူးတို့ဖြင့် မြင့်မြတ်သောအရာ၌ တည်တတ်သောကြောင့် ‘အထက်မျက်နှာ’ မည်ကုန်၏။

ဤသို့ လေးမြတ်စွာဖုံးလွှမ်း၍ ကျင့်အပ်သောအရပ်ကြီးတို့ကား ၆ ပါး အပြားရှိ၏။-ဟုလိုသော် ထို ၆ ပါးတို့တွင်-

၁ - အရှေ့မျက်နှာ
သားသမီးဝတ် ၅ ပါး

‘အရှေ့မျက်နှာ’ ဟူသော အဓိအဖတို့၌ သားသမီးတို့ ကျင့်ရာသောဝတ်ကား ၅ ပါးတည်း။
၅ ပါး ဟူသော်ကား-

- ၁ - ‘ငါတို့မိဘသည် ငါတို့အား နို့တိုက် မွေးကျွေးပေးသည်။ ကြေးညင်း၊ ကသယ် ပွတ်နယ်သဖြင့် ဆေးကြောသုတ်သင်ပေးသည်။ ယာဂု အစရှိသဖြင့် ကျွေးမွေးပေးသည်။ ငါတို့သည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီးသော မိဘတို့ကို ခြေဆေးခြင်း၊ ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းခြင်း၊ ယာဂု၊ ထမင်း အစရှိသဖြင့် လုပ်ကျွေးမွေးမြူခြင်းကို ပြုရာ၏။’ ဟု မွေးတုံမွေးခြင်း။
- ၂ - မိဘတို့၌ အမှုရှိသောအခါ မိမိအမှုကိုထား၍ မိဘတို့အမှုကို လုပ်ဆောင်ခြင်း။
- ၃ - မိဘတို့ဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်သည်ဖြစ်၍ တရား၌မတည်သော မိဘတို့ကို တရား၌ တည်စေ၍ မိဘတို့၏ စာရေးတံဆွမ်း အစရှိသောအလှူဝတ်တို့ကို မပြတ်စေဘဲ အမျိုးအနွယ်တို့၏ ကောင်းသော

အကျင့်၌ တည်စေခြင်း။

- ၄ - မိဘတို့၏ အဆုံးအမ၌ တည်သည်ဖြစ်၍ မိဘတို့၏အမွေကို ခံထိုက်အောင်ကျင့်ခြင်း။
  - ၅ - တမလွန်သို့သွားသော မိဘတို့အား ရည်၍ အလှူပေးခြင်း။
- ဤ ၅ ပါးသည်လျှင် အမိအဖတို့၌ သားသမီးတို့ ကျင့်ရာသောဝတ်တည်း။

မိဘဝတ် ၅ ပါး

အမိအဖတို့သည် သားသမီးတို့၌ ကျင့်ရာသောဝတ်လည်း ၅ ပါးတည်း။

၅ ပါးဟူသော်ကား-

- ၁ - သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်း အစရှိသောမကောင်းမှုတို့ကို သားသမီးတို့ပြုသည်ကို ကြားမြင်လျှင် 'ဤအမှုသည် မကောင်းကျိုးကိုဖြစ်စေတတ်၏။ မပြုလင့်။' ဟု ဆုံးမတားမြစ်ခြင်း။
- ၂ - ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ တည်စေခြင်း။
- ၃ - မိဘ၏ အဆုံးအမ၌တည်သောအဖြစ်ကို သိ၍ အတတ်ပညာကို သင်စေခြင်း။
- ၄ - အရွယ်သို့ရောက်သော သားသမီးတို့ကို အမျိုးအနွယ်၊ အရွယ်အဆင်း အစရှိသည် လျှောက်ပတ်သော သူနှင့် ထိမ်းမြားခြင်း။
- ၅ - ထိမ်းမြားသောအခါ သော်လည်းကောင်း၊ သေခါနီးကာလသော် လည်းကောင်း၊ 'ဤဥစ္စာကို ယူ၍ အလှူပေးခြင်း၊ အသက်မွေးခြင်းကိုပြုလော့။' ဟု အမွေပေးခြင်း။

ဤ ၅ ပါးသည်လျှင် အမိအဖတို့သည် သားသမီးတို့၌ ကျင့်ရာသောဝတ်တည်း။

ဤသို့ ကျင့်ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသော မိဘ၊ သားသမီးတို့သည် ဘေးမရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ 'အရှေ့မျက်နှာပိတ်ဆိုသည်။' မည်ကုန်၏။

၂ - တောင်မျက်နှာ

တပည့်ဝတ် ၅ ပါး

'တောင်မျက်နှာ' ဟူသောဆရာ၌ တပည့်တို့ ကျင့်ရာသောဝတ်ကား ၅ ပါးတည်း။

၅ ပါးဟူသော်ကား-

- ၁ - ဆရာလာသည်ကိုမြင်လျှင် ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း။ ဆရာလက်မှ တောင်ဝှေး၊ ဖိနပ် အစရှိသည်ကိုယူ၍ နေရာ၌နေပြီးသော် ယပ်လေခတ်ခြင်း၊ ခြေလက်ဆုပ်နယ်ခြင်း စသည်ကိုပြု၍ လုပ်ကျွေးခြင်း။
- ၂ - တစ်နေ့ ၃ကြိမ် ခစားခြင်း။
- ၃ - ဆရာစကားကို ယုံကြည်မှတ်သား၍ နာခြင်း။
- ၄ - ဆရာမထမီ အန်ပူ၊ မျက်နှာသစ်ရေ စီရင်၍ ကပ်ခြင်း။ သောက်ရေး၊ သုံးဆောင်ရေးတို့ကို ပြည့်စုံပြုသောအဝတ်တို့ကို ဖွပ်လျှော်ခြင်း။ အိပ်ရာနေရာ စသည်တို့ကို သုတ်သင်ခြင်း။ မကျန်းမာရုံသောအခါ လုပ်ကျွေးခြင်း။
- ၅ - အနည်းငယ် အတတ်ပညာသင်၍ အဖန်တလဲလဲ အရိုအသေ လုံ့လအားထုတ် ကြိုးကုတ်၍ သင်လေ့ကျက်ခြင်း။

ဤ ၅ ပါးသည်လျှင် ဆရာ၌ တပည့်တို့၏ ကျင့်ရာသော ဝတ်တည်း။

ဆရာဝတ် ၅ ပါး

တပည့်တို့၌ ဆရာတို့ကျင့်ရာသော ဝတ်ကား ၅ ပါးတည်း။

၅ ပါး ဟူသော်ကား-

- ၁ - 'ဤသို့ နေအပ်၏။ ဤသို့ ထိုင်အပ်၏။ ဤသို့ ရပ်အပ်၏။ ဤသို့ သွားအပ်၏။ ယုတ်မာသောခင်ပွန်းတို့ကို ကြဉ်အပ်၏။ မြတ်သောခင်ပွန်းတို့ကို ယှဉ်အပ်၏။' ဟု သင်ပြင်ဆုံးမခြင်း။
- ၂ - သင်သော ကျမ်းဂန်အဓိပ္ပာယ်ကို သုတ်သင်ဆေး ကြော၍ ဥပဒေသဖြစ်အောင် မှတ်သားစေခြင်း။
- ၃ - 'ဤမည်သော အတတ်တို့ကို သင်အပ်၏။ ဤမည်သော အတတ်တို့ကို မသင်အပ်။' ဟု မြစ်တားခြင်း။ သင်အပ်သောအတတ်၊ မသင်အပ်သောအတတ်တို့ကို သိစေမှတ်စေခြင်း။
- ၄ - 'ငါ၏တပည့်သည် အကြားအမြင်များ၏။ ငါ့ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။' ဟူ၍ တပည့်ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆို၍ အဆွေခင်ပွန်းတို့၌ တည်စေခြင်း။
- ၅ - ထိုထိုသို့သောအရပ်တို့၌ ကိုးကွယ်ရာ အရန်အတားကိုပြုခြင်း။

ဤ ၅ ပါးသည်လျှင် တပည့်တို့၌ ဆရာတို့ကျင့်ရာသော ဝတ်တည်း။

ဤသို့လျှင် ကျင့်ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသော ဆရာ၊ တပည့်တို့သည် ဘေးရန်ကင်းသည်ဖြစ်၍ 'တောင်အရပ်မှာ' ကို ပိတ်ဆိုသည်မည်၏။

၃ - အနောက်မျက်နှာ

လင်္ဒဝတ် ၅ ပါး

'အနောက်မျက်နှာ' ဟူသော သားမယားတို့၌ လင်၏ကျင့်ရာသော ဝတ် ၅ ပါးတည်း။

၅ ပါးဟူသော်ကား-

- ၁ - မိန်းမတို့အား နာသာဖွယ်သောစကားဖြင့် နှစ်သက်စွာ မြတ်နိုးတနာပြု၍ ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုခြင်း။ မိန်းမတို့သဘောသည် နံနက်အခါ ဝန်တို၏။ နေ့အခါ အမျက်ကြီး၏။ ညဉ့်အခါ တပ်မက်မောစွာ ရာဂ ဖြစ်၏။ ဤသို့ တစ်နေ့ ၃ ကြိမ် ၃ဖန် ဖြစ်တတ်သည်။-ဟု နှလုံးသွင်း၍ ဖြည်းညင်းသာယာစွာ ဆိုခြင်း။
  - ၂ - ကျေးကျွန် အမှုလုပ်သောသူကိုကဲ့သို့ မထေမဲ့မြင် မအောက်မေ့ခြင်း။
  - ၃ - မိမိမယားမှ တစ်ပါးသောမိန်းမတို့သို့ မသွားခြင်း။
  - ၄ - 'မိန်းမတို့မည်သည်ကား မဟလ္လတာတန်ဆာတို့ကိုပင် ဆင်ရသော်လည်း အိမ်ထောင်ကို မစိုးပိုင်ရက အမျက်ထွက်မြဲ ဖြစ်သည်။' ဟု နှလုံးသွင်း၍၊ စားမှုဝတ်မှုမှစ၍ အလုံးစုံသော အိမ်ထောင်ခမ်းနားကို အလုံးလွှဲအပ်သော အခြင်းအရာဖြင့် အစိုးတရ ဖြစ်စေခြင်း။
  - ၅ - 'မိန်းမတို့မည်သည်ကား အသက်ထက်ဆုံးလျှင် ဝတ်စားတန်ဆာ၊ အရောင်အဆင်းပြုပြင်ခြင်း၌ မရောင့်ရဲရာ။ ဓမ္မတာဖြစ်သည်။' ဟု အောက်မေ့၍ တတ်နိုင်သမျှ ဝတ်စားတန်ဆာ ဆင်ယင်စေခြင်း။
- ဤ ၅ ပါးတို့သည်လျှင် မယား၌ လင်၏ကျင့်ရာသော ဝတ်တည်း။

မယားဝတ် ၅ ပါး

လင်၌ မယားကျင့်အပ်သောဝတ်လည်း ၅ ပါးတည်း။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၅ ပါးဟူသော်ကား-

- ၁ - ယာဂုချက်ခြင်း အစရှိသော စီရင်ခင်းစီရင်ဖွယ်တို့ကို အချိန်ကာလတန်လျှင် ပြီးအောင်စီရင်ခြင်း။
- ၂ - မိမိဆွေမျိုး၊ လင့်ဆွေမျိုးတို့ကို လေးမြတ်ကြင်နာခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ပေးကမ်းဝေဖန် ပို့သသဖြိုဖ် ထောက်ပံ့ခြင်း။
- ၃ - လင်မှတစ်ပါးသောသူကို နှလုံးဖြင့်သော်လည်း မတောင့်တခြင်း။
- ၄ - လယ်လုပ်၊ ကုန်သွယ်၊ ကြွေးဆယ်ခြံချပြု၍ ရသောဥစ္စာကို ကောင်းစွာသိမ်းမြန်း စောင့်ရှောက်လျှင် မပျောက်မပျက်ရအောင် ပြုခြင်း။
- ၅ - ယာဂု၊ ထမင်းအစရှိသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်ကိုစီရင်မှု၌ လိမ္မာခြင်း။ နေမိနေရာ၊ ထိုင်မိထိုင်ရာ မေ့မေ့လျော့လျော့ မနေမထိုင်ဘဲ မပျင်းမရီ ခပ်သိမ်းသောအမှုကိစ္စ ဟူသမျှကို ပြီးစေခြင်း။

ဤ ၅ ပါးသည်လျှင် လင်၌ မယား၏ကျင့်ရာသော ဝတ်တည်း။

ဤသို့သော ကျင့်ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံသော လင်မယားတို့သည် ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာ၌ များစွာသော အကျိုးစီးပွားကို ရကုန်ရာ၏။

၄ - မြောက်မျက်နှာ

သူတော်ကောင်းဝတ် ၅ ပါး

‘မြောက်မျက်နှာ’နှင့်တူသော အဆွေခင်ပွန်းတို့၌ သူတော်ကောင်းတို့ ကျင့်ရာသောဝတ်ကား ၅ ပါးတည်း။

၅ ပါးဟူသော်ကား-

- ၁ - အဆွေခင်ပွန်းတို့အား ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ဖြင့် ပေးကမ်းခြင်း။
- ၂ - ချစ်ဖွယ်သော စကားကိုဆိုခြင်း။
- ၃ - အဆွေခင်ပွန်း၏ အစီးအပွားကိုကျင့်ခြင်း။
- ၄ - ကိုယ်နှင့်ထပ်တူ ပြုခြင်း။
- ၅ - ဆိုဆိုသမျှသော စကားကို မချွတ်မယွင်းစေခြင်း။

ဤ ၅ ပါးသည်လျှင် အဆွေခင်ပွန်းတို့၌ သူတော်ကောင်းတို့ ကျင့်ရာသောဝတ်တည်း။

အဆွေခင်ပွန်းဝတ် ၅ ပါး

ဤသို့ကျင့်သော သူတော်ကောင်းတို့၌ အဆွေခင်ပွန်း၏ပြုရာသော ဝတ် ၅ ပါးတည်း။

၅ ပါးဟူသော်ကား-

- ၁ - ခရီးဆုံး ခရီးမ၊ အိမ်ကြား၊ ရွာကြား အစရှိသည်တို့၌ အိပ်ပျော်မေ့လျော့သော အဆွေခင်ပွန်း ဘေး အန္တရာယ်မရှိအောင် စောင့်ခြင်း။
- ၂ - ထို မေ့လျော့သောအဆွေခင်ပွန်း၏ ဥစ္စာတို့ကို မပျောက်ပျက်ရအောင် သိမ်းမြန်းကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခြင်း။
- ၃ - ကြောက်သောအဆွေခင်ပွန်းအား ကိုးကွယ်ရာကို ပြုခြင်း။
- ၄ - ဘေးရန်ရှိသောအခါ မစွန့်မပစ်ခြင်း။
- ၅ - သားစဉ်မြေးဆက် ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာဖြစ်၍ မင်္ဂလာပြုသောအခါ စသည်တို့၌ ထိုသူတို့အား မင်္ဂလာ

စသည်ကို ပြုခြင်း။

ဤ ၅ ပါးသည်လျှင် သူတော်ကောင်းတို့၌ အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ ကျင့်ရာသောဝတ်တည်း။

ဤသို့ကျင့်ဝတ် နှင့် ပြည်စုံကုန်သော ခင်ပွန်း ၂ ယောက်တို့သည် ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာ အကျိုးစီးပွားတို့ကို ရကုန်ရာ၏။

၅ - အောက်မျက်နှာ

အရှင်ကျင့်ဝတ် ၅ ပါး

‘အောက်မျက်နှာ’ ဟူသော ကျွန်အမှုလုပ်တို့၌ ကျင့်ရာသောဝတ်ကား ၅ ပါးတည်း။

၅ ပါး ဟူသော်ကား-

- ၁ - ဤအမှုကို သူငယ်တို့ ပြုအပ်၏။ ဤအမှုကို လူကြီးတို့ ပြုအပ်၏။ ဤအမှုကို မိန်းမတို့ ပြုအပ်၏။ ဤအမှုကို ယောက်ျားတို့ ပြုအပ်၏။ ဤသို့ အားနှင့်လျော်စွာ အမှုလုပ်စေရာသည်ကို စီရင်ခြင်း။
- ၂ - ဤသူကား စားသူနည်း၏။ ဤသူကား စားသူများ၏။ ဤသူကား ဝ၏။ ဤသူကား မဝ။-ဟု ထိုထိုသို့သောသူတို့၏ အလျောက်အပတ်ကိုသိ၍ ထမင်း စသော မျိုးရိက္ခာပေးဝေခြင်း။
- ၃ - မကျန်းမသာရှိသောအခါ ဆေးဝါးပေး၍ လုပ်ကျွေးစောင့်မသဖြင့် ကုသခြင်း။
- ၄ - အသုံးအဆောင်၊ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်၊ အထူးအဆန်း အစရှိသည်တို့ကို ရလတ်သော် မိမိချည်းသာ မစားမသောက်ဘဲ ပေးဝေခြင်း။
- ၅ - လွတ်ချိန်ကာလ တန်၍ လည်းကောင်း၊ အမှုလုပ်သဖြင့် ပင်ပန်းအံ့ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ လွတ်စေ၊ နားနေစေခြင်း။ ပွဲလမ်းသဘင်ကာလတို့၌ အဝတ်တန်ဆာ၊ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်ပေး၍ ပျော်ပါးရွှင်ပျစေခြင်း။

ဤ ၅ ပါးသည်လျှင် ကျွန်အမှုလုပ်တို့၌ အရှင်တို့ကျင့်ရာသောဝတ်တည်း။

ကျွန်ကျင့်ဝတ် ၅ ပါး

အရှင်တို့၌ ကျွန်အမှုလုပ်တို့၏ ကျင့်ရာသောဝတ်လည်း ၅ ပါးတည်း။

၅ ပါးဟူသော်ကား-

- ၁ - အရှင်မနိုးမိ စောစောထ၍ အမှုအရာကို လုပ်ဆောင်ခြင်း။
- ၂ - အလုံးစုံသော အမှုကိစ္စကိုစီရင်၍ အရှင်အိပ်ပြီးသောနောက်မှ အိပ်ခြင်း။
- ၃ - ခိုးလိုသောစိတ်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုသော အရှင်ဥစ္စာကိုမယူ အရှင်ပေးသမျှကိုသာယူခြင်း။
- ၄ - ဥပါယ်တံမျဉ်မရှိဘဲ ပြုအပ်သောအမှုကို နှစ်လိုဝမ်းသာပြီးစီးအောင်လုပ်ဆောင်ခြင်း။
- ၅ - ပရိသတ်အလယ်၌ ပြောဟောသောအခါ ငါတို့အရှင်နှင့်တူသော သူမရှိ။ ငါတို့နှင့် ငါတို့အရှင်အား ကျွန်၊ အရှင်ဖြစ်ကြောင်းကိုမျှ သူတစ်ထူးတို့ မသိရကုန်။ ဤသို့လျှင် ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဟောဆိုမြည်ခြင်း။

ဤ ၅ ပါးသည်လျှင် အရှင်၌ ကျွန်အမှုလုပ်တို့၏ ကျင့်ရာသောဝတ်တည်း။

ဤသို့သောကျင့်ဝတ်နှင့် ပြည်စုံသော ကျွန်၊ အရှင်အမှုလုပ်တို့သည် ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာ၌ ချမ်းသာစေရာ

အရာကို ရကုန်ရာ၏။

၆ - အထက်မျက်နှာ

ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားတို့၌ အမျိုးသားတို့ ကျင့်ရာ ၅ ပါး

‘အထက်မျက်နှာ’ ဟူသော ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားတို့၌ အမျိုးသားတို့၏ ကျင့်ရာသော ဝတ်ကား ၅ ပါးတည်း။ ၅ ပါးသော်ကား-

- ၁ - ‘မေတ္တာစိတ်ရှေးရှုသော ကာယကံမှု’ ကိုပြုရာ၏။ အသို့ပြုရာသနည်း။ ဆွမ်းစားပင့်အံ့သောငှာ ကျောင်းကိုသွားခြင်း၊ ကြွလာသောအခါ ခြေဆေးခြင်း၊ နေရာခင်းခြင်း၊ ရေစစ်မေကရိတ်ဖြင့် စစ်၍ ကပ်ခြင်း စသော ကာယကံမှုကို ရိုသေစွာပြုခြင်း။
  - ၂ - ‘မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သော ဝစီကံမှု’ ဟူသည် ဆွမ်းခံဝင်သော အရှင်မြတ်ကိုမြင်လျှင် ‘ရိုသေစွာ ယာဂဆွမ်းကို လှူကြကုန်လော့။’ စသည်ဖြင့်ပြောဆိုခြင်း။
  - ၃ - ‘ငါတို့ဆရာသည် ဘေးရန်ကင်းစေသော။ ကြောင့်ကြကင်းစေသော။’ ဟု မနောက်ဖြင့် အောက်မေ့ခြင်း။
  - ၄ - မပိတ်သောတံခါး ရှိခြင်း။
  - ၅ - ဆွမ်းမဘုဉ်းပေးမီ ယာဂု၊ ယက်မန်းအဖျော် ကပ်ခြင်း။
- ဤ ၅ ပါးသည်လျှင် ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားတို့၌ အမျိုးသားတို့ ကျင့်ရာသောဝတ်တည်း။

ဤအရာ၌ ‘မပိတ်သောတံခါးရှိခြင်း’ ဆိုသည်ကား-ဂုဏ်သီလရှိသော ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏား၊ အလှူခံတို့အပေးမလှူခြင်းသည် ‘တံခါးပိတ်သည်’ မည်၏။ ထိုအလှူခံတို့အား အလှူပေးခြင်းသည် ‘တံခါးဖွင့်သည်’ မည်၏။ ထို့ကြောင့် ဂုဏ်သီလရှိသော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည် အိမ်တံခါးသို့ရောက်လာသော်ရှိလျက်ကို ‘မရှိ’ ဟု မဆိုမူ၍ လှူခြင်းသည် ‘မပိတ်သောတံခါး ရှိသည်’ မည်၏။-ဟူလိုသော်။

ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားတို့ ကျင့်ရာ ၆ ပါး

အမျိုးသားတို့၌ ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားတို့က ကျင့်ရာ သောဝတ်ကား ၆ ပါးတည်း။

- ၆ ပါးဟူသော်ကား-
  - ၁ - အမျိုးသားတို့၏ အမူအကျင့်မသင့်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ မကောင်းသော အကြံအစည်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကြားမြင်သော် တရားနှင့်ညီစွာ ဆုံးမမြစ်တားခြင်း။
  - ၂ - ဒါနသီလ စသောကောင်းမှု၌ ဆောက်တည်စေခြင်း။
  - ၃ - အမျိုးသားတို့အား ‘ချမ်းသာစေသတည်း။ ဘေးရန်ကင်းစေသတည်း။ ကြောင့်ကြမရှိစေသတည်း။’ ဟု မေတ္တာပွားစေခြင်း၊ မိမိအလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့ သီလဂုဏ်ရှိစေရန် ရဟန်းတို့ကို ပင့်ဆောင်သည်ကိုမြင်လျှင် ငြူစုစောင်းမြောင်းခြင်းကင်းသည် ဖြစ်၍ ကောင်းသောစိတ် ရှိခြင်း။
  - ၄ - အမျိုးသားတို့ မကြားစဖူးသော တရားစကားကို ဟောကြားခြင်း။
  - ၅ - ကြားဖူးသော တရားစကားကို ယုံမှားမရှိ စင်ကြယ်စေခြင်း။
  - ၆ - ဤသို့ အလှူသီတင်းနှင့် ပြည့်စုံသောသူတို့သည် လူကောင်း၊ နတ်ကောင်းဖြစ်၍၊ ‘နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ’ ရကုန်ရာ၏။’ ဟု နတ်ရွာခရီးကို ပြည့်စုံခြင်း။
- ဤ ၆ ပါးသည်လျှင် အမျိုးသားတို့၌ ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားတို့၏ ကျင့်ရာသောဝတ်တည်း။

သုဋ္ဌေးသား။ ဤ ၅ ပါးသောအရာတို့ဖြင့် အမျိုးသားတို့သည် 'အထက်မျက်နှာ' ဟူသော ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားတို့ကို အရိုအသေ၊ ကျင့်အပ်သည်ဖြစ်၍ ၆ ပါးသော အရာတို့ဖြင့် ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် အစဉ် စောင့်ရှောက်ရန်၏။ ထို့ကြောင့် ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့် ကျင့်သည် ဖြစ်ရာ၏။ ထိုသို့ကျင့်သောသူသည် အထက်ဖြစ်သော အရပ်မျက်နှာကို ဖုံးလွှမ်းသည်ဖြစ်၍ ချမ်းသာစွာ ဘေးမရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။

အဘယ်ပါဠိကိုထောက်၍ သိရာသနည်းဟူမူကား 'ဣမေဟိ ခေါ ဂဟပတိပုတ္တ ပဉ္စဟိ ဌာနေဟိ ဣပုတ္တေန ဥပရိမာဒိသာ သမဏဗြာဟ္မဏာ ပစ္စုပဋိတာ ဣမေဟိဆဟိဌာနေဟိ ကုလပုတ္တံ အနုကမ္ပန္တိ။ ဝေဓဿသော ဥပရိမာဒိသာ ပဋိစ္စနာဟောတိ ခေမာ အပ္ပဋိဘယာတိ' ဟူသော သုတ်ပါထေယျပါဠိတော်ပါဠိကို ထောက်၍ သိရသတည်း။

၅ - ကြဉ်အပ်, ယှဉ်အပ်သောတရားများ

ဤသို့ ဟောတော်မူပြီး၍ ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဤသို့သောအကြောင်းကို မိန့်တော်မူ၏။

'အမိအဖ' တည်းဟူသော အရှေ့မျက်နှာ၊ 'ဆရာ' ဟူသော တောင်မျက်နှာ၊ 'သားမယား' ဟူသော အနောက်မျက်နှာ၊ 'အဆွေခင်ပွန်း' ဟူသော မြောက်မျက်နှာ၊ 'ကျွန်, အမူလုပ်' ဟူသော အောက်မျက်နှာ၊ 'ရဟန်း, ပုဏ္ဏား' ဟူသော အထက်မျက်နှာ။

ဤအရပ်ကြီး ၆ မျက်နှာတို့ကို လုလင်အား အဖ မှာထားခဲ့သတည်း။

အကြင်သူသည်

- ကြဉ်အပ်, ယှဉ်အပ်သော အကျင့်တို့ကို သိနိုင်သောပညာ ရှိ၏။
- သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။
- ရှိခိုးအပ်သော အရပ်မျက်နှာတို့ကို သိနိုင်သောပညာ ရှိ၏။
- နိမ့်ချသဖြင့် အသက်မွေး၏။
- နေ့အခါ မအိပ်၊ မပျင်းမရိ။
- ဘေးရန်ရှိသောအခါ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍ ခပ်သိမ်းကုန်သောအမှု ကိစ္စဟူသမျှတို့ကို အစဉ်မပြတ် မမေ့မလျော့ပြုသဖြင့် အသက်မွေး၏။
- ပြုအပ်, မပြုအပ်သောအရာ၌ သိမြင်နိုင်သော ပညာအမြော်အမြင် ရှိ၏။

ထိုသူသည် ပစ္စုပ္ပန်, သံသရာ၌ 'စည်းစိမ်ချမ်းသာ, လာဘ်သပ်ပကာ, အခြံအရံ, အကျော်အစော' ဟူသော အကျိုးတို့ကို ရရာ၏။

သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း ၄ ပါး

အကြင်သူသည်

- အပေးအကမ်းဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း။
- ချစ်ဖွယ်သော စကားကိုဆိုသဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း။
- မိမိအကျိုး, သူတစ်ပါးအကျိုး ဟူသော အကျိုးစီးပွား ၂ ပါးကို များစွာပြုသဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း။
- အထိုက်အလျောက် မြတ်နိုးတနာ နေရာခင်းခြင်း, ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း စသဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း။ - အကြောင်း ၄ ပါးဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်သောအမျိုးသားတို့အား ခပ်သိမ်းသောအမှုကိစ္စတို့သည် အပြီးသို့ ရောက်၏။

အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား ဤလောက၌ ဦးကိုင်ဖြစ်သောရထားသည် နားပန်းရှိမှ လိုရာထုတ်ချောက် ရောက်နိုင်သကဲ့သို့၊ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းအကြောင်း ရှိမှသာ 'အလိုက်စွဲ' ဟူသမျှသည် အပြီးအစီးသို့ ရောက်နိုင်သတည်း။

မိမိရင်၌ သားသမီးကိုသော်မှလည်း သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း ၄ ပါး မရှိခဲ့သော်၊ ထိုသားသမီးတို့၏ မြတ်နိုးတနာ ပူဇာသက္ကာရကို မိဘတို့သည် မခံရရာ။ မိဘတို့သည် သားသမီးတို့အား သင်္ဂဟ ၄ ပါးတို့ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်သည်ရှိသော်၊ ထိုသားသမီးတို့၏ မြတ်နိုးတနာ ပူဇာသက္ကာရကို ခံရကုန်ရာ၏။

ထို့ကြောင့် ပညာရှိကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့သည် 'သင်္ဂဟ ၄ ပါးတို့ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကို အားထုတ် ကျင့်ကုန်ရာ၏။' ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ခရီးအကြား၌ ရပ်တော်မူလျက်ပင် သိင်္ဂါလလုလင်အား ဟောတော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူလေ၏။

သိင်္ဂါလလုလင်သည်လည်း 'များစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ဟောတော်မူပေသည်။' ဟု အလွန်နှစ်သက် ချီးမွမ်းလျက်၊ "ယနေ့ကို အစပြု၍ အသက်ရှည်သမျှ 'သရဏဂုံဆောက်တည်သော ဥပါသကာ' ဟု အကျွန်ုပ်တို့ မှတ်တော်မူပါ။" ဟု လျှောက်လေ၍ သာသနာတော်၌ အလွန်ကြည်ညိုလေ၏။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ၂ ကုဋေမျှလောက်သော သူတို့သည်လည်း အိမ်၌နေလျက်ပင် သိင်္ဂါလလုလင်အ ဟောတော်မူသောတရားတော်ကို ကြားနာရ၍ မဂ်၊ ဖိုလ် ရလေကုန်၏။

သိင်္ဂါလလုလင်အမိဖြစ်သော သူဌေးမလည်း ရဟန်းပြု၍ သဒ္ဓါခြင်း ကဲလွန်သောအရာ၌ ဧတဒဂ်ထားတော် မူလေ၏။

ဤ သိင်္ဂါလောဝါဒ သုတ္တန်ဒေသနာတော်၌ လူတို့၏ ကျင့်ဝတ်တရားကို ဟောတော်မူသောကြောင့် 'ဂိဟိပိနယသုတ်' ဟု မှတ်လေ၏။

ဤသိင်္ဂါလသုဌေးသားကိုရည်၍ အရပ် ၆ မျိုးကိုရှိခိုးသည့် သုဌေးသား ဘုရားကြောင့်ဖြောင့်မှန် ဆိုသည်။-ဟုလိုသည်။

ဤအရာ၌ သုတ်လုံးကုန်အောင် အဓိပ္ပာယ်ကို ဆိုလိုက်သည်ကား အထက်မှာလည်း '၆ ရပ် မျက်နှာဝယ် ၆၀ ကျော်ကျော်ပင် ပေါင်းအပ်သူ ၁၆ ပါး၊ ရှားအပ်သူ ၁၆ ဖြာ' ဟူသော စကားသို့ ရောက်သောကာလလည်း ဆိုရဦးမည်ဖြစ်၍ ယခုက အကုန်ဆိုလိုက်အပ်

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ အကြင် ကုလပုတ္တ အမျိုးကောင်းသားတို့သည် သိင်္ဂါလသုဌေးသားကို မြတ်စွာဘုရား သခင် ဟောကြားပြသဆုံးမအပ်သော ကိလေသကမ္မ ၄ ပါး၊ ပါပကမ္မ ၄ ပါး၊ အပါယမုခ ၆၀ ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်း ၁ ကျိပ် ၆ ပါး၊ မကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်း ၁ ကျိပ် ၆ ပါး၊ 'အရှေ့၊ တောင်၊ အနောက်၊ မြောက်၊ အောက်၊ အထက်' ဟုဆိုအပ်သော အရပ် မျက်နှာတို့နှင့်တကွ အကျင့် အမူအရာအလုံးစုံကို ကျင့်သုံး စွဲပိုက်၍ နှလုံး၌ အမြဲထားထိ လောကီစီးပွား၊ လောကုတ္တရာစီးပွား အကျိုးထူး များရာသည်ကို ပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

ရစ်ရင်း။ ။ ဉာဏ်နည်းသူဖြစ်ဘိ 'ကီ ဃဋေသီ' အစရှိသောဂါထာကို ဆရာပေး၍ ကျေးစည်းစိမ်ကြီးမြင့်။
-ဟူရာ၌

ပိတ္တတ္ထ။ ။ ဒိသာပါမောက္ခဇာတ်၌ ဉာဏ်နည်းသောလုလင်ကို အတတ်ပညာသင်ကြား၍ မတတ်နိုင်သည်နှင့်
'ကီ ဃဋေသီ' အစရှိသော ဂါထာကို ဆရာသင်ပေးသဖြင့် ၎င်းဂါထာကိုမှီ၍ ဥစ္စာစည်းစိမ်
ကြီးမြင့်ခြင်းသို့ ရောက်၏။-ဟူလိုသည်။

ပိတ္တာရ။ ။ ကြီးမြင့်ဟန်ကား လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်သား လုလင်တစ်ယောက်သည်
တက္ကသိုလ် ပြည်သို့သွား၍ အတတ်ပညာသင်အံ့သောငှာ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ၏ ကမ္မန္တေဝါသိက
ဖြစ်၍ ၅၀၀ သော လုလင်တို့၏အကြားတွင် အလွန် ဆရာအား ကျေးဇူးပြုသည်ဖြစ်၍ ခြေဆုပ်ခြင်း၊ လက်နယ်ခြင်း၊
ချီးရေ တည်ခြင်း အစရှိသော အလုံးစုံသောအမှုကို ပြု၏။ ဉာဏ်ပညာကား နည်း၏။ ဉာဏ် လေး၏။ တစ်စုံ
တစ်ရာမျှ သင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ ဆရာလည်း 'ဤသူကား ကျေးဇူးများပေသည်။' ဟု အတတ်ပညာသင်သော်
လည်း မတတ်နိုင်ရှိခဲ့၏။

ထိုလုလင်လည်း ကြာမြင့်စွာသင်၍ တစ်ပုဒ်တစ်ဂါထာကိုမျှ မရနိုင်လျှင်၊ 'ဆန့်ကျင်၍သွားတော့အံ့။' ဟု
ဆရာကို ပန်လျှောက်၏။

ဆရာလည်း 'ဤသူ ငါ့အား ကျေးဇူးများပလေသည်။ ငါလည်း ထိုသူအား ကျေးဇူးအထူးကို ပြုသင့်ပေ
သည်။' ဟု ကြံ၍၊ 'တစ်ခုသော မန္တရားမန္တန်ကို ပေးအံ့။' ဟု ထိုသူကို တောသို့ဆောင်၍၊

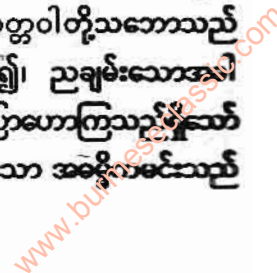
'ဃဋေသီ ဃဋေသီ။ ကီကာရဏာ ဃဋေသီ။ အဟမ္မိ တံကမ္မံ ဇာနာမိ။' ဟူ၍ မန္တန်ကိုစီရင်လျက်
အကြိမ် အရာ၊အထောင် အံ့ရွတ်စေ၍သင်၏။

ထိုပါဠိ၏အနက်ကား
'တွံ၊ သင်သည်။ ဃဋေသီ၊ လုံ့လပြု၏။ ကီကာရဏာ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ဃဋေသီ၊ လုံ့လပြုသနည်း။
အဟမ္မိ၊ ငါသည်လည်း။ တံကမ္မံ၊ သင်၏အမှုကို။ ဇာနာမိ၊ သိ၏။'

ဤသို့သင်ပြီးလျှင်၊ 'ထင်ပြီလော။' မေးလေသော်၊ 'ထင်ပါပြီ၊ ရပါပြီ။' ဟု လျှောက်၏။
'ဉာဏ်လေးသော သူတို့ အားထုတ်၍လေ့လာသော အတတ်သည် မေ့ခဲ့ပျောက်ခဲ့ရာသည်။' ဟုကြံ၍၊
သွားစိမ့်သောငှာ ရိက္ခာစားနပ် ပေး၍၊ 'သင်သည် ဤမန္တရားမန္တန်ကိုမှီ၍ အသက်မွေးရလိမ့်မည်။ မမေ့မပျောက်
မိန့်သောငှာ အမြဲမပြတ် သရဇ္ဈာယ်လေ။' ဟု မှာ၍ ထိုလုလင်ကို လွှတ်လိုက်၏။

ထိုလုလင်သည် ဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်လေသော်၊ 'ငါ့သားသည် အတတ်ပညာသင်ရာမှပြန်လာပြီ။'
ဟု အမိသည် မြတ်နိုးတနာ ကောင်းမွန်စွာကျေးမွေး၏။

ထိုရောအခါ ဗာရာဏသီမင်းသည် 'ငါကား မကောင်းသော ကာယဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ မနောဒုစရိုက်တို့ကို
ပြုလေသလော။' ဟု ဆင်ခြင်သည်ရှိသော်၊ မိမိ၏ မကောင်းသောအမှုကို မမြင်၍၊ 'သတ္တဝါတို့သဘောသည်
မိမိအပြစ်ကို မိမိ မြင်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မြို့ကိုလှည့်လျက် စုံစမ်းအံ့။' ဟု ကြံ၍၊ ညချမ်းသောအခါ
မင်းရှားသောအသွင်ဖြင့် နန်းတော်မှ ထွက်ခဲ့၍၊ 'လူအပေါင်းတို့သည် ညစာထမင်းစား၍ ပြောဟောကြသည့်အခါ
အထူးထူးအပြားပြား များစွာပြောတတ်သည်။ ငါသည် မတရားသဖြင့် မင်းပြုအံ့။' ယုတ်မာသော အခေါ်ဝေါ်မည်

ဒဏ်ပေးခြင်း၊ အခွန်အတုပ် အစရှိသည်တို့ဖြင့် နှိပ်စက်၏။ ဟု ဆိုကုန်လတ္တံ့။ အကယ်၍ တရားသဖြင့် ငါ မင်းပြုအံ့။ တရားစောင့်သောမင်းသည် ငါတို့ကို အခွန်အတုပ်ဖြင့် မနှိပ်စက်ပေ။ ငါတို့သခင် အရှင်မင်းမြတ်သည် ဘုန်းတော်ကြီး၍ သက်တော်ရှည်ပါစေသတည်း။ ဤသို့ အစရှိသဖြင့် ကောင်းသော စကားကို ပြောကုန် လတ္တံ့။ ဟု ထိုထိုသောအိမ်တို့၏နံရံကို အစဉ်မှီးသဖြင့် ညဉ့်မိုက်သောအခါ လှည့်လည်သည် ရှိသော်။

အိမ် ၂ အိမ်တို့၏အကြား၌ ဥမင်ဖြင့်ဝင်၍ ခိုးအံ့သောငှာ ဥမင်တူးသောခိုးသူတို့ကို မင်းကြီးမြင်လျှင် တစ်ခုသောအိမ်ရိပ်ကို ခို၍နေ၏။

ခိုးသူတို့လည်း ဥမင်တူး၍ အိမ်တွင်းသို့ဝင်လျက် ဥစ္စာရှာသောအခါ၊ တက္ကသိုလ် ပြည်မှ အတတ်သင်၍ ပြန်လာသော လုလင်နိုး၍ မန္တန်ကို သရဇ္ဈာယ်သည်ရှိသော်၊ ‘ဃဋ္ဌေသိ ဃဋ္ဌေသိ။ ကိကာရဏာ ဃဋ္ဌေသိ။ အဟမ္မိတံကမ္မဇာနာမိ။’ ဟု ရွတ်၏။

ထိုခိုးသူတို့သည် ‘ယခုအခါ ဥစ္စာရှင် သိချေပြီ။ ငါတို့ သေကျေ ပျက်စီးကုန်လတ္တံ့။’ ဟု ဝတ်သောပုဆိုး တို့ကိုပင် စွန့်၍ပြေးကုန်၏။

မင်းလည်း ထိုခိုးသူတို့ ပြေးသည်ကိုမြင်လျှင်၊ ထိုလုလင် မန္တရားမန္တန်ရွတ်သံကိုလည်း ကြား၍ ထိုလုလင် အိမ်ကို မှတ်ပြီးလျှင် မြို့ကို စုံစမ်းဆင်ခြင်လျက် နန်းတော်သို့ ဝင်လေ၏။

မိုးသောက်လတ်သော် တစ်ယောက်သော မင်းချင်းကိုခေါ်၍၊ “အချင်း။ ဤမည်သောလမ်းခရီး၌ ဥမင် တူးသော အရာရှိ၏။ ထိုအရပ်ထိုအိမ်၌ရှိသော လုလင်ကိုခေါ်ချေ။” ဟု စေ၏။

မင်းချင်းလည်း သွား၍၊ “သင့်ကို မင်းကြီး ခေါ်တော်မူသည်။” ဟု ဆို၍ လုလင်ကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးလည်း လုလင်ကို “လုလင်။ သင်သည် တက္ကသိုလ်ပြည်မှ အတတ်သင်၍လာသလော။” ဟု မေးတော်မူ၏။

လုလင်လည်း “မိန့်တော်မူတိုင်းမှန်သည်။” ဟု လျှောက်၏။
“လုလင်။ ငါတို့အားလည်း ထိုအတတ်ကိုသင်ပါ။” ဟု ဆို၏။
လုလင်လည်း “အရှင်မင်းမြတ်။ ကောင်းပါပြီ။ တူသောနေရာ၌ နေ၍ သင်တော်မူပါ။” ဟု လျှောက်၏။
မင်းကြီးလည်း လုလင်ဆိုတိုင်း တူသောနေရာ၌နေလျက် အတတ်ကိုသင်၍ အဖိုးအသပြာ ၁၀၀၀ ပေး၍ အသပြာ ၁၀၀၀ ကို ယခုကာလဖြစ်လျှင် ခွက် ၁၀ ခေါ်သည်။

ထိုရောအခါ စစ်သူကြီးသည် “ဘယ်နံရောအခါ မင်း၏မုတ်ဆိတ်၊ ဆံပင်ကို သုတ်သင်အံ့နည်း။” ဟု ဆတ္တာသည်ကို မေးသော်၊ “နက်ဖြန်လည်းကောင်း၊ သန်ဖက်လည်းကောင်း သုတ်သင်လိမ့်မည်။” ဟု ပြော၏။
စစ်သူကြီးသည် ဆတ္တာသည်အား အသပြာ ၁၀၀၀ လက်ဆောင်ပေး၏။

“သခင်စစ်သူကြီး။ အဘယ်အမှုကို ပြုလိုသနည်း။” ဟု မေးလျှင်၊ “မင်းအား မုတ်ဆိတ်၊ ဆံ ပြုပြင်သော သကဲ့သို့ ပြု၍ သင်ဓုန်းကို အလွန်တရာထက်စွာသွေး၍ လည်ချောင်းကိုဖြတ်လော့။ သင်သည် သေနာပတိ ဖြစ်လတ္တံ့။ ငါကား မင်းဖြစ်အံ့။” ဟု ဆို၏။

ဆတ္တာသည်လည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍၊ မင်း၏မုတ်ဆိတ်ကို ပြုပြင်သော် နံ့သာရည်ဖြင့် မုတ်ဆိတ်ကို ဆွတ်၍၊ နဖူး၌ ကိုင်၍၊ ‘သင်ဓုန်းသည် အနည်းငယ် တုံးသေးသည်။ တစ်ချက်တည်းဖြင့် လည်ချောင်းရေကို ဖြတ်ခြင်းငှာ မတတ်ကောင်းသေး။’ ဟု တစ်ဖန် တင့်အပ်သောအရပ်၌နေ၍၊ သင်ဓုန်းကို သွေး၍ ရှိ၏။

ထိုခဏ၌ မင်းကြီးသည် မိမိမန္တန်ကို အောက်မေ့၍ သရဇ္ဈာယ်လေ၏။

ဆတ္တာသည်လည်း 'ငါ့အကြံကို မင်းကြီး သိလေပြီ။' ဟု ချွေးကြီးတဖြာ ထိတ်လန့်စွာဖြစ်၍ သင်ရန်းကို ခြေ၍ချလျက် မင်းကြီးခြေရင်း၌ဝပ်လျက် ရှိခိုးလေ၏။

မင်းတို့မည်သည် လိမ္မာကုန်ရကား "ဟယ်-ဆတ္တာသည်မိုက်။ နင်သည် ငါ့ကို 'ဤမင်း မသိ' ဟုအောက်မေ့ သလော။ နင်ကြံသမျှကို ငါသိ၏။" ဟု ဆိုလျှင်၊ "အရှင်မင်းကြီး။ ဘေးမဲ့ပေးတော်မူပါ။ ဟုတ်မှန်တိုင်း ယျှောက်ပါမည်။ စစ်သူကြီးသည် အသပြာ ၁၀၀၀ လက်ဆောင်ပေး၍ ကျွန်ုပ်ကိုစေသောကြောင့် ကြိမ်ပေ သည်။" ဟု လျှောက်လေ၏။

မင်းသည် 'ဆရာကိုမို၍ အသက်ရှည်ပေသည်။' ဟုကြံလျက် စစ်သူကြီးကို ခေါ်စေ၍၊ "စစ်သူကြီး။ အထင်သည် ငါ့အထံ၌ အဘယ်လိုဖွယ်ကိစ္စ မရသနည်း။ ယခုအခါ ငါ သင့်ကို မမြင်လိုပြီ။ ငါ့နိုင်ငံမှ ထွက် သော။" ဟု နှင်ထုတ်၍၊ ဆရာဖြစ်သော လုလင်ကို ခေါ်ပြီးလျှင် "ဆရာ။ သင့်ကိုမို၍ ကျွန်ုပ် အသက်ကို ရပေ သည်။" ဟု ဆိုလျက် ကြီးစွာသောပူဇော်သက္ကာရကိုပြု၍ ထိုလုလင်အား စစ်သူကြီးအရာကို ပေးလေ၏။

ဘုရားသခင်သည် ဤသို့သော အတိတ်ဝတ္ထုကို ဆောင်တော်မူ၍ "ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းများတို့။ ယခု အခါ၌သာ စူဠပန္နကသည် ဉာဏ်ပညာ လေးရှာသည် မဟုတ်။ ရှေး၌လည်း ဉာဏ်ပညာ လေးဖူးပြီ။" ဟု အနုသန္ဓေစပ်၍ ဇာတ်ပေါင်းတော်မူသည်။

"ထိုရောအခါ ဉာဏ်လေးစွာသောလုလင်သည် ယခုအခါ စူဠပန္နက ဖြစ်လာ၏။ တက္ကသိုလ်ပြည် ဒိသာ ဝါမောက္ခဆရာသည် ငါ့ဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏။"

ဤဝတ္ထုကို ဓမ္မဒေဝ အဋ္ဌကထာကျမ်း၌ ဆိုသည်။

ဤအဋ္ဌကထာ၌ကား 'ဃဋ္ဌေသိဃဋ္ဌေသိ၊ ကိကာရဏာဃဋ္ဌေသိ' ဟု လာသည်။ ကိဃဋ္ဌေသိဟု မလာ။ ကိသဒ္ဓါကို အနက် အာရောဂတွင်မှ ယှဉ်ကြသည်။ သို့ပါလျက် မေတ္တာစာ၌ ကိဃဋ္ဌေသိ အစရှိသည်ကိုချီ၍ ဆိုခြင်းသည်ကား အတ္တပ္ပကရဏာသိင်္ဂါ အစရှိသည်၌ကဲ့သို့ အနက်သွားကို ဖမ်း၍ ဆိုလိုက်ပေသည်။

'အနာသဝါ ဝိဘရာဂါ၊ သန္တိတ္တာ သမာဟိတာ။

ကောလိတာဥပတိသော။ အဂ္ဂါဟောသန္တိသာဝကော။ ။' ဟု ဗုဒ္ဓဝင်၊ အဋ္ဌသာလိနီ၊ အပဒါန်၊ ဇာတတ္တကိ စသောကျမ်းတို့၌ ကောလိတာကို ရှေးဦးစွာ ဟောတော်မူလျက်၊ ပါရမီဖျိ၌ 'ဥပတိဿ၊ ကောလိတဟု၊ လူကအမည်၊ ကျော်သည်ဟိန်းဟိန်း၊ တစ်သိန်းမက' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'လက်ယာလက်ဝဲ၊ ရံကာမြဲသည်၊ မလွဲဖြစ်တုံ' ဟူ၍ လည်းကောင်း အနက်ထင်ရှားရာကို လိုက်၍ ဆိုပေသည်။ ဤဒိသာဝါမောက္ခဇာတ်ကိုထောက်၍ သိရာ၏။-ဟုလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ အကြင် မင်းခစားမူးမတ်၊ သေနာပတိ၊ အရာရှိတို့သည် မိမိတို့အား စည်းစိမ် အခြံအရံ ကြီးကျယ်စွာနှင့် ချီးမြှောက်သနားတော်မူသော ကျေးဇူးရှင် အရှင်မင်းဧကရာဇ်တို့အား ဇဉ္ဇူလာ စစ်သူကြီးတို့ကဲ့သို့ ဖြစ်မှားခြင်းကို မပြုရာ။ နေ့ညခစား အရှင်၏စီးပွားကိုသာလျှင်လိုလား၍ သုပတ္တ ချိန်စစ်သူကြီးတို့ကဲ့သို့ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း အမှုတော်ကိုထမ်းရာသည်။

မင်းဧကရာဇ်မှစ၍ မင်းခစားအရာရှိတို့သည် အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်-မရွေးမူ၍ သူတစ်ပါး၏ ကျေးဇူး ချီလည်း ဝတ္ထုလာမင်းကြီးကဲ့သို့ ဖြေဆပ်ချီးမြှောက်ခြင်းကို ပြုကုန်ရာသည်။ ယင်းသို့ သစ္စာကတိ တည်ရှိပါလျှင် မိုမင်းကြီးကဲ့သို့ပင် သက်တော်ရှည်၍ ဘုန်းတော်ကြီးမြင့်ခြင်းသို့ ရောက်ရာသည်။

ဉာဏ်လေးသောလုလင်လည်း သူတစ်ပါးတို့အား ပြက်ရယ်ချော်ချွတ်၍ သရော်ဉာဏ်ပြုခဲ့ဖူးသော ဝိပါက ခုန်ကြောင့် အလွန်ထိုင်းမှိုင်းခြင်းသို့ ရောက်ရလေသည်ကို သံဝေဂပြု၍ မည်သည့်သူ၏အပြစ်ကိုမျှ ကြည့်ရှု၍ သရော်ခြင်း၊ ပြက်ရယ်ပြုခြင်းအမှုတို့ကို မပြုအပ်။ လျစ်လျူကာသာ နှလုံးထား၍ တရားနှင့်အညီနေကြရမည်။ -ဟု ပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

ပုဒ်ရင်း။ ။ ရန်သင့်မင်းလျာ လေးဂါထာနှင့် ဆရာကောင်း၍ ရန်အပေါင်းပယ်ခွာ။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ ဗာရာဏသီမင်းကြီးသားတော်သည် အတတ်ပညာစုံ၍ နေပြည်တော်သို့ ပြန်မည်ရှိသောအခါ တက္ကသိုလ်ဆရာသည် အင်္ဂါဝိဇ္ဇာဖြင့် ကြည့်သည်ရှိသော်၊ 'ဤမင်းသားသည် နောင် မင်းဖြစ်သော ကာလ သားကြောင့် ကြီးစွာသောအန္တရာယ် ဖြစ်မည်။' ဟု မြင်သိသဖြင့် ၄ ဂါထာဖွဲ့၍၊ ရွတ်ရအံ့သော အချိန် နာရီနှင့်တကွ သင်ပေးလိုက်၍ ဘေးရန်အပေါင်း ပယ်ရှောင်ပေးကွာခြင်းသို့ ရောက်၏။-ဟူလိုသည်။

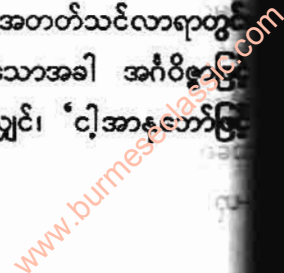
ဝိဇ္ဇာရ။ ။ ပယ်ခွာဖူးသည့်အကြောင်းကား-ဘုံ ၃ ပါးတို့၏ ပတ္တမြားမှန်ကူဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အဇာတသတ် ပဋိသန္ဓေနေသည် ရှိသော် မဟာကောသလမင်းကြီး၏သမီးဖြစ်သော ဝေဒဟီမိဖုရားသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ လက်ယာမြင်းခေါင်းသွေး၌ ချင်ခြင်းဖြစ်၍၊ မဆိုကောင်းသဖြင့် ကြိုလှိုညှိုးငယ်သည်ကို အလုပ်အကျွေးတို့ မေးဖန်များလှ၍ ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးအား ကြားလျှင်၊ နိမိတ် ဖတ်တတ်ကုန်သော သူတို့ကို ခေါ်၍ မေးသည်ရှိသော်၊ "ဤမိဖုရားဝမ်း၌ ဖြစ်သောသားသည် အရှင်မင်းကြီးကို အန္တရာယ်ပြု၍ မင်းအဖြစ်ကို ယူကုန်လတ္တံ့။" ဟု ဆိုသော်လည်း၊ "ငါ့သား ငါ့ကိုသတ်၍ ယူသည်။ အဘယ်အပြစ် ရှိမည်နည်း။" ဟု လက်ယာပုဆစ်ကို ဓားငယ်ဖြင့်ခွဲ၍ ရွှေခွက်ဖြင့် သွေးကိုယူလျက် မိဖုရားကို သောက်စေ၏။

မိဖုရားလည်း 'ငါ့ဝမ်း၌ဖြစ်သောသားသည် အဖကို သတ်လတ္တံ့။ ယခုက သေစေအံ့။' ဟုကြံ၍ ဝမ်းကို ဆုပ်နယ်စေသည်ကို မင်းကြီးသိလျှင်၊ "သတ်လိုသော် သတ်ပစေ။ ငါ မအို၊ မသေနေရမည်လော။ သား၏ မျက်နှာကို မြင်ပါရစေ။ မပြပါလင့်။" ဟု မြစ်၍ နန်းတွင်း၌ မစီရင်သာလျှင်၊ ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ စီရင်သည် ကိုလည်း၊ တောင်းပန်၍ မင်းသား ဖွားလျှင်၊ မဖွားမီက အဖ၏ရန်သူဖြစ်သောကြောင့် 'အဇာတသတ္တုကုမာရ' ဟူသော အမည်ကို ရ၏။

တစ်နေ့သ၌ ၅၀၀သော တပည့်သားတော်တို့နှင့်တကွ မင်းကြီးနန်းတော်သို့ သွား၍နေတော်မူသော ဘုရားအား မွန်မြတ်သော ယာဂု၊ ခဲဖွယ်၊ ဆွမ်း၊ အဖျော်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ တရားနာလျက်နေစဉ် မင်းသားကို တန်ဆာ ဆင်လျက် ဆောင်ခဲ့သည်ကို ပြင်းစွာသောချစ်ခြင်းဖြင့် ရင်၌နေစေ၍၊ သားကိုချီတံ့၊ တရားနာတံ့ ပြုသည်ကို မြင်တော်မူလျှင်

"မင်းကြီး။ ရှေးမင်းတို့သည် သားကို ယုံမှားသင်္ကာရှိလျှင် ဖုံးကွယ်ရာ၌ထား၍ ငါလွန်မှ မင်းပြုစေ ကုန်။" ဟု စီရင်ဖူး၏။-ဟု မိန့်တော်လျှင်၊ ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးတောင်းပန်သဖြင့် အတိတ်ကိုဆောင်တော် မူ၏။

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ကို မြဟဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသည်ရှိသော်၊ ငါဘုရားအလောင်းသည် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ဖြစ်၍ များစွာသော မင်းသား၊ ပုဏ္ဏားသားတို့ အတတ်သင်လာရာတွင် ၁၆ နှစ်အရွယ်ရှိသော ဗာရာဏသီမင်းကြီးသားတော် အတတ်ပညာစုံ၍ ပြန်မည်ရှိသောအခါ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာဖြင့် ကြည့်သည်ရှိသော်၊ 'ထိုမင်းသားအား သားကြောင့် အန္တရာယ် ဖြစ်အံ့သည်။' ကိုမြင်လျှင်၊ 'ငါ့အားနောက်ပြန် ပယ်အံ့။' ဟု ၄ ဂါထာဖွဲ့၍၊

“ပထမဂါထာကို မင်းဖြစ်၍ သား ၁၆ နှစ်အရွယ်ရောက်လျှင် ထမင်းစားခါ ရွတ်။ ဒုတိယဂါထာကို အများ စားသောအခါ ရွတ်။ တတိယဂါထာကို ပြာသာဒ်သို့ တက်သောအခါ စောင်းတန်းဦး၌ရပ်၍ ရွတ်။ ဣတ္ထဂါထာကို အိပ်ရာ ကျက်သရေတိုက်သို့ ဝင်သောအခါ တံခါးခုံ၌ရပ်၍ ရွတ်။” ဟု ဆုံးမလိုက်တိုင်း၊ မင်းဖြစ်၍ သား ၁၆ နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်လျှင်၊ ဥယျာဉ်ကစားသော မင်း၏အသရေကိုမြင်လျှင် လိုချင်သောစိတ်ဖြင့် အလုပ်အကျွေးတို့အား ပြောသည်ကို ယုတ်မာသောအလုပ်အကျွေးတို့သည် “မင်းကြီး အခိုးထွက်အောင်၍” ဟု ဆိုရသော မင်းစည်းစိမ်ဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း။” ဟု တိုက်တွန်းနှိုးဆော်သဖြင့်၊

‘ခမည်းတော်နှင့် ညစာ အတူစားကြရာတွင် ထည့်အံ့။’ ဟု အဆိပ်ကို ကိုင်၍ မင်းသား နေသောအခါ၊ မင်းကြီး ထမင်းခွက်ကို လက်မတင်ခင်

‘ဝိဒိတံ ထုသံ ဥန္နုရာနံ၊ ဝိဒိတံပန တဏှုလံ။
ထုသံထုသံ ဝိဝဇ္ဇေတွာ၊ တဏှုလံပနခါဒရေ။ ။’

ဤ၌ အတ္တကား
‘ဥန္နုရာနံ၊ ကြွက်တို့သည်။ ထုသံ၊ ဖွဲကို။ ဝိဒိတံ၊ သိအပ်၏။ တဏှုလံပန၊ ဆန်ကိုလည်း။ ဝိဒိတံ သိအပ်၏။ တေန၊ ထိုကြောင့်။ ထုသံထုသံ၊ ဖွဲကိုဖွဲကို။ ဝိဝဇ္ဇေတွာ၊ ကြည့်၍။ တဏှုလံပန၊ ဆန်ကိုသာလျှင်။ ခါဒရေ၊ စားကုန်၏။’

ဤဂါထာဖြင့် ကြွက်တို့သည် အမိုက်တိုက်၌ ဖွဲကိုလည်း သိ၏။ ဆန်ကိုလည်း သိ၏။ ဖွဲကြည့်၍ ဆန်ကိုသာ စားသကဲ့သို့ ဤအတူ လည်းကောင်း၊ ‘အဆိပ်ကို ကိုင်၍နေသည်ကို ငါသိ၏။’ ဟု ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်၍၊ ထိုဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မင်းကြီးမသိဘဲလျက် ကြံသောသားတော် သိသောကြောင့် ‘ခမည်းတော် သိလေ၏။’ ဟု ကြောက် လန့်တကြား ပြေးလေ၍၊

အလုပ်အကျွေးတို့အား ကြား၍ “အသို့ပြုရအံ့နည်း။” ဟု ဥယျာဉ်သို့ သွားလျက် တိုင်ပင်ပြန်သော်၊ “အများ စားရာ၌ သန်လျက်ကိုကိုင်လျက် အမတ်တို့၏ဘောင်၌ နေ၍ မင်းကြီးမေ့လျော့စဉ် လုပ်ကြံ။” ဟု တိုက်တွန်း နှိုးဆော်သဖြင့်၊ ထိုအတိုင်းနေသောအခါ၌

‘ယာမန္တနာ အရညသဗ္ဗိ၊ ယာစဂါမေ နိက္ကဏ္ဍိကာ။
ယဇ္ဇေတံဣတိစိတိစ၊ ဧတမ္ပိ ဝိဒိတံ မယာ။ ။’

အတ္တကား-
‘အရညသမိ၊ တော၌။ ယာမန္တနာစ၊ အကြင်ဆိတ်ကွယ် သောတိုင်ပင်ခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ဂါမေ၊ နှစ်။ ယာစနိက္ကဏ္ဍိကာ၊ အကြင် နားတစ်ပါး မကြားသော တိုင်ပင်ခြင်းသည်လည်းကောင်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဣတိစိတိစ၊ ဤသို့ဤသို့လျှင်။ ယဇ္ဇေတံ၊ အကြင် ငါ့အား သတ်ခွင့်ရှာကြံခြင်းသည် လည်းကောင်း။ အတ္ထိ၊ နှစ်။ ဧတမ္ပိ၊ ထိုအလုံးစုံကိုလည်း။ မယာ၊ ငါသည်။ ဝိဒိတံ၊ သိအပ်၏။’

ဤဂါထာဖြင့် အကြောင်းကို မင်းကြီး မသိဘဲလျက် ‘ဥယျာဉ်၌တိုင်ပင်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ယခုပြုသော ခြင်းအရာကို လည်းကောင်း ငါသိ၏။’ ဟု ဆိုဘိသကဲ့သို့ မင်းသားထင်၍၊ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလေ၍၊ ‘ခမည်းတော် သိလေ၏။’ ဟု အလုပ်အကျွေးတို့အား ဆို၍ ၇ ရက်-၈ ရက်လွန်လျှင်၊ “ခမည်းတော်မသိ။

“အနိစ္စရောက်၍ မီးသင်္ဂြိုဟ်သောအခါတိုင်စောင့်၍” - ဟုလိုသည်။
“ခွဲထို ဖယ်ကြည့်၍” - ဟုလိုသည်။

ကြံ၍သာ ဆိုသည်။” ဟု တစ်ဖန် တိုက်တွန်းပြန်သောကြောင့် တစ်နေ့သ၌ သန်လျက်လက်စွဲလျက် တိုက်တံခါး၌ ရပ်စဉ် မင်းကြီး ပြာသာဒ်သို့တက်သည်ရှိသော် စောင်းတန်းထိပ်၌ရပ်၍

‘ဓမ္မေန ကိရ ဇာတဿ၊ ပိတာ ပုတ္တဿ မက္ကဋ္ဌော။
ဒဟရဿေဝ သန္တဿ၊ ဒန္တေဟိ ဖလမစ္ဆိဒါ။ ။’

ဤ၌ အတ္ထကား-

‘ပိတာ၊ အဖဖြစ်သော။ မက္ကဋ္ဌော၊ မျောက်မင်းသည်။ ဓမ္မေန၊ သဘောဖြင့်။ ဇာတဿ၊ ဖြစ်သော ပုတ္တဿ၊ သား၏။ ဒဟရဿ၊ ငယ်သောအဖြစ်၏။ သန္တဿေဝ၊ ဖြစ်စဉ်လျှင်။ ဒန္တေဟိ၊ သွားတို့ဖြင့်။ ဖလံ အစေ့ကို။ အစ္ဆိဒါကိရ၊ ကိုက်ဖြတ်သတတ်။’

ဤဂါထာဖြင့် ‘ရှေးသရောအခါ မျောက်မင်းသည် အခြွေအရွှေကို ဆောင်အံ့စိုးသောကြောင့် သားထံ ငယ်သောအခါက အစေ့ကိုကိုက်ခွဲသကဲ့သို့၊ မင်း၏အဖြစ်ကို လိုချင်သော သင်၏အစေ့ကို ထုတ်၍ ယောက်ျား၏ အဖြစ်ကို ပျက်စေအံ့။’ ဟု ဆိုဘိသကဲ့သို့ အောက်မေ့လျက်၊ ‘ဖမ်းတည့်အံ့။’ ဟုမှတ်၍ ပြေးထွက်ပြီးမှ လခွဲကျော်လျှင် တစ်ဖန်တိုက်တွန်းပြန်သဖြင့် သန်လျက်ကိုင့်၍ အသရေရှိသောအိပ်ရာအောက်၌ နေပြန်၏။

မင်းကြီး ညစာစားပြီးလျှင် ပရိသတ်ကိုလွှတ်လိုက်၍ အိပ်ရာဝင်သောအခါ၌ တံခါးခုံထက် ရပ်လျက် ‘ယံပေတံ ပရိသပ္ပေသိ၊ အဇကာဏောဝ သာသပေ။

ယောပါယံ ဟေဋ္ဌတော သေတိ၊ ဧတမ္ပိ ဝိဒိတံ မယာ ယံပေတံ။ ။’

‘အကြင်ကြောင့်။ သာသပေ၊ မုန်ညင်းတော၌။ အဇကာဏော၊ ဆိတ်ကန်းသည်။ ပရိသပ္ပေသိ၊ ရွှေသကဲ့သို့။ ပရိပရိသပ္ပေသိ၊ ကြောက်စွာတုန်လှုပ်လျက် ရွှေ၏။ ယောပါယံ၊ အကြင်သင်သည်။ ဟေဋ္ဌတော၊ အိပ်ရာအောက်၌။ သေတိ၊ အိပ်၏။ ဧတမ္ပိ၊ ဤအလုံးစုံကိုလည်း။ မယာ၊ ငါသည်။ ဝိဒိတံ၊ သိအပ်၏။’

‘ဤဂါထာဖြင့် မုန်ညင်းတောသို့ ဝင်မှားသော ဆိတ်ကန်းသည် ကြောက်သဖြင့် ထိုမှဤမှ ရွှေရှားသကဲ့သို့ ရှေးဦးစွာ အဆိပ်ကိုကိုင့်၍ လာ၏။ ၂ ကြိမ်မြောက်သောကာလ သန်လျက်ကိုကိုင့်လျက် လာ၏။ ၃ ကြိမ်မြောက်သောကာလ သန်လျက်ကိုစွဲလျက် စောင်းတန်းဦး၌ ရပ်၏။ ယခုလည်း သန်လျက်ကိုကိုင့်၍ အိပ်ရာအောက်၌ နေ၏။ ဤအလုံးစုံကို ငါ သိသည်ချည်း။ ယခုဖမ်း၍ မင်း၏အာဏာကို ပေးအံ့။’ ဟု ဆိုဘိသကဲ့သို့ ထင်လေ့ရှိ ‘မလွဲသာချေပြီ။’ ဟု ကြောက်လန့်တကြား အိပ်ရာအောက်မှထွက်၍ သန်လျက်ကို မင်းကြီးခြေရင်း၌ ထား “အကျွန်ုပ်အပြစ်ကို သည်းခံတော်မူပါ။” ဟု ခြေထက်ဝပ်၍ တောင်းပန်သည်ကို၊ “သင်ကြံသရွေ့ ငါ သလောက်။” ဟု ခြိမ်းခြောက်ကြိမ်းမောင်း၍ သံခြေချင်းဖြင့် နှောင်အိမ်သွင်းစေပြီးလျှင် မိမိလွန်မှ ပြုစေ၏။

‘ဤသို့ ရှေးမင်းတို့သည် ယုံမှားသင်္ကာ ရှိကုန်၏။’ ဟု မိန့်တော်မူကုန်သော်လည်း မင်းကြီး မမှတ်ခြင်း တက္ကသိုလ်ဆရာသည် ငါဘုရားဖြစ်၏။-ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော စတုတ္ထနိပါတ် ထုသည့် ဇာတ်ကို အကြောင်းပြုသဖြင့် လည်းကောင်း။

ဤနည်းနှင့်နှင့် အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် အလုံးစုံတူသည်ဖြစ်၍ ဗာရာဏသီ မင်းကြီး၏ ‘ယဝကုမာရ’ အဖြစ် ရှိသောသားတော် အတတ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံ၍ ပြန်ခါနီးတွင် ဒိသာပါမောက္ခဆရာသည် အင်္ဂုရိဇာဖြင့်ကြည့်၍ အန္တရာယ်ကိုမြင်သောကြောင့် ထိုအန္တရာယ်မှ လွှဲဖယ်ခြင်းငှာ ဆုံးမကြောင်း ဥပမာရှာရာတွင် ခြေ၌အနာရှိ

၁။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ် - ၃၃၈။ ‘ထုသဇာတ်’ ဟုထင်ရှား။

အောင်ကျား

မြည်းတစ်စီးကို အိမ်၌ထား၍ လုပ်ကျွေးသည်ရှိသော်၊ ငါ့စုသော ကြွက်သည် အိမ်မှထွက်၍ ထိုမြည်း၏ခြေရာကို
 သည်ကို သည်းမခံနိုင်သောကြောင့် တစ်နေ့သ၌ မြေဖြင့် ကန်လိုက်သဖြင့် မနီးမဝေးသောရေတွင်း၌ ကျ၍၊
 ခြွတ်သေသည်ကို ဆရာမြင်၍ မြည်းလုပ်ကျွေးတို့ မမြင်ရကား၊ 'ယခု မူသိကာသည် လာမြဲမလာ။ အဘယ်သို့
 သွားသည် မသိ။' ဟု ဆိုကုန်သည်ကိုကြားလျှင် 'ဤသည်လျှင် ဆုံးမကြောင်းတစ်ခု။' ဟု ပထမဂါထာကို ဖွဲ့၍၊
 ဒုတိယဂါထာ၊ တတိယဂါထာကိုမူကား ဆရာအလိုလိုကြံ၍၊ "အမောင် မင်းအဖြစ်သို့ရောက်လျှင် ညချမ်း
 သောအခါ ရေကန်သို့ချိုးခြင်းငှာ သွားသည်ရှိသော် ရေကန် စောင်းတန်းဦးတိုင်အောင် ပထမဂါထာကို သရဇ္ဈာယ်၍
 သွား။ နေရာပြာဿဒံသို့ တက်သောအခါ စောင်းတန်း လှေကားရင်းတိုင်အောင် ဒုတိယဂါထာကို သရဇ္ဈာယ်၍သွား။
 စောင်းတန်းထိပ်မှစ၍ တတိယဂါထာကို သရဇ္ဈာယ်၍သွား။" ဟု ဆုံးမလိုက်သည့်အတိုင်း၊

မင်းဖြစ်၍ သား ၁၆ နှစ်ရွယ်ရောက်လျှင် ရှေးနည်းဖြင့်ကြံ၍၊ ရေကန်၌ ရေချိုးရာတွင် လုပ်ကြံအံ့သောငှာ
 သန်လျက်ကိုပိုက်၍ စောင့်စဉ်၊ 'မင်းကြီးရေချိုးအံ့။' ဟု နန်းတွင်းချိုးမြဲရေကန်ကို သုတ်သင်စိမ့်သောငှာ 'မူသိကာ'
 သည်ရှိသောကျွန်မကို စေ၍၊ မူသိကာလည်း ရေကန်သုတ်သင်မည်လာရာတွင် မင်းသား မြင်၍၊ 'ငါပြုသော
 အမှုသည် ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။' ဟု မူသိကာကို သန်လျက်နှင့်ပိုင်း၍ ရေကန်တွင် ချလေ၏။

မင်းကြီးလည်း ရေချိုးမည်လာရာ၊ နောက်ပါသူတို့သည် 'ယခုတိုင်အောင် မူသိကာသည် မလာ။ အဘယ်သို့
 သွားရှာလေသည် မသိ။' ဟု ဆိုကြသောအခိုက်တွင်

'ကုဟိ ဂတာ ကတ္ထဂထာ၊ ဣတိ လာလပ္ပတေ ဇနော။
 အဟမေဝေကော ဇာနာမိ၊ ဥဒပါနေ မူသိကာ ဟထာ။ ။'

'မူသိကာ၊ မူသိကာသည်။ ကုဟိ၊ အတိအရပ်သို့။ ဂတာ၊ သွားလေသနည်း။ မူသိကာ၊ မူသိကာသည်။
 ဣတ္ထ၊ အဘယ်အရပ်သို့။ ဂတာ၊ သွားရှာလေသနည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဇနော၊ လူအပေါင်းသည်။ လာလပ္ပတေ၊
 ငြိမ်တမ်း၏။ ဇကော၊ တစ်ယောက်သော။ အဟမေဝ၊ ငါသည်သာလျှင်။ ဇာနာမိ၊ သိ၏။ ဥဒပါနေ၊ ရေကန်၌။
 မူသိကာ၊ မူသိကာကို။ ရာဇကုမာရေန၊ မင်းသားသည်။ ဟထာ၊ သတ်အပ်၏။'

ဤဂါထာဖြင့် 'မူသိကာ အဘယ်အရပ်သို့ သွားသနည်း။' ဟု လူအပေါင်းတို့သည် မြည်တမ်းကုန်၏။
 'မူသိကာကို မင်းသားသည် ၂ ပိုင်းဖြတ်၍ ရေကန်တွင်ချသည်ကို လူများမသိကုန်။ ငါသာ သိသည်။'
 ဟု ဆိုဘိသကဲ့သို့ အဓိပ္ပာယ်ကိုပင် မင်းကြီးမသိဘဲလျက်၊ သရဇ္ဈာယ်သံကို ကြားလျှင် ကြံသောမင်းသား
 သိ၍၊ 'ခမည်းတော် သိလေ၏။' ဟု ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလေ၏။

ရှေးနည်းဖြင့် ၇ ရက်လွန်လျှင် သန်လျက်စွဲ၍ စောင်တန်းလှေကားရင်း၌ စောင့်နေခိုက်တွင်
 'ယဇ္ဇေတံ ဣတိစိတိစ၊ ဂဒြဘောဝ နိဝတ္တသိ။
 ဥဒပါနေ မူသိကံဟန္တာ၊ ယဝံဘက္ခေတု မိစ္ဆသိ။ ။'

'ယဇ္ဇေတံ ပဟရဏောကာသံ၊ အကြင် ခုတ်သတ်အံ့သောအခွင့်ကို။ ဣတိစိတိစ၊ ဤမှထိုမှလည်း။
 ဣလောကေန္တော၊ ကြည့်ရှာလျက်။ ဂဒြဘောဝ၊ မြည်းကဲ့သို့။ နိဝတ္တသိ၊ နှစ်၏။ ဥဒပါနေ၊ ရေတွင်း၌။ မူသိကံ၊
 ခြွတ်ကို။ ဟန္တာ၊ သတ်ဦး၍။ ယဝံ၊ မုယောကို။ ဘက္ခေတု၊ စားခြင်းငှာ။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။ ဥဒပါနေ၊
 ရေကန်၌။ မူသိကံ၊ 'မူသိကာ' အမည်ရှိသော ကျွန်မကို။ ဟန္တာ၊ သတ်ဦး၍။ ယဝံရာဇာနံ၊ ယဝမင်းကြီးကို။
 ဘက္ခေတု မာရေတုံ၊ သတ်ခြင်းငှာ။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။'

ဤဂါထာဖြင့် 'မြည်းသည် ကြွက်ကို ရေတွင်း၌ သတ်ပြီး၍ မူသိကာကိုစားခြင်းငှာ အလိုရှိသကဲ့သို့ သင်မင်းသားသည် ရေကန်၌ မူသိကာကို သတ်ဦး၍၊ ယခုလည်း ငါ့ကို သတ်ခြင်းငှာ အလိုရှိ၏။' -ဟုဆိုဘိသကဲ့သို့ ဂါထာ၏အဓိပ္ပာယ်ကို မင်းကြီးမသိဘဲလျက် သရဇ္ဈာယ်သံကိုကြားလျှင် ကြံသောမင်းသား သိ၍၊ 'ငါ့အကြံ ခမည်းတော် သီလေ၏။' ဟု ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလတ်၍၊

ရှေးနည်းဖြင့် လခွဲကျော်မှ ရှည်သောအရိုးရှိသော ယောက်မကိုကိုင်၍ ပြာသာဒ်မ စောင်းတန်းထိမ်း တံခါးရင်းတွင် နေလင့်သည်ရှိသော်၊

'ဒဟရောစာဘိ ဒုမ္မေဓ၊ ပဌမုပ္ပတ္တိကော သုသု။
ဒီဗေဇ္ဇေတံ သမာသဇ္ဇ၊ နတေ ဒဿာမိ ဒီဝိတံ။ ။'

'ဒုမ္မေဓ၊ နည်းသောပညာရှိသော သူယုတ်။ တွံ၊ သင်သည်။ ဒဟရောစ၊ ငယ်သည်လည်း။ အဖြစ်၏။ ပဌမုပ္ပတ္တိကောစ၊ ပထမအရွယ်၌တည်သည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ သုသုစ၊ အလွန်ပျိုရွယ်သည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ အထ၊ ထိုသို့လျက်။ ဒီဗုဇ္ဇ၊ ရှည်သောအရိုး ရှိသည်မူလည်း ဖြစ်သော။ ဧတံ၊ ထိုယောက်မ၏ သမာသဇ္ဇ၊ ကိုင်၍။ ဌိတော၊ ရပ်၏။ တေ၊ သင်၏။ ဒီဝိတံ၊ အသက်ကို။ နဒဿာမိ၊ ငါ မပေး။'

ဤဂါထာဖြင့် 'အလွန်ပျိုရွယ်သောသင်သည် မင်းစည်းစိမ်ကို စံစားခြင်းငှာ မရပြီ။ ယခုသတ်၍ အစားအတိုးဖြတ်လျက် တံကျင်၌ တင်စေအံ့။' -ဟု ဆိုသကဲ့သို့၊ ထိုမင်းကြီး မသိဘဲလျက် သရဇ္ဈာယ်သံကိုကြားလျှင် ကြံသောမင်းသား သိ၍ ပြေးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရကား၊ "အကျွန်ုပ်အသက်ကို ပေးပါ။" ဟု ခြေ၌ဝပ်၍ ရှေးနည်းတောင်းပန်ခြင်း အစရှိသောအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာဆိုကြောင်းဖြစ်သော ပဉ္စကနိပါတ် မူသိကဇာတ်ကို ထောက်သိလည်းကောင်း သိရာ၏။ -ဟုလိုသည်။

ဤအဖြေတွင် ထုသဉ္စရဇာတ်ကို ဆောင်ပြီးလျှင် ပြီးကောင်းလျက်၊ မူသိကဇာတ်ကို ထုတ်ပြန်လိုက်ခြင်းကား ပိနည်းပါဠိတော်တွင် 'ဒွိရတ္ထ တိရတ္ထံ သဟဿေယျကပ္ပေယျ' ဟု ဟောတော်မူရာ၌ 'တိရတ္ထံ' ဟု ဟောတော်မူလျှင် ပြီးကောင်းအဖြစ်အရံအလိုငှာ 'ဒွိရတ္ထံ' သဒ္ဒါကို ဟောတော်မူသကဲ့သို့၊ အခြံအရံအလိုငှာ မူသိကဇာတ်ကို လောင်း၍ ဆိုလိုက်ပေသည်။

တစ်ကြောင်းလည်း ထုသဉ္စရဇာတ်မှာ ၄ ဂါထာ ရွတ်ရသည်။ မူသိကဇာတ်မှာ ၃ ဂါထာ ရွတ်ရသည်။ မေတ္တာစာရင်းမှာ ၄ ဂါထာနှင့် ဆရာကောင်းကို အစို၍ ဟု ပါသောကြောင့် ၄ ဂါထာပါသော ထုသဉ္စရဇာတ်ကို ထုတ်ပြီးသင့်၏။ '၃ ဂါထာရွတ်ရသော မူသိကဇာတ်ကို မသွင်းသင့်ပြီ။' ဟုပြားအံ့။

ပဌာန်းကျမ်း၌ အနန္တရပစ္စည်း၊ သမနန္တရပစ္စည်း၊ အနန္တရပပစ္စည်း၊ နတ္ထိပစ္စည်း၊ ဝိဂတပစ္စည်းတို့သည်သာလျှင် အလိုအနန္တရသတ္တိ ရှိကုန်၍ အနန္တရမျိုး တူတန်ကြသည်ဖြစ်လျက် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဟုတန်သင့်သော အာသေဝန ပစ္စည်းကို အနန္တရသွင်း၍လည်းကောင်း၊ မဂ္ဂါနန္တရဗိုလ်အား 'တပ်သောမင်္ဂလတော့' ဟု ဆိုအပ်သော ကပ္ပပစ္စည်းကို အနန္တရပစ္စည်းမျိုးသွင်း၍ ပဌာန်းလိမ္မာကုန်သော ဆရာတို့သည် အနန္တရမျိုး ၇ ပါး အပြားရှိသင့်ကြောင်းကို ရည်၍၊

'သဟဇာတာပန္နရသ၊ အဋ္ဌာရမ္မထဇာတိကာ။
အနန္တရာသတ္တဇေဝ၊ ဆဋ္ဌေဝ ပုရေဇာတာစ။
ပစ္ဆာဇာတာစစတ္တာရော၊ ပကတူပေါဓဒ္ဓေယေဝ။ ။
'ကပ္ပဇာတာသယမေဝ၊ ရူပါဟာရာတိထိမေဝ။

- ၁။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်-၃၇၃။
- ၂။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်-၃၃၈။ ('ထုသ' ဇာတ်လည်းခေါ်)။

အလုပ်အကိုင်

ရူပစိတဇာတိကာ၊ တိမေဝစမတိမာ။ ။ ဟုဆိုအပ်သော ဂါထာ၌ စကဒေသမျှသာဖြစ်သော ကမ္မ ပစ္စည်းကိုပင် အနန္တရုဇ္ဈိသို့ ချွင်းတော်မူကြသောတုံးကို နှလုံးသွင်း၍ လည်းကောင်း၊ ဤမူသိကဇာတိကိုလည်း 'ဆရာကောင်းကို အမှီရ၍ သုံးစွဲခြင်းသည်' ဟုပင် ချွင်း၍ ဖြေလိုက်သည်။

တစ်သွယ်လည်း နေတ္တိကျမ်း၌ -

'ဒေသနာ ဝိစယော ယုတ္တိ၊ ပဒဋ္ဌာနောစ လက္ခဏော။

စတုဗျူဟောစ ပညတ္တိ၊ ဩတရထောစ သေ ဇော။ ။

'အဓိဋ္ဌောနော ပရိက္ခာရော၊ သမာရောပနော သောဋ္ဌသော။

စတေသောဋ္ဌသအာဟာရ၊ အတ္တတောစ အသံကိတ္တော။ ။ ဟူသောဂါထာနှင့်အညီ ဒေသနာဟာရ စသော ၁၆ ပါးသော

အရာတို့တွင်

'ဝုတ္တုမိတ္တေဓမ္မေ၊ ယေဏမ္မ စကလက္ခဏာ ကေစိ။

ဝုတ္တု ဘဝန္တိ သဗ္ဗေ၊ သောဟာရော လက္ခဏော နာမ။ ။ ဟူသော ပရိဘာသာနှင့်အညီ၊ လက္ခဏာဟာရနှင့် လျော်သဖြင့်

ဤတွင် သွင်းလိုက်ပေသည်။

တစ်ထုံးမှာလည်း ဝိနည်းစုဋီကာ ပါဠိသမထက္ခဏာ၌ 'သမ္ပန္နိ၊ ဥပသမ္ပန္နိ၊ ဝုပသမ္ပန္နိ' ဟု ထပ်ကာထပ်ကာ ဟောတော်မူသောနည်းကို ချွင်းလည်းကောင်း၊ အဋ္ဌကထာကျမ်း၌ 'ဗုဒ္ဓနဝသေန ဥပသဂ္ဂဝသေနအတ္တဝသေနစ ပုနပ္ပန္နိ ဘဏနမေဝ ဒဋ္ဌိကမ္မံနာမ။' ဟုဆိုသည်နှင့်အညီ၊ ချွင်းထူးဖြစ်စေခြင်းငှာ ဆိုလိုက်ပေသည်။

တစ်သွယ်မှာလည်း 'အခြေပါဒ၊ သင်္ဃီစက၊ ရုနည်းမကျယ်၊ ဝိပွယ်ကောင်းစွာ၊ လိုရုံသာဖြင့်၊ အပ်ရာမသည်၊ နားထွင်းနည်းသို့၊ ချွင်းဓမ္မဓမ္မ' ဆိုသည်နှင့်အညီ၊ အစကမူ မကျယ်စေရ နည်းမှာပြန် ဆိုဆဲဖြစ်၍ အကျဉ်းပြသဖြင့် ဆိုပေသည်။

'တစ်နေ့တစ်ထူး၊ ကျေးဇူးချဲ့ထွင်၊ ကျမ်းရိုးငင်၍၊ သင်သင်အံအံ၊ ကြံကြံကြည့်ကြည့်၊ ပညာဖြည့်သည်။' ဟု ဆိုသည်နှင့်အညီ၊ ဤမှ ကျေးဇူးချဲ့ထွင်၍ ပညာဖြည့်သောအားဖြင့် ဆိုလိုက်ပေသည်။

ဥပဒေသ။ ။ အကြင် ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းတို့သည် ဝတ္တုလာမင်းကဲ့သို့

- မပျင်းလုံ့လ ဝီရိယဖြင့် ရန်စွယ် ရန်ညောင်ကို ချိုးဖြတ်နိုင်ရန် အကြံအစည်ရှိခြင်း။
- ကာမဂုဏ်၌ ယစ်မူးခြင်း မရှိမူ၍ မိမိ၏အကျိုးစီးပွား၊ ပြည်သူတိုင်းသားတို့၏ အကျိုးစီးပွား၊ သာသနာ တော်၏ အကျိုးစီးပွားတို့ကိုသာလျှင် လိုလားရှာမှီးလေ့ရှိခြင်း။
- အရည်အချင်း ပညာအလိုက် မြောက်စားချီးမြှင့်လေ့ ရှိခြင်း။
- ကျေးကျွန်သင်းပင်းတို့အား မျိုးရိက္ခာလုံလောက်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် ကြည့်ရှုပေးခြင်း။
- သူတစ်ပါးတို့၏အကြံအစည်ကို ကိုယ်တိုင်သိအောင် ပြုခြင်း။
- ရင်၌ဖြစ်သော သားဆိုး သားမိုက်တို့အား အလိုမလိုက် နှိပ်ကွပ်၍ထားအပ်ခြင်း။
- နှလုံးရည်ဖြင့် ရန်အပေါင်းကို အောင်စေရခြင်း။-အစရှိသော အကျင့်တို့ကိုသာလျှင် ကျင့်ရာ သည်။-ဟု ပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

ပုဒ်ရင်း။ ။ သေနက၊ ပတ္တသ၊ အာယုရကြောင့် နရအချ ပူဆာသောက ဒုက္ခပျောက်လွင့်။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသားနှင့် မိမိ၏မိဖုရားသည် အရပ်တစ်ပါး ပြေးသွားသော အခါ၊ မိဖုရား၏ဗျာပါနှင့် အနာကြီးစွာရောက်လတ်သော် သေနက၊ ပုတ္တသ၊ အာယုရ အမတ်တို့သည် ဥပါယ်တံမျဉ် ပြုလုပ်ကုစားသောကြောင့် ပူဆာသောကစိတ်ဒုက္ခတို့ ပျောက်လွင့်ကုန်၏။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ရှင် မဒ္ဒဝမင်းကြီး၏ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသားသည် မင်းကြီးကို ခစားရာတွင် အလွန်မြတ်သောအဆင်းရှိသော မိဖုရားကို မြင်၍၊ တပ်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ‘ရေစာမယူ သေအံ့။’ ဟူသည်ကို မင်းကြီးကြား၍ ၇ ရက်တွင်းမျှ ပေးသည်ကို၊ မိဖုရားနှင့် ပုဏ္ဏား အလိုတူကြ၍ နိုင်ငံတစ်ပါးသို့ ပြေးလေသောကြောင့်၊ မြို့အလုံးကို စည်လည်စေ၍ အထူးထူးအပြားပြား ရှာဖွေစိစစ်သော်လည်း မရသဖြင့်၊ ပြင်းပြစွာပုန်ခြင်းကြောင့် သည်းစွာသောအနာ ဖြစ်၍ ဆေးကုခြင်းမှ မတတ်နိုင်သော်၊ ‘သေနက’ အမည်ရှိသော အမတ်သုခမိန်သည် ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ကုလိုသောကြောင့် အာယုရ ပတ္တသ-အမတ်ပညာရှိ ၂ ယောက်ကို

“ငါတို့သခင်မင်းကြီး၌ တစ်ပါးသောအနာ မရှိ။ ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ကုစားကုန်အံ့။ မင်းရင်ပြင် သဘင်ကြီးစွာ ပြုလုပ်၍ သန်လျက်မျှီတတ်သောသူကို မျှီစေအံ့။ မင်းကြီးမြင်တော်မူ၍ ‘ဤအမှုထမ်း ခက်သောအမှုရှိမည် လော။’ ဟု အာယုရကို မေးတော်မူလျှင် ဤသို့ဆို။ ပုတ္တသကို မေးတော်မူလျှင်လည်း ဤသို့ဆို။ ထိုနောက်မှ ငါဆိုအံ့။” ဟု ဘုရားလောင်းက သင်၍၊ မင်းရင်ပြင်၌ အထူးထူးသော အတတ်သည်တို့ ပြစေရာတွင် ၃၂သစ် အလျားရှည်သော အလျှံတပြက်ပြက် ထွက်သောအသွားရှိသော သန်လျက်ကို မျှီသည်ကို မင်းကြီး မြင်တော်မူ၍

‘ပဏ္ဍကံ တိခိဏံ ဓာရံ၊ အသိံ သမ္ပန္နပါယိနံ။
ပရိသာယ ပရိသော ယံဂိလတိ၊ ကိံ ဒုက္ကရတရံ တတော။
ယဒညံ ဒုက္ကရံ ဌာနံ၊ တံ မေ အက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော။’

အာယုရ၊ အာယုရ။ ပဏ္ဍကံ၊ ပဏ္ဍကတိုင်း၌ဖြစ်သော။ တိခိဏံဓာရံ၊ ထက်သောအသွားရှိသော သမ္ပန္နပါယိနံ၊ ပြည့်စုံသောအသွေးကို သောက်တတ်သော။ အသိံ၊ သန်လျက်ကို။ ပရိသာယ၊ ပရိသတ်အလယ် ပယ်ပုရိသော၊ ဤယောက်ျားသည်။ ဂိလတိ၊ မျှီ၏။ တတော၊ ထိုသန်လျက်ကိုမျှီသော အမှုထက်။ ကိံ၊ အာယုရ အမှုသည်။ ဒုက္ကရတရံ၊ ပြုခဲ့မြတ်သနည်း။

အညံ၊ တစ်ပါးသော။ ယံဒုက္ကရံဌာနံ၊ အကြင်ပြုခဲ့သော အကြောင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံ၊ ထိုအကြောင်းကို ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော အာယုရသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားဘိလော့။

ဤဂါထာဖြင့် အာယုကို မေးသည်ရှိသော်၊
‘ဂိလေယျပရိသော လောဘာ၊ အသိံ သမ္ပန္နပါယိနံ။
ယောစ ဝဇ္ဇာ ဒဒါမိတိ၊ တံ ဒုက္ကရတရံ တတော။
သဗ္ဗညံ သုကရံ ဌာနံ၊ ဧဝံ ဇာနာဟိမဒ္ဒဝ။’

ရာဇဝင်ကျမ်း

‘မဒ္ဒဝ၊ မဒ္ဒဝအမျိုးဖြစ်သော မဟာရာဇ မြတ်သောမင်းကြီး။ အယံပုရိသော၊ ဤယောကျ်ားသည်။ လောဘာ၊ ဥစ္စာကို လိုချင်သောကြောင့်။ သမ္ပန္နပါယိနံ၊ ပြည့်စုံသောအသွေးကို သောက်တတ်သော။ အသိ၊ သန်လျက်ကို။ ဝီလေယျ၊ မျိုရာ၏။ ယောစ၊ အကြင်သူသည်မူလည်း။ ဒဒါမိ၊ ပေးအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဇ္ဇာ၊ ဆိုရာ၏။ တံ၊ ထိုသို့ဆိုခြင်းသည်။ တတော၊ ထိုသန်လျက်ကို မျိုသောအမှုထက်။ ဒုက္ကရတရံ၊ ခဲမြတ်၏။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ အညံ၊ တစ်ပါးသောအမှုသည်။ သုကရံဌာနံ၊ ပြုလွယ်သောအကြောင်း မည်၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဇာနဟိ၊ သိတော်မူလော့။’

ဤဂါထာဖြင့် အာယုရ ဖြေလျှင်၊ ‘ပုဏ္ဏားသားအား မိဖုရားကို ပေး၏။-ဟု ငါဆိုသောစကားသည် အလွန် ပြုခဲသောအမှုကို ပြုသည်မည်၏။’ ဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်သော မင်းကြီး၏ နှလုံးစိုးရိမ်ခြင်းသည် လျော့ပါးသည်ဖြစ်၍၊ ‘ဤမည်သောဝတ္ထုကို ‘ပေးအံ့’ ဟုဆိုသောထက် ခဲမြတ်သောအမှု ရှိသေးမည်လော။’ ဟု ကြံဦး၍၊

‘ဗျာကာသိ အာယုရော ပဉ္စံ၊ အတ္ထံ ဓမ္မဿ ကောဝိဒေါ။
ပုက္ကညံ ဒါနိ ပုစ္ဆာမိ၊ ကိ ဒုက္ကရတရံ တတော။ ။
ယဒညံ ဒုက္ကရံ ဌာနံ၊ တံ မေ အက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော။’

ဓမ္မဿ၊ တရား၌။ ကောဝိဒေါ၊ လိမ္မာသော။ အာယုရော၊ အာယုရသည်။ ပဉ္စံ၊ ပြဿနာ၏။ အတ္ထံ၊ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို။ ဗျာကာသိ၊ ဖြေကြားချေပြီ။ ဒါနိ၊ ယခု။ ပုက္ကညံ၊ ပုက္ကညကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ ငါမေး၏။ တတော၊ ထိုပေးအံ့ဟုဆိုသောထက်။ ကိ၊ ဘယ်အမှုသည်။ ဒုက္ကရံ၊ ပြုခဲမြတ်သနည်း။ အညံ၊ တစ်ပါးသော။ သုက္ကရံဌာနံ၊ အကြင်ပြုခဲသောအကြောင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော ပုက္ကညသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားဘိလော့။

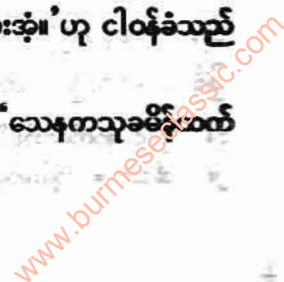
ဤဂါထာဖြင့် မေးသောမင်းကြီးအား

‘နဝါစ ရပဇိတန္တိ၊ အဖလံ ဂိရ မုဒီရိတံ။
ယောစ ဒတ္တာ အဝါကယိရာ၊ တံ ဒုက္ကရံ တတော။ ။
သဗ္ဗညံ သုကရံ ဌာနံ၊ ဧဝံ ဇာနဟိ မဒ္ဒဝ။’

‘မဒ္ဒဝ၊ မဒ္ဒဝအမျိုး၌ဖြစ်တော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ ရှင်မင်းကြီး။ အဖလံ၊ အကျိုးမရှိသော။ ဝါစ၊ စကားကို။ ဣပဇိန္တိ၊ မှီ၍အသက်မမွေးကုန်ရာ။ အဖလံ၊ အကျိုးမရှိသော ဂိရံ၊ စကားကို။ နုဒီရိတံ၊ မဆိုအပ်။ ယောစ၊ အကြင်သူသည်မူလည်း။ ဒတ္တာ၊ ပဋိညာကိုပေးဦး၍။ အဝါကယိ၊ ဝန်ခံတိုင်းပေးအံ့။ တံ၊ ထိုသို့ပေးခြင်းသည်။ တတော၊ ထိုသန်လျက်ကိုမျိုခြင်း၊ ဤမည်သောဝတ္ထုကိုပေးအံ့ဟု ဝန်ခံခြင်းထက်။ ဒုက္ကရံ၊ ခဲမြတ်၏။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ အညံ၊ တစ်ပါးသောအကြောင်းသည်။ သုကရံ၊ ပြုလွယ်သော။ ဌာနံ၊ အကြောင်းမည်၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဇာနဟိ၊ သိတော်မူလော့။’

ဤဂါထာဖြင့် ပုက္ကည ဖြေသည်ရှိသော်၊ မင်းသည် ‘ပုဏ္ဏားသားအား ‘မိဖုရားကို ပေးအံ့’ ဟု ငါဝန်ခံသည်နှင့် လျှောက်ပတ်စွာပေးသဖြင့် အလွန်ပြုခဲသောအမှုကို ပြုသည်မည်၏။’ ဟု ကြံ၏။

ထိုသို့ ကြံသောမင်းကြီး၏ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းသည် အလွန်ခေါင်းပါးသည်ဖြစ်၍၊ ‘သေနကသုခမိနိယတံ ဣတိသောသု မရှိ။ သေနကသုခမိနိအား ပြဿနာကို မေးအံ့။’ ဟု

*ဗျာကာသိ ပုတ္တုသော ပဉ္စံ၊ အတ္ထံ ဓမ္မဿ ကောဝိဒေါ။

သေနကံ ဒါနိ ပုစ္ဆာမိ၊ ကိ ဒုက္ကရတရံ တတော။ ။

ယဒညံ ဒုက္ကရံဋ္ဌာနံ၊ တံ မေ အက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော။*

ဓမ္မဿ၊ တရား၌။ ကောဝိဒေါ၊ လိမ္မာသော။ ပုတ္တုသော၊ ပုတ္တုသသည်။ ပဉ္စံ၊ ပြဿနာ၏။ အတ္ထံ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို။ ဗျာကာသိ၊ ကြားပေပြီ။ ဒါနိဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ သေနကံ၊ သေနကသုခမိန်ကို။ ပုစ္ဆာ ငါမေး၏။ တတော၊ ထိုသံလျက်မျိုးခြင်း၊ ဤဝတ္ထုကိုပေးအံ့ဆိုခြင်း၊ ဆိုတိုင်းပေးခြင်းထက်။ ကိ၊ ဘယ်အမှုသည် ဒုက္ကရတရံ၊ ပြုခဲ့မြတ်လှသနည်း။ အညံ၊ တစ်ပါးသော။ ယံဒုက္ကရံဋ္ဌာနံ၊ အကြင်ပြုခဲ့သောအမှုသည်။ အတ္ထံ ရှိ၏။ တံ၊ ထိုအမှုကို။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော သေနကသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားဘိလော့။

ဤဂါထာဖြင့် မေးသော မင်းကြီးအား

'ဒဒေယျ ပုရိသော ဒါနံ၊ အပုံဝါ ယဒိ ဝါ ဗဟုံ။

ယောစ ဒတွာ နာနုတပွေ၊ တံ ဒုက္ကရတရံ တတော။ ။

သဗ္ဗညံ သုကရံဋ္ဌာနံ၊ ဧဝံ ဇာနာဟိ မဒ္ဒဝ။'

'မဒ္ဒဝ၊ မဒ္ဒဝအနွယ်ဖြစ်တော်မူသော။ ရာဇသေဋ္ဌ၊ မင်းမြတ်။ ယောပုရိသော၊ အကြင်ယောက်ျားသည် အပုံဝါ၊ အနည်းမူလည်းဖြစ်ထသော။ ယဒိ၊ ထိုမျိုး။ ဗဟုံဝါ၊ အများမူလည်းဖြစ်ထသော။ ဒါနံ၊ ပေးအပ်သော ဝတ္ထုကို။ ဒဒေယျ၊ ပေးရာ၏။ ယောစ အကြင်သူသည်မူလည်း။ ဒတွာ၊ ပေးပြီး၍။ နာနုတပွေ၊ တစ်ဖန်စိုးရိမ်ခြင်းမရှိ တံ၊ ထိုသို့ နောင်တစိုးရိမ်ခြင်း မရှိသည်လျှင်။ တတော၊ ထို သန်လျက်ကိုမျှသောအမှု၊ ပေးအံ့ဟုဝန်ခံသောအမှု ပေးသောအမှုထက်။ ဒုက္ကရတရံ၊ အလွန်တရာ ပြုခဲ့မြတ် လှစွာ၏။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ အညံ၊ တစ်ပါးသော အရာသည်။ သုကရံ၊ ပြုလွယ်သော။ ဋ္ဌာနံ၊ အရာမည်၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဇာနာဟိ၊ သိတော်မူလော့။'

ဤဂါထာဖြင့် ဘုရားလောင်းဖြေလျှင် 'ငါသည် ငါ့နလုံးအလိုဖြင့် မိဖုရားကို ပေး၍ ငါ့နလုံးကို မဆောင် တည်နိုင်သဖြင့် စိုးရိမ်ခြင်းသည် မလျောက်ပတ်။ ငါ့ကို ချစ်မြတ်နိုးတပြိုးကား ဤသို့သော စည်းစိမ်ချမ်းသာ စွန့်၍ မပြေးရာ။ ငါ၌ ချစ်မြတ်နိုးခြင်း မရှိသောကြောင့် ငါ့ကိုစွန့်၍ ပြေးသောမိဖုရားဖြင့် အဘယ်မူလ နည်း။' ဟု ကြံသော မင်းကြီး၏နလုံးအနာသည် ကြာရွက်၌တင်သော ရေပေါက်ကဲ့သို့ လျှော၍ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း မရှိသဖြင့် ပြကတေအတိုင်း အိသာ၊ ကျန်းမာခြင်း၊ ဘုရားလောင်းအား ကောင်းချီးပေး၍ များစွာသောဥစ္စာ ပူဇော်ခြင်း အစရှိသောအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဆိုရာကြောင်းဖြစ်သော သတ္တန်ပါတ် ပဏ္ဍကဇာတ်ကို ထောက်၍ သိရာ -ဟူလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ မင်းဧကရာဇ်၊ မှူးမတ်၊ သေနာပတိ၊ အရာရှိတို့မှစ၍ အကြင်ကုလပုတ္တ အမျိုးကော် သားတို့သည် ဤပဏ္ဍကဇာတ်၌လာသော မဒ္ဒဝမင်းကြီးသည် လောက၌ အလွန်ပေးနိုင်ခဲ့သော အရာကို သူတစ်ပါး တို့အား ငွေကွက်ခြင်းမရှိ ပေးသကဲ့သို့ ပေးရာ၏။ ဤကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းသူတော်ကောင်း ထုံးတမ်းနှင့်အညီ ပြုနိုင်ခဲ့သောအမှုကို ပြုခြင်းသာလျှင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၍ ကမ္ဘာစဉ်ဆက် မပျက်သောဥပဒေ ဖြစ်လေရာသည်။-ဟုပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၁။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်-၄၀၁။
၂။ အိသာ = ကျန်းမာခြင်း။

၄၆

စုတ်ရင်း။ ။ ကြွက်သေနှင့်သာ ဆရာပြသနည်းကိုရ၍ ၄ လတွင်းဝယ် ၂ သိန်းကြွယ်သူဌေးတို့သည် 'ကံပေး
၍သာ' မဆိုရာ။ ကိုယ့်ထက်သာသော ပညာရှိတို့နှင့်ပေါင်း၍ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ လိုရာ ရောက်ဖူး
ကြလေသည်။-ဟူရာ၌

စိတ္တတ္ထ။ ။ ဘုရားအလောင်း စုဠသေဋ္ဌိသူဌေးသည် လုလင်တစ်ယောက်အား နည်းနာနာယ ပြသပြီးလျှင်
ကြွက်သေတစ်ခုကို ပေး၏။ လုလင်လည်း ၎င်းနည်းကိုရ၍၊ ကြွက်သေနှင့် အရင်းပြု၍ ကူးသန်း
ဆောင်းဝယ်သည့်ကာလ ၄ လ တွင်းဝယ် ၂ သိန်းကြွယ် သူဌေးဖြစ်ခြင်းသည် 'ကံပေး၍' မဆိုသာ။ ကိုယ့်ထက်
သာသောပညာရှိကို ပေါင်း၍ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ရောက်ရ၏။-ဟူလိုသည်။

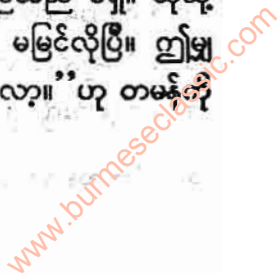
စိတ္တရာ။ ။ ရောက်ဖူးဟန်ကား မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဇီဝကအမတ်၏ သရက်ဥယျာဉ်ဝယ်
နေတော်မူစဉ် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ 'ဓနသေဋ္ဌိ' အမည်ရှိသော သူဌေးသမီးသည် မိမိစေခိုင်းသော
ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် နီးနှောသဖြင့် မိဘအရှင်ကို ကြောက်၍ တစ်ပါးသောအရပ်သို့ ပြေးလေရာတွင် ပဋိသန္ဓေရင့်လျှင်၊
ဤအရပ်၌ သားဖွားခြင်းသည် ငါတို့ ၂ ယောက်စုံ ဆင်းရဲငြိုငြင် ဖြစ်လတ္တံ့။ မိဘတို့အိမ်သို့ သွားအံ့။ ဟု
ဆိုသည်ကို လင်ဖြစ်သောယောက်ျားက ကြီးသော အပြစ်ကြောင့် မသွားဝံ့၍၊ 'ကောင်းပြီ။ ယနေ့သွားမည်။
မှတ်ပြန်သွားမည်။' ဟု နေရှည် သွေးသည်' ကို

'ငါ့ယောက်ျားသည် မိမိအပြစ်ကြောင့် မသွားဝံ့။ မိဘတို့မည်သည် သားသမီးတို့၏ စီးပွားကို လို၏။
ဤသူ သွားလိုလည်း သွားစေ။ မသွားလိုလည်း နေပါစေ။ ငါသွားအံ့။' ဟု လင်မရှိခိုက် အိမ်နီးချင်းတို့အား
ပြောကြားခဲ့၍၊ မိဘတို့၏ထံသို့ လာရာတွင် ခရီးလမ်း၌ သားဖွား၍ ယောက်ျားလိုက်လာသည်ရှိသော်၊ "ငါတို့
ဤအမှုကြောင့် မိဘထံသို့ ပြန်သည်။ ထိုအမှု ပြီးသည်ရှိသော် သွားဖွယ် မရှိပြီ။" ဟု အလိုတူပြန်ခဲ့၍၊ သူငယ်သည်
အနီးတွင် ဖွားမြင်သောကြောင့် 'ပန္နက' ဟူသောအမည်ကို ရ၍၊

နောက်တစ်ကြိမ်လည်း ဤနည်းအတူလည်းကောင်း ခရီး၌ ဖွားပြန်သဖြင့် ရှေးဦးစွာဖွားသောသူငယ်ကို
'ယောပန္နက'၊ နောက်မှဖွားသောသူငယ်ကို 'စုဠပန္နက' ဟု မှည့်၍၊ သိကြားလိမ္မာရှိလျှင် သူငယ်ဖော်များမှာ
'သထွေး၊ ဘကြီး၊ ဦးရီး၊ ဘိုးဘွား' ဟူသောခေါ်ဝေါ်ခြင်းကို ကြား၍၊ "ငါတို့ ဆွေမျိုးဉာတိသည် ဤအရပ်တွင်
နေပါသလော။" ဟု အမိကို မေးသည်ရှိသော်၊ "ဤအရပ်တွင် မရှိ။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ 'ဓနသေဋ္ဌိလ' ဟူသော
သူဌေးသည် မောင်တို့ဘိုးဘွားတည်း။ ဆွေမျိုးဉာတိကာလည်း များ၏။" ဟု ဆိုလျှင်၊ သူငယ်တို့ သွားလိုသည်ဖြစ်၍
အနံ့တလဲလဲ မြည်တမ်းသဖြင့်၊ မလှည့်ဖြားနိုင်၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆောင်လေပြီးမှ၊ တစ်ခုသောစေရပ်၌နေ၍
သာသောအကြောင်းကို မိဘတို့အား ကြားစေသည်ရှိသော်၊

သူဌေးလည်း "အစွန်ရှည်စွာသောသံသရာတွင် 'သား၊ မြေး မဖြစ်ဖူးသောသူ' မည်သည် မရှိ။ ထိုသို့
ဖြစ်လျှင်မူလည်း ဤသူတို့သည် ငါတို့အား ပြစ်မှားခြင်း ကြီး၏။ မျက်မှောက်ထင်ထင် မမြင်လိုပြီ။ ဤမျှ
သာသော ဥစ္စာကို ယူ၍ ချမ်းသာရာ အသက်ရှင်ပါလေ။ သူငယ်တို့ကိုသာ ငါတို့ထံ ပို့လော့။" ဟု တမန်တို့
အလိုက်သဖြင့် ပို့လေကုန်၍ သူငယ်တို့ကိုသာ ယူလိုက်၏။

သွေးသည်။ - ဖြည်းလေးသည်။

သူငယ်တို့လည်း အဘိုးသူဌေးကြီးအထံ၌ ကောင်းမွန်ချမ်းသာစွာ ကြီးကုန်ရာတွင် မဟာပန္နကသည် အဘိုးနှင့်အတူတကွ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့ သွားလျက်၊ “အကျွန်ုပ်မြေးကို ရဟန်းပြုတော်မူပါ။” ဟု အပ်နှင်းပူဇော်အဖြစ်ကိုရလျှင်၊ မကြာမြင့်မီ ရဟန္တာဖြစ်၍ ရဟန်းချမ်းသာဖြင့် မွေ့လျော်သည်ရှိသော်၊

‘ဤချမ်းသာကို ငါ့ညီစူဠပန္နကအား ပေးခြင်းငှာ တတ်နိုင်အံ့လော။’ ဟု ကြံလျက် ထိုအကြောင်းကို အဘိုးသူဌေးကြီးအား ပန်ကြား၍ သဘောတူသဖြင့် စူဠပန္နကကို ရဟန်းပြုစေပြီးသော်၊

‘ပဒ္မိယထာ ကောကနဒံ သုဂန္ဓံ၊ ပါတောသိယာ ဖုလ္လ မဝီတဂန္ဓံ။
အင်္ဂီရသံ ပဿ ဝိရောစမာနံ၊ တပန္န မာဒိစွမိဝန္တလိက္ခေ။’

ဤ၌ အတ္ထကား-

‘ပါတော၊ နံနက်အခါ၌။ ဖုလ္လံ၊ ပွင့်သော။ အဝီတဂန္ဓံ၊ မကင်းသောအနံ့ရှိသော။ သုဂန္ဓံ၊ ကောင်းသော အနံ့နှင့်ပြည့်စုံသော။ ကောကနဒံ၊ ကောနဒအမည်ရှိသော။ ပဒ္မိ၊ ကြာပဒုမ္မာသည်။ သိယာယထာဖြစ်သကဲ့သို့ အန္တလိက္ခေ၊ ကောင်းကင်၌။ တပန္နံ၊ ထွန်းပသော။ အာဒိစွံ ဣဝ၊ နေမင်းကဲ့သို့။ ဝိရောစမာနံ၊ ထင်တယ်လေး မှုသော။ အင်္ဂီရသံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ ပဿ၊ စူးလော။’

ဤဂါထာကို ၄ လပတ်လုံး သင်သော်လည်း ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ပညာကြီးသော ရဟန်းဖြစ်၍၊ ပညာနည်းသောရဟန်းတစ်ပါး ပါဠိသင်သည်ကို ပြက်ရယ်ပြုလောက်၍၊ ထိုရဟန်းလည်း ရှက်သဖြင့် မသင်ဖြစ်၊ မအံ့ဖြစ်။ ရှိလေသောဝါသနာကြောင့် စူဠပန္နကအဖြစ်၌ အရင်းတတ်လည်း အဖျား ပျောက်ခဲ့၊ အရင်းတတ်လည်း အရင်း ပျောက်ခဲ့၍ မတတ်ချေရှာရကား၊

“ဤ ဂါထာကိုမျှ ၄ လပတ်လုံးသင်၍ မတတ်နိုင်သေး၏ရှင့်။ ရဟန်းကိစ္စသော်ကား အပြီးသို့ရောက်အောင် သင်သည် အဘယ်မှာလျှင် တတ်နိုင်အံ့နည်း။ ဤကျောင်းမှထွက်၍ ရှားလေတော့။” ဟု မဟာပန္နက နှင်ထုတ်ပြောသော်လည်း၊ ဘုရားသာသနာတော်ကို မြတ်နိုးသဖြင့် ပက်လက်တွဲလွဲ ဆွဲပါစဉ်တွင် ကောမာရဘူမိဝိကဿ များသောပန်း နံသာ လက်စွဲလျက် မိမိဥယျာဉ်သို့လာ၍၊ မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ပူဇော်သတ္တံ တရားနာ၍၊ မဟာပန္နကသည် ထိုအခါ ဆွမ်းညွှန်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သောကြောင့် မဟာပန္နကအထံသို့ လာ၍၊

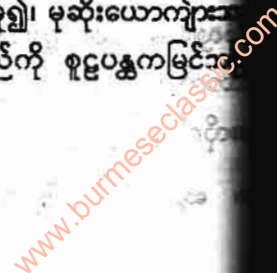
“အရှင်ဘုရား။ သံဃာအရေအတွက် အတိမျှ ရှိပါသနည်း။” ဟု မေးမြန်းရာ၊ “၅၀၀ ရှိ၏။” ဟုဆိုလျှင်

“၅၀၀ သောသံဃာနှင့်တကွ နက်ဖြန် အကျွန်ုပ်အိမ်မှာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပါ။” ဟု ဖိတ်သည်။

“ဒါယကာ။ ဤစူဠပန္နကသည် သာသနာတော်နှင့် မရာ” ဖြစ်သောကြောင့် စူဠပန္နကကိုချန်၍ ဝန်ခံ၏။” ဆိုသည်ကိုကြားမှ

‘ငါ့အစ်ကိုသည် ငါ့ကို စိတ်ပြတ်သည် မှန်၏။ အဝတ်ဖြူလဲ၍ အလှူသီတင်း ဆည်းပူးခြင်းဖြင့် အထူးမွေးအံ့။ သို့ရာတွင် ငါသည် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမျှော်ပန်ကြားပြီးမှ လူထွက်သွားတော့အံ့။’ ဟု မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ နံနက်စောစောက သွားသည်ကို၊ မြတ်စွာဘုရားလည်း ထိုနေ့ မိုးသောက်ကျွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျသတ္တဝါတို့ကို ဆင်ခြင်တော်မူလျှင် စူဠပန္နကကို မြင်တော်မူ၍၊ မုဆိုးယောက်ျားအသားကိုချောင်းသကဲ့သို့ စူဠပန္နက လာလတ္တံ့သောခရီး၌ စကြို သွားတော်မူလင့်သည်ကို စူဠပန္နကမြင်သောအခါ အပါးသို့ချဉ်း၍ ရှိခိုးသည့်ကာလ၊ အကြောင်းကိုမေးတော်မူ၍ ကြားသိတော်မူလျှင်၊

၁။ ‘သာသနာနှင့်မအပ်ရာ’ = ဟုလိုသည်။

ရတနာတို့

“သင်၏ ရဟန်းအဖြစ်သည် ငါနှင့် စပ်သည်။ သင့်အစ်ကိုနှင့် မစပ်။ အဘယ့်ကြောင့် ငါ့ထံသို့ မလာရည်း။” ဟုမိန့်တော်မူပြီးမှ စုဠပန္တကို ခေါ်တော်မူခဲ့၍ ဂန္ဓကုဋ်ဦး၌ အရှေ့သို့ မျက်နှာမူနေစေလျက်၊ ရှေးသရောအခါအဖြစ်၍၊ ဖြူလည်ရာတွင် နဖူး၌ ချွေးထွက်သည်ကို ဖြူလှစွာသောပုဆိုးဖြင့် သုတ်၍ ပုဆိုးညစ်သည်ကိုမြင်လျှင်၊ “ဤကိုယ်ကိုမို့၍ ဖြူစင်စွာသောပုဆိုးသည် ညစ်နွမ်း၏။” ဟု အနိစ္စသညာ ထင်ဖူးသည်ကို သိတော်မူသဖြင့်၊ အနိစ္စတော်ဖြင့်ပြီးသော ဖြူလှစွာသောပုဆိုးပိုင်းကို ပေး၍၊ “ဤပုဆိုးကို ‘ရဇောဟရဏံ’-ဟူ၍ အဖန်တလဲလဲ ခံသည်။” ဟု မိန့်တော်မူ၍၊ “ကာလတန်ပြီ” ဟု လျှောက်ကြားသဖြင့် ရဟန်းအပေါင်းခြံရံလျက် ဇီဝကအိမ်သို့ ခြား၍နေတော်မူစဉ်၊

စုဠပန္တက သုံးသပ်ဖန်များသဖြင့် ပုဆိုးညစ်သည်ကိုမြင်လျှင်၊ “အနိစ္စဝတ သင်္ခါရ။ ခယဝယ” ကိုဆင်ခြင်၍ ဝိပဿနာကို ပွားစေသည်ရှိသော်၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်လည်း ‘စုဠပန္တကစိတ်သည် ဝိပဿနာသို့တက်ပြီ။’ ဟု သိသဖြင့် ရောင်တော်ကိုလွှတ်၍ ရှေ့၌ ရပ်တော်မူဘိသကဲ့သို့ ထင်စေလျက်၊ ‘ရာဂေါရ ဇောနပနရေဏုဝုစ္စတိ’ အနိစ္စသော ၃ ဂါထာဖြင့် ဓမ္မဒေသနာပြုတော်မူလျှင် ၄ ပါးသော ပဋိသန္ဓိဒါနှင့်တကွ ရဟန္တာဖြစ်လေ၏။

ကောမာရာစာဇီဝကသည် ဒက္ခိဏောဒက စီရင်သည်ကို လက်တော်ဖြင့် သပိတ်တော်ကို ပိုက်၍၊ “ကျောင်းတော်၌ ရဟန်းရှိလေသေး၏။” ဟု မိန့်တော်မူသည်။

“မရှိ” ဟု မဟာပန္တကက လျှောက်သော်လည်း “ဇီဝက ရှိသေး၏။” ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် စူးစမ်းသည် သော်၊

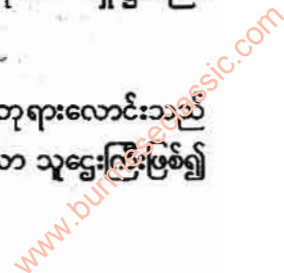
‘ငါ့အစ်ကိုသည် ကျောင်း၌ ရဟန်း မရှိ။-ဟု ဆိုဘိ၏။ ကျောင်း၌ ရဟန်းရှိသောအဖြစ်ကို သိစေအံ့။’ ဟု ရဟန်း ၁၀၀၀ ဖန်ဆင်းလင့်သည်ကို မြင်လျှင်၊ ‘၁၀၀၀ လောက်ပင် ရှိသေးကြောင်း’ ကို ပြန်လျှောက်လာ သည်ကို “အလျှင် ထူးသသူလက်ကို ကိုင်လော့။” ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် ထိုအတိုင်းစီရင်လျှင်၊ ဖန်ဆင်းသောသူတို့ စွယ်၍ စုဠပန္တကကို အနုမောဒနာ ပြုစေသည်ရှိသော်၊ မြတ်သောခြင်္သေ့သံကို ဟောက်သောခြင်္သေ့ငယ်ကဲ့သို့ သူတော် ၃ ပုံကို ချောက်ချားစေလျက် အနုမောဒနာပြု၍ ပြန်တော်မူခဲ့သည်။

သုဂတောဝါဒပေး၍ ဂန္ဓကုဋ်သို့ ဝင်တော်မူသဖြင့် ညချမ်း တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကြရာတွင်၊ ရှေးနိဒါန်း၌ ပြီးသောနည်းဖြင့် ထွက်တော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်ကုန်လျှင် ဆိုသောစကားကိုဖြတ်၍ ဆိတ်ဆိတ်နေ သည်ကို၊ နူးညံ့လှစွာသောမေတ္တာစိတ်ဖြင့် ကြည့်တော်မူ၍ ပရိသတ်သည် ဘုရားကို ရိုသေခြင်းဖြင့် ဘုရား၏ နိမိတ်ဖြင့် ခြိမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍ အလွန်ငြိမ်သက်စွာ တင့်တယ်၏။

‘ငါကစ၍ မဆိုသည်ရှိသော် အာယုကပတ်လုံးသော်လည်း စကားကို စ၍ မဆိုပေရာ။ စကားကို မြစ်စေခြင်းသည် ငါဘုရားဝတ်’ ဟု သိတော်မူသဖြင့်၊ “ချစ်သားတို့။ ယခု ငါလာတော်မူသောအခါ၌ အဘယ် ကြောင်းကြောင့် စည်းဝေးကုန်သနည်း။ အဘယ်စကားသည် ငါလာတော်မူခြင်းကြောင့် အပြီးသို့ မရောက် ရသေးသနည်း။” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်လျှင်၊

“ယခုအခါ၌သာ စုဠပန္တကသည် ငါ့ကိုမို့၍ ဓမ္မမဟန္တအဖြစ်သို့ ရောက်သည် မဟုတ်။ ရှေး၌လည်း ငါ့ကိုမို့၍ ဘောဂမဟန္တအဖြစ်သို့ ရောက်ဖူးပြီ။” ဟု မိန့်တော်မူဦး၍၊

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ကို မြဟူဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသည်ရှိသော် ငါဘုရားလောင်းသည် ဤပြည်၌ အမည်ရှိသော ပညာကြီးစွာ တတ်လိမ္မာသော၊ အလုံးစုံသော နိမိတ်၊ စနည်းကိုသိသော သူဌေးကြီးဖြစ်၍

တစ်နေ့သ၌ မင်းအိမ်သို့ သွားရာတွင် ခရီးအကြား၌ ကြွက်သေတစ်ခုကိုမြင်လျှင် နေ့၊ ရက်၊ နက္ခတ်ကို နှိုးနှော၍ ပညာမျက်စိရှိသော အမျိုးသားသည် ဤကြွက်သေကိုယူ၍ သားမယားမွေးခြင်း၊ ကုန်သွယ်ရောင်းဝယ်ခြင်းငှာ တတ်နိုင်ရာ၏။ ဟုဆိုသည်ကို ဆင်းရဲသောအမျိုးသားတစ်ယောက် ကြားလျှင် 'ဘုန်းရှိသောသူတို့သည် အကြောင်း မရှိဘဲကို မဆိုရာ။' ဟု ထိုကြွက်သေကို ယူ၍ တစ်ခုသောဈေး၌ ကြောင်စာအလိုငှာ ရောင်း၍၊ ရသော ချင်ရွေးသောဥစ္စာဖြင့် တင်လဲဝယ်၍ ရေအိုးနှင့်တကွ ဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင်၊ ဥယျာဉ်မှ လာကုန်သော ပန်းသည်တို့ကို အတန်ငယ်အတန်ငယ်သော တင်လဲနှင့် ရေတစ်မူတ်စီ ပေးသဖြင့်၊ ပန်း တစ်ယောက် တစ်ဆုပ်စီ ပေးခဲ့၍ ထိုပန်းဖိုးဖြင့် တင်လဲကို တစ်ဖန် ဝယ်ပြန်လျက် နောက်တစ်နေ့၌ ရေအိုးနှင့်တကွ ပန်းဥယျာဉ်သို့ လိုက်၍ ဖြည့်တင်းသဖြင့်၊ ထက်ဝက်ဆွတ်၍ ပန်းခြံကို နှင်းကုန်၏။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် မမြင့်ကြာမီ ၈ သပြာ ရ၍၊ တစ်နေ့သ၌ လေမုန်တိုင်းလာရာတွင် မင်း၏ဥယျာဉ်၌ ခြောက်သော သစ်ခက်သစ်ရွက် ကြွေကျသည်ကို ဥယျာဉ်သည်တို့ သုတ်သင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်ကို သိ၍ "ငါ့ကို ပေးလော့။ ငါ သုတ်သင်မည်။" ဟုဆို၍ ဥယျာဉ်သည်တို့ ခွင့်ပြုလျှင်၊ သူငယ်တို့ကစားရာ တလင်းသို့ သွား၍၊ တင်လဲဖြင့် သူငယ်တို့ကို သွေးဆောင်လျက် ဥယျာဉ်တံခါး၌ စုထားစေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် မင်းအိမ်၌ အိုး အလိုရှိသည်နှင့်ကြုံ၍ အိုးထိန်းတို့ ဝယ်၏။ ထိုနေ့၌ကား ၁၆ သပြာနှင့် အိုးစရည်း ၅ လုံး ရ၍ ရှေးပန်းဖိုး ၈ သပြာနှင့်ပေါင်းသော် ၂၄ သပြာ ဖြစ်လျှင်၊ မြို့တံခါး မနီးမဝေးသောအရပ်၌ ရေဖြင့်ပြည့်သော အိုးစရည်းကြီးကို တည်၍ ၅၀၀ သော မြက်ရိတ်တို့ကို ရေဖြင့် ဖြည့်တင်းစေလျှင်၊ "သင်သည် ငါတို့အား များစွာကျေးဇူး ရှိပေ၏။ အဘယ်အမှုကို ပြုရအံ့နည်း။" ဟု မေးသည်ကို "အမှုရှိသောအခါမှ ကြားပေမည်။" ဟုဆို၍၊ ထိုမှဤမှသွားရာတွင် ကြည်းကြောင်းကုန်မှု၌ လေ့လာသော ကင်းစောင့်၊ ရေကြောင်းကုန်မှု၌ လေ့လာသော ကင်းစောင့်တို့နှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့၍၊ များမကြာမီ ကြည်းကြောင်းကုန်မှု၌လုံလပ်ပြုသော ကင်းစောင့်သည် "နက်ဖြန် မြင်းကုန်သည်တို့ မြင်း ၅၀၀ နှင့် ဤမြို့သို့ ရောက်လာမည်။" ဟု ကြားလာသဖြင့်၊ မြက်ရိတ် ၅၀၀ တို့ကို "ယနေ့ ငါ့အား မြက် တစ်ယောက် တစ်စည်းစီ ပေးပါကုန်။ ငါ မရောင်းဘဲကိုလည်း သင်လဲ မရောင်းပါကုန်လင့်။" ဟု ဆို၍ ထိုသူအိမ်၌ မြက်စည်း ၅၀၀ ပို့ချလာ၏။

မြင်းကုန်သည်တို့သည် မြို့လုံးပတ်မျှ ရှာသော်လည်း မြက်ကို မရသဖြင့် ထိုသူထံမှ အသပြာ ၁၀၀ ပေး၍ ထိုမြက်စည်း ၅၀၀ ကို ဝယ်ရလေ၏။

များမကြာမီ ရေကြောင်းကုန်မှု၌ လုံလပ်ပြုသော ကင်းစောင့်အဆွေခင်ပွန်းသည် 'သင်္ဘောလှေ လာကြောင်းကို ကြားလာပြန်သဖြင့်၊ အခြံအရံနှင့်ပြည့်စုံသော ရထားကို ၈ သပြာနှင့် ငှားရမ်းစီးနင်းလျက် သင်္ဘောဆိပ်သို့ သွားပြီးလျှင်၊ ထမုန် သူကြီးအား တစ်ခြည်သောလက်စွပ်' ကို စရန်ပေး၍ မဝေးမနီးသောနေရာ၌ စောင်တင်းထိုးရံလျက် နေ၏။

"အခြားကုန်သည်တို့ လာလျှင် ၃ ဆင့် ပန်ကြားပြီးမှ ငါ့ထံသို့ ရောက်စေရမည်။" ဟု အစောင့်အရှောက် လူတို့အား မှာထားလေ၏။

ဗာရာဏသီပြည်သား ၁၀၀ သောကုန်သည်တို့သည် သင်္ဘောရောက်ကြောင်းကို သိ၍ ကုန်ဝယ်လာကြရာ "သင်တို့ကား ကုန်ကို မရနိုင်ပြီ။ ဤကုန်သည်ကြီး စူဠန္ဒေဝါသိကသည် စရန် သတ်အပ်ပြီ။" ဟု ပြောကြသဖြင့်

၁။ ထမုန် = လှေသူကြီး။ ရွာသူကြီး။
 ၂။ တစ်ခြည်သောလက်စွပ် = လက်စွပ်တစ်ကွင်း။

ထိုကုန်သည် ၁၀၀ တို့သည် စုဋ္ဌန္တေဝါသိကထံသို့ ချဉ်းကပ်၍၊ တစ်ယောက်လျှင် အသပြာ ၁၀၀၀ စီ ၁ သိန်းသော အသပြာကို လက်ဆောင်တံစိုးပြု၍၊ ထိုနည်းတူ ၁ သိန်းသော အသပြာကို ကုန်ဖိုးပြု၍ ပေးလျှင်၊

စုဋ္ဌန္တေဝါသိကသည် ၂ သိန်းသော အသပြာကို ရသဖြင့် မြို့သို့ဝင်ပြီးလျှင်၊ ယခင်အစ နည်းနာနယ ညွှန်ပြပေးသော သူဌေး၏ကျေးဇူးကို အထူးဆပ်ခြင်းငှာ အသပြာ ၁ သိန်းကို လက်ဆောင်ပြု၍ ပေးသည့်ကာလ၊ သူဌေးကြီးလည်း “အဘယ်အရပ်မှ ရသော ဥစ္စာ ဖြစ်သနည်း။” ဟု မေးမြန်းသည်တွင် “ရှင်သူဌေး၏ နည်းဥပဒေသ၌ တည်၍ ၄ လတွင်းဝယ် ၂ သိန်း ကြွယ်သည်။” ဟု ကြွက်သေရောင်းသည်မှစ၍ အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ပြန်ပြောလျှင်၊ နှစ်သက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ‘ဤသူငယ်ကို ပိုက်ထုပ်ရသော် ကောင်း၏။’ ဟု အရွယ်သို့ရောက်ပြီးသော သမီးနှင့် ထိမ်းမြား၍ အလုံးစုံသော ဥစ္စာဘဏ္ဍာတို့ကို အပ်နှင်းလွှဲပေးသဖြင့်၊ သူဌေးလွန်လျှင် ဗာရာဏသီပြည်၌ သူဌေးကြီးဖြစ်ဖူးသည်ကို အကျယ်ပြုလျက်၊

‘အပ္ပကေနာပိ မေဓာပိ၊ ပါဘတေန ဝိစက္ခဏော။
သမုဋ္ဌာပေတိ အတ္တာနံ၊ အဏုံ အဂ္ဂိဝ သန္ဓမံ။ ။’ ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။
‘ဘိက္ခဝေ၊ ငါချစ်သား ရဟန်းများတို့။ ဝိစက္ခဏော၊ ပညာမျက်စိရှိသော။ မေဓာပိ၊ ပညာရှိသည်။ အပ္ပကေန၊ အနည်းငယ်သော။ ပါဘတေနပိ၊ အရင်းဥစ္စာဖြင့်လည်း။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ သမုဋ္ဌာပေတိ၊ ဆက်စေ၏။ ကိယထာ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ သမန္တံ ကောင်းစွာ မှတ်အပ်သော။ အဏုံ၊ ငယ်စွာသော။ အဂ္ဂိ၊ မီးကို။ သမုဋ္ဌာပေတိ ဣဝ၊ တက်စေသကဲ့သို့။ သမုဋ္ဌာပေတိ၊ တက်စေ၏။’

ဤဂါထာဖြင့် ဓမ္မဒေသနာပြုတော်မူခြင်း။ စုဋ္ဌန္တေဝါသိကသည် စုဋ္ဌပန္နက။ သူဌေးကြီးသည် ငါဘုရား ဖြစ်၏။-ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ဧကန်ပါတ် စုဋ္ဌသေဋ္ဌိဇာတ်ကို ထောက်၍ သိရာ၏။- ဟုလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ အကြင်ကုလပုတ္တ အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် ပိဋကတ် ၃ ပုံကို ဆောင်၍ သာသနာတော်၌ အလွန်ယုံကြည်စွာ သာသနာအမှုတော်ကို ထမ်းရွက်နေထိုင်သော စာချထေရ်ကြီး ဖြစ်လျက် သူတစ်ပါးတို့အား ပြက်ရယ်ပြုမိသောကံအားဖြင့် ဘဝတိုင်းမှာပင် ဉာဏ်ပညာ ထိုင်းမှိုင်းခဲ့သည့်ပြင်၊ အစိုးမစ္ဆိမဘဝ၌ တစ်ဂါထာကို ၄ လ သင်၍မျှ မရမမှတ်မိနိုင်သော အရှင်စုဋ္ဌပန္နကပုံစံကို ထောက်၍ သူတစ်ပါးတို့၏အပြစ်ကို မြင်ငြားသော်လည်း သရော်ခြင်း၊ ပြက်ရယ်ရွတ်ချ ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို မပြုအပ်။ စုဋ္ဌသေဋ္ဌိသူဌေး ပေးပြသောနည်းနယကို အမှီပြု၍ ကြွက်သေတစ်ခုနှင့် အရင်းပြုပြီးလျှင် ကုန်သွယ်သဖြင့် ၄ လတွင်းဝယ် ၂ သိန်းကြွယ်သောသူဌေး ဖြစ်သောလုလင်ကဲ့သို့ ကုန်စလယ်ခြင်းအရာ၌ ဆရာကောင်းထံ နည်းစံမှတ်သား ကြိုးစားသောဝီရိယဖြင့် ရောင်းဝယ်ကူးသန်းခြင်းကို ပြုလုပ်ရာသည်။-ဟု ပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

ပုဒ်ရင်း။ ။ တောင်ပေါ်ကြီးကို ရေစီး၍ မတက်တန်။ ရှေးထုံးပင်မှန်သော်လည်း ဘုန်းကံလောက်လုံ သိကြား နှင့်ကြို၍ လူ့ဘုံတွင်တစ်သွယ် ပုံစံနှိုင်းဖွယ် ငှက်မျိုင်းငယ်၏ ရည်ရွယ်ရာရောက်လေ။-ဟူရာ

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ ငှက်မျိုင်းငယ်သည် တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရေစီး၍ရောက်ပါက အလိုရှိရာ အလွယ်တကူ ကျက်စား ရလေ၏။-ဟု အာသာဆန္ဒရှိခိုက်တွင် သိကြားမင်းနှင့် ကြုံကြိုက်၍ တောင်ပေါ်၌ ရေစီးသဖြင့် မျိုင်းငယ်၏ဆန္ဒအတိုင်း ပြည့်စုံ၏။-ဟူလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ ရောက်ဖူးလေသောထုံးကား- လွန်လေပြီးသောအခါ တစ်ခုသော ဥမျိုင်းငယ်သည် ပဒုမာအိုင် ကျက်စားပြီး၍ တောင်ထိပ်၌နေသည်ရှိသော် တစ်နေ့သ၌ ဤသို့ကြို၏။

‘ဤတောင်ထိပ်သို့ မြစ်ရေရောက်၍ ဤ၌နေလျက်ပင် ချမ်းသာစွာ ကျက်စားရာဘိသော် ကောင်းလေစွာ ဟု တောင့်တခိုက်တွင် သိကြားမင်းလည်း ‘ထိုနေ့ အသူရာကို အောင်၍ ငါ၏နုလုံးသည် ပြည့်စုံလေပြီ။ နှစ် အလို မပြည့်သောသူရှိသော် ငါ့ကိုသို့ ပြည့်အောင် ဖြည့်အံ့။’ဟု ကြည့်ရာတွင် ထိုမျိုင်းငယ်ကိုမြင်၍ သိကြားမင်း အာနုဘော်ဖြင့် မြစ်ငယ်တစ်ခုကို မျိုင်းနေရာ တောင်ထိပ်သို့တိုင်အောင် တက်စေ မြောက်စေ၍ ထိုမြစ်နား မျိုင်းငယ် အစာရှာစား၍ အာသာဆန္ဒ၏ အကျိုးကို ရသဖြင့် တစ်နေ့ပတ်လုံး တောင်ထိပ်၌ နေရပူ၏။

‘အာသာဆန္ဒ၏အကျိုးကို အဘယ်မှာ မရ ရှိအံ့နည်း။ ရအံ့သည် သာလျှင်ဖြစ်သောကြောင့် ငဲ့ဆိုင်းအပ်သည့် သာလျှင်တည်း။’ဟု ဆိုလိုသည်။

‘အာသိသတ္တေ ဝောပက္ခိ၊ အာသိသတ္တေ ဝောဒိဇော။
တဿစာသာ သမိဇ္ဈတိ၊ တာဝ ခူရဂထာ သတိ။ ။’
အာသိသေဝ တုဝံ ရာဇ၊ အာသာ ဖလဝတီ သုခါ။

အာသာဆိန္န၊ ပြတ်သောအာသာရှိသော။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ ပက္ခိ၊ အတောင်ရှိသော။ ဝော၊ ထိုငှက်သည် အာသိသတ္တေ တောင့်တသောအကျိုးကို ရသည်သာလျှင်တည်း။ ဒိဇော၊ ၂ ကြိမ်ပေါက်သော။ ဝော၊ ထိုငှက် ငယ်သည်။ အာသိသတ္တေဝ၊ တောင့်တသောအကျိုးကို ရသည်သာလျှင်တည်း။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်။ ခူရဂထာ ဝေးသောဖြစ်ခြင်းသည်။ သတိ၊ ရှိလျက်။ တဿ၊ ထိုမျိုင်း၏။ အာသာ၊ တောင့်တ သောအာသာသည်။ သမိဇ္ဈ ပြည့်စုံ၏။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တုဝံ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်။ အာသိသေဝ၊ တောင့်တ ရာသည်သာလျှင်တည်း အာသာဖလဝတီ၊ အာသာ၏အကျိုးနှင့်ပြည့်စုံခြင်းသည်။ သုခါ၊ ချမ်းသာ၏။-ဟူလာသော ဆက္ကနိတိ အာသကာဇာတ်ကိုထောက်၍ သိရာ၏။-ဟူလိုသည်။

ဗုဒ္ဓရင်း။ ။ မြစ်ရေပြန်ပြန် တန်၍ရှည်ကြာ မနေရာသော်လည်း ရွှေဗျာဒိတ်ပွဲ ကာလဆဲတွင် လွဲ၍မစီး ငရဲမီးချမ်းသာ သုမေဓာ၏ ဂုဏ်အာနုဘော် ဉာဏ်တော်ရင့်ညောင်း သူတော်ကောင်းကြောင့် အပေါင်း သတ္တဝါ ဒုက္ခကွာ၍ ချမ်းသာရောက်ဖူးကြလေသည်။-ဟူရာ၌

ပိတ္တတ္ထ။ ။ သုမေဓာ ဗျာဒိတ်ပွဲတွင် ရေလွဲ၍မစီး၊ ငရဲမီးတန်ရပ်၍ အများသတ္တဝါ ဝေနေယျာတို့ ချမ်းသာရာ ရောက်ကြလေသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ပိတ္တာရ။ ။ မြစ်ရေတန်၍ နေဟန်၊ ငရဲမီးတို့ချမ်းသာလေဟန်ကား- သုမေဓာကို ဗျာဒိတ်ပေး၍ပြီးသောအခါ၊ မြတ်သော ထက်ဝယ်ကို ဖွဲ့၍နေတော်မူသော ခဏ၌ ဤနိမိတ်တို့သည် ထင်ကုန်၏။

- ၁ - အချမ်းကင်း၏။
- ၂ - အပူငြိမ်း၏။
- ၃ - တစ်သောင်းသော စကြဝဠာ၌ အသံမရှိ ဆိတ်၏။ နှောင့်ယှက်ခြင်း ကင်းကုန်၏။
- ၄ - ပြင်းစွာသော လေတို့သည် မလာကုန်။
- ၅ - အယဉ်ထန်စွာစီးသော မြစ်ကြီးတို့သည် မစီးကုန်။
- ၆ - ကြည်း၌ဖြစ်ကုန်သော၊ ရေ၌ဖြစ်ကုန်သော အလုံးစုံသောပန်းတို့သည် ပွင့်ကုန်၏။
- ၇ - နွယ်သစ်ပင်တို့သည် အသီး သီးကုန်၏။
- ၈ - ကောင်းကင်၌တည်သော ရတနာ၊ မြေ၌တည်သော ရတနာတို့သည် ကောင်းစွာ ထွန်းတောက်ပ ကုန်၏။
- ၉ - လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်၌ဖြစ်ကုန်သော ၅ ပါးသော တူရိယာမျိုးတို့သည် အလိုလိုမြည်ကုန်၏။
- ၁၀ - ကောင်းကင်မှ ဆန်းကြယ်သော ပန်းမိုးတို့သည် ရွာကုန်၏။
- ၁၁ - မဟာသမုဒ္ဒရာသည် လှည့်၍ လည်၏။
- ၁၂ - တစ်သောင်းသောစကြဝဠာတိုက် တုန်လှုပ်၏။
- ၁၃ - တစ်သောင်းသော စကြဝဠာတိုက်၌တည်သော ငရဲမီးတောက်တို့သည် ငြိမ်းကုန်၏။
- ၁၄ - နေသည် ကင်းသောအညစ်အကြေး ရှိသည်ဖြစ်၏။
- ၁၅ - ကြယ်တို့သည် နေအခါ၌ ထင်ကုန်၏။
- ၁၆ - မိုးမရွာဘဲ ရေသည် မြေမှထွက်၏။
- ၁၇ - နက္ခတ်မှတစ်ပါးသော ကြယ်အပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ ၂၇ လုံးသော နက္ခတ် တို့သည် လည်းကောင်း အလွန် ထွန်းတောက်ပတင့်တယ်ကုန်၏။
- ၁၈ - ဝိသာခါနက္ခတ်သည် လပြည့်ဝန်းနှင့် ယှဉ်၏။
- ၁၉ - တွင်း၌နေသောမြွေ၊ မြွေပါ၊ ချောက်၌နေကုန်သော မြေခွေး၊ ဝံ၊ သစ် အစရှိသောသတ္တဝါတို့သည် မိမိတို့နေရာမှ ထွက်ကုန်၏။
- ၂၀ - သတ္တဝါတို့ မမွေ့လျော်ခြင်းပျောက်၍ မွေ့လျော်ခြင်း ရှိကြကုန်၏။

- ၂၁ - အနာတို့သည် ငြိမ်းကုန်၏။
- ၂၂ - မွတ်သိပ်ဆာလောင်ခြင်း ကင်းကုန်၏။
- ၂၃ - ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ပျောက်ကင်း၏။
- ၂၄ - ဘေး ကင်းကြ၏။
- ၂၅ - မြူ အထက်သို့ မတက်။
- ၂၆ - မကောင်းသောအနံ့တို့သည် ပျောက်ကုန်၏။
- ၂၇ - နတ်တို့ အနံ့သည် လှိုင်ကုန်၏။
- ၂၈ - အရူပဗြဟ္မာတို့ကို ထား၍ ခပ်သိမ်းသော နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့သည် ထင်ကုန်၏။
- ၂၉ - တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်၌ ငရဲတို့သည် ထင်ကုန်၏။
- ၃၀ - တံတိုင်း၊ တိုက်နံရံ၊ တံခါးရွက်၊ ကျောက်တောင် တို့ဖြင့် ပိတ်ပင်ဆီးတားခြင်းတို့သည် မရှိကုန်၍ သို့သော်နိမိတ်တို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။

ဤသို့ဖြစ်သည်ကို မြင်ကြကုန်သော ဗြဟ္မာကြီးတို့သည်

‘ဒဋ္ဌံ ပဂ္ဂဏှာ ဝီရိယံ၊ မာနိဝတ္ထ အဘိက္ကမ။

မယမ္ပေတံ ဝိဇာနာမ၊ ဓုဝံ ဗုဒ္ဓေါ ဘဝိဿတိ။ ။’ ဟူသောဂါထာဖြင့် ဆိုသောအကြောင်းကို ဗုဒ္ဓစသော ကျမ်းတို့၌လာသည်။

သည်ကိုရည်၍ ပါရမီခန်းလင်္ကာ၌ ‘ဂင်္ဂါမကြွင်း၊ မြစ်ခပင်းလည်း၊ စီးခြင်းမရှိ၊ တံဘိညာရေ၊ အကြေမာဏတန်၍နား-’ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ‘စကြဝဠာ၊ ရပ်ရွာအပေါင်း၊ တိုက်တစ်သောင်းတွင်၊ ဆိုးတောင်းခံမြို့၊ မီးငရဲအကြေကြိလက်ဖျန်း၊ မယ်ပျူးဝန်းသို့၊ ပူမှန်းမသိ၊ တောက်ညီမထိန်၊ အရှိန်စပေ၊ တိတ်တိတ်သေ၏။-’ ဟူလည်းကောင်း စပ်ဆိုလေသည်။

ဤပျို့၌ ‘တံဘိညာရေ’ ဆိုရာ၌ ‘တုံ’ ဟူသောစကားသည် ရပ်၍နေသည်ကို ဆိုလိုသည်။

ကဝိမဏ္ဍနိကျမ်း၌လည်း ‘တိထီရက်ပုံ၊ လူ့သက်တုံသည်၊ တပြိုပြည်းပြည်း၊ ဗျာဒိတ်နှင့်ကြုံ၊ မြစ်ရေတုံ စီးဟုံမပြေ။’-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ‘သက်ပေါင်းထပ်ပုံ၊ လှနီတုံကို၊ ပန်းစုံရောယှက်၊ နက္ခတ်လည်းကုံ၊ မြစ်ရေတုံ ဖဲ့တုံတုံရှိ၊ ထိုပြီ တစ်သွယ်။’-ဟူ၍လည်းကောင်း စပ်သောအရာ၌ ‘နက္ခတ်တုံသည်။ အသံတုံသည်။’ ဆိုသော မှတ်လေအပ်၏။

၄၉

ဇနီးဝမ်းနိုး ။ အရှည်တဝ နောက်ကာလလည်း ၁၀ ဆ ၁၀ ပြန် ကောင်းရန်ကိုစိတ်ထား၍ 'တက်ပွားတက်ပွား အဆင့်အားဖြင့် ရှေးဖျားမဆွ စွန့်ပုံမှလျှင် ရအံ့နောက်နောင်း အကြောင်းကြောင်းဟု ဆုတောင်းခန်း တွင် ပြည့်စုံခဲ့သည် တစ်ချက်။

'ထားခဲ့သည်ထက် လူလက်နက်ကို ကိုင်လျက်သွားငှာ မြန်မေ့စွာဟု' ပါရမီပျို့တွင် နောင်ဖို့မြော်ကာ ဧညာရှိတို့သည် သိစေသည့်အရကို နားကျသင့်သည်။-ဟူရာ၌

မိတ္တတ္ထ ။ ၎င်းစကားရပ်များမှာ အဖြောင့်ပင် သိသာပြီဖြစ်သောကြောင့် အကျယ် မဆိုလိုက်ပြီ။

၅၀

ပုဒ်ရင်း။ ။ ဒါ၊ သိ၊ သ၊ အ ၄ ပါဒကြောင့် လုံ့လပြု၍ ကောင်းမှုရာသည် သမ္မာဓိတိ မြတ်ပဏ္ဍိတို့ ထုံးပုံမှာ။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာ။ ။ ဒါန၊ ပေးလှူခြင်း။ သီလ၊ သီလ၊ သီတင်းဆောက်တည်ခြင်း။ သစ္စာ၊ စကားဖြောင့်မှန်စွာဆိုခြင်း။ အဓိဋ္ဌာန၊ အဓိဋ္ဌာန်ကို မြဲမြံစွာဆောက်တည်ခြင်း။ ဤအကြောင်း ၄ပါးကို ပြန်ပွားစည်ပင်စေချင်သောကြောင့် လုံ့လပြုဖူးလေသော ပညာရှိတို့ထုံးပုံကို နှလုံးသွင်းကုန်ရာ၏။ ထိုထုံးပုံတို့မှာ ဆိုလတ္တံ့သော ဇာတ်နိပါတ်တို့ဖြင့် သိကုန်ရာ၏။-ဟူလိုသည်။

၅၁

ဇနီးရင်း။ ။ ခွေး၊ ယုန်၊ ဖျံ၊ မျောက်- ၄ ယောက်သားအချက်တွင် အသက်ကို စိတ်မမူ အလှူကို စိတ်မင်၍ မီးပုံဝင်ယုန်မင်း။-ဟုရာ၌

မိတ္တူတ္တ။ ။ ဘုရားအလောင်း ရွှေယုန်မင်းသည် အသက်ကိုမငဲ့မူ၍ အလှူကိုစိတ်ဝင်စားပြီးလျှင် မီးပုံသို့ဆင်းလေသည်။-ဟုဆိုလိုသည်။

မိတ္တူရ။ ။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုလတ်သော်၊ ဘုရားလောင်း ယုန်မင်းသည် တော၌ နေ၏။ ထိုတော၏ နံပါးတစ်ဖက်က တောင်ခြေ၊ နံပါးတစ်ဖက်က မြစ်၊ နံပါးတစ်ဖက်က ပစ္စန္ဒရွာ ရှိ၏။

မျောက်၊ မြေခွေး၊ ဖျံ တို့သည်လည်း အဖော်ဖြစ်ကြကုန်၏။ မိမိတို့၏အလိုက် ကျက်စားရာသို့ သွားကြပြီးလျှင် ညချမ်းအခါ စုဝေးကြကုန်၏။

ဘုရားလောင်းက ထို ၃ ယောက်တို့အား 'အလှူ ပေးအပ်၏။ သီလ ဆောက်တည်အပ်၏။' ဟု တရားဟော၏။ ဘုရားလောင်း၏ ဩဝါဒကို ခံယူကုန်၏။

တစ်နေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် ကောင်းကင်သို့ကြည့်၍ လကိုမြင်လျှင်၊ 'နက်ဖြန် ဥပုသ်နေ့တည်း။' ဟု သိ၍၊ 'နက်ဖြန် ဥပုသ်နေ့တည်း။ သင်တို့သည် သီလဥပုသ် ဆောက်တည်ကြကုန်။ သီလဆောက်တည်၍ အလှူပေးရခြင်းသည် အကျိုးကြီး၏။ လာသောအလှူခံကို လှူဒါန်း၍ စားသောက်ကြကုန်။' ဟုဆို၏။

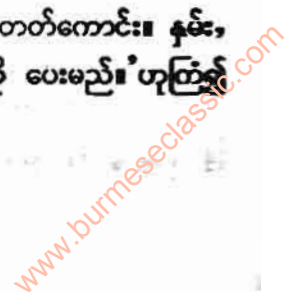
ထိုသူတို့လည်း ဘုရားလောင်းဆုံးမတိုင်း နောက်တစ်နေ့၌ ဥပုသ် ဆောက်တည်ကြ၏။

ဖျံသည် ဂင်္ဂါကမ်းနားသို့ သွားရာ တံငါတို့သည် ငါးကြင်း ၇ ကောင်ကို နှယ်ဖြင့်သီလျက် ဂင်္ဂါကမ်းနား၌ သဲတိုယက်၍ ဝှက်ထားခဲ့ပြီးလျှင် မြစ်၏အောက်အကြောသို့ သွားလေ၏။ ဖျံသည် ငါးနို့ရ၍ သဲကိုယက်သော် ငါးတိုမြင်သဖြင့်၊ 'အရှင် ရှိသေး၏လော။ မရှိလေလော။' ဟု ၃ ကြိမ် ကြွေးကြော်ပြီးလျှင် အရှင်ကို မမြင်၍ နှယ်ကိုကိုက်လျက် ဆောင်ခဲ့ပြီးမှ ချဲ့၌ ထားပြီးသော်၊ 'အချိန်တိုင်မှ စားအံ့။' ဟု သီလကိုဆင်ခြင်လျက် နေ၏။

မြေခွေးလည်း လယ်စောင့်တဲ၌ ၂ ခုသော အမဲတံစို့၊ တစ်ခုသော ဖွတ်၊ ၁ လုံးသော နွားနို့အိုးတို့ကို နှင်၍၊ 'အရှင် ရှိအံ့လော။' ဟု ၃ ကြိမ် အသံပြုပြီးလျှင်၊ အရှင် မပေါ်သဖြင့် နွားနို့အိုး၌ ကြိုးကို လည်ဝယ်စွပ်၍ အမဲတံစို့ ၂ ခုနှင့် ဖွတ်ကို နှုတ်သီးဖြင့် ယူဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင်၊ မိမိနေရာ၌ ထား၍ သီလကိုဆင်ခြင်လျက် နေ၏။

မျောက်သည်လည်း သရက်သီးခိုင်ကို ဆောင်၍ မိမိနေရာသို့ထား၍ သီလကိုဆင်ခြင်လျက်နေ၏။

ဘုရားလောင်းသည်ကား 'ငါစားသောမြက်အစာကို ယာစကာအား ပေးခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း။ နှမ်း၊ နှစ် စသည်တို့လည်း ငါ့မှာ မရှိ။ အကယ်၍ အလှူခံ လာငြားအံ့။ ငါ့ကိုယ်၏အသားကို ပေးမည်။' ဟုကြံ၍ သီလကိုဆင်ခြင်လျက် နေ၏။

ထိုအကြောင်းကို သိကြားမင်းသိ၍ ယုန်မင်းကို စုံစမ်းအံ့သောငှာ ရှေးဦးစွာ ဖျံ၏အထံသို့ လာ၍ ပုဏ္ဏား၏ အသွင်ဖြင့် ရပ်လျက်၊ 'အာဟာရအလိုငှာ လာကြောင်း'ကို ပြောလျှင် ဖျံသည် မိမိတွင်ရှိသောငါးကြင်းကို လှူ၏။

ပုဏ္ဏားလည်း "သင်၏အထံ၌ပင် ရှိပါစေဦးတော့။" ဟု ဆိုလျက် မြေးခွေးထံ သွား၍ရပ်လျှင်၊ ၂ ခု သော သားကင်၊ ၁ ခုသော ဖွတ်၊ ၁ လုံးသော နွားနို့အိုးတို့ကို လှူရာ၊ "သင့်ထံမှာပင် ရှိပါစေဦးတော့။" ဟု ဆို၍၊ တစ်ဖန် မျောက်ထံသို့သွား၍ ရပ်လျှင်၊ သရက်သီးခိုင်ကိုလှူ၍ ထားခဲ့ပြန်ပြီးမှ၊ ယုန်မင်းထံသို့ သွား၍ အလိုကိုမေးလျှင် 'အာဟာရအလိုငှာ လာရောက်ကြောင်း'ကိုပြောက ဝမ်းမြောက်လှ၍ မီးကျီး ကြီးစွာစုစေပြီးလျှင် ကိုယ်၌ရှိသော အလေးအမွှားတို့ကို ခါ၍ မီးတွင်းသို့ ဝင်သည်ရှိသော်၊ ပဒုမ္မာအိုင်သို့ဝင်သော ဟင်္သာမင်းကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်သောစိတ် ရှိလျက် မီးကျီးစု၌ တည်၏။ ထိုမီးသည် ဘုရားလောင်း၏ကိုယ်၌ မွေးတွင်းတစ်ခုကို ပူလောင်ခြင်းကို မပြုနိုင်။ ဆီးနှင်းတိုက်သို့ ဝင်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်းက ပုဏ္ဏားကို ခေါ်၍၊ "သင်ပြုသောမီးသည် အလွန် ချမ်းအေး၏။ ကိုယ်၌ မွေးတွင်းကို ပူစိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။" ဟု မေး၏။

ပုဏ္ဏားလည်း "ငါသည် ပုဏ္ဏား မဟုတ်။ သိကြားမင်းတည်း။ သင့်ကို စုံစမ်းအံ့သောငှာ လာသည်။" ဟုဆို၏။

"သိကြားမင်း။ သင်တစ်ယောက်ကို ထားဦး။ အလုံးစုံသော နတ်၊ လူ အပေါင်းတို့သည်ပင်လျှင် ငါ့၏ အလှူဖြင့် စုံစမ်းလာငြားအံ့။ ငါ၏ မပေးလိုသောအဖြစ်ကို မမြင်ရာ။" ဟု ခြင်္သေ့သံကို ဆို၏။

သိကြားမင်းက "အရှင်ယုန်မင်း။ သင်၏ဂုဏ်သည် အလုံးစုံသောကပ်ပတ်လုံး တင်ရှားရစ်သည် ဖြစ်စေ။" ဟုဆို၍၊ တောင်ဆီကို ညှစ်ယူ၍ လဝန်း၌ ယုန်ရုပ် ရေးလျက်၊ ဘုရားလောင်းကို ထိုတောအုပ် နူးညံ့စွာသောမြက်အပြင်၌ အိပ်စေ၍ နတ်ပြည်သို့ ပြန်လေ၏။

ထို ၄ ယောက်သော သူတို့သည် အညီအညွတ် ဒါန၊ သီလ၊ ဥပုသ်ကို ဆောက်တည်ကြ၍ ကံအားလျော်၍ ဖြစ်ကြကုန်၏။

"ဖျံသည် အာနန္ဒာ။ မြေခွေးသည် မောဂ္ဂလာန်။ မျောက်သည် သာရိပုတြာ။ သိကြားမင်းသည် အနုရုဒ္ဓိ ယုန်မင်းကား ငါဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏။" -ဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းခြင်းရှိသော စတုတ္ထနိပါတ် သာသပဏ္ဍိတဇာတ် ထောက်၍သိရာ၏။ -ဟုလိုသည်။

၁၂

ဇနီးရင်း။ ။ စည်းစိမ်နှင့်ကင်း၍ ဆင်းရဲခြင်းနှိပ်သော်လည်း မြက်ရိတ်၍လူရာ သိကြားလာ၍ စားပါလျက် မနေသော ဝိသေယုသူဌေး။-ဟူရာ၌

ဝိတ္ထာတ္တ။ ။ ဝိသေယုသူဌေးသည် စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်းအရာဝယ် ဆင်းရဲခြင်းနှိပ်သော်လည်း၊ တွန့်တို စိတ်မရှိ၊ မြက်ရိတ်၍လှူဒါန်းရာ သိကြား လာ၍တားသော်လည်း မနေ။ လှူဒါန်းသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ ဖြစ်ကြောင်းကား ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းလက်ထက် ကုဋေ ၈၀ ကြွယ်သော ဝိသေယု သူဌေးသည် မြို့တံခါး ၄ မျက်နှာ၊ မြို့လယ်၊ အိမ်တံခါးတို့၌ အလှူတင်းကုပ် ၆ ဆောင် ဆောက်၍ တစ်နေ့ ၆ သိန်းသော ဥစ္စာတို့ကို စွန့်ကြဲသဖြင့်၊ ဧဗ္ဗဒီပါကျွန်းသူတို့ကို ထွန်၊ ထမ်းပိုး မစွဲစေဘဲ ကြီးစွာသောအလှူကို ပေးသည် ရှိသော်၊ အလှူ၏အာနုဘော်ကြောင့် သိကြားကျောက်ဖျာ တုန်လှုပ်လျက် ဖူသောအခြင်းအရာ ပြသည်ကို

‘ဤသူဌေးသည် အလှူဖြင့် ငါ့အား သိကြားအဖြစ်မှ ရွေ့လျောစေ၍ မိမိ သိကြားဖြစ်လိုလေသည် သော်။ အလုံးစုံသော ဥစ္စာကို ဖျက်ဆီးလျက် ဆင်းရဲအောင်ပြု၍ မြစ်တားအံ့။’ ဟု ဥစ္စာခမ်းနား သင်းပင်းကျေးကျွန်ကို ထွယ်စေသည်ရှိသော်၊ အလှူ၌ ဝန်ပြုသောသူက

“အရှင်သူဌေး။ လူဖွယ်ဝတ္ထု ဥစ္စာခမ်းနားသည် အလှူမပေးမီ ထားရာတွင် အလိုလိုပျောက်ခဲ့သည်။” ဟု

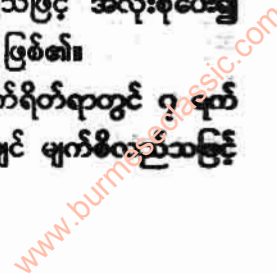
ဆို၍၊ သူဌေးမကို ခေါ်ပြီးလျှင် “အလှူဝတ် မပျက်စေလင့်။ အလှူဝတ္ထု ပေးပေ။” ဟု ဆိုသောကြောင့် သူဌေးမ သည် အိမ်အလုံးမှာ ရှာဖွေလည်း “ပဲခြမ်းမျှ မရကြောင်း။” ကို ပြန်ပြောလျှင်၊ ရတနာ ၇ ပါးအတိပြည့်သော စိုက်၊ ကျီ၊ ကြတို့ကို ဖွင့်လှစ်၍ကြည့်သော်လည်း စိုးစဉ်းမျှ မရှိ။ ကျွန်အမှုလုပ်သော သူတို့သည်လည်း ထစ်ယောက်မျှ မမြင်သဖြင့်၊

“အလှူဝတ္ထုကို မပြတ်စေလင့်။ အိမ်အလုံးကို ရှာဖွေစုံစမ်းလော့။” ဟု သူဌေးဆိုသောကြောင့် သူဌေးမ စွာဖွေရာတွင် မြက်ရိတ်ယောက်ျားသည် တံခါးကြား၌ ပစ်ခဲ့၍ပြေးလေသော တံစဉ်၊ ထမ်းပိုး၊ ကြိုးကိုသာ ခြိတ်၍ “သည်မှ အခြားမရှိ။” ဟု ဘုရားလောင်းအား ကြားသည်ရှိသော်၊

“မိခင်။ ငါ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး မြက် မရိတ်စဖူးပါ။ ယနေ့လျှင် မြက်ရိတ်၍ အလှူ ပေးအံ့။” ဟု ဆို၍၊

ကိုယ်ဆင်းရဲသည်ကို ကြောက်သောစိုးရိမ်ခြင်းထက် အလှူဝတ် ပြတ်အံ့သည်မှ ကြောက်သောစိုးရိမ်ခြင်း သည် အလွန်ပင်ပန်းလှသောကြောင့် မြက်ရိတ်၍ ရောင်းသည်ရှိသော်၊ ၁ ပဲမျှသောဥစ္စာကို ရ၍၊ ထက်ဝက်ကိုလှူဖို့၊ ထက်ဝက်ကိုစားရာဖို့ စီရင်သည်ကို ယာစကာများ၍၊ ‘ငါမင။ သူမင’ ဟု တောင်းကြသဖြင့် အလုံးစုံပေး၍ ဆိုနေပတ်လုံး သူဌေးလင်မယား ၂ ပါးစုံ မစားရသော်လည်း မစိုးရိမ်။ မပင်ပန်းသည် ဖြစ်၏။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် ၆ ရက်ပတ်လုံး လွန်စေလျက် ၇ ရက်မြောက်သောနေ့၌ မြက်ရိတ်ရာတွင် ၇ ရက် ပတ်လုံး မစားရ၍ အလွန်သိမ် မွေ့သောသူဖြစ်သောကြောင့် နဖူးကို နေရောင်ကျောက်လျှင် မျက်စိဝဉာဏ်ဖြင့်

မော့၍လဲသည်ကို၊ သိကြားသည် စုံစမ်းလျက်နေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုခဏလာ၍ ကောင်းကင်၌ ရပ်ပြီးသော်
“အဒါသိ ဒါနာနိ ပုရေ ဝိသေယု၊ ဒဒတောစ တေ ခယ ဓမ္မော အဟောသိ။
ဣတော ပရံ စေ နဒဒေယျ ဒါနံ၊ တိဋ္ဌေယျံ တေ သံယမန္တဿဘောဂါ။ ။”

“ဝိသေယု၊ သူကြွယ်ဝိသေယု။ တံ၊ သင်သည်။ ပုရေ၊ ရှေး၌။ ဒါနာနိ၊ အလှူတို့ကို။ အဒါသိ၊ ပေး၏။
ဒဒတောစ၊ ပေးလှူသောကြောင့်လျှင်။ တေ၊ သင့်အား။ ခယဓမ္မော၊ ကုန်သောသဘော ရှိသည်။ အဟောသိ
ဖြစ်၏။ ဣတော၊ ဤနေ့မှ။ ပရံ၊ နောက်၌။ စေ၊ အကယ်၍။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ နဒဒေယျ၊ မပေးအံ့။ ဧဝံ၊ ဤသို့
မပေးသည်။ သတိ၊ ရှိသော်။ သံယမန္တဿ၊ အလှူပေးခြင်းမှကြဉ်သော။ တေ၊ သင်၏။ ဘောဂါ၊ စည်းစိမ်ချင်
သာတို့သည်။ တိဋ္ဌေယျံ၊ တည်ပြန်ကုန်ရာ၏။ ဤဂါထာဖြင့် ရှေးကာလ၌ ဥစ္စာရှိသောကြောင့် အလှူပေးရ၏။
ယခု ပေးဖန်များသဖြင့် ကုန်တတ်သောသဘောရှိ၍ ဥစ္စာကုန်ပြီးသော် အလှူပေးဖွယ်ရာမရှိပြီ။ ဤနေ့မှစ၍
အလှူမပေးပြီဟု ငါ့ကို ပဋိညာဉ်ပြုသည်ရှိသော် မည်းစိမ်ကို ရှေးအတိုင်းဖြစ်ပြန်စိမ့်သော။”ဟု ဆိုလျှင်၊

“သင် အသူနည်း။” ဟု မေး၍ “ငါ သိကြား”ဟု ဆိုလျှင်၊

“သင် သိကြားသည် အလှူပေး၍၊ သီလ ဆောက်တည်၍၊ ဥပုသ်သီတင်း သုံး၍၊ ၇ ပါးသောဝတ်ထု
ဖြည့်၍ သိကြားအဖြစ်သို့ ရောက်သည်မဟုတ်လော။ မိမိစည်းစိမ်ကို အကြောင်းပြုလျက် အဘယ့်ကြောင့် အလှူကို
မြစ်ဘိသနည်း။ သူတော်သဘော မဟုတ်တကား။”ဟု ဆိုလို၍၊ ‘အနရိယ မရိယေနသဟဿနေတ္ထ’ စသော
ဂါထာကိုရွတ်၍၊

“မျက်စိ ၁၀၀၀ အမြင်ဆောင်သော သိကြားမင်း။ မြတ်သော သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော အာစာရဗ္ဗ
ပြည့်စုံသောသူသည် အလွန် ဆင်းရဲငြားသော်လည်း ယုတ်မာသောအမှုကို မပြုအပ်။-ဟူ၍ ဘုရားအစရှိသော
သူတော်ကောင်းတို့သည် ဆိုကုန်၏။

“သိကြားမင်း။ အကြင်စည်းစိမ်ဥစ္စာကြောင့် သဒ္ဓါခြင်းကို စွန့်ကုန်ရာ၏။ ထိုဥစ္စာစည်းစိမ်သည် မဖြစ်
ကုန်သတည်း။ အကြင်ခရီးဖြင့် တစ်ခုသောရထားသည် သွား၏။ ထိုခရီးဖြင့် တစ်ပါးသောရထားသည် သွား၏။

“သိကြားမင်း။ ရှေး၌ ဆောက်တည်အပ်သော အလှူဝတ်ကို ဆောက်တည်အံ့သည်သာတည်း။ ဥစ္စာသည်
အကယ်၍ ဖြစ်အံ့။ အလှူ ပေးအံ့။ မရှိသည်ရှိသော် အဘယ်ကို ပေးရကုန်အံ့နည်း။ မြက်ရိတ်၍ ရောင်းကုန်သူ
ဖြစ်လျက်လည်း အလှူကို ငါတို့ မမေ့မလျော့ကုန်ပြီ။”ဟု အလှူကို မမြစ်ရာသောအကြောင်း၊ အလှူ၌ မ
မလျော့ရာသောအကြောင်းကို ဆိုလျှင်၊ မြစ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည် ဖြစ်သောကြောင့် “အဘယ်အလို့ငှာ
အလှူပေးသနည်း။”ဟုမေး၍၊

“သိကြား။ ဗြဟ္မာအဖြစ်ကို တောင့်တသဖြင့် ငါ မပေး။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို တောင့်တ၍ ပေးသည်။
ဟုဆိုမှ သိကြားမင်း နှစ်သက်လှ၍ ကျောက်ကုန်းကို လက်ဖြင့်သုံးသပ်လျက်၊ ဘုရားလောင်းကိုယ်အလုံး
အမြိုက်ရေဖြင့် သွန်းဘိသကဲ့သို့ ချမ်းသာစေခြင်း၊ မိမိအာနုဘော်ဖြင့် အလုံးစုံသောစည်းစိမ်ကို ပြုကတော့ ဖြစ်စေခြင်း၊
‘ယနေ့မှစ၍ နေ့တိုင်းပင်လျှင် ၂ သိန်း-၂သိန်းသောဥစ္စာဖြင့် အလှူပေးလေ။’ဟု ဘုရားလောင်းအိမ်၌ အတိုင်အခံ
မရေတွက်နိုင်သော ဥစ္စာကို ဖြစ်စေခြင်း။

အလယ်ကျား

ထိုရောအခါ သူဌေးမသည် ရာဟုလမယ်တော်။ ဝိသေယုသူဌေးသည် ငါဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏။-ဟု
ဇာတ်ကို ပေါင်းခြင်းရှိသော စတုတ္ထနိပါတ် ဝိသေယုဇာတ်ကိုထောက်၍ သိရ၏။

ဤဇာတ်၌ သူဌေး၏အမည်ကို 'ဝိသေယု'ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ယ တွင် ဟ သံယုတ်နှင့် 'ဝိသေယု'ဟူ၍ လည်းကောင်း
၂ ထွေ ၂ ကွဲပင် အရေးအသား ရှိချေသည်။ 'သဌေး'ဟူ၍ ရေးထုံးရှိသည်ကိုလည်း အချို့က 'သူကြွယ်'ဆိုသည်ကိုမှီ၍ 'သူဌေး'ဟု
ပြုပြန်ကုန်သည်။ 'သေဌ်'ဟူသောပါဠိကို မှီ၍ 'သေဌေး'ဟူ၍ ဆိုသော်ကား သင့်ရာ၏။ သို့သော်လည်း ရှေးသူတို့ထုံးကို
အတိုင်းရောက်သည်။

'မကွေး မြသလွန်ကား၊ တစ်ရေးမျှ မချန်တကား။' သဌေးလှစဟန်တကား။' ဟူသော ထုံးများကို နည်းမှီရာသည်။ ရှေးပညာ
ရှိတို့ကား ရှေးကပညာရှိတို့ထုံးကို လက်သုံးပြု၍ နည်းမှီခံယူကြသည်သာ များသည်။ ယခု ငါတို့လက်ထက် ပညာရှိပြုသူတို့ကား
ပညာရှိတို့ကို မျှမတူချော့လျက် ကဲ့ရဲ့ဖြစ်တင်၍ အသစ်အသစ် နည်းသစ်ဆန်းသည့် အရာသာ များချေသည်

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ အကြင် ကုလပုတ္တ အမျိုးကောင်းသားတို့သည် ဤဝိသေယုသူဌေးထုံးကို နှလုံးထား၍
စီးပွားပင် ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးငြားသော်လည်း လက်ဦးလက်ဖျား နည်းများမဆို ကြည်ညိုသော
သဒ္ဓါစိတ်ဖြင့် တွန့်လိပ် ခြင်းမရှိ၊ ဒါနကောင်းမှုကို ပြုအပ်ရာသည်။-ဟု ပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

ပုဒ်ရင်း။ ။ ကျွန်၊ ကျေး၊ ဥစ္စာ ရှင်းရှင်းကွာအောင် မိစ္ဆာနတ်ညစ် ဆင်းရဲညစ်သော်လည်း နှစ်၍သာလှသော အနာထပိဏ်သူဒတ္တ။-ဟူရာ၌

ဝိတ္ထာတ္တ။ ။ နတ်မိစ္ဆာသည် ရတနာ ၃ ပါးတို့၌ ရန်ငြိုးထား၍ အနာထပိဏ်သူဌေးအား သဒ္ဓါပါး၍ လှူငြားခြင်း မပြုအောင် တားမြစ်၍ မရသဖြင့် နေပစ္စည်းတို့ကို ပျက်စီးအောင် ပြုလေသည်နှင့် ဆင်းရဲခြင်းကို ရောက်သော်လည်း နောက်သို့မဆုတ်။ နှစ်၍သာလှသော အနာထပိဏ်သူဌေး။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ အနာထပိဏ်သူဌေးကို 'သူဒတ္တ'ဟု ယူရမည်။ ငယ်မည်ရင်းကား သုဒတ္တတည်း။ ကြီးမည်ကား 'အနာထပိဏ်'တည်း။ အမည် ၂ မည် ရှိ၏။

အဘိဓာန်၌ အမည် ၂ မည်ကို ဆိုရာ၌ 'ဓမ္မာဏ္ဍာဂါရိကော၊ အာနန္ဒော ဒွေ သမာ ထစ။

ဝိသာခါ မိဂါရမာတာ၊ သုဒတ္တော နာထပိဏ်ကော။ ။' ဟု 'ဓမ္မာဏ္ဍာဂါရိက၊ အာနန္ဒာ'-ဟူ၍ အရှင်အာနန္ဒာ၌ အမည် ၂ပါး။ 'ဝိသာခါ၊ မိဂါရမာတာ'ဟူ၍ ဝိသာခါ၌ အမည် ၂ ပါး။ 'သူဒတ္တ' ဟူသောအမည်၊ 'အနာထပိဏ်' ဟူသောအမည်ဟု အနာထပိဏ်၌ အမည် ၂ ပါး ရှိကြောင်းကို ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် ဝိနည်း စူဠဝါပါဠိတော် သောနာသနက္ခန္ဓာ၌ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဘုရားသခင်ထံ အနာထပိဏ်သူဌေး ရောက်အောင် ဘုရားသခင်က အနာထပိဏ်သူဌေးကို ခေါ်တော်မူလင့်သည့် စကားတွင် 'ဗဟိသုဒတ္တာတိ။ အထခေါ အနာထပိဏ်ကောဂဟပတိနာမေမံဘဂဝါ အာလပတိတိဟဋ္ဌော ဥဒတ္တော ယေနဘဂဝါ။ တေနပသကံမိ' စသည်ဖြင့် 'သူဒတ္တ လာခဲ့လော့'ဟု မိန့်တော်မူသည်ကို အနာထပိဏ်သူဌေးက 'ငါ့ကို ငယ်မည် ထုတ်ဖော်သဖြင့် ခေါ်တော်မူသည်။'ဟု ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာ ဘုရားသခင်ထံသို့ ကပ်လေ၏။-ဟုလာသည်။

ထို့ကြောင့် 'အနာထပိဏ်'ဟူသော အမည်၊ 'သူဒတ္တ'ဟူသောအမည် ၂ ပါးတို့သည် သူဌေးကြီး၏ အမည်ချည်း-ဟု မှတ်အပ်၏။

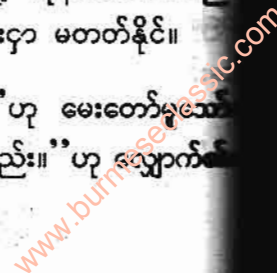
ထိုသူဌေးသည် 'ကိုးကွယ်ရာ မရှိကုန်သောသူတို့၏ ထမင်းရှိသောကြောင့် 'အနာထပိဏ်'တွင်သည်။' ဟူ၏။

ထို့ကြောင့် သုတ္တနိပါတ်အဋ္ဌကထာ မင်္ဂလသုတ်အဖွင့်တွင် 'အနာထာနိပိဏ်တောသ္မိ အတ္ထိတိ အနာထပိဏ်ကော။ တထာ အနာထပိဏ်ကဿ။'ဟု ဆိုသည်။

အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ၅၄ ကုဋေသော ဥစ္စာတို့ကိုစွန့်၍ ဇေတဝန်ကျောင်းကို ပြု၏။ ကျောင်းသား သွားသည်ရှိသော် လက်ချည်းသွားဖူးသည် မရှိ။ နံနက်အခါ ယာဂုကို ယူ၍၊ နေ့အခါ ထောပတ်ဆီဦး စသည်တို့ကို ယူ၍ ညချမ်းအခါ ပန်းနံ့သာ၊ နံ့သာပျောင်းတို့ကို ယူ၍၊ သင်္ကန်းအဝတ် စသည်တို့ကို ယူ၍ သွား၏။ ဤကဲ့သို့ နေတိုင်းနေတိုင်း အလှူပေး၍ သီလ ဆောက်တည်၏။

နောက်အခါ ဥစ္စာကုန်၏။ ကုန်စည်သွယ်၍ အသက်မွေးသောသူတို့သည် သူဌေးလက်မှ ၁၈ ကုဋေသော ဥစ္စာကို မြီယူကြကုန်၏။ ၁၈ ကုဋေသော ရွှေအိုးတို့ကို မြစ်နား၌ မြှုပ်ထားရာ ရေကြောင်းမြစ်ကမ်း ပြိုသည်ရှိသော် သမုဒ္ဒရာသို့ ဝင်လေကုန်၏။ အစဉ်သဖြင့် ဥစ္စာကုန်ခြင်းသို့ ရောက်လေကုန်၏။ ထိုသို့ ကုန်ခမ်းသော်လည်း သံဃာတို့အား အလှူပေးခြင်းကို ပြုသည်သာလျှင်တည်း။ အမွန်အမြတ်ကိုပြု၍ ပေးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။

တစ်နေ့သ၌ မြတ်စွာဘုရားက "ဒါယကာသူကြွယ်။ အလှူ ပေးရပါ၏လော။"ဟု မေးတော်မူသော် "ပေးရပါ၏။ ပေးရပါသော်လည်း ယုတ်ညံ့စွာသော ပုန်းရည်ဟင်း၊ ဆန်ကွဲဆွမ်းမျှသာတည်း။"ဟု လျှောက်၏။

ရတနာတို့ကို

“ဒါယကာ။ ‘ယုတ်ညံ့စွာကို လှူရသည်။’ ဟု မအောက်မေ့လင့်။” ဟု မိန့်တော်မူ၍ “စိတ္တသ္မိဟိ ပဏီတေ ဇ္ဇဒါဒိနိဒ္ဓဒါနံ လှူခံနာမ နတ္ထိ။” ဘုရား အစရှိသည်တို့အား လှူခြင်းသည် ‘ယုတ်သော’ မည်သည် မရှိ။ စင်စစ်သော်ကား ၈ ယောက်သော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့အား အလှူ ပေးရာ၏။ ငါဘုရားသည် ဝေလာမပုဏ္ဏား ဖြစ်သောအခါ အလုံးစုံသောဇမ္ဗူဒိပ်ကို လယ်ယာမလုပ်စေဘဲ ကြီးစွာသောအလှူကို ဖြစ်စေသော်လည်း သရဏဂုံ ဆောက်တည်သူကိုမျှ မလှူရ။ ‘အလှူခံမြတ်’ မည်သည် အလွန်ရခဲ၏။ ထို့ကြောင့် ‘ယုတ်ညံ့သောအလှူ’ ဟူ၍ မအောက်မေ့လင့်။” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဝေလာမသုတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုအခါ သူဌေး၏ စတုတ္ထတံခါး၌ စောင့်သောနတ်သည် ‘မြတ်စွာဘုရားသည် လည်းကောင်း၊ ဘုရား အပည့်တော်တို့သည် လည်းကောင်း အိမ်သို့ဝင်သောအခါတို့၌ ဘုရား၊ ရဟန္တာတို့ တန်ခိုးကြောင့် တည်ရပ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ မဝင်စိမ့်သောငှာ သူဌေးကို ငါဆိုသော်လည်း ရှေးအခါကမူ စည်းစိမ်ကြီးခိုင်၍ မတတ်နိုင်ခဲ့။ ထိုအခါကား ဆင်းရဲလေပြီ။ ငါဆိုရာ လိုက်နာလတ္တံ့။’ ဟု ညဉ့်အခါ သူဌေးတိုက်သို့ ဝင်၍၊

“သူဌေးကြီး။ ငါ စတုတ္ထတံခါးကို စောင့်သောနတ်တည်း။ ‘သင့်ကို ဩဝါဒပေးမည်။’ လာသည်။ သင်သည် နောက်ဖို့ကို မရှု။ သာသနာတော်၌ များစွာသောဥစ္စာတို့ကို စွန့်ကြဲ၍ ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်သော်လည်း အလှူကို မလွှတ်။ ဤသို့ လှူလျက်သာနေသော် ၁ရက်-၂ရက်တိုင်သောကာလ စားရုံဝတ်ရုံကိုမျှသော်လည်း ရလတ္တံ့။ အလှူပေးခြင်းမှ လွတ်၍ အမှုကြီးငယ်ကို ပြုသည်ရှိသော် ဥစ္စာအပေါင်း တည်လာလေဦးအံ့။” ဟုဆို၏။

“ဤသည်ကား နတ်၏ဩဝါဒလော။” ဟု မေး၍၊ “ဟုတ်၏။” ဟု ဆိုလျှင်၊

“နတ်သား။ သွားလေ။ သင်နှင့်တူသောနတ်သည် ၁ သိန်းမျှလောက် လာ၍ဆိုသော်လည်း ငါ့ကို မတတ်နိုင်ရာ။ သင်နတ်သည် ငါ့အိမ်၌နေ၍ အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း။ လျင်စွာ ထွက်လေ။” ဟု ဆို၏။

သောတာပန်တည်ပြီးသော သာဝကတို့၏စကားကို ကြား၍ ရပ်တည်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်သည် ဖြစ်ဘိရ သော သားငယ်တို့ကို ယူ၍ ထွက်လေသော်၊ တစ်ပါးသောအရပ်၌ နေရာ မရ၍ နတ်အပေါင်းတို့ကို ကြားသည် မရှိသော်၊ သိကြားမင်းက

“သင်သည် သူဌေး၏လက်က ကြွေးစာရင်းကမ္မည်းကို ယူ၍၊ ကုန်သွယ်လျက်နေသော မြီစားတို့ထံမှာ ကုဋေသောဥစ္စာတို့ကို တောင်း၍ ဥစ္စာတိုက်ကို ပြည့်စေ။ သမုဒ္ဒရာသို့ဝင်လေသော ၁၈ ကုဋေသော ဥစ္စာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ပါးသောအရပ်တို့၌ အရှင်မရှိသော ၁၈ ကုဋေသော ဥစ္စာတို့ကို လည်းကောင်း ထောင်ယူလျက် တိုက်ကို ပြည့်စေ၍ ကန်တော့လေ။” ဟု မှာ၏။

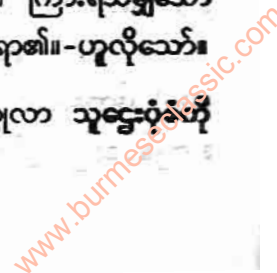
မှာလိုက်တိုင်း ဝင်၍ တောင်းပန်၏။

သူဌေးကလည်း ‘ဤနတ်ကို ဘုရားအား ဖူးစေအံ့။’ ဟု ဆောင်၍သွားပြီးလျှင် အလုံးစုံကို ကြားလျှောက်၏။

နတ်လည်း ဘုရားကိုလည်းကောင်း၊ သူဌေးကိုလည်းကောင်း ကန်တော့၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ‘အနုသန္ဓေနှင့်လျော်စွာ ‘ပါပေါပိ ပဿတိ ဘဒြိ၊ ယာဝ ပါပံ နပစ္စတိ။’ ဟူသောဂါထာကို ဟောတော်မူသည်၏အဆုံး၌ နတ်သား သောတာပန် တည်လေ၏။ ကြားရသမျှသော နတ်တို့သည်လည်း အကျိုး ရှိကြကုန်သည်ချည်း ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဤဝတ္ထုကိုထောက်၍ သိရာ၏။-ဟူလိုသော်။

အဒဿ။ ။ ယခုအခါ အကြင်သူတော်ကောင်း ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် ဤဝတ္ထုလာ သူဌေးဝံ့ခံဖို့ နှလုံးထား၍ ကျင့်အပ်လှချေသည်။

ပုဒ်ရင်း။ ။ ချစ်လှသည့်ကျောင်းကြီးကို မီးတင်၍လောင်သော်လည်း ‘နောင် ထပ်ကာဆောက်မည်။’ ဝမ်းမြောက်သည့်အခန်းကြောင့် ဥဒါန်းပြုသည် သုမင်္ဂလ။-ဟု ရာဇဝင်

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ အစိုးများစွာကုန်၍ ချစ်လှစွာသော အလှူတော်ကျောင်းကြီးကို မီးတင်၍လောင်သော်လည်း တွန့်ခြင်းမရှိ။ ‘ထပ်မံကာ အသစ်ဆောက်လုပ်မည်။’ ဟု ဝမ်းမြောက်စွာဥဒါန်းကျူးသော သုမင်္ဂလ သူကြွယ်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ သုမင်္ဂလသူကြွယ် ဝမ်းမြောက်သည့်အခန်းကား ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော် သုမင်္ဂလ သူဌေးသည် ဥသဘ ၂၀ ကျယ်သောမြေကို ရွှေအုတ်တို့ဖြင့် ခင်း၍ ဝယ်ပြီးလျှင် ထိုမျှသော ဥစွာပမာဏဖြင့် ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်၏။ ထိုပမာဏဖြင့် ကျောင်းလွတ်သဘင်ကို ပြုစေ၏။ သူဌေးကြီးသည် တစ်နေ့သ၌ နံနက်အခါ ဘုရားထံသို့ သွားသည်ရှိသော်၊ မြို့တံခါးရေပတ်တစ်ခု၌ ဦးခေါ်ခြံ၍ ညွှတ်သောခြေရှိလျက် အိပ်သော ခိုးသူတစ်ယောက်ကို မြင်လျှင်၊ “ဤသူသည် ညဉ့်အခါ ကျက်စားပြီး အိပ်သောယောက်ျား ဖြစ်လေသတတ်။” ဟုဆို၏။

ခိုးသူသည် မျက်နှာကို ဖွင့်၍ကြည့်သည်ရှိသော်၊ သူဌေးကိုမြင်၍၊ ‘ဤအခါ သိစေအံ့။’ ဟု ရန်ငြိုးဖွဲ့လျှင် ၇ ကြိမ် လယ်ကို မီးတိုက်၏။ ၇ ကြိမ် နွားခြံ၌ နွားခြေတို့ကို ခုတ်ဖြတ်၏။ ၇ ကြိမ် အိမ်ကို မီးတိုက်၏။ ဤသို့ပြုသော်လည်း အမျက်ကို ငြိမ်းစိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်။ သူဌေးအလုပ်အကျွေးတို့နှင့် ပေါင်း “သူဌေးသည် အဘယ်ကို ချစ်သနည်း။” ဟု မေး၏။

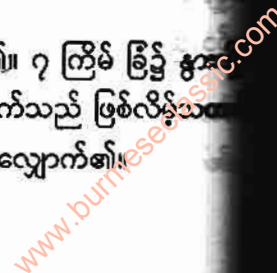
“ဂန္ဓကုဋ်ထက် သာ၍ချစ်သောအရာ မရှိ။” ဟုဆိုသည်ကို ကြား၍၊ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံကြွေးမူသည်ရှိသော် သောက်ရေအိုး၊ သုံးရေအိုးတို့ကို ခွဲ၍ ဂန္ဓကုဋ်ကို မီးတိုက်လေ၏။

“ကျောင်းကို မီးလောင်သည်။” ဟု သူဌေးကြား၍ လာလျှင်၊ လောင်ဆဲတွင်ပင် ရောက်၍ ဂန္ဓကုဋ် မီးလောင်သည်ကို ကြည့်လျက်၊ နှမ်းတစ်လုံးမျှ နှလုံးမသာ မရှိမူ၍၊ လက်ဝဲလက်ရုံးကို ခွေ၍ လက်ယာလက်ကြီးစွာသော လက်ပမ်းပေါက်ခတ်ခြင်းကို ခတ်၏။

ထိုအခါ သူဌေးအနီး၌ တည်ကုန်သောသူတို့သည် “အရှင်သူဌေးကြီး။ များစွာသောဥစွာကို စွန့်၍ပြုအပ်၍ ဂန္ဓကုဋ်ကို မီးလောင်သောကာလ၌ အဘယ့်ကြောင့် လက်ပမ်းပေါက်ခတ်ဘိသနည်း။” ဟု ဆိုကြ၏။

သူဌေးကြီးက “အမောင်တို့။ ဤမျှလောက်သောဥစွာကို မီး အစရှိသည်တို့၏ မဆက်ဆံရာအရပ် ဖြစ်သော ဘုရားသာသနာ၌ သိုမှီးခြင်းကို ရအပ်ပြီ။ ယခုတစ်ဖန်လည်း ဤမျှလောက်သောဥစွာကို စွန့်၍ ဘုရား ဂန္ဓကုဋ် ပြုအံ့သောငှာ ရပြန်လတ္တံ့။-ဟု နှစ်လိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ လက်ပမ်းပေါက်ခတ် တီး၏။” ဟု ဆိုပြီး တစ်ဖန် ထိုမျှလောက်သောဥစွာကို စွန့်လျက် ဂန္ဓကုဋ်ကို ပြု၍၊ ၂ သောင်းသော ရဟန်းအခြံအရံရှိသော မြတ်စွာဘုရားအား အလှူကြီးကို ပေး၍၊ မြတ်စွာဘုရားကို

“အရှင်ဘုရား။ ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ၇ ကြိမ် လယ်ကို မီးတိုက်လေ၏။ ၇ ကြိမ် ခြံ၌ နွားခြေကို ဖြတ်လေ၏။ ၇ ကြိမ် အိမ်ကို မီးတိုက်လေ၏။ ဂန္ဓကုဋ်ကိုလည်း ထိုသူပင် မီးတိုက်သည် ဖြစ်လိမ့်သော အကျွန်ုပ်သည် ဤအလှူ၌ ရှေးဦးစွာ အလှူ၏အဖို့ကို ထိုသူအားပေး ဝေပါ၏။” ဟု လျှောက်၏။

အဘိုးကြီး

ထိုစကားကိုကြား၍ ခိုးသူသည် 'ဝန်လေးစွာသောအမှုကို ငါ ပြုမိပြီတကား။ ဤသူ့၌ ပြစ်မှားမိပါပြီ
တကား။ မကန်တော့ဘဲ နေအံ့။ မိုးကြိုးသော်လည်း ဦးခေါင်းထက် ကျရာ၏။' ဟု ကန်တော့ခြင်းကို ပြု၍၊
'ရှင်သူဌေး။ အကျွန်ုပ်သည် အရှင့်ထံ ကျွန်ခံ၍ နေပါရစေ။' ဟု တောင်းပန်လျှင်၊ 'သင်သည် ငါ၏ အိမ်၌
နေသဖြင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စ မရှိ။ ငါသည် သင့်အား သည်းခံ၏။ အမောင် သွားလေလော့။' ဟု ဆို၏။

ခိုးသူသည် အသက်အဆုံး၌ အဝီစိငရဲ၌ မြင့်ရှည်စွာသောကာလပတ်လုံး ခံခဲ့၍ အကျိုးဆက် ကြွင်းသေး
သောအားဖြင့် ယခု ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ ၂၅ ယူဇောရှိသော စပါးကြီးမြွေပြိတ္တာ ဖြစ်ရ၏။ ဦးခေါင်းမှ မီးလျှံထ၍
အမြီးဖျားတိုင်အောင် ပြေးလေ၏။ အမြီးဖျားမှ မီးလျှံထ၍ ဦးခေါင်းတိုင်အောင် ပြေးလေ၏။ နံပါး ၂ ဖက်မှ
မီးလျှံသည် ကိုယ်လယ်သို့ သက်ဝင်လေ၏။

ဤဝတ္ထုကို ဆိုသည်။-ဟု မှတ်ရာ၏။-ဟူလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ သူတော်ကောင်းအမျိုးသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် သူမင်္ဂလသူဌေး၏ပုံစံကို
နှလုံး ထား၍ ရန်သူတို့အား ရန်တုံ့မမှု။ မေတ္တာစိတ် အမြဲထားခြင်း။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ယိုယွင်းပျက်စီး
သော်လည်း နှလုံးမသာ မရှိမူ၍ ဒါန၊ သီလအရာကို ဝမ်းမြောက်စွာပြုအပ်ခြင်း။ သူဌေးအား
ပြစ်မှားသောခိုးသူသည် အဝီစိငရဲ၌ ခံရလေသည်ကို သံဝေဂပြု၍ အပြစ်မရှိသော သူတော်
ကောင်းတို့အား အခါခပ်သိမ်း ရန်ငြိုးမသို့ ဒေါသအလိုသို့ မလိုက်အပ်ခြင်းကို ပြဆိုအပ်သော
ဥပဒေသတည်း။

၅၅

ပုဒ်ရင်း။ ။ လူကာလ အနီးတွင် ငရဲမီးပြောင်ပြောင် အတောင် ၈၀ ကာကွယ်ပယ်၍ မာရ်နတ်ကရံသော်လည်း ကြံရင်းကို မဖျက်သော ခဒိရင်္ဂါရ။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဍတ္တ။ ။ ပေးလှူမည့်ဆဲဆဲတွင် ငရဲမီးရှိန်တောက်၍ မာရ်နတ်က ခြောက်သော်လည်း ကြောက်လန့်သောစိတ်မရှိ။ ကြိမ်သမျှအရာကို မဖျက်သော ဘုရားအလောင်း ခဒိရင်္ဂါရသူဌေး။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် သူဌေးဖြစ်၍၊ မြို့တံခါး ၄ မျက်နှာတို့၌ ဇရပ် ၄ ဆောင်၊ မြို့လယ်၌ ၁ ဆောင်၊ အိမ်တံခါး၌ ၁ ဆောင် ၆ ဆောင်သော ဇရပ်ကို ဆောက်၍ အလှူကြီးကို ပေး၏။ သီလဥပုသ်ကို ဆောက်တည်၍ တစ်နေ့သ၌ နံနက်စာ စားချိန်အခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါးသည် ၇ ရက်ပတ်လုံး နိရောဓေမာပတ် ဝင်စားပြီး၍ သမာပတ်မှ ထ၍၊ “သူဌေးအိမ်သို့ ဆွမ်းခံသွားခြင်းငှာ အပ်၏။” ဟု တန်ခိုးဖြင့် ကောင်းကင်ခရီးမှ လာခဲ့၍ ဘုရားလောင်းအား စားအံ့သော ထမင်းကို ဆောင်ခဲ့သောအခါ တံခါး၌ ရပ်သည်ကို ဘုရားလောင်းမြင်၍ နေရာမှထပြီးလျှင် ရိုသေသော အခြင်းအရာကိုပြလျက် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍၊ “အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသပိတ်ကို ဆောင်ခဲ့။” ဟု ဆို၏။

ထိုခဏ၌ မာရ်နတ်သည် အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍၊ “ဤပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ၇ ရက်ပတ်လုံး အာဟာရမရှိ။ ယနေ့ မရသည်ရှိသော် ပျက်စီးလတ္တံ့။ ဤပစ္စေကဗုဒ္ဓါကိုလည်း ငါဖျက်အံ့။ သူဌေးအား အလှူ၏အန္တရာယ်လည်း ငါပြုအံ့။” ဟု ကြံ၏။

ထိုခဏပင်လျှင် အိမ်တံခါးအကြား၌ အတောင် ၈၀ အတိုင်းအရှည်ရှိသော မီးကျိုးတွင်းကို ဖန်ဆင်း၍ ထိုမီးကျိုးတွင်းသည် ‘ခဒိရင်္ဂါရ’ မည်သော ရှားမီးတို့ဖြင့် ပြည့်၏။ အလှူပြောင်ပြောင် တောက်၏။ တစ်ခဲနက်သော အလှူနှင့်တကွ ဖြစ်၏။ အဝီစိငရဲသို့ ထင်၏။

မာရ်နတ်သည် ထိုမီးကျိုးတွင်းကို ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် ကောင်းကင်၌ နေ၏။

‘သပိတ်’ ယူသောယောက်ျားသည် ကြီးစွာသော မီးကျိုးတွင်းကို မြင်လျှင် ကြောက်လန့်ခြင်းဖြစ်၍၊ ပြန်ခဲ့၍ ထိုအကြောင်းကို ပြော၏။

တစ်ယောက်ကို စေပြန်မှ ထိုအတူ ပြန်ခဲ့ပြန်၏။ စေလေသမျှ ခပ်သိမ်းသောလူတို့သည် လျင်စွာပြေးကြလေကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ‘ယနေ့ ငါ၏အလှူအန္တရာယ်ကို ပြုလို၍ မာရ်နတ်သည် လုံ့လပြုသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုမာရ်နတ်နှင့်တူသော ၁ သိန်းသောမာရ်နတ်သည်လည်း ငါ့အား မလှုပ်ခြောက်နိုင်သည်ကို မသိလေတကား။ ယနေ့ ငါသည် မိမိ၏ လည်းကောင်း၊ မာရ်နတ်၏ လည်းကောင်း အားကြီးသောအဖြစ်၊ အာနုဘော်ကြီးသော အဖြစ်ကို သိရလတ္တံ့။’ ဟု ကြံ၍၊ စီရင်တိုင်းသောဆွမ်းကို ကိုယ်ကိုင်ယူပြီးလျှင် အိမ်မှထွက်၍၊ မီးကျိုးတွင်းမှ ရပ်လျက် ကောင်းကင်သို့ကြည့်သော် မာရ်နတ်ကို မြင်၍ “သင်သည် အဘယ်သူနည်း။” ဟုဆို၏။

“ငါကား မာရ်နတ်တည်း။” ဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊

“ဤမီးကျီးတွင်းကို သင်ဖန်ဆင်းသလော။” မေး၍၊

“ငါ ဖန်ဆင်းသည်။” ဆိုလျှင်၊

“အဘယ်အကျိုးငှာ ဖန်ဆင်းသနည်း။” ဟု မေးပြန်၍

“သင့်အလှူ၏ အန္တရာယ်ပြုခြင်းငှာ လည်းကောင်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏အသက်ကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ လည်းကောင်း ဖန်ဆင်း၏။” ဟုဆိုသော်၊

ဘုရားလောင်းက “သင့်အား ငါ့အလှူအန္တရာယ်ကို ပြုအံ့သောငှာ လည်းကောင်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ အသက် အန္တရာယ်ကို ပြုအံ့သောငှာ လည်းကောင်း ငါ ခွင့်မပေး။ ယနေ့ ငါ၏ လည်းကောင်း၊ သင်၏ လည်းကောင်း အားအစွမ်းကို သိရလတ္တံ့။” ဟုဆို၍ မီးကျီးတွင်းနား၌ ရပ်လျက်၊

“အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ။ အကျွန်ုပ်သည် ဤမီးကျီးတွင်း၌ ဦးခေါင်းစောက်ထိုးကျသော်လည်း မနစ်မပြန်သည် အထိ ဖြစ်လတ္တံ့။ စင်စစ် အရှင်ဘုရားတို့သည် အကျွန်ုပ်လူ့အုပ်သောဘောဇဉ်ကို ခံတော်မူကုန်လော့။” ဆို၍၊

‘ကာမံ ပတာမိ နိရယံ’ စသော ဂါထာကိုရွတ်၍၊

“အရှင်ဘုရား။ ဦးခေါင်းစောက်ထိုး ခြေကားမိုးမျှော် တပည့်တော်သည် ငရဲစင်စစ် ကျနစ်လတ်သော်လည်း ဘူတော်ကောင်းတို့၏ အကျင့်မဟုတ်သော ‘အလှူပေးခြင်းကို မပြုလေဘဲ’ ပေးလှူအံ့သည် သာလျှင်တည်း။ အကျွန်ုပ်ဆွမ်းကိုသာ ခံတော်မူပါ။”

ဤသို့ဆို၍ ဘုရားလောင်းသည် မြိမြိစွာဆောက်တည်တော်မူလျက်၊ ဆွမ်းအုပ်ကိုကိုင်၍ မီးကျီးတွင်း၏ အထက်ဖြင့် သွား၏။

ထိုခဏ၌လျှင် အတောင် ၈၀ အနက်ရှိသော မီးကျီးတွင်းအပြင်မှ အထက်၌ ၁၀၀ သော ပွင့်ချပ်ရှိသော ထစ်ခုသော ပဒုမ္မာကြာပွင့်ကြီးသည် ပေါက်၍ ဘုရားလောင်း၏ခြေ၌ခံ၏။ ထိုကြာပွင့်မှ ကြီးသော တစ်ပြည် အတိုင်းအရှည်ရှိသော၊ တစ်နည်းကား-မဂဂေွန်းစားဖြင့် ၃ ကွန်းစားအတိုင်းအရှည်ရှိသော ဝတ်မှုန်သည် တက်၍၊ ဘုရားလောင်း၏ထိပ်ထက်၌ တည်၍ ကိုယ်အလုံးကို ရွှေမှုန်ဖြင့် ပြွမ်းဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ဤအရာ၌ မဟာတုမ္မမတ္တာဟု အဋ္ဌကထာပါ၌ ရှိသည်။

ဋီကာကမူ ‘မဟာတုမ္မန္တိမဂဂေွဋိယာတယော နာဋိယော’ ဟု ဖွင့်သည်။ ‘၁ တုံကို ၃ ကွန်းစား’ ရှိသည်။-ဟု လာသည်။

အဘိဓာန်တွင်ကား ‘အာဠကောနိတ္ထိယံတုမ္မော’ ဟု အာဠကနှင့် တုမ္မသည် ‘ပြည်’ ဟောသဒ္ဓါချည်း ဟူ၍လည်းကောင်း၊

‘ပတ္တာတု နာဋိနာရိယံ’ ဟူ၍ ပတ္တာနှင့် နာဋိသဒ္ဓါသည် ‘စလယ်ဟော၊ ကွန်းစားဟော’ သဒ္ဓါချည်း ဟူ၍လည်းကောင်း လာသည်။

‘အာဠကောစတုရေပတ္တာ-စတုရေပတ္တာ၊ ၄ ကွန်းစားတို့သည်။ အာဠကော၊ ‘အာဠက’ မည်၏။ ‘၁ တုံ’ မည်၏။-သော်လည်း

အဘိဓာန်ဋီကာ၌ ‘ဒသဝံလံ ဒွါဒသဝံလံဝါ သဗ္ဗသောဓာနမပျာဠကော’ ဟူ၍ ၁၀ သစ်-၁၂ သစ် စတုရန်းရှိသော ဧယာဏီ ‘အာဠက’ ဟုဆိုသည်။

ဤသို့ အဘိဓာန်မှာ ၄ ကွန်းစားမှ ၁ တုံ ၁ ပြည်။ ထိုဧယာဏ်လည်း ၁၀ သစ် သော်လည်းကောင်း၊ ၁၂ သစ် သော်လည်းကောင်း စတုရန်း ရှိရမည်။-ဟု ပမာဏ နှင့်ဆိုသည်။

ယခု ဤဇာတ်၏အဖွင့်ဦးကာမှာ '၃ ကွန်းစား ရှိသည်။' -ဟုဆိုသည်။ ဤသို့သောအရာများကို ပညာရှိတို့ စုံစမ်းရာသည်ကို ပြလိုက်သည်။

ဘုရားလောင်းသည် ကြာပွင့်ချပ်၌ရပ်၍ အထူးထူးသော မြတ်သောဆွမ်းကို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏သပိတ်၌ ထည့်လောင်း၏။

အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဆွမ်းကိုခံ၍၊ အနုမောဒနာ ပြု၍၊ သပိတ်ကို ကောင်းကင်၌ လွှတ်လျက် လူများ မြင်စဉ်ပင် ကောင်းကင်သို့ တက်၍၊ အညို၊ အရွှေ အစရှိသော နင်းသကဲ့သို့ပြု၍ ဟိမဝန္တာသို့ ကြွတော်မူလေ၏။

မာရ်နတ်သားလည်း ရှုံးသည်ဖြစ်၍၊ နှလုံးမသာခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ မိမိနေရာသို့ သွားလေ၏။
ဘုရားလောင်းကား ပဒုမ္မာကြာချပ်၌ ရပ်လျက်ပင် လူများအား ဒါန၊ သီလ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်းသဖြင့် တရားဟော၍ များစွာသောလူအပေါင်းခြံရံလျက် မိမိအိမ်သို့ ပြန်လာ၏။ အသက်ထက်ဆုံးလည်း အလှူ စသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်လေ၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း ပရိနိဗ္ဗာန် စံလေ၏။
သူဌေးကား ဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏။

ဤဇာတ်၌ သူဌေး၏အမည် မပါသောကြောင့် မေတ္တာစာ၌ 'ကြီးရင်းကို မဖျက်သော ခဒိရဂီရ' ဟု သာမညဖြင့် ဆိုလိုက်ရာသည်။ ဧကန်ပါတ် ခဒိရဂီရဇာတ်၌လာသော 'သူဌေး' ဟု အဓိပ္ပာယ်ယူရာ၏-ဟုလို သည်။

ဥပဒေသ။ ။ ဤ ခဒိရဂီရဇာတ်၌လာသော ဘုရားအလောင်းသူဌေးကဲ့သို့ ကုသိုလ်ပြုခြင်းအရာ၌ အကြွယ်အမျိုးကောင်းသားတို့သည် မဆုတ်မနစ်၊ စေတနာ ၃ တန် ခိုင်ခံ့မြဲမြံသဖြင့် ပြုအပ်ရာသည် -ဟု ပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၅၆

စုခံရင်း။ ။ စားသမျှကို မစားရအောင် စွဲစွဲသောအယူနှင့် သူ့စာမောင်သိကြား တားမြစ်သောအမှုဖြင့် အလှူကို ခံသော်လည်း စိတ်သံမပျက်။ ဆက်၍လူလိုက်သော အကိတ္တိရသေ့။-ဟူရာ၌

ပိတ္တတ္ထ။ ။ သိကြားမင်းသည် စွဲစွဲသောအယူနှင့် စားသမျှကို မစားရအောင် တားမြစ်လိုသောအမှုဖြင့် အလှူကို ခံသော်လည်း စိတ်သံမပျက်။ ဆက်လက်၍လူသော အကိတ္တိရသေ့။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ပိတ္တာရ။ ။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသည်ရှိသော် ကုဋေ ၈၀ ကြွယ်သော ဗြဟ္မဒတ် မဟာသာလအမျိုး၌ ဘုရားလောင်း ဖြစ်တော်မူ၏။ 'အကိတ္တိ' အမည်ရှိ၏။ ဤအမည်သည် စာတိန်ပါတ်ကျမ်း၌ 'အကိတ္တိ' ဟူ၍ရှိသည်။ စရိယပိဋကကျမ်းမှာမူကား 'အကတ္တိစရိယာ' ဟူ၍ ရှိသည်။ အာရသိဒ္ဓိက ဝတ္ထု၌လည်း 'အကတ္တိရသေ့' ဟူ၍ ရှိသည်။ ဤသို့ အမည် မညီညွတ်ကြ ဖြစ်ရသည်။ အကိတ္တိ၏နမကား 'ယသဝတီ' ဟု တွင်သည်။ မိဘတို့ သေလွန်သောအခါ ဥစ္စာတိုက်ကို ကြည့်ပြီးသော် 'ဦး၊ ဘိုးဘေးတို့သည် ဥစ္စာကိုစုရုံးကာသာ စွန့်ခွာသွားကုန်၏။ ငါတစ်မူကား ယူ၍သွားအံ့။' ဟု ကြံလျက် "နမ ယသဝတီ။ ဤဥစ္စာကို သိမ်းဆည်းလော့။ ငါတစ်မူကား ရဟန်းပြုအံ့။" ဟု ဆိုလျှင်၊ နမက "အကျွန်ုပ်လည်း ရဟန်းပြုပါအံ့။" ဆိုသဖြင့် မင်းကို ပန်ကြား၍၊ ပြည်ကို စည်လည်စေ၍၊ ၇ ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးကို ပေး၍ မကုန်နိုင်သော်၊ "အိမ်တံခါးကိုဖွင့်၍ ငါ လှူ၏။ ယူကြလေကုန်လော့။" ဟု ရွှေတိုက်၊ ငွေတိုက်တို့ကို စွန့်၍၊ ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့ ငိုကြွေးစဉ်ပင် နမကိုယူ၍ ဗာရာဏသီပြည်မှ ထွက်၏။ အကြင်တံခါးဖြင့် အကိတ္တိဘုရားလောင်း ထွက်၏။ ထိုတံခါးသည် 'အကိတ္တိဒွါရ' မည်၏။ ကူးသော ရေဆိပ်သည်လည်း 'အကိတ္တိဆိပ်' မည်၏။

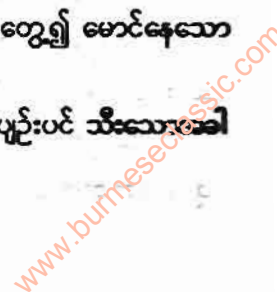
ဘုရားလောင်းသည် ၂ ယူဇနာတို့ကို သွား၍ မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသောအရပ်၌ သင်္ခမ်းဆောက်၍ ရဟန်း ပြုတော်မူ၏။ ဘုရားလောင်း ရဟန်းပြုသောအခါမှ စ၍ များစွာသော ရွာနိဂုံး မင်းနေပြည်၌ နေသောသူတို့သည် ချီတ၍ ရဟန်းပြုကုန်သဖြင့် များသော အခြံအရံ ရှိ၏။ များသောလာဘ်လာဘ ရှိ၏။

ဘုရားဖြစ်သော အခါကဲ့သို့ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းသည် 'ငါသည်ကား တစ်ယောက်တည်း နေခြင်းငှာ သင့်၏။' ဟု ကြံ၍၊ အခါမဟုတ်သည်၌ နမကိုမျှမသိစေဘဲ တစ်ယောက်တည်းထွက်ခဲ့၍ အစဉ်သဖြင့် ဒမိဋ္ဌ တိုင်းသို့ရောက်လျှင်၊ ကာဝီရဆိပ်၏အနီး ဥယျာဉ်၌နေ၍ ဈာန်အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုဥယျာဉ်၌လည်း နားစွာသောပူဇော်သက္ကာရ ဖြစ်ပြန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ရွှေခဲပြန်၍ ကောင်းကင်ဖြင့်သွားလျက် နာဂဒီပကျွန်း၏အနီး ကာရဒီပကျွန်း၌ သက်၏။ ထိုအခါ ကာရဒီပကျွန်းသည် 'အဟိဒီပကျွန်း' မည်၏။ ထိုကျွန်း၌ ကြီးစွာသော ကံပျဉ်းပင် ကိုမှီလျက် သင်္ခမ်းဆောက်၍ နေ၏။ ထို၌နေသောအဖြစ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မသိ။

နမသည်ကား မောင်ကြီးကို ရှာသဖြင့် ဒမိဋ္ဌတိုင်းသို့ ရောက်သော်လည်း မောင်ကို မတွေ့၍ မောင်နေသော အရပ်၌ နေ၏။ ဈာန်ကိုဖြစ်စိမ့်သောငှာကား မတတ်နိုင်။

ဘုရားလောင်းကား အလိုနည်းသောကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုသောအရပ်သို့ မသွားမူ၍ ကံပျဉ်းပင် သီးသောအခါ အသီးကို၊ အရွက်ရှိသောအခါ ရေဖြင့်ဖျော့အပ်ကုန်သော အရွက်တို့ကို စား၏။

ဘုရားလောင်း၏ သီလတန်ခိုးကြောင့် သိကြားမင်းနေသော ပဏ္ဍိကမ္မလာသည် ပူလေ၏။ သိကြားမင်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် အင်္ဂုတ္တိရသေ့ကို မြင်၍၊ ‘ဤရသေ့သည် အကယ်၍ သိကြားအဖြစ်ကို တောင့်တအံ့ မိမိတို့ ပြုတ်ဖျော့သော ကံပျဉ်းရွက်ကို လှူလတ္တံ့။ မတောင့်တမူ မလှူလတ္တံ့။ ငါ ခုံစမ်းအံ့။’ ဟု ကြံ၍ ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြင့် ဘုရားလောင်းထံလာ၍ ရပ်၏။

ဘုရားလောင်းလည်း ကံပျဉ်းရွက်ကို ပြုတ်ဖျော့၍၊ ခုံလောက်မှ ချ၍ ‘အေးမှစားအံ့’ ဟု ကျောင်းတံခါးအနေ၏။

ထိုခဏ၌ သိကြားမင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ရှေ့၌ ဆွမ်းအလိုငှာရပ်လာ၏။

ဘုရားလောင်းသည် သိကြားမင်းကိုမြင်လျှင် နှစ်လိုသည်ဖြစ်၍ အိုးကို ယူလျက် “ငါ၏ဒါနသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏အကြောင်း ဖြစ်စေသတည်း။” ဟု ကိုယ်ဖို့ မကြွင်းစေမူ၍ ပုဏ္ဏား၏ခွက်၌ ထည့်၍လှူလိုလေ၏။

ပုဏ္ဏားလည်း ယူ၍ အတန်ငယ်သွားပြီးလျှင် ကွယ်လေ၏။

ဘုရားလောင်းလည်း လှူပြီးသည့်နောက် တစ်ဖန် မပြုတ်မဖျော့မူ၍ ပီတိချမ်းသာဖြင့်သာလျှင် လွန်စေ၏။

တစ်ဖန် မိုးသောက်သောနေ့၌ ရှေးနည်းကဲ့သို့ ပြုတ်ဖျော့၍နေစဉ်၊ သိကြားမင်း အလှူခံ လာပြန်၍ လှူလှူပြီးလျှင်၊ ဘုရားလောင်းသည် တစ်ဖန် မပြုတ်မဖျော့ဘဲ ပီတိချမ်းသာဖြင့်သာလျှင် ကာလကို လွန်စေ၏။

၃ ရက်မြောက်သောနေ့၌လည်း ရှေးနည်းတူပင် လှူ၍၊ “ငါ့အား ရတော်စွတကား။ ကံပျဉ်းရွက်ကို ဖျားစွာသောကောင်းမှုကို ပွားစေရသည်။” ဟု နှစ်လိုခြင်းသို့ ရောက်သဖြင့်၊ ၃ ရက်ပတ်လုံး အစာကင်းသည်ဖြင့် အားနည်းသော်လည်း၊ မွန်းတည့်သောအခါ ကျောင်းမှထွက်၍ အလှူကိုဆင်ခြင်လျက် တံခါးဝ၌ နေ၏။

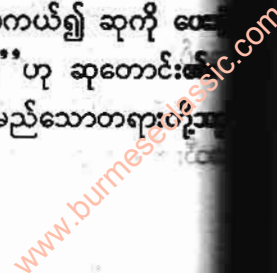
သိကြားမင်းလည်း ‘ဤရသေ့သည် ၃ ရက်ပတ်လုံး အစာကင်းသဖြင့် အားနည်းသော်လည်း အလှူပေးခြင်း နှစ်သက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍သာလျှင် လှူ၏။ စိတ်၏ဖောက်ပြန်ခြင်း မရှိ။ မည်သည်ကို တောင့်တလှူသည့်အရာကိုကား ငါ မသိရ။ ရသေ့၏အလိုကို သိရအောင် မေးအံ့။’ ဟု မွန်းတည့်သောအခါ လွန်ပြီးသော် ကြီးစွာသော ကျက်သရေ၏တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် လာ၍ ဘုရားလောင်း၏ရှေ့တွင် ရပ်လျက် “ရှင်ရသေ့မြတ်အဘယ်ကိုတောင့်တ၍ တစ်ယောက်ထီးတည်း ပူသောအရပ်၌ ငြိမ်သက်စွာ နေသနည်း။” ဟုမေး၏။

ဘုရားလောင်းလည်း သိကြားအဖြစ်ကို သိ၍ “သိကြားမင်း။ တစ်ဖန် ဘဝသစ်၌ဖြစ်ခြင်းသည် ဆင်းရဲကိုယ်ခန္ဓာ၏ ပျက်ခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ သေရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၏။ ထို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ကို တောင့်တငါနေ၏။” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် သိကြားမင်းလည်း နှစ်လိုသဖြင့် ‘ဤရသေ့သည် အလုံးစုံသောဘဝ၌ ဆန်ထူသည်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်အလိုငှာ တောင့်တနေသတတ်။ ဆုကို ငါပေးအံ့။’ ဟု ကြံ၍၊ “ရှင်ရသေ့အား ငါ ဆုပေးအလိုရှိသောဆုကို ယူလော့။” ဟု ဆို၏။

ဘုရားလောင်းလည်း ‘ဝရဉ္စေ မေ အဒေါသက္က’ စသောဂါထာဖြင့် “ငါ့အား အကယ်၍ ဆုကို ပေးသားမယား၊ ဥစ္စာစပါးတို့ကို တောင့်တသောလောဘသည် ငါ၌ မဖြစ်ပါစေသတည်း။” ဟု ဆုတောင်း၏။

သိကြားလည်း နှစ်သက်၍ “တစ်ဖန် ဆုကို ယူပြန်ဦး။” ဆိုလျှင်၊ “ဒေါသ-မည်သောတရားပစ္စည်းပျက်စီးတတ်ကုန်၏။ ထိုဒေါသသည် ငါ၌ မဖြစ်ပါစေသတည်း။” ဟု ဆုတောင်း၏။

သိကြားမင်း

သိကြားမင်း ထပ်၍ ဆုပေးပြန်သော်၊ ဘုရားလောင်းက

‘ဗာလံ နပဿေ နသုဏေ၊ နစ ဗာလေန သံဝဿေ။

ဗာလေနာ လာပသလ္လာပံ၊ နကရေ နစရောစယေ။ ။’ ဟူသောဂါထာဖြင့်၊ သူမိုက်ကို မမြင်ရလို။

သိကြားမင်းရလို။ မပေါင်းဖော်ရလို။ စကားပြောဟောခြင်း မပြုရလို။ မနှစ်သက်ရလို။ နေထွက်သည်ရှိသော်

အထူးစိုက်သည် လည်းကောင်း ထင်ရှား ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ ပေးလှူအပ်သောဥစ္စာသည် မကုန်စေသတည်း။

အမျိုး၍လည်း နောင်တ မရှိ။ ပရစေတနာ မပျက်ရလို။” ဟု ဆုတောင်းလျှင် ဤဆုတို့ကို ပေး၍ ကန်တော့

ဖြစ်လျက် သိကြားမင်း သွားလေ၏။

ဘုရားလောင်းလည်း အသက်ထက်ဆုံး ထိုအရပ်၌နေလျက် ဗြဟ္မဝိဟာရကို ပွားစေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌

ဖြစ်လေ၏။

“သိကြားမင်းသည် အနုရုဒ္ဓါ။ ရသေ့သည် ငါဘုရား။” ဖြစ်တော်မူ၏။-ဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းခြင်းရှိသော

စာရသကနိပါတ် အင်္ဂုတ္တိဇာတ်ကို ဆိုလိုသည်။

ဥပဒေသ။

။ ယခုအခါ အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် ဝတ္ထုလာ ဘုရားလောင်းရသေ့ကဲ့သို့

လူ၊ နတ်ချမ်းသာကို မရည်စူးဘဲ၊ နိဗ္ဗာန်၊ မဂ်၊ ဖိုလ်ကိုသာလျှင် တောင့်တရည်စူး၍ အထူးဒါန

ပြုခြင်း။ သိကြားမင်းသည် ရသေ့အား လိုသောဆုကို ပေးသော်လည်း သူဌေး၊ သူကြွယ်၊

မင်းဧကရာဇ် စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဆုကို ပတ္တနာမပြုဘဲ၊ အထူးသဖြင့် တောင်းသောဆုမှာ

‘ပညာရှိသူတော်ကောင်းကို အခါမပြတ် ပေါင်းသင်းရ၍ မိုက်သောသူ၏ စကားကို မကြားရလို။

’ဟု တောင်း၏။ သို့ဖြစ်၍ အမျိုးကောင်း ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည်လည်း ပညာရှိကို

ပေါင်းသင်းမှီဝဲ၍ မိုက်သောသူတို့အား အသက်ကို အန္တရာယ်ပြုတတ်သော ကျားရဲ၊ သစ်ရဲကဲ့သို့

ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့၍ ဝေးဝေးက ရှောင်ကြဉ်ရာသည်။-ဟုပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၅၇

ပုဒ်ရင်း။ ။ ‘ဥစ္စာ’ဟူသရွေ့ကို တစ်နေ့ ၅ သိန်း ၅ သောင်းမက ပေးလှူ၍မျှ အားရခြင်းမရှိ မျက်စိကို လှူရမှ သောမနဿရှိသော သိဝိရာဇာ။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ အပဗဟိရဖြစ်သော ဝတ္ထုဥစ္စာတို့ကို တစ်နေ့လျှင် ၅ သိန်း ၅ သောင်းမက ပေးလှူရသော်လည်း မြတ်လှသည်မထင်။ အဇ္ဈတ္တိကအတွင်းသဏ္ဍာန်ဖြစ်သော မျက်စိတော်ကိုလှူရမှ သောမနဿဝိသ ဖြစ်သော မင်းကြီး။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ သိဝိမင်းကြီးသည် တစ်နေ့တစ်နေ့၌ ၆ သိန်း ၆ သောင်းသော အလှူကြီးကိုပေး၏။-ဟု ဆိုသော်။

ဤအရာ၌ ဣတိဟာသ ကျမ်းကအလို ဆိုရိုးအလာ ပညာရှိတို့ လက်သုံးပြုကြသည့် စကားမျိုးကား ၄ ခွန်း ရှိသည်။ ‘စ ရက်နေဝင်၊ မစေ့စင်၌၊ ကျင်လျင်ပြောင့်ကြည်၊ အမည် စ ပါး၊ ဈာန်တရားနှင့်’ ဟူသောစကားသည် မရောက်သေးသော စကားနှင့် ဆုံး၍ ‘၇ ရက်’ဟု ယူရသည်။ ‘၆ နှစ်ထက်သာ၊ ငယ်သေးစွာလျက်’ဟူသော စကားသည် ပြီးလေပြီးသော အတိတ်စကားထက် လွန်ခဲ့၍ ‘၇ နှစ်’ဟု ယူရသည်။ ‘၅ ဆူမာရ်လည်း၊ ပွင့်သည်ချည်းတွင်၊ မိတည်းမရောက်၊ ၃ ပါးနောက်မှ’ဟူသော စကားသည် မိတည်းဘုရားကိုလည်း မယူရ။ ၃ ဆူ ဘုရားကိုလည်း မယူရ။ ငါတို့ ‘ဂေါတမဘုရား’ဟူ၍ အကြားအလယ်ပိုင်းတွင် ယူရသည်။ ‘ဟတ္ထိပါလ၊ ကုမာရလျှင်၊ ဖွားထသက်စစ်၊ ၁၆ နှစ်သို့၊’ဆိုသောစကားမှာ တိုက်ရိုက်သာလျှင် ‘၁၆ နှစ်အရွယ်ရှိပြီ’ ဟု ရှေ့သို့မတိုး နောက်သို့ မဆုတ် မယုတ်မလွန် ယူရသည်။ ဤသို့ စကား ၄ ခွန်း ရှိသည်တွင် ‘၅ သိန်း ၅ သောင်းမက’ဆိုသောစကားသည် ၆ နှစ်ထက် ဆိုဘိသကဲ့သို့ ‘၆ သိန်း သောင်းသောဥစ္စာ’ဟူ၍ ယူလေအပ်၏။ ဤကား စကားချပ်။

လွန်လေပြီးသောအခါ သိဝိတိုင်း၌ အရိဋ္ဌပူရပြည်ကိုအစိုးရသော သိဝိမင်းကြီးသည် အလှူတင်းကုပ် ဆောင်ဆောက်၍၊ တစ်နေ့ ၆ သိန်း-၆သိန်းသော ဥစ္စာတို့ကို စွန့်၍ အလှူပေးသော်လည်း ဗာဟိရအလှူ မရောင့်ရဲသဖြင့် အဇ္ဈတ္တိကအလှူကို ပေးလိုသောကြောင့် ‘နှလုံး၊ သည်းပွတ်၊ အသား၊ အသွေး၊ နား၊ မျက် အစရှိသော အင်္ဂါ ကြီးငယ်တို့တွင် တစ်ပါးပါးကို ငါ့အား ယာစကာတို့ တောင်းဘိမူကား လူအံ့။’ဟု ပြာသာဒ်ထင် ကြံ၍၊ များမြတ်သောအခြံအရံဖြင့် အလှူတင်းကုပ်သို့ ထွက်ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို သိကြားသိ၍ ပုဏ္ဏား မျက်မမြင်အယောင်ဖြင့် လာလျက်၊

“ရှင်မင်းကြီး၌ မျက်စိ ၂ ဖက် ရှိ၏။ ငါ၌ မျက်စိ မရှိဖြစ်သောကြောင့် တစ်ဖက်သော မျက်စိ ငါ့အားလှူ၍ မျက်စိ တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ ဖြစ်ပါကုန်အံ့။”ဟု တောင်းသည်ရှိသော်။

‘ယခုသာ ငါကြံ၍ လာသည်။ အံ့ဖွယ်ရှိလှ၏။ ယနေ့လျှင် ငါနှလုံးလိုသည် အပြီးသို့ ရောက်လတ္တံ့ မပေးဖူးသောအလှူကို ပေးရအံ့။’ဟု ဝမ်းမြောက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ‘ဤ၌ပင် ငါလှူသည်ရှိသော် ‘သာရ မရှိ။’ဟု ပုဏ္ဏားကို နန်းသို့ဆောင်ခဲ့၍ ‘သိဝက’ အမည်ရှိသောဆေးသမားကို ခေါ်ပြီးလျှင်၊ “ငါ့မျက်စိ ထုတ်ဘိ။”ဟုဆို၏။

၁။ သာရပု = လျှောက်ပတ်ခြင်း။ တင့်တယ်ခြင်း။
၂။ ‘စိဝက’ ဟူသော ကျမ်းဂန်၌ အတွေ့များသည်။

ထိုခဏ၌ ပြည်သူအပေါင်းတို့သည် တစ်ပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်၏။ စစ်သူကြီး အစရှိသော မင်းနှင့် အကျွမ်းဝင်သော အမတ်အပေါင်း၊ မောင်းမအပေါင်း၊ ပြည်သူအပေါင်းတို့သည် စည်းဝေး၍ အထူးထူး ပြောပြော များစွာတောင်းပန်သော်လည်း မနာမယူဘဲ၊ သိဝကကို မင်းကြီးတိုက်တွန်းသဖြင့် သိဝက တောင်းပန် သော်လည်း ခွင့်မပေးသည်ရှိသော်၊ 'ငါသို့သောဆေးသမားသည် ရှင်မင်းကြီးမျက်စိကို ဓား စသည်ဖြင့် ထုတ်ပေး ပြီးမှာ မလျောက်ပတ်။' ဟု မြတ်သော အထူးထူးသောဆေးတို့ကို သွေးပြီးသော် ကြာညိုပွင့်၌ထုံ၍ လက်ယာ မျက်စိကို နှံ့ပေလျှင် ပတ်ပတ်သွင်သွင်လည်၍ ဆင်းရဲဝေဒနာ ဖြစ်သဖြင့်

“ရှင်မင်းကြီး။ ဤမျှတည်းဖြင့် မှတ်တော်မူလော့။ ပြကတော့ ဖြစ်ပြန်စေခြင်းသည် အကျွန်ုပ်ဝန်။” ဟု ဆေးသမားဆိုသည်ကို “ကြာမြင့်စွာ မပြုလင့်။” ဟုဆိုသဖြင့်၊ ထိုထက်ပြင်းစွာ နှံ့စေလျှင် မျက်ကွင်းမှ စဉ်ထွက်၍ မျက်ကြောချည်ဖြင့် ဆွဲလျက်တည်သည်ကို

“ဤမျှတည်းဖြင့် ဆင်ခြင်တော်မူလော့။ အကျွန်ုပ်၏အစွမ်းဖြင့် ပြကတော့ ဖြစ်ပြန်စေအံ့။” ဟု ဆေးသမား ဆိုလျှင်၊ “ကြာမြင့်ခြင်းကို မပြုလင့်။” ဆို၍ ကြီးစွာသောဝေဒနာဖြင့် ကိုယ်လုံးအစပ် သွေးဖပ်ဖပ်စွတ်သည်ကို ခြင်းလျှင်၊ မောင်းမအပေါင်း၊ အမတ်အပေါင်းတို့သည် မင်းကြီးခြေရင်း၌ လူးလဲငိုကြွေး တောင်းပန်ကုန်သော်လည်း ခြင်းစွာသောဝေဒနာကို သည်းခံ၍ မင်းကြီးတိုက်တွန်းလျှင်၊ လက်ဝဲလက်ဖြင့် မျက်လုံးကို မ၍၊ လက်ယာလက်ဖြင့် ဆေးယိုကိုကိုင်၍ မျက်ကြောကိုဖြတ်လျက် မင်းကြီးလက်၌ ထား၏။

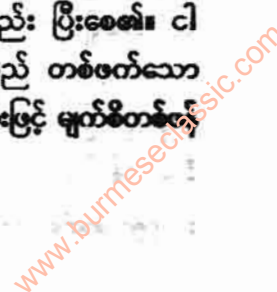
မင်းကြီးလည်း လက်ဝဲမျက်စိဖြင့် လက်ယာမျက်လုံးကို ကြည့်၍ ပုဏ္ဏားကိုခေါ်ပြီးသော်၊ “ဤမျက်စိထက် အဆရာ၊ အဆအထောင်၊ အဆအသိန်းတို့ဖြင့် ‘သဗ္ဗညုတဉာဏ်’ တည်းဟူသော မျက်စိကို ငါ ချစ်မြတ်နိုး၏။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အကြောင်းဖြစ်စေသော။” ဟု ပုဏ္ဏားအား မျက်စိကိုပေးလျှင်၊ ထိုမျက်စိကိုယူ၍ မိမိမျက်ကွင်း၌ ထည့်သည်ရှိသော် သိကြားအာနုဘော်ဖြင့် ကြာညိုပွင့်ကဲ့သို့ ပြကတော့သဘောဖြင့်တည်သော လက်ယာမျက်စိကို လက်ဝဲမျက်စိဖြင့် မင်းကြီးမြင်လျှင်၊ အံ့ဖွယ်သရဲ မဖြစ်ဖူးမြဲသော ပီတိသောမနဿဖြင့် လက်ဝဲမျက်စိကိုလည်း ပိုအတူလည်းကောင်း လူ့ပြန်၍ သိကြား သွားလေ၏။

မင်းကြီးလည်း ကမ္မလာဂျင်ဖုနှင့်တူသော မျက်လုံးအသားစိုင် ထွက်သဖြင့် ပန်းချီဆေးရေးရပ်ကဲ့သို့သော မျက်လုံးဖြစ်၍၊ ‘ဥယျာဉ်၌ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ နေအံ့။’ ဟု အမတ်တို့အား ပြည်ကိုနှင်း၍၊ အမတ်တို့သည် ကောင်းမွန် သောစွာ ဆောင်ကြဉ်းစီရင်သဖြင့် ဥယျာဉ်၌ အလှူကို ဆင်ခြင်လျက်နေ၏။

ထိုခဏ၌ သိကြားမင်းနေရာ ပူသဖြင့် ‘မြတ်သော မင်းကြီးအား ဆုပေး၍ မျက်စိကို ပြကတော့အတိုင်း ဖြစ်စေအံ့။’ ဟု ကြံ၍လာပြီးလျှင်၊ မနီးမဝေးသောအရပ်၌ ခြေသံပေးသည်ကို “အသူနည်း။” ဟု မေး၍၊ သိကြားမင်း မြစ်ကို ဆိုပြီးမှ ဆုပေးသည်ရှိသော်၊ “ငါမှာ ဥစ္စာစပါး၊ ကျွဲနွား၊ ဆင်၊ မြင်း မရေတွက်နိုင် ရှိ၏။ စစ်ပါးသောဆုကို ငါမလိုချင်။ ‘သေခြင်း’တည်းဟူသော ဆုကိုသာ ငါလိုသည်။” ဟု ဆိုလျှင်၊

“သဘောအားဖြင့် သေချင်သောကြောင့်တည်း ဆိုသလော။ မျက်စိမရှိသောကြောင့်တည်း ဆိုသလော။” ဟု မေး၍၊ “မျက်စိမရှိသောကြောင့်” ဟုဆိုမှ

“အရှင်မင်းကြီး။ ‘အလှူ’မည်သည် သံသရာအကျိုးကိုသာ မပေး။ ပစ္စုပ္ပန်အကျိုးလည်း ပြီးစေ၏။ ငါ ကြားနတ်မင်း။” ဟု “သူတစ်ထူးအား မျက်စိကိုပေးခြင်းမှာ မတတ်နိုင်။ ရှင်မင်းကြီးသည် တစ်ဖက်သော မျက်စိကိုသာတောင်းသော ပုဏ္ဏားအား ၂ ဖက်သောမျက်စိကို လှူတိ၏။ ထို့ကြောင့် သစ္စာ၏အစွမ်းဖြင့် မျက်စိတစ်ဖက် ပြန်ပါလတ္တံ့။ သစ္စာပြုတော်မူ။” ဟုဆိုလျှင်၊

‘ယေ မံ ယာစိတု မာယန္တိ နာနာဂေါတ္တာ ဝနိဗ္ဗကာ။
 ယောပိ မံ ယာစတေ တတ္ထ၊ သောပိ မေ မနသာပိယော။
 ဧတေန သစ္စဝစ္စေန၊ စက္ခု မေ ဥပပဇ္ဇေထ။ ။’

“ဒေဝရာဇ၊ သိကြားမင်း။ နာနာဂေါတ္တာ၊ အထူးထူးသောအနွယ်ရှိကုန် သော။ ယေဝနိဗ္ဗကာ၊ အကြွ
 ဖုန်းတောင်းယာစကာတို့သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ယာစိတု၊ တောင်းခြင်းငှာ။ အာယန္တိ၊ လာကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုသို့လာရာ
 ယောပိ၊ အကြင်သူသည်မူလည်း။ မံ၊ ငါ့ကို။ ယာစတေ၊ တောင်း၏။ သောပိ၊ ထိုသူကိုလျှင်။ မေ၊ ငါ၏
 မနသာ၊ နှလုံး၌။ ပိယော၊ ချစ်အပ်သော။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဧတေန၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ သစ္စဝစ္စေန
 သစ္စာစကားကြောင့်။ မေ၊ ငါ၏။ စက္ခု၊ မျက်စိသည်။ ဥပပဇ္ဇေထ၊ ဖြစ်စေသတည်း။”

ဤဂါထာဖြင့် ‘အကြင်ယာစကာတို့သည် တောင်းခြင်းငှာ လာကုန်၏။ ထိုယာစကာတို့တွင် အကြ
 သူသည် ငါ့ကို တောင်း၏။ ထိုသူကို ချစ်မြတ်နိုးသည် မှန်၏။ ဤသို့သောသစ္စာကြောင့် ငါ၏မျက်စိသည်
 ဖြစ်စေသတည်း။’ ဟု သစ္စာပြုလျှင် သစ္စာ၏အခြားမဲ့၌ ပထမမျက်စိ ဖြစ်သဖြင့်၊ ဒုတိယမျက်စိ ဖြစ်စိမ့်သော

‘ယံ မံ သော ယာစိတု အာဂါ၊ ဒေဟိစက္ခုန္တိ ဗြာဟ္မဏော။
 တဿ စက္ခုနိ ပါဒါသိ၊ ဗြာဟ္မဏဿ ဝနိဗ္ဗိနော။ ။
 ဘိယျော မံ အာဝိသီပီတိ၊ သောမဿဉ္ဇနပ္ပကံ။
 ဧတေန သစ္စဝစ္စေန၊ ဒုတိယံ မေ ဥပပဇ္ဇေထ။ ။’

“မာဃဝ၊ သိကြားမင်း။ သောဗြာဟ္မဏော၊ ထိုပုဏ္ဏားသည်။ စက္ခု၊ မျက်စိကို။ ဒေဟိ၊ ပေးလေ
 ဣတိ၊ ဤသို့။ မံ၊ ငါသို့။ ယံ၊ အကြင်မျက်စိကို။ ယာစိတု၊ တောင်းခြင်းငှာ။ အာဂါ၊ လာ၏။ ဝနိဗ္ဗိ
 တောင်းတတ်သော။ တဿ တာဒိသဿ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ ဗြဟ္မဏဿ၊ ပုဏ္ဏားအား။ စက္ခုနိ၊ မျက်စိတို့
 ပါဒါသိ၊ ပေး၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့လူဒါန်းရသောကြောင့်။ ဘိယျော၊ လွန်စွာ။ ပီတိ၊ နှစ်သက်ခြင်းသည်။
 ငါ့ကို။ အာဝိသိ၊ ဝင်၏။ အနပ္ပကံ၊ အိုင်းမသိသော။ သောမဿဉ္ဇ၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည်လည်း။ ဥ
 ဖြစ်၏။ ဧတေန၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ သစ္စဝစ္စေန၊ သစ္စာစကားကြောင့်။ မေ၊ ငါ၏။ ဒုတိယံ၊ ၂ ခုမြောက်
 စက္ခု၊ မျက်စိ သည်။ ဥပပဇ္ဇေထ၊ ဖြစ်စေသတည်း။”

ဤဂါထာဖြင့် ‘မျက်စိကိုလူသောငါ့အား လွန်သောပီတိသောမနဿ ရှိသည်မှန်၏။ ဤသို့သော သစ္စာကြ
 ၂ ခုမြောက်သော မျက်စိသည် ဖြစ်စေသတည်း။’ ဟု သစ္စာပြုလျှင်၊ သစ္စာအခြားမဲ့၌ ဒုတိယမျက်စိ ဖြစ်သ
 ရှေးမျက်စိထက်လည်း မက၊ နတ်မျက်စိကိုလည်း မမျှသော သစ္စာ၏အနုဘော်ဖြင့် ပြီးသောမျက်စိကို ရလ
 မင်းကြီးလည်း များစွာသော လူအပေါင်းခြံရံလျက် များမြတ်သော ပူဇော်မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် မြို့သို့ တစ်ဖန် ဝင်ပြ
 ‘စန္ဒန’ အမည်ရှိသောပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်၍ မင်း၏တရား ၁၀ ပါးနှင့်ညီစွာ မင်းပြုခြင်း။ အလှူ၏အကျိုး
 မျက်စိတစ်ဖန် ရပြန်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ၄ ပါးသောဂါထာတို့ဖြင့် များစွာသော လူအပေါင်း တို့
 လခွဲတစ်ကြိမ် ဓမ္မဒေသနာပြုခြင်း။ ဘုရားလောင်း၏ တရားစကားကို ကြား၍ များစွာသော လူအပေါင်းတို့
 အလှူအစရှိသော ကောင်းမှုကိုပြု၍ နတ်ပြည်ဆုကို ပြည့်ခြင်း။

ထိုရောအခါ ‘သီဝက’ အမည်ရှိသော ဆေးသမားသည် ယခုအခါ အာနန္ဒာ ဖြစ်လာ၏။ သိကြား
 အနုရုဒ္ဓါ ဖြစ်လာ၏။ သီဝိရာဇမင်းကြီးသည် ငါဘုရား ဖြစ်၏။-ဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိရှိ
 ဝိသတိနိပါတ် သီဝိရာဇဇာတ်ကိုထောက်၍ သိရာ၏။-ဟုလိုသည်။

၅၈

နိဂုံး။ ။ အစွယ်ကို အခါခါတောင်းလာလျှင် လွှဲဖြင့်တိုက်၍ လှူလိုက်သည်မကြွင်း အာခံတွင်းမှ စွယ်ရင်းကို နုတ်၍ အသက်ကုန်ယူသော်လည်း ပူလေ၏ မထင်။ စိတ်ရွှင်လျက်သာ သေလေရာသော မဟာသီလဝဆင် တစ်ပါး။-ဟူရာ၌

ဗျာတ္တ။ ။ သီလဝဆင်မင်းသည် အစွယ်ကိုတောင်းလာသော မုဆိုးအား လွှဲဖြင့်တိုက်၍ လှူလိုက်သည်မကြွင်း။ အာခံတွင်းမှ စွယ်ရင်းကိုနုတ်၍ အသက်ကုန်ယူသော်လည်း ပူလေ၏မထင်။ စိတ်ရွှင်လျက်သာ သေလေရာ၏။ဟု ဆိုလိုသည်။

ဗျာရ။ ။ သီလဝဆင်မင်းဝတ္ထုကား ဤသို့လျှင်တည်း။
လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းကြီး မင်းပြုတော်မူသော် ဘုရားလောင်းသည် ဟိမဝန္တာ၌ ဆင်မင်း ဖြစ်တော်မူ၏။ ကိုယ်လုံးဖြူ၏။ ငွေပုံစုနှင့် တူသောအဆင်း ရှိ၏။ မျက်စိတို့သည် ပတ္တမြားလုံး နှင့် တူကုန်၏။ ၅ ပါးသောကြည်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ခံတွင်းသည် ကမ္မလာနီနှင့် တူ၏။ နှာမောင်းသည် နီသောရွှေပွင့်ရွှေငုံတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ငွေပန်းဆိုင်းနှင့် တူ၏။ ခြေ ၄ ချောင်းတို့သည် ချိပ်ရည်ဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုသည်နှင့် တူကုန်၏။ ဘုရားလောင်းအား ၁၀ ပါးသော ပါရမီတို့သည် တန်ဆာဆင်အပ်သည်ဖြစ်၍ အဆင်းတော်ဖြင့် မြတ်သောတင့်တယ်ခြင်းသို့ ရောက်သောကိုယ်တော်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏။

အလုံးစုံသော ဟိမဝန္တာ၌ရှိသော ဆင်အပေါင်းတို့သည် စုဝေးကုန်၍ ဘုရားလောင်းကို လုပ်ကျွေးလျက် သွားကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဆင်အပေါင်း ၈ သောင်းခြံရံလျက် ဟိမဝန္တာ၌ နေတော်မူ၏။

နောက်အခါ အပေါင်းအဖော်၌ အပြစ်ကိုမြင်၍၊ အပေါင်းအဖော်မှ ကာယဝိဝေကဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ထပ်တော်မူ၍ တစ်ကိုယ်တည်းသာလျှင် တော၌နေခြင်းကို ပြု၏။ သီလရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် 'သီလဝ' ဆင်မင်း ဟူ၍သာလျှင် အမည်တွင်၏။

ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌နေသော မုဆိုးတစ်ယောက်သည် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ သက်မွေးဝမ်းကျောင်း စွာသည်ရှိသော် ခရီးမှား၍ သေဘေးမှကြောက်ရကား ငိုလျက် သွားရှာ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ငိုသံကိုကြား၍ 'ဤသူအား ဆင်းရဲမှလွတ်စေအံ့။' ဟု ထိုသူ့အထံသို့သွားသည်ကို ထိုယောက်ျား မြင်လျှင် ကြောက်၍ ပြေးလေ၏။

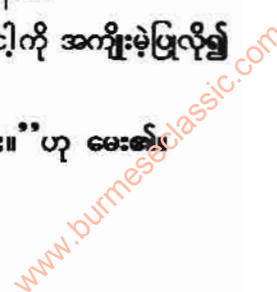
ဘုရားလောင်းလည်း ပြေးသည်ကိုမြင်၍ ရပ်တော်မူ၏။ မုဆိုးလည်း ဘုရားလောင်း ရပ်သည်ကိုမြင်၍ မိမိလည်း ရပ်လေပြန်၏။

ဘုရားလောင်းလည်း ချဉ်းပြန်၏။ မုဆိုးလည်း ပြေးပြန်၏။ ဆင်မင်းလည်း ရပ်ပြန်၏။

မုဆိုးလည်း 'ဤဆင်သည် ငါပြေးသောကာလ ရပ်၏။ ငါရပ်သောကာလ လာ၏။ ငါ့ကို အကျိုးမဲ့ပြုလို၍ မဟုတ်။ ဆင်းရဲမှ လွတ်စေလိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့။' ဟုကြံ၍ ရပ်လေ၏။

ဆင်မင်းလည်း မုဆိုးသို့ ကပ်၍ "အမောင်ယောက်ျား။ အဘယ်ကြောင့် ငိုသနည်း။" ဟု မေး၏။

၁။ ကာယဝိဝေက = ကိုယ်၏ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း။ တစ်ကိုယ်တည်းနေခြင်း။

“သခင်။ မျက်စိလည်၍ သေဘေးမှကြောက်သောကြောင့် ငို၏။” ဟု ဆိုသော်၊ ဘုရားလောင်းလည်း မုဆိုးကို မိမိနေရာသို့ဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် သစ်သီးကြီးငယ်တို့ဖြင့် ၂ ရက်-၃ရက်ရောင့်ရဲစေ၍ “သင့်ကို ရွာခရီး ပို့အံ့။” ဟု ဆိုလျက်၊ ကျောက်ကုန်းထက်၌ နေစေပြီးလျှင် လူခရီးသို့ ပို့လေ၏။

ထိုအခါ မုဆိုးလည်း ‘တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် မေးအံ့။ ငါ ပြောပြအံ့။’ ဟု ဆင်ကျောက်ကုန်းထက် နေလျက် သစ်ပင်တောတောင်တို့ကို မှတ်၍လာ၏။

ထိုအခါ တောအုပ်မှထုတ်ဆောင်၍ ရွာခရီး၌ထား၍ “အချင်းယောက်ျား။ ဤခရီးဖြင့် သွားလေလော့၊ ငါ့နေရာကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား မကြားပါလင့်။” ဟု မှာ၍လွှတ်လိုက်၏။

မုဆိုးသည် ရွာသို့ရောက်သော် ဆင်စွယ်ပွတ်၍ အသက်မွေးသောသူတို့ အထံ၌ “ဆင်ရှင်၏အစွယ် ရသော် ယူကုန်အံ့လော့။” ဟုမေးလျှင်၊ “ရှင်သောဆင်၏ အစွယ်သည် သေသောဆင်၏ အစွယ်ထက် အထိုက်၏။” ဟု ဆိုကြ၍၊

“ထိုသို့တပြီးကား ဆင်ရှင်စွယ်ကို ဆောင်အံ့။” ဟု ဆိုလျက် မျိုးရိက္ခာနှင့် ထက်စွာသောလွှတ်တို့ကို ယူဘုရားလောင်း၏နေရာအရပ်သို့ သွားလေ၏။

ဤအရာတွင် သံဝရပျို့၌ ‘ဝိသာရဒ၊ ဆင်လှစွယ်ရှင်၊ ထမ်းစင် ယပ်ဝန်း’ အရကို- သေသောဆင်၏ အစွယ်ကိုထုလုပ်သကဲ့သို့ ထမ်းစင်ယပ်ဝန်း မဟုတ်။ ရှင်သောဆင်၏အစွယ်ကို ထုလုပ်သော ဆင်စွယ်ထမ်းစင်၊ ဆင်စွယ်ယပ်ဝန်းကို လှူသည့်အရာဖြစ်သည်။ ပြောဆိုကြ၏။ လျော်ရာ သုံးရ၏။ ။စကားချုပ်

ဆင်မင်းလည်း မုဆိုးကိုမြင်လျှင် “အဘယ်အကျိုးငှာ လာသနည်း။” ဟု မေး၍၊ “အကျွန်ုပ် ဆင်းရဲသူဖြစ်၍ အထီးကျန်၏။ အသက်မွေးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ အစွယ်ပေးပါလျှင် ရောင်း၍ အသက်မွေးလိုပါသောကြောင့် တောင်းအံ့သောငှာ လာရောက်ပါသည်။” ဆိုသော်၊

“အစွယ်ကို ငါပေးအံ့။ လွှ ပါ၏လော။” ဟု မေး၏။

“ပါပါ၏။” ဟုဆိုလျှင် “ဖြတ်၍ယူလော့။” ဟု မိန့်ပြီးမှ ဘုရားလောင်းသည် ခြေတို့ကို ခွေ၍ နှာစွယ်သကဲ့သို့ ဝပ်၍နေ၏။

မုဆိုးလည်း ကေလာသတောင်ထွတ်နှင့်တူသော ဦးကင်း၌နေ၍ ဆင်စွယ်ဖျား ၂ ချောင်းကို ဖြတ်၍ ဘုရားလောင်းသည် အစွယ်တို့ကို နှာမောင်းဖြင့်ကိုင်၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အား တောင့်တခြင်းကိုပြု၍ လှူ

မုဆိုးလည်း ထိုဆင်စွယ်ဖိုးတို့သည် ကုန်လေက တစ်ဖန်လာပြန်၍ “ဆင်စွယ်ဖိုးသည် ကြွေးမြီဆပ်လော့ ရုံမျှသာ ဖြစ်၏။ ကြွင်းသောအစွယ်ကို ပေးတော်မူပါဦး။” ဟု တောင်းလျှင်၊ ဖြတ်၍ လှူလိုက်ပြန်၏။

မုဆိုးသည်ကား ထိုအစွယ်ကိုလည်း ရောင်းချပြီးလျှင် တစ်ဖန် လာပြန်၍ “အသက်မွေးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သောအစွယ်ရင်းကို ပေးတော်မူပါဦး။” ဟု တောင်းပြန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ ဝပ်လျက်

အစောင့်အရှောက်

ထိုသူယုတ်သည် ဘုရားလောင်း၏ ငွေပန်းဆိုင်နှင့်တူသောနှာမောင်းကို နင်းလျက် ကေလာသတောင်
တောင်နှင့်တူသော ဦးကင်းသို့တက်၍ အစွယ်စွန်း ၂ ဖက်ကို ဖနောင့်နှင့်ကန်ပြီးလျှင်၊ အသားကို ယက်၍၊
အစင်းသို့ခိုက်အောင် ထက်စွာသောလွှာကို သွင်း၍ အစွယ်တော်ရင်းကိုဖြတ်လျက် နုတ်ယူသွားလေ၏။

ထိုမှဆိုးအား ဘုရားလောင်း၏ မြင်ကောင်းသောအရပ်ကို စွန့်ကာမျှ၌ မြေကြီးကွဲ၍၊ အဝီစိငရဲကြီးမှ
တောက်မီးလျှံတို့သည် ထွက်၍၊ ကမ္မလာနီဖြင့် ရံရစ်သကဲ့သို့ရစ်၍ ယူလေ၏။

ထိုသို့ မှဆိုးယုတ်ကို မြေမျိုသောခဏ၌ တောအုပ်ကိုစောင့်သော ရုက္ခစိုးနတ်သည် “ခင်ပွန်းပြစ်မှားတတ်
သောသူကို စကြဝတေးမင်း၏အဖြစ်ကို ပေးငြားသော်လည်း ရောင့်ရဲစေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။” ဟု တောအုပ်ကို
အောင်ထပ်စေလျက် တရားဟောလို၍၊ ‘အကတညဿ ပေါသဿ’ စသော ဂါထာကိုရွတ်၏။

ဘုရားလောင်းလည်း သက်တော်အတိုင်းတည်၍ ကံအားလျော်စွာဖြစ်လေ၏။

“မှဆိုးသည် ဒေဝဒတ်။ ရုက္ခစိုးနတ်သည် သာရိပုတြာ။ သီလဝဆင်မင်းသည် ငါဘုရား ဖြစ်တော်
မူ၏” ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းခြင်းရှိသော ဧကနိပါတ် သီလဝနာဂရာဇဇာတ်ကို ထောက်၍ သိရာ၏။-
သူလိုသည်။

ဒေဝဒတ်။ ။ အမျိုးကောင်းသားတို့သည် ဤဝတ္ထုလာ သီလဝဆင်မင်းသည် မိမိအားပြစ်မှားသော ခင်ပွန်းဖျက်
သူယုတ်ကို ‘ဤသူ ငါ့အား ပြစ်မှားလေသည်တကား။’ ဟု အမျက်ရန်ငြိုး မထား သည်းခံသကဲ့သို့
သည်းခံရာသည်ကို လည်းကောင်း၊ မှဆိုးသည် ကျေးဇူးရှင်ဆင်မင်းအား အတန်တန် ပြစ်မှား
လွန်ကျူး၍ ကျင့်ဘိသကဲ့သို့ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကျေးဇူးရှင်တို့အား ပြစ်မှားခြင်းကို မပြုရာသည်
လည်းကောင်း ပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၅၉

ပုဒ်ရင်း။ ။ မြားမှန်လျက် ဒုက္ခခံနေရသော်လည်း ဒါနကိုစွဲယူ အစွယ်ကိုလှူ၍ ညည်းညူမလှန် မဖောက်ပြန် သည့် ဆင်ဆဒ္ဒန်ရတနာ။-ဟူရာ၌

ဝိတ္ထုတ္တ။ ။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် မယားဟောင်းလက်နက်နှင့် အသက်ဆုံးလုနီးပါးသော ကြီးစွာသောဒုက္ခခံ ခံနေရသော်လည်း ဒါနကိုစွဲယူ အစွယ်ကိုလှူ၍ ညည်းညူမလှန် မဖောက်ပြန်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိတ္ထာရာ။ ။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဟိမဝန္တာ ဆဒ္ဒန်အိုင်ကို အမှီပြု၍ ၈ သောင်းသောဆင်တို့သည် နေကြကုန်၏။ တန်ခိုးကြီး၏။ ကောင်းကင်သို့ ပျံသွားနိုင်ကုန်၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ဆင်မင်းဖြစ်တော်မူ၏။ ကိုယ်လုံးဖြူ၏။ နီသော ခံတွင်း၊ အာ၊ လျှာ၊ ခြေဖမ်း ရှိ၏။ အရပ်ကား ၈၈ တောင် အမြင့်ရှိ၏။ အလျားအတောင် ၁၂၀ ရှိ၏။ ၅၈ တောင်ရှိသော ငွေပန်းဆိုင်နှင့်တူသော နှာမောင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ အစွယ်သည်ကား လုံးပတ်အားဖြင့် ၁၅ တောင် ရှိ၏။ အလျားအားဖြင့် အတောင် ၃ ရှိ၏။ ၆ ပါးသောအရောင်တို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ၈ သောင်းသော ဆင်တို့၏ အကြီးဖြစ်၏။ ၅၀၀ သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ ပူဇော်လှူဒါန်း၏။

‘စူဠသုဘဒ္ဓါ၊ မဟာသုဘဒ္ဓါ’ဟု ၂ ယောက်သောမယား ရှိ၏။

ရွှေဂူ၌ နေ၏။ ဆဒ္ဒန်အိုင်ကား ယူဇနာ ၅၀ အပြောကျယ်၏။ ထိုအိုင်၌ အတွင်းရွှေတောင်သည် ယူဇနာ မြင့်၏။ ပြင်မှ ၆ ထပ်သောတောင်တို့သည် ၁ ယူဇနာစီ လျော့သည်ဖြစ်၍ ပြင်စွန်းတောင်သည် ယူဇနာ မြင့်၏။ ဤသို့ ၇ ထပ် ရံ၏။

အိုင်အရှေ့မြောက်က ပညောင်ပင်ကြီး ရှိ၏။ လုံးပတ် ၁ ယူဇနာ ရှိ၏။ အမြင့်အားဖြင့် ၇ ယူဇနာ မြင့် ၎င်း ပါးသောအရပ်တို့၌ အခက်တို့သည် ၆ ယူဇနာစီ ဖြာကုန်၏။ အထက်သို့လည်း ၆ ယူဇနာ တက် အရင်းမှသည် အဖျားတိုင်အောင် ၁၃ ယူဇနာ မြင့်၏။ အခက်တို့၏ ထက်ဝန်းကျင် ၁၂ ယူဇနာအဝန်း မြင့် ပါးပျဉ်း ၈၀၀၀ ရှိ၏။ ဦးပြည်းသောမြတောင်ကဲ့သို့ ထင်စွာတည်၏။

ဆဒ္ဒန်အိုင်၏အနောက် ရွှေတောင်၌ ၁၂ ယူဇနာရှိသော ရွှေဂူတွင် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် မိုးလအခါ ၈၀၀ သော ဆင်အပေါင်းခြံရံလျက် နေ၏။ နွေကာလ၌ လေညင်းကိုခံလျက် ပညောင်ပင်၏ မြစ်စဉ်အကြား၌ နေ

‘စူဠသုဘဒ္ဓါ’မည်သော ဆင်မသည် ဘုရားလောင်း၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ သေလေလျှင်၊ ဗာရာဏသီမင်းကြီး မိဖုရားဖြစ်၍ သောနုတ္တရမုဆိုးကို စေလွှတ်သော်၊ မုဆိုးသည် မြေကြီးအတွင်း ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းလမ်းကြော ဖောက်၍ အောက်၌နေလျက် မြားဖြင့် ပစ်လေ၏။ ထိုမြားသည် ဆင်မင်းချက် ဝင်၍၊ အဖျဉ်း စသည်တို့ ဖောက်၍ အအူတို့ကိုဖြတ်လျက်၊ ကျောက်ကုန်းအပြင်ကို ပေါက်ဆိန်ဖြင့် ခွဲဘိသကဲ့သို့ ထွက်၍ ကောင်းကင် ပျံတက်လေ၏။ ကွဲသောရွှေအိုးမှ ယိုဘိသကဲ့သို့ မြားမှန်သောအပေါက်မှ သွေးတို့သည် ယိုဆင်းကုန်၏။ ပြင်းစွာ ဝေဒနာ ဖြစ်၏။

ဆင်မင်းသည် ဒုက္ခဝေဒနာကို သည်းခံခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံသောတောကို တစ်ပြိုင်နက် ဝှဲတင်ထပ်စေလျက် ၃ ကြိမ် ပြင်းစွာသောအသံကို ဟီ၏။

အလုံးစုံသော ၈၀၀၀ သောဆင်တို့သည် ထိုအသံကို ကြား၍ သေဘေးမှ ကြောက်ကုန်သဖြင့် ပြင်းစွာသောအသံကိုဟစ်လျက် ပြေးကြကုန်ပြီး၍၊ 'ဆင်မင်း၏ရန်သူကို ရှာကုန်အံ့။' ဟု မြက်ထင်းသစ်ပင်တို့ကို မှုန်မှုန်ညက်ညက်ပြုကုန်၍ နင်းနယ်ကုန်လျက်၊ ထက်ဝန်းကျင် ၈ မျက်နှာ တို့သို့ ပြေးကြကုန်၏။

ဆင်အပေါင်းတို့ ပြေးကြကုန်သော် မဟာသုဘဒ္ဒါဆင်မသည် နံဘေးကဖေးမှီလျက် သက်သာရာ ရစေ၍နေ၏။

ဘုရားလောင်းက "ငါ့ရန်သူကို ရှာအံ့သောငှာ တစ်ပါးသောဆင်တို့ သွားလေကုန်ပြီ။ သင်သည် ကား အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ နေဘိသနည်း။" ဟုဆိုလျှင်၊ "အကျွန်ုပ်အပြစ်ကို သည်းခံတော်မူပါ။" ဟု ဆို၍ ၃ ကြိမ် ထက်ယာရစ်လည်လျက် ၄ ပါးသောအရပ်တို့၌ ရှိခိုးခဲ့ပြီးလျှင် ကောင်းကင်သို့ ပျံသွားလေ၏။

ဘုရားလောင်းလည်း မြေကို ခြေဖြင့်ရှုပ်လျှင် ဥမင်အမိုးလုပ်သောပျဉ်သည် ပွင့်၍ကွာ၏။ ဆင်မင်းသည် အပေါက်ဖြင့်ကြည့်သော် သောနတ္ထရမုဆိုးကို မြင်၍၊ 'သတ်အံ့' ဟု စိတ်တော်ဖြစ်၍ ငွေပန်းဆိုင်နှင့်တူသော နှာမောင်းဖြင့် တွင်းသို့ သွတ်သွင်းသုံးသပ်သော်၊ မုဆိုးသည် ဘုရား စသောသူတော်ကောင်းတို့၏ တမ်းခွန် ဖြစ်သော သင်္ကန်းကို ဘုရားလောင်း၏နှာမောင်း၌ တင်လိုက်၏။ ဘုရားလောင်းသည် သင်္ကန်းကိုချီယူ၍ ရှေ့တော်က ထား၏။

ထိုအခါ ဆင်းရဲဖြင့်တွေ့သော ဘုရားလောင်းအား 'ရဟန္တာတို့၏ တမ်းခွန်ဖြစ်သော 'သင်္ကန်း' မည်သည်ကို ခပ်သိမ်းကုန်သော ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့သည် မပြစ်မှားကြကုန်။ အရိအသေအလေးအမြတ် ပြုအပ်သည် သာတည်း။' ဟူသော အမှတ်တော်သည် ထင်ရှားဖြစ်လာ၏။

ထိုနောက် သင်္ကန်းကျေးဇူးဂုဏ်ကို ချီးမွမ်း၍ မုဆိုးနှင့် စကားပြောလျက်၊ ဒေါသကိုငြိမ်းစေ၍၊ အလုံးစုံကို ဆေးမြန်း၍၊ 'သုဘဒ္ဒါမိဖုရား စေလွှတ်လိုက်၍ အစွယ်ကိုဖြတ်ခြင်းငှာ လာကြောင်း' ကို ပြန်ပြောလျှင် အစွယ်ကို ဖြတ်စေ၏။

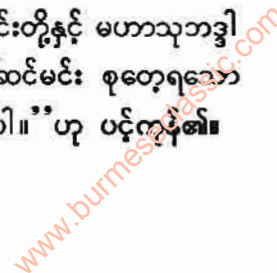
အရပ်တော်မြင့်သောကြောင့် မမိနိုင်လျှင် ဦးခေါင်းညွတ်၍ အိပ်၏။ မုဆိုးလည်း ဘုရားလောင်း၏ ခံတွင်း၌ ထွက်သွင်း၍ ပြင်းစွာသောဝေဒနာ ဖြစ်၏။ ခံတွင်းမှ သွေးရည်တို့သည် တွေ့တွေ့ယိုလေ၏။

အစွယ်မဖြတ်နိုင်လျှင် မုဆိုးကို "အဆွေ။ ငါ၏နှာမောင်းကို လွှလက်ရုံးသို့ တင်လော့။ ငါ မချီနိုင်ပြီ။" ဟုဆို၍၊ မုဆိုးက နှာမောင်းကို မ၍ တင်၏။

ဘုရားလောင်းသည် လွှရိုးကို ဆွဲ၍ဖြတ်လျှင် ပြတ်လေသဖြင့်၊ "သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အကြောင်းဖြစ်စေ သတည်း။" ဟု ဆုပန်၍ ပေးလှူတော်မူ၏။

၇ နှစ် ၇ လ ၇ ရက်လာရသော ခရီးကို '၇ ရက်အတွင်း၌ ရောက်လတ္တံ့။' ဟု ဆို၍ မုဆိုးအား ချီတော်တော်ကိုပြု၍ လွှတ်လိုက်၏။

မဟာသုဘဒ္ဒါတို့ မရောက်လာမီ ဘုရားလောင်းလည်း စုတေနှင့်လေ၏။ ဆင်အပေါင်းတို့နှင့် မဟာသုဘဒ္ဒါ ဆရာကလျှင် ဘုရားလောင်းအထံ၌ ငိုကြွေးကြလျက်၊ 'အဆိပ်လူးသောမြားဖြင့် ပစ်၍ ဆင်မင်း စုတေရသော အကြောင်း' ကို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား ကြားလျှောက်၍ "အသုဘရူအံ့သောငှာ ကြွတော်မူပါ။" ဟု ပင့်ကုန်၏။

၅၀၀သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့လည်း ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်ကြွလာ၍ ကျယ်စွာသော တန်တောင်းမဏ္ဍပ်အပြင်၌ စုဝေးကြကုန်၏။

ထိုခဏ၌ ၂ စီးသောဆင်ပျိုတို့သည် ဘုရားလောင်း၏ကိုယ်ကို အစွယ်တို့ဖြင့်ချီ၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား ရိုနှိုးစေလျက်၊ ထင်းပုံထက်သို့ တင်၍ သင်္ဂြိုဟ်ကြကုန်၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည်လည်း တစ်ညဥ့်ပတ်လုံး သင်္ဂြိုဟ်ရာ၌ တရား သရဇ္ဈာယ်ကုန်၏။ ၈၀၀၀ သောဆင်တို့သည် မီးကိုငြိမ်း၍၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြ၍၊ ဦးခေါင်းထက်၌ သင်္ချိုင်းရာကမြေကို ကြိ၍ မဟာသုဘဒ္ဓါကို ရှေ့ထားလျက် မိမိတို့နေရာသို့ ပြန်ခဲ့ကြကုန်၏။

ဗာရာဏသီပြည်၌လည်း 'မုဆိုး ဆင်စွယ်ယူ၍ လာပြီ။' ဟု ကြားလျှင် မြို့ကိုတန်ဆာဆင်၍ ဆောင်ယူ စေခဲ့ပြီးမှ၊ ပြာသာဒ်သို့တက်၍ အစွယ်ကို ဆက်၏။

မိဖုရားလည်း ဘုရားလောင်း၏အစွယ်ကို ပတ္တမြားယပ်မား၌တင်၍ ရင်ခွင်တွင်ထားလျက် အစွယ်တို့ကို ကြည့်၍၊ 'ဤမုဆိုးသည် ဤသို့သဘောရှိသော တင့်တယ်ခြင်းသို့ရောက်သော ဆင်မင်းကို အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍ အစွယ်တို့ကိုယူလျက် လာခဲ့ပြီ။' ဟု ဘုရားလောင်းကို အဖန်တလဲလဲအောက်မေ့၍ သောကထံ၌ ဖြစ်စေသဖြင့်၊ သည်းခံခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရကား မိဖုရား၏နှလုံး ကွဲ၍ ထိုနေ့ပင်လျှင် သေခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

စူဠသုဘဒ္ဓါကား ဘိက္ခုနီမငယ် ဖြစ်လာ၏။ မုဆိုးသည်ကား ဒေဝဒတ်။ ဆင်မင်းကား ဘုရား ဖြစ်တော် မူ၏။ ထိုဘိက္ခုနီမငယ်သည် နောက်သောအခါ ရဟန္တာမ ဖြစ်လေ၏။ ဤဆဒ္ဒန္တဇာတ်ကိုထောက်၍ သိရ၏။ -ဟူလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ အကြင်သူတော်ကောင်းတို့သည် မိမိတို့အား စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့်တကွ အပ်နှင်းသော လင်ယောက်ျားတို့အား တစ်စွန်းတစ်စ အပြစ်ရှိငြားသော်လည်း ဝမ်းထဲမသို့ စိတ်ကို ဆုံးမရာ၏။ သုဘဒ္ဓါမိဖုရားကဲ့သို့ ပြစ်မှားခြင်းကို မပြုရာ။-ဟု ပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၆၀

- ပုဒ်ရင်း။** ။ တစ်ထည်တည်းသာ ရှိပါသည်ဖြစ်လျက် ရက်ရက်ခွဲ၍ လှပွဲခံကေသာဋက။-ဟူရာ၌
- စိတ္တတ္ထ။** ။ ကေသာဋကပုဏ္ဏားသည် လင်မယား ၂ ယောက်ဝယ် ခြံရန် အဝတ် တစ်ထည်တည်းသာ ရှိပါလျက် ရက်ရက်ခွဲ၍ လှပွဲခံလေသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။
- စိတ္တာရ။** ။ အကြောင်းကား ဝိပဿီဘုရားလက်ထက်လည်း မဟာကေသာဋက၊ ငါတို့ဘုရားလက်ထက်ကား စူဠကေသာဋက-ဟူ၍ ၂ ဦးပင် ရှိသည်။ ထို ၂ ယောက်တို့တွင် ငါတို့ဘုရားလက်ထက် ကေသာဋကကို ဆိုအံ့။

ထိုပုဏ္ဏားအား ခါးဝတ် တစ်ထည်သာ ရှိသည်။ ပုဏ္ဏားမအားလည်း တစ်ထည်တည်းသာ ရှိသည်။ ရုံစရာကား လင်၊မယား-၂ယောက်မှ တစ်ထည်တည်းသာ ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ၂ ယောက် အလှည့်လှည့်၍ ရုံကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ပုဏ္ဏားမ တရားသွားနာလျှင် ပုဏ္ဏား အိမ်၌ နေရစ်ရသည်။ ပုဏ္ဏားသွားလျှင်လည်း ပုဏ္ဏားမ အိမ်တွင် နေရစ်ရသည်။

တစ်နေ့သ၌ ပုဏ္ဏား ညဉ့်မှ တရားနာသွားသည်ရှိသော်၊ ဘုရားသခင်ရှေ့တော်၌နေ၍ တရားနာ၏။ ထိုအခါ တရားနာသော ထိုပုဏ္ဏား၏ကိုယ်၌ ၅ ပါးသော ပီတိတရားနံ့သဖြင့်၊ 'မြတ်စွာဘုရားအား တစ်ထည်သော အဝတ်ကို လှူဒါန်းမည်။'ဟု ကြံပြီးမှ အကြံဖြစ်ပြန်လေသည်မှာ

'ငါတို့၌ ဤတစ်ထည်တည်းသာ ရုံစရာ ရှိ၏။ ဤတစ်ထည်တည်းသော အဝတ်ကို မြတ်စွာဘုရားသခင်အား အကယ်၍ လှူငြားအံ့။ ငါ၌လည်း ရုံစရာ မရှိ။ ပုဏ္ဏားမ၌လည်း ရုံစရာ မရှိသည်နှင့် ၂ ယောက်ငါတို့ပင် တရားနာသဘင်၊ နက္ခတ်သဘင် ကြိုကြိုက်သောအခါတို့၌ မရုံရသည် ဖြစ်လတ္တံ့။'ဟု ကြံသော ပုဏ္ဏားကြီးအား ကြီးစွာသောမစ္ဆရစ်တံသည် ချည်နှောင်၍ ယူဘိသကဲ့သို့ သဒ္ဓါစိတ်ကို တားမြစ်လေ၏။

ထိုသို့လျှင် ပုဏ္ဏားသည် ထိုတစ်ထည်သောပုဆိုးကို 'လှူအံ့၊ မလှူအံ့' ကြံစဉ်ပင်လျှင် ပထမယံ လွန်သည် ဖြစ်၍ မဇ္ဈိမယံသို့ ရောက်လေ၏။ မဇ္ဈိမယံ၌လည်း လှူခြင်းငှာ မတတ်နိုင်လေ။

ပစ္စိမယံသို့ရောက်လျှင် 'ငါ့အား သဒ္ဓါစိတ်နှင့် ဝန်တိုစိတ် စစ်ထိုးကြစဉ်လျှင် ၂ ယံတို့သည် လွန်ခဲ့၏ စကား။ ငါ့အား ဤမျှလောက် ဝန်တိုစိတ်ကို ပွားစေအံ့။ ၄ ပါးသောအပါယ်မှ ဦးခေါင်းချိုခြင်းကိုမျှ မပေးလတ္တံ့။ ပုဆိုးကို လှူတော့အံ့။'ဟု ဝန်တိုစိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍၊ သဒ္ဓါစိတ်ကို ရှေ့သွားပြု၍ ပုဆိုးကိုယူလျက် ဘုရားသခင် ရှေ့တော်ရင်း၌ ထားပြီးလျှင် 'ဇိတံမေ ဇိတံမေ' ဟူ၍ ကြွေးကြော်၏။

မြန်မာလိုကား 'ငါသည် ဝန်တိုစိတ်ကို အောင်ပြီ။ ဝန်တိုစိတ်ကို အောင်ပြီ။'ဟူ၏။

ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး တရားနာလျက်ရှိသဖြင့် ထိုအသံကိုကြား၍ ကေသာဋကကို သင်သည် အဘယ်ကို အောင်သနည်း။'ဟု မင်းချင်းတို့ကိုစေ၍ မေးသဖြင့်၊ မိမိ၏ အောင်သောအဖြစ်ကို ဖြောင့်၏။

မင်းချင်းတို့လည်း အကြောင်းအရာအလုံးစုံတို့ကို မင်းကြီးအား ကြားလျက်လျှောက်ကုန်၏။
 မင်းကြီးလည်း "ဤပုဏ္ဏားသည် ပြုခဲ့စွာကို ပြုပေသည်။ ထိုသူအား ချီးမြှောက်ခြင်းကို ပြုအံ့။"ဟု နှစ်စုံသောပုဆိုးကို ပေး၏။ ပုဏ္ဏားလည်း ထို တစ်စုံသောပုဆိုးကို လှူပြန်၏။

မင်းကြီးလည်း ၂ စုံ၊ ၄ စုံ၊ ၈ စုံ၊ ၁၆စုံ၊ ၂-ဆတက်ပြု၍ ပေး၏။ ပုဏ္ဏားလည်း ၁၆ စုံကိုယ်
လှူပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ၃၂ စုံသော ပုဆိုးတို့ကို ပေးပြန်စေ၏။

ပုဏ္ဏားလည်း 'မိမိအလိုငှာ မယူမူ၍ ရတိုင်းရတိုင်း စွန့်သည်သည်သာလျှင်တည်း။' ဟု ကဲ့ရဲ့ခြင်း
လွတ်စိမ့်သောငှာ၊ ၃၂ စုံမှ ၁ စုံကို မိမိဖို့၊ ၁ စုံကို မိမိမယား ပုဏ္ဏားမဖို့ ၂ စုံကိုသာ ယူ၍ အစုံ ၃၀
လှူလေ၏။

မင်းကြီးသည်ကား ထိုသူအား ၇ ကြိမ်တိုင်အောင် ပေးတော်မူ၏။ တစ်ဖန် လှူပြန်သည်သာလျှင်တည်း
'ရှေးကမ္ဘာက မဟာဧကသာဓက သည်ကား ၆၄ စုံတွင် ၂ စုံကို ယူ၏။ ဤစူဠဧကသာဓက သည်ကား
၃၂ စုံတွင် တစ်စုံကို ယူ၏။'

မင်းကြီးလည်း မင်းချင်းတို့ကို နန်းတော်မှ ကမ္မလာတို့ကို ဆောင်စေ၍ ပေးပြန်၏။ ပုဏ္ဏားလည်း ရှေးနှစ်
လှူပြန်၏။

မင်းကြီးလည်း ၁ သိန်းထိုက်သော ၂ ထည်သောကမ္မလာတို့ကို ပေးစေ၏။ ပုဏ္ဏားသည် 'ဤကမ္မလာ
ကို ငါ၏ကိုယ်၌ ဆင်ခြင်းငှာ မထိုက်။ ဘုရားသာသနာတော်အားသာ ထိုကမ္မလာတို့သည် လျောက်ပတ်၏။
ဟု တစ်ခုသောကမ္မလာကို ဂန္ဓကုဋီအတွင်း ဘုရားသခင်နေရာတော်အထက်၌ ဗိတာန်ပြု၍ ဆွဲ၏။ တစ်ထည်
မိမိအိမ်၌ ဆွမ်းသုံးဆောင်သောရဟန်း၏ ဆွမ်းစားရာ၌ ဗိတာန်ပြု၍ ဆွဲ၏။

မင်းကြီးသည် ညချမ်းသောအခါ ဘုရားထံသို့ သွား၍ ကမ္မလာကို မြင်သဖြင့် "အရှင်ဘုရား။ ဤကမ္မလာ
အဘယ်သူလှူသနည်း။" ဟု မေး၍၊ "ဧကသာဓကပုဏ္ဏား လှူသည်။" ဟု မိန့်တော်မူသောအခါ၊

"ဤပုဏ္ဏားသည် ငါကြည်ညိုရာ၌သာလျှင် ကြည်ညို၏။" ဟု နှစ်သက်၍၊ ဆင် ၄ စီး၊ မြင်း ၄ စီး၊
အသပြာ ၄၀၀၀၊ မိန်းမ ၄ ယောက်၊ ကျွန်ယောက်ျား ၄ ယောက်၊ ရွာကြီး ၄ ရွာတို့ကို ပေး၏။

ဤသို့ ၁၀၀ တိုင်အောင် ၄ခု-၄ခုစီအလုံးစုံ 'သဗ္ဗစတုတ္ထ' မည်သည်ကို ပြု၍ ပေးလေ၏။

ထိုစကားစပ်တွင် "ချစ်သားရဟန်းတို့။ ဤဧကသာဓကသည် ပထမယံ၌ လှူအံ့။ အလုံးစုံ ၁၆ ခုစီတို့
ရရာ၏။ မဇ္ဈိမယံ၌ လှူအံ့။ အလုံးစုံ ၈ ခုစီတို့ကို ရရာ၏။ ယခုမူကား ပစ္ဆိမယံ၌ လှူသောကြောင့်
သဗ္ဗစတုတ္ထကိုသာ ရ၏။ ကလျာဏဓမ္မကို ပြုသောသူသည် ဖြစ်သောစိတ်ကို မယုတ်စေမူ၍ တစ်ခဏချင်း
ပြုအပ်၏။" ဟု မိန့်တော်မူ၍၊ 'တဘိတ္တ ရေထကလျာဏေ' စသောဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။ ဂါထာ၏အနက်
များစွာသောလူတို့သည် သောတာပန် စသည်တို့သို့ ရောက်လေ၏။

ဤဝတ္ထုကိုထောက်၍ သိရာ၏။-ဟူလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ ကုလပုတ္တ-အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် ဤဧကသာဓက လင်မယား
တို့၏ ပုံစံကို နှလုံးထား၍၊ များသည်၊ နည်းသည် မဆိုသာ။ 'စေတနာသာ အရင်းခံ' ဟုထက်
စွာ ရက်ရက်ကြီး လှူဒါန်းစွန့်ကြဲရာသည်ကို ပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၁။ မဇ္ဈိမယံ = ညဉ့်လယ်ယံ။
၃။ သဗ္ဗစတုတ္ထ = ၄ခုစီအလုံးစုံ။

၂။ ပစ္ဆိမယံ = ညဉ့်ဦးယံ။
၄။ ကလျာဏဓမ္မ = ကောင်းခြင်း ၅ ပါးနှင့်ပြည့်စုံသောတရား။

- ဖုန်ရင်း။** ။ တစ်နေ့မျှတာ ငါးခါခူး၍ အဦးကိုလူရမှ စိတ်နေကျသော ပဉ္စဂ္ဂပုဏ္ဏား။-ဟူရာ၌
- ပိဏ္ဏတ္တ။** ။ ပဉ္စဂ္ဂပုဏ္ဏားသည် တစ်နေ့လျှင် ၅ ကြိမ် အဦးကိုခူး၍ ကြည်နူးစွာ ဒါနပြုရမှ သောမနဿရောက်သည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။
- ပိဏ္ဏာရ။** ။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် ကောက်ပင်သည် စိမ်းသောသဘောရှိ၍
  - လယ်တွင် ရှိစဉ် အခါကပင်လျှင် 'လယ်ဦး' အမည်ရှိသောအလှူကို လှူ၏။
  - တလင်းသို့ ရောက်သောအခါ 'တလင်းဦး'ဟူသောအလှူကို လှူ၏။
  - ကျိုသို့သွင်းသောအခါ 'ကျိုဦး' ဟူသော အလှူကို လှူ၏။
  - ထမင်းချက်ပြီးသောအခါ 'အိုးဦး' ဟူသောအလှူကို လှူ၏။
  - ခွက်, ဒေါင်းလန်း၌ တင်သောအခါ 'ခွက်တင်ဦး' ဟူသောအလှူကို လှူ၏။

ဤသို့ ၅ ပါးကုန်သော ဦးတို့ကို ရောက်လာသမျှသောသူအား မလှူဘဲ မစား။ ထို့ကြောင့် 'ပဉ္စဂ္ဂဒါယကာ' ဟူသောအမည် တွင်လေ၏။

ဤအရာတွင် 'တစ်နေ့မျှတာကို ၅ ခါခူး၍ အဦးကိုလူရမှ ဆိုသည့်အလိုသော်ကား- တစ်နေ့ ၅ ခါမဟုတ်။ ၁ နှစ်တွက် ၅ခါ ဖြစ်သည်ကို 'တစ်နေ့-တစ်နေ့ ၅ ခါ'ဟူသောစကားကို ဆိုခြင်းသည်ကား '၁ နှစ် တိုင်မှ ၅ ခါလှူသည်။'ဟုသာ ဆိုချေလျှင် အံ့ဖွယ် ခဏ္ဍိလွန်း၍၊ 'တစ်နေ့တစ်နေ့လျှင် ၅ ခါလှူပေသည်။'-ဟု ကြားနာ ရသော မင်းတရားနှင့်တကွ မှူးမတ်ပြည်သူအပေါင်းတို့အား အလှူအရာ၌ ဥဿဟဖြစ်စေလို၍ ဆိုလိုက်သည်။

ဗီရထိသတို့သမီးသည် နေ့တိုင်းပင် ဝိကာလဘောဇနကို ရှောင်ကြဉ်လေ၏။-ဟူ၍ နေမိစာတ်ကျမ်း၌ မလာသော်လည်း၊ 'ဥပေါသထကို အမြဲဆောက်တည်ပေသည်။'ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ယသောဓရာဒေဝီတို့ကို 'ပါဏာတိပါတမှစ၍ ဝိကာလဘောဇနာ ထရမထိသိက္ခာပုဒ်တိုင်အောင် ၆ ပါးသောသိက္ခာပုဒ်၌ ကြဉ်ပေ သည်။'ဟူ၍လည်းကောင်း၊

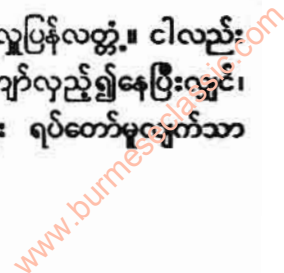
သူတစ်ပါးတို့အား ဥဿဟကို ဖြစ်စေလို၍ 'ဝါတွင်းဝါပ စောင့်သီလဖြင့် ညဟူသရွေ့ ဩစာငွေလည်း မတွေ့မွတ်သိပ် သူ့အိမ်ရိပ်တွင် အိပ်လည်းရှိခိုး ဆောက်တည်နိုးက ပုထိုးစေတီ လက်အုပ်ချီ၍'ဟု စပ်တော်မူသကဲ့သို့ ဥဿဟဇနတ္ထကို ငဲ့၍ ဆိုလိုက်ပေသည်။

တစ်ထုံးမှာလည်း 'သမ္မတ္တဿအဒတ္တနက္ခတ္တိ။ တေနဿပဉ္စဂ္ဂဒါယကာ တွေဝနာမံ အဟောသိ။' ဟူသော ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာပါဠိ 'ရောက်လာသောသူအား မပေးမလှူဘဲ မစားမသောက်ပူးလေ။' ဆိုသောကြောင့် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းပင်လည်း ၅ ခါမက လှူတတ်ပေသော ၂ ယောက်သော လင်,မယားတို့သည် အနာဂါမိဖိုလ်၏ ဥပနိဿယနှင့်ပြည့်စုံပေသော သူတို့ချည်း ဖြစ်ရကား၊ သူတစ်ပါးတို့ နည်းနာ ဣထင်္ဂလှသော ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ် ဖြစ်သဖြင့် တရားမင်းမြတ်အားလည်း တိုး၍ အလှူဒါနနှင့် ပြည့်စုံစေချင်လှသောကြောင့် ဆိုလိုက်ပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားလည်း ၂ ယောက်သော လင်မယားတို့၏ ဥပနိဿယကို မြင်၍၊ ပုဏ္ဏား ထမင်းစားစဉ် ကြွတော်မူ၍ တံခါး၌ ရပ်၏။

ပုဏ္ဏားလည်း အိမ်တွင်းသို့ မျက်နှာပြု၍စားသောကြောင့် ဘုရားသခင် တံခါး၌ရပ် နေသည်ကိုမမြင်။ ပုဏ္ဏားမကား မြင်၍ ကြိ၏။

'ဤပုဏ္ဏားသည် ၅ ပါးသောအရာ၌ အဦးကိုလှူ၍ စား၏။ ယခုမြင်သည်ရှိသော် လှူပြန်လတ္တံ့။ ငါလည်း တစ်ကြိမ် ချက်ပြန်ရအံ့။'ဟု ကြံပြီးလျှင်၊ ပုဏ္ဏားမမြင်လေအောင် ဘုရားထံ ကျော်လှည့်၍နေပြီးလျှင်၊ ကြွလေပြီလော။ မကြွသေးလော။'ဟု မျက်စောင်းဖြင့် ကြည့်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ရပ်တော်မူလျက်သာ ချ၏။

ပုဏ္ဏားမလည်း ပုဏ္ဏားကြားမည် စိုးသောကြောင့် 'ကန်တော့၏။'ဟု မဆိုဝံ့။ စဉ်းငယ်ရွေ့၍ နီးသော ကာလ၌လျှင် တိုးတိုးဖြင့်သာ "ကန်တော့ပါ၏။"ဟု ဆို၏။

ဘုရားသခင်ကလည်း 'ငါ မသွား'ဟု ကောလသတောင်ထွတ်နှင့်တူသော ဦးခေါင်းတော်ကို လှုပ်ဘိ၏။ ထိုသို့ ဦးခေါင်းလှုပ်သည်ကို ပုဏ္ဏားမ မြင်လျှင် ဆောက်တည်ခြင်းငှာမတတ်နိုင်၍ ပြင်းစွာရယ်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ကိုယ်ရောင်တော်ကို လွှတ်၏။

ပုဏ္ဏားသည် ပုဏ္ဏားမရယ်သံကို ကြား၍လည်းကောင်း၊ ရောင်ခြည်တော်ကိုမြင်၍လည်းကောင်း ကြည့်ရာ ဘုရားသခင်ကို မြင်လေ၍ ပုဏ္ဏားမကို "သင်သည် ပျက်စွတကား။ ဘုရားသခင်ကြွလာ၍ အိမ်တံခါး၌ တည်သည်ကို ငါ့အား မကြားသောသင်သည် ဝန်လေးစွာသော အမှုကို ပြု၏။"ဟုဆို၍၊ ထက်ဝက်သော ထမင်းရှိသော ဒေါင်းလန်းကို ယူပြီးလျှင် အထံတော်သို့လာလျက်

"၅ ပါးသောအရာတို့၌ အဦးကိုပေး၍သာ အကျွန်ုပ် စားပါသည်။ ဤဒေါင်းလန်းမှ အကျွန်ုပ်သည် အလယ်၌ပိုင်း၍ တစ်စုတစ်ပိုင်းသောထမင်းကို စားမိချေပြီ။ တစ်စုထမင်းသည် ကြွင်းပါသေး၏။ အရှင်ဘုရား ဤတစ်ပိုင်းကြွင်းကို အလှူခံတော်မူပါ။"ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်သည် 'သင်၏ ထမင်းစားကြွင်းဖြင့် ငါ အလိုမရှိ။'ဟု မဆိုမူ၍၊ "ပုဏ္ဏား။ အဦးသောဆွမ်းသည် လည်း ငါတို့အားသာလျှင် လျှောက်ပတ်၏။ ထက်ဝက်စားပြီးသော ဆွမ်းသည်လည်းကောင်း၊ စားကြွင်းဆွမ်း သည်လည်းကောင်း ငါတို့အား လျှောက်ပတ်သည်သာလျှင်တည်း။ ထိုစကားသည် သင့်မြတ်စွာ ပုဏ္ဏား။ ငါတို့ သည် သူတစ်ပါးတို့ ပေးဝေသောထမင်းကို မှီ၍ အသက်မွေးသောပြိတ္တာနှင့် တူ၏။"ဟု မိန့်တော်မူလို၍ 'ယဒဂတ္တော မဇ္ဈတော သေသတောဝါ၊ ပိဏ္ဍလဘေထ ပရဒတ္တုပဇီဝိ။

နာလံ ထုတိ နာပိ နိပစ္စဝါဒီ၊ တံဝါပိ ဓိရာ ဝေဒယန္တိ။ ။' ဟူသောဂါထာကို ရွတ်တော်မူ၏။ ထိုစကားကိုကြားသော ပုဏ္ဏားသည် 'အံ့ဖွယ်ရှိစွတကား။ မြတ်စွာဘုရားသည် 'ဓမ္မသာမိ'မည်သော မင်းဖြစ် လျက် 'ငါသည် သင်၏ထမင်းကြွင်းကို အလိုမရှိ။'ဟု မိန့်တော်မမူဘဲ ဤသို့သောစကားကို ဆိုပေသည်။"-ဟု ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ အိမ်တံခါး၌ရပ်လျက်

"အရှင်ဘုရား။ ကိုယ်တော်၏ သာဝကတို့ကို 'ဘိက္ခု'ဟူ၍ ဆိုကုန်၏။ အဘယ်ကျင့်ဝတ်ဖြင့် 'ဘိက္ခု'မည်ရာ သနည်း။"ဟု မေး၏။

ဤ လင်၊ မယား-၂ ယောက်တို့သည်ကား ကဿပမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်၌ 'နာမ်၊ ရုပ်'ဟူသော စကားကို ကြားနာဖူးသတတ်။ ထို့ကြောင့် နာမ်၊ရုပ်ကို မလွှတ်မူ၍

သဗ္ဗသော နာမရူပသ္မိံ၊ ယဿ နတ္ထိမမာယိတံ။

အသတာစ နသောစတိ၊ သဝေဘိက္ခုတိ ဝုစ္စတိ။ ။' ဟု ဟောတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ၂ ယောက်လုံးပင် အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်လေကုန်၏။

ဤပဉ္စဂပုဏ္ဏားကို ရည်၍ဆိုသည်။-ဟူလိုသော်။

ဥပဒေသ။ ။ ဤဝတ္ထုလာ ပုဏ္ဏားကဲ့သို့ လောက၌ အကြင်သူတော်ကောင်းတို့သည် လက်ဦး၊လက်ဖျား နည်း၊များမဆို ဒါနကို ပြုရာ၏။-ဟုပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၆၉

ပုဒ်ရင်း။ ။ သိကြားလာ၍ နတ်ရွာကိုအပ်သော်လည်း တပ်ခြင်းကို မကြံ။ အလှူခံကို ကိုယ့်ထံမသွေ ရောက်ပါစေဟု စိတ်နေရှိလျက် နီတိကျမ်းကို စွဲလမ်းမသင် စိတ်မဝင်သော အကိုရမင်းသား။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ နတ်ရွာသုခကို သိကြား လာ၍အပ်သော်လည်း တပ်မက်ခြင်းစိတ် မရှိသဖြင့် အလှူခံတို့အား ထံပါး မျက်မှောက် ရောက်ပါစေ။ ဟု စိတ်နေရှိ၍၊ လောကီအကြောင်းကိုဆိုရာ နီတိကျမ်းကို စွဲလမ်းမသင် စိတ်မဝင်သော အကိုရမင်းသား။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဥတ္တရမဓုရပြည်ကို အစိုးရသော မဟာသာဂရမင်း၏သားကား ဥပသာဂရမင်းသားတည်း။ ထိုမင်း၏ မိဖုရားကား ဥတ္တရာပထပြည်ကို အစိုးရသော မဟာကံသမင်း၏ သမီးဖြစ်သော ဒေဝဂမ္ဘာတည်း။

ထိုဒေဝဂမ္ဘာ၏သားတို့ကား ဝါသုဒေဝ၊ ဝါသုဒေဝ၊ ဗလဒေဝ၊ စန္ဒဒေဝ၊ သူရိယဒေဝ၊ အဂ္ဂိဒေဝ၊ ဝရုဏဒေဝ၊ အဇ္ဈန၊ ပဇ္ဈန၊ ဃဋ္ဌပဏ္ဍိတ၊ အကိုရ၊ ဤညီနောင် ၁ ကျိပ်တို့တည်း။ 'အဇ္ဈနဒေဝီ' မည်သော နှမနှင့်သော် ၁ ကျိပ် ၁ ယောက်တည်း။

ဤဝါသုဒေဝစသော ၁ ကျိပ်သောမင်းတို့သည် တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးစွာ၏။ များသောရဲမက်ဗိုလ်ပါ နှိုသည်ဖြစ်၍ ဇမ္ဗူဒီပါမြေအပြင်၌ အသိတဉ္စနပြည်အစ ခွါရာဝတီပြည်အဆုံးရှိသော ၆ သောင်း ၃ ထောင်သော မင်းနေပြည်တို့ကို တိုက်လှန်ဖျက်ဆီး သိမ်းယူလတ်သတည်း။ (နည်းတစ်ပါးကား ၆ သောင်း။ နည်းတစ်ပါးကား ၁၆၀၆၃ မြို့ဟု ဆို၏။)

ထိုမင်းတို့သည် အာဏာစက်ဖြင့် ထိုထိုမင်းများတို့ကို ပယ်၍ ခွါရာဝတီပြည်၌ နေကုန်လျက်၊ တိုက်လှန်၍ နုသော မြို့ပြတို့ကို ၁၀' စု စု၍ ၁ ကျိပ်သောညီနောင်တို့သည် ဝေကြဲလတ်သတည်း။ ၁ ကျိပ် ၁ ယောက်မြောက် သော 'အဇ္ဈနဒေဝီ' မည်သော နှမကိုမူကား မအောက်မေ့မိ။

ဝေစုပြုပြီးမှ အောက်မေ့မိသည်ဖြစ်သောကြောင့် အကိုရမင်းသားက "မဝေပြန်နှင့်တော့။ အကျွန်ုပ်သည် မင်းစည်းစိမ်ကို အလိုမရှိပြီ။ အစွမ်းသတ္တိအလျောက် ကုန်စလယ် ဖြည့်သာ နေပါမည်။ အကျွန်ုပ်အဖို့ဖြစ်သော ပြည်ရွာကို ထိုနှမ အဇ္ဈနဒေဝီအား ပေးပေတော့။ ကုန်စလယ်ပြုသော အကျွန်ုပ်အား မိမိတို့နေပုဒ်တိုင်းကား၌ အကောက်အယူများကိုသာ လွှတ်ပါကုန်။" ဟု ဆို၏။

၉ ပါးသော နောင်တော်တို့ကိုလည်း ထိုစကားကို နှစ်သက်ကုန်သည် ဖြစ်၍၊ "ကောင်းပြီ။ ညီတော် စိတ်ရှိတိုင်းပြုတော်မူလော့။" ဟုဆို၍ အကိုရမင်း၏အဖို့ဖြစ်သော မြို့ပြ၊ ပြည်ရွာတို့ကို အဇ္ဈနဒေဝီအား ပေး၏။ ထိုမင်းတို့သည် ခွါရာဝတီပြည်၌ချည်း နေကြကုန်၏။

အကိုရမင်းလည်း ကြာမြင့်စွာ ကုန်စလယ်ပြု၍ အသက်မွေးလျက် အလှူပေးခြင်း စသောကောင်းမှုကို ပြုတ်ဆောက်တည်၏။

ထိုအကိုရမင်းအား တစ်ယောက်သောအစေအပါးဖြစ်သော ကျွန်သည် တော်ဖြောင့်၏။ ကျိကြာဇာတို့၌ အောင်းစွာကြည့်ရှုလျက် အစီးအပွားကို ဖြစ်စေ၏။

အကိုရမင်းသားလည်း ထိုကျွန်၏ တော်ဖြောင့်ခြင်း၌ နှစ်သက်အားရသောကြောင့် တစ်ယောက်သော အမျိုးသမီးနှင့် ဆောက်နှင်း၏။ ထိုသတို့သမီးသည် မကြာမြင့်မီ ကိုယ်ဝန်တည်၍ ၁၀ လစေ့လျှင် ဖွားကာမူ၍ အမိသေခဲ့၏။ အကိုရမင်းသည် ထိုသူငယ်၏အဖဖြစ်သော ကျီစိုးအား ဥစ္စာပေး၍ မွေးမြူစေ၏။

ထိုသူငယ် အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် ထိုမင်းတို့၏ 'ဒါသော၊ နဒါသော' ဟူသောစကားဖြင့် 'ဤသူငယ်သည် အမိမူ သူကောင်း။ အဖမူကား ကျွန်။ ထိုကြောင့် 'ကျွန်' ဖြစ်မည်လော။ 'သူကောင်း' ဖြစ်မည်လော' ဟု ငြင်းခုံကြ၏။

အချို့သောသူတို့က 'လင်သည် မယားထက် ကြီးခဲ့လေသည် ဖြစ်သောကြောင့် အဖ ကျွန်ဖြစ်သော် သားလည်း ကျွန် ဖြစ်ကောင်း၏။' ဟု ဆိုကုန်၏။

အချို့သူတို့သည်ကား 'ယင်းသို့ မဖြစ်သင့်။ သားတို့မည်သည် အမိဝမ်း၌ ဖြစ်၏။ အမိသည် သားကြောင့် ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အမိ သူကောင်းဖြစ်လျှင် သားလည်း သူကောင်း ဖြစ်၏။' ဟုဆိုကုန်၏။

ထိုစကားကို ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မတတ်နိုင်ကြောင်းကို အဉ္စနဒေဝီ ကြားလေ၍၊ ဓနုပမာဖြင့် 'အကြင်နွားသူငယ်သည် အဖဖြစ်သော နွားပိုက်သို့ မလိုက်။ အမိဖြစ်သော နွားမသို့ လိုက်ကုန်ပြီ။ ထို့ကြောင့် အမိ သူကောင်းဖြစ်လျှင် သားလည်း သူကောင်း ဖြစ်ထိုက်၏။' ဟု ဆုံးဖြတ်၍ ထိုသူငယ်ကို သူကောင်း ဖြစ်စေ၏။

ထိုသူငယ်တုံ့ 'အမိကား သူကောင်း ဟူ၏။ အဖ ကျွန်ဖြစ်သည်။' ကို ရှက်စနိုး၍ ထိုအရပ်၌ မနေဝံ့သောကြောင့်၊ ရောရဝပြည်သို့ ပြေးလေ၍၊ ထိုပြည်၌ အပ်လျှိုသမား၏သမီးကို မယားပြု၍၊ အပ်လျှိုသောအမူဖြင့် အသက်မွေး၍ နေ၏။

ထိုအခါ ရောရဝပြည်၌ 'အသေယုသူဌေး' ဟု ရှိ၏။ ထိုသူဌေးသည် ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားတို့အား လည်းကောင်း၊ သူဆင်းရဲ၊ ခရီးသွားတို့အား လည်းကောင်း၊ 'ယာစကာ၊ ဝန်ဗွက' ဟူသော ဖုန်းတောင်းယာစကာတို့အား လည်းကောင်း များစွာသောအလှူဝတ်ကို မပြတ်ဆောက်တည်၏။

'ယာစကာ' ဟူသည်ကား 'တိတ်တိတ်သာ တောင်းစားသည်' ကို ဆိုသတည်း။ 'ဝန်ဗွက' ဟူသည်ကား အခြင်းအရာတို့၌ ရေရွတ်၍ ဘိသိက်မကုန်လျှောက် တောင်းသည့်သူကို ဆိုသတည်း။

ထိုအခါ အလှူခံတို့သည် အသေယုသူဌေးအိမ်ကို မသိ၍ ယခင်အပ်လျှိုသမားကို "အသေယုသူဌေးအိမ် အဘယ်မှာနည်း။" ဟု မေးကုန်၏။

အပ်လျှိုသမားသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာသောစိတ်ဖြင့် လက်ယာလက်ညှိုးကို ချီ၍ "ထိုအိမ်သည် အသေယုသူဌေးအိမ်တည်း။ သင်တို့သွားလေကာမူ ထိုသူဌေးလူအပ်သော ဝတ္ထုကို ရလတ္တံ့သတည်း။" ဟု ညွှန်လိုက်၏။

ထိုအပ်လျှိုသမားသည် တစ်ခုသောအနာဖြင့် သေခဲ့သော် သူဆင်းရဲတို့အား သူဌေးအိမ်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြဖူးသော ကောင်းမှုအကျိုးအားဖြင့် တစ်ခုသောသံပြင်၌ရောက်လာသော ပညောင်ပင်ကြီး၌ တန်ခိုးကြီးသော ရုက္ခစိုးနတ်မင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုနတ်သား၏ လက်ယာလက်သည်ကား ခပ်သိမ်းသောအလိုရှိတိုင်းပေးစည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပေးနိုင်၏။

တစ်ယောက်သောယောက်ျားသည်လည်း ထိုအသေယုသူဌေး၏ အလှူဝတ်၌ စီရင်လေ၏။ ထိုယောက်ျားက သူယုတ်ဖြစ်သောကြောင့် သဒ္ဓါခြင်း မရှိ။ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို မယုံကြည်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူ ရှိ၏။ ကောင်းမှုပြုသော်

အလှည့် မရှိမသေ။ ထိုယောက်ျားသည် များမကြာမီ သေခဲ့သော် ရုက္ခစိုက်ရေးနတ်မင်းနေသော ပညောင်ပင်နှင့် နီးမဝေး တစ်ခုသောအရပ်၌ ပြိတ္တာ ဖြစ်လေ၏။

အသေယူသူဌေးလည်း ထိုအဖြစ်မှ စုတေခဲ့သော် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ သိကြားမင်းနှင့်အတူ နတ်အဖြစ်ကို ရလေ၏။

အခါတစ်ပါး၌ အင်္ဂုရမင်းသားသည် ၅၀၀ သောလှည်းတို့၌ ကုန်စလယ်တင်၍၊ တစ်ယောက်သော ထုန်သည်ပုဏ္ဏားနှင့် တစ်ပေါင်းတည်း ပေါင်းကြ၍ ကုန်ပြုအံ့သောငှာ သွားကြရာ၊ ခရီးမှား၍ သဲပြင်သို့ ရောက်ကြလေလျှင် နေ့၊ ည၌ များစွာနှင့်ကြသော် ရေ၊မြက် စသောမျိုးရိက္ခာတို့ ကုန်ခဲ့၏။ အင်္ဂုရမင်းသားသည် ငြင်း ၎င်း စီးတို့ဖြင့် အရပ် ၎င်း မျက်နှာသို့ သွားစေ၍ ထိုသဲပြင်၏အဆုံးကို ကြည့်စေသော် အဆုံးအစကို မမြင်ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ ရုက္ခစိုက်ရေးနတ်မင်းသည် မြင်၍၊ အင်္ဂုရမင်းသည် ရှေး မိမိ ဘဏ္ဍာစိုက်သားဖြစ်စဉ်က ပြုဖူးသော ကျေးဇူးကို အောက်မေ့၍၊ ‘ငါသည် ယခု ဤကုန်သည်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ခြင်းငှာ အပ်၏။’ ဟု မိမိနေသော ပညောင်ပင်ကို မြင်အောင်ပြုပေ၏။

ပညောင်ပင်သည်ကား ထူသိပ်စွာသော အခက်၊အရွက်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ငြိမ်းအေးစွာသောအရိပ် ရှိ၏။ မြစ်ဖျဉ်း ၁၀၀၀ တို့ဖြင့် တင့်တယ်၏။ အမြင့်ကား အရင်းမှ အညွန့်တိုင်အောင် ၎င်း ယူဇနာ ရှိ၏။ အကျယ်အားဖြင့် အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်လည်း ၎င်း ယူဇနာနှင့်နှင့် ရှိ၏။ အဝန်းညီစွာ တင့်တယ်၏။ နတ်သစ်ပင်ဖြစ်သော ကြောင့် နတ်တို့မြင်စေလိုမှ မြင်ရသတည်း။

အင်္ဂုရကုန်သည်ကြီးလည်း ပညောင်ပင်ကို မြင်လျှင် ဝမ်းမြောက်၍၊ ပညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် လှည်းတပ် ချ၍ နေကြ၏။

ရုက္ခစိုက်ရေးနတ်မင်းလည်း လက်ယာလက်ကို ဆန့်၍ အောက်သို့ ညွှန်လျှင်၊ နတ်မင်း၏လက်ညှိုးမှ ကြီးလှစွာသော ရေအယဉ်ထွက်၍ မြစ်ချောင်းဖြစ်လျက် ကုန်သည်တို့ကို ရေဖြင့် ဝစေ၏။ ထိုနောက် လှည်းကုန်သည်တို့အား အကြင်အကြင် အလိုရှိ၏။ ထိုသူတို့ အလိုရှိတိုင်းကို နတ်မင်းကြီးသည် လက်ညှိုး ညွှန်ကာညွှန်ကာလျှင် ပေးပေ၏။

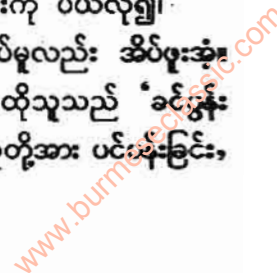
လူများတို့ ထမင်း အစရှိသော အထူးထူးသောအလို ပြည့်စုံ၍ ပင်ပန်းခြင်း ငြိမ်းပြီးသောအခါ၊ ပုဏ္ဏားမိုက်အား စကောင်းစွာသော ဤသို့သောအကြံသည် ဖြစ်လာ၏။

‘ငါတို့သည် ဥစ္စာပစ္စည်းကို အလိုရှိသောကြောင့် ဤအရပ်မှသည် ကမ္ဘောဇပြည်သို့ သွားအံ့သည်။ ယခုသော် သွားခြင်း၌ ပင်ပန်းလှည့်ကာ ဤနတ်ကို တစ်ခုသောဥပါယ်တံမျှဖြင့် ယူ၍၊ လှည်း၌တင်၍ ငါတို့နေရာအရပ်သို့ ပြန်ရသော် ကောင်း၏။’ ဟု ကြံပြီး၍၊ ထိုကြံသောအကြောင်းကို အင်္ဂုရမင်းသားအား ကြားလိုသည်ဖြစ်၍၊

“အရှင်အင်္ဂုရ။ ငါတို့သည် စည်းစိမ်ဥစ္စာကို လိုချင်သောကြောင့် အရင်းအနှီးယူ၍ ကမ္ဘောဇပြည်သို့ သွားကြမည်ပြုသည် မဟုတ်လော။ ယခု ဤနတ်သားသည်တစ်မူကား ငါတို့အလိုရှိလျှင် အလိုရှိတိုင်း ပေးစွမ်းနိုင် သည်ဖြစ်သောကြောင့် ဤနတ်သားကို ယူ၍ သွားပါရစေ။ အကယ်၍ ဤနတ်သားသည် အကြည်အသာ ခေါ်ပင့်၍ မလိုက်လျှင်၊ ငါတို့အစွမ်းဖြင့် နှိပ်စက်ဆောင်ယူ၍၊ လှည်းထက် တင်၍ ငါတို့နေရာ ၌ ရာဝတီပြည်သို့ ပြန်ကုန်အံ့။” ဟု ဆို၏။

အင်္ဂုရမင်းသည်ကား သူတော်ကောင်းတရား၌တည်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ထိုစကားကို ပယ်လို၍၊

“ပုဏ္ဏား။ အကြင်သူသည် အကြင်သစ်ပင်၏အရိပ်၌ နေမူလည်း နေဖူးအံ့။ အိပ်မူလည်း အိပ်ဖူးအံ့။ ထိုသူသည် ထိုသစ်ပင်၏အခက်ကို မချိုးဖဲ့ မဖျက်မဆီးရာ။ အကယ်၍ ဖျက်ဆီးမိအံ့။ ထိုသူသည် ‘ခင်နှုန်း ဖြစ်မှားသော သူယုတ်’ မည်၏။ အကြင်သစ်ပင်သည် ငြိမ်းသောအရိပ်ဖြင့် ခရီးသွားသောသူတို့အား ပင်ပန်းခြင်း၊

ပူအိုက်ခြင်းတို့ကို ဖျောက်ပေ၏။ ထိုသစ်ပင်အား ညစ်ညူးသောစိတ်ဖြင့် ပြုန်းတီးခြင်းကို မကြံရာ။ အသက်ရှိသော သတ္တဝါကိုကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း။

“ဤနတ်မင်းသည် သူတော်ကောင်းအရာ၌ တည်လျက် ငါတို့အား ဆင်းရဲခြင်းကိုဖျောက်၍ ကြီးစွာသော ကျေးဇူးကို ပြုပေသည်။ ထိုနတ်မင်းအား အနည်းငယ်သောအပြစ်ကိုမျှ မကြံရာ။ ထိုနတ်မင်းကို ရိုသေကျိုးနွဲ့စွာ ပူဇော်သတ္တိကုသော ပြုအပ်ချေသည်။” ဟုဆို၏။

ပုဏ္ဏားလည်း အကိုရစကားကို ကြားသော် အမျက်နိုင်ငံသို့လိုက်၍ မကောင်းရာ၌သာ မိမိစိတ်ကို အပြစ် ထားလျက်

“အကျိုးရှိရာမှာသာ လိုရင်း ဖြစ်သည်။ အကြင်သူသည် အကြင်သစ်ပင်၌ အိပ်နေငြားသော်လည်း ထိုသစ်ပင်သည် အိမ်တိုင် အစရှိသည်၌ အရာဝင်၍ အလိုရှိသော် ထိုသစ်ပင်ကို လှဲယူကောင်းတော့သည်။ အကိုင်းအခက်၌ကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း။ ပိုင်းဖြတ် ကောင်းတော့သည်သာ။” ဟု ဆို၏။

ပုဏ္ဏားဆိုသောစကားကို ကြားသော် အကိုရမင်းသားလည်း သူတော်ကောင်းတရား၌ ချီးမြှောက်လိုသည် ဖြစ်၍ ပုဏ္ဏားအား မြစ်အံ့သောငှာ ဤသို့ဆိုပြန်၏။

“ပုဏ္ဏား။ အကြင်သူ၏အိမ်၌ တစ်ည၌မျှလည်း တည်းခိုနေရဖူးအံ့။ ထိုသူ၏အထံမှ အနည်းငယ်သော ထမင်း အစရှိသောအစာကို သော်လည်း စားရဖူးအံ့။ ထို ကျေးဇူးပြုသောသူ၏ ပျက်စီးခြင်းကို မကြံအံ့။ သူပြုသောကျေးဇူးကို သိတတ်သောသူကို ဘုရား အစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည် ‘မြတ်သောသူ၊ ပညာ ရှိသောသူ’ ဟူ၍ ချီးမွမ်းကုန်၏။

“အကြင် တစ်ယောက်သောသူ၏အိမ်၌ တစ်ည၌မျှ တည်းခိုနေရဖူး၏။ ထမင်း အစရှိသော စားဖွယ်တို့ဖြင့် ကျွေးမွေးဖူး၏။ ထိုအိမ်ရှင်အား မကောင်းသောစိတ်ဖြင့် ဖျက်ဆီးခြင်းကို မအောက်မေ့ရာ။ သူ့ကို မညှဉ်းဆဲသော လက် ရှိသောသူသည် ခင်ပွန်းပြစ်မှားသောသူကို လောင်စေ၏။ သူ၏ပျက်စီးခြင်းကို မပြုသောသူသည် ‘အကျိုး မရှိသော ပြစ်မှားသောခင်ပွန်းကို လောင်စေသည်။’ မည်၏။

“အကြင်သူသည် မိမိအား မကောင်းသည်ကို မပြုသော၊ အပြစ်မှစင်ကြယ်သော၊ အပြစ် မရှိသောသူထံ ပြစ်မှား၏။ ထိုသူ၏ ဒေါသစိတ်ဖြင့်ပြုသော မကောင်းကျိုးသည် ထိုသူယုတ်သို့သာလျှင် ရောက်လေ၏။ ‘သူတစ်ယောက်ကို ထိစေအံ့။’ ဟု လေကြေမှနေ၍ လေညာသို့ မြေမှုန့်တို့ကို လွှင့်လိုက်အံ့။ ထိုမြေမှုန့်သည် လွှင့်သောသူသို့သာလျှင် ပြန်သကဲ့သို့တည်း။

“အကြင်သူသည် သူတော်ကောင်းအဖြစ်ဖြင့် တစ်ယောက်သောသူအား ကျေးဇူးကို ပြု၏။ နောက်အခါ ထိုသူကျေးဇူးကို ခံသောသူသည် မိမိအားပြုသော ကျေးဇူးကို မအောက်မေ့ဘဲ ထိုသူအား ဖျက်ဆီးခြင်း၊ ညှဉ်းဆဲ ခြင်းကို ပြုငြားအံ့။ ထိုသူကျေးဇူးကို ပြုတတ်သော၊ စိုသောလက်ဝါး ရှိသောသူကို ပြစ်မှားတတ်သော ခြောက်သော လက်ဝါးရှိသောသူယုတ်သည် ဤပစ္စုပ္ပန်၌ဖြစ်သော ချမ်းသာကိုလည်းကောင်း၊ နောင်သံသရာ၌ဖြစ်သော ချမ်းသာကိုလည်းကောင်း ခံစားရခြင်း မရှိ။” ဟု ဆိုလေ၏။

ဤသို့လျှင် အကိုရသည် သူတော်ကောင်းတရားနှင့်လျော်စွာ ဆိုလတ်သော်၊ ပုဏ္ဏားသည် တစ်ပါးဆိုရာ မရှိသည်ဖြစ်၍ ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

ထိုအခါ နတ်သားသည် ကုန်သည် ၂ ယောက်တို့ ဆိုကြသောစကားကို ကြား၍ ပုဏ္ဏားအား အမျက်ထူစွာ ကုန်ငြားသော်လည်း အပြစ်ကိုမပြုလောဘဲ၊ ‘ဆိုနှင့်စေဦး။ ပုဏ္ဏားယုတ်အား ပြုအပ်သောအမှုကို နောက်မှ သိစေအံ့။’ ဟု ကြံ၍၊ မိမိအား သူတစ်ထူးနှိပ်စက်၍ မနိုင်သောအကြောင်းကို ပြလိုသောကြောင့်

“ပုဏ္ဏား။ စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့ သော်လည်းကောင်း၊ သိကြားမင်းစသော နတ်တို့ သော်လည်းကောင်း တန်ခိုးကြီးပြားသော်လည်း ငါ့အား ဖျက်ဆီးအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်။ ရုက္ခစိုးနတ်ဖြစ်သော ငါသည် ရှေးပုညကြောင့် ကြီးမြတ်သောတန်ခိုး ရှိ၏။ ဝေးစွာသောအရပ်သို့ သော်လည်း ခဏချင်းရောက်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏။ ထိုမျှသာ မဟုတ်။ ကိုယ်၏အရောင်အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ကြီးစွာသောခွန်အား ရှိ၏။ အဘယ်သူသည် ငါ့အား ဥပါယ် တံမျှဖြင့် နိုင်နင်းအောင် တတ်နိုင်အံ့နည်း။” ဟု ဆို၏။

ထိုသို့ နတ်ဆိုသော အခြားမဲ့၌ အကိုရလည်း မိမိထင်မှတ်သည့်အတိုင်း နတ်မင်းအား မေးမြန်းပြောဆိုလို၍ ‘ပဏိတေ သဗ္ဗယော ဝဏ္ဏော၊ ပဉ္စဓာရော မဓုဿဝေါ။ နာနာရသာ ပဝ္ဂရန္တိ၊ မညေဟန္တံ ပုရိန္ဒဒံ။’ ဟူသောဂါထာကို ရွတ်၏။

ထိုဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကား

“တန်ခိုးကြီးမြတ်သော နတ်မင်း။ ရွှေဖြင့်ပြီးသော၊ ရွှေတုံးဖြစ်သော အရှင်နတ်မင်း၏လက်တော်သည် အထူးထူးသော ဘောဇဉ်စသည်ကို ပေးပေတတ်၏။ ထို့ကြောင့် အရှင်နတ်မင်းကို ‘အလှူလက်ဦး ပေးကြူးစွာသော သိကြားနတ်မင်း’ ဟု အကျွန်ုပ် မှတ်၏။” ဟု ဆို၏။

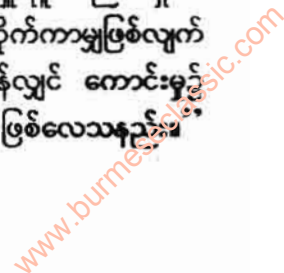
နတ်သားသည် “အကိုရ။ အကျွန်ုပ်သည် ဝေဿဝဏ္ဏ စသော ဂန္ဓဗ္ဗတို့သည်လည်း မဟုတ်ပေ။ အလှူလက်ဦး ပေးကြူးသော သိကြားနတ်မင်းလည်း မဟုတ်ပေ။ ရောရဝပြည်မှ စုတေခဲ၍ ဤသံပြင် သောင်ပင်၌ဖြစ်လာသော ရုက္ခစိုးနတ်တည်း။” ဟု ဆိုပေ၏။

ထိုအခါ အကိုရမင်းက “သင်နတ်မင်း။ လူဖြစ်သောအခါ အသို့သောကောင်းမှုကို ပြုခဲ့သောကြောင့် ဤနတ်စည်းစိမ်ကို ရလေသနည်း။ အကျွန်ုပ်အား ကြားတော်မူပါ။” ဟု မေးပြန်၏။

နတ်မင်းလည်း “အရှင်အကိုရ။ အကျွန်ုပ် ရှေးလူဖြစ်သောအခါ ရောရဝပြည်၌ ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကို ရခဲ့သော နှင့်စွာသော အပ်လျှိုခဖြင့်သာ အသက်မွေးရသော သူဆင်းရဲ ဖြစ်ရ၏။ အကျွန်ုပ်အိမ်သည် အသေယုသူဌေးအိမ်နှင့် နီးစေး မျှော်ခါမျှသောအရပ်၌ ရှိသည်ဖြစ်၏။ ထိုသူဌေးကား များစွာသောစည်းစိမ် ရှိ၏။ ဒါန စသော ထောင်းမှုကို မပြတ်ဆောက်တည်၏။

“သူတောင်းစားတို့သည် ‘အသေယုသူဌေးအိမ် အဘယ်မှာနည်း။’ ဟု အကျွန်ုပ်ထံ လာ၍ မေးမြန်းကုန်သော် အကျွန်ုပ်လည်း လက်ယာလက်ကိုချီလျက် လက်ညှိုးညွှန်၍၊ ‘အို-အရှင်တို့။ ထိုအိမ်သည် အသေယုသူဌေး၏ အိမ်တည်း။ ဤခရီးဖြင့် သွားလေလော့။ သူဌေးသည် အလှူဝတ်ကို ကောင်းစွာဆောက်တည်၏။ ထိုအိမ်သို့ ဆောက်သော် အရှင်တို့အား လှူဖွယ်တန်းဖွယ်တို့ကို လှူလတ္တံ့သတည်း။’ ဟု ပြလိုက်ပေးသတည်း။ ထိုသို့ ပြည်လင်သဒ္ဒါသော စိတ်ဖြင့် ဖုန်းတောင်းယာစကာတို့အား လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြလိုက်ဖူးသောကြောင့် ဤနတ်အဖြစ်ကို ရ၏။ အကျွန်ုပ်လက်သည် အလိုရှိတိုင်းသော စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ပေးနိုင်သည် ဖြစ်၏။ အကျွန်ုပ်လက်သည် အထူးထူးသော အမြိန်အရသာ အဖျော်ယမကာတို့ကို အလိုရှိတိုင်း ထွက်စေ၏။ ထိုသို့ အလိုရှိတိုင်း ပေးစွမ်းနိုင်သည်ကား သူဆင်းရဲတို့အား ညွှန်၍ပြသော ကုသိုလ်ကံကြောင့်လျှင်တည်း။” ဟု ဆို၏။

အကိုရလည်း “အရှင်နတ်မင်းသည် မိမိလက်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ အလှူခံတို့အား လှူရဖူးသည် မရှိဘဲ၊ နှစ်စဉ်ပေး၏အလှူကိုသာ ကြည်ညိုစွာ သဒ္ဒါသောစိတ်ဖြင့် လက်ညှိုးညွှန်၍ အလှူခံတို့အား ပြလိုက်ကာမျှဖြစ်လျက် ထိုထောင်းမှုအားဖြင့် ဤသို့ အလိုရှိတိုင်းဖြစ်စေနိုင်သော အကျိုးကို ရတုံသေး၏။ အလွန်လျှင် ကောင်းမှု၌ လှူလျှော်သော၊ မိမိလက်ဖြင့် အလှူပေးသော အသေယုသူဌေးသည်ကား အဘယ်အရပ်၌ ဖြစ်လေသနည်း။”

နတ်မင်းလည်း “သူဌေး၏ ဖြစ်ရာအရပ်ကို အကျွန်ုပ် မသိနိုင်။ သို့သော်တစ်မူကား နတ်တို့၏အစဉ်
ဝေးသို့ သွားရာဝယ် ‘အသေယုသူဌေးသည် သိကြားမင်းနှင့်အတူ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေပြီ။’ ဟူ
ဝေသဝဏ်နတ်မင်းကြီး ဆိုသောစကားကိုသော်ကား ကြားခဲ့၏။” ဟုဆို၏။

အင်္ဂုရလည်း ကောင်းမှု၌ ချီးမြှောက်လိုသည်ဖြစ်၍

“ကောင်းမှု ဟူသည်ကို အလွန်လျှင် ပြုအပ်စွာကား။ မိမိအစွမ်းအားလျော်စွာ ဥစ္စာပစ္စည်း နည်းသော်လည်း
နည်းလျောက်၊ များလျှင် များလျောက် ပြုအပ်သည်သာလျှင်တည်း။ အလှူခံတို့အား အလှူပေးသောသူ၏အိမ်ထဲ
ညွှန်လိုက်ကာမျှဖြင့် နတ်ဖြစ်၏။ ဤသို့ အလိုရှိတိုင်းသောစည်းစိမ်ကို ပေးစွမ်းနိုင်သော နတ်မင်း၏လက်ထက်
မြင်သော အဘယ်မည်သောပညာရှိသည် နောင်သံသရာ၌ မိမိ၏ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်အံ့သော အလှူပေးခြင်း စသည်တို့ကို
မပြုဘဲ ရှိလှည့်အံ့နည်း။ ပညာရှိသောသူသည် မိမိ၏ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်အံ့သောကောင်းမှုကို အလွန်လျှင်
ပြုအပ်လှစွာ၏။” ဟု ဆို၏။

ဤသို့လျှင် အင်္ဂုရသည် ‘ဒါနဒဿာမိ’ ဟူသော ဝန်ခံခြင်းဖြင့် ‘အကျွန်ုပ်သည် ပေးလှူလေအံ့။’ ဟုဆိုသော
စကားကို ကြား၍ နတ်လည်း အလွန်ဝမ်းမြောက်စွာလျက်

“အရှင်သည် အလှူပေးလေလော့။ အကျွန်ုပ်လည်း အရှင် အလှူပေးရာ၌ အဖော်သဟဲ ဖြစ်ပါအံ့။ အလှူ
အား အထောက်အပံ့ ဖြစ်လတ္တံ့သတည်း။ ထိုအလှူဝတ္ထုတို့၏ မယုတ်အံ့သောအကြောင်းကို အကျွန်ုပ် မမေ့
သတည်း။” ဟု ဆိုပေ၏။

ဤသို့ အင်္ဂုရအား နတ်မင်းသည် အလှူပေးခြင်း၌ အားထုတ်စေပြီးသော်၊ ယုတ်မာသော မကောင်းသော
ပုဏ္ဏား၏ ကုန်စလယ်ကို နတ်၏တန်ခိုးဖြင့် အကြွင်းမရှိ ကွယ်စေပြီး၍ ထိုပုဏ္ဏားကို ကြောက်လန့်အောင် ခြိမ်းခြောက်
လျက်၊

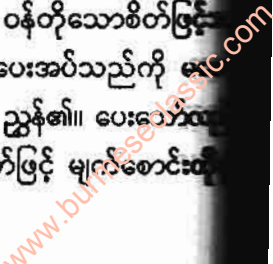
“ဟယ်-မကောင်းစွာသော ပုဏ္ဏား။ ‘နတ်ကို နင်၏အစွမ်းဖြင့် နှိပ်နင်း၍ ယူဆောင်မည်။’ ဟူ၍ ဆိုသည်
နင် ကိုယ်ရမ်း မသိသေးလော။” ဟု ဆို၏။

ထိုသို့ နတ်သား ခြိမ်းခြောက်လာလတ်သော် ပုဏ္ဏားသည် အလွန်ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်လျက် ဆို
မရှိသည်ဖြစ်၍ တိတ်တိတ်နေ၏။

အင်္ဂုရလည်း အထူးထူးသောအခြင်းအရာတို့ဖြင့် ဘေးမရှိခြင်းကို တောင်းပန်၍၊ ပူဇော်သက္ကာ ဖြစ်စေ
နတ်က သည်းခံပြီးသော်၊ ကွယ်လေသောဥစ္စာတို့ကို အတိုင်းဖြစ်စေ၍၊ မိုးသောက်လတ်သော် အင်္ဂုရလည်း
နတ်မင်းကို ဗိမာန်သို့တက်စေ၍ နတ်မင်းကိုပန်ခဲပြီးလျှင် ထိုအရပ်မှ ထွက်သွားလေသော်၊ မနီးမဝေးသောအရပ်
တစ်ယောက်သောပြိတ္တာကို မြင်၍ ထိုပြိတ္တာ ပြုခဲ့ဖူးသောမကောင်းမှုကို မေး၏။

ပြိတ္တာလည်း မိမိပြုခဲ့ဖူးသော မကောင်းမှုကို ပြောပေ၏။

“အကျွန်ုပ်ကား အလှူခံလာလတ်သည်ကို ကွယ်ရာ၌ အံ့သွားကြိတ်လျက် မျက်မှောင်ချီ၍ ရန်ရွံ့လျက်
အလှူဝတ်၌စီရင်စေရန် အရှင်က စေခန့်၍ လှူပါသော်လည်း ဝမ်းမြောက်ခြင်း မရှိ။ ဝန်တိုသောစိတ်ဖြင့်
ပေး၏။ အလှူတင်းကုပ်မှ မပြေးမပုန်းသော်လည်း ထ၍ မပေးမလှူ။ လက်ဖြင့်ကိုင်၍ ပေးအပ်သည်ကို
ညွှန်ကာသာ ပြ၏။ ညွှန်တုံသော်လည်း လက်ကောက်တစ်ကျစ် လက်ကိုကွေး၍၊ ကုတ်၍သာ ညွှန်၏။ ပေးသောသူ
မျက်မှောင်ချီ၍၊ အမှောင်ကြုတ်ကြုတ်ပြု၍ ပေး၏။ အံ့သွားခဲ့လျက် မကြည်မညိုသောစိတ်ဖြင့် မျက်စောင်းထိုး

ဧည့်မညွတ်သောမျက်စိဖြင့်သာ ကြည့်၏။ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်၏ ခြေညှိ၊ လက်ညှိတို့သည် တွန်ကုပ်ကောက်ကျစ်
လိမ်လစ်လျက် အကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာ၊ ခံတွင်းတို့သည်လည်း ခပ်ရွံ့စောင်းပင်း အရပ်ဆိုးရွားစွာ ဖြစ်၏။ အပုပ်
အရေတို့သည်လည်း မျက်စိတို့မှ မပြတ်ယိုစီးသတည်း။” ဟု ဆိုပေ၏။

အင်္ကျီရလည်း ထိုစကားကိုကြား၍ ပြိတ္တအား အပြစ်တင်ပြီးလျှင်၊ အသေယုသူဌေးကို အပြစ်တင်ပြန်
လို၍

“ဤအသေယုသူဌေးမူလည်း အသို့မူ၍၊ သူတစ်ပါးကို ယုံစား၍ စီရင်စေဘိသနည်း။ ပညာရှိတို့သည်
ကြည်လင်စွာသောစိတ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်စီရင်၍ မိမိလက်ဖြင့်သာ အလှူကို ပေးကုန်မြဲ။ အလှူဝတ္ထု ရှာမှီးခြင်း၌လည်း
တိုယ်တိုင်လျှင် ရှာမှီးအပ်၏။ သူတစ်ထူးကို စီရင်စေခြင်းသည် သူတော်ကောင်းကို ရခဲသည်ဖြစ်သောကြောင့်
ပျောက်ပျက်စေအံ့သော အကြောင်းလျှင်တည်း။”

ဤသို့ အင်္ကျီရသည် အသေယုသူဌေးအား ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်၍ မိမိကျင့်ဝတ်ကို ပြလိုသောငှာ

“ငါ ကြံအောက်မေ့သည်ကား ဤအရပ်မှသည် ဒွါရာဝတီပြည်သို့ရောက်မူကား သံသရာ၌ ချမ်းသာကို
ဆောင်ပေတတ်သော အလှူဝတ်ကို အမြဲဆောက်တည်အံ့။” ဟု ဆိုပြီးလျှင်၊ ထိုအရပ်မှ ပြန်ခဲ့၍ ဒွါရာဝတီပြည်သို့
ရောက်လျှင် မပြတ်မစဲသောအလှူဝတ်ကို ဆောက်တည်လေ၏။

နောက်သောအခါ အလှူတင်းကုပ်၌ အလှူခံ အရောက်နည်းကုန်၏။

ထိုသို့ အလှူခံ အရောက်နည်းသည်ကို မြင်၍ မိမိအလိုရှိတိုင်း မပေးရရကား မပြတ်မလပ်လှူလိုသောစိတ်
ရှိသည်ဖြစ်၍ အလှူ၌ စီရင်သောသူတို့ကို ဤသို့ဆို၏။

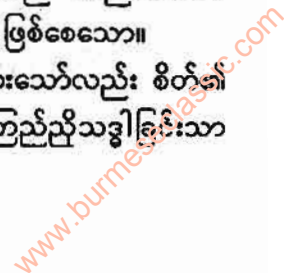
“အချင်းတို့။ သူတော်တကာတို့သည် ငါ့အား ‘အင်္ကျီရမင်းသားသည် စည်းစိမ်ချမ်းသာ၊ အခြံအရံနှင့်လည်း
ပြည့်စုံ၏။ များစွာသော အလှူပေးခြင်း၌လည်း ဆောက်တည်ရ၏။ ထိုသို့ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အသုံးအဆောင်၏
ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ အလှူကြီးကို မပြတ်ဆောက်တည်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း ချမ်းသာစွာ
အိပ်ရပြီတကား။’ -ဟု ဆိုကုန်၏။ ငါသော်တစ်မူကား အိပ်လည်း ဆင်းရဲ၏။ နိုးလည်း ဆင်းရဲ၏။ အဘယ်ကြောင့်
နည်းဟူမူ အလှူခံတို့သည် အရောက်နည်း၏။ ငါအလိုရှိတိုင်း မလှူရ။ ထို့ကြောင့် ငါ့အား စိတ်၏ချမ်းသာခြင်းသည်
မဖြစ်။” ဟု ဆို၏။

သိဒ္ဓကလုလင်လည်း ထိုစကားကို ကြား၍၊ အလှူပေးခြင်း၌ အင်္ကျီရမင်း၏ စေတနာထက်သန်သည်ကို
ထင်ရှားဖြစ်စေလို၍

“အရှင်အင်္ကျီရ။ တာဝတိံသာကိုအစိုးရသော သိကြားမင်းသည် ‘အရှင်အင်္ကျီရအား ငါ ဆုပေး၏။
ကြိုက်သောဆုကို ယူလော့။’ ဟု အကယ်၍ ဆိုလာသော်၊ အရှင်စိတ်တော်ဝယ် အဘယ်ဆုကို ယူအံ့နည်း။” မေး၏။
အင်္ကျီရမင်းလည်း မိမိယူအံ့သောဆုကို သိစေလို၍၊

“သိဒ္ဓက။ အကယ်၍ တာဝတိံသာကိုအစိုးရသော သိကြားမင်းသည် ငါ့ကို ဆုပေးလာသော် ငါယူအံ့သော
ဆုကား၊ ‘အရှင်သိကြား။ နံနက်နေထွက်လျှင် နတ်၌ဖြစ်သော အစာတို့သည်လည်း ဖြစ်စေကုန်သတည်း။
အလှူခံဖြစ်သော သီလဝန်၊ ဝုဏ္ဏဝန်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဖုန်းတောင်းယာစကာတို့သည် လည်းကောင်း
အမြဲအလှူခံလာသည်ဖြစ်စေသော။ အလှူဝတ္ထုတို့သည် လည်းကောင်း ပေး၍မကုန်သည် ဖြစ်စေသော။

“ထိုအလှူခံတို့တွင် တစ်ယောက်ယောက်သောသူ၌ မကြည်ညိုဖွယ်အာရုံကို မြင်ငြားသော်လည်း စိတ်၏
တွန်တိုခြင်းဖြင့် ထိုအာရုံ၌ မယူမိသည်ဖြစ်၍ နှမြောခြင်းနောင်တ မဖြစ်ဘဲ ထိုအလှူ၌ ကြည်ညိုသဒ္ဓါခြင်းသာ
ဖြစ်စေသော။

“အကျွန်ုပ်အား ဤသို့သော သဒ္ဒါခြင်းနှင့်တကွ၊ ‘ဓမ္မိယာလဒ္ဒဝတ္ထုသမ္ပဒါ=ပေးကမ်းအပ်သော အလှူဝတ္ထု ၁၀ ဖြာ၏ ပြည့်စုံခြင်း။ ဒက္ခိဏယျသမ္ပဒါ=အလှူခံ၏ ပြည့်စုံခြင်း။ စေတနာသမ္ပဒါ=နောင်တမရှိ ကြည်ညိုစွာသော စေတနာ၏ ပြည့်စုံခြင်း။’ ဤ ၃ ပါးတို့သည်လည်း ဖြစ်စေသော။

“သိဒ္ဓက။ သိကြားမင်းသည် ငါ့အား ဆုပေးငြားအံ့။ ဤမျှသောဆုတို့ကိုသာ ယူအံ့။” ဟုဆို၏။

ထိုအခါ ‘သောဘဏ’ မည်သောသူတစ်ယောက်သည် အင်္ဂုရကို

“အရှင်အင်္ဂုရ။ အရှင်သည် နီတိကျမ်းကို နှလုံး မသွင်းပါသောကြောင့်သာ ဤသို့ ဆိုလေသည်။” ဟု ဆို၍၊

‘နသဗ္ဗဝိတ္တာနိ ပရေ ပဝေဇ္ဇေ၊ ဒဒေယျဒါ နဉ္စ ဓနဉ္စ ရက္ခေ။

တသ္မဟိ ဒါနာ ဓနမေဝ သေယျော၊ အဘိပ္ပဒါနေန ကုလာ နဟောန္တိ။ ။’ ဟူသောဂါထာဖြင့်

“အရှင်အင်္ဂုရ။ အိမ်ရာထောင်သောလူတို့ဘောင်၌ နေထိုင်သောသူသည် အသက်ရှိသောဥစ္စာ၊ အသက် မရှိသောဥစ္စာတို့ကို သူ့အား အကုန်မပေးအပ်။ အဓိပ္ပာယ်ကား အိမ်၌နေသောသူတို့သည် ဥစ္စာတို့ကို ၄ စု စု၍ ၂ စုကို အရောင်းအဝယ် ပြုရာ၏။ ၁ စုကို လှူစရာ ပြုအပ်၏။ ၁ စုကိုကား ဘေးဥပဒ္ဒဝေါ ဖြစ်သောအခါ အစောင့်အရှောက်အလို့ငှာ ထားအပ်၏။ ဤပစ္စုပ္ပန်စီးပွားဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဥစ္စာကို ဆည်းပူးခြင်း ‘သံသရာအစီးအပွား’ ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အလှူပေးခြင်း၌ ဆောက်တည်ခြင်းတို့တွင် အလှူပေးခြင်းသည် စည်းစိမ်ဥစ္စာသာ အရင်း ဖြစ်သည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိမှလည်း လှူရသည်။ ထို့ကြောင့် ဥစ္စာသာ ဤအလှူပေးခြင်းထက် မြတ်လေသည်။ စည်းစိမ်ရှိမှလည်း လှူရသည်။ အလှူပေးလွန်း၍ စည်းစိမ်ကုန်ခဲ့သော် အမျိုးတို့၏အစဉ် မတည်နိုင်။

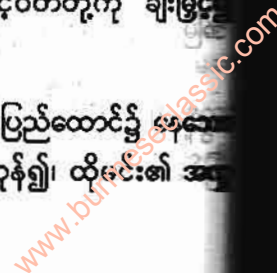
“ပညာရှိတို့သည်လည်း အလှူ မပေးသောသူ၊ လှူလွန်းသောသူ- ထိုသူ ၂ ယောက်တို့ကို မချီးမွမ်းကုန်။ အဓိပ္ပာယ်ကား လျောက်ပတ်ရုံ မလှူပါလျှင်လည်း သေခဲ့သော် အကျိုးမဲ့ ကိုးကွယ်ရာမရှိ ဖြစ်အံ့သည်။ လှူလွန်းလျှင်လည်း ပစ္စုပ္ပန်၌ စည်းစိမ် ကုန်ခဲ့ရာသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုက်လျော်ရုံသာ လှူခြင်းသည် နီတိ၌လိမ္မာသော ပညာရှိတို့၏ ဓလေ့သဘောတည်း။” ဟူ၍ သောဘဏလုလင်က ဆို၏။

အင်္ဂုရမင်းလည်း ထိုစကားကို ကြား၍၊ ထိုလုလင် ဆိုသောအဓိပ္ပာယ်ကို ပစ်ပယ်လိုသည်ဖြစ်၍၊

“ဟယ်-သောဘဏလုလင်။ ‘ဥစ္စာပစ္စည်းသည် အလှူထက် မြတ်၏။’ ဟူ၍ သင်ဆိုသောစကားသည် ဟုတ်လင့်ကစား၊ ငါသည်ကား အလှူ ပေးတော်မူမည်သာ။ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး ဆုံးမ၍ ကောင်းစွာကျင့်သော သူမြတ်တို့သည် အလှူပေးသော ငါ့ထံသို့ ဆည်းကပ်စေသတည်း။ သည်းစွာရွာသောမိုးရေသည် နိမ့်ချိုင်းရာ သို့သာ ပြည့်စေ၍ စီးလေသကဲ့သို့၊ ဖုန်းတောင်းယာစကားတို့အား အလှူဝတ္ထုတို့ဖြင့် ငါသည် ပြည့်စေအံ့။ သံသရာ၌ လည်သော သတ္တဝါတို့မည်သည်ကား ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှု- ၂ ပါးသည် အစဉ် လိုက်လေမြဲ။ မကောင်းမှုထံ အခွင့်ရသောအခါ မကောင်းကျိုးကို ခံရ၏။ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံ အခွင့်ရသောအခါလည်း ကောင်းကျိုးကို ခံရလေမြဲတည်း။ ထို့ကြောင့် ငါသည် မမေ့မလျော့ အတိုင်းထက်အလွန် ကောင်းမှုတို့ကို အလိုရှိတိုင်း ပြုအံ့။”

ဤသို့ အင်္ဂုရမင်းသည် အလှူပေးခြင်း၌ ကောင်းစွာဆောက်တည်သော မိမိကျင့်ဝတ်တို့ကို ချီးမြှင့်၍ အတိုင်းထက်အလွန်သော အလှူဝတ္ထုတို့ကို နေ့တိုင်းမပြတ် ဖြစ်စေ၏။

ထိုအင်္ဂုရမင်းသည် အတိုင်းမသိသော အလှူဝတ္ထုတို့ကို ဆောက်တည်လတ်သော်၊ ၇ ပြည်ထောင်၌ မှုမေ့လူတို့သည် ထွန်တုံး၊ ထမ်းပိုးတို့ကို ပစ်စွန့်၍၊ လယ်လုပ်၊ ကုန်သွယ်ခြင်းတို့ကို မပြုမူကုန်၍၊ ထိုမင်း၏ အလှူ

ကိုသာ ခံစားကုန်လျက် ချမ်းသာစွာ ဆင်းရဲခြင်းမရှိသည် ဖြစ်၍ အမှုကိစ္စ ဟူသမျှကို မပြုကုန်ဘဲ မိမိတို့၏ နှလုံးအလိုအလျောက် ရွှင်မြူးပျော်ပါးလျက်သာ နေကြကုန်၏။

ထိုသူတို့ လယ်လုပ်၊ ကုန်သွယ်ခြင်း မပြုကုန်လတ်သော်၊ မင်းတို့၏ အခွန်အတုတ်၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ တို့သည် မရောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မင်းအိမ်၌ ကျီး၊ ကြ၊ ဘဏ္ဍာတို့သည် လျော့ပါးကုန်ခမ်းခဲ့ကုန်၏။

မင်းများတို့သည် “ငါတို့သို့ အခွန်အတုတ် မရောက်လာခြင်းကား အကိုရမင်း၏အလှူကိုသာ မှီ၍ အသက် မွေးကြခြင်းကြောင့်တည်း။ ယခု ငါတို့ ကျီး၊ ကြ၊ ဘဏ္ဍာတို့၌ ရွှေ၊ ငွေစသော ပရိက္ခရာတို့သည် ကုန်ခဲ့ပြီ။ ထိုထိုသို့သောအရပ်တို့၌ ငါတို့သို့ရောက်ကောင်းသော အခွန်အတုတ်တို့ကို အကိုရမင်းသားက ပေးရမည်။” ဟု အကိုရမင်းထံသို့ တမန်စေ၍ ဆိုကြကုန်၏။

အကိုရမင်းလည်း ထိုစကားကိုကြားလျှင် ထိုအရပ်ကို စွန့်၍၊ သမုဒ္ဒရာနှင့် မနီးမဝေးသော ‘ဒက္ခိဏာပထ’ အမည်ရှိသော တောင်အရပ်သို့ ပြောင်းလေ၍၊ ထို ဒက္ခိဏာပထ၌လည်း ကြီးစွာသော အလှူတင်းကုပ်ကိုပြုလျက် အသက်ထက်ဆုံး အလှူပေး၍၊ စုတေခဲသော် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ နတ်၏အဖြစ်ကို ရလေ၍ ‘အကိုရနတ်သား’ ဟု ထင်ရှားဖြစ်လေ၏။

ဤအကိုရမင်း၏အကြောင်းကို ထောက်၍ သိရာ၏။-ဟူလိုသည်။

၃၀၃၅။

- ။ ယခုအခါ အကြင် ကုလပုတ္တ-အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည်
  - ‘အကိုရမင်းသားကဲ့သို့ သူတစ်ပါးကျေးဇူးတရားကို သိ၍၊ ဒါန၊ ဝတ္ထု စသော ကောင်းမှု အရာကို လွန်စွာပွားများခြင်း။
  - ‘ကျေးဇူးအထူး ရှိပေဖူးသောသူတို့အား ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းကို ပုဏ္ဏားကဲ့သို့ မပြု။ ကြည့်ရှောင်အပ်ခြင်း။
  - ‘ရုက္ခစိုးနတ်မင်းသည် အလှူခံတို့လာလျှင် မတွန့်မတို အလှူဒါယကာရှိရာသို့ ညွှန်ပြသည့် နည်းတူ ခရီးလမ်းကို ညွှန်ပြခြင်း။
  - ‘ပြိတ္တာဖြစ်သောသူသည် သူတစ်ပါးတို့ရမည်ကို ဝန်တိုမိစ္ဆာ မနာလို၍ ခြုတ်ခြယ်ခြင်း အစရှိသောအမှုတို့ကို ပြုသကဲ့သို့ မပြု။ ကြည့်ရှောင်ရာသည်။’ ဟုပြုအပ်သော ၃၀၃၅ တည်း။

၆၃

ပုဒ်ရင်း။ ။ ကိုယ်နှင့် သား၊မယား ဘုရားကျွန်ခံလျက် သက်ရှိ၊သက်မဲ့ ပြုပြင်ကုန်လှသော ရွာလက် သူဌေး - ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ စိတ်ရှိသမျှ လှူရသော်လည်း အားရခြင်း မရှိနိုင်သည်နှင့် ကိုယ်နှင့်တကွ သားမယား၊ ကျေးကျွန်- သက်ရှိ၊သက်မဲ့တို့ကို ပြုပြင်ကုန်လှသော ရွာလက်သူဌေး။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ လွန်လေပြီးသောအခါ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်စေတီကို စီရင်ကုန်သောသူတို့သည် “အသို့တန်နည်း။ စေတီတော်၏ သရွတ်မြေကို အဘယ်ဖြင့် ပြုကုန်မည်နည်း။” ဟုဆို၍၊ “ဆေးဒန်း မြင်းသီလာတို့ကို သရွတ်မြေမှုန့် ပြုကုန်အံ့။” ဟု ကြံကြ၍ ဆေးဒန်းမြင်းသီလာကို ထောင်းလျက် နှမ်းဆီဖြင့် ဖျော်ပြီးလျှင်၊ အုတ်တို့ကို ရွှေဖြင့်ခတ်၍ အတွင်း၌ စီကုန်၏။ အပမျက်နာ၌ကား တစ်ခဲနက်သော ရွှေအုတ်တို့ကိုသာ စီရကုန်၏။ ရွှေအုတ် ၁ ချပ်-၁ ချပ်လျှင် ၁ သိန်း-၁ သိန်းစီ ထိုက်၏။

ထိုသူတို့သည် ဌာပနာတိုက်၌ ဓာတ်တော် ဌာပနာသောအခါ များစွာသောဥစ္စာဖြင့် အလိုရှိသည်။

“အဘယ်သူ့ကို အကြီးပြုစေရသော် ကောင်းအံ့နည်း။” ဟု တိုင်ပင်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ ရွာလက်နေ သူဌေးတစ်ယောက်သည် “ငါ အကြီးဖြစ်အံ့။” ဟု ဌာပနာတိုက်၌ ၁ ကုဋေသောဌာပနာ ထည့်၏။

ထိုသို့ထည့်သည်ကို ပြည်သူတို့ မြင်လျှင် “ဤမြို့နေသူဌေးသည် ဥစ္စာကိုသာ ဆည်းပူး၏။ ဤသဘောရှိသော စေတီတော်၌ အကြီးဖြစ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ ရွာလက်နေသူဌေးမူကား ၁ ကုဋေသောဥစ္စာထည့်၍ အကြီးဖြစ်လေသည်။” ဟုဆိုကုန်၏။

မြို့နေသူဌေးသည် ထိုစကားကို ကြား၍၊ “ငါ အကြီးဖြစ်အံ့။” ဟု ၂ ကုဋေသောဥစ္စာတို့ကို ထည့်၍ ရွာလက်နေသူဌေးလည်း “ငါသာ အကြီးဖြစ်အံ့။” ဟု ၃ ကုဋေသောဥစ္စာတို့ကို ထည့်ပြန်၏။

ဤအတူ တစ်ယောက်ထက်တစ်ယောက် ပွား၍ မြို့နေသူဌေးသည် ၈ ကုဋေသောဥစ္စာတို့ကို ထည့်၍ ရွာလက်နေသူဌေး၏အိမ်၌မူကား ဥစ္စာ ၉ ကုဋေမျှသာ ရှိသည်။ မြို့နေသူဌေးမှာကား ဥစ္စာ ၈ ကုဋေ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ရွာလက်နေသူဌေးသည် ဤသို့ကြံ၏။

‘အကယ်၍ ငါသည် ၉ ကုဋေ ပေးမည်။-ဟု ကြံအံ့။ ဤမြို့နေသူဌေးသည် ၁၀ ကုဋေ ပေးမည် ဆိုလတ္တံ့သည်။ ထိုအခါ ငါ၏ ဥစ္စာမရှိသောအဖြစ်သည် ထင်ရှားတော့မည်။’ ဟု ကြံ၍၊

“ငါသည် ဤမျှလောက်သော ဥစ္စာကိုလည်း ပေးမည်။ သား၊မယားနှင့်တကွ စေတီတော်ကျွန်လည်း ခံမည်။” ဆိုပြီး၍ သား ၇ ယောက်၊ ချွေးမ ၇ ယောက်၊ မယားတို့ကို ယူ၍ မိမိကိုယ်နှင့်တကွလျှင် စေတီတော်အောက်နှင့်လေ၏။

ပြည်သူတို့ကား “ဥစ္စာမည်သည် ဖြစ်စေခြင်းငှာ တတ်ကောင်း၏။ ဤရွာလက်နေသူဌေးသည် သား၊မယားနှင့်တကွ မိမိကိုယ်ကို စေတီတော်အောက်နှင့်ပေးသည်။ ဤရွာလက်နေသူဌေးသာ အကြီး ဖြစ်စေလေတော့။” ဟု ရွာလက်နေသူဌေးကို အကြီးပြုလေကုန်၏။ ဤသို့လျှင် ၁ ကျိပ် ၆ ယောက်သောသူတို့သည် စေတီတော်ကျွန် ဖြစ်လေကုန်၏။

၁။ ရွာလက်သူဌေး = ကျေးလက်တောရွာက သူဌေး။ တောသူဌေး။

အသက်အဆုံး

ပြည်သူတို့သည် ထိုသူတို့ကို တော်လှန်သည်ကို ပြုကုန်သော်လည်း အသက်ထက်ဆုံး စေတီတော်ကိုသာ နှစ်ကျွေး၍၊ အသက်အဆုံး၌ ထိုကိုယ်၏အဖြစ်မှ စုတေခွဲသော် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေကုန်၏။

ထိုသူတို့သည် ဘုရား တဖြစ်နှင့်တဖြစ် အကြားပတ်လုံး နတ်ပြည်၌ နေကုန်ပြီး၍ ငါတို့ဘုရား ဖြစ်တော် မူသောအခါ၊ မယားသည် နတ်ပြည်မှ စုတေခွဲ၍၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သူဌေးသမီးဖြစ်၍ သတို့သမီးအရွယ်ကပင် သောတာပန် တည်လေ၏။

သစ္စာ ၄ ပါးကို မမြင်သေးသောသူတို့၏ ပဋိသန္ဓေမည်သည် အမြဲမရှိသောကြောင့် လင်မူကား မုဆိုး အမျိုး၌ ဖြစ်လေ၏။

ထိုမုဆိုးကို မြင်လျှင် သူဌေးသမီးသည် ရှေးဘဝ၌ချစ်ခြင်း လွမ်းမိုးလေ၍ မုဆိုးအိမ်၌လျှင် နေသတည်း။ သားတို့သည်လည်း နတ်ပြည်မှ စုတေခွဲကြ၍ ထိုသူဌေးသမီးဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ ယူကုန်၏။ ချွေးမတို့ကား ထိုထိုသော အမျိုး၌ ဖြစ်ကြလေ၍ အရွယ်သို့ရောက်လျှင် မိမိ-မိမိတို့၏ ခင်ပွန်းဟောင်းဖြစ်သော သူတို့၏အိမ်သို့ လာကုန်၏။

ထို ၁ ကျိပ် ၆ ယောက်သောသူတို့သည် ရှေးအခါက စေတီတော်ကို လုပ်ကျွေးဖူးသော ကောင်းမှုကံ၏ အနုဘော်ကြောင့် ယခုဘဝ၌ သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ကုန်သည်။

ယခုအခါ၌ 'စေတီတော်အား လှူသောသူကို မရွေးအပ်ပြီ၊ မတော်လှန်အပ်ပြီ၊' ဟု အစဉ်ယူကြကုန်၏။

ဤဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌ ပါပဝဂ် ကုတ္တုဋ္ဌဓိတ္တဝတ္ထု၌ 'တေသောဋ္ဌသပိ ဇနာ စေတီယဿ ဒါသာအဟေသံ၊ ဇဋ္ဌဝါသိနောပနတောဘုမိသေအကံသု၊' ဟုလာသောကြောင့် တော်လှန်ဖူးကြောင်းကို ပညာရှိတို့ မှတ်ကုန်ရာ၏။

ဤ ရွာလက်သူဌေး၏ဝတ္ထုကို ထောက်၍ သိရာ၏-ဟူလိုသည်။

၆၄

ပုဒ်ရင်း။ ။ မွေးတည့်လျှင်ပင် 'မိခင်နှင့်ပိတာ ဥစ္စာရှိလျှင် လှူချင်ပါသည်။' ဆိုမြည်တိုင်းအညီ 'ဒေဝီညက်ထွေး သမီးနှင့်သား မြင်းရထား၊ ဆင်ဖြူ လှူလိုက်သည့်မင်းကောင်း။-ဟူရာ၌

ပိတ္တာထွေး။ ။ ဖွားစကလျှင်ပင် မိခင်အား စကားပြော၍ အလှူပစ္စည်းကို တောင်းပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း သားမယား နှင့်တကွ ရထား၊ ဆင်၊ မြင်း အစရှိသည်တို့ကို မငဲ့မကွက် စွန့်လှူရက်သော ဘုရားလောင်း ဝေဿန္တရာမင်းကြီး။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ပိတ္တာရ။ ။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး မယ်တော်ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေလောလျှင် မယ်တော်သည် ၆ ဆောင်သော ဇရပ်တို့၌ တစ်နေ့တစ်နေ့လျှင် ၆ သိန်း-၆ သိန်းသောရတနာတို့ကို စွန့်၍ အလှူပေးရသည် ဖွားတော်မူစဉ်လျှင် လက်ကိုဖြန့်၍ မိခင်၊ဖခင်တို့ကို "အလှူပေးပါအံ့။ ဥစ္စာ ရှိပါ၏လော။" ဟု မေးတော်မူ၏။ မိခင်လည်း ဥစ္စာထောင်ထုပ်ကို လက်၌ ထည့်ရ၏။

လည်၌ဆင်သော ၁၀၀၀ ထိုက်သောတန်ဆာကို ချွတ်၍ အထိန်းတို့အား ၉ ကြိမ်တိုင်အောင် ပေး၏။ မင်းဖြစ်သောကာလမှ စ၍၊ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ၆ သိန်း-၆ သိန်းသောဥစ္စာတို့ကို စွန့်၍ လှူ၏။

ပစ္စယနာဂဆင်တော်မှာ အခြေ ၄ ခုတို့၌ ၄ သိန်း၊ နံပါး ၂ ဖက်၌ ၂ သိန်း၊ ကျောက်ကုန်း၌လွမ်းသော ပုလဲကွန်ရက်၊ ပတ္တမြားကွန်ရက်၊ ရွှေကွန်ရက်-၃ ပါး၌ ၃ သိန်း၊ နား ၂ ဖက်တို့၌ ၂ သိန်း၊ ကျောက်ကုန်း၌ ခင်းသောကမ္မလာ၌ ၁ သိန်း၊ ဦးကင်းတန်ဆာ၌ ၁ သိန်း၊ ဦးဆောက်ပန်း ၃ ခု၌ ၃ သိန်း၊ နရတင်းတန်ဆာ ၂ သိန်း၊ အစွယ် ၂ ဖက်၌ ၂ သိန်း၊ နှာမောင်း၌ ၁ သိန်း၊ အမြီး၌ ၁ သိန်း ဤသို့ ကိုယ်၌ဆင်သည် ၂ သိန်း ၂ သိန်း၊ ဆင်တက်လှေကား ၁ သိန်း၊ စားခွက် ၁ သိန်း-ပေါင်း ၂ သိန်း ၄ သိန်း။

ထီးချက်ပတ္တမြား၊ ပုလဲသွယ်ပတ္တမြား၊ ချွန်းတောင်းပတ္တမြား၊ ဆင်နား ၂ ဖက်၌ရစ်သည့် ပုလဲသွယ်ပတ္တမြား၊ ဆင်ဦးကင်း၌ပတ္တမြား- ဤပတ္တမြား ၆ ရပ်သည် အဖိုးအနုဂ္ဂ။ ဆင်သည်လည်း အဖိုးအနုဂ္ဂ ဤအနုဂ္ဂ ၇ ပါး။

ဆင်အလုပ်ကျွေး အိမ်ခြေ ၅၀၀ နှင့်တကွ ပစ္စယနာဂဆင်ဖြူရတနာကို လှူ၏။

ဆင် ၇၀၀, ရထား ၇၀၀, မင်းသမီး ၇၀၀, နို့ညှစ်နွားမ ၇၀၀, ကျွန်ယောက်ျား ၇၀၀, ကျွန်မိန်းမ ၇၀၀, ရထား ၇၀၀ ၌ မိန်းမကညာ ၁ ယောက်စီ ထား၍ ၎င်းကညာ မိန်းမ ၁ ယောက်ကို အရံမိန်းမ ယောက်စီ ရံစေကုန်၏။ ဤသတ္တသတ္တကအလှူကို ပေးလှူ၏။

ပြည်မှထွက်သောအခါ မယ်တော်ဖုဿတီက ဆင်သောတန်ဆာ ရတနာ ၇ ပါးဖြင့်ပြည့်သော လှည်းတို့ကို ပို့စေ၏။ ဘုရားလောင်းလည်း ရောက်လာသမျှသောအလှူခံတို့အား ကိုယ်တွင်ဆင်သော တန်ဆာတို့ကိုချွတ်၍ ၁၈ ကြိမ် ပေးလှူ၏။ ကြွင်းသမျှကိုလည်း အကုန်လှူ၏။ ထိုနောက် ရထားတွင်ကသည့် မြင်း ၄ စီး။ နောက်လည်း စီးသောရထားကို လှူ၏။

ဂန္ဓမာဒနတောင်မှအလွန် ကေတုမြစ်နား၌နေသော် ပျား၊အမဲတို့ကို ဆက်လင့်သောမုဆိုးအား ရွှေဆံကျင်စာ ပေး၏။ နောက်ကိုလည်း သားတော်၊ သမီးတော်၊ မဒ္ဒိမိဖုရားတို့ကို ပေးလှူ၏။

ဤဝေဿန္တရာမင်းကို ရည်၍ ဆိုသည်။-ဟူလိုသည်။

၆၅

- ပုဒ်ရင်း။ ။ သမီးကိုရောင်း၍ ကောင်းမှုရှာ ယောက်ျား။-ဟူရာ၌
- ဗိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ လင်္ကာဒီပကျွန်း၌ ဒါယကာတစ်ယောက်သည် လူစရာမရှိသည်နှင့် သမီးကိုရောင်း၍ စ သပြာ
ရလျှင် နို့ညှစ်နွားမ ဝယ်၍ နို့ဆွမ်း၊ နို့ခမ်း၊ ထောပတ်ဆီဦး လှူသည်။
နောက်သောကာလ ကောင်းစွာကြွယ်ဝ သောကြောင့် ကျောင်းဒါယကာခံ၍ စုတေလျှင် နတ်ရွာ၌ဖြစ်ကြောင်း
ကို သီဟလဝတ္ထုကျမ်း၊ မဓရရသဝါဟိနီဝတ္ထုတို့၌ ကျယ်ဝန်းစွာလာသည်။
ဤဝတ္ထုကိုရည်၍ ဆိုသည်။-ဟူလိုသည်။

၆၆

ပုဒ်ရင်း။ ။ ရှားပါးသည့်နေ့ရက်တွင် အသက်ကိုခြွေ၍ သေစေရောစိတ်ထားနှင့် ငါးယောက်သားလူဟန် - ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ ရှားပါးငတ်မွတ်၍ ကပ်ကြီး ၃ ပါးဆိုက်ရောက်စဉ် အမျိုးသား ၅ ဦးတို့သည် မိမိတို့အသက်ကို မငဲ့ကွက်ဘဲ ရက်ရဲစွာလူလေသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်၌ 'ကုဉ္ဇရသာလာ' မည်သောကျောင်းကို ပြုခြင်းငှာအပ်၏ -ဟု ကြံ၍၊ တောမှ အဆောက်အဦကို ဆောင်စေ၍၊ တစ်ခုသောတိုင်ကို ရွှေပြားစီ၍၊ တစ်ခု ငွေပြားစီ၍ တစ်ခုကို ပတ္တမြားစီ၏။ ဤသို့ ထုပ်၊ လျှောက်၊ ရနယ်၊ တံခါးသေး၊ လေသာတံခါး၊ အမိုးအုတ်ကြွ အလုံးစုံတို့သည် ရွှေ စသည်တို့ဖြင့် စီအပ်၏။

ဂန္ဓကုဋ်၏အဦး၌ မြတ်စွာဘုရားအား ရတနာ ၇ ပါးဖြင့်ပြီးသော ကုဉ္ဇရသာလာဇရပ်ကို ပြုလေ၏။ ထိုဇရပ်၏အထက်၌ တစ်ခဲနက် ရွှေနီဖြင့်ပြီးသော အမိုး၊ သန္တာဖြင့်ပြီးသော အထွတ်၊ ထုပ်ကာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ကုဉ္ဇရဇရပ်၏အလယ်၌ ရတနာမဏ္ဍပ်ကို ပြုစေ၏။ တရားဟောပလ္လင်ကို တည်စေ၏။ ထိုနေရာအ တစ်ခဲနက်ရွှေဖြင့်ပြီးသော အခြေ၊ ထိုအတူ ရွှေဖြင့်ပြီးသော အပေါင်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုနောက် ၆ ခုသော ရွှေဖြင့်ပြီးသော ဆိတ်ရုပ်တို့ကို ပြုစေ၍၊ အခြေ ၄ ခုတို့အောက်၌ ဆိတ်ရုပ် ၄ ခု ခင်းထားလျက် ၂ ခုသော ဆိတ်ရုပ်တို့ကို ခြေခင်းပြင်အောက်၌ ထား၏။ ထို ရွှေဆိတ်ရုပ်ပေါင်း ၆ ခုတို့သည် မဏ္ဍပ်ကိုရံလျက် တည်၍ တရားနေရာကို ရွှေဦးချည်ကြိုးတို့ဖြင့် ရက်စေလျက် အလယ်၌ ရွှေကြိုး၊ အထက်၌ ရတနာ ၇ တို့ဖြင့်ပြီးသော ကြိုးတို့ကို ရက်စေ၏။ ထိုတရားနေရာ၏ တံကဲပျဉ်သည် စန္ဒကူးဖြင့် ပြီး၏။

ဤသို့ မြတ်သောဇရပ်ကို ပြီးစေ၍ ဇရပ်ပူဇော်ခြင်းကို ပြုသည်ရှိသော်၊ ၆ သန်း ၈ သိန်းသော ရတနာတို့နှင့်တကွ ဝိပဿီဘုရားရှင်ကို ပင့်၍ ၄ လပတ်လုံး အလှူပေး၏။ အဆုံးစွန်သောနေ့၌ သင်္ကန်း ၃ ထည်စီတို့ လှူ၏။ သံဃာငယ်အား အဖိုး ၁ သိန်းစီထိုက်သော သင်္ကန်းလျှာပုဆိုး ရောက်၏။

ဤသို့ ဝိပဿီဘုရား ဖြစ်တော်မူသောအခါ ကောင်းမှုကိုပြု၍ ထိုဘဝမှ စုတေခဲ့လျှင်၊ နတ်ပြည်၊ လူ့ပြည် ကျင်လည်ခဲ့ပြီး၍၊ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာတွင် ဗာရာဏသီပြည်၌ စည်းစိမ်ကြီးသောအမျိုးတွင် ဖြစ်၍ 'ဗာရာဏသီ သူဌေး'ဟု ထင်ရှား၏။

ထိုသူဌေးသည် တစ်နေ့သောနေ့၌ မင်းခစား သွားသည်ရှိသော် ပုရောဟိတ်ကို မြင်၍၊ "ဆရာ။ နက္ခတ်ကြည့်၏လော။"ဟု မေး၏။

"ကြည့်၏။" ဟူ၍ ပုဏ္ဏား ဆိုသည်ရှိသော်၊ "ထိုသို့တပြီးကား ဇနပုဒ်တွင် စာရိတ္တ အဘယ်သို့သ ရှိသနည်း။"ဟု မေးပြန်၏။

"ဘေးဖြစ်လတ္တံ့သည်။"ဟုဆိုသော်၊ "အဘယ်မည်သော ဘေးနည်း။"ဟု မေး၏။

"မွတ်သိပ်သောဘေး။"ဟု ဆိုလေသော်၊ "အဘယ်ကာလ ဖြစ်လတ္တံ့နည်း။"ဟု မေးပြန်၍၊

"ဤနှစ်မှသည် ၃ နှစ်လွန်သောအခါ ဖြစ်လတ်မည်။"ဟု ပုဏ္ဏား ဆို၏။

သူဌေးသည် ထိုစကားကို ကြား၍ များစွာသောလယ်လုပ်မှုကို ပြုစေလျက် အိမ်၌ရှိသောဥစ္စာဖြင့် စေတနာ

ထယ်၍ ၁၂၅၀ သောကျီတို့ကို ပြည့်စေပြီးလျှင်၊ ကျီအလုံးကို စပါးဖြင့် ပြည့်စေ၍၊ ကျီမဆုံလျှင် အိုးစရည်း စသည်တို့၌ အပြည့်ထည့်၍ အကြွင်းကို မြေ၌ မြှုပ်ထား၏။ ကျန်သောအကြွင်းကို မြေနှင့်နယ်၍ နံရံတို့ကို ထိမ်းကျံစေ၏။

တစ်ပါးသောအခါ၌ မွတ်သိပ်သောဘေး ရောက်လတ်သည်ရှိသော် ထိုသူဌေးသည် သူဌေးမအား “ငါ မွတ်သိပ်လှခဲ့သည်။ စားစရာ ရှိပါသလော။” ဟုမေး၏။

သူဌေးမလည်း “အရှင် ဆန်တစ်ကွန်းစားသာ ရှိ၏။” ဟု ဆိုပြီး၍၊ “အရှင်။ ယာဂုချက်သည်ရှိသော် ၂ ခါ ချက်ရမည်။ ထမင်းချက်သည်ရှိသော် တစ်ခါသာ ချက်ရမည်။ အဘယ်သို့ ချက်ရမည်နည်း။” ဟု မေးလေက။ “သူဌေးမ။ ထမင်းကိုသာစား၍ သေကြကုန်အံ့။ ထမင်းသာ ချက်လော့။” ဟု ဆို၏။

သူဌေးမလည်း ထမင်းချက်၍ ခူးပြီးလျှင် ၅ စုပြု၍ သူဌေးအစုကို သူဌေးရှေ့၌ ထားလေ၏။

ထိုခဏ ဂန္ဓမာဒနတောင်၌ သီတင်းသုံးနေသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါးသည် ၇ ရက်ပတ်လုံး နိရောဓ သမာပတ်ဝင်စား၍ သမာပတ်မှ ထ၏။ သမာပတ်အတွင်း၌ကား သမာပတ်၏အစွမ်းကြောင့် မွတ်သိပ်ခြင်းသည် ခန့်ပိစက်နိုင်။ သမာပတ်မှထလျှင်မူကား မွတ်သိပ်ခြင်းသည် ပြင်းစွာနိပ်စက်၍ ဝမ်းတွင်းသည် လောင်အံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုနေ့၌ အာဟာရကို မရသော် စုတေလေရာ၏။ ထို့ကြောင့် သမာပတ်မှထသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အာဟာရ ရမည့်အရပ်ကို ကြည့်၍သွားကုန်သတတ်။

ထိုနေ့၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား အလှူပေးရသော သူတို့သည်လည်း စစ်သူကြီးစည်းစိမ် စသည်တို့တွင် တစ်ပါးပါး သောစည်းစိမ်တို့ကို ရလေစမြဲတည်း။

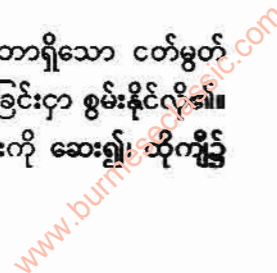
ထို့ကြောင့် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် နတ်မျက်စိဖြင့် ကြည့်သည်ရှိသော် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံး၌ ငတ်မွတ်သော ဘေးဖြစ်၍ သူဌေးအိမ်၌ ဆွမ်းတစ်ကွန်းစားမျှသာ ထမင်းချက်သည့်အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ထိုသူ၏ ယုံကြည်ခြင်း နှိုသောအဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းကိုလှူသဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကို ပြုနိုင်စွမ်းသောအဖြစ်ကို လည်းကောင်း ဖြင့်တော်မူ၍ ကောင်းကင်ဖြင့် ကြွခဲ့ပြီးလျှင် သူဌေးအိမ်ရှေ့တံခါးဝ၌ ရပ်တော်မူလေ၏။

သူဌေးလည်း မြင်တည့်လျှင်ပင် စိတ်ကြည်ညို၍ ‘ရှေး၌ အလှူကို မပေးခြင်းကြောင့် ဤသို့ ငတ်မွတ်သော ဘေးကို တွေ့ကြုံရလေသည်။ စင်စစ် ဤထမင်းသည် တစ်နေ့မျှသာ ငါ့ကို စောင့်ရာသည်။ လှူသည်ရှိသော် ထမ္မာအကုဋေမက ငါ့အား စီးပွားကို ဆောင်လတ္တံ့။’ ဟု ကြံ၍၊ ထမင်းခွက်ကို ဖယ်၍ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်၊ အိမ်တွင်းသို့ ပင့်သွင်း၍ သပိတ်တော်၌ ဆွမ်းကို ထည့်၏။

ထမင်းတစ်ဝက် ထည့်ပြီး၍ တစ်ဝက်ကြွင်း၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် လက်ဖြင့် သပိတ်ကို ပိတ်တော်မူသည် ရှိသော်၊

“အရှင်ဘုရား။ ဤထမင်းသည် ဆန်တစ်ကွန်းစားကို ၅ ယောက်သောသူတို့ စားဖို့ရာ ချက်သောထမင်း၏ ၅ စု ၁ စုသာ ဖြစ်ပါသည်။ ၁ စုသာဖြစ်သော ဤထမင်းကို ၂ စု ပြုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပြီ။ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကို ပြုတော်မမူပါလင့်။ တမလွန်စီးပွားဖြင့်သာ သင်္ဂြိုဟ်တော်မူပါ။ အကြွင်းမဲ့ လှူလိုပါသည်။” ဟုဆို၍ ထမင်းအလုံးစုံကို လှူပြီးလျှင်၊

“အရှင်ဘုရား။ ဤအခါမှစ၍ အကျွန်ုပ်အား ဖြစ်လေရာရာအရပ်တို့၌ ဤသို့သဘောရှိသော ငတ်မွတ် သောဘေးကို မတွေ့မမြင်ရလို။ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသူတို့အား ထမင်းမျိုးစေ့ကို ပေးခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်လိုအံ့။ ထက်ဖြင့်အမှုလုပ်၍ အသက် မမွေးရလို။ ၁၂၅၀ သောကျီတို့ကို သုတ်သင်စေ၍၊ ဦးခေါင်းကို ဆေး၍၊ ထိုကျီ၌

နေလျက် အထက်သို့မော်၍ အကျွန်ုပ် ကြည့်သည်ရှိသော်၊ ထိုကြည့်သောခဏ၌ပင် နီသောသလေးစပါး အယဉ်တို့သည် ကျလတ်၍ ကျီအလုံးစုံကို ပြည့်စေလို။ ဖြစ်လေရာရာအရပ်၌လည်း ဤမယား၊ ဤသား၊ ဤချွေးမ၊ ဤကျွန်တို့ပင် ဖြစ်စေသတည်း။” ဟု ဆုတောင်း၏။

မယားလည်း ‘ငါ့ခင်ပွန်းသည် မွတ်သိပ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်လျက် လှူသေး၏။ ငါလည်း လှူအံ့။’ ဟု ကြံ၍ မိမိအစုကို လှူပြီး၍၊

“ဤအခါမှစ၍ အကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်လေရာရာအရပ်၌ ဤသို့သဘောရှိသော ငတ်မွတ်သောဘေးကို မမြင် မတွေ့ရလို။ ဆန်တစ်ခွက်ချက်သော ထမင်းအိုးကို အကျွန်ုပ်ရှေ့၌ထား၍၊ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းသူအလုံးတို့အား ထိုထမင်းအိုးမှ ခူး၍ ပေးငြားသော်လည်း၊ အကျွန်ုပ် ထ၍မသွားသရွေ့ ပြည့်မြဲတိုင်း ပြည့်သည်သာ ဖြစ်စေသတည်း။ ဖြစ်လေရာရာအရပ်တို့၌လည်း သည်လင်၊ သည်သား၊ သည်ချွေးမ၊ သည်ကျွန်တို့ပင် ဖြစ်စေသော။” ဟု ဆုတောင်း၏။

သားလည်း မိမိထမင်းစုကိုလှူပြီးလျှင် “ဤအခါမှစ၍ ဤသို့ ငတ်မွတ်သောဘေးကို မတွေ့မမြင်ရလို။ အသပြာထောင်ထုပ်ကို ရှေ့ကထား၍ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းသူအလုံးတို့အား ပေးငြားသော်လည်း အသပြာထောင်ထုပ်သည် ပြည့်မြဲတိုင်းသာ ပြည့်သည် ဖြစ်စေသော။ ဖြစ်လေရာရာအရပ်တို့၌လည်း ဤမိခင်၊ ဤဖခင်၊ ဤမယား၊ ဤကျွန်တို့ပင် ဖြစ်စေသတည်း။” ဟု ဆုတောင်း၏။

ချွေးမလည်း မိမိထမင်းစုကို လှူပြီးလျှင် “ဤအခါမှစ၍ ဤသို့ငတ်မွတ်သောဘေးကို မတွေ့မမြင်ရလို။ စပါးတင်းကို ကျွန်ုပ်ရှေ့ကထား၍ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းသူအလုံးတို့အား ပေးငြားသော်လည်း ကုန်သောအဖြစ်သည် မထင်စေသတည်း။ ဖြစ်လေရာရာအရပ်၌လည်း ဤယောက္ခမယောက်ျားသူ၊ ဤယောက္ခမမိန်းမသူ၊ ဤလင်၊ ဤကျွန်တို့ပင် ဖြစ်စေသတည်း။” ဟု ဆုတောင်း၏။

ကျွန်လည်း မိမိထမင်းစုကို လှူပြီး၍ “ဤအခါမှစ၍ ဤသို့ ငတ်မွတ်သောဘေးကို မတွေ့မမြင်ရလို။ ကျွန်ုပ် လယ်ထွန်သည်ရှိသော် တစ်ခါထွန်လျှင် လက်ဝဲ၌ ၃ ရေး၊ လက်ယာ၌ ၃ ရေး၊ အလယ်၌ ၁ ရေး- ဤမျှလောက်သော ထွန်ရေး ၇ ကြောင်းတို့သည် ကွဲစေကုန်သတည်း။ ဖြစ်လေရာရာ ဘဝတို့၌လည်း ဤအရှင်တို့ ပင် အရှင် ဖြစ်စေသတည်း။” ဟု ဆုတောင်းလေ၏။

ထိုပုဏ္ဏားသည် ထိုနေ့၌ပင် စစ်သူကြီးအရာ စသည်တို့ကို ဆုတောင်းသော် ရခြင်းငှာ တတ်ကောင်းလျက် ကိုပင် အရှင်တို့၌ချစ်ခင်သဖြင့် ‘ဤအရှင်တို့ပင် ဖြစ်စေသတည်း။’ ဟု ဆုတောင်း၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း ထိုအလုံးစုံသောသူတို့ ဆုတောင်းသော စကားအဆုံး၌ “ဤအတိုင်း ဖြစ်စေ သတည်း။” ဟု ဆုပေးတော်မူပြီးလျှင် အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၍၊ ‘ငါသည် ထိုသူတို့၏စိတ်ကို ကြည့်သို့စေခြင်းငှာ အပ်၏။’ ဟု ကြံတော်မူ၍၊ ‘ဂန္ဓမာဒနတောင်တိုင်အောင် ထိုသူတို့သည် ငါ့ကို မြင်စေသတည်း။’ ဟု အဓိဋ္ဌာန်၍ ကြံတော်မူလေ၏။

ထိုဆွမ်းကို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ၅၀၀ တို့နှင့်တကွ ဝေ၍ ဘုဉ်းပေးတော်မူလေ၏။ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ တန်ခိုးကြောင့် ထိုဆွမ်းသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင် ၅၀၀ တို့အားပင် လောက်လေ၏။

ထို ၅ ယောက်သောသူတို့လည်း ကြည့်လျက်ပင် နေကြလေကုန်၏။

နေလွဲလျှင် မယားသည် ထမင်းအိုးကိုဆေး၍ စလောင်းပိတ်လျက် ထားလေ၏။

သူဌေးလည်း မွတ်သိပ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်လျက်ပင် အိပ်ပျော်လေ၍ ညချမ်းအခါ၌ နိုးလျှင် “အဘယ်သူဌေးမ။ ငါ ထမင်း အလွန်မွတ်သိပ်လှသည်။ ထမင်းအိုး၌ ချိုးကပ်၍ မရှိပါလော။” ဟု မေး၏။

သူဌေးမယားလည်း ထမင်းအိုးကို မိမိလက်ဖြင့်ပင် ဆေး၍ထားသည်ကိုလျက် ‘မရှိ’ ဟုမဆိုဘဲ၊ ‘အိုးကို ဖွင့်ပြတော့မည်။’ ဟု အိုးအနီးသို့သွားလျက် အိုးကို ဖွင့်လေသော်၊ ထိုခဏ၌ပင် မုလေးငုံနှင့်တူသောအဆင်း ရှိသော ထမင်းဖြင့် အပြည့်ဖြစ်၍၊ အိုးဖုံးစလောင်းကို ကြွတက်စေ၍ တည်သောထမင်းကို မြင်လျှင်၊ ပီတိဖြင့် တွေ့သောကိုယ် ရှိသည်ဖြစ်၍။

“အရှင်။ ထလော့။ ငါသည် အိုးကိုဆေး၍ ပိတ်ထားသည်။ ယခု မုလေးငုံနှင့် တူသောထမင်းဖြင့် ပြည့်၏။ ကောင်းမှုမည်သည် ပြုအပ်သောသဘော ရှိကုန်၏။ အလှူမည်သည် ပြုအပ်သည်နှင့် ယှဉ်၏။ အရှင်။ ထလော့-ထလော့။” ဟု သား၊ အဖ-၂ ယောက်တို့အား ထမင်းအိုးကိုပေး၍၊ သား၊ အဖတို့စားပြီး၍ ထလေ ကုန်လျှင်၊ ချွေးမနှင့်တကွ စားကြလျက် ကျွန်ုပ်တို့အားလည်း ထမင်းကို ပေး၏။ ယူရာယူရာအရပ်၌ ယောက်မ ဖြင့် တစ်ကြိမ် ယူရာအရပ်သည်သာ ထင်သည်။

ထိုနေ့ပင်လျှင် ကျီ စသည်တို့၌လည်း ရှေးပြည့်သောနည်းဖြင့် စပါးဖြင့် ပြည့်ကြကုန်၏။

“သူဌေးအိမ်၌ ထမင်း ဖြစ်သည်။ မျိုးထမင်းဖြင့် အလိုရှိသောသူတို့သည် လာ၍ ယူလတ်ကုန်။” ဟု ဇနီးအလုံး ကြွေးကြော်စေ၍ လူတို့သည် သူဌေးအိမ်၌ မျိုးထမင်းကို ယူကုန်၏။ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းသူအလုံးတို့သည် ထိုသူဌေးကိုမှီ၍ အသက်ကို ရကုန်သည်သာတည်း။

သူဌေးလည်း ထိုကိုယ်အဖြစ်မှ စုတေလျှင် နတ်ပြည်၌သာ ကျင်လည်၍ ဤဂေါတမာဂုရား ဖြစ်တော်မူသော အခါ၌ ဘဒ္ဒိယပြည်ဝယ် သူဌေးအမျိုး၌ ဖြစ်၏။ အရွယ်သို့ရောက်ကာလ မယားလည်း ထိုသူဌေးမယားပင်လျှင် ဖြစ်ပြန်၏။ သားလည်း သူဌေးတို့၏သားပင်။ ချွေးမလည်း ချွေးမပင်။ ကျွန်လည်း ကျွန်ပင် ဖြစ်ပြန်ကုန်၏။

ဤ ၅ ယောက်သားလူဟန်ကို ထောက်၍ သိရာ၏။-ဟုလိုသော်။

ဥပဒေသ။ ။ အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည်လည်း ဤဝတ္ထုကို နှလုံးထား၍ အလှူအတန်းအရာ၌ များစွာ အားကြီးရာသည်။-ဟုပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၆၉

ပုဒ်ရင်း။ ။ သုံးနှစ်လည်ကျွန်ခံမှ တစ်ဖန်သာ စားရသည့် ထူးပြားသောအရသာကို သဒ္ဒါကြည်ဖြူ လှူလိုက် သည့်လုလင်။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ သုခသာမဏေအလောင်း သူဆင်းရဲလုလင်သည် ၃ နှစ်လည်အောင် ကျွန်ခံ၍ လုပ်ကိုင်ရာ တစ်ဖန်သာ စားရလေသောအရသာကို သဒ္ဒါကြည်ဖြူစွာ အလှူခံအား စေတနာ ၃တန် ပြတ်၍ လှူလိုက်လေသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ 'ဂန္ဓသူဌေး' ဟူ၍ ရှိ၏။
ထိုသူဌေးသည် 'ဥစ္စာအလုံးစုံကို စားသောက်၍ သွားတော့မည်။' ဟု ကြံလျက် ၁ သိန်းသော ဥစ္စာတို့ကို စွန့်၍ ဖန်ဖြင့်ပြီးသော သောက်ရေး၊ ချိုးရေးအိုးကို ပြုစေ၏။ ၁၀၀၀ပေး၍ ဖန်ဖြင့် လည်းကောင်း ပြီးသော ရေချိုးအင်းပျဉ်ကို၊ ဥစ္စာ ၁၀၀၀ ပေး၍ နေရာပလ္လင်ကို၊ ဥစ္စာ ၁ သိန်းပေး၍ ထမင်းခွက်ကို၊ ဥစ္စာ ၁ သိန်းပေး၍ ထမင်းစားရာအရပ်၌ မဏ္ဍပ်ကို ပြုစေ၏။

ဥစ္စာ ၁၀၀၀ ပေး၍ ထမင်းခွက်တည်စရာ အခြေရှိသော စားပွဲကို ပြုစေ၏။ ဥစ္စာ ၁၀၀၀ ဖြင့်လည်းကောင်း မိမိအိမ်၌ ခြင်္သေ့ချိုင့်တံခါးကို ပြုစေ၏။ မိမိနံနက်စာအလိုငှာ ဥစ္စာ ၁၀၀၀ ပေး၏။ ညဉ့်စာအလိုငှာ ဥစ္စာ ၁၀၀၀ ပေး၏။ လပြည့်နေ့၌ကား တန်ဆာအလိုငှာ ဥစ္စာ ၁ သိန်း ပေး၏။

ထိုထမင်းကို စားသောနေ့၌ ဥစ္စာ ၁ သိန်းကို စွန့်၍၊ မြို့ကို တန်ဆာဆင်စေ၍၊ "ဂန္ဓသူဌေး၏ ထမင်း စားသောအခြင်းအရာကို ကြည့်လာကုန်။" ဟူ၍ စည်လည်စေလေ၏။

လူအများလည်း ညောင်စောင်းအဆင့်ဆင့် ဖွဲ့လျက် စည်းဝေးကုန်၏။ သူဌေးလည်း အဖိုး ၁ သိန်းထိုက်သော ရေချိုးအုံ၌ ၁၀၀၀ ထိုက်သော အင်းပျဉ်ထက် နေ၍၊ ၁၆ လုံးသော နံသာရေတို့ဖြင့် ချိုး၍၊ ခြင်္သေ့ချိုင့်တံခါးထိ ဖွင့်လျက် ပလ္လင်၌ နေ၏။

ထိုအခါ အခြေရှိသောစားပွဲ၌ ရွှေခွက်ကို တင်၍၊ အဖိုး ၁၀၀၀ ထိုက်သောထမင်းကို ခူး၍ တည်၏။ သူဌေးလည်း ကချေသည်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ဤသို့သဘောရှိသော စည်းစိမ်ဖြင့် ထမင်းကို စား၏။

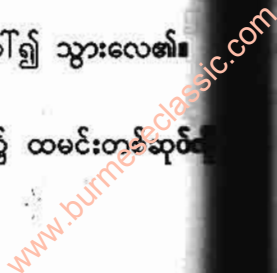
အခါတစ်ပါး၌ တောတွင်းသား လူတစ်ယောက်သည် မျိုးရိက္ခာဝယ်ခြင်းငှာ ထင်း စသည်တို့ကို လှည့်၍ တင်လျက် မြို့ကို သွားလေ၍ အဆွေခင်ပွန်းအိမ်၌ တည်းလေ၏။

ထိုအခါ လပြည့်နေ့ဖြစ်၍ 'သူဌေး၏ ထမင်းစားသောအတင့်အတယ်ကို ကြည့်လာကုန်။' ဟု မြို့၌ စည်လည် သည်ရှိသော်၊ တောတွင်းသားယောက်ျားကို မြို့နေအဆွေခင်ပွန်းသည် "သူဌေး၏ ထမင်းစားသောအတင့်အတယ်ကို သင် မြင်ဖူး၏လော။" မေး၍၊

"အဆွေ။ မမြင်ဖူးပါ။" ဟုဆိုသော်၊

"ထိုသို့တပြီးကား လာလှည့်။ ကြည့်ကုန်အံ့။" ဟု မြို့သားသည် ဇနပုဒ်သားကိုခေါ်၍ သွားလေ၏။ လူများလည်း ညောင်စောင်းအဆင့်ဆင့်ထက်၌ နေ၍ ကြည့်ကုန်၏။

ဇနပုဒ်သားသည် သူဌေး၏ထမင်းနဲ့ မွှေးလျှင် မြို့သားကို "အဆွေ။ သူဌေးခွက်၌ ထမင်းတစ်ဆုပ်ကို

ငါ စားချင်ပါသည်။” ဟူ၍ဆို၏။

“အချင်း။ မတောင့်တလင့်။ မရနိုင်ချေ။” ဟုဆိုသော်လည်း၊ “အချင်း။ ထမင်းကို မရသော် ငါ့အသက် မရှင်နိုင်ချေပြီ။” ဟု ဆို၏။

မြို့နေသားလည်း ထိုနေပုဒ်သားကို မမြစ်တားနိုင်၍ ပရိသတ်အစွန်း၌နေလျက် “အရှင်သူဌေး။ ရှိခိုး ပါ၏။” ဟု ၃ ကြိမ် ကျယ်စွာသောအသံဖြင့် ဟစ်၏။

“ဤသူကား အဘယ်သူနည်း။” ဟု သူဌေးမေးသော်၊ “အကျွန်ုပ် အရှင်ဘုရား။” ဟုဆို၍၊

“အဘယ်အကြောင်းနည်း။” ဟု သူဌေး မေးပြန်သော်၊ “အရှင်။ နေပုဒ်သား ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် အရှင်သူဌေးခွက်၌ထမင်းကို စားချင်လှပါသည်။ ထမင်းတစ်ဆုပ် ပေးတော်မူပါ။” ဟုဆို၍၊

“မရသာ။” ဟု သူဌေး ဆိုလတ်သော်၊ “အချင်း။ သူဌေး ဆိုသည်ကို သင် ကြား၏လော။” ဟုဆို၍၊

“အချင်း။ ငါ ကြား၏။ စင်စစ်လျှင် ထမင်းကို ရသည်ရှိသော် အသက်ရှင်မည်။ မရသည်ရှိသော် အသက် မရှည်နိုင်ချေပြီ။” ဟုဆိုသော်၊ မြို့သားသည် တစ်ဖန်လည်းကောင်း၊ “အရှင်သူဌေး။ နေပုဒ်သားသည် ထမင်းတစ်ဆုပ်ကိုမျှ မရသည်ရှိသော် သေအံ့သတတ်။ ဤနေပုဒ်သားအား အသက်ကို ပေးတော်မူပါ။” ဟစ်ကြွေး ပြန်၏။

သူဌေးလည်း “အို-အချင်း။ ထမင်းတစ်ဆုပ်မည်သည် ၁၀၀ သော်လည်း ထိုက်တန်၏။ ၂၀၀ သော်လည်း ထိုက်တန်၏။ တောင်းတိုင်းတောင်းတိုင်း ပေးရ၍ ကုန်ခဲ့သော် အဘယ်ကို ငါ စားရတော့မည်နည်း။” ဟု သူဌေး ဆိုသော်လည်း၊

“အရှင်။ နေပုဒ်သားသည် ထမင်းတစ်ဆုပ်ကိုမျှ မရသည်ရှိသော် သေချေတော့မည်။ ဤနေပုဒ်သားအား အသက်ကို ပေးတော်မူပါလော့။” ဟုဆို၍၊

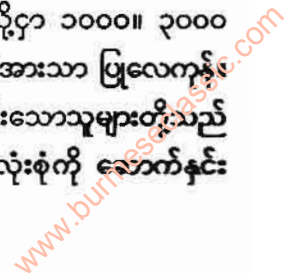
“အချည်းနီး မရသာချေ။ အကယ်၍ ၃ နှစ်ပတ်လုံး ငါ့အိမ်၌ သူရင်းခစားလုပ်လျှင် ထမင်းတစ်ခွက်ကို ငါပေးမည်။” ဟု သူဌေးဆို၏။

နေပုဒ်သားသည် ထိုစကားကို ကြား၍ “အဆွေ။ သူရင်းခစားပင် ငါ လုပ်တော့မည်။” ဟုဆိုလျက်၊ “သားမယားကိုပင် စွန့်၍ ထမင်းတစ်ခွက်အလိုငှာ ၃ နှစ်ပတ်လုံး သူရင်းခစား လုပ်အံ့။” ဟု သူဌေးအိမ်သို့ စင်လေ၍ သူရင်းခစား လုပ်သဖြင့် အမှုပင်သိမ်းတို့ကို အရှိအသေပြု၏။ အိမ်၌လည်းကောင်း၊ တော၌လည်းကောင်း၊ နေ၌လည်းကောင်း၊ ည၌ လည်းကောင်း ပြုအပ်သောအမှုတို့ကို မလစ်မဟင်းပြု၏။ ‘သူရင်းခစားယောက်ျား’ ဟူ၍ ပြည်အလုံး၌ ထင်ရှား၏။

ထိုယောက်ျား ထမင်းသူရင်းခစား အမှုလုပ်၍ ၃ နှစ်ပြည့်လတ်သော် သူဌေး၏ ထမင်းစီရင်သသူသည် သူဌေးကို

“အရှင်။ ထမင်းသူရင်းခစားယောက်ျား နေသည်မှာ ၃ နှစ် ပြည့်လေပြီ။ ထိုယောက်ျားသည် ပြုခဲ့စွာသော အမှုကို ပြုသည်။ ၃ နှစ်ပတ်လုံး သူရင်းခစား လုပ်သည်မှာ အမှုတစ်ခုမျှ မပျက်စဖူးပေ။” ဟု ဆိုလေ၏။

သူဌေးသည် မိမိညစာ၊ နံနက်စာအလိုငှာ ၂၀၀၀၊ ထိုယောက်ျား၏ တစ်နပ်စာအလိုငှာ ၁၀၀၀။ ၃၀၀၀ သောဥစ္စာတို့ကို ပေးစေ၍၊ “ယနေ့ ငါ့အားပြုအပ်သော အစီအရင်အလုံးစုံကို ထိုယောက်ျားအားသာ ပြုလေကုန်။ ‘စိန္တာမဏိ’ အမည်ရှိသော မိမိ၏ ချစ်စွာသောမယားတစ်ယောက်ကိုသာ ထား၍ ကြွင်းသောသူများတို့သည် ထမင်းခစားယောက်ျား သူရင်းငှားကိုသာ ယနေ့ ခြံရံကြလေကုန်။” ဟု ဆို၍ စည်းစိမ်အလုံးစုံကို လောက်နှင်း

ပေ၏။

ထို သူရင်းခစားယောက်ျားသည်လည်း သူဌေးရေချိုးအိုးဖြင့် သူဌေးရေချိုးအင်းပျဉ်၌ နေလျက် ရေချိုး၌ သူဌေးဝတ်သော ပုဆိုးတို့ကိုပင် ဝတ်၍ သူဌေးပလ္လင်၌ပင် နေ၏။

သူဌေးလည်း “သူရင်းခစားယောက်ျားသည် ဂန္ဓသူဌေးအိမ်၌ ၃ နှစ်ပတ်လုံး သူရင်းခစားလုပ်သဖြင့် သူဌေးထမင်းခွက်ကို ယနေ့ ရပြီ။ ထိုယောက်ျား ထမင်းစားသောစည်းစိမ်ကို ကြည့်လှည့်ကြကုန်။” ဟု ဖြည့်စည်လည်စေ၏။

လူများလည်း ညောင်စောင်းအဆင့်ဆင့်သို့ တက်၍ ကြည့်ကုန်၏။ ကြည့်လေရာရာအရပ်၌ တုန်လှုပ်သော အခြင်းအရာကို ဖြစ်စေ၏။ ကချေသည်မတို့လည်း ခြံရံလျက် တည်ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုယောက်ျား၏ရှေ့ထမင်းကိုခူး၍ ထားကုန်၏။

ထိုအခါ ‘ထမင်းစားအံ့။’ ဟု ထိုယောက်ျား လက်ဆေးသောကာလ ဂန္ဓမာဒနတောင်၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါးသည် ၇ ရက်ပတ်လုံး နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားပြီး၍၊ သမာပတ်မှ ထတော်မူ၍ ကောင်းကင်ဖြင့် ကြွတော်မူလာလျက် ထိုယောက်ျားရှေ့၌ ရပ်တော်မူလေ၏။

ထိုယောက်ျားလည်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မြင်တည့်လျှင်ပင်

‘ငါသည် ရှေး၌ မလ္လမပေးခြင်းကြောင့် ထမင်းတစ်ခွက်အကျိုးငှာ ၃ နှစ်ပတ်လုံးပင် သူတစ်ပါးအိမ်၌ သူရင်းခစား လုပ်ရချေသည်။ ယခု ဤထမင်းလည်း တစ်ည၌ တစ်နေ့မျှသာ ငါ့ကို စောင့်ရာသည်။ အကယ်၍ ဤထမင်းကို အရှင်ဘုရားအား ငါလှူသည်ရှိသော် ကမ္ဘာကုဋေ အသိန်းမကပတ်လုံး ငါ့ကို စောင့်လတ္တံ့သည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်ဘုရားအား ဤထမင်းကို လှူတော့အံ့။’ ဟု ကြံပြီး၍၊ ၃ နှစ်ပတ်လုံး သူရင်းခစားလုပ်၍ရသော ထမင်းခွက်မှ ထမင်းတစ်ဆုပ်ကိုမျှ ခံတွင်း၌မထည့်ဘဲ၊ စားချင်ခြင်းကို ဖျောက်၍ မိမိပင် ထမင်းခွက်ကိုကိုင်လှူသွားပြီးလျှင်၊ ရှိခိုး၍၊ ထမင်းခွက်ကို လက်ဝဲလက်ဖြင့်ကိုင်၍ လက်ယာလက်ဖြင့် သပိတ်တော်၌ ထည့်၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း ထမင်းတစ်ဝက်ဝင်လျှင် သပိတ်ကို လက်တော်ဖြင့် ပိတ်၏။

ထိုယောက်ျားလည်း “အရှင်ဘုရား။ ဤဆွမ်းသည် ၁ ဖို့သာ။ ၂ ဖို့ မပြုစွမ်းနိုင်ပါ။ အကျွန်ုပ်ကို ဤပစ္စုပ္ပန်ဖြင့်သဂြိုဟ်ခြင်းကို ပြုတော်မမူပါလင့်။ တမလွန်ဖြင့်သဂြိုဟ်ခြင်းကို ပြုတော်မူပါ။ အကြွင်းမဲ့လှူပါတော့သည်။” ဟုဆို၍ လှူ၏။

မိမိအဖို့ တစ်ဆုပ်မျှမချန်ဘဲ လှူခြင်းသည် ‘အကြွင်းမဲ့လှူသည်။’ မည်သည်။ ထိုအလှူသည် အကျိုးကြီးသည် ဖြစ်သည်။

ထိုယောက်ျားလည်း ထိုအခြင်းဖြင့်ပြု၍၊ အလုံးစုံကိုပင် လှူပြီး၍၊ တစ်ဖန်ရှိခိုး၍၊

“အရှင်ဘုရား။ အကျွန်ုပ်သည် ဤထမင်းတစ်ခွက်ကို ခို၍ ၃ နှစ်ပတ်လုံး သူတစ်ပါးအိမ်၌ သူရင်းခစားလုပ်ရသဖြင့် ဆင်းရဲကို ရချေသည်။ ဤအခါမှစ၍ အကျွန်ုပ် ဖြစ်လေရာရာအရပ်၌ ချမ်းသာသည် ဖြစ်စေသတည်း။ အရှင်ဘုရားတို့ သိတော်မူသောတရားကိုလည်း သိရပါလို၏။” ဟု ဆုတောင်း၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း “ဤသို့ ဖြစ်စေသတည်း။ အလိုခပ်သိမ်းကို ပေးတတ်သော စိန္တာမဏိကဲ့သို့၊ လပြည့်စုံကဲ့သို့ သင်၏အလိုတို့သည် ပြည့်စေသတည်း။” ဟု အနုမောဒနာ ပြုတော်မူပြီးလျှင်၊ ‘ဤလူများသည် ငါသွားလေ၊ ဂန္ဓမာဒနတောင်တိုင်အောင် ငါ့ကို မြင်စေသတည်း။’ ဟု အဓိဋ္ဌာန်တော်မူ၍၊ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့ ကြွသွားတော်မူလေ၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ၅၀၀တို့အား ဆွမ်းကို ဝေခြမ်းတော်မူ၏။ ထိုဆွမ်းသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ

အလုံးစုံတို့ပင်

မျှလောက်ကုန်၏။

လူများလည်း ကြည့်လျက်ပင် နေကြကုန်၍၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား ဆွမ်းဝေခြမ်းသည်ကို မြင်လျှင်၊ ကောင်းချီး ၁၀၀၀ ဖြစ်စေ၍ ခိုးကြိုးသံကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

ဂန္ဓသူဌေးလည်း ထိုအသံကို ကြား၍၊ ‘ထမင်းသူရင်းငှားခစားယောက်ျားသည် ငါပေးသောစည်းစိမ်ကို ဆောင်နိုင်၍ လူများပြက်ရယ်ပြုကြလျက် ပဲ့တင်ထပ်တော့သည်။’ ဟု ကြံ၍ အကြောင်းကိုသိလိုသဖြင့် စေလိုက်၏။ ထိုသူတို့သည် လာလတ်၍ အကြောင်းသိပြီးလျှင် သူဌေးအား ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်ကုန်၏။ သူဌေးလည်း ကြားတည့်လျှင်ပင် ၅ ပါးအပြားရှိသော ပီတိတို့ဖြင့် တွေ့သောကိုယ် ရှိသည်ဖြစ်၍၊

‘ဪ-ထမင်းသူရင်းငှားခစားသည် ပြုခဲ့စွာသောအမှုကို ပြုဘိ၏တကား။ ဤမျှလောက်သောကာလ အတိတ်လုံး ဤသို့သောစည်းစိမ်၌ တည်သော ငါသည် တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မပေးနိုင်ချေ။’ ဟုကြံ၍၊ သူရင်းငှားခစားကို ခေါ်စေလျက်၊

“သင်သည် ဤမည်သောအမှုကို ပြု၏။-ဟူသည် မှန်သလော။” ဟုမေး၍၊ “အရှင်။ မှန်၏။” ဟု ချီပေသော်၊

“ထိုသို့တပြီးကား ယခု ငါ၏ ဥစ္စာ ၁၀၀၀ ထုပ်ကိုယူ၍ သင့်အလှူ၌ ငါ့အား အမျှပေးဝေလော့။” ဟု ချီ၏။ ထမင်းသူရင်းငှားခစားလည်း ပေးဝေ၏။

သူဌေးလည်း ထိုသူရင်းငှားခစားအား မိမိဥစ္စာအလုံးစုံကို ထက်ဝက်ခွဲ၍ ပေးပြန်၏။

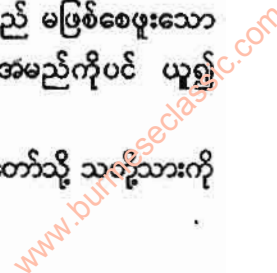
နောက်အခါ မင်းကြီးလည်း ထိုသူရင်းငှားခစားပြုသော ကောင်းမှုကိုကြားလျှင် ခေါ်၍၊ ဥစ္စာ ၁၀၀၀ ပေးလျက် အလှူ၏အဖို့ကို ယူ၍၊ နှစ်လိုဝမ်းသာ စည်းစိမ်ကြီးစွာဖြင့် သူဌေးအရာကို ပေး၍၊ ‘ထမင်းသူရင်းငှားခစား သူဌေး’ ဟု အမည်တွင်၍ ဂန္ဓသူဌေးနှင့်ပင် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်လျက်၊ အတူတကွပင် စားသောက်နေထိုင်ကြကုန်လျက် အထက်အတိုင်းတည်၍ ထိုကိုယ်အဖြစ်မှ စုတေလျှင်၊ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေ၍ ဘုရားတဖြစ် အကြားပတ်လုံး နတ်ပြည်၌ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားပြီးမှ၊ ဤဂေါတမဘုရား ဖြစ်တော်မူသောအခါ နတ်ပြည်မှ စုတေခဲ့၍ သာဝတ္ထိ ပြည်၌ သာရိပုတြာထေရ်၏ အလုပ်အကျွေးအမျိုး၌ ပဋိသန္ဓေယူလေ၏။

အမိလည်း ကိုယ်ဝန်အစောင့်အရှောက်ကို ရ၍ ၁ရက်-၂ရက် လွန်လျှင်၊ ရဟန်း ၅၀၀ တို့နှင့်တကွ သာရိပုတြာထေရ်အား ရသာ ၇ ပါးရှိသောအစာကို လှူ၍၊ မိမိလည်း ဖန်ရည်စွန်းသောပုဆိုးကို ဝတ်၍၊ ရွှေခွက် တို့ကို ကိုင်လျက် နေရာအဆုံး၌ နေ၍၊ ‘ထိုရဟန်းတို့၏အကြွင်းကို စားရခဲလို။’ ဟု ချင်ခြင်းရှိသဖြင့် ထိုရှိတိုင်း ဖြစ်၍ ချင်ခြင်းကို ဖျောက်စေ၏။

ကြွင်းသောမင်္ဂလာတို့၌လည်း ထိုသို့သဘောရှိသော အလှူကိုသာ ပေးလျက်၊ ဖွား၍ အမည်မှည့်သောနေ့၌ “အရှင်ဘုရား။ အကျွန်ုပ်သားအား သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ပေးတော်မူပါ။” ဟု အရှင်သာရိပုတြာကို လျှောက်၏။

မထေရ်လည်း “ဤသတို့သားအမည်သည် အဘယ်သို့တုနည်း။” ဟု မေးတော်မူ၍၊ “အရှင်ဘုရား။ အကျွန်ုပ်သား ပဋိသန္ဓေနေသောအခါမှစ၍ အိမ်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား ဆင်းရဲသည် မဖြစ်စေဖူးသော ကြောင့် ‘သုခသတို့သား’ ဟူသောအမည် ဖြစ်လတ္တံ့သည်။” ဟု လျှောက်ပေသော်၊ ထိုအမည်ကိုပင် ယူ၍ သိက္ခာတို့ကို ပေးတော်မူ၏။

သတို့သား ၇ နှစ်အရွယ် ရှိသောအခါ ရဟန်းပြုလိုသဖြင့် ‘ညချမ်းသောအခါ၌ ကျောင်းတော်သို့ သတို့သားကို

ပို့ဆောင်မည်။”ဟု ဆွေမျိုးတို့ကို စည်းဝေးစေ၍၊ “ငါ့သားအား လူအဖြစ်၌ပြုအပ်သော ချီးမြှောက်မှုတို့ကို တစ်နေ့ချင်းဖြင့် ပြုကုန်အံ့။”ဟုဆို၍၊ သတို့သားကို တန်ဆာဆင်လျက် ကြီးစွာသောအတင့်အတယ်ဖြင့် ကျောင်းတော်သို့ဆောင်၍ မထေရ်အား အပ်နှင်း၏။

မထေရ်လည်း “ချစ်သား။ ‘ရဟန်းအဖြစ်’မည်သည် ပြုခဲ့လှ၏။ မွေ့လျော်စွမ်းနိုင်ပါမည်လော။”ဟု မိန့်တော်မူ၍၊ “အရှင်ဘုရားအဆုံးအမတော်ကို အကျွန်ုပ် ပြုပါမည်။”ဟုဆိုသော်၊ တစပဉ္စကကမ္မဋ္ဌာန်းတို့ ကြားတော်မူ၍ ရှင်ရဟန်း ပြုတော်မူ၏။ ထို့နောက် ၈ ရက်မြောက်သောနေ့၌ သာမဏေသည် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ဤသုခသာမဏေ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုရည်၍ ဆိုသည်။-ဟူလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ဤဝတ္ထုလာ ထမင်းသူရင်းငှားခစားသူဌေးသည် မိမိဆင်းရဲစဉ်အခါ သူဌေး၏ ထမင်းတစ်နပ်ကို တစ်ကြိမ်မျှစားလို၍၊ ၃ နှစ်တိုင် ကျွန်ခံပြီးမှ နှစ်စေ့ရောက်၍ စားခွင့်ကိုရသောအခါ အလှူလာသဖြင့် ညာတာဝန်ကွက်ခြင်းမရှိ လူလိုက်သောကြောင့် မျက်မှောက်တွင် အကျိုးခံစားရသောထုံးကို နှလုံးစွဲပိုက်ပြီးလျှင်၊ ယခုအခါ အကြင် အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည်လည်း ရှားပါးငတ်မွတ်စဉ်အခါ အိမ်အသက်ကို မငဲ့ကွက် ရက်ရက်ကြီးလှူဒါန်းသော ဒါန၊ အလွန်ပြုနိုင်ခဲ့သောဒါန၊ ယင်းဒါနတို့ကို ‘အမြတ်ဆုံး’ဟု သဘောထား၍ တစ်စတစ်စ ပိုင်းခြားသတ်မှတ်လျက် ပြုနိုင်ခဲ့သောအရာကို ပြုရမည်။-ဟုပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၆၈

ဒုတိယရင်း။ ။ ၎င်းနည်းပင် သူ့ခွင့်တာရှည် သုံးနှစ်လည်မှ တစ်ထည်သာမျှ ရသည့်အဝတ်ကို တစ်သမတ်တည်း ပစ္စည်းမခင် လှူချင်သည့်သတို့သမီး။-ဟု ရာဌ

ဇိတ္တတ္ထ။ ။ ဝတ်ပန်းဆိုးသောအဝတ်တစ်ထည်ကို ၃ နှစ်လည် သူ့အမှုကိုလုပ်မှ ရသောဝတ်ပန်းကို စွဲလမ်း မရှိ မငြိမတပ် တစ်သမတ်တည်းလှူလိုက်သော ဥမ္မာဒန္တီအလောင်း သတို့သမီး။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဇိတ္တာရ။ ။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ သူဆင်းရဲအမျိုးတွင်ဖြစ်သော သတို့သမီးငယ် တစ်ယောက်သည် ပွဲသဘင်နေ့၌ ဘုန်းရှိသောမိန်းမတို့ ဝတ်ပန်းဆိုးသော နီသောအဝတ်ကို ဝတ်လျက် ပွဲဝင်ကြသည်ကို မြင်၍ “ဤကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်လိုပါ၏။” ဟု မိဘတို့ကို တောင်းသော်၊ “ချစ်သမီး။ ငါတို့သည်ကား ဆင်းရဲလှ၏။ မရှိပါ။” ဟု ဆိုကြလျှင်၊ “သူရင်းအစစား လုပ်ဆောင်၍ ဝတ်ဆင်ပါတော့ ညည်း။” ဟု မိဘထံ ခွင့်တောင်း၍ သူကြွယ်တစ်ဦးထံ ပန်းဝတ်ထည်အဖြင့် သူရင်းငှား လုပ်၏။ သူကြွယ်လည်း “၃ နှစ်လည်အောင်လုပ်ဆောင်က ပန်းဝတ်ထည် ရလတ္တံ့။” ဆို၍ အမှုကြီးငယ်ကို ပြု၏။

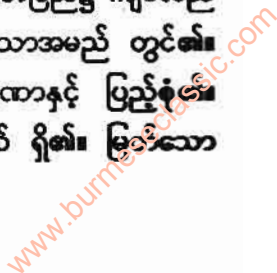
ထိုမိန်းမ၏ ကျေးဇူးကို သိ၍၊ ၃ နှစ် မပြည့်မီပင် တစ်ခဲနက်သော ပန်းထည်အဝတ်နှင့်တကွ တစ်ပါးသော အဝတ်ကို ပေး၍ “သင့်အဖော်တို့နှင့် ရေမိုးချိုးလျက် ဝတ်လေလော့။” ဟု လွှတ်လိုက်၏။

သူငယ်မအဖော်တို့နှင့် မြစ်ဆိပ်သို့ သွား၍ ရေချိုးလျက်နေစဉ်၊ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ သာဝကတစ်ပါးအား သင်္ကန်းကို သူခိုးလု၍၊ သစ်ခက်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍ လာသည်ကို သတို့သမီး မြင်လျှင်၊ “ဤအရှင်သင်္ကန်းကို သူခိုး ထုလိုက်ချေပြီ။ ငါလည်း သင်္ကန်းအဝတ် မလှူဖူး၍ ယခုဘဝ ရှားပါး၏။” ဟု ထိုပန်းဝတ်ထည်ကို ၂ ပိုင်းဖြတ်၍ တစ်ပိုင်းကို လှူ၏။ မထေရ်လည်း တစ်ပိုင်းကိုဝတ်၍ တစ်ပိုင်းကို ရုံ၏။ ထိုအခါ အဝတ်၏အရောင်ဖြင့် အလုံး နှံ့သောကိုယ်သည် နေလှလင်ကဲ့သို့ တစ်ခဲနက်တောက်၏။

ထိုသို့သောတင့်တယ်ခြင်းကို သတို့သမီးမြင်လျှင် “ငါ၏အရှင်သည် အလွန်တင့်တယ်စွာ။” ဟု ဝမ်းမြောက် ထ၍ ကျန်တစ်ပိုင်းကိုလည်း လှူပြန်ပြီးလျှင်၊ “ဤကောင်းမှုကြောင့် နောက်နောင် ဖြစ်လေတိုင်းသောဘဝတို့၌ မြတ်သောအဆင်းကိုဆောင်သည် ဖြစ်ပါလို၏။ အကျွန်ုပ်ကိုမြင်လျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည် မိမိသဘောဖြင့် တည်တံ့ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။ အကျွန်ုပ်ထက် အဆင်းဖြင့် သာလွန်သောသူ ခရီးသတည်း။” ဟု ဆုတောင်း၏။

မထေရ်လည်း အနုမောဒနာပြု၍ ကြွလေ၏။

သတို့သမီးလည်း အသက်ထက်ဆုံးနေ၍ စုတေလျှင် နတ်ပြည်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုနတ်ပြည်၌ ကျင်လည် ခဲ့ပြီးလျှင် သိဝိတိုင်း အရိန္ဒပူရပြည်၌ တိရိစ္ဆာန်ဝစ္ဆာသုဋ္ဌေးကြီးသမီး ဖြစ်၍ ‘ဥမ္မာဒန္တီ’ ဟူသောအမည် တွင်၏။ မြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်၏။ တင့်တယ်ခြင်းအစုသို့ ရောက်၏။ ကောင်းသောလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထူထိုထက်လွန်၍ နတ်သမီးကဲ့သို့သောအဆင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရူဖွယ် ရှိ၏။ ကြည်ညိုဖွယ် ရှိ၏။ မြတ်သော

အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။

အကြင်အကြင်ပုထုဇဉ်တို့သည် မြင်ကုန်၏။ ထိုထို မြင်သောသူတို့သည် ပကတိသဘောဖြင့် တည်တံ့ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်။ သေယစ်သောသူကဲ့သို့ ကိလေသာ၏ယစ်ခြင်းဖြင့် ယစ်သည်ဖြစ်၍ ဆောက်တည်အံ့သောငှာ သတိကို ဖြစ်စိမ့်သောငှာ တတ်နိုင်သောသူမည်သည် မရှိကုန်။

သိဝိရာဇ်မင်းကြီးလည်း 'ဥမ္မာဒန္တီကို ရွှေနန်းတင်မည်။' ဟူ၍ ပုဏ္ဏားတို့ကို လက္ခဏာကြည့်ရန် လွှတ်လိုက်၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဥမ္မာဒန္တီအိမ်၌ နွားနို့ထမင်း စားသောက်၍နေဆဲတွင်၊ ခပ်သိမ်းသောတန်ဆာကိုဆင်၍ လာသော ဥမ္မာဒန္တီကို မြင်တည့်လျှင်ပင်၊ သတိကို ချုပ်တည်းအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်၍၊ မိမိတို့ စား၍မပြီးသေးသော ထမင်းကိုမျှ သတိမရကြကုန်ဘဲ အချို့ပုဏ္ဏားတို့သည် ထမင်းဆုပ်ကို ဦးခေါင်းထက်မှာ တင်ကုန်၏။ အချို့လည်း အကာထရံ၊ ပျဉ်ထောင်နံရံသို့ ပစ်လိုက်ကုန်၏။ ဤသို့ အလုံးစုံသောပုဏ္ဏားတို့သည် မူးယစ်ကြကုန်၏။ ဥမ္မာဒန္တီလည်း ပုဏ္ဏားတို့ မူးယစ်သည်ကိုမြင်၍၊ လည်ကိုကိုင်၍ နှင်ထုတ်စေ၏။

နောက်ကာလ ဥမ္မာဒန္တီသည် အဘိပါရကစစ်သူကြီးမယား ဖြစ်၍ ကြတ္တိကာနက္ခတ်သဘင် ကစားသော အခါ ဘုရားလောင်းသိဝိရာဇ်မင်း မြင်လျှင် မတည်တံ့နိုင်။ မူးယစ်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

ဥမ္မာဒန္တီအကြောင်းကား အကျဉ်းအားဖြင့် ပြီး၏။
ဤအကြောင်းကိုထောက်၍ သိရာ၏။-ဟူလိုသည်။

၆၉

မှန်ရင်း။ ။ ကိုယ်သားကိုလှီး၍ ဆုကြီးယူ သုပ္ပိယာ။-ဟုရာ၌

ပိဏ္ဏတ္တ။ ။ လူစရာအသား မရသည်နှင့် မိမိ၏ပေါင်သားကို ဓားဖြင့်လှီး၍ လှူပွဲကြီးခံသော သုပ္ပိယာဥပါ သိကာမ။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ပိဏ္ဏာရ။ ။ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်အခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ‘သုပ္ပိယ’မည်သော ဒါယကာ၊ ‘သုပ္ပိယာ’ မည်သောဒါယိကာမ-ဟု လင်၊ မယား ၂ယောက် ရှိ၏။

မယားသုပ္ပိယာဒါယိကာမသည် ကျောင်းသို့သွား၍ ရဟန်းတို့အား “အရှင်တို့သည် အဘယ်ကို အလိုရှိ သနည်း။” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ တစ်ယောက်သောရဟန်းသည် ဝမ်းလျှောဆေးကို စားသည်ဖြစ်၍ ထိုရဟန်းက “ငါသည် ဝမ်းလျှောဆေးကိုသောက်သဖြင့် သားဟင်းရည်ကို အလိုရှိသည်။” ဟုပြော၍၊ “ကောင်းပြီ။” ဟု ဝန်ခံ၍၊ အိမ်သို့ရောက်လျှင် သားဟင်းမျိုးကိုရှာစေသော် မရသောကြောင့် ‘ဤရဟန်းအား သားဟင်းရည်ကို စေရအံ့။ အနာ တိုးပွားရာ၏။’ ဟု ကြံ၍၊ သားလှီးဓားဖြင့် မိမိပေါင်သားကို လှီး၍၊ ကျွန်မကို ချက်စေ၍ လှူစေပြီးလျှင်၊ အနာကို အပေါ်ရုံပုဆိုးဖြင့်ရစ်၍ ညောင်စောင်း၌ အိပ်၏။

ထိုအကြောင်းကို လင်သုပ္ပိယသိလျှင် အလွန်ဝမ်းမြောက်၍၊ မြတ်စွာဘုရားကို ဆွမ်းဖိတ်၍ လှူ၏။ မြတ်စွာဘုရားက “သုပ္ပိယာ အဘယ်မှာနည်း။” ဟု မေးလျှင် “နာပါသည်။” ဟု လျှောက်၍၊ ဘုရား သခင်က “လာစေ” ဟုဆိုလျှင် သုပ္ပိယာကို ချီ၍ ယူခဲ့ရ၏။

သုပ္ပိယာလည်း ဘုရားသခင်ကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အနာပျောက်၍ ကောင်းသောအရေအမွှေးတို့ သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဤဝတ္ထုကိုထောက်၍ သိရာ၏။-ဟုလိုသည်။

၇၀

ပုဒ်ရင်း။ ။ မလ္လာသာသော်လည်း လူပါရအောင် လက်ဆောင်သလျက် ကောင်းမှုစွက်သော သုဓမ္မာ။-ဟု

ဝိတ္ထာ။ ။ မာဃလုလင်သည် မိမိရေပ်ဆောက်ရာ၌ အလှူအဖို့ကို မိန်းမတို့အား မပေးသည်နှင့် မထာ
သုဓမ္မာသည် မလ္လာသာ၍ လူပါရအောင် လက်ဆောင်ပေးလျက် ကောင်းမှုကိုဖြည့်စွက်သည်
-ဟုဆိုလိုသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ မစလရွာ၌ မာဃလုလင် ရေပ်ဆောက်အခါ မိန်းမတို့၌ ကင်းသောအလိုရှိသောကြောင့် မိန်းမ
အား ထိုရေပ်၌ အလှူအဖို့ကို မပေးကုန်။

မာဃလုလင်၏အိမ်၌မူကား သုနန္ဒာ၊ သုစိတ္တာ၊ သုဓမ္မာ၊ သုဇာတာ- ဟူ၍ မယား ၄ ယောက် ရှိ
ထို ၄ ယောက်တို့တွင် သုဓမ္မာသည် လက်သမားအား “အမောင်။ ဤရေပ်၌ ငါ့ကို အကြီးဖြစ်အောင်
ပြုပါ။” ဟုဆို၍ တံစိုးပေး၏။

လက်သမားလည်း “ကောင်းပြီ။” ဟု ဝန်ခံ၍ အစစက ရေပ်အထွတ်အကျိုးငှာ သစ်ကို ခြောက်စေ
ရွှေခြမ်း ဖောက်ထွင်း၍ အထွတ်ကို ပြီးစေလျက်၊ ‘ဤရေပ်သည် ‘သုဓမ္မာ’ မည်၏။’ ဟု အကွရာရေး၍ ပုဆိုးထု
ပုံးလျက် ထားလေစေ၏။

ရေပ်အထည်ပြီး၍ အထွတ်တင်အံ့သောနေ့၌ “အရှင်တို့။ အမှုတစ်ခုကို မအောက်မေ့မိ။” ဟု ဆို၏။
“အဘယ်နည်း။” ဟု မေးသော်၊ “ရေပ်အထွတ်” ဟု ဆို၏။

“ထိုသို့တစ်မူလည်းဖြစ်စေ သစ်ကို ဆောင်စေကုန်အံ့။” ဆိုသော်၊ “ယခုလောလောဖြစ်သော သစ်
ပြု၍ မကောင်းနိုင်။ ရှေးက ရှင်းလင်းရွှေခြမ်း ထွင်းဖောက်၍လုပ်ထားပြီးသော အထွတ်သာ ကောင်းသည်။
ဟုဆို၍။

“ထိုသို့တပြီးကား ယခု အဘယ်သို့ ပြုရကုန်အံ့နည်း။” ဟု ဆိုကုန်သော်၊ “အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်
သောသူ၏ အိမ်၌ ရောင်းရန် အပြီးလုပ်ထားသောအထွတ် ရှိငြားအံ့။ ထိုအထွတ်ကို ရှာပါကုန်လော့။” ဟု ဆို
ထိုသူတို့ကို ရှာကုန်သည်ရှိသော် သုဓမ္မာအိမ်၌ မြင်၍ အဖိုး ၁၀၀၀ ပေးဝယ်သော်လည်း။

“အဖိုးဥစ္စာဖြင့် မရကုန်ရာ။ ဤရေပ်ကုသိုလ်ဝင်ရမူကား အချည်းနှီးလျှင် ငါပေးမည်။” ဟု သုဓမ္မာ
ဆိုသည်ရှိသော်၊ ထိုသူတို့လည်း “ကောင်းပြီ” ဟု အထွတ်ကိုယူ၍ ရေပ်ကိုပြီးစေလျက် အလှူအဖို့ကို ဝေဖန်
ရေပ်သို့ ဝင်ကုန်သောသူတို့သည် အထက်သို့မော်၍ အကွရာကို ဖတ်ကုန်ပြီးသော်၊ ‘ဤရေပ်ကား သုဓမ္မာ
ရေပ်’ ဟု ဆိုကုန်၍ ၃ ကျိပ် ၃ ယောက်သောသူတို့အမည် မထင်ရှား။ သုဓမ္မာအမည်သာ ထင်ရှားဖြစ်လေ၏။
ဤအကြောင်းကို ထောက်၍ သိရာ၏။-ဟုလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ လောကဝယ် အကြင်လင်မယား၊ သားသမီးတို့သည် လင်လူသော်လည်း မယား မရ။ မထာ
လူသော်လည်း လင် မရ။ သုဓမ္မာကဲ့သို့ ကောင်းမှုကို အတူတကွ ရွက်ဆောင်ကြိုးပမ်းမှသာထွက်
ရနိုင်ခြင်း။

မယားသုဇာတာသည် ‘ငါ့လင်လူလျှင် ငါရ၏။’ ဟူသောအမှတ်နှင့် ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့နေ၍ အထွတ်
မခံစားရခြင်း။-အစရှိသောပုံစံတို့ကို အဖန်ဖန်ထောက်ဆ၍၊ လင်နှင့်မယား၊ သားနှင့်အမိတို့သည် တကွ
ကြိုးပမ်း၍ လှူဒါန်းရာသည်။-ဟုပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၇၁

ဇုန်ရင်း။ ။ မာတာပိတ ငယ်ကသေသော်လည်း အမွေကို စိတ်မယူ။ အလှူတွင်သုံး၍ တောပုန်းသော ပုဏ္ဏားပျံ။ -ဟူရာ၌

ပိဏ္ဏတ္တ။ ။ သုမေဓာပုဏ္ဏားသည် ငယ်စဉ်အခါက မိဘတို့သေလျှင် သဏ္ဍာစိုးတို့က အာယုပေါတ္တကဖြစ်သာ အမွေစဉ်ဆက်ခံသော အခွန်အတုတ်ရသောအရာတို့ကို ရေးသားသော ကမ္မည်းစာရင်းကို ဖတ်လျှောက်လတ်သော်၊ သံဝေဂ ကြီးစွာရ၍၊ “ငါ့မိ၊ငါ့ဖ၊ဘိုး၊ဘေးတို့သည် တစ်ရွေး၊ တစ်ပဲမျှ သေရွာသို့ ယူ၍ မသွားလေ။ ငါတုံသည်ကား ဆောင်ယူ၍သွားပေအံ့။” ဟု မင်းကြီးအား ကြား၍၊ ၇ နှစ်ရက်ပတ်လုံး တိုက်တံခါးကို ခွင့်လှစ်၍၊ အလှူကြီးစွာ ပေးစွန့်ပြီးမှ တောသို့ ဝင်၍ ဓမ္မိကတောင်၌ ရသေ့ပြုလျှင်၊ ၇ ရက်မလည်ခင် ဈာန်သမာပတ် အဘိညာဉ်တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံစွာ၍၊ နောက်အခါ ဗျာဒိတ်ခံရသော သုမေဓာရှင်ရသေ့၏ထုံးကို မှီ၍ သိရာ၏။ -ဟူလိုသည်။

၅၆

ပုဒ်ရင်း။ ။ တစ်နှစ်စာလုပ်ရန်ကို ကိုးဖန်လှူလယ်သမား။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ မဟာကာလညီ စူဠကာလသည် ကောက်ဦးတို့ကို ၉ ကြိမ်ခွဲ၍ အလှူမြဲလေသည်။-ဟုဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ ဤကမ္ဘာမှသည် ၉၁ ကမ္ဘာထက် ဝိပဿီဘုရားလက်ထက်တော်၌ 'မဟာကာလ, စူဠကာလ, အမည်ရှိသော သူကြွယ်ညီနောင် ၂ ယောက်တို့တွင် စူဠကာလသည် စပါးဖုံးကိုခွဲ၍ အလှူပေးသောကြောင့် အစ်ကိုမဟာကာလကို တိုင်ပင်သော် အခွင့်မရ၍၊ လယ်ကို ၂ ဖို့ စု၍ မိမိအဖို့ကစပါးဖုံးအဖို့ခွဲလျက် ရေမရောသောနွားနို့ဖြင့် ချက်ပြီးလျှင်၊ ထောပတ်, ပျားသကာ စသည်တို့ဖြင့်ယှဉ်၍ ဘုရား အမွှေးရှိသော သံဃာတော်ကိုလှူလျက် 'မြတ်သောတရားကို ရှေးဦးရှေးဖျားသိသည် ဖြစ်စေသော။' ဟု ဆုယူ၏။

- ၁- မုန့်ဆန်းအခါ မုန့်ဆန်းဦး။ ၂- ရိတ်ဦး။ ၃- ထုံးဦး။ ၄- လှိုင်းဦး။ ၅- တလင်းဦး။ ၆- နယ်ဦး။ ၇- ခြင်ဦး။ ၈- ကျီသွင်းဦး။ ၉- ထမင်းဦး။

ဤသို့ တစ်ကြိမ်စိုက်သောကောက်၌ပင် ၉ ကြိမ်သော ကောက်ဦးအလှူကို ပေး၏။

ကမ္ဘာ သိန်းထက် ဟံသာဝတီပြည်၌ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားအားလည်း ၇ ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးပေး၍ ယခုအခါ အရှင်အညာတကောဏ္ဍညထေရ် ဖြစ်လာ၏။

ဤဝတ္ထုတွင် ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌ 'အစ်ကို ကောက်ဦး ၉ ကြိမ်မလှူ။ ညီ စူဠကာလ လှူသည်။' ဟုဆိုသည်။

အဝိတ္ထရ စကနိပါတ် အဋ္ဌကထာ, ထေရ်အဋ္ဌကထာတို့၌ 'ညီ မလှူ။ အစ်ကိုမဟာကာလ ကောက်ဦး ၉ကြိမ် လှူသည်။' ဟုလည်း ရေးလေ၏။

ဤဝတ္ထုကိုထောက်၍ သိရာ၏။-ဟုလိုသည်။

၇၂

ပုဒ်ရင်း။ ။ နတ်သိကြားလူဟန်ကို မခံမည့်စိတ်စွဲနှင့် ဆင်းရဲသားဖန်ဆင်း၍ သိကြားမင်းလူဟန် ထုံးစံအနည်းနည်းကို နိဿရည်းယူရာသည်။-ဟူရာ၌

ပိတ္တတ္ထ။ ။ နတ်တို့လူသောဒါနကို မခံသော အရှင်မဟာကဿပအား သိကြားမင်းသည် သူဆင်းရဲအသွင်ဖန်ဆင်း၍ လူသောနည်းကို နိဿရည်းယူရမည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ပိတ္တာရ။ ။ မြတ်စွာဘုရား ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အရှင်မဟာကဿပသည် နိရောဓသမာပတ်မှ ထတော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူရာ၊ နတ်သမီး ၅၀၀ တို့ “ဆင်း၍ အလှူခံပါ။” ဟု တောင်းပန်ကြသည်ကို “ငါမခံ။” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ပြန်ခဲ့ကြကုန်၏။

သိကြားမင်းသည် အိုမင်းဆိုးရွား သွားကျိုးဆံဖြူ ကိုင်းညွတ်သောကိုယ်ရှိလျက် ဆင်းရဲလှစွာသော ရက်ကန်းသည်အယောင် ဖန်ဆင်း၍၊ သုဇာတာကိုလည်း မိန်းမအိုယောင် ဖန်ဆင်းစေ၍ နေလင့်၏။

မထေရ် ကြည့်သည်ရှိသော် သိကြားကား ရက်ကန်းရက်၍၊ သုဇာတာကား ရက်ဖောက်လုံးလျက် နေသည်ကို မြင်၍၊ ‘လူသားသူဆင်းရဲပင်’ ဟု ထင်၍ ဆွမ်းရပ်၏။

ထိုသူတို့လည်း မမြင်သကဲ့သို့ အတန်ငယ်နေပြီး၍၊ သိကြားသည် မစွမ်းမပြင်းသည့်အသွင်ဖြင့် ပုဆစ်ထောက်၍ ကြည်းညည်းလျက် ထပြီးလျှင်၊ “အဘယ်ထေရ်တို့နည်း။” -ဟု အတန်ငယ်ဆုတ်၍၊ “မျက်စိဝေတော့၏။” ဟု မျက်စိကို လက်ဖြင့်ပွတ်၍ နဖူး၌ လက်ဝါးကာလျက် အထက်သို့ မော်ကြည့်ပြီးလျှင်၊

“ဪ-ဆင်းရဲစွာတကား။ မထေရ်ကြွလာသည်။ တစ်စုံတစ်ခုလူစရာ ရှိပါ၏လော။” ဟုမေး၍၊ သူအိုမလည်း “ကြည့်ပါဦးမည်။” ဆို၍ အိုးကို စောင်းကြည့်ဟန် ပြုလျက်၊ “အရှင် အတန်ငယ်ရှိ၏။” ဟုဆို၍ “သပိတ်ကို ပေးတော်မူပါ။” ဟု တောင်းပြီးလျှင်၊ သပိတ်၌ ဆွမ်းအပြည့်ထည့်လျက် ယူခဲ့၍ လက်တော်၌ ထား၏။ ထိုဆွမ်းနံ့ကား ပြည်အလုံးကို လွှမ်း၏။

မထေရ်လည်း ‘ဤယောက်ျားကား တန်ခိုးနည်းသည်။ ဆွမ်းမူကား တန်ခိုးကြီးလှသည်။ သိကြားအစာနှင့် တူလေသည်တကား။ အသူနည်း။’ ဟု ဆင်ခြင်သော်၊ သိကြားအဖြစ်ကို သိ၍ “သိကြားမင်း။ သင်သည် ဝန်လေးစွာသောအမှုကို ပြုဘိ၏။” ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော်၊ “တာဝတိံသာ၌ စူဠရထနတ်၊ မဟာရထနတ်၊ အနေကဝဏ္ဏနတ်တို့သည် အရောင်အဝါ သာ၍နေသောကြောင့် အကျွန်ုပ်ထက် ဆင်းရဲသသူ မရှိပါ။” ဟု ဆို၏။

“ဤသို့ဆိုသော်လည်း ဖြစ်စေတော့။ ဤအခါမှ စ၍မူကား ငါ့ကို သည်နည်းလှည့်စား၍ မလှူနှင့်။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သိကြားမင်းလည်း ရှိခိုးလျက် ကောင်းကင်သို့တက်၍ လက်ပမ်းပေါက်ခတ်လျက် ပြန်သွားလေ၏။ ဤဝတ္ထုကို ထောက်၍ သိရာ၏။-ဟုလိုသည်။

၅၄

ပုဒ်ရင်း။

။ ဤအရာတွင် လင်သာလျှင် မယားမကူသည့်ဌာနမှာ မာဃနှင့် သုဇာတာ။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဍတ္တ။

။ မာဃဝတ္ထု၌ မာဃလုလင် ကုသိုလ်ပြုရာ မယားသုဇာတာ မပါ။ မညီညာ၍ သုဇော၊ သုစိတ္တာ၊ သုနန္ဒာတို့ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်သည်။ သုဇာတာမူကား ဗျိုင်းမ ဖြစ်၍ အနစ် ၅၀၀ နေရသည်ကို ထောက်၍ သိရာ၏။-ဟူလိုသည်။

၇၅

ပုဒ်ရင်း။ ။ တိုင်းကာသိက ဗာရာဏသီ နန္ဒိယနှင့် ရေဝတီ။-ဟူရာ၌

ပိဋကတ္တ။ ။ အကြင်လင်မယားစစ် ဖြစ်လင့်ကစား သဒ္ဓါသီလ တူမျှကြမှ နောက်နောက်သောဘဝ၌ တူမျှသော အကျိုးကို ခံရရာသည်။

နန္ဒိယလုလင် မိဂဒါဝန်တော၌ ကျောင်းဆောက်၍လှူသောကာလ ရေစက်ချသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဘုံမိမာန် ပေါက်လေသည်။ ပစ္စုကလူ့ဘဝကပင် နတ်ပြည်၌ ဘုံပေါက်ကြောင်းကို အရှင်မောဂ္ဂလာန်မေးခဲ့၍ အထင်အရှား လူများ သိရသည်။

မယားရေဝတီသည် သဒ္ဓါသီလ ညံ့ချေ၍၊ အသက် မသေခင်ကပင်လျှင် ငရဲရွာသို့ ဘီလူးရကွိုသံတို့ ဆွဲ၍ ချချေသည်။-ဟူလိုသည်။

၃၆

ပုဒ်ရင်း။ ။ ပါရမီဖြည့်ခါ မယားသာလို့လ၍ လင်က များများ အားမထုတ်သဖြင့် ဟုတ်ဟုတ်မကျော်သော အရာ၌ ဝိသာခါနှင့် ပုဏ္ဏဝဗန။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဏတ္တ။ ။ သားသမီး ၂ ကျိပ်၊ မြေး ၄၀၀၊ မြစ် ၈၀၀၀ ဆင်းသက်သည်ကိုလည်း 'ပုဏ္ဏဝဗနသားမြေး' ဟူ၍ မဆိုချေ။ 'ဝိသာခါ၏သားမြေး' ဟူ၍သာ ဆိုချေသည်။

ပုပ္ဖာရုံကျောင်းကို ဆောက်ရာမှာလည်း 'ဝိသာခါကျောင်း၊ ဝိသာခါပြာသာဒ်' ဟူ၍ ကျော်ချေသည်။ အတင်း ၆၀ ဝင်သော ရွှေအိုးကြီးကိုလှူကြပြန်လျှင်လည်း 'ဝိသာခါ၏ ရွှေအိုးကြီး' ဟူ၍သာ ခေါ်ချေသည်။ ကျမ်းဂန်မှာလည်း ဝိသာခါပေါသထသုတ်။ ဓမ္မပဒမှာလည်း ဝိသာခါဝတ္ထု။ ဝိနည်းပိဋကတ်၌လည်း ဝိသာခါတောင်းပန်လျှင် ဆု ၈ ပါးကို အသနားခံရသည်။ ဇာတ်နိပါတ် ကျမ်းဂန်များမှာလည်း သုရုစိဇာတ်၊ မဟာပနာဒဇာတ်၊ စသည်တို့၌ ဝိသာခါနှင့် စပ်ဆိုင်သောဝတ္ထုသာ များစွာလာသည်။

အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်ကျမ်းတို့မှာလည်း ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ထောက်၍ ဇတဒဂ်အရာ တင်ထားကြောင်းကို လာသည်။ လင်ဖြစ်သောပုဏ္ဏဝဗနမှာ ဤကဲ့သို့ မရှိချေ။-ဟူလိုသည်။

၁။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ် - ၄၈၉။
၂။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ် - ၂၆၄။

၅၅

ပုဒ်ရင်း။ ။ လင်၊ မယားနှစ်ဝ အားထုတ်ကြ၍ တကွမကွာ အတူပါသော မဟာကပ္ပိနမင်းဖျားနှင့် မိဖုရား အနော်ဇော။ မဟာကဿပဘုန်းရှိ ပိပ္ပလိမာဏဝနှင့် ဘဒ္ဒကာပိလာ။-ဟူရာ၌

ပိပ္ပတ္တ။ ။ မဟာကပ္ပိနမင်း၊ အနော်ဇောမိဖုရားတို့သည် ရှေးရှေးသောဘဝကပင် သဒ္ဒါသီလ တူမျှကြ၍ ရက်ကန်းသည်တို့၏အကြီး ဖြစ်သည့်ကာလကပင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ၁၀၀၀ တို့ကို ကျောင်းဆောက်၍ တိုးကွယ်သည်။ သင်္ကန်းလှူသည်။ ယခုဘဝလည်း ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးသံကို ကြားကြလျှင် အလွန်ဝမ်းမြောက်၍၊ ဘုရားရှိရာ လာပြီးသော် တရားနာကြလျှင်၊ မဂ်ဖိုလ်ရခြင်း၊ ရဟန်းပြုခြင်းဖြင့် နိဗ္ဗာန်ရသော ဘဝတိုင်အောင် မကွဲမကွေဖြစ်ကြလေသည်။

“ပိပ္ပလိ”တွင်သော အရှင်မဟာကဿပအလောင်းနှင့် ဘဒ္ဒါကာပိလာနိတို့မှာလည်း ပဒုမုတ္တဘုရားလက်ထက် တော်ကပင် အစဉ်အတိုင်းလာခဲ့ကြ၍ သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်”၌ ဒုက္ခလ၊ ပါရိကာ။ ဟတ္ထိပါလဇာတ်”၌ ပုဏ္ဏား၊ ပုဏ္ဏားမ ဖြစ်ကြသည်။

ယခုလည်း နေချင်းတူပြိုင် သံဝေဂရ၍ ရဟန်းပြုကြလျှင်လည်း မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်တရားကို မျက်မှောက် ပြုကုန်သည်။-ဟူလိုသည်။

၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်- ၅၄၀။ ဇာတ်ကြီး ၁၀ ဘွဲ့အဝင်။
၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်- ၅၀၂။

၇၉

ပုဒ်ရင်း။ ။ လူရွာရွာမှ မင်းပြုကြသော်လည်း ဝီရိယအတူတူ ဒါနဖြူ၍ နိဗ္ဗာန်ရောက် ခရီးပေါက်သော ဥဒယဘဒ္ဒရာဇာနှင့် မဟာဒေဝီ။ ဖုဿတီနှင့် သဗ္ဗယ။ အသောကသိရိနှင့် အသန္နိမိတ္တာ။ မလ္လိကာ နှင့် ကောသလ။ ချောင်းခြားသည့်ကာလ တစ်ညဉ့်ခန့်မျှ ကွဲကွာကြသည်ကို နှစ်လရှည်ကြာ စိတ်ပူဆာအောင် မေတ္တာတော်ဖြောင့် ကတိစောင့်ကြသည့် ရွှေတောင့်အချာ ကိန္နရာနှင့်ကိန္နရီ။ ကာကဝဏ္ဏနှင့် ဝိဟာရဒေဝီ-ဟူရာ၌

ဝိဏ္ဏတ္ထ။ ။ ဥဒယဘဒ္ဒမင်း၊ ဥဒယဘဒ္ဒါမိဖုရား။ သိဗ္ဗည်းမင်းကြီး၊ ဖုဿတီဒေဝီ။ ဓမ္မာသောကမင်း၊ အသန္နိမိတ္တာမိဖုရား။ ပသေနဒီကောသလမင်း၊ မလ္လိကာမိဖုရား။ စေတနာမေတ္တာဖြောင့်သဖြင့် ကတိတို့ စောင့်ကြသော ကိန္နရာနှင့်ကိန္နရီ။ သီဟိုဠ် ကာကဝဏ္ဏမင်းကြီးနှင့် ဝိဟာရဒေဝီ။-ဟုဆိုလိုသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ ဥဒယဘဒ္ဒဇာတ်၌ ဥဒယဘဒ္ဒမင်းကြီးနှင့် ဥဒယဘဒ္ဒါဒေဝီတို့သည် လူရွာ၌ မင်းပြုကြသော ကာလ သဒ္ဒါသီလ တူမျှကြ၍ မင်းကြီး နတ်ပြည်၌ သိကြားမင်းဖြစ်လျှင်၊ မိဖုရားကား သီလ သီတင်း ဆောက်တည်မည့်အကြောင်းကို တိုက်တွန်းလာ၍၊ မိဖုရားသေလျှင် သိကြားမင်း၏အထံ၌ မိဖုရား ဖြစ်ရချေသည်။

ဖုဿတီမိဖုရားနှင့် သိဗ္ဗည်းမင်းတို့မှာလည်း လူရွာတွင်မင်းပြုကြသောကာလလည်း အတူတူ၊ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်သော ကာလလည်း အတူတကွ၊ အဆုံးဘဝ၌လည်း သိရီသုဒ္ဓေါနေမင်းကြီး၊ သိရီမဟာမာယာဒေဝီ ဖြစ်လာကြသည်။

သိရီဓမ္မာသောကမင်းနှင့် အသန္နိမိတ္တာမိဖုရားတို့သည်လည်း ပျားဆွမ်းလှသောကာလကပင် အလှပေး၍ ဆုတောင်းခဲ့သည်။ မင်း၊ မိဖုရား ဖြစ်ကြသောကာလလည်း အလှပေးခြင်း၊ သီလသီတင်း ဆောက်တည်ခြင်းတို့ အတူတကွ ပြုကြလေကုန်သည်။

မလ္လိကာဒေဝီနှင့် ပသေနဒီကောသလမင်းတို့မှာလည်း သောတ္တိသေနမင်း၊ သမ္ဘူလာဒေဝီ ဖြစ်စဉ်ကလည်း အတူတကွပင်။

ဘလ္လာတိယဇာတ်၂၌ ကိန္နရာ၊ ကိန္နရီဖြစ်စဉ်ကလည်း အတူတကွပင် ဖြစ်ကြသည်။ ယခုလည်း မင်း မိဖုရား အတူတကွဖြစ်ကြရသည်။ ရာဇိကာရာမကျောင်းကို ဆောက်လှူကြသည်။ အသဒိသအလှူကြီးကို ပေးလှူကြသည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့၌ သံဃာ ၅၀၀ ပင့်၍ အလှူကြီးကို လှူကြရသည်။ ဘလ္လာတိယဇာတ်၌ ကိန္နရာ ကိန္နရီ ဖြစ်ကြစဉ် တစ်ညဉ့်ခန့်မျှ ကွဲကွာကြသည်ကို ၃နှစ်ယုတ်သော အနှစ်၇၀၀ပတ်လုံး? ငိုမြည်တမ်းလျက် နေမိအောင် ချစ်ခင်ကြသည်။

လင်္ကာဒီပ သိယိုကျွန်း၌ ကာကဝဏ္ဏမင်းကြီးနှင့် ဝိဟာရဒေဝီမိဖုရားတို့လည်း မင်း၊ မိဖုရား ဖြစ်ကြလျှင် နလာဋ္ဌဇာတ် သင်းကျပ်တော်ကို ဌာပနာရာဖြစ်သော နလာဋ္ဌစေတီတော်ကြီးကို တည်၍၊ သေလွန်ကြလျှင်

၁။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်-၄၅၈။   ၂။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်- ၅၀၄။
 ၃။ ၃ နှစ်ယုတ်သော အနှစ် ၇၀၀ ပတ်လုံး = ၆၉၇ နှစ်ပတ်လုံး။

တူသိတာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။ 'နောင်အခါ မိတည်းဘုရား၏ မယ်တော်,ခမည်းတော်တို့ ဖြစ်ကြကုန်
အတ္တံ့။'ဟု မဟာဝင်, တူပဝင်, နလာဋ္ဌဓာတုဝင်, သီဟဋ္ဌဝတ္ထု, မခုရရသဝါဟိနိဝတ္ထု စသည်တို့၌ ဆိုသည်။

ဤစကားစုတို့တွင် ကိန္နရီတို့ ငိုကြသည်နှစ်ကို 'အနှစ် ၃၀၀' ဟူ၍ အချို့ ဆိုကြသည်။

ဇာတ်တော်တွင်ကား 'ဧကရတ္တိဝိပွယောဂေန သတ္တဝဿသတာ နိပရိဒေဝမာနာဝိစရန္တိ' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'တိဟုနကံ
အတ္တသတာနိလုဒ္ဒံ' ဟူ၍လည်းကောင်း၊

'တိဟုနကန္တိ တိဟိဥိနာနိသတ္တဝဿသတာနိ။ ယမိဓမယန္တိ ယံကာလေ ဣဓေယံဝိပွဝသီမှ။ သောဣတော တိဟိ ဥိနကနိ
အတ္တဝဿသတာနိ ဟောန္တိတိဝဒတိ။'-ဟု လာသည်နှင့်အညီ၊ ယခုဆိုသော စကားအတိုင်း '၃ နှစ် ဖြင့်ယုတ်သော အနှစ် ၇၀၀'
ဈာန်သာ မှတ်ရာသည်။

၇၆

ပုဒ်ရင်း။ ။ ပါရမီဒါန ကံကျွေးချသောအခါ မိဘလူရာ သားမပါ၍ လိုရာမသုံးရသော ဇဋိလသူဌေး၏ ရင်သွေးနှစ်ယောက်။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ ရွှေတောင်ကြီးအရှင်ဖြစ်သော ဇဋိလသူဌေး ရဟန်းပြုခါနီးကာလ၊ သား ၃ ယောက်တို့တွင် 'ငါ၏အမွေကို မည်သူ ခံစားထိုက်လေသနည်း။' ဟု စုံစမ်းလိုသောကြောင့် ပေါက်တူးဖြင့် သားတို့အား ပေါက်စေရာ၊ သားကြီး၊ သားလတ်ပေါက်သော် ကျောက်တိုင်ကဲ့သို့ ခံစား သားငယ်အား အလုံးလွှဲအပ်လေ၏။-ဟုဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ ဇဋိလသူဌေးသည် ရဟန်းပြုလိုသည်ဖြစ်၍ သားတို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင်၊ ရွှေအရိုးတပ်သော ပုဆိန် ကျောက်အသွားတပ်သောပေါက်တူးကို သားကြီး၏လက်၌ ထား၍၊

“ချစ်သား။ အိမ်၏အနောက်၌ အတောင် ၈၀ မြင့်သောရွှေတောင် ရှိ၏။ ထိုတောင်မှ ရွှေခဲကို ထုတ်ယူ ချေ။” ဟုဆို၏။

သားကြီးသည် ပေါက်တူးကိုယူလျက် သွား၍ ရွှေတောင်ကို ပေါက်လျှင်၊ ကျောက်ဖျာအပြင်ကို ပေါက်ရ သကဲ့သို့ ဖြစ်၍၊ သားကြီးလက်မှ ပေါက်တူးကို ယူ၍၊ သားလတ်၏လက်၌အပ်၍ စေပြန်၏။

သားလတ်သည်လည်း ရွှေတောင်ကိုပေါက်သော် ကျောက်ဖျာအပြင်ကို ပေါက်သကဲ့သို့ ထင်၏။ ထိုအခါ ပေါက်တူးကို သားငယ်လက်၌ ပေးအပ်၍၊ သားငယ်သည် ရွှေတောင်ကိုပေါက်လျှင် ထွန်ဖြင့်

ထွန်၍ထားအပ်သော မြေညက်ကို ပေါက်ရသောအခါကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုအခါသားငယ်ကို သူဌေးကြီးက ခေါ်၍ “ငါ့သား။ လာလှည့်လော့။ ဤမျှဖြင့် တန်တော့။” ဆို၍ ၊

ယောက်သောသားကြီးတို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင်၊ “ရွှေတောင်သည် သင်တို့အား မဖြစ်ချေ။ ငါ့အား လည်းကောင်း၊ သင်တို့ညီငယ်အား လည်းကောင်း ဖြစ်၏။ ဤညီငယ်နှင့်သာလျှင် တကွနက်ဖြစ်၍ သုံးဆောင်ရစ်ကြကုန်။” ဟုဆို၏။

အဘယ်ကြောင့် ထိုရွှေတောင်သည် အဖနှင့် ညီငယ်တို့အားသာလျှင် ဖြစ်ရလေသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် ဇဋိလသူဌေး ဖွားစကာလ ရေ၌ ချလေသနည်း။-ဟူမူကား- မိမိတို့ပြုသောကံကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ရ၏။ ထိုစကားထို အကျယ်ချဲ့ဦးအံ့။

လွန်လေပြီးသောအခါ ကဿပမြတ်စွာဘုရားစေတီတော်ကို တည်ကြသည်ရှိသော် တစ်ပါးသောရဟန္တာ သည် စေတီတည်ရာသို့ ကြွ၍၊ “အမောင်တို့။ အဘယ်ကြောင့် စေတီတော်၏မြောက်မျက်နှာ၌ မတက်သေး သနည်း။” ဟုမေး၏။

“ရွှေ မလောက်သောကြောင့်တည်း။” ဟု လျှောက်ကြလေလျှင်၊ “ငါသည် ရွာတွင်းသို့ဝင်၍ ပြည့်စုံစေအံ့။ သင်တို့သည်ကား ရိုသေသဖြင့် အမှုကို ပြုကြကုန်။” ဟု မိန့်တော်မူ၍၊ မြို့တွင်းသို့ ဝင်၍၊ “အမိအဖတို့ စေတီတော် မြောက်မျက်နှာ၌ ရွှေမလောက်တတ်။ သင်တို့သည် ရွှေဖြင့် သိကြကုန်။” ဟု လူများကို ဆောက်တည် စေ၍ ရွှေပြုလုပ်သော ဒကာထံသို့ ကြွလေ၏။

ရွှေဖြင့်လုပ်တတ်သောဒကာလည်း ထိုခဏ၌ မယားနှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်၍ နေ၏။

ရေထဲသို့ကျော်

မထေရ်လည်း “ဒကာ။ ထိုစေတီ၌ သင်တို့ယူအပ်သော မျက်နှာတွင် ရွှေမလောက်သောအဖြစ်ကို သိခြင်းမှာ အပ်၏။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဒကာလည်း မယားအား အမျက်ထွက်သဖြင့် “အရှင်။ ထိုဘုရားကို ရေ၌မျှောပစ်၍ သွားလေတော့။” ဟုဆို၏။

ထိုအခါ ဒကာကို မယားက “သင် အမျက်ထွက်သဖြင့် ငါ့ကိုသာလျှင် ဆဲရေးအပ်၏။ ရိုက်ပုတ်အပ်၏။ အာယုကြောင့် ဘုရား၌ ရန်ပြုဘိသနည်း။” ဟုဆို၏။

ဒကာလည်း ထိုခဏ၌ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ “အရှင်ဘုရား။ သည်းခံတော်မူပါ။” ဆို၍ မထေရ်ခြေရင်းတော်၌ ဝပ်၏။

မထေရ်က “ဒကာ။ ငါ့ကို သင် မဆိုပေ။ ဘုရားကိုသာ ကန်တော့လော့။” ဟုဆို၏။ “အာယုသို့ပြု၍ ကန်တော့ရပါအံ့ဟုနည်း။” ဟု မေးလျှောက်ပြန်လျှင်၊

“ရွှေပန်း ၃ ခိုင်ကို အိုး၌ထည့်၍ စိုသောအဝတ်၊ စိုသောဆံရှိလျက် ကန်တော့လေ။” ဟု မိန့်တော်မူလျှင်၊ “ကောင်းပါပြီ။” ဟု ဝန်ခံလျက် ရွှေပန်းခိုင်တို့ကို ပြုလို၍၊ ၃ ယောက်သောသားတို့တွင် သားကြီးကို ခေါ်၍၊

“ချစ်သား။ လာလှည့်လော့။ ငါသည် ဘုရားသခင်ကို ရန်ငြိုးစကားဖြင့် ဆိုမိ၏။ ဤပန်းတို့ကို ပြု၍ ဌာပနာတိုက်၌သွင်း၍ ကန်တော့အံ့။ ငါ၏ ရွှေပန်းလုပ်သောအရာတွင် အဖော်ဖြစ်လော့။” ဟုဆို၏။

သားကြီးက “ငါသည် ဘုရားရှင်ကို ရန်ငြိုးစကား မဆို။ အဖသာလျှင် ပြုပါလေ။ ရွှေပန်းခိုင်လုပ်ရာ အဖော်မပြုလို။” ဟုဆို၏။

သားလတ်ကိုခေါ်၍ ဆိုပြန်သော် သားကြီးကဲ့သို့ပင် “အဖော်ပြုခြင်းမှာ အလိုမရှိ။” ဟု ဆိုပြန်၏။ တစ်ဖန် သားငယ်ကိုခေါ်ပြီးလျှင် ပြောဆိုလေက သားငယ်လည်း “အဖတို့၌ကိစ္စသည် သားတို့၏ ဝန်ပေ စည်း။” ဟု အဖ၏အဖော် ပြု၍ ရွှေပန်းတို့ကို ပြု၏။

ရွှေပန်းထိမ်သည်လည်း တစ်ထွာပမာဏရှိသော ရွှေပန်း ၃ ခိုင်ကို ပြီးစေ၍၊ ဓာတ်တော်ဌာပနာရာ၌ စိုသောအဝတ်၊ စိုသောဆံရှိ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ကန်တော့၏။

ဤသို့သောက်ကြောင့် ဇဋိလသူဌေးသည် ဖွားစကာလ ၇ ကြိမ် ရေ၌ပစ်ခြင်းကို ခံရ၏။ ဤကံသည် ထိုသူဌေးအား အဆုံးဘဝ၌တည်သော အတ္တဘောအဖြစ်တိုင်အောင် အကျိုးပေး၍ ဤဘဝ၌လည်း ထိုကံ၏ အကျိုးစက်ဖြင့်လျှင် ရေ၌ ချစေအပ်၏။

သားကြီး ၂ ယောက်တို့သည် ရွှေပန်းပြုသောကာလ အဖော်ဖြစ်ခြင်းမှာ အလိုမရှိကုန်။ ထို့ကြောင့် ထိုသားကြီးတို့အား ရွှေတောင် မဖြစ်ချေ။

သားငယ်အား လည်းကောင်း၊ ဇဋိလ သူဌေးအား လည်းကောင်း အလှူပေးသောအဖြစ်ကြောင့် ရွှေတောင် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် အဖသူဌေးသည် သားတို့ကို ဆုံးမခဲ့၍ ဘုရားအထံ၌ ရဟန်းပြုလျက် ၁ ရက်-၂ ရက်ဖြင့် ဇရာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ဤဝတ္ထုကိုထောက်၍ သိရာ၏။ -ဟူလိုသည်။

- ဥပဒေသ။ ။ - ယခုအခါ အကြင် အမျိုးကောင်းသားတို့သည် မိဘတို့ဝန်ကို ကူညီဆောင်ရွက် ကြိုးပမ်း ပြုလုပ်ရခြင်း။
- မကူမညီ မပြုမလုပ်သော သားသမီးတို့သည် ဇဇိလသူဌေး၏ သားအကြီး၊ အလတ်တို့ကဲ့သို့ အမွေကို မခံရခြင်း။
  - ကူညီပြုလုပ်သော သားသမီးတို့မှာ သူဌေးသားအငယ်ကဲ့သို့ အမွေကို ဆက်ခံထိုက်ခြင်း
  - ရတနာ ၃ ပါးအား ဝစီကံမျှဖြင့် ပြစ်မှားဖူးသော ဇဇိလသူဌေးသည် ဘဝတိုင်းမှာ ကပ်လျက်ပါသော ကံ၏အစွမ်းကြောင့် ရေ၌ မျှောပစ်သည်ကို ခံရခြင်း။

ယင်းသို့ ကျင့်ဆောင်ရာ၊ ရှောင်ကြဉ်ရာသည်ကို ထိုထိုအမျိုးကောင်းသားတို့အား တရား သံဝေဂရကြံ ခြင်းငှာ ပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

စာတော်ကျမ်း

မုန်ရင်း။ ။ လူပါမြောက်သော်လည်း ညှိုးခြောက်သောစေတနာကြောင့် ကြမ္မာတုံပြန် နှမ်းညှိုးဟန်မှာ အာဂန္တုက သူဌေးတဝ။ ကုသရာဇာ၊ ပဒုမာဒေဝီ၊ ပဉ္စပါပီ အလီလီအဝဝ ရှိကြသည့်အရာကြောင့် 'ကောင်းစွာ ဤက ကျင့်လိုက်မှလျှင် ဘဝနောက်နှောင်း ဆက်တိုင်းကောင်း။' ဟု သူဟောင်းတို့ စကား ထင်ရှားရှိချေသည်။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဍတ္တ။ ။ အကျဉ်းကား အာဂန္တုကသူဌေးအလောင်းသည် ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ဆွမ်းလှူရသော်လည်း စေတနာ ၃ တန် မညီချေ။ ကုဋေ ၈၀ သောဥစ္စာကို မြေမှာမြှုပ်ကာသာ ထားလျက် မစားရက်မခန်းရက် နှင့်သာ သေတော့သည်။ ဤအကြောင်းကို မယုကဇာတ်၌ အကျယ်ဆိုသည်။

ဘုရားအလောင်းသည် ကုသရာဇာမဖြစ်မီ ရှေးဘဝက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မုန့်ဆွမ်းလှူသောကာလ ဒေါသ နှစ်ကပ်မိချေသဖြင့် အဆင်းအင်္ဂါ သာယာဖွယ်မရှိ ဖြစ်ရချေသည်။ ဤအကြောင်းမှာ ကုသဇာတ်တွင် အကျယ် ဆိုသည်။ ပျို့လင်္ကာလည်း စပ်ဆိုဖူးပြီဖြစ်၍ အကျယ်မဆိုပြီ။

ပဒုမဒေဝီအလောင်းလည်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ကြာပဒုမ္မာလှူသောကာလ စေတနာ '၃' ဝ မလှလေ၍ ဒုတိယအရွယ်၌ ဆင်းရဲနှမ်းနယ်ရချေသည်။ ထေရီအဋ္ဌကထာ၊ ပါရာယနဝတ္ထု စသည်တို့၌ လည်းကောင်း၊ ဗြာဠိဟာခန်းပျို့၌လည်းကောင်း အကျယ်ဆိုသည်။

ပဉ္စပါပီအလောင်းသည် မြေသရွတ် တစ်သပိတ်ခန့်မျှ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို လှူသောကာလ စေတနာ ၃ တန် မညီချေ၍ ကိုယ်အင်္ဂါ ချို့တဲ့ချေသည်။ မဟာတုဏှာလဇာတ်၌ အကျယ်ဆိုသည်။

အကျယ်ကိုသိလိုမူ ထိုထိုကျမ်းတို့၌ ကြည့်ရှုမှတ်သားရာ၏။

ဤဝတ္ထုများကိုထောက်၍ သိရာသည်။-ဟူလိုသော်။

၁။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်-၃၉၀။
၂။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်-၅၃၁။
၃။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်-၅၃၆။

ပုဒ်ရင်း။ ။ တစ်ထွေလောက် သုံးနည်းချီသော် ဓာန္တရီ ဝသီဈာန်မွေ့ ရှင်ရသေ့၏ အလှေတော် ရှစ်ဖြာ -ဟူရာ၌

ဝိဏ္ဏတ္ထ။ ။ အဘိကြမ္မာဒိတျာမင်းကြီးကို ဆရာရသေ့တို့ ဆုံးမကြသည်တွင် ဓာန္တရီရသေ့က အလှေ ဖြာကို ပြသောစကား ဖြစ်သည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိဏ္ဏာရ။ ။ ‘အဘိကြမ္မာဒိတျာ’ဟူသည်ကား သက္ကဋ္ဌဘာသာနှင့် မဂဓဘာသာ ရောနှောသော ပုဒ်ပဒစပ်လျှင် တည်သော နာမသဒ္ဒါ ဖြစ်သည်။ မဂဓဘာသာသက်သက်ဖြင့်ကား ‘အဘိကမ္မအာဒိဇ္ဇ’၊ ‘အလွန်ဘုန်းကံမြင့်သော နေမင်းအမျိုးဖြစ်သော မင်း’ဆိုလိုသည်။

အချို့ဆရာတို့ကလည်း ကြတ္တိကာနက္ခတ်ကို ‘ကြတ်တိုက်နက္ခတ်’ဟုခေါ်သည်။ ကြတ္တိကာနှင့်ယှဉ်သော နှစ်လကို ကြတ်တိုက်နှစ်၊ ကြတ်တိုက်လ ဆိုသကဲ့သို့၊ ကြမ္မာဒိတျာ ကိုပင် ‘ကြမ္မဒိုက်မင်းကြီး’ဟု ဆိုကုန်၏။ ကြမ္မဒိုက်မင်းကြီး ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုကား ကြမ္မဒိုက်ဝတ္ထု၊ ဘောက်စောက်ရောဒေါဝတ္ထု၊ ကေတုဝတ္ထုများမှာ ဆို၍ ဖြစ်၍ အကျယ်မဆိုပြီ။

ဓာန္တရီရသေ့၏ ဩဝါဒကား
‘ဓမ္မံပြာဂေဝစိန္တာ သစိဝမနိကတိ သာရဏီယာ သဒေဝ၊
ဇယျေညံ လောကပြောက္ကံ ဝရစရနယနာ မဏ္ဍလဉ္စိက္ခနီယံ။
ပြစ္ဆာဒေါ ရာဂဒေါသော မုဒုဖရသဂုဏော ယောဇနီယောဝ ကာလေ၊
အတ္တံ ယတ္ထေနရက္ခာ ရဏသိရသိပုနေသောပိ နာပေက္ခနီယော။ ။’

၂၁ လုံးခွဲ သဒ္ဒရာဂါထာ။ မဂိုဏ်း၊ ရဂိုဏ်း၊ ဘဂိုဏ်း၊ နဂိုဏ်း၊ ယဂိုဏ်း ၃ချက်၊ ယတိ ၇ လုံး ၃ချက်နှင့် ယှဉ်စေရာသည် ‘မြာဘူယော ယေတြာ ယေနတ္တိမုနိ ယတိယုတာသဒ္ဒရာဂါတ္ထိတာယ’ ဟူသော ဆန်းကျမ်း၌လာသော သုတ်နှင့်အညီ ဂိုဏ်းယတိတို့ကိုမှတ်၍ ရေးဖတ်ကုန်ရာသည်။

အနက်ကား

‘ရာဇည၊ မင်းမြတ်။ ပြာဂေဝ၊ လက်ဦးစွာလျှင်။ ဓမ္မံ၊ ကောင်းမှုတရားကို။ စိန္တာ၊ ကြံအပ်၏။ သိစိဝမနိကတိ၊ အမတ်တို့၏ အလိုအပြုကို။ သဒေဝ-သဒါဇေဝ၊ အခါခပ်သိမ်းလျှင်။ သာရဏီယာ၊ အောက်မေ့အပ်၏။ လောကပြောက္ကံ၊ လူတို့၏အမူအကျင့်ကို။ ဝရစရနယနာ၊ မြတ်သောသူလျှိုမျက်စိဖြင့်။ ဇညေယျံ၊ သိရာ၏ မဏ္ဍလဉ္စ၊ မင်းအပေါင်းကိုလည်း။ ဣက္ခနီယံ၊ အဖန်တလဲလဲ ဆင်ခြင်အပ်၏။ မုဒုဖရသဂုဏော၊ နူးညံ့သော ကြမ်းကြုတ်သော ကျေးဇူးရှိသော။ ရာဂဒေါသော၊ ချစ်လွယ်၊ မုန်းလွယ်သော သဘောရှိသောသူကိုကား။ ပြစ္ဆာဒေါ၊ ဖုံးလွှမ်းအပ်၏။ ကာလေ၊ သင့်တင့် လျောက်ပတ်သောအခါ၌။ ယောဇနီယောဝ၊ ယှဉ်အပ်သည်သာလျှင်တည်း အတ္တံ၊ ကိုယ်တော်ကိုလည်း။ ယတ္ထေန၊ လုံ့လဖြင့်။ ရက္ခာ၊ စောင့်အပ်၏။ ရဏသိရသိ၊ စစ်မြေအရပ်၌။ ဣတစ်ဖန်။ ဒေသောပိ၊ ထိုကိုယ်လည်း။ နာပေက္ခနီယော၊ မငဲ့ကွက်အပ်။’

ဤစကားကိုရည်၍ ပညာရှိတို့သည်
- ငါးရာတစ်ကျွန်း၊ လက်ယာခန်းတွင်
မော်ကွန်းတံဆိပ်၊ ဇမ္ဗူဒိပ်ဟု

မြရိပ်လူလူ၊ ကျွန်းဇေယျထက်
 ရွက်ဖြူလွလွ၊ သောဠသတွင်
 မင်းများအမှု၊ ဖက်လွတ်ကျူးသည်
 ရန်ငှားလူဖ၊ ဘိကြမ္မ။
 ရာဇရာဇာ၊ မင်းတကာတို့
 ကျင့်ရာပုံပြင်၊ ကျေးဇူးအင်ကို
 ဗေဒင်ဆရာ၊ ဟောခဲ့မှာရှင့်။
 နရာလူထိပ်၊ ရွှေနားစိမ့်လော့။
 တံဆိပ်စံတည်၊ မင်းတို့သည်ကား
 တစ်မည်မကြာ၊ လက်ဦးစွာသား
 ကျင့်ရာတရား၊ ကောင်းမှုအားကို
 မှတ်သားကြသိုင်း၊ စိတ်ကောင်းလှိုင်းလော့။
 ထုံပိုင်းရက်မခြာသတည်း။ ။

- ထိုမှတစ်ကြောင်း၊ နားတော်ညောင်းလော့။
 လူပေါင်းရီညွတ်၊ လောကနတ်ဟု
 မြတ်သောသမ္ဘာ၊ ရှေးကပါသား
 ပုညာကရဏ၊ အကြောင်းမျှ၍
 သုခအကျိုး၊ စုံပြည့်ဖြိုးသား
 ကျင့်ရိုးကျေးဇူး၊ ဂုဏ်တစ်ဦးကား
 သိထူးမျိုးနွယ်၊ အသွယ်သွယ်တို့
 မင်းဝယ်လုံခြုံ၊ မင်းမှုကံသား
 ကျွန်ယုံတရား၊ ထိုမျှအားနှင့်
 များများယုံကောင်း၊ မယုံကောင်းသား
 အကြောင်းဝိုးဝါး၊ အမတ်များ၌
 စိတ်အားလျော့လျော့၊ လျော့သည်စီးပွား
 ဤသုံးပါးဝယ်
 စိပ်ပြားကြံသို၊ သူ့အလိုနှင့်
 ဖွဲ့ဆိုနှုတ်ခြည်၊ သူ့မူနည်ကို
 ချစ်ရည်ဖျော်လိမ်း၊ သူ့ခပ်သိမ်းလျှင်
 ကျက်၊စိမ်း လည်းရွေး၊ မာယာရေးနှင့်
 ဆွေးနွေးအောက်မေ့၊ ကြပတော့ဖြင့်
 နေ့မြေကြံစိတ် ဖြာသတည်း။

နရာဇိပ၊ လောကအုပ်စိုး
 ပြည်ကြီးစိုးသား
 မင်းရိုးကျင့်မှတ်၊ နားတော်ဆွတ်အံ့။
 ဘုံထွတ်ပြည့်ရှင်၊ ရွှေနားတင်လော့။
 ပုံပြင်နည်းနာ၊ မင်းကျင့်ရာကား
 ဖွေရှာစိပ်ပြား၊
 အများဗိုလ်ပါ၊ လူတကာ၏
 ထွေလာအကျင့်၊ အဆင့်ဆင့်ကို
 ဘုန်းရင့်ရန်ထိမ်း၊ ခါခပ်သိမ်းလျှင်
 မလိမ်းဒေါသ၊ ပညာမ၍
 နိစ္စကြံတတ်၊ သူလျှိုမြတ်ဖြင့်
 လောကတ်စာရိတ်၊ သူကြံစိတ်ကို
 နိမိတ်ကြံယူ၊ သိအောင်မူခြင်း
 ထိုထိုမင်း၏၊ ဝမ်းတွင်းကြံစည်
 ဖြောင့်၊ ကောက်သည်ကို
 ဖွေနှည်ဆင်ခြင်၊ အမြဲပင်လျှင်
 ကြံအင်စုံစမ်း ရာသတည်း။

ရာဇဋ္ဌာန၊ ပြည်မလွမ်းစိုး
 ရှိန်တန်ခိုးဖြင့်
 ပိုင်စိုးအုပ်သိမ်း၊ တိုင်းကားငြိမ်းလျက်
 နှင်ထိမ်းရန်မှောင်၊ ပြည်ကြီးထောင်သား
 လူဘောင်ဦးစွန်း၊ မင်းကျင့်ခန်းကို
 ထူးဆန်းထွေပြား၊ နားတော်ကြားအံ့။
 ချစ်သားရဲဖန်၊ မုန်းပြန်တစ်ခါ
 ရှိလွယ်စွာလျှင်၊
 ဝမ်းသာဖြုတ်ခြည်း၊ ဝမ်းနည်းခဏ
 ညံ့လှနလုံး၊ ကြမ်းဆုံးတစ်ခါ
 လူတို့မှာ၌
 ကျင့်ရာစမြဲ၊ ကျင့်ခက်ခဲကို
 စောရဲရန်ညွတ်၊ ဉာဏ်ချွန်းသတ်၍
 မပြတ်တံထွာ၊ ဖုံးလွှမ်းပါလျက်
 အရာရှိမူ၊ ယှဉ်ပြန်ယူမှ
 ပြည်သူထိပ်ချာ၊ ပညာကြီးထု

စောနတ်တုလျှင်၊
ဤသူ့စိတ်စွဲ၊ ကျင့်ခက်ခဲကို
အမြဲလိုလိုက်၊ သိမ်းထုပ်ပိုက်လော့။
ကျမ်း၌ ဤသို့လာသတည်း။ ။

- ရာဇဓမ္မ၊ ဒသကျင့်ထုံး
စောင့်စည်းသုံးလျက်၊ ပေါင်းရုံးသင်္ဂဟ
စတုတ္ထကြောင့်၊
ရာဇရာဇာ၊ နတ်စံလာသား
တကာစောမီး၊ ထွတ်ဘုန်းကြီးကို
ကောင်းချီးပေးလှောက်၊ ဝမ်းတော်မြောက်စိမ့်
ကြံအောက်မေ့ထွေ၊ မြဲလှစေလော့
ပုံသေတစ်ကြောင်း၊ နားတော်လောင်းအံ့။
စံကောင်းသိပ္ပံ၊ ကဉ္စနထက်
ဇော်တမျက်ရှင်၊ အစေတင်သို့၊
ပဉ္စဂီတ၊ ရူပဿနှင့်
ဝရကလျာ၊ မြတ်အင်္ဂါတိ
ညီစွာကြန်သော်၊ ခန္ဓာတော်ကို
ရှုမြော်လုံ့လ၊ ဝါယမဖြင့်
နိစ္စမချန်၊ အိပ်ဖန်တွင်းပြင်
အဝင်အထွက်၊ အမြွက်အခြည်
သွားမည်ဆင်ခြင်၊ အိပ်လျှင်အောက်မေ့
နေလေ့သိပ်သည်း၊ ဓား၊စည်း၊လှံ၊ချွန်း
တာဝန်းစေသိပ်၊ ရန်ထိပ်ဒိုင်း၊လွှား
ထံပါးကျွန်ယုံ၊ ထားတုံစောင့်စည်း
ရေ၊ကြည်းကင်းသည်၊ ရွမ်းစည်ဆော်ချ
တိုင်းတည်းမလော့။
ထိုမှတစ်ဖန်၊ ကိုယ်တော်မွန်ကို
မူဝန်ထွက်ရောက်၊ ပွဲတည်းပေါက်မူ
ဝမ်းမြောက်ကြံသိုင်း၊ အားတော်လှိုင်းလျက်
မထိုင်းလျင်ပြင်း၊ စွန့်အပ်လျှင်းသည်
စဉ်ကွင်းဤသို့ မှာသတည်း။ ။ ဟူ၍ စပ်ဆိုကုန်သည်။

ဤအကြောင်းများကို ထောက်၍သိရာ၏။-ဟူလိုသည်။

၉၂

ပုဒ်ရင်း။ ။ ချပနကဆရာ၏ တန်ဆာဆင်ဖွယ် တစ်ဆယ့်သုံးသွယ်။-ဟူရာ၌
 ပိဏ္ဏတ္ထ။ ။ ချပနကဆရာသည် မင်းမှူးမတ်မှစ၍ ခပ်သိမ်းသောသူတို့၏ တန်ဆာဆင်ဖွယ် ၁၃ သွယ်တို့ကို
 ပြသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ အပင့်နှင့် 'ချပနက' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အရစ်နှင့် 'ဩပနက' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'ပနက' ဟူ၍
 လည်းကောင်း၊ 'ပဏ္ဏက' ဟူ၍လည်းကောင်း အနည်းနည်းပင် အရေးအသား ရှိကြသည်။
 ဂါထာမှာလည်း မဂဓသက်သက်နှင့် လည်းကောင်း၊ သင်္သကရီ၌နှင့်လည်းကောင်း အနည်းနည်းပင်
 ရှိကြသည်။

အနက်ယောဇနာရာ၌လည်း အကွဲကွဲအပြားအပြားပင် ရှိကြသည်။
 ယင်းသို့ဖြစ်၍ 'တော်သင့်အံ့' ထင်သည့် ဖတ်လွယ်လှလွယ်သော မဂဓသက်သက်ကိုသာ ရေးလိုက်ပေအံ့။

'နီတိ ဘူဘူနန္နံ နီတိ ဂုဏဝတ ဟိရိ ရဂံဏာနံ ထိရတ္တံ၊
 ကပ္ပိတာ ဝေါ ဂဟန္တံ ကဝိ ဗုဓေန ဂိရိ ဝီတိနံ ပဿိဒေါ။
 လာဝဏျဉ္ဇာ ဝပုမှာ သုရဘိ သုဇေန သုဿန္တိဒ္ဓိဇ္ဇဿ ခမုာ၊
 သက္ကာယဿာ ဒရာဓိန ဂရဟမဓိတာ သဉ္ဇရံ သန္တမဏ္ဍံ။ ။'

'နီတိ၊ နီတကျမ်းသည်။ ဘူဘူနန္နံ၊ မင်းတို့၏။ မဏ္ဍံမဏ္ဍံ၊ တန်ဆာတည်း။
 နီတိ၊ ကိုယ်ကို နှိမ်ချခြင်းသည်။ ဂုဏဝတံ၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသောသူတို့၏။ မဏ္ဍံမဏ္ဍံ၊ တန်ဆာတည်း။
 ဟိရိ၊ ရှက်ကြောက်ခြင်းသည်ကား။ ရဂံဏာနံ၊ မိန်းမတို့၏။ မဏ္ဍံမဏ္ဍံ၊ တန်ဆာတည်း။
 ထိရတ္တံ၊ တည်ကြည်ခြင်းသည်။ ကပ္ပိတာ၊ လင်၊မယားတို့၏။ မဏ္ဍံမဏ္ဍံ၊ တန်ဆာတည်း။
 ဝေါ၊ သူငယ်တို့သည်။ ဂဟန္တံ၊ အိမ်၏လျှင်။ မဏ္ဍံမဏ္ဍံ၊ တန်ဆာတည်း။
 ကဝိ၊ ပညာရှိ၏။ ဂိရိ၊ ကဗျာဖွဲ့ခြင်းသည်ကား။ ဗုဓေန၊ ပညာရှိတို့၏။ မဏ္ဍံမဏ္ဍံ၊ တန်ဆာတည်း။
 ပဿိဒေါ၊ ကြည်ညိုဖွယ်ရှိသောအဖြစ်သည်။ ဝီတိနံ၊ ပညာရှိတို့၏။ မဏ္ဍံမဏ္ဍံ၊ တန်ဆာတည်း။
 လာဝဏျံ၊ ပြေပြစ်သောအဖြစ်သည်။ ဝပုမှာ၊ ကိုယ်၏။ မဏ္ဍံမဏ္ဍံ၊ တန်ဆာတည်း။
 သုရဘိ၊ နှစ်လိုဖွယ်သည်ကား။ သုဇေန-သုဇောနံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏။ မဏ္ဍံမဏ္ဍံ၊ တန်ဆာတည်း။
 သုဿန္တိ၊ ကောင်းစွာစေ့စပ်ခြင်းသည်။ ဒ္ဓိဇ္ဇဿ၊ ရဟန်းပုဏ္ဏား၏။ မဏ္ဍံမဏ္ဍံ၊ တန်ဆာတည်း။
 ခမုာ၊ သည်းခံခြင်းသည်။ သက္ကာယဿ၊ အစွမ်းရှိသောသူ၏။ မဏ္ဍံမဏ္ဍံ၊ တန်ဆာတည်း။
 ဒရာဓိနံ၊ ဥစ္စာရှိခြင်းသည်ကား။ ဂရဟမဓိတာ၊ အိမ်ရာထောင်သောသူ၏။ မဏ္ဍံမဏ္ဍံ၊ တန်ဆာတည်း။
 သဉ္ဇရံ၊ ကောင်းမှုကို ကျင့်ခြင်းသည်ကား။ သန္တမဏ္ဍံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏ တန်ဆာတည်း။
 ဂုဏဝတံ၌ ဂါထာဗန္ဓအားဖြင့် နိဂုဟိတံကို ချေ၍ 'ဂုဏဝတ'ဟု ထားသည်။ ၎င်းဂါထာကို '၂၁ လုံးဖွဲ့ သဘော
 ဂါထာ'ဟုခေါ်သည်။

သည်ကိုရည်၍ ပညာရှိတို့သည်

- လောကပါလ၊ ရာဇညဟု
 နာမသမိုက်၊ သောင်းမြန်တိုက်ဝယ်
 ဆူလှိုက်ရန်မွေ၊ တက်သစ်နေသို့
 ပရမေပွားပြန်၊ အာဏာကွန့်လျက်
 ရန်ညွန့်ငင်ရုံး၊ အားသွန်ကြိုးသား
 နီဂုံးအချုပ်၊ ဘုန်းဖြင့်ရှုပ်သည်
 မှန်ထုတ်ချထား၊ နရဖျား။
 တိုင်းကားပြည်ကြီး၊ အုပ်စိုးပြီးသည်
 စောစီးမြတ်စွာ၊ မင်းတကာတို့
 တန်ဆာမဏ္ဍန၊ သမုတ်ကြသား
 သိပ္ပအပြား၊ ထိုကျမ်းများတွင်
 မှတ်သားအပ်စွ၊ လောကနီတိ
 မြင်နှံ့သိလျက်၊ ဖြန့်ချိဝေဝုစ်
 ကျမ်းထုတ်မဟာရဟန်၊ သိရောမဏ်က
 ဂဇျေတြ၊ စာဏကျနှင့်
 ပါရမီတိ၊ ကဝိကာမဏ်
 ဤကျမ်းဂန်ကား
 မင်းရန်မင်းဖို့၊ မှန်လှမြို့သည်
 မင်းတို့၏လျှင် တန်ဆာတည်း။ ။

- ရာဇမာယာ၊ ပညာနက်ကျယ်
 ကျေးဇူးကြွယ်၍
 ရန်နွယ်ငင်ဖြတ်၊ ရန်မျိုးပြတ်လျက်
 သောင်းမှတ်တာဖြိုး၊ ဘုန်းရိပ်မိုးက
 ရန်မျိုးတုပ်ဝပ်၊ ချဉ်းမကပ်သား
 ရှစ်ရပ်ရိပ်မူး၊ စောရန်ငှားလျှင်
 ကျေးဇူးနက်တိ၊ မှတ်တုံဘိလော့။
 အသိအမြင်၊ စုံအင်ပညာ
 ပုစ္ဆာဝိသဇ္ဇ၊ စောဒနနှင့်
 နယဝေဝုစ်၊ ဖွင့်နှုတ်မြန်သန်
 ပဋိဘာန်လျင်လျပ်၊ ဖွဲ့အပ်ကဗျာ
 လင်္ကာချောမြေ၊ အစေ့အစပ်
 အထပ်အဆင့်၊ အမြင့်အနိမ့်

ထောင်ကြောစိမ့်မျှ၊ နှစ်သိမ့်ထက်မြန်
 သုံးတန်ပိဋက၊ လေးဝဗေဒင်
 သုံးကျင်သီတင်း၊ ကျေးဇူးပြင်းသား
 မြတ်ခြင်းခေါင်ထိ၊ ပညာရှိ၏
 စုံဘိမကြွင်း၊ နိမ့်ချခြင်းကား
 ထွန်းလင်းမြတ်သူ တန်ဆာတည်း။

- မဟာပုည၊ ရှေးဘဝက
 ဒါနပေးလှ၊ ကုသိုလ်ထူ၍
 မည်သူမပြိုင်၊ မျိုးလေးဆိုင်တွင်
 ထွန်းလှိုင်ဘုန်းရောင်၊ ကျွန်းလုံးပြောင်သား
 ရန်မှောင်ဖျောက်လွင့်၊ စောဘုန်းရင့်လျှင်
 အသင့်စိတ်ဖြာ၊ ထုံးနည်းနာလော့။
 ကလျာငါးအင်၊ ခြောက်ပြစ်စင်၍
 မျိုးပင်မြတ်မှု၊ နတ်နယ်တုလျက်
 နုနုထွားမျှစ်၊ ပြင်ကျစ်လျစ်သား
 ရွယ်သစ်ညက်ကြည်း၊ ရွဖွယ်ချည်းတည့်။
 ပုံနည်းနတ်သို့၊ မိန်းမတို့ဝယ်
 မချီအင်္ဂါ၊ ဆင်တန်ဆာကား
 မှန်စွာဟိရိ၊ စောင့်သိကြောက်ရှက်
 ချစ်ဖက်မပြား၊ လင်မယားတို့
 မမှားမယွင်း၊ တည်ကြည်ခြင်းလျှင်
 ခပင်းလူတို့ တန်ဆာတည်း။

- ထိုမှတစ်ကြောင်း၊ နားတော်ညောင်းလော့။
 စောလောင်းပြည့်ရှင်၊ မှတ်စေချင်၏။
 ပုံပြင်နှိုင်းရည်၊ လူတို့ပြည်ဝယ်
 အုန်းစည်တိုက်ဝှမ်း၊ ဖွဲ့ရာတမ်းကား
 ငြိမ်းချမ်းရိပ်မွန်၊ နတ်ဗိမာန်နှင့်
 သဏ္ဍာန်မခြား၊ အိမ်သာငြားလည်း
 သားတည်းမရှိ၊ ဖြစ်ကုန်ဘိမူ
 တစ်အိမ်ဝယ်၊ မတင့်တယ်တည့်။
 သူငယ်သည်လျှင်၊ တန်ဆာထင်၏။
 ဝုဏ်အင်ပြည့်ဖြိုး၊ ပညာအိုးဟု

ရတနာအကျမ်း

သောက်ချိုးမနိုင်၊ ကျေးဇူးလှိုင်တို့
 ဉာဏ်ခိုင်ခေါင်ထိ၊ နံ့သိဂုဏ်ဝါ
 အလင်္ကာဟု၊ ကဗျာဖွဲ့ကျမ်း
 ဤသို့စွမ်းက
 ပြည့်လျှမ်းဉာဏ်ရောင်၊ ကျေးဇူးဆောင်သည်
 မြတ်ခေါင်လူတို့ တန်ဆာတည်း။

- တသိတသီး၊ နာမငြီးလျှင်
 စောမီးနတ်တူ၊ မှတ်အားယူလော့။
 ကြည်ဖြူဖွယ်တိ၊ ပညာရှိ၏၊
 ဆင်ဘိတန်ဆာ၊ မြတ်အင်္ဂါကား
 သူနာဖွယ်လို၊ ဆိုသည့်စကား
 ကိုယ်အားတန်ဆာ၊ ကောင်းခြင်းရာနှင့်
 ဆရာသမား၊ ထိုထိုအားကား
 ဝပ်တွားကြည်ဖွယ်၊ ရူပကာယ်ဖြင့်
 ဉာဏ်ခြယ်ခေါင်ထိ၊ စွမ်းသတ္တိနှင့်
 ကဝိမည်ပြီ၊ ပညာရှိတို့
 ဆင်ဘိတန်ဆာ၊ သည်းခံပါလော့။
 အိမ်ရာထောင်ငြား၊ သူတို့အားကား
 ထွေပြားဥစ္စာ၊ သုံးဆောင်ခါလျှင်
 တန်ဆာဆင်ယင်၊ ဂုဏ်အင်တစ်ကြောင်း။
 သူတော်ကောင်းကား
 မပေါင်းမိစ္ဆာ၊ ပါယ်လေးရွာကို
 ကြည့်ခွာဝေးစေ၊ စောင့်စည်းပေသည်။
 ကျင့်နေသူတို့တန်ဆာတည်း။ ။ ဟူ၍စပ်ဆိုသည်။-ဟူလိုသည်။

၈၃

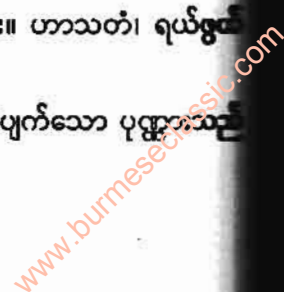
ပုဒ်ရင်း။ ။ အမရသိခံဘုန်းကြွယ်၏ ရယ်ချင်ဖွယ်ဆယ်ရပ်။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ လောက၌ လူတို့တွင် အပြုအမူ၊ အဆောင်အရွက်၊ အလေ့အကျက် အစရှိသည်တို့၌ သူတစ်ပါး၏ ရယ်ဖွယ်ကို ကြံ၍ပြုလုပ်သည် မဟုတ်သော်လည်း၊ သူတစ်ပါးတို့မြင်လျှင် ရယ်ချင်ဖွယ်ဖြစ်သော အရာ ၁၀ ရပ် ရှိ၏။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ အမရသိခံဘုန်းကြွယ်၏ ရယ်ဖွယ် ၁၀ ပါးကား-
 ‘ဝိနျံသာဘာယ သင်္ကီပရဝသတိစရော မာနိဂါရီ မလိဒ္ဓါ၊
 ဩဗျာတေ ဂြိုပနာဝါ သုခိ ပရိဏမတော ပြောက္ခဝါ နဇ္ဇနေသီ။
 ရာဇာ ဒုဒ္ဓိဝိမန္တာ ကုလဘဝ မုရဇာ သွာပုမံသတြိ ဇေတော၊
 ဝေဗျန္တိ ပါတသတ္တိဇ္ဇ ကရိယမပရံ ဘူတလေ ဟာသတံ ကီ။’

၂၁ လုံးဘွဲ့ သဒ္ဓရာ ဂါထာ

- ‘ဝိနျံ၊ ပညာရှိလျက်။ သာဘာယ၊ သဘင်အလယ်၌။ သင်္ကီ၊ မှားလိုမှားအင် ဆိုသောသူသည်။ ဟာသတံ၊ ရယ်ဖွယ်သာတည်း။
- ပရဝသတိစရော၊ သူ၏အလိုသို့ လိုက်ရလျက်။ မာနိ၊ မာန်စောင်တတ်သောသူသည်လည်း။ ဟာသတံ၊ ရယ်ဖွယ်သာတည်း။
- ဒလိဒ္ဓါ၊ ဆင်းရဲစွာလျက်။ ဂါရီ၊ အိမ်ရာထောင်သောသူသည်။ ဟာသတံ၊ ရယ်ဖွယ်သာတည်း။
- ဩဗျာတေ၊ ဥစ္စာများပြားလျက်။ ဂြိုပနာဝါ၊ အပေးအကမ်း မရှိသောသူသည်လည်း။ ဟာသတံ၊ ရယ်ဖွယ်သာတည်း။
- သုခိ၊ ချမ်းသာလျက်။ ပရိဏမတော၊ သူ့ကို ခံစားသောသူသည်။ ဟာသတံ၊ ရယ်ဖွယ်သာတည်း။
- ပြောက္ခဝါ၊ အိုမင်းပြီးလျက်။ နဇ္ဇနေသီ၊ အကုသိုလ်ကို ကွာဝေးလေအောင် ဆေးကြောတတ်သော ‘ကုသိုလ် တရား’ဟူသော မြစ်စကမ်းနားသို့ မမီသောသူသည်။ ဟာသတံ၊ ရယ်ဖွယ်သာတည်း။
- ဒုဒ္ဓိဝိမန္တာ၊ မကောင်းသောအမတ်ကို တိုင်ပင်သော။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ ဟာသတံ၊ ရယ်ဖွယ်သာတည်း။
- ကုလဘဝ၊ အမျိုးမြတ်သောသူ၏ သားဖြစ်လျက်၊ မုရဇာ၊ အတတ်ပညာမရှိ မိုက်မဲတွေ့ခြင်းသည်လည်း။ ဟာသတံ၊ ရယ်ဖွယ်သာတည်း။
- သတြိဇေတော၊ မိန်းမနိုင်သော။ သွာပုမံ၊ ယောက်ျားသည်လည်း။ ဟာသတံ၊ ရယ်ဖွယ်သာတည်း။
- ဝေဗျန္တိ၊ ဗေဒင်ကျမ်းဂန်တတ်လျက်။ ပါတသတ္တိဇ္ဇကရိကံ၊ အကျင့်ပျက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း။ ဟာသတံ၊ ရယ်ဖွယ်သာတည်း။

- အပရံ၊ ဆိုအပ်ပြီးသည်မှ တစ်ပါးသော။ ဟာသတံ၊ ရယ်ချင်ဖွယ်သည်ကား။ ဘူတလေ၊ မြေအပြင်၌။ ကံ၊ အဘယ်မှာ ရှိလတ္တံ့နည်း။

သည်ကိုရည်၍ ပညာရှိတို့သည်-

- ရာဇရာဇာ၊ မင်းတကာထက်
အာဏာတန်ခိုး၊ မိုးနှယ်ကြိုးသား
ရန်မျိုးဟူက၊ ကြိမ်းကြိမ်းထလည်း
ဆံမျှမဟေ့၊ ဖျောက်လွှင့်လှေက
ရန်ငွေစဲလေ၊ မီးတို့သေသည်
ပရမေလွန်သား၊ စောတရား။
မှတ်သားဝမ်းမှာ၊ စိမ့်စိမ့်နာလျက်
မျက်နှာမသွေ၊ မင်းစံရွှေသို့
ရေမြေသခင်၊ နားတော်တင်လော့။
လူတွင်တံထွာ၊ ရယ်စရာကား
ပညာရှိလျက်၊ ပွဲလယ်ချက်ဝယ်
နှုတ်ထွက်ထွေပြား၊ စဉ်းငယ်နားသို့
တည်ကြားမဟဲ့၊ နိုးနိုးနဲ့လျှင်
ယွင်းခဲ့ဖောက်ပြန်၊ မမှန်စကား
တရားမညီ၊ ကသီကတွဲ
ကယွဲကသည်၊ မတည်မကား
ချစ်အားမုန်းသူ၊ မုန်းမူပီပီ
ယှဉ်မှီနှိုင်းတွဲ၊ ပေးခဲ့ဥစ္စာ
မျက်နှာရှိသူ၊ ရန်မူခဲ့ငြား
ကြောက်သောအားဖြင့်၊ ရှုံးကားနိုင်စေ
မှားထွေမှန်သင့်၊ တာသဖြင့်လျှင်
တဖျင့်တပါး၊ ကျင့်သူအားကား
အမှား ဤလည်း ရယ်ဖွယ်တည်း။

- ထိုမှတစ်ကြောင်း၊ ထပ်ပြန်လောင်းအံ့။
ကျော်သောင်းလူဖ၊ နားတော်ဝလော့။
ပရဝသော်၊ ဆိုထွေငေါ်သာ
မပေါ်အာဏာ၊ သူ့မှာစေခံ
သူနိုင်ငံဟု၊ ဦးဆံစိုးရ
သူပိုင်သလျက်
မာနမာန်ဆိုး၊ တောင်သို့ကိုးသော်

အကျိုးမထင်၊ လွန်ပူပင်၍
 မရွှင်ညှဉ်းဆိုး၊ စိတ်ဝမ်းညှိုးလျက်
 ပစ်ကြိုးလက်အန်၊ တောင်ကိုမှန်သို့
 မျက်ဝှန်စကျိုး၊ မရှိနိုးနှင့်
 လူမျိုးတခြား၊ ဆင်းရဲငြားလျက်
 နေစားအိမ်ထောင်၊ မြားမြောင်ဥစ္စာ
 ရှိတုံပါလည်း၊ သူ့မှာမပေး
 ကြွယ်ရေးချမ်းသာ၊ နေရရာလျက်
 စေပါခစား၊ သူ့လိုအားကား
 ဖြစ်သားအကယ်၊ မှတ်တော်ကြွယ်လော့။
 လူဝယ်စတေ၊ မကင်းလေတည့်။
 သက်သေစကား၊ ထုံးစံထားသည်။
 မှတ်သား ဤလည်း ရယ်ဖွယ်ကည်း။

- ဇာတိဝရာ၊ ပုညတ္ထကြောင့်
 လောကလူထိပ်၊ မကိုဋ်ရိပ်ဖြင့်
 အကျိပ်ဆယ်စုံ၊ ထိပ်ကြောင့်ဝယ်
 ရွှေပုံစုလစ်၊ မှန်ကင်းဖြစ်သား
 စောစစ်ဘုန်းရင့်၊ လူ့မျက်ပွင့်လျှင်
 ကြံ့ခွင့်ဝမ်းမှာ၊ စိပ်စိပ်နာလော့။
 ဇရာတောင်နှိပ်၊ ဗျာဓိသိပ်လျက်
 သေဆိပ်တက်ဖျန်း၊ စိတ်မလန်းတည့်။
 မကျန်းမတော၊ သံကျောမပျို
 လူသူအိုတို့၊ မညှိပါပ
 တလ္လညစ်ကြေး၊ ဆေးသည့်အလား
 'တရား' ဟူသည်၊ ရေကြည်အေးချို
 မြတ်ကုသိုလ်ဟု
 မှီခိုမြစ်နား၊ မယှဉ်ငြားမူ
 တစ်ပါးရယ်ဖွယ်၊ မှတ်တော်ကြွယ်လော့။

- ထိုဝယ်တစ်ကြောင်း၊ ထပ်ပြန်လောင်းမူ
 မကောင်းဆိုတတ်၊ မမြတ်နှလုံး
 မရုံးပေါင်းဖော်၊ မတော်မလျား
 သူ့အားချောပစ်၊ မပြစ်မှားတမ်း
 မကျွမ်းရေးရာ၊ ပညာဖန်ပျစ်

အမတ်ညစ်ကို
 အချစ်လွန်ပြင်း၊ နှလုံးသွင်း၍
 ယုံခြင်းကျိုးမဲ့၊ စီးပွားနွဲ့က
 မတဲ့ချမ်းသာ၊ ထိုရာဇာလည်း
 ယုတ်ရာလည်းကောင်း၊ စီးပွားသောင်းသည်။
 အကြောင်း ဤသို့ ရယ်ဖွယ်တည်း။

- တစ်ထွေပုံပြင်၊ နားတော်တင်စီမံ။
 နတ်ရှင်ရန်ကဲ၊ နာမရဲလျှင်
 သည်းထဲမှတ်ပိုက်၊ ကနက်စိုက်သို့
 စိုးထိုက်မင်းတန်၊ စကားမွန်ဟု
 တစ်တန်ရွှေနား၊ ထောင်တုံငြားလော့။
 မင်းသားမင်းရိုး၊ မတ်ကြီးမျိုးနှင့်
 ကြွယ်ဖြိုးသူဌေး၊ ပုဏ္ဏား၊ ပုဏ္ဏား
 မရှားပေါ်ဖြင်၊ မျိုးနွယ်စင်တည့်။
 သွင်ပြင်ရုပ်ဝါ၊ ပမာနတ်လား
 စွမ်းအားဆင်ပြောင်၊ ဆယ်စီးဆောင်လျက်
 မိုးခေါင်ယုံလှ၊ ဆင်းရောင်နုနှင့်
 ဝတ်တုစံပ၊ ပြန့်ပြောကလည်း
 သိပ္ပံအပြား၊ ဆယ့်ရှစ်ပါးကို
 နားပါးမဝင်၊ မသင်စာပေ
 လိုလွန်နေလျက်
 လေးထွေဗေဒင်၊ သင်္သကရ
 မာဂလည်း၊ ရွှေမပွန်
 ကျမ်းဂန်ကစ၊ သျှတြနှင့်
 အသလက္ခဏာ၊ သိပညာဟု
 ထွေလာမကြွင်း၊ စီးနင်းဟန်ပန်
 မပွန်မပီ၊ ရှေ့ချီနောက်မေ့
 ဆိုလေ့မကျမ်း၊ ခပ်နှမ်းတွေးယူ
 အတလူကား
 ထိုသူမျိုးပြား၊ သူကောင်းသားတို့
 စီးပွားမကျန်၊ ကျင့်ဖောက်ပြန်နှင့်
 နှုတ်လှန်ကျတိုက်၊ မောဟမိုက်သည်။
 လူ၌ ဤလည်း ရယ်ဖွယ်တည်း။

- မဟာပုည၊ ဗရပုဂ္ဂိုလ်
 သုခပွားစည်၊ မြတ်ဆယ်မည်ကို
 ရောင်ခြည်ဝါသန်း၊ ဘုန်းမီးထွန်း၍
 ဦးစွန်းဗဟို၊ တောင်မြင်းမိုရ်သို့
 မှီခိုစိုလ်ထု၊ တံကဲပြုသား
 ပြည်သူ့မျက်ပွင့်၊ စောရန်လှင့်လှိုင်
 နာသင့်နာထိုက်၊ နာဘိတိုက်၍
 နာလိုက်နာလျော၊ နာသင့်မောစွ
 မင်းစောလူဖ၊ ခုံနေကျလော့။
 လောကမျိုးပြား၊ လူတို့အားတွင်
 မယားနှိပ်စက်၊ နိုင်ထက်ဆိုးသွမ်း
 ယောက်ျားနှမ်းနှင့်၊ တတ်စွမ်းဗေဒင်
 လေးအင်စံမြောက်၊ ဆုန်းဆရောက်၍
 ဖျောက်ဖျက်ဖျိုးဖျိုး၊ ကျေးဇူးမိုးတည့်။
 ပြည့်ဖြိုးဆန်းထူး၊ နာသူမူးမျှ
 မလူးမထွန်၊ စက်နှယ်ရွန်သား
 ကျော်ဝှန်ပဏ္ဍိတ်၊ ပုရောဟိတ်လည်း
 ကျင့်စိတ်ယွင်းကွက်၊ ဇာတ်တည်းပျက်မူ
 ဖတ်ရွတ်လေလွင့်၊ ပမာသင့်လျက်
 ဂုဏ်နှင့်မရွယ်၊ သူရယ်ဖွယ်တည့်။

- ဤကမ္ဘာဝယ်၊ လူတို့ရွာတွင်
 ဖွေရှာပတ်လည်၊ ရကြောင်းနှည်လည်း
 ဤသည်မျှလျှင်၊ ကျမ်းဂန်ထင်သည်
 များဖြင့်လူ၌ ရယ်ဖွယ်တည်း။ ။ ဟူ၍ စပ်ဆိုကုန်သည်။

သီဟဋ္ဌနီတိ၌ကား- ရယ်ဖွယ် ၃ ပါးဟု တခြားလာ၏။

‘ယမော သရီရ ဂေါတွာရံ၊ ကေတြိ ကတြိ ဝသုန္ဓရာ။

ဒုစ္စရိတ္ထိယာ ဟသတိ၊ သာမိနံ သူတဝစ္စလာ။ ။’

- ‘သရီရဂေါတွာရံ၊ ‘မိမိကိုယ်ကို အစိုးရ၏’ဟု ဆိုသော။ ဇနံ၊ လူကို။ ယမော၊ သေမင်းသည်
 ဝါ၊ ယမမင်းသည်။ ဟသတိ၊ ရယ်၏။

- ‘ကေတြိ၊ ‘မြေကြီးကို အစိုးရ၏’ဟု ဆိုခြင်းကို။ ကတြိ၊ ပြုသောမင်းကို။ ဝသုန္ဓရာ၊ မြေကြီးသည်
 ဝါ၊ မြေစောင့်နတ်သည်။ ဟသတိ၊ ရယ်၏။

- ‘ဒုစ္စရိတ္ထိယာ၊ အကျင့်ယွင်းပါး ကိုယ့်မယားသည်။ သူတဝစ္စလာ၊ သားငယ်ကြောင့်။
 သူများသားကို ကိုယ့်သား ထင်ရှာလေသောကြောင့်။ သာမိနံ၊ မိမိလင်ကို။ ဟသတိ၊ ရယ်၏။

ဤ ၃ပါးကို မေတ္တာစာရင်းက ဆိုခွင့်မဆိုင်လွန်းသောကြောင့် မဆိုလိုက်ရသော်လည်း၊ ယခုအခါ ပညာသုတဝဇန အလိုမှာ ခွင့်ကား ပြေရေးလိုက်ပေသည်။

သူတချို့ကား 'ရွှေ၊ ငွေတို့ ရယ်ကြလေဟန်' ဟူသောစကားကို ၃ ပါးပြည့်အောင် ကြံဆောင်ရည်စူးလျက် စကားဦးတည်မိရာ ဖျန်းကန်လာထင်၍ ပြောဆိုကြ၏။ ဤနိတိကို 'သတိမသွင်းမိ၍သာ ဆိုရာမိချေသည်။' မှတ်ရာ၏။

၂၀၀၃၃။ ။ လောက၌ အကြင် ကုလပုတ္တ-အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် ဤရယ်ဖွယ်ဖြစ်ခြင်း ၁၀ ရပ်ကို နှလုံးထား၍၊ သူတစ်ပါးတို့ ခံညားလေအောင် ရယ်ခြင်း၊ ပြက်ရယ်ပြုခြင်းမှ ကင်းလွတ်ရန် အကြံအစည်၊ အပြုအမူ၊ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်တို့ကို ကောင်းစွာနှလုံးထား၍ ကြည့်ရှောင်ရာသည်။-ဟုပြုအပ်သော ၂၀၀၃၃တည်း။

- ပုဒ်ရင်း။ ။ မြတ်သခံဘုန်းမို၏ အလိုလိုက်ရာသည် တစ်ဆယ့်သုံးပါး။-ဟူရာ၌
- ဝိဇ္ဇာ။ ။ လောက၌ လူတို့ဝယ် အလိုသို့လိုက်၍ကျင့်ရာသည် ၁၃ ပါး ရှိ၏။-ဟု ဆိုလိုသည်။
- ဝိဇ္ဇာရ။ ။ သင်္ခရင်ရသေ့၏ အလိုလိုက်ရာသည် ၁၃ ပါးအကြောင်းကား-
 'မိတြ၊ သဟဒ္ဒယာ ရိပု မုပါယနေလုမိ ဓနေဟိဿရံကမ္မေန၊
 ဒွိဇ္ဇနမာဒရေန ယုဝတိ ပိယေန သဂုဏေဟိ ဗန္ဓဝမပိ။
 ကုဒ္ဒကမာ နုထုတ္တိဘိ ဂုရံ ပြဏာမိ ဘိမုခံ ကထာဘိ ဗုဓေ၊
 ဗိဇ္ဈဒဒါ ရသိ တမနုရသျကေန သကလံ သိလေနစ ဝသံ။ ။'

၂၂ လုံးဖွဲ့ ဘဒ္ဒကဂါထာ

အနက်ကား-

- 'မိတြ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကား။ သဟဒ္ဒယာ၊ နှလုံးဖြောင့်မတ်သဖြင့်။ ဝသံ၊ အလိုသို့ လိုက်စေခြင်းကို ကုရယာတာ၊ ပြုရာ၏။
- 'ရိပု၊ ရန်သူကိုကား။ ဥပယနေဥပယနေ၊ ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့်။ ဝသံ၊ အလိုသို့ လိုက်စေခြင်းကို ကုရယာတာ၊ ပြုအပ်၏။
- 'လုမိ၊ အလိုရမ္မက်ကြီးသောသူကို။ ဓနေဟိ၊ ဥစ္စာပေးခြင်းတို့ဖြင့်။ ဝသံ၊ အလိုသို့ လိုက်စေခြင်းကို ကုရယာတာ၊ ပြုရာ၏။
- 'ဣဿရံ၊ အစိုးရသောသူတို့ကား။ ကမ္မေန၊ အမှုကိုဆောင်ရွက်သဖြင့်။ ဝသံ၊ အလိုသို့ လိုက်စေခြင်းကို။ ကုရယာတာ၊ ပြုရာ၏။
- 'ဒွိဇ္ဇနံ၊ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့ကို။ အာဒရေန၊ ရိုသေသဖြင့်။ ဝသံ၊ အလိုသို့ လိုက်စေခြင်းကို။ ကုရယာတာ၊ ပြုရာ၏။
- 'ယုဝတိ၊ သတို့သမီးကိုကား။ ပိယေန၊ ချစ်ခြင်းဖြင့်။ ဝသံ၊ အလိုသို့ လိုက်စေခြင်းကို။ ကုရယာတာ၊ ပြုရာ၏။
- 'ဗန္ဓဝမပိ၊ အဆွေခင်ပွန်းကို လည်း။ သဂုဏေဟိ၊ မိမိဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ဖြင့်။ ဝသံ၊ အလိုသို့ လိုက်စေခြင်းကို။ ကုရယာတာ၊ ပြုရာ၏။
- 'ကုဒ္ဒကံ၊ အမျက်ကြီးသောသူကို။ နုထုတ္တိဘိ၊ ချီးမွမ်းခြင်းတို့ဖြင့်။ ဝသံ၊ အလိုသို့ လိုက်စေခြင်းကို ကုရယာတာ၊ ပြုရာ၏။
- 'ဂုရံ၊ ဆရာကို။ ပြဏာမိ၊ ရှိခိုးသဖြင့်။ ဝသံ၊ အလိုသို့ လိုက်စေခြင်းကို။ ကုရယာတာ၊ ပြုရာ၏။
- 'ဘိမုခံ၊ သူမိုက်ကိုကား။ ကထာဘိ၊ အလိုသို့လိုက်သောစကားတို့ဖြင့်။ ဝသံ၊ အလိုသို့ လိုက်စေခြင်းကို။ ကုရယာတာ၊ ပြုရာ၏။
- 'ဗုဓေ၊ ပညာရှိကိုကား။ ဗိဇ္ဈဒဒါ၊ အတတ်ပညာပေးသဖြင့်။ ဝသံ၊ အလိုသို့ လိုက်စေခြင်းကို ကုရယာတာ၊ ပြုရာ၏။

- 'ရသီ၊ သိင်္ဂီရရသ စသောအရသာ၌ တတ်သောသူကို။ မတနုရသျှကေန၊ ထိုသူအား လျော်သော အရသာဖြင့်။ ဝသံ၊ အလိုသို့ လိုက်စေခြင်းကို။ ကုရုယာတာ၊ ပြုရာ၏။
- သကလံ၊ အလုံးစုံသောသူကိုကား။ သီလေနစ၊ အကျင့်သီတင်း ဖြင့်လျှင်။ သဝံ၊ အလိုသို့ လိုက်စေခြင်းကို။ ကုရုယာတာ၊ ပြုရာ၏။

သည်ကိုရည်၍ ပညာရှိတို့သည်-

- စတုသင်္ဂဟ၊ အရင်းစသား
ဒါနဒါနာ၊ ဝါစာပေယျ၊
သမာနတ္ထေ၊ ကရေအတ္ထ၊
စရိယဟံ၊
နာမပိုင်းခြား၊ လေးပါးသင်္ဂြိုဟ်၊
လူဗိုလ်ကြိုက်လစ်၊ သားနှယ်ချစ်သည်
ရန်မြစ်ပယ်ဖြုန်း၊ စောရန်သုဉ်း။
နေနှုန်းပမာ၊ မင်းကျင့်ရာသား
ဂါထာနဝရတ်၊ ဤသည့်ပါဠိ၌
ချစ်မြတ်ခင်ပွန်း၊ ဖွဲ့မှန်းအဆွေ
ကျင့်မြဲနေကား၊ ဖြောင့်ထွေနှလုံး
ဆောက်တည်သုံးလျက်၊
မရုံးစိတ်ပွင့်၊ မှန်သဖြင့်လျှင်
သင့်တင့်မယွင်း၊ လိုလိုက်ခြင်းကို
ဉာဏ်ဝင်းပညာ၊ ပြုကုန်ပါလော့။
နရာပြည့်ရှင်၊ ရန်တင်းမြင်မှု
တအင်မှတ်ဖွယ်၊ အသွယ်သွယ်တိ
ပြယာယ်ဖြန့်ချိ၊ နီတိပါယ
စာဏကျနှင့်၊
ခဏဖွေကြံ၊ ရန်ကိုနှံလော့။
ပြည့်လျှိုရန်မက်၊ ဥစ္စာနက်ကား
သူပျက်အတူ၊ ရန်တည်းပြုမှု
ပြောထူရွေငွေ၊ ပေးကမ်းထွေဖြင့်
အောင်စေမကြာ၊ လိုလိုက်ရာသည်။
စဉ်လာမင်းကျင့် ပီပီတည်း။
- တစ်ပုံတစ်ပုံ၊ နည်းနာစုံ၍
အာရုံမယွင်း၊ နားတော်သွင်းအံ့။
ရန်နင်းမကိုဋ်၊ မှတ်သားပိုက်လျက်

တတိုက်ဘုန်းခေါင်၊ ရွှေနားထောင်လော့။
 လူ့ဘောင်ကျင့်ရိုး၊ လူ့လေးမျိုးဝယ်
 အစိုးပိုင်သ၊ သာမိက၌
 ထိုမျှဗိုလ်ထွေ၊ ကျင့်စနေကား
 လုပ်ခြေကြံဖွယ်၊ ထိုထိုဝယ်လျှင်
 မှုငယ်မှုကြီး၊ အသီးတစ်ထွေ
 လိုလိုက်စေ၍၊ ရိုသေအပ်ငြား
 ရဟန်းအားနှင့်၊ ပုဏ္ဏားတို့မှာ
 ကြည်ညွတ်ပါက၊
 ဝမ်းသာကုန်လေ၊ နှစ်သက်ပေ၏။
 စိတ်သွေမငြို၊ မယားကိုမူ
 သက်တူမယွင်း၊ စောင့်စည်းခြင်းဖြင့်၊
 ဖြောင့်စင်းကြည်စွာ၊ လိုလိုက်ရာသည်။
 မေတ္တာကြည်သက် ညီညီတည်း။

တကြိုတကြို၊ ထုံးနည်းပုံဖြင့်
 လုံးစုံသာရ၊ စောဒေဝကို
 တစမလျှောက်၊ ချည်သွယ်ရောက်သား
 ရက်ဖောက်သဖွယ်၊ တလည်လည်လျှင်
 သိလွယ်စေငှာ၊ ကျင့်ထုံးရှာအံ့။
 နရာဇိပတိ၊ အရိုးထိလျက်
 မှတ်သိပုံတည်း၊ ယူသိမ်းဆည်းလော့။
 ဦးမည်း၊ ဦးဖြူ၊ ထိုမျှလူဝယ်
 ဆွေတူမျိုးပြား၊ သူတို့အားကား
 မှုများရေးရာ၊ ရှိသောခါ၌
 မျက်နှာမလွဲ၊ မင်းပွဲရှေ့နေ
 ထွေထွေရာရာ၊ ဥစ္စာမကြွင်း
 မစပြင်းလျက်၊
 ချစ်ခြင်းညီညာ၊ လိုလိုက်ရာ၏။

မိုက်စွာမောဟ၊ ဒေါသဖျက်ဆီး
 အမျက်ကြီးမှု၊
 မိုးမိုးလည်လည်၊ ချိုးမွမ်းရည်နှင့်
 နှုတ်ခြည်လျော့လျား၊ လိုလိုက်ငြားက

တို့အားမကြာ၊ ရွရွပါသည်။
ယဉ်လာတွဲတွဲ မှီမှီတည်း။

- ဥကင်သိင်္ဂီ၊ နန်းမမုခ်ဦး
 မျက်ရှင်မြူးသို့၊
 ရွှေဘူးရတနာ၊ ပေါင်းဂီဝါဝယ်
 ကိုးဖြာမျက်နှစ်၊ ခြည်စုံရစ်လျက်
 သင်းကျစ်တပ်ရန်း၊ ဇော်တပန်းနှင့်
 တောက်ရွန်းစလွယ်၊ မျက်စုံခြယ်၍
 လူဝယ်သိကြား၊ အထွတ်ထားသား
 မင်းဖျားလူနတ်၊ သက်ဆုံးမှတ်လော့။
 လေးမြတ်ထိုက်စွာ၊ လူတို့ရွာ၌
 ဆရာတို့အား၊ ကျင့်တရားကား
 ဝပ်တွားမြတ်နိုး၊ ကြည်ဖြိုးနှစ်သက်
 ချစ်အင်တက်၏။
 လွမ်းလျက်မောဟ၊ ဥမ္မတ္တသို့
 မိုက်လှတုံငြား၊ ထိုသူအားကား
 စကားသံချို၊ အလိုလိုက်လိုက်
 ဆိုကကြိုက်၏။
 ကောင်းမြိုက်ဇာတိ၊ ပညာရှိကား
 တစ်မကြာ၊ တတ်ပညာဟု
 ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ၊ ပေးဝေကလျှင်
 ရွရွလိုလိုက်၊ လွန်နှစ်မြိုက်သည်။
 မှတ်ပိုက်စဉ်စဉ် စိစိတည်း။

- ဒေသဝရ၊ သောဠသတွင်
 ဌာနရပ်ထူး၊ သပြေဦးမှ
 ဖြူးဖြူးသန်းလျက်၊ တောင်သို့ထွက်သား
 ကျွန်းချက်မဇ္ဈေ၊ သုန္ဒရေထက်
 ပရမေတောက်ထွန်း၊ ရန်ညွန့်ခင်းသား
 ဖြိုးလန်းရွှေစက်၊ စောရန်ဖျက်လျှင်
 နှစ်သက်ကျိုးနွံ၊ မှတ်အားသံလော့။
 စိတ်ကံထွေဆန်း၊ လူအဝန်းတွင်
 ကျင့်ခန်းထူးလှ၊ သိင်္ဂီရဟု

ထိုမျှရသာ၊ ကြိုက်ရာရာဖြင့်
 အာသာရှိမှု၊ ထိုသသူကို
 ထိုတူလည်းကောင်း၊ ကျင့်ရာရှောင်း၏။
 အပေါင်းမျိုးပြား၊ သူတို့အားကား
 တရားစောင့်ခြင်း၊ သီတင်းထပ်ဆင့်
 မှန်သဖြင့်လျှင်၊
 အသင့်စိတ်ဖြာ၊ လိုရာရာသည်။
 ပမာသွေးသွေး သီသီတည်း။ ။ ဟူ၍ စပ်ဆိုတော်မူကုန်သည်။-ဟူလိုသည်။

ဥပဒေသ။

။ အကြင် ကုလပုတ္တ-အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် ဤပုံစံကိုနှလုံးထားပြီးလျှင်
 လောက၌ သူတစ်ပါးတို့၏အလိုသို့ လိုက်လျောဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်ခြင်းကိုပြု၍ လောကီအကျိုး
 ပြည့်ဖြိုးကြီးမားသဖြင့် ၅ ပါးရန်ရှောင် လူ့ဘောင်ချမ်းသာ လောကုတ္တရာကို လွယ်ကူစွာပြီး
 ခြင်းသို့ ရောက်လိမ့်မည်။-ဟုပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၈၅

- စုဒ္ဓါရင်း။ ။ ပေတာလံရသေ့များ၏ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ဖျက်ရပ်။-ဟူရာ၌
- ပိဏ္ဍတ္တ။ ။ လောကဝယ် လူတို့၌ အကျိုးစီးပွားဖျက်စီးခြင်း ၁၂ ပါး ရှိ၏။-ဟုလိုသည်။
- ပိဏ္ဍာရ။ ။ ပေတာလံရသေ့၏ ဖျက်ရပ် ၁၂ ပါး ဂါထာကား-
 'အာလပွေန ယသာ ကုဓာ ဂုဏစယာ ဒမ္ဘေန သစ္စံ ခုဒါ၊
 ဓမ္မဿယတနံ ဓနာနိ ဟသနာ ဝိပုတ္တိံ ဝိတိ ဟတာ။
 ပြမာဒေါ ဒွိဇ ပေသုဏော ကုလဇာ ဝေနေယျနာ မဒ္ဒနာ၊
 ပေါရသံ ဒုစရာ ဒလိဒ္ဒဒရ မတ္တုန္နော ပြနံသော ဟတာ။ ။'

၁၉ လုံးဖြင့် သဒ္ဒါလင်္ကာ

- 'အာလပွေန၊ အပေးအကမ်းနည်းခြင်းသည်။ ယသာ၊ အခြံအရံ အကျော်အစောကို။ ဟတာ၊ ဖျက်လေ၏။
- 'ကုဓာ၊ အမျက်ကြီးသည်။ ဂုဏစယာ၊ ကျေးဇူးအပေါင်းကို။ ဟတာ၊ ဖျက်လေ၏။
- 'ဒမ္ဘေန၊ စဉ်းလဲစဉ်းစားပြုခြင်းသည်။ သစ္စံ၊ အဟုတ်အမှန်ဆိုသောစကားကို။ ဟတာ၊ ဖျက်လေ၏။
- 'ခုဒါ၊ မွတ်သိပ်ခြင်းသည်။ ဓမ္မဿယတနံ၊ တရားစောင့်ခြင်းကို။ ဟတာ၊ ဖျက်လေ၏။
- 'ဟသနာ၊ ကြက်တိုက်၊ အန်ခတ် ပြုခြင်းသည်။ ဓနာနိ၊ ဥစ္စာတို့ကို။ ဟတာ၊ ဖျက်လေ၏။
- 'ဝိပုတ္တိံ၊ မပြည့်စုံခြင်းသည်။ ဝိတိ၊ တည်ကြည်ခြင်းကို။ ဟတာ၊ ဖျက်လေ၏။
- 'ပြမာဒေါ၊ မေ့လျော့ခြင်းသည်။ ဒွိဇံ၊ ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားကို။ ဟတာ၊ ဖျက်လေ၏။
- 'ပေသုဏေန၊ ချောပစ်ခြင်းသည်။ ကုလဇာ၊ မျိုးကို။ ဟတာ၊ ဖျက်လေ၏။
- 'မဒ္ဒနာ၊ 'ငါ'ဟူ၍ ကြီးဝါးခြင်းသည်။ ဝေနေယျနာ၊ ကျမ်းဂန်နှင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို။ ဟတာ၊ ဖျက်လေ၏။
- 'ဒုစရာ၊ မကောင်းသောအကျင့်သည်။ ပေါရသံ၊ ယောက်ျားတကာကို။ ဟတာ၊ ဖျက်လေ၏။
- 'ဒလိဒ္ဒါ၊ ဆင်းရဲခြင်းသည်။ အာဒရံ၊ သူခပ်သိမ်းတို့၏ ရိုသေခြင်းကို။ ဟတာ၊ ဖျက်လေ၏။
- 'အတ္တုန္နော၊ ကိုယ်ကို ထောင်လွှားတတ်သောသူသည်။ ပြနံသော၊ မိမိ၏ ပညာအရောင်အဝါကို။ ဟတာ၊ ဖျက်လေ၏။

သည်ကိုရည်၍ ပညာရှိတို့သည်-

- မဟာမေရ၊ ကြီးထုတ်ဟို
 တောင်မြင်းမိုရ်မှ၊
 ရောင်ကိုယ်လေးဖြာ၊ ထွန်းလတ်ရာဝယ်
 လက်ယာတောင်စူး၊ သန်လျက်ဦး၌
 ရာဖူးရာဇေ၊ ပေါ်ထွန်းရွေ့လျှင်
 ဘုန်းဟောနတ်တူ၊ ထီးရိပ်ဖြူတိ
 ဆယ်ဆူဆယ်ဆင့်၊ ခွဲ၍လွှင့်သား

ဆောင်းတင့်တစ်စင်း၊ ထိုမှကြွင်းသည်
 ရန်ခွင်းရဲကျော်၊ ဒကာတော်။
 လေးဖော်စရိုက်၊ မင်းတို့၌လျှင်
 ကျင့်ထိုက်သဘော၊ ငါလျှင်ဟောသား
 ချောမောနာဖွယ်၊ ဂါထာဝယ်ကား
 ပေးလွယ်ပေးငှာ၊ မပေးပါမူ
 ရပ်ရွာတစ်ကွင်း၊ ကျော်စောခြင်းကို
 မြစ်ရင်းမတည်၊ ဖြတ်သည်မည်၏။
 ကြံစည်ပညာ၊ ရှိတုံပါလျက်
 မျက်ပါဒေါသ၊ မဆုန်းဆမူ
 ပည်းမျှဂုဏ်ထွေ၊ ပျောက်တုံလေသည်။
 ဖယ်သွေကျေးဇူး မညီတည်း။ ။

- နရာဇိပ၊ နရိန္ဒဟု
 လောကလူမျိုး၊ နတ်နယ်ကိုးသား
 ရန်ချိုးပယ်ခဲ့၊ စောရန်ချဲ့လျှင်
 နှိုင်းရှဲ့ပုံထုံး၊ သိ၍ကျိုးသို့
 အလုံးသွယ်သိပ်၊ ရွှေနားစိပ်လော့။
 တံဆိပ်မြန်ချာ၊ လူတကာတို့
 ထွေလာအကျင့်၊ အဆင့်ဆင့်တွင်
 မရင့်ဉာဏ်ဖုံး၊ ပညာတုံးနှင့်
 နှလုံးသံကောက်၊ ဆိပ်ရည်ရောက်သို့
 နှုတ်ဖောက်ပြန်လဲ၊ ပျားမွဲလျှာဖျား
 ဆိပ်ကားသည်းပွတ်၊ ယွင်းချွတ်ထွေလာ
 ပေါ်မှာတစ်ပါး၊ ထဲတစ်ခြားတည့်။
 စဉ်းစားစဉ်းလဲ၊ ဆိုသုံးစွဲမှု
 အမြဲမှီခို၊ အဟုတ်ဆိုသည်
 ကိုယ်ကိုဖျက်လေ၊ ရှင်းရှင်းပြေ၏။
 သုံးထွေသီတင်း၊ ဆောက်တည်ပြင်းလည်း
 မွတ်သိပ်ခြင်းတရံ၊ သည်းမခံမူ
 စောင့်ကြံဆောင်ရွက်၊ သီတင်းပျက်သည်
 စိတ်စက်ကရီ ကသီတည်း။ ။

- ရာဇဓမ္မ၊ ဒသဆယ်စုံ
 ကြာပူးမုံကို၊
 လွမ်းခြုံထိပ်ထက်၊ ဆယ်ခိုင်ရွက်၍

လောကအကျဉ်း

ရန်ဖက်မတင်း၊ အာဏာပြင်းသား
 လောင်းမင်းမြတ်ဖျား၊ ငါ့စကားကို
 အမှားမရှိ၊ မှတ်တုံဘိ၍
 မိတိတည်လှ၊ နာအားရလော့။
 လောကစရိုက်၊ လူတို့၌ကား
 စိုက်စိုက်မှတ်သံ၊ မြဲနိယံဖြင့်
 ပေါ်လှူမှုနည်၊ စိတ်မကြည်လျှင်
 ခွင့်တည်ခုံညင်း၊ အာကွင်းကျောက်ရေး
 လက်ပေးကြွေမြင်၊ တက်ချင်တံကျစ်
 ကြွေးဟစ်တွက်ဆ၊ ဆိတ်ကမကျန်
 တတ်ပွန်ပဲ့သင်၊ စစ်တုရင်နှင့်
 ပေါ်လွင်ယာယီ၊ ကူလီပီးပန်း
 ကျားခန်းဝက်နတ်၊ ဇယ်ပုတ်တွင်းရှိ
 သတိပဋ္ဌာန်၊ သုံးတန်ရာချွတ်
 အုတ်ခဲမှတ်နှင့်၊ တရွတ်သူလား
 သီးစားပဲဆုပ်၊ ဖုံးအုပ်ကြံစည်
 သုံးမည်စုထား၊ အကြွင်းကြားသော်
 ထင်ရှားမကြာ၊ သိနိုင်စွာသား။
 ဝိဇ္ဇာသေသ၊ ထိုမှအပြား
 လောင်းချက်များကား၊
 ထင်ရှားပြက်ပြက်၊ ဥစ္စာဖျက်သည်
 ဆောင်ရွက်ကသီ ကရီတည်း။ ။

- လောကပျူငှာ၊ လူတကာတို့
 ကျင့်ရာပုံနည်း၊ နိဿရည်းကို
 ရန်လည်းမင်းခေါင်၊ နားတော်ထောင်လော့။
 ကုန်အောင်အပြား၊ မျိုးလေးပါးတို့
 ဖြစ်လားထွေလာ၊ ကျင့်တံထွာကား
 မြဲစွာဆက်ဆံ၊ လောကခံနှင့်
 တစ်ရံတစ်ခါ၊ ကြိုက်တုံလာ၍
 ကြမ္မာလည်းယွင်း၊ ပျက်စီးခြင်းကား
 သီတင်းမိတိ၊ မရှိပျောက်စေ
 ဖျက်တုံလေ၏။
 ရှိထွေပညာ၊ ကြီးလှစွာ၍

ဉာဏ်ဝါတော်ရွန်း၊ နေသို့ထွန်းလည်း
 မော်ကွန်းတည်ဟန်၊ ငါသာလွန်ဟု
 တံခွန်ပလွား၊ ဆိုပြောငြားမူ
 ဉာဏ်အားဝန်တက်၊ ကျေးဇူးပျက်သည်
 နှုတ်ထွက်ချဲ့ချဲ့ ချီချီတည်း။ ။

- ထိုမှတစ်ကြောင်း၊ တက်ပြန်လောင်းအံ့။
 ဘုန်းကောင်းနတ်တူ၊ ကြံအားယူလော့။
 ဤလူတစ်ခွင်၊ ခုမျက်မြင်၌
 ဂုဏ်အင်ကျေးဇူး၊ အထူးခက်ခဲ
 လေးကွဲဗေဒင်၊ သုံးအင်ပိဋကတ်
 ပြည့်ညီညွတ်သား၊ အမြတ်တစ်ဆူ
 ဟူလင့်ကစား၊ ကြိမ်းဝါးသံပ
 ငါဧကဟု၊ မှတ်ထဆိုငြား
 ထိုသူအားကား၊ နှစ်ပါးတိမ်းပင်း
 ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို၊ အရင်းမတည်
 ဖျက်သည်မည်၏။
 ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွား၊ ကောင်းပါငြားလည်း
 ကျင့်အားမူရူ၊ မတူကိုယ်ရည်
 ဖျက်သည်မည်၏။
 မတည်နိုင်လျှင်း၊ ပစ္စည်းယွင်းက
 လူချင်းတကာ၊ ရိုသေရာကို
 မှန်စွာစတေ၊ ဖျက်တုံလေ၏။
 သွားလေမသင်၊ မထင်အမှု
 မပြုစတောင်း၊ ထိုအကြောင်းကား
 ကျင့်ကောင်းမူထား၊ ပုဏ္ဏားအားကို
 စီးပွားမဲ့ထွေ၊ ဖျက်တုံလေ၏။
 ချောသွေပစ်သား၊ ကျင့်သူအားကား
 အများစဉ်ဆက်၊ မျိုးကိုဖျက်သည်။
 သူဖျက်ထိုသူ လျှင်ပြီတည်း။ ။-ဟူ၍ စပ်ဆိုတော်မူကုန်သည်။-ဟူလိုသော်။

ဥပဒေသ။

။ အကြင် ကုလပုတ္တ-အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် အကျိုးစီးပွားကို လိုလားရန် ဆန္ဒ ရှိကြသည်အတိုင်း၊ ဤဝတ္ထုပုံစံပါ ဖျက်ခြင်း ၁၂ ရပ်ကို ကြပ်ကြပ်နုလုံးမူ၍ ရှောင်ကြဉ်ပြီး ပါလျှင် လောကဥစ္စာ ရတနာရွှေငွေ ကျက်သရေတန်ခိုး တက်တိုးကြွယ်ဝရာသည်။-ဟုပြအပ် သော ဥပဒေသတည်း။

၈၆

အလောင်းကျင်း

နှစ်ရင်း။

။ ခတကသေ့မြတ်၏ ရောက်တတ်ရာ ဆယ်လီ။-ဟူရာ၌

ပိတ္တတ္ထ။

။ လောက၌ အကြင်လူတို့အား အပြုအမူ၊ အဆောင်အရွက် အစရှိသည်တို့သို့လိုက်၍ ရောက်တတ်ရာ သောတရား ၁၀ ပါး ဖြစ်၏။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ပိတ္တာရ။

။ ခတကရပ္ပ ရသေ့၏ ရောက်တတ်ရာသော အကြောင်း ၁၀ ပါးကား-
‘ယာစတိ လာဗဝံ ဥစရိတော နိပါတ တုရကာ မုခံသလဇနံ၊
ဝိတ္တမုလာနိ သောကကုလသံ ကတိ စလုဓိကော အကိတ္တိ အထုတိ။
သံသကရော ပရိတ္တဝ ဂဒုသိတော ရတိစ အဗျဒေါသဒုစရော၊
အပြိယတံဒုရံဒုရသတောဝ ပါပုဏတိ ကပ္ပနံ မုဟုမုဟုံ။’

၂၂ လုံးဖွဲ့ ဘဒ္ဒကဂါထာ။

- ‘ယာစတိ၊ တောင်းရမ်းတတ်သောသူသည်။ လာဗဝံ၊ ပေါ့သောအဖြစ်သို့။ ပါပုဏတိ၊ ရောက်တတ်၏။
- ‘ဥစရိတော၊ မြင်းမိုရ်တောင်ကဲ့သို့ စိုးမိုးကဲမြင့် ကျင့်သောသူသည်။ နိပါတံ၊ ကျခြင်းသို့။ ပါပုဏတိ၊ ရောက်တတ်၏။
- ‘တုရကာမာ၊ ကာမဂုဏ်ဖြင့် ကျင့်နာသောသူသည်။ ဥခံသလဇနံ၊ စွပ်ပွဲခြင်း၊ ရှက်ခြင်းသို့။ ပါပုဏတိ၊ ရောက်တတ်၏။
- ‘ဥလာနိ၊ အမျက်ဒေါသကြီးသောသူသည်။ ဝိတ္တံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ ပါပုဏတိ၊ ရောက်တတ်၏။
- ‘သောကကုလံ၊ ပူပန်ခြင်းနှင့်နှောင့်ယှက်သောသူသည်။ သံကတိ၊ ယုံမှားခြင်းသို့။ ပါပုဏတိ၊ ရောက်တတ်၏။
- ‘လုဓိကော၊ တပ်မက်မောတတ်သောသူသည်။ အကိတ္တိ အထုတိ၊ အကျော်အစော အရှိန်အစော်မရှိခြင်းသို့။ ပါပုဏတိ၊ ရောက်တတ်၏။
- ‘သံသကရော၊ မရဲဘဲလျက် စစ်ထိုးသောမင်းသည်။ ပရိတ္တဝံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ ပါပုဏတိ၊ ရောက်တတ်၏။
- ‘ပဒုသိတော၊ ပြစ်မှားတတ်သောသူသည်။ အဗျဒေါသံ၊ သူတစ်ပါးတို့၏အပြစ်၌။ ရတိ၊ မွေ့လျော်ခြင်းသို့။ ပါပုဏတိ၊ ရောက်တတ်၏။
- ‘ဒုစရော၊ မကောင်းသောအကျင့်သည်။ အပြိယတံ၊ မချစ်အပ်သောအဖြစ်သို့။ ပါပုဏတိ၊ ရောက်တတ်၏။
- ‘ဒုရံဒုရသတောဝ၊ ကြက်တိုက်၊ အန်ခတ်ပြုခြင်းသည်ကား။ မုဟုမုဟု၊ အဖန်တလဲလဲ။ ကပ္ပနံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ ပါပုဏတိ၊ ရောက်တတ်၏။’

သည်ကိုရည်၍ ပညာရှိတို့သည်-

- နရာသာ၊ ဘုပါလဟု နာမပညတ်၊ သမိုက်အပ်၍

ရှစ်ရပ်မျက်နှာ၊ ရိုသေစွာလျက်
 ဘုရားမိပတ်၊ မဟိဒိဟု
 မြေကြီးတမ္ပတ်၊ မကိုဋ်မှတ်သည်
 လှံ့ပတ်ကျော်သောင်း၊ ပြည်ကြီးခေါင်း။
 ဘုန်းပေါင်းမြူတေ၊ မင်းစံရွှေသို့
 ပရမေထက်လူး၊ စိတ်တော်မြူး၍
 ကျေးဇူးနှုတ်ရည်၊ နားတော်တည်လော့။
 လူ့ပြည်ရပ်ဝယ်၊ မျိုးလေးနွယ်တွင်
 ကြီးငယ်မဟူ၊ ရှင် , လူကစ
 ဗြာဟ္မဏတို့၊ အရကုတ်ကုတ်
 အားထုတ်အားကြိုး၊ ကြိုက်နိုးမထင်
 သူ့တွင်သူ့မှာ၊ မြင်ရာရာကို
 မိစ္ဆာလွမ်းထူ၊ တောင့်တသူကား
 ဤလူတစ်၊ ပေါ့သောဖြစ်သို့
 မချစ်ပြောထူ၊ ရောက်လေဟူ၏။
 အယူတခြား၊ သူတစ်ပါးကို
 လွှားလွှားပပ၊ မြေမျှမနင်း
 ပျံ့သောခြင်းသို့၊
 လူချင်းမတန်၊ ငါသာလွန်ဟု
 စောင်မာန်တက်လျှမ်း၊ လူတို့တမ်းကား
 မစွမ်းနိုင်ထ၊ ချက်ချင်းကျသည်။
 ခဏ များမကြာသတည်း။ ။

- ရာဇမာယာ၊ စဉ်လာစရိုက်
 မင်းနှင့်လိုက်၍၊ ဆောင်ထိုက်ကျေးဇူး
 မျိုးလေးဦးလည်း၊
 နဖူးလက်ထား၊ ရိုညွတ်တွားလျက်
 တိုင်းကားကျယ်ချဲ့၊ ပြိုင်တုမဲ့လျှင်
 မရွံ့မတ်မတ်၊ ခမ္မသတ်ဖြင့်
 ကျင့်မြတ်ဖြောင့်စိတ်၊ ဉာဏ်ချွန်းချိတ်၍
 စာရိတ်မြဲနေ၊ ဘုန်းမိုးစွေသား
 လူ့ဆွေရန်နှင်း၊ မှတ်တုံလျှင်းလော့။
 ချစ်ခြင်းတံထွာ၊ လူတကာဝယ်
 မိစ္ဆာလွမ်းခြုံ၊ ကာမဂုဏ်ကို
 ဥသံ့ကျင်နာ၊ မမြစ်ထားဘဲ

ပညာမတည်း၊ မောဟတည်းလျက်
 စောင့်စည်းမတည်း၊ ထိုသူသည်ကား
 လူ့ပြည်တဝ၊ အရှက်ရလျက်
 ဒေါသယိုးစွပ်၊ ဖြစ်ဘိတတ်သည်။
 ပညာ ကဲ့ရဲ့ရာသတည်း။ ။

- ထိုမှတစ်ထွေ၊ မှတ်ကုန်စေအံ့။
 လူ့ဆွေဘုန်းရှိ၊ နားတော်ချီလော့။
 မသိတရား၊ အမှားအမှန်
 နိုင်တန်ရှုံးရေး၊ ကြံတွေးဆင်ခြင်
 မြော်မြင်မရှိ၊ ဆိုဘိစကား
 တတ်အားမပွန်၊ ရှေ့ပြန်နောက်မေ့
 သွားမစေသို့၊ မလေ့လူမှု
 လျှာပြုတ်တုနှင့်၊ အဟုဟူလို
 ခပ်နှမ်းဆိုသော်၊
 ထိုထိုသသူ၊ ရန်မူမျက်ကြီး
 ရန်မသီးက၊
 ပျက်စီးရောက်လေ၊ ထုံးသို့ကြေ၏။
 ရှိထွေဗျာပါ၊ သူတို့မှာကား
 သင်္ကာယုံမှား၊ ယိုးကားစိတ်နောက်
 နှလုံးဖောက်၏။
 ကြီးမြောက်လောဘ၊ ဓနရန်မက်
 စိတ်ကွက်မောဟ၊ ဖုံးလွှမ်းကမူ
 ဒေါသတစ်ပါး၊ စကားလုံးပေါ်
 ကျိုးမဲ့ကျော်သည်။
 မြက်ဖော် နှုတ်မသာသတည်း။ ။

- ဘူမိပါလ၊ မာဂဖြင့်
 ဘူပနရိန်၊ ဒေဝိန်ရာဇာ
 နရာသဘ၊ မည်တော်ရသား
 လောကတမ္ပတ်၊ လူတို့ထွတ်။
 နှုတ်လွတ်ချိုမြ၊ တစ်နည်းပြအံ့။
 နရထွတ်ဆောင်း၊ မှတ်တုံရှောင်းလော့။
 ပွဲကောင်းရေးရာ၊ မင်းတကာတို့
 စွန့်ရာစမြ၊ စစ်မြေပွဲဝယ်
 စွမ်းရဲအန်ထောင် ခြင်္သေ့ရောင်သို့

မရှောင်မညွှာ၊ စွမ်းတင်းမာလျက်
 စွမ်းရာခေါင်ရောက်၊ စွမ်းပေမြောက်က
 ချင့်ထောက်သူ့ဘက်၊ ထွားထွားပျက်၏။
 အောက်သက်တုံပေ၊ အရဲသွေမှု
 မကြွရန်တင်း၊ ထိုသည့်မင်းကို
 သူ့ချင်းသူ့မြေ၊ နှိပ်စက်လေ၏။
 တစ်ထွေဆိုခွင့်၊ လူတစ်ဆင့်တုံ
 အကျင့်မကောင်း၊ လူပေါင်းအလှစ်
 သူ့အပြစ်၌၊ စင်စစ်ကြိုက်လည်
 မွေ့လျော်မည်သည်။
 ဖွေနည်ပြစ်ဖိ ရှာသတည်း။ ။

- ရာဇနီတိ၊ ကျမ်းဂန်သိ၍
 ကဝိပြီစင်၊ ပြည်ကြီးအင်၌
 ချိန်ခွင်နှုန်းချည့်၊ မတ်မတ်တည့်လျက်
 မင်း၏ပြကတော့၊ ဘိသိက်ငွေဖြင့်
 စုံလှေပြဋ္ဌာန်း၊ လူအဝှန်းကို
 သိမ်းမြန်းပိုက်ထုပ်၊ ဘုန်းဖြင့်အုပ်သား
 မှန်တုပ်မြေကျ၊ လူများဖလှောင်
 ဝမ်းမှကြိယာ၊ မှတ်တော်ကြွယ်လော့။
 လူဝယ်အပြား၊ မျိုးလေးပါးတွင်
 မူထားမသင့်၊ မကောင်းကျင့်မှု
 မြင်လင့်ကြားသိ၊ မချီချစ်ပျောက်
 အမုန်းရောက်၏။
 တစ်ယောက်သသူ၊ မောဟမှုဖြင့်
 ပြောထူလောင်းစား၊ သားငါးလိုက်သတ်
 ကစားလတ်လျက်၊ ကျင့်ချွတ်မိစ္ဆာ
 အိမ်ရာလွန်ကျူး၊ ကာမမြူးမှု
 ကျေးဇူးပျောက်ရှုံ၊ တလဲလဲလျှင်
 ဆင်းရဲညှိုးခြောက်၊ ပျက်စီးရောက်သည်။
 စိုးလှောက် များဗျာ ပါသတည်း။ ။-ဟူ၍ စပ်ဆိုတော်မူကုန်သည်။-ဟူလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းမှစ၍ ခပ်သိမ်းသောအမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သာ
 ဤပျက်ရောက်တတ်ခြင်း ဝဝပါးကို နှလုံးထား၍၊ အသွားအလာ၊ အနေအထိုင်၊ အဆောင်အယောင်
 အစရှိသည်တို့ကို ရှောင်ကြဉ်သိမ်းဆည်းသော နည်းနိဿယကိုပြုပါလျှင် လောက၏အကျိုးစီးပွား
 များပြား ဖြစ်ထွန်းရာသည်။-ဟုပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၈၇

ပုဒ်ရင်း။ ။ ကာလီဒါသ ပြခဲ့သည်ခွန်အား အပြား ဆယ့်နှစ်ထွေ။-ဟူရာ၌

ဝိတ္ထုတ္တ။ ။ ကာလီဒါသဆရာသည် လောက၌ လူတို့ဝယ် အမြဲရှိအပ်သော ခွန်အား ၁၂ ပါးကို ခြားနား၍ ပြ၏။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ ကာလီဒါသရသေ၏ ခွန်အား ၁၂ ပါး ဟူသော်ကား-
 'ဪနံ ယောဗ္ဗန္တ မာရတ္တန မနုဂမနာ ရာဇနံ သုပုတာပေါ၊
 သန္တာနံ သတျ မပ္ပဒ္ဒန မုစယတိနာ ဝါဒထမ္ဘာစ ဒုဇ္ဇာ။
 သွာစာရော သိန္နဂူနံ ပရိနတဇဂုတံ ဗာဟုဝိနျာ ဓနံဝါ၊
 ကုလျဿေကတ္တပူဇာယစ ဓနမုနတေဂုတ္ထ သန္တေဝိစေဗလံ။ ။'

၂၀လုံးဖွဲ့ သဒ္ဒရာဂါထာ။

- ဪနံ၊ မိန်းမတို့၏။ ယောဗ္ဗန္တံ၊ အရွယ်အဆင်းတင့်တယ်ခြင်းသည်။ ဗလံ၊ ခွန်အားလျှင်တည်း။
- အာရတ္တနံ၊ တောင်း ရမ်းတတ်သောသူတို့၏။ အနုဂမနာ၊ အဖန်တလဲလဲ သွားလာခြင်းသည်။ ဗလံ၊ ခွန်အားလျှင်တည်း။
- ရာဇနံ၊ မင်းတို့၏။ သုပုတာပေါ၊ တန်ခိုးအာနုဘော်သည်။ ဗလံ၊ ခွန်အားလျှင်တည်း။
- သန္တာနံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏။ သတျံ၊ မှန်သောစကားကို ဆိုခြင်းသည်။ ဗလံ၊ ခွန်အားတည်း။
- အပ္ပဒ္ဒနံ ဥစ္စာနည်းသောသူတို့၏။ ဥစယတိနာ၊ ဥစ္စာကို ဆည်းပူးခြင်းသည်။ ဗလံ၊ ခွန်အားလျှင်တည်း။
- ဒုဇ္ဇာ၊ သူယုတ်တို့၏။ ဝါဒထမ္ဘာ၊ စကားကြမ်းကြုတ်၊ ခက်ထန်ခြင်းသည်။ ဗလံ၊ ခွန်အားလျှင်တည်း။
- သိန္နဂူနံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏။ သွာစာရော၊ ကောင်းသောအကျင့်သည်။ ဗလံ၊ ခွန်အားလျှင်တည်း။
- ပရိနတဇဂုတံ၊ ဆည်းကပ် ကျိုးနွံအပ်သောသူတို့၏။ ဗာဟုဝိနျာဝါ၊ အတတ်ပညာများခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဓနံဝါ၊ ဥစ္စာ များခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ဗလံ၊ ခွန်အားလျှင်တည်း။
- ကုလျဿ၊ အမျိုးအနွယ်၏။ ဧကတ္တံ၊ မြတ်သောအဖြစ်သည်။ ဗလံ၊ ခွန်အားလျှင်တည်း။
- ပူဇာယစ၊ ပူဇော်အပ်သောသူတို့၏ လည်း။ ဓနံ၊ ရွှေ၊ ငွေစသော လောကီဥစ္စာသည်။ တစ်နည်းကား- သဒ္ဓါ၊ သီလစသော ဓမ္မဥစ္စာသည်။ ဗလံ၊ ခွန်အားလျှင်တည်း။
- 'ဥနေတ၊ ရိုသေထိုက်သောသူတို့၏။ ဂုဏံ၊ ကျေးဇူးအပေါင်းသည်။ ဗလံ၊ ခွန်အားလျှင်တည်း။
- 'သန္တေ၊ ပညာရှိတို့၏။ ဝိစေ၊ ဆင်ခြင်စဉ်းစားခြင်းသည်။ ဗလံ၊ ခွန်အားလျှင်တည်း။'

သည်ကိုရည်၍ ပညာရှိတို့သည် -

- စတုရန္တ၊ လေးဒီပတွင်
- တောင်မှစူးစူး၊ ပေါ်ထွန်းဦးက
- ကျွန်းမှူးသပြေ၊ တစ်ရာနေလျက်
- မြင့်ထွေယူဇော၊ ခက်ဝါကျင်းကျင်း

သစ်ပင်မင်းကြောင့်၊
 မည်ရင်းတံဆိပ်၊ ဇမ္ဗူဒိပ်ထက်
 အကျိပ်ဆယ်စေ့၊ မင်းဟူရွှေတည်
 ရန်ငွေပယ်ဖြတ်၊ ရာဇဝတ်၌
 စနတ်ကျကျ၊ တည်မောလှသည်
 နရထွတ်ဖျား၊ စောတရား။
 စီးပွားကျင့်နေ၊ ငါဟောထွေကို
 ပရမေနတ်တူ၊ နာတော်မူလော့။
 ဤလူတစ်ခွင်၊ မျိုးလေးအင်ဝယ်
 ရုပ်သွင်လှထွား၊ မိန်းမအားကား
 ပျိုထွားနုနယ်၊ လှဆင်းရွယ်လျှင်
 ခွန်အားထင်၏။
 တောင်းချင်တတ်သား၊ သူတို့အားကား
 ကြိမ်များခေါက်တင်၊ လာသည်လျှင်တည့်။
 မင်းတွင်မကွာ၊ လက္ခဏာကား
 ကြီးစွာကွန်ရှည်၊ တန်ခိုးသည်လျှင်
 အမည်လူတွင်၊ ခွန်အားထင်သည်။
 ကြောက်ငြင်ရန်မျိုး ညွတ်သာတည်း။ ။

- ထိုမှတစ်နည်း၊ နားတော်ဖြည်းအံ့။
 ခမည်းလူဖ၊ ဇနိန္ဒလျှင်
 ဝမ်းမှကြံနေ၊ ရွှေသို့တွေ့၍
 ပုံသေဆတ်ဆတ်၊ သက်ဆုံးမှတ်လော့။
 သူမြတ်သူတော်၊ ပဏ္ဍိတ်ကျော်ဟု
 လူဖော်မှတ်သား၊ တံခွန်လွှားသို့
 လေးပါးလူမျိုး၊ လွန်ဝပ်လျှိုးလျက်
 စုံဖြိုးနဲ့သိ၊ ဂုဏ်နက်ကိလျှင်
 ဝီတိသီတင်း၊ မယွင်းကြည်ဖြူ
 တည်သောသူတို့၊ နည်းယူမှတ်သား
 သူတို့အားကား၊
 မှန်ငြားမချွတ်၊ တည့်မတ်မတ်ဖြင့်
 နှုတ်လွတ်စံတည်၊ စကားသည်လျှင်
 ဖြောင့်ကြည်အလွန်၊ ခွန်အားမှန်သည်။
 ဆိုဟန်တည်နေ မတ်သတည်း။ ။

- သိရိန္ဒရ၊ ထွန်းနေပ၍
 လောကလူပေါင်း၊ မျိုးလေးကြောင်းတို့
 ဦးခေါင်းငိုက်လျှိုး၊ ရှာကြစိုးတည့်။
 ရွက်မိုးဝတ်ခြုံ၊ နေ့တိုင်းငုံသည်
 ရွှေဘုံနန်းပွင့်၊ စောဘုန်းတင့်လျှင်
 ထပ်ဆင့်တစ်ပုံ၊ စပ်၍စုံသို့
 အာဂုံလေ့ကျက်၊ ငါ့နှုတ်နက်ကို
 အမြွက်မျှော်၊ ရွှေနားချီလော့။
 မရှိဥစ္စာ၊ လူတကာကား
 ရငှာမပျောက်၊ ဆည်းပူးလှောက်လျက်
 ခေါက်ရက်ထမ်းပိုး၊ လတိုးစစ်ပြန်
 နှစ်လွန်တက်စီး၊ ရင်းနှီးချေးပွား
 မြတ်စားရင်းညီ၊ ရောင်းဘဏ္ဍီနှင့်
 ကြွေးမြီတကြိုက်၊ ကုန်၌ဆောင်ပွား
 လယ်အားယာလုပ်၊ တံရုပ်ဝယ်လိုက်
 ရှားကြိုက်ရောင်းပြန်၊ မွေးဟန်ဖြင့်ပြီ
 ဝမ်းဘဲနှင့်ကြက်၊ ခိုငှက်စဉ်ထား
 ဆိတ်၊ နွား၊ ဝက်၊ ကျွဲ၊ သုံးစွဲတခြား
 မြင်းမကားနှင့်၊ စိပ်ပြားကြံထွေ
 ရွှေ၊ ငွေမကြွင်း၊ တိုးရင်းများပြား
 ခွန်အားမယွင်း၊ မှန်လှမင်းသည်။
 ခပင်း ဤသို့ မှတ်သတည်း။ ။

- ထိုမှထုံးတီး၊ နာမငြီးလျှင်
 သစ်သီးလွလွ၊ ဥသျှစ်ပြသော်
 မြင်ကချက်ချင်း၊ သိတုံလျှင်းသို့
 ဖြောင့်စင်းစင်စစ်၊ သဘောဖြစ်ဖြင့်
 အချစ်ပြင်းစွာ၊ ဒါယကာကို
 ဆရာပဏ္ဍိတ်၊ ငါကျော်ဟိတ်လျှင်
 နိမိတ္တက၊ လုံးလုံးပြအံ့။
 မွေးဖရန်ဂူး၊ မှတ်တုံဦးလော့။
 တစ်ထူးလူဘော်၊ မသူတော်ဟု
 ပြက်ချော်သည်ထဲ၊ ဖြင်ရိုးစွဲကာ
 ကဲကဲမိုးမိုး၊ သူထက်တိုး၍

ထမ်းပိုးဆယ်ပြန်၊ မြစ်ရေဝန်သို့
 ဆိုဟန်ကြီးမင်း၊ နေ့တိုင်းချင်းသား
 ဤယင်းသူယုတ်၊ ခွန်အားဟုတ်၏။
 မကုတ်မကတ်၊ သူတော်မြတ်တို့
 အမြတ်စံတည်း၊ ပညာသည်ကား
 နှုတ်ခြည်ညင်းဖြည်း၊ ကောင်းကျင့်နည်းဖြင့်
 စောင့်စည်းသီတင်း၊ မပွင်းထိုင်နေ
 ဣန္ဒြေလည်း၊ ငြိမ်ထွေသပ္ပာယ်
 ရူပကာယ်တုံ၊ ရူပွယ်လိုက်လိုက်
 ဆည်းကပ်ထိုက်ဟု၊ စိုက်စိုက်မှတ်သား
 လူတို့အားကား၊
 များသားဥစ္စာ၊ တတ်ပညာဟု
 ဆရာစိပ်ပြား၊ ကျမ်းဂန်ထားသည်။
 ဟုတ်ငြား မှန်မချွတ်သတည်း။ ။

- တဆန်းတဆန်း၊ စောကြငှန်းကို
 ဥဒါန်းဆောင်ပိမ့်၊ ရွှေနားငြိမ့်လော့။
 နှစ်သိမ့်ရွှင်ပျော၊ ငါတည်းဟောအံ့။
 ရဲစောရန်လွင့်၊ နားတော်ဖွင့်လော့။
 သင့်တင့်ရပ်ရည်၊ လူတို့သည်ကား
 ဖွေနှည်စိစစ်၊ မေးမြန်းလစ်သော်
 မင်းမြစ်မင်းမြေး၊ မင်းကြီးသွေးနှင့်
 သူဌေးသူကြွယ်၊ အနွယ်ပုဏ္ဏား
 မျိုးမြတ်ငြားက၊
 ခွန်အားရှိသည်၊ လူ၌မည်၏။
 ချစ်ကြည်စိုက်စိုက်၊ ပူဇော်ထိုက်သား
 ကောင်းမြိုက်မှတ်သား၊ သူတို့အားကား
 အများဂုဏ်ပေါင်း၊ မည်ရာရှောင်း၏။
 ကျင့်ကောင်းငြိမ်သက်၊ ဂမ္ဘီနက်ဖြင့်
 လိုက်ဖက်လျောလျော၊ သဘောကောင်းလွန်
 ထိုသူမွန်၏
 ပြည့်ဝန်နှစ်စည်၊ ပညာသည်လျှင်
 လူပြည်၌တွင်၊ ခွန်အားထင်သည်။
 ဤလျှင် အပြီးသတ်သတည်း။ ။ ဟူ၍ စပ်ဆိုတော်မူသည်။-ဟူလိုသော်။

- ဇုန်ရင်း။ ။ ဝလာဟဘုန်းဝေ၏ လူ့မြေတွင်ပြုပြင် ကဲ့ရဲ့ရန်နဝ။-ဟူရာ၌
- ပိတ္တတ္ထ။ ။ လူတို့ပြည်၌ သူတစ်ပါးတို့ ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ရန် ငြ ပါးကို ဝလာဟဘုန်းဝေ ပြအပ်၏။-ဟူလိုသည်။
- ပိတ္တာရ။ ။ ဝလာဟရှင်ရသေ့၏ ကဲ့ရဲ့ရန် ငြ ပါးသည်ကား-
 'မူဠာသန္တံ တပဿီ ခိလပတိ အလသောဓာယရော ဓမ္မသီလော၊
 ဒုမ္မာနိ ဂါရသီ ဘူပတိ အကရမနော သတြဝိဇ္ဈာ ဟိဓမ္မာ။
 အာဇညာ ဟိနရိန္ဒော သုစိရဝိ သဒိယော အညတော အနူဘောဇီ၊
 ဝုဒ္ဓေါ ရောဂီ ဒလိဒ္ဓါ သုသုယုဝတိပတိ သောဝိဇီလပြကာရော။ ။'

၂၁ လုံးစွဲ၊ သဒ္ဓရာဂါထာ

- 'မူဠာ၊ မိုက်မဲစွာသော။ အသန္တံ၊ မငြိမ်သက်သော။ တပဿီ၊ သီတင်းသုံးသည်လည်း။ ဝိဇီလပြကာရော၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သောအခြင်းအရာ ရှိ၏။
- 'အလသော၊ ပျင်းရိစွာသော။ ခိလပတိ၊ မြေကြီးသနင်းမင်းသည်။ ဝိဇီလပြကာရော၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သော အခြင်းအရာ ရှိ၏။
- 'ဓာယရော၊ ဝန်တိုခက်ထန် ရန်လိုစွာသော။ ဓမ္မသီလော၊ အကျင့်သီတင်း ရှိသောသူသည်။ ဝိဇီလပြ ကာရော၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သောအခြင်းအရာ ရှိ၏။
- 'ဂါရသီ၊ အိမ်ရာထောင်သောသူဖြစ်လျက်။ ဒုမ္မာနိ၊ မကောင်းစွာသော ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန် မာန်မူတတ်သောသူသည်။ ဝိဇီလပြကာရော၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သောအခြင်းအရာ ရှိ၏။
- 'အကရမနော၊ အပေးအကမ်းမရှိသော။ ဘူပတိ၊ မင်းသည်။ ဝိဇီလပြကာရော၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သော အခြင်းအရာ ရှိ၏။
- 'သတြဝိဇ္ဈာ၊ ကျမ်းဂန်တတ်ပါတ်လျက်။ ဟိဓမ္မာ၊ အကျင့်ယုတ်သောသူသည်။ ဝိဇီလပြကာရော၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သောအခြင်းအရာ ရှိ၏။
- 'အာဇညာ၊ အာဏာစက်မှ။ ဟိ၊ ယုတ်သော။ နရိန္ဒော၊ မင်းသည်။ ဝိဇီလပြကာရော၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သော အခြင်းအရာ ရှိ၏။
- 'သုစိရဝိ၊ စင်ကြယ်မြင့်မြတ်သောသူဖြစ်လျက်လည်း။ သဒိယော၊ အခါခပ်သိမ်း။ အညတော၊ သူတစ်ပါး၏။ အနူဘောဇီ၊ ထမင်းကို စားခြင်းသည်လည်း။ ဝိဇီလပြကာရော၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သော အခြင်းအရာ ရှိ၏။
- 'ဝုဒ္ဓေါ၊ အိုမင်းပြီးလျက်။ ရောဂီ၊ အနာနှိပ်စက်လျက်။ ဒလိဒ္ဓါ၊ ဆင်းရဲလျက်။ သုသုယုဝတိပတိ၊ မြေးသူငယ်မျှသော မိန်းမငယ်ကို မယားအရာ၌ထားသော။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဝိဇီလပြကာရော၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သောအခြင်းအရာ ရှိ၏။

သည်ကိုရည်၍ ပညာရှိတို့စပ်ဆိုတော်မူသည်မှာ-

- ဇမ္ဗူဒီပ၊ သောင်းဌာနဝယ်၊
- နာမမချွတ်၊ ဝစနတ်ဖြင့်၊

တွင်မှတ်မည်ရ၊ ဘိကြမ္မဟု၊
 ဘဝညာဆန်၊ မြစ်ကိုလွန်သော်၊
 သမ္မန်အနက်၊ ဓိပ္ပာယ်ခက်ဖြင့်၊
 ရွှေစက်မိန့်လွတ်၊ တံဆိပ်ခတ်သို့၊
 ရိုညွတ်ဝပ်တွား၊ နှစ်ရပ်သားတို့၊
 လျားလျားလျလျ၊ စောင်မာန်ချ၍၊
 နိစ္စရုံးရုံး၊ ယူလျှင်ကျုံးသား၊
 ရုံးရုံးရန်ညွန့်၊ သိမ်းနှယ်လန်သည်။
 ဘုန်းပြန်ထက်လူး၊ မင်းများမှူး။

ဆန်းထူးပြောစည်၊ လူတို့ပြည်ဝယ်၊
 ဆောက်တည်သီတင်း၊ သုံးထွေပြင်းလည်း၊
 မိုက်ခြင်းပွားလျက်၊ မငြိမ်သက်သော်၊
 လေးနက်မမည်၊ ထိုသူသည်လျှင်၊
 ကဲ့ရဲ့ထင်၏။
 ထိုပြင်တစ်ကြောင်း၊ ထွတ်မင်းကောင်းဟု၊
 လူပေါင်းထိပ်မိုး၊ ပြည်ကြီးစိုးလျက်၊
 ပျင်းပိုးလည်းထ၊ ရာဇညကား၊
 ထိုမျှအကယ်၊ ကဲ့ရဲ့ဖွယ်သည်။
 လူဝယ် ပြစ်တိထင်သတည်း။ ။

- ထိုမှမလပ်၊ နားတော်ချုပ်အံ့။
 ပြည်ကွပ်လူမှူး၊ မှတ်တုံဦးလော့။
 ကျေးဇူးမည်သီး၊ မြတ်ရာမှီး၍၊
 ကျင့်ကြီးသီလ၊ အာစာရနှင့်၊
 ဓမ္မရွှင်ပြုံး၊ သီတင်းသုံးလျက်၊
 နှလုံးပြုတ်တု၊ ဝန်တိုမှုဖြင့်၊
 မရှုသူအား၊ သူစီးပွားကို၊
 မများစေလို၊ လွန်ကုတ်သိုသော်၊
 ဆိုသည်တစ်ဦး၊ ကဲ့ရဲ့ဖူး၏။
 တစ်ထူးလူဘောင်၊ အိမ်ရာထောင်သား၊
 ကျိုးဆောင်ပွားရည်၊ လူတို့သည်လည်း၊
 မကြည်မသာ၊ ရှိလွယ်စွာလျက်၊
 မကြာမာန်ပေါက်၊ ရေသို့မြောက်၍၊
 ငေါက်လောက်ငေါလော်၊ မင်းစေခေါ်လျက်၊
 ထုတ်ဖော်တိုင်တန်း၊ သူတစ်ခွန်းကို၊

ဆယ်ခွန်းပွားတုံ၊ သက်လုံးပုံသည်။
 လူငုံခံတွင်း၊ ရန်လိုခြင်းကား၊
 ခပင်းကဲ့ရဲ့၊ အကျိုးမဲ့သည်။
 ပျက်ခဲ့စီးပွား စင်သတည်း။ ။

- မဟာရာဇ၊ မည်တော်မှလည်း၊
 မုချဆတ်ဆတ်၊ လူနှင့်နတ်တို့၊
 တွင်မှတ်သမိုက်၊ ဖော်သားပိုဒ်ဖြင့်၊
 မကိုဋ်သရဖူ၊ ရွှေမှန်ကူသို့၊
 ဗိုလ်လူအများ၊ မြတ်ရာထားသား၊
 ဖြန့်လွှားခဇ၊ ရာဇညကို၊
 နားဝပျိုးပျိုး၊ ပီတိတိုးစိမ့်။ ။
 မျိုးရိုးသန်စင်၊ ကျွန်းမြေပြင်ထက်၊
 မမြင်နှိုင်းဖက်၊ မင်းဖြစ်လျက်လျှင်၊
 ကျိတ်ခက်ကြည်နူး၊ သူတစ်ထူးလည်း၊
 ဆံမြူးမထွက်၊ ရေစက်မပို၊
 ဥစ္စာသိုမှု၊
 ထိုထိုမင်းဝယ်၊ ကဲ့ရဲ့ဖွယ်တည့်။
 ပြစ်ကြွယ်များဖြင့်၊ စီးပွားဖင်၏။
 ကျမ်းမြင်တတ်နဲ့၊ ဆိုအံ့မြန်သန်၊
 လေနှယ်ထန်လျက်၊
 ပဋိဘာန်လျင်လျပ်၊ နည်းသို့စပ်၍၊
 မမပ်မချွန်၊ စက်နှယ်ယွန်သား၊
 ကျမ်းဂန်ဆရာ၊ ထိုသူမှာလည်း၊
 ဓမ္မကတိ၊ မတည်ဘိမူ၊
 တစ်နည်းတူ၊ ကဲ့ရဲ့ထူသည်။
 ပြစ်ယူပည်းမျှ ဖြင်သတည်း။ ။

- တရုံးတရုံး၊ ပန်းနှယ်ကုံးသား၊
 မင်းဆုံးလူနတ်၊ တကာမြတ်လျှင်၊
 သည်းပွတ်အသား၊ နှလုံးကြားဝယ်၊
 အပ်ထားချပ်သို့၊ ပမာဆိုသို့၊
 မေ့လိုမရှိ၊ သမာဓိနှင့်၊
 သတိဓာရဏ၊ အောက်မေ့ကလျှင်၊
 မြစ်စကမ်းရိုး၊ လျှမ်းလျှမ်းဖြိုးသို့၊

တက်တိုးစီးပွား၊ နေ့တိုင်းများလျက်၊
 ကျော်ကြားအံ့လောက်၊ အခေါင်ရောက်အံ့။
 နှိုင်းထောက်မမျှ၊ နုရိန္ဒလျှင်၊
 ဖြစ်ထတုံလျက်၊ အာဏာစက်သည်၊
 မတက်ယုတ်ကျ၊ ဖြစ်ဘိကမူ၊
 များလှပြစ်တင်၊ ကဲ့ရဲ့ဖြင်၏။
 စင်စင်ကြယ်ကြယ်၊ ချမ်းသာဖွယ်တိ၊
 ကိုယ်ဝယ်နက်ကိ၊ ပစ္စည်းရှိလျက်၊
 သူအစက်ကို၊ အရှက်စွန့်မူ၊
 စားသသူလည်း၊
 ယူ၌ကဲ့ရဲ့၊ ရောက်တုံခဲ့သည်။
 ကျိုးမဲ့ သူပြစ် တင်သတည်း။ ။

အရိန္ဒမ၊ ရန်တိုမျှကို၊
 ကြားရမထင်၊ မြက်တစ်ပင်လည်း၊
 များဖြင်စနိုး၊ လန်မစိုးတည့်။
 ပယ်ချိုးရန်ညွန့်၊ တွေ့တိုင်းဟန်က၊
 ထုံးကြန့်မြုပ်သုန်း၊ ရန်ပြိုပြုန်းသား၊
 ရွှေဘုန်းနရိန်၊ ကျော်စောရှိန်လျှင်၊
 နာချိန်ထပ်ဆင့်၊ ရွှေနားဖွင့်လော့။
 ကြီးရင့်သက်ပေါင်း၊ ဇရာထောင်းမှ၊
 နာဟောင်းလည်းကြီး၊ ဆင်းရဲပြီးသား၊
 သေနီးသက်ပြည့်၊ သူအိုမှည့်လည်း၊
 မြေး၏အသွင်၊ ရုပ်သွင်ထွားနု၊
 ကြာသေတ္တာသို၊
 ယုယုယယ၊ ပျိုမျစ်လှသား၊
 မိန်းမငယ်လင်၊ ဖြစ်ချေကျင်သော်၊
 စိတ်လျှင်လိုလိုက်၊ သူအိုမိုက်ဟု၊
 သောင်းတိုက်လူဝယ်၊ ကဲ့ရဲ့ဖွယ်သည်။
 ဤဝယ်ပြစ်တိ မြင်သတည်း။ ။ ။ ဟူ၍ စပ်ဆိုတော်မူသည်များကို မှတ်သားသင့်သည်။ - ဟူလို

ဥပဒေသ။ ။ အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမ ဟူသမျှတို့သည် ဤကဲ့ရဲ့ဖွယ် ၉ ရပ်ကို နှလုံးထောင့်
 မမှားမယွင်း လစ်ဟင်းခြင်းမရှိရအောင် ကျင့်ဆောင်ဆောက်တည်ပါက ဂုဏ်ကျက်သရေတို့
 ခြင်း၊ အကျော်အစောရှိခြင်း ဖြစ်ရာ၏။ - ဟု ပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၈၉

စုန်ရင်း။ ။ ဗာဟီရရသေ့၏ ပျော်မွေ့စီလျှင် ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးရာ၌ ဥပမာရှစ်ပါး ဤထုံးများကိုလည်း မှတ်သားသင့်ပေသည်။-ဟူရာ၌

ပိတ္တတ္ထ။ ။ ဗာဟီရရသေ့၏ ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးရာ၌ ‘ဥပမာ ၈ ပါး’ ထုံးနည်းများကို မှတ်သားသင့်လှ တွေးချင့်ဆ၍ ‘မင်းတို့ကျင့်ရာသည် ၈ ပါး’ရှိ၏။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ပိတ္တာရ။ ။ ဗာဟီရရသေ့၏ ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးရာသည် အခြင်းအရာ ၈ ပါး။
ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးရာ ပုံပမာကဲ့သို့ ‘မင်းတို့ကျင့်ရာသည် ၈ ပါး’ ဟူသော်ကား-
‘ညှုတံ ပြတိရောပေ ကုသုပိတ သုစိနေ သူသုနံဝဗပေယျံ၊
ဥစ္စာကံ တံ ဝနာမေ န မိတ မုဒရိယာ ဗာဟု သိဇ္ဇေ မိလာတံ။
ကြုတရံ ကဏ္ဍကီနော သ ဗဟိ ပတိနယေ သဗံနံ ဝိဿလေသျှ၊
မာလာကာရောဝ ရာဇာ စိရ ဗလိနဂဟံ ယောဂပဇျော သနန္တိ။ ။

၂၁ လုံးဖြဲ့ သဒ္ဒရာဂါထာ

- ‘ညှုတံ၊ ချီလေပြီးသော ပန်းပင်ငယ်ကို။ ပြတိရောပေ၊ ကောင်းစွာတစ်ဖန် စိုက်ပြန်၏။
- ‘ကုသုပိတံ၊ ပွင့်ပြီးသော ပန်းပင်ကို။ သုစိနေ၊ ကောင်းစွာဆွတ်ရာ၏။
- ‘သူသုနံ၊ ငယ်သောပန်းပင်ကို။ ဝဗပေယျံ၊ ကြီးစေရာ၏။
- ‘ဥစ္စာကံ၊ မြင့်လွန်းသည်လည်း ဖြစ်သော။ တံ၊ ထိုပန်းပင်ကို။ အာဝနာမေ၊ ညွတ်စေအပ်၏။
- ‘နမိတံ၊ ညွတ်ပြီးသောပန်းပင်ကိုကား။ ဥဒရိယာ၊ တူးဖြိုအပ်၏။
- ‘မိလာတံ၊ နွမ်းညှိုးသော ပန်းပင်ကိုကား။ ဗဟု၊ များစွာ။ သဇ္ဇေ၊ ရေသွန်းရာ၏။
- ‘ကြုတရံ၊ ကြမ်းကြုတ်သော။ ကဏ္ဍကီနော၊ အဆူးရှိသော။ သော၊ ထိုပန်းပင်ကို။ ဗဟိပတိနယေ၊ အပစောင်ရန်းသို့ ဆောင်အပ်၏။
- ‘သဗံနံ၊ စေ့စပ်လွန်းသော ပန်းပင်တို့ကိုကား။ ဝိဿလေသျှ၊ ခွဲအပ်၏။
- ‘မာလာကာရော၊ ပန်းပင်ပျိုးသော ဥယျာဉ်စောင့်ကဲ့သို့။ ယောဂပဇျော၊ ပြုအပ်သောအမှု၌ လိမ္မာစွာထသော။ သောရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ စိရံ၊ မြင့်ရှည်စွာ၊ ဗလိနံ၊ အခွန်အတုတ်ကို။ ဂဟံ၊ ခံယူသိမ်းဆည်းလျက်။ နန္တိ၊ မွေ့လျော်စံပျော်ရ၏။’

သည်ကိုရည်၍ ပညာရှိတို့သည်-

- ရတနာစု၊ တောင်မေရဟု၊
ကြီးထုခိုင်ကျည်၊ ဗဟိုတည်သော်၊
ရောင်ခြည်လေးရပ်၊ ရွန်းရွန်းလျှပ်၍၊
ဝန်းစပ်စကြဝဠာ၊ အဝါထုတ်ချင်း၊
သမိုက်ရင်းဖြင့်၊
လေးစင်းသမုဒ်၊ ခြားသီးဝုတ်က၊
ကျွန်းငုတ်ပေါ်ထွက်၊ လက်ယာဘက်မှ၊

မြရွက်မိုးစိပ်၊ မေ့ဒိပ်ထက်၊
 ထီးရိပ်စိုးလွင့်၊ ဝဲဝဲတင့်သည်၊
 ဘုန်းရင့်သံကြား၊ ထွတ်မင်းဖျား။
 တိုင်းကားထောင်တည်၊ မင်းတို့သည်ကား၊
 ရပ်စည်သူမြေ၊ ချီယူလေသား၊
 မကြွအရွက်၊ ပန်းအမြက်ကို၊
 တီထွက်မကြာ၊ စိုက်ပျိုးရာ၏။
 နည်းနာထိုတူ၊
 သူ့သူ့မြေ၊ သူ့မှာနေသား၊
 ဉာဏ်ထွေဂုဏ်ပေါင်း၊ ဥစ္စာကောင်းသို့၊
 နှစ်ထောင်းပြည့်ဘိ၊ ပညာရှိသား၊
 နှံသိကျယ်ဝန်း၊ ရဟန်းပုဏ္ဏား၊
 မူများထမ်းခဲ့၊ ရဲဝံ့နှလုံး၊
 လက်ရုံးခိုင်ကျည်၊ မျိုးမည်မြတ်ထွတ်၊
 သီတတ်ကျေးဇူး၊ လူအထူးကို၊
 ရန်ငှားနတ်ဆွေ၊ သွေးဆောင်ချေ၍၊
 တည်းနေပေးပေး၊ စားသောက်ရေးနှင့်
 စားကျေးကျွန်ရွာ၊ ရိက္ခာမြဲထွေ၊
 ဖို့သည့်မြေကို၊
 သိနေမွေးခြင်း စိုက်လင့်မင်း။ ။

လောကနာထ၊ လူထိုမျှတို့၊
 နိစ္စဖို့ရာ၊ သက်နှံလာ၍၊
 မဟာပုည၊ ပဝတ္တကြောင့်၊
 ဓနသိဒ္ဓိ၊ ပြီးဘိမချွတ်၊
 ဇောတီရသံနှင့်၊ ရုက္ခတ်ပဒေ၊
 နှိုင်းအပ်ပေ၍၊
 လူ့မြေဖက်ရှဲ၊ ရန်စေ့ခဲ့သား၊
 စောရဲနှစ်သက်၊ ကြံအားတက်လော့၊
 တွင်းနက်မြေ၌၊ ယခင်စိုက်သား၊
 အမြိုက်လှိုင်စွာ၊ ပန်းနံသာတည့်၊
 ပြည်ရွာခက်လက်၊ ညွန့်သစ်ထွက်၍၊
 အေးမြက်လှိုင်ကြူ၊ ပွင့်ငြားမူကား၊
 ပန်းယူခက်ညွတ်၊ တစ်ဖန်ဆွတ်ဟု၊
 ပြတ်ပြတ်စိတ်ကြည်၊ ငါဆိုသည်၏၊
 ကြံစည်ယူဖွယ်၊ အဓိပ္ပာယ်ကား၊

သူဝယ်သွေးချူ၊ သိမ်းသောသူဝယ်၊
 ပြုမူကောင်းမွန်၊ စွမ်းအားသန်မျှ၊
 ပြည့်ဝန်ခိုင်ဖြိုး၊ ပွင့်၍သီးမှု၊
 လိုသီးလိုရာ၊ ရှိသောခါဝယ်၊
 ဆွတ်ပါစကြ၊ ငါမြွက်ဟသည်၊
 မင်းလှနှလုံး ပိုက်လင့်မင်း။ ။

- တစ်ထပ်တစ်ထပ်၊ စိ၍ချပ်သို့၊
 တပ်တပ်လှဆုံး၊ ပန်းနှယ်ကုံးလျက်၊
 နှလုံးတစ်ထွေ၊ ပွတ်နှယ်ရွေ၍၊
 လျှောက်ချေတုံအပ်၊ နားတော်ချပ်စိမ့်။
 တိုင်းရပ်ပြည်ဘောင်၊ စိုးအပ်ဆောင်၍၊
 မင်းခေါင်မင်းဖျား၊ အထွတ်ထားသည်၊
 သိကြားနည်းမိုး၊ ထွတ်ဘုန်းကြီးကို၊
 ကောင်းချီးတည့်တည့်၊ နားတော်လှည့်အံ့။
 အင်ပြည့်အင်မြိုက်၊ ဝမ်းတော်ပိုက်လော့။
 စိုက်သားသစ်ပင်၊ ငယ်တုံချင်မှု၊
 ကြီးအင်ခက်ဖြာ၊ ပျိုးအပ်စွာ၏။
 ဖွယ်ရာထိုထိုနှင့်၊ ဓိပွယ်ချင့်မှု၊
 မပွင့်ညှိုးပါး၊ ငယ်သူများကို၊
 မင်းဖျားနတ်ဆွေ၊ ကြီးပွားစေလော့။
 တစ်ထွေပုံပြင်၊ မြင့်သည်ပင်ကို၊
 အလျင်မကြာ၊ ညွတ်တုံရာ၏။
 ညွတ်ကာမနေ၊ တူးမြိုစေလော့။
 ပုံသေထိုနှယ်၊ ပမာရွယ်မှု၊
 မာန်ကျယ်မိုးရှိ၊ မသိကျေးဇူး၊
 ပစ်ဖူးခင်ပွန်း၊ ကြမ်းတမ်းမာန်စောင်၊
 မရှောင်မညာ၊ ရန်ရှာနှလုံး၊
 ပေါင်းရုံးဖော်နှင့်၊ မသင့်တင့်အံ့၊
 မမြင့်စေရာ၊ ညွတ်အပ်စွာရှင့်။
 ညွတ်ကာမလွတ်၊ မြစ်ရင်းဖြတ်သည်၊
 ရွတ်ရွတ်ငင်ပြင်း လိုက်လင့်မင်း။ ။

- တစ်ရပ်တစ်ရပ်၊ မင်းနှင့်အပ်သား၊
 ကြံထပ်ကြံနည်း၊ ကြံဖွယ်ပည်းရှင့်။
 ကြံတည်းကြံတွ၊ ကြံဆုန်းဆ၍၊
 နရထိပ်မှု၊ ကြံတုံဦးလော့။
 နံ့မြူးကြိုင်စွာ၊ ပန်းပျိုးရာ၌၊

ရံခါမေ့ကျန်၊ စောင့်ဖန်ဖွေနှည်၊
 ဥယျာဉ်သည်လျှင်၊ မလည်မပြန်၊
 ညှိုးနှမ်းလွန်သား၊ ပန်းပင်အားကို၊
 ကြိုးစားသည့်တူ၊
 ဇမ္ဗူဂြိုဟ်ကြား၊ စောတရားလည်း၊
 ရေများသွန်းဆွတ်၊ ရဲခြံပွတ်ဖြင့်၊
 မပြတ်လျှင်ဘဲ၊ တလဲလဲတည့်၊
 အမြဲမချာ၊ ထိန်းပျိုးရာရင့်။
 ပမာထိုထို၊ ရည်၍ဆိုမူ
 ရဲလိုဝံ့စား၊ မြင်းအားဆင်မူ
 ပြောထုတတ်ကျွမ်း၊ မူထမ်းရည်ကောင်း
 အဟောင်းအသစ်၊ စိစစ်ဖွေဖွေ
 လူဗိုလ်ခြေကို၊
 ပင်ရေတက်ရွန်း၊ ဖျန်းရေသွန်းသို့
 သိမ်းမြန်းမစ၊ ထိုင်နေချ၍
 နှစ်လမခြာ၊ ရိက္ခာအမြဲ
 လာဘ်ပန်းရွဲလျက်၊
 ဝတ်လဲစံပ၊ ပေးပါမလော့။
 ထိုမှတစ်ထူး၊ ထက်သောဆူးနှင့်၊
 ဖြူးဖြူးရဲရဲ၊ ပန်းတကွကို၊
 လွှဲ၍ရပ်မြေ၊ စိုက်တုံလေသို့၊
 တစ်ထွေလိုလား၊ ဓိပ္ပာယ်ကြားအံ့။
 ယောက်ျားစင်စင်၊ မူထမ်းအင်နှင့်၊
 အမှင်ရဲရဲ၊ ကြက်နှယ်တဲလျက်၊
 ခက်ခဲကြောကြမ်း၊ စိတ်ဝမ်းဖြောင့်သား၊
 ထိုသူအားကား၊
 လက်နားပြင်ပ၊ စားသောက်ချ၍၊
 ရန်စသူကို တိုက်လင့်မင်း။ ။

- တစ်စပ်တစ်စပ်၊ သိ၍ထပ်သို့၊
 တင့်အပ်မင်းနှင့်၊ မင်းအကျင့်ကို၊
 သင့်တင့်စေစုံ၊ မင်း၌ပုံစိမ့်၊
 ထီးအုံရွှေချက်၊ ဖြန့်ကနက်နှင့်၊
 အရွက်ဖြူလုပ်၊ သုံးဆင့်ထပ်၍၊
 ညောင်ချပ်ရွှေမျက်၊ ရွှေကွန်ရက်ဟု၊
 ပြုံးပြက်ရိုးတံ၊ ထီးမင်းစံလည်း၊
 ထက်ယံနေခြည်၊ ကာမိုးလည်သား၊
 ဘုန်းစည်ရဲထွတ်၊ ဝမ်းတော်မှတ်လော့။

ရုက္ခတ်မဉ္ဇူ။ ပန်းပင်ထူမှ၊
 ရိပ်ပြုလင်းဆက်၊ ပျံမည်ခက်၏။
 တောမြက်စည်ပြုံး၊ သားငါးဖုံး၍၊
 ပင်လုံးမတက်၊ ညွန့်ထွက်သိမ်သိမ်၊
 လှိုခဲ့လိမ်အံ့။
 အကြိမ်သင့်လိုက်၊ ခွဲ၍စိုက်လော့။
 တကြိုက်လှမ်းဆို၊ ယင်းအလိုကား
 မျိုးဗိုလ်စေ့စိပ်၊ မြေသားသိပ်လျက်၊
 ကျင့်ရိပ်မူနည်၊ အခြည်အဝါ၊
 မယုံသာမူ၊
 မြတ်စွာစောရဲ့၊ ကျေးမက်ခွဲ၍၊
 မကဲစေအပ်၊ ရှစ်ပါးရပ်ဝယ်၊
 မစပ်စားကျေး၊ ဝေငှပေးလော့။
 မင်းရေးသို့ကို ကြိုက်လင့်မင်း။ ။

ဤသို့ထွေပြား၊ ငါ့စကားမူ၊
 ပြန့်ပွားကြီးဝှန်၊ ဥယျာဉ်ဝန်၌၊
 တက်ပွန်ကြီစည်၊ ဥယျာဉ်သည်လျှင်၊
 စံတည်နည်းချည်း၊
 သိမ်းဆည်းမြတ်နိုး၊ ပန်းပင်ပျိုးသို့၊
 ကျင့်ရိုးစရိုက်၊ မင်းတို့၌ဝယ်၊
 ပျိုးစိုက်မကြာ၊ တတ်လိမ္မာသား၊
 ပညာဆင်ခြင်၊ ပြည်ကြီးရှင်တို့၊
 မြပင်လှဆုံး၊ ကျမ်းလက်သုံးကို၊
 နှလုံးစိတ်ယူ၊ ကျင့်ကုန်မူကား၊
 မည်သူမရှည်၊ မြင်းမိုရ်တည့်သို့၊
 ပြည့်သည်စီးပွား၊ များသည်စည်းစိမ်၊
 ငြိမ်သည်သူခ၊ ရသည်ချည်းသာ၊
 လာသည်အကျိုး၊ ပျိုးသည်ကုသိုလ်၊
 လိုသည်ဆုမြတ်၊ နှစ်မှတ်ရာရာ၊
 ရှည်မြင့်ကြာလျက်၊
 ဗျာပါမလိမ်း၊ သီတာငြိမ်းသို့၊
 ရှိမ်းရှိမ်းလတ်လတ်၊ ရွှင်ဝမ်းဆွတ်စွ။
 ရံပတ်ဆွေဝါး၊ မြေးသားရွေရွေ၊
 ဗိုလ်ထွေအနက်၊ မြေကြီးအက်မျှ၊
 အဆက်လွန်ကျူး၊ တောက်ရောင်မြူးသည်၊
 ကျေးဇူးထွတ်ဖျား တိုင်လိမ်တည်း။ ။ -ဟူ၍ စပ်ဆိုတော်မူသည်။

ပန်းထွေပြည်စာအုပ်တိုက်

၉၀

ပုဒ်ရင်း။ ။ ဝတ်ရာသည့်ပုံခင်းမှာ မင်းဒုတ္တဘောင်။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဍတ္တ။ ။ မင်းမင်းတကာတို့သည် ဝတ်ဆင်သုံးစွဲသမျှကို အလွန်ဆင်ခြင်ရာချေသည်။ မဆင်ခြင်ဘဲ ဒုတ္တဘောင်မင်းကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်တတ်ချေသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ပိဏ္ဍာရ။ ။ ဒုတ္တဘောင်မင်းကြီး၏အကြောင်းကား-ပန်ထွာပြည် ဗိဿနိုးမိဖုရားက မကောင်းသောနှလုံးဖြင့် မသန်သောပုဆိုးအဝတ်တန်ဆာ ပေးဆက်သည်ကို ဝတ်ဆင်တော်မူချေသည်။ မျက်နှာသုတ်ပူဆွတ်ဖြင့်လည်း မျက်နှာတော်ကို သုတ်ချေသည်။ ထိုအခါ မင်းကြီးနဖူးတော်၌ မဲ့ရှင် ကွယ်ချေသည်။

မဲ့ရှင်ကွယ်ခဲ့သော် အလုံးစုံသော ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော်တို့သည် အရောင်အဝါစံ၍ နဂါးမင်းသမီး ဘေဇာလည်း ထွက်သွားလေလျှင်၊ နှလုံးတော်သာယာခြင်း မရှိ အကြံအစည်ယိုယွင်းသဖြင့်၊ အစေအသုံးခံ၍နေသော ငနီပါး၊ ငရဲကျားတို့ကို အပြစ်မဲ့လျက် သတ်မိချေသည်။

အရပ် ၁၅ တောင်၊ အလျားအတောင် ၂၀ ရှိသော နာဠာဂီရိဆင်တော်လည်း မှားချေသည်။

၅ ပယ်ခန့်မျှရှိသော သင်္ဃီကကျောင်းဝတ်မြေက အခွန်အတုတို့ကို ခံယူသုံးဆောင်ရာတွင် လုံပျံ့လည်စေ၍မသွား၊ ခေါင်းလောင်းစည်ကြီးတို့လည်း တီး၍မမြည် ဖြစ်လေ၏။

ပဉ္စင်းဖြူပဉ္စင်းညိုတို့ကိုလည်း 'စိုးရိမ်သည်'ဟူ၍ အပြစ်မဲ့ပင် ကွပ်မျက်ဘိ၏။

ဤသို့ မဆင်မခြင်ပြုလေသည်နှင့် ဘုန်းတန်ခိုးစံ၍ ကုန်ချေသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ဤဒုတ္တဘောင်မင်းကြီးပုံစံကို နှလုံးထား၍ ယခုအခါ ရေမြေသနင်း မင်းမှစ၍ ခပ်သိမ်းသော အမျိုးသားတို့သည်

- အစားအစာ၊ အိပ်ရာနေရာ မသန်မပြန်ကို ကြဉ်ရှောင်ခြင်း။
- အပြစ်မဲ့သူကို အပြစ်မပြုခြင်း။
- သည်းခံလှေ့ရှိခြင်း။
- မြဟွစိုရ်တရား မြဲစွဲလှေ့ရှိခြင်း။
- ရန်တုံ့မမူခြင်း။
- ရတနာ ၃ ပါးနှင့်စပ်သည့် ပစ္စည်းကို အထူးသတိပြု၍ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း။-အစရှိသော အထူးတရားတို့နှင့် ပြည့်စုံပါလျှင်
- လောက၌ အခြံအရံ အကျော်အစောရှိခြင်း။
- အသက်ရှည်ခြင်း။
- သံသရာ၌ ဘုန်းတန်ခိုး၊ စည်းစိမ်၊ အခြွေအရံများခြင်း။-အစရှိသော အကျိုးအာနိသင်တို့ ရရာချေသည်။

မရှောင်မကြဉ် ပြုကျင့်သောသူတို့သည် ဒုတ္တဘောင်မင်းကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်ရာချေသည်။-ဟု ပြအပ်

ဥပဒေသတည်း။

၉၁

- နှစ်ရင်း။** ။ သုံးဆောင်သည့်အရာ၌ မနုဟာ၊ဇူကော၊ အောင်ပင်လယ်လာ မင်းယဉ်စော။-ဟူရာ၌
- ဇာတ္တု။** ။ အသုံးအဆောင်၊ အပြုအမူ၊ အစားအသောက်တို့ကို မဆင်ခြင် ဉာဏ်အမြင်မရှိ၍ ဆင်းရဲတွေ့ရသော မနုဟာမင်း၊ ဇူကောပုဏ္ဏား၊ အောင်ပင်လယ်မင်းယဉ်စော။-ဟု ဆိုလိုသည်။
- ဇာတ္တုရ။** ။ မနုဟာမင်းသည် သုဓမ္မဝတီ သထုံပြည်တွင်ရှိစဉ်ကပင် တစ်ပြည်ထောင်ကဆက်သော မိဖုရားစကားကိုနာယူ၍ စည်ကို ဖောက်သည်။ ဆင်စွယ်ကို ဖြတ်သည်။ အစေအသုံးခံ၍ အမှုကို ထမ်းရွက်သော သက်စောင့်ကုလားကို အပြစ်မဲ့ သတ်လေသည်။ ပုဂံက သံတမန်စေလွှတ်လိုက်သည်ကို အသင့်အတင့်မပြုလိုက်၍ ထီးနန်းစည်းစိမ် ဆုံးရှုံးရသည်။ နောက် ပုဂံသို့ရောက်၍ နော်ရထာမင်းစောက ဘုရားတင်ပြီးမှ ပေးသောအစာကို သုံးဆောင်မိလျှင် ခံတွင်းကထွက်သော စက်ရောင်ကွယ်၍ ဘုန်းတန်ခိုး မဲ့ချေသည်။
ဇူကောပုဏ္ဏားသည် ပုဏ္ဏားတကာ ရှောင်ကြဉ်ရာသော မဏ္ဍုလီစည်းဝန်းခြား၍ မချက်သော မင်းစာထမင်းကို မဆင်မခြင်စားလေသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အင်တန်ရုံတွင် မဆိုင်း လွန်စွာစားလေသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အပြစ်မဲ့သောသူကို ပြစ်မှားညှဉ်းဆဲပြီးလျှင် သူ့ထမင်းကိုပင် စားပြန်လေသောကြောင့် လည်းကောင်း ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရလေသည်။
မင်းယဉ်စောလည်း အောင်ပင်လယ်က စုန်လာ၍ နန်းတက်မိလျှင်၊ ညီတော်နရသူ ပေးသောထမင်းကို စုံမစမ်းဘဲ စားမိချေ၍ သေဆုံးခြင်းသို့ ရောက်လေသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။
- ဥပဒေသ။** ။ ဤဝတ္ထုကို နှလုံးထား၍ ယခုအခါ ရေမြေသနင်း မင်းမှစ၍ ခပ်သိမ်းသော အမျိုးကောင်းသား ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် 'ဤကား ပြုတန်ရာ၏။ ဤကား မပြုတန်ရာ။' ဟု ဆင်ခြင်လျက်၊ ယုတ်မာဖြားယောင်းသောသူတို့၏ စကားကို နားမနာဘဲ၊ အစားအစာ၊ အိပ်ရာနေရာ အစရှိသည်တို့ကို စုံစမ်းဆင်ခြင်၍ နေထိုင်စားသောက်ရာ၏။-ဟုပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၉၉

ပုဒ်ရင်း။ ။ မှူးမတ်၏သဘောကို ဒေါသမယူ ကြည်ဖြူပေးကမ်း ဝတ်စားလွမ်း၍ ရွှင်ဝမ်းမြောက်စွာ ပြတော့ရာ၌ ရတနာယာဉ်သည် ငါးစီးသခင်။-ဟူရာ၌

ဝိဏ္ဏတ္ထ။ ။ ငါးစီးရှင်မင်းကြီးသည် အခါခပ်သိမ်း လတ္တူရန္တသူ၊ မြင်စိုင်းစား သက်တော်ရှည်၊ ညောင်ရမ်းစား စောမွန်နစ်၊ ဝတီးစား သခံယာ၊ သာဂရစား ဂုဏ္ဏန္တရစ်ကြီး၊ ရမည်းသင်းစား သီဟပတေယျသင်းတော်စား တုရင်ပုညကြီး၊ ပေါက်-မြိုင်စား မင်းပုလဲ မင်းများတို့ ရှေ့တော်ဝယ် ခစားသောအခါ ရွှေဖလားတို့ ငါးစီးရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ဖက်ဝန်းလှီး၍ ထည့်ပြီးသော် နေ့တိုင်း လက်ဖက် တည်တော်မူ၏။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိဏ္ဏာရ။ ။ တစ်ရံရောအခါ ငါးစီးရှင် သတိလျော့တော်မူ၍ ရမည်းသင်းမြို့စား သီဟပတေ့အားတည်သော လက်ဖက်အုပ်တွင် ၃ ရက်တိုင်အောင် ဖက်ဝန်းမအုပ်မိ ရှိလေ၏။

သီဟပတေ့လည်း စောမွန်နစ်အားတည်တော်မူသော လက်ဖက်ကိုသာ စား၏။

စောမွန်နစ်လည်း “အာယံကြောင့် သင့်ကိုတည်သော လက်ဖက်ကို မစား။ ငါ့ကိုတည်သော လက်ဖက်ကို စားသနည်း။” ဟု မေး၏။

သီဟပတေ့လည်း “သူများကိုကား ဖက်ဝန်းအုပ်သည်။ ငါ့ကိုမူကား မအုပ်ပါ ပြုတော်မူသည်။ ငါ့ကိုတည်သော လက်ဖက်ကို ၆၀၊ မြင်း ၈၀၀၊ ဗိုလ် ၁ သောင်းရှင်ကို ဆင်ဖြူ ငါးစီးရှင် ပွဲလယ်တွင် အရှက်ခွဲလေသည်။ သူတစ်ပါးတို့၏ ကျေးဇူးအထူးကို သိတတ်သည်။” ဟုပြုလျက် ငါ့ကျေးဇူးကို မသိလေသောကြောင့် ငါ ခြားနားနေတော့မည်။-ကြိုသည်။” ဟု ဆို၏။

စောမွန်နစ်လည်း “ဘဝရှင်ကို စုံစမ်းဦးမည်။ အလျင်မလိုနှင့်ဦး။” ဟူ၍ ဆိုလိုက်၏။

နောက် ညောင်ရမ်းစားစောမွန်နစ် ငါးစီးရှင်နန်းတော်သို့သွား၍၊

‘ဘုန်းတော်ကြီးလှသောဘုရား။ ကျွန်တော် ရမည်းသင်းစား သီဟပတေ့သည် ‘သူများကို ဖက်ဝန်းအုပ်ပါ။ ငါ့ကို မအုပ်ပါ။ ငှက်ပျောဖက်သည် ဆန် ၁ လက်ဖက်မျှလည်းကောင်း၊ ရွှေး ပဲခြမ်းမျှ လည်းကောင်း အစားမတန်။ ပွဲအလယ်တွင် ရှုတ်ချ၍ပြုလေသည်။ အရှင်ကို ခြားနားသောင်းကျန်းတော့မည်။’ ပြောသည်။” ဟု နားတော်လျှောက်လေ၏။

ငါးစီးရှင်လည်း “ငါ သတိလျော့၍ မအုပ်မိချေရှိသည်ကို ရမည်းသင်းစား သီဟပတေ့ငယ် ကြံလေကြောင်း သော်လည်း ငါ ဆင်ဖြူငါးစီးရှင်ကို ကြံနိုင်မည် မဟုတ်။ ကေသရာဇာခြင်သို့မင်းလက်မှ ယုန်၊ ဒရယ်၊ မလွတ်နိုင်သကဲ့သို့၊ ငါ့ဘုန်း၊ လက်ရုံး၊ ပညာဖြင့် သိမ်းကျုံးရသည်ရှိသော် ဘယ်သို့ လွတ်နိုင်ရာအံ့နည်း။ ငါ့ဘုန်း၊ လက်ရုံး၊ ပညာတော်ကို မသိ၍သာ ဆိုမိလေသည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ကြိမ်းပလေငြားသော်လည်း ‘ငါသို့သော အရည်အသွားနှင့်ပြည့်စုံသော မင်းသည် အသိမ်းအမြန်းမတတ်သောကြောင့် ကျေးကျွန်ရိုင်းများ သည်။’ ဟု သူတကာတို့ အပြစ်တင်ဖွယ် ဖြစ်အံ့သည်။” ဟူ၍၊ သီဟပတေ့ကို ခေါ်တော်မူပြီးသော်၊ “အင်္ဂါအပြစ်ကို ငါ သည်းခံတော့သည်။” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အုန်းပေါင်စော်ဘွားက ဆက်လာသည့် မြင်ဘက်တောင်ကျော် တစ်စီးကို ရွှေကနှင့်တကွ လက်ဖွဲ့တော်မူ၏။

ဥပဒေသ။ ။ ထိုအကြောင်းကို ထောက်၍ ရေမြေရှင်ဖြစ်တော်မူသော ဧကရာဇ်မင်းမြတ်တို့သည် မှူးမတ်တို့၌ အပြစ်ဒေါသ မြင်တည့်ခြင်းဖြင့် ရာဇဝတ်ဒဏ် ပေးခြင်း၊ ကွပ်မျက်တော်မူခြင်း၊ ဥစ္စာပစ္စည်း သိမ်းယူခြင်းတို့ကို မပြုတည့်ရာ။ သာယာချေငံသဖြင့် ပြောဆို၍ မှူးမတ်တို့ကို ဥမကွဲ သိုက်မပျက် အချစ်မပျက်သာ ပြုကုန်ရာသည်။ သည်းခံခြင်းကို အေးထုတ်ရာသည်။ ရုတ်တရက် မင်းအား၊ မင်းမာန်၊ မင်းမျက်ဖြင့် ပြုမိသော ကြောင့် နောက်ကာလ 'ပြုမိလေစွတကား။' ဟု နောင်တကြီးစွာရသော မင်းတို့သည်လည်း အများပင် ရှိဖူးချေသည်။

ထို့ကြောင့် နီတိကျမ်း၌
'မာစ ဝေဂေန ကိစ္စာနိ၊ ကာရေသိ ကာရာပေသိဝါ။
သဟသာ ကာရိတံကမ္မံ၊ မန္တော ပစ္ဆာနုတပွတိ။ ။'

'ဝေဂေန၊ လျင်စွာ။ ကိစ္စာနိ၊ အမှုကိစ္စ ဟူသမျှတို့ကို။ မာစကာရေသိ၊ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မပြုလင့်။ မာစ ကာရေပေသိ၊ သူကိုလည်း မပြုစေလင့်။ ကမ္မံ၊ အမှုကို။ သဟသာ၊ အဆောတလျင်။ ကာရိတံ၊ ပြုမိမူကား။ မန္တော၊ ပညာအဆင်အခြင် နည်းသောသူသည်။ ပစ္ဆာ၊ နောက်၌။ အနုတပွတိ၊ အပူတစ်တန် ဖြစ်ပြန်ရတတ်၏။' ဟုဆိုချေသည်။

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းမှာ မဟော်သဓာကို၊ ဗာရာဏသီမင်းမှာ မဟာဗောဓိရသေ့ကို 'သတ်လေ' ဆိုမိသည်။ ကောသလမင်းမှာ ဗန္ဓုလကို၊ မင်းခေါင်ကြီးမှာ ဆင်ကဲကို၊ ဓမ္မစေတီမှာ သားတော်ကို၊ သူ့ရှင်တကာရွတ်ပိမှာ အထိန်းတော်တို့ကို၊ ဆင်ဖြူများရှင်မှာ ပြည်မင်း သတိုးရန္တသူရကို သတ်မိကြသည်။ နောက်သော် နောင်တကြီးစွာ ရှိကြရလေကုန်သည်။

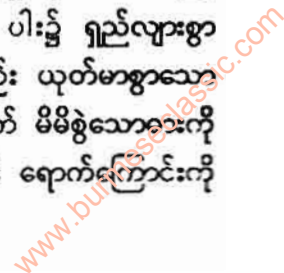
တရုတ်ပြေးမင်းမှာလည်း မိဖုရားစောလုံကို သတ်မိပြီးလျှင် နောက်မှ နောင်တကြီးစွာနှင့် မစားနိုင် မသောက်နိုင် ရှိရချေသည်။

ငါးစီးရှင်ကျော်စွာ ပင်လယ်ကို စားသောအခါ၊ 'ညီတော် စစ်ကိုင်း အသင်္ခယာစောယွမ်းကို လုပ်ကြံချေ။' ဟု 'ငခင်ညို' ဟူသောကျွန်တော်ကို စေတော်မူ၏။

ငခင်ညိုလည်း စစ်ကိုင်းသို့ကူး၍ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်လေသော်၊ မလုပ်မကြံသာသေးသောကြောင့် တောတွင် ပုန်း၍နေလေ၏။ ၃ရက်မြောက်သောနေ့၌ စစ်ကိုင်းမင်း မဟာဂီရိ ပြုလေသည်ဖြစ်၍၊ ရွှေစလောင်းနှင့် ဟင်းအမဲသား အပြည့်ထည့်၍ နတ်တင်၏။

ငခင်ညိုလည်း 'လုပ်ကြံမည်။' ဟူ၍ နန်းတော်သို့ တက်လေ၏။ ထိုအခါ နတ်တင်သောထမင်းကို တွေ့လေ၍ ၃ ရက်တိုင်အောင် ထမင်း မစားရသည်နှင့် နတ်တင်ထမင်းကို စားလေ၏။ ဝပြီးလျှင် အတွင်းသို့ ဝင်လေ၍ အသင်္ခယာစောယွမ်း ခေါင်းရင်းတွင် ရပ်လျက်ကြံ၏။

'သည်မင်းသည် ယခုနေ့လျှင် ငါ၏ထမင်းရှင် ဖြစ်ပြီ။ ထမင်းသခင်ကို ပြစ်မှားချေသော် အလွန်လျှင် ဝန်လေးလတ္တံ့သည်။ 'လုပ်ကြံသာလျက် မလုပ်ကြံခဲ့ဘဲ လာသည်။' -ဟူ၍ ငါ့အား အရှင်မျက်သော်လည်း တစ်သက်သာ ဖြစ်သည်။ ထမင်းသခင်ကို ပြစ်မှားချေသော် သံသရာဝယ် အပါယ် ၄ ပါး၌ ရှည်လျားစွာ ခံရမည့်အကြောင်း ဖြစ်သည်။ အပါယ် ၄ ပါးမှလွတ်၍ လူ၏အဖြစ်ကို ရငြားသော်လည်း ယုတ်မာစွာသော ကိုယ်အဖြစ်ဖြင့် ရှိလေရာသည်။' ဟု နှလုံးသွင်းပြီးမှ စစ်ကိုင်းမင်းခေါင်းရင်းတွင် ရပ်လျက် မိမိစွဲသောစားကို နုတ်တုံစွပ်တုံပြု၍၊ 'ငါ့အရှင်သည် 'စစ်ကိုင်းမင်းထံသို့ မရောက်လေ။' အမိန့်တော်ရှိလျှင် ရောက်ကြောင်းကို

သိစေတော့။ ဟု အသင်္ခယာစောယွမ်းအား ခမည်းတော်တစ်စီးရှင် ပေးတော်မူသော ပတ္တမြားဓားကို ယူ၍ လာခဲ့၏။

ပင်လယ်သို့ ရောက်လျှင် ငါးစီးရှင်လည်း 'ပြီးခဲ့ပြီလော။' ဟု မေးတော်မူ၏။

ငခင်ညိုလည်း မိမိ နှလုံးအကြံရှိသည့်အတိုင်း တင်လျှောက်၍ ပတ္တမြားဓားကို ဆက်လေ၏။

ငါးစီးရှင်လည်း "ငါ့ကျွန်သည် ထမင်း ၁ စလောင်းဖြင့် သူ့ကျေးဇူးကို သိ၍ ဤသို့သောစကားကို လျှောက်တုံ့သေး၏။ နေ့တိုင်း သားမယားနှင့်တကွ မွေးကျွေးသော ငါ့ကျေးဇူးကိုသော်ကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း။" ဟူ၍ ချီးမွမ်းတော်မူသည်။ များစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဆုလာဘ်တို့ကိုလည်း ပေးတော်မူ၏။

ဤကဲ့သို့ မင်းမင်းတကာတို့သည် ရှေ့နောက်မြော်၍ အမျက်တော်ကို ထိန်းသိမ်းလျက် သိမ်းမြန်းကြည့်ရှု ရာ၏။-ဟုပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၉၃

စစ်ရင်း။ ။ ငထင်ငယ်ကို သတ်ဖွယ်ရှိလျက် ပီတိမြောက်သည် အနောက်ဘက်စံမင်းတရား။-ဟူရာ၌

ပိတ္တတ္ထ။ ။ ငထင်ငယ်သည် ပြည်စား ရန်နိုင်မှုဘက်က လက်နက်မချ ခုခံသည့်အရာကို အနောက်ဘက် စံမင်းတရား ကြားသိတော်မူလျှင်၊ “ပြည်စားရန်နိုင်မှု မွေးကျေးပြုစုသော ငထင်ငယ်သည် သူ့သခင်ကျေးဇူးရှင်၏ ကျေးဇူးစားကျွန် ဖြစ်ပေသည်။ ပြည်မြို့အလုံးကို ငါဖျက်၍ လက်နက်နိုင်ငံ ဖြစ်သော်လည်း ချီသစ္စာကို ‘ငထင်ငယ်’ ခံသောက်ဖူးသည် မဟုတ်ပေသေး။ သူ့သခင်ကျေးဇူး၊ သစ္စာနှင့် ဖြစ်ပေသည်။ သစ္စာ စောင့်သော ကျေးကောင်းကျွန်ကောင်းကို အလွန်ရခဲသည်။ ဤသူကို အမျက် မထွက်အပ်ချေ။” ဟု သိမ်းယူ တော်မူပြီးလျှင် သူကောင်းပြုလျက် ထားတော်မူသည်။

ထိုငထင်ငယ်လည်း သာလွန်မင်းတရားကြီးလက်ထက် ‘နန္ဒယော်ဇာ’ ဟူသောဘွဲ့ကို အပ်၍ ဝန်ကြီးအရာနှင့် ထမ်းရသည်။-ဟူလိုသည်။

၆၄

ပုဒ်ရင်း။ ။ ငတက်ပြားကို စော်ကား၏မထင်။ လူရည်ကိုမင်၍ ချစ်ခင်သည့်သတိုးမင်း။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဏတ္ထ။ ။ ရတနာပူရကို တည်ထောင်တော်မူသည့် သတိုးမင်းဖျားကို ဆိုလိုသည်။

ဝိဏ္ဏာရ။ ။ အကြောင်းကား တစ်ရံရောအခါ စဉ်ကိုင်ရေဝန်းတွင် ခိုးသူငတက်ပြားသည် “ငါ့ကို သတိုးမင်းဖျား ရသော်သာတည်း သတ်ရတုံအံ့။ မရသော်ကား အဘယ်သို့ သတ်ရအံ့နည်း။” ဟု ကြုံးဝါးပြောဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားတော်မူသော် ‘ဥပါယ်တံမျှဖြင့် ဖမ်းမည်။’ ဟု သူလျှိုတစ်ယောက်ကို စေလိုက်၏။ သူလျှိုလည်း ‘ရင်းရဲသူဌေးအိမ်မှာ ခိုးကြအံ့။’ ဟု ငတက်ပြားနှင့် နှော့ရက်ဆို၍ လာခဲ့၏။ မင်းကြီးလည်း အိမ်ရှင်ကို လူသူနှင့် ချောင်းဝပ်၍နေစေရ၏။

ငတက်ပြားလည်း ချိန်းချက်သည့်နေ့၌ ကူးလာသော် သူလျှိုလည်း မြစ်ဆိပ်က ကြိုနှင့်၍ အတူလာကြပြီးမှ အိမ်သို့ တက်မည်အပြုတွင် ငတက်ပြားက “ငါတို့အရပ် မဟုတ်။ နင်တက်ချေ။” ဟုဆိုသော်၊ “ငါ့ဓားကျန်ရစ်သည်။ မင်းဓားကို ပေး။” ဆို၍၊ ဓားရလျှင် ငတက်ပြားကို ဆွဲငင်၍ အသံပြုသော်၊ ချောင်းသောသူတို့ ဝိုင်းရံလျက် အရှင်ဖမ်းယူခဲ့၍ မင်းအား ဆက်၏။

မင်းကြီးလည်း “နင့်ကို ငါ မိပြီ။ ရဲတင်း၊ ပုဆိန်၊ ဓား၊ လှံ၊ တံကျင်တို့တွင် အဘယ်ကို အလိုရှိသနည်း။” ဟု မေးတော်မူ၏။

ငတက်ပြားလည်း “မင်းကြီး။ ငါ့ကို မိပြီ ဖြစ်သည်။ ကွပ်လိုရာရာ ကွပ်တော်မူလော့။ ငါ့အလိုသော်ကား မင်းကြီးမိဖုရား စောဥမ္မာကို လို၏။” ဟု ဆို၏။

မင်းကြီးလည်း တစိုးတစိမျှ အမျက်တော်မရှိ။

“ငါသို့သော မင်းကိုစင်လျက် ဤသို့သောစကားကို ဆိုဝံ့သည်။ အချည်းနှီး မသေလေကောင်း။ နောက်ချက်တိုက်ပွဲရှိသောအခါ အမှုတော်ကို ထမ်းစေရမည်။” ဟူ၍ ထားတော်မူသည်။

ဥပမာကား လေးကိုချစ်သော ယောက်ျားသည် မြားကို ချစ်သကဲ့သို့ ပြည်ထဲရေးကို ချစ်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ငါးကိုလိုသော တံငါသည် ကွန်ရက်ကို ချစ်သကဲ့သို့ ပြည်ထဲစီးပွားကို လိုသောကြောင့် လည်းကောင်း ထားတော်မူသတည်း။

သက္ကရာဇ် ၇၂၈ ခုတွင် တောင်တွင်းကြီး ခြားနားလေရာသို့ ဆင်လုံးမြင်းရင်းအများနှင့် ချီတော်မူ၍ တောင်တွင်းကြီးစား သီဟပတေ့လည်း မြို့ပြကျုံးမြောင်းပြင်၍ ခံနှင့်၏။

တောင်တွင်းသို့ရောက်တော်မူလျှင် မြို့ကို ဝန်းရံပြီးသော် ငတက်ပြားကို ညဉ့်အခါ မြို့တွင်းသို့ ဝင်စေလေသည်ကြီးတစ်ယောက်ကို လုပ်ကြံလေ၏။

တောင်တွင်းကြီးစားလည်း လေးသည်ကြီး မရှိလျှင် အားလျော့၍၊ သာယာချင်စွာသောစကားဖြင့် လျှောက်၍ အရေးတော်ပြီးလျှင် ပြန်တော်မူ၏။

ဤအကြောင်းတို့ကို ထောက်၍ မင်းတကာတို့သည် ကိုယ်နှင့် ဆန့်ကျင်သောစကားကို ဆိုသည်ပင် ဖြစ်ကြောင်းသော်လည်း ရုတ်တရက် ပယ်ဖျက်သုတ်သင်ခြင်းကို မပြတည့်ဘဲ ဆိုင်းတွဲရာသည်။

ပဉ္စာလရာစ်မင်းကြီးသည် မလေးမခန့်သောစကားကိုပြုဆိုသော ညီတော်တိခိဏမန္တီကို သည်းခံသကဲ့သို့ သည်းခံရာ၏။-ဟုလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းတို့သည် သူရဲကောင်းတို့အား လည်းကောင်း၊ ပညာရှိတို့အား လည်းကောင်း မိမိအား မခန့်လေးစား မရှိမသေ ပြောဆိုဘိသော်လည်း မင်း၏မာန်ဖြင့် ကွပ်မျက် နှိမ်စက် ညှဉ်းပန်းခြင်းကို မပြုရာ။ လေးကိုချစ်သော ယောက်ျားသည် မြားကို ချစ်ဘိသကဲ့သို့၊ ထီးနန်းစည်းစိမ် နှိမ်ငြိမ်ချမ်းသာကို ချစ်သောမင်းသည်လည်း သတိုးမင်းဖျားသည် သူနိုးငတက်ပြားအား အပြစ်မပြု ချစ်ခင် ဘိသကဲ့သို့ အရည်အသွားအားလျော်စွာ ချစ်ခင်သိမ်းပိုက် မွေးမြူရာ၏။

ထိုကဲ့သို့ သိမ်းပိုက်မွေးမြူသည်ရှိသော် ခြားနားပုန်ကန်သော တောင်တွင်းကြီးစား သီဟပတေ့ကို ထောက်ပြား၏အစွမ်းဖြင့် သတိုးမင်းဖျားအောင်သကဲ့သို့ နိုင်ငံရှင်မင်းတို့သည်လည်း ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာသော နန်းသူကိုသော်လည်းကောင်း၊ အခြားနိုင်ငံကို သော်လည်းကောင်း အလိုရှိသရွေ့ အလွယ်တကူ အောင်မြင်ရာ ထေသည်။-ဟုပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၆၅

ပုဒ်ရင်း။ ။ အိပ်နေခြင်း နည်းကြောင်းမှ တကောင်းမင်းရိုး သတိုးနဂါးနိုင်။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဏတ္တ။ ။ တကောင်းမြို့၌ မင်းပြုကုန်သောမင်းတို့သည် မကြာခင် သေလွန်ကုန်သည်။ သေလွန်သော အခါလည်း ညဉ့်အခါ စက်တော်ခေါ်ရာ၌ သလွန်တော်ပေါ်တွင်သာ သေလွန်ကုန်သည်။

သတိုးနဂါးနိုင် မင်းပြုသောအခါ 'ညဉ့်အချိန်၌ တစ်စုံတစ်ခု အန္တရာယ်ရှိရာ၏။' ဟုကြံလျက်၊ ညဉ့်အခါ တိုင်လျှင်၊ သလွန်ပေါ်တွင် မင်းရုပ် လုပ်၍ထားပြီးလျှင် မိမိကား မအိပ်မစက်စောင့်နေ၏။

တစ်နေ့သ၌ နဂါးတစ်ကောင် လာ၍၊ မင်းရုပ်ကို လူမင်းမှတ်၍ ပေါက်၏။ မင်းကြီးလည်း စောင့်နေရာထဲ သန်လျက်ဖြင့်ခုတ်၍ နဂါး သေလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ နောက်နောက် မင်းတို့သည် အန္တရာယ် ကင်းကုန်၏။ ဤမင်းကို 'သတိုးနဂါးနိုင်မင်း' ဟု တွင်လေသည်။-ဟူလိုသည်။

၉၆

စုန်ရင်း။ ။ ရဲခွင့်နှင့်အဆိုင်တွင် ပုံကိုင်ရန်အခင်းမှာ မော်မောအတွင်း နားထွင်းသည့်မင်းတဝ။-ဟူရာ၌

ပိတ္တတ္ထ။ ။ ကေတုမတီပြည်ကြီးရှင် ဘုရင်မင်းတရားရွှေထီးသည် ရန်သူတို့၏နိုင်ငံအတွင်း တည်ရှိသော ဟံသာဝတီ ရွှေမော်မောဘုရားအတွင်း ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ရဲဝံ့စွာသွားရောက်၍ နားထွင်းမင်္ဂလာ ပြုသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ပိတ္တာရ။ ။ မင်းတရားရွှေထီး နန်းတက်တော်မူ၍ နန်းစံ ၂ နှစ်-သက္ကရာဇ် ၈၉၄ ခုတွင် သက်တော် ၁၃ နှစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီဖြစ်၍ ‘နားထွင်းတော်မူသင့်ကြောင်း။ ဦးညွှောင်တော် ထုံးသင့်ကြောင်း။’ များကို မှူးမတ်တို့ လျှောက်တင်ကြလေသော်၊ “ဟံသာဝတီ ရွှေမော်မောဘုရားမှာ နားထွင်းတော် မူမည်။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မှူးတော်မတ်တော်တို့က “ဟံသာဝတီသည် ရန်သူတို့မြို့ ဖြစ်သည်။ ‘ရွှေမော်မောဘုရားမှာ နားထွင်းတော် မူမည်။’ အမိန့်တော်ရှိသည်မှာ မသင့်ပါ။” ဟူ၍ လျှောက်တင်ကြသော်လည်း၊ “ငါ့ကို ရန်ပြုဝံ့မည်လော။” ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ‘သတြေဇေယျ’ ဟူသောမြင်းတော်ကို ပတ္တမြားကနှင့် စီးတော်မူ၍ အမတ် ၄ ကျိပ်၊ မြင်း ၅၀၀ နှင့် ဟံသာဝတီမြို့သို့ ချီတော်မူသည်။

ရောက်တော်မူလျှင် မြင်း ၅၀၀ ကို ဝန်းရံစေလျက် တက်တော်မူ၍ ပူဇော်တော်မူပြီးမှ ဦးညွှောင်တော်ကို ထုံး၍ နားထွင်းတော်မူသည်။

မွန်မင်း သူရှင်တကာရွတ်ပိလည်း “မင်းတရားရွှေထီး ရွှေမော်မောဘုရားသို့ အဖူးအမြင်လာသည်။” ဟူ၍ ကြားလေလျှင်၊ “ယခုပင် မင်းတရားရွှေထီးကို ဖမ်းလေ။” ဟု အမိန့်တော် ရှိသောကြောင့် အထိန်းတော် ဗညားဒလ၊ ဗညားကျန်းတို့ အလုံးအရင်း၊ ဆင်၊ မြင်းအများနှင့် ရွှေမော်မောဘုရားကို ဝန်းရံကြသည်။

ထိုအကြောင်းကို မှူးတော်မတ်တော်တို့ လျှောက်တင်ကြသော်လည်း မင်းတရားရွှေထီးက “နားကိုသာ တည့်အောင်ထွင်း။ မွန်တို့ကို ငါ တိုက်တော်မူမည်။” ဟု မိန့်တော်မူလျက် နားထွင်း၍ပြီးလေလျှင်၊ မြင်းတော် ‘သတြေဇေယျ’ ကို တက်စီးတော်မူ၍ “ငါမင်းတရားရွှေထီးကို နင်တို့ ရန်ပြုဝံ့မည်လော။” ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင်၊ မြင်းတော်ကို အကုန်လွှတ်၍ မြင်း ၅၀၀ နှင့်တကွ ထွက်တော်မူသည်။

ဘုန်းကြီးသောမင်း ဖြစ်၍ မွန်တို့သည် တစ်ယောက်မျှ မထွက်ဝံ့ကုန်။ အမ်း၍သာ နေကြကုန်၏။ မင်းတရား ရွှေထီးလည်း ၃ ညဉ့် ၄ ရက်နှင့် ကေတုမတီသို့ ရောက်တော်မူလေသည်။

ဤအရာတို့ကို ဆိုသည် မှတ်ရာ၏။-ဟုလိုသည်။

၉၉

ပုဒ်ရင်း။ ။ ကြက်တစ်ဖ ဟင်းတစ်ခွက်ကြောင့် ကျေးလက်ပေး၍ ကျေးဇူးဆပ်။ မင်းခေါင်ကြီး ပြုစောထီး နေနတ်။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဏတ္တ။ ။ ပထမမင်းခေါင်ကြီးသည် ငယ်ရွယ်စဉ် ဆင်းရဲညိုးနွမ်းသောအခါ ကြက်တစ်ဖ ဟင်းတစ်ခွက် ပေးဆက်ဖူးသောသူကို မြို့ကျေးရွာ ပေးသည်။ မြင်းစီးသား ၃ ကျိပ်တို့ မြဲစွဲထမ်းရွက်ကြသည်ကို မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ မြို့ရွာပေး၍ မြင်းဖွဲ့သည်။

ပြုစောထီးလည်း ငယ်ရွယ်စဉ်ကာလက အတတ်ပညာ သင်ဖူးပေသော ရှင်ရသေ့ကိုပင် ရွှေနန်းစည်းစိမ် ပေး၍ မင်းပြုစေသည်။

မင်းကြီး စွာစော်ကဲလည်း 'အသည်သားတစ်ယောက် ဟင်းကောင်းတစ်ခွက် ဆက်ဖူးသည်။' ဟု ၁ နှစ် ၁ နှစ်ကို ကြေး ၁၀၀၀ ရသောကျေးရွာကို ပေးဖူးသည်။

ဤကဲ့သို့ မင်းတကာတို့ကျင့်ရာထုံး ရှိချေသည်။-ဟူလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယင်းကဲ့သို့ ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်သော ရှေးမင်းမြတ်တို့တံထွာ ယခုအခါ ရေမြေသနင် မင်းမှစ၍ ခပ်သိမ်းသောအမျိုးသားတို့သည် ပညာအင်အားကို ထောက်ချင့်၍ သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ ချီးမြှောက်လေ့ ရှိခြင်း၊ သာဓုနရတရား ၄ ပါးနှင့်အညီ သူ့ကျေးဇူးကို အထူးဆပ်လေ့ ရှိခြင်း-အစရှိသည် တို့ကို ပြုကျင့်ပါလျှင် လောက၊ သံသရာ-လမ်း ၂ ဖြာဝယ် များစွာအကျိုး ဖွံ့ဖြိုးကြီးမားရာသည်။-ဟုပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၉၈

စုခံရင်း။ ။ ထမင်းတစ်နပ် ဝအောင်ဆောင်ဖူးသည့်အကြောင်းကြောင့် ကောင်းအောင်ကြံသည့်အရာ၌ မဟာသင်္ခမောဓိ။-ဟူရာ၌

ပိတ္တတ္ထ။ ။ သိဗိုဋ်ပြည် မဟာသင်္ခမောဓိမင်းသည် ထမင်းတစ်နပ်စာ ဝအောင် ကျွေးမွေးပေးသော လှလင် တစ်ယောက်၏ကျေးဇူးကို မိမိ၏ဦးခေါင်းဖြင့် အထူးကျေးဇူးဆပ်သည်။-ဟူလိုသည်။

ပိတ္တာရ။ ။ အကြောင်းအမြက်ကား သိဗိုဋ်ကျွန်း အနုရာဇပြည်၌ သင်္ခမောဓိမင်း မင်းပြုသောအခါ သဗီတိဿအမတ်သည် 'မင်း၏စည်းစိမ်ကို လှမည်။' ဟူ၍ စစ်အင်္ဂါနှင့်တကွ ဇနပုဒ်က ချီလာ၏။ သင်္ခမောဓိလည်း မကောင်းမှုကို ကြောက်သောကြောင့် စစ်မပြုဘဲ ညဉ့်အခါ ပြည်ကခွာ၍ ပြေးလေ၏။ မိုးသောက် လျှင် တစ်ခုသောအရပ်သို့ ရောက်၍ ပင်ပန်းလှသောကြောင့် ရေဆိပ်တွင် ထိုင်လျက်နေလေ၏။ ထိုအခိုက် လှလင်တစ်ယောက်သည် ထမင်းထုပ်ကို တောင်ဝှေးဖျား၌ဆွဲ၍ လယ်ပြင်မှတက်လာရာ မင်းကိုမြင်လျှင် ထမင်းကို ဆက်ကပ်၏။

မင်းလည်း ထိုထမင်းကို စားပြီးလျှင် လှလင်အား "သင် ငါ့ကို သိသလော။" မေး၍ "ကျွန်ုပ် မသိ။" ဟု ဆိုလျှင်၊ "ငါသည် သင်္ခမောဓိမင်း။" ဟူ၍ ပြန်ပြောလေ၏။

လှလင်လည်း "အရှင်မင်းကြီး။ ထိုသို့ဖြစ်က အဘယ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်တည်း ကြွလာတော်မူ သနည်း။" ဟုမေးသော်၊ "အမတ်သဗီတိဿသည် 'မင်းပြုမည်။' ဟူ၍ ငါ့ကို စစ်ပြိုင်လာ၏။ ငါသည် မကောင်းမှု ကို ကြောက်သောကြောင့် စစ်မပြုဘဲ ထွက်ခဲ့သည်။" ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍၊ "လှလင်။ သင် ထမင်းတစ်ထုပ်ပေး၍ စားရသော သင့်ကျေးဇူးသည် ငါ့ဝယ် တင်သည်။ ငါ ကျေးဇူးဆပ်လိုသည်။ ငါ့ဦးခေါင်းကိုဖြတ်၍ သဗီတိဿအား ဆက်လေ။ ဆုလာဘ်များစွာ ခံရလိုမိမည်။" ဟု ဆို၏။

လှလင်လည်း "ဤသို့ပြုမှ ရသောစည်းစိမ်ချမ်းသာဖြင့် အဘယ်ပြုမည်နည်း။" ဟုငြင်း၏။

မင်းက အဖန်တလဲလဲဆိုသော်လည်း ထိုလှလင် အလိုမရှိဘဲ ည်သာတည်း။

မင်းလည်း "ထိုသို့တပြီးကား ငါ့အလိုလိုပင် ငါသေအံ့။" ဟု ဆို၍ မိဋ္ဌာန်ပြုလျက် ရေဖြင့် သွန်းဖျန်းတော် မူလျှင် မင်း၏ဦးခေါင်းသည် အလိုလိုပြတ်လေ၏။

လှလင်သည် မင်း ခန္ဓာစေ့မှ ဦးခေါင်းကိုယူ၍ သဗီတိဿအား ဆက်လေ၍ အလုံးစုံသောစကားကို လျှောက်သဖြင့် သဗီတိဿမင်းကြားလေလျှင်၊ "ဤလှလင်သည် ငါ၏ ရန်သူဖြစ်သောမင်းသည် မိမိလက်တွင်းသို့ ရောက်လျက် မသတ်။ ငါ့မင်း အလိုလိုအနိစ္စရောက်မှ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်၍ 'ငါ့ကို မြင်စိမ့်မည်။' ဟု ဆက်လာသည်။ ဤလှလင်သည် အလွန် ပညာကြီး၏။ ငါ့ရန်သူကိုမျှ မသတ်။ ဤလှလင်အား သူကောင်းပြုသော် ငါ့ကျေးဇူးကို အလွန်သိမည်။" ဟူ၍ များစွာဆုလာဘ်ပေးလျက် အမတ်ကြီးအရာ နှင်းလေ၏။

ဤထုံးကဲ့သို့ စွမ်းနိုင်သမျှ မှူးမတ်ငယ်သားတို့၏ ကျေးဇူးဟောင်းများကိုလည်း သတိထားတော်မူစေချင် သည်။-ဟူလိုသည်။

၆၆

ပုဒ်ရင်း။ ။ ‘ပညာရှိသူ ဖြစ်သည်။’ ဟူ၍ တောင်သူကို ခေါ်ပြီးလျှင် အမတ်ကြီးမြောက်ခြင်း၌ မင်းကြီး
စွာစော်ကဲ။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ မင်းကြီး စွာစော်ကဲသည် မိတ္ထီလာကန်ပေါက်၍ ထွက်တော်မူသောအခါ ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်
ကို မေးမြန်းတော်မူသမျှကို တင်လျှောက်သဖြင့်၊ အားရတော်မူ၍ ခေါ်တော်မူပြီးလျှင် အမတ်ကြီး
အရာ၌ ထားသည်။ ‘စည်းတစ်ပြစ်’ ဟူသောအမည်ကို ပေးတော်မူသည်။

မင်းခေါင်ကြီး မင်းဖြစ်တော်မူလျှင် ‘ရာဇာ’ ဟူသောအမည်နှင့် နေရာဌာန ကြီးကျယ်စွာပေး၍ အမတ်ကြီး
အရာ တင်ထားသည်။

မင်းရာဇာအကြောင်းကား ပုံ ၃၀^၁ တွင် ရှိလေပြီ။ ရာဇဝင်ကြီး^၂ တွင်လည်း ရှိလေပြီဖြစ်၍ အကျယ် မဆိုခဲ့သည်။

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးသည်လည်း မဟောသဓာ ကျေးလက်ရွာတွင်နေရာမှ ပညာဂုဏ်ကို ချင့်၍ အထံတော်သို့
ခေါ်ပြီးလျှင် ဌာနန္တရ ဝိသေသမြောက်သဖြင့် သေနာပတိအရာ တင်ဖူးသည်။

ဤထုံးများကို ထောက်၍ မင်းတကာတို့သည် ဝိဒေဟရာဇ်မင်း၊ ဘုရင်မင်းကြီး စွာစော်ကဲတို့ကဲ့သို့ ပညာ
တို့ကို လေးမြတ်ရာ၏။-ဟူလိုသည်။

၁။ ပုဒ်ရေ-၃၀ စာမျက်နှာ ၁၁၈ ကိုကြည့်။
၂။ ‘ဦးကုလားရာဇဝင်ကြီး’ ကို ညွှန်းသည် ယူဆရ။

နိဂုံး။ ။ ဆိုင်းတွဲတန်သည်အချက်၌ ယာညက်၍ ကြက်ပန်းမှ ဖမ်းဖူးသည့်တောင်သူ။ ကလေးနှင့် မိုးညှင်းကို မင်းကြီးစွာ လှမ်းယူ။-ဟူရာ၌

ဗုဒ္ဓ။ ။ ကလေးနှင့် မိုးညှင်း စစ်ပြိုင်ရာ ဂြိုဟ်လုံးက မင်းကြီးစွာထံ 'စစ်ကူပါ' စေလာသည်တွင် မင်းရာဇာက ပုံဖြင့်လျှောက်၏။

“အရှင်မင်းကြီး။ ရှေးသရောအခါ တောင်သူယောက်ျားတစ်ယောက်သည် တောင်ခြေရင်းတွင် လယ်ယာလုပ်စဉ် တစ်ခုသောချဉ်း ကြက် ၂ ဖ ခွပ်သည်ကို မြင်၍၊ ‘ယခုဖမ်းတည့်လျှင် ယာလည်း မညက်သေး။ ကြက်လည်း မပန်းသေး။ ပြေးလေတော့မည်။ ယာလည်း ညက်စေဦး။ ကြက်လည်း ပန်းစေဦး။’ ဟု ယာကို ဆွန်လျက် ငုံဆိုင်း၍နေသဖြင့် ယာလည်း ညက်လေတော့သည်။ တောကြက် ၂ ဖလည်း ပန်းတော့သည်။ ဆိုအခါ အသာအယာဖြင့် ဖမ်းကာယူ၍ ရဖူးသကဲ့သို့ အလွယ်တကူ ရယူပါမည်။” -အကြောင်းကို လျှောက်သဖြင့် ကလေးနှင့် မိုးညှင်း ၂ မြို့တို့ကို မင်းကြီး စွာစော်ကဲ ရဖူးလေသည်။

ဤထုံးများကိုလည်း သင့်တင့်သောအရာ၌ ပညာထောက်ချင့်တော်မူရာသည်။-ဟူလိုသည်။

ပုဒ်ရင်း။ ။ လှည့်ပတ်သူစကားကို နာမှား၍ တောဝင်သည့် တပင်ရွှေထီးတစ်ချက် မြင်စိုင်းထွက် ကျော်စွာ -ဟူရာ၌

ပိဏ္ဍတ္တ။ ။ မင်းတရားရွှေထီးကို စစ်တောင်းစား သမိန်စောထွတ်က 'ကသာ'ဟူသောအရပ်တွင် ဆင်ပေါ်သည်။'ဟု လှည့်ပတ်လျှောက်သည်ကို ယုံကြည်၍ တောဝင်ရာ၊ စစ်တောင်းစား သမိန်စောထွတ် လုပ်ကြံသဖြင့် ရန်သူလက်တွင် အသက်ဆုံးရချေသည်။

ပုဂံမင်း ကျော်စွာလည်း မြင်စိုင်းစားတို့ တိုင်ပင်၍ခေါ်ရာ ပါချေသောကြောင့် မြင်စိုင်းသို့ရောက်လျှင် ရဟန်းပြု၍ ထားလေသည်။ နောက် တရုတ်စစ်ရောက်လာသောအခါ လုပ်ကြံလေ၍ ရန်သူလက်တွင် အသက်ဆုံးရချေသည်။

ကြောင်ဖြူမင်းကို ကျီစိုး၊ စုက္ကတေးတို့က ကျောင်းသာခုခေါ် ရေစက်ချထွက်ရာတွင် ဖမ်း၍ ရဟန်းပြုပြီးသော် ကျောင်းတွင် တင်ထားပြီးမှ မိမိတို့ မင်းပြုကြလေသည်။ သည်ထုံးများကိုလည်း မှတ်သားတော်မူ။-ဟူလိုသည်။

၁၀၉

နိဂုံး။ ။ ဘားမဲ့ဆရာနှင့် ဇောတိယာရုံဆရာတို့ကို မပို့တန်ပို့၍ ချို့တဲ့သောငါးဆူဒါယကာ။-ဟူရာ၌။

ဇောတိယာရုံ။ ။ ငါးဆူဒါယကာမင်းကြီးသည် ရတနာ ၃ ပါးနှင့်စပ်သော သူတော်ကောင်းတို့ကို နှိပ်နင်းလို၍ ဘားမဲ့ဆရာနှင့် ဇောတိယာရုံဆရာတို့ကို မပို့တန်သောအရပ်၌ ပို့သောကြောင့် တစ်နေ့တခြား ဆုတ်ယုတ်လျော့ပါး ချို့တဲ့ခြင်းသို့ ရောက်၏။-ဟူလိုသည်။

ဇောတိယာရုံ။ ။ ငါးဆူဒါယကာလက်ထက်၌ 'ဇောတိယာရုံဘုန်းတော်ကြီးသည် မွန်တို့ကို ပွင့်လင်းစေသည်။' ဟူ၍ လျှောက်ထားကြသည်ကို အယူရှိသဖြင့် 'မွန်တို့ကို နှိမ်မည်။' ဟု ယိုးဒယားသို့ပို့လေအောင်၊ ယိုးဒယားမင်းက ကိုးကွယ်ချီးမြှောက်လေသောကြောင့် ယိုးဒယားတို့အား တရားလမ်းကြောင်းကို ပြသ၍ ဖြောင့်စွာကျင့်ကြစေသဖြင့် စည်ပင်အားကြီးချေလျှင် ခြားနားကြလေသည်။ ယိုးဒယားမြို့သည်လည်း ငါးဆူဒါယကာ လက်မှ လွတ်ချေသည်။

ဇောတိယာရုံဆရာကို ယိုးဒယားသို့ပို့သည်မှာ 'ယိုးဒယားကို အားပေးသည်။' မည်လေသည်။

'ဘားမဲ့ဆရာလည်း မွန်ဘုန်းကြီးဖြစ်သောကြောင့် မွန်တို့ကို အားကြီးအောင် ပြုရာသည်။ မွန်ကို နှိမ်မည်။' ဟူ၍ ညောင်ရမ်းမြို့သို့ ပို့လျှင်၊ မြန်မာညောင်ရမ်းမင်းသားကို တရားတည့်မတ်ကြောင်း ပြသဆုံးမ၍ နောက်သောအခါ တစ်နေ့တစ်ပါး တိုးပွားခိုင်ဖြိုး ကြီးကျယ်ခြင်းသို့ ရောက်လေသည်။ ကိုယ်တော်မှာကား လျော့ပါးခြင်းသို့ ရောက်လေသည်။

ဘားမဲ့ဆရာကို ညောင်ရမ်းသို့ပို့သည်မှာလည်း 'ညောင်ရမ်းကို အားပေးသည်ပင်။' မည်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မင်းအပေါင်းတို့သည် 'ကိုယ်ကို ကောင်းအောင်၊ သူ့ကို နှိမ်အောင်' ဟူ၍ ရတနာ ၃ ပါးနှင့် စပ်သမျှတို့ကို နှိပ်နင်းဖျက်ဆီးခြင်းကို မပြုရာချေ။ အပရိဟာနိယတရားကို မကျင့် ပယ်ဖျက်ရာ ရောက်ချေသည်။ ပြည့်တံခွန်ကိုလည်း လှဲရာ ရောက်ချေသည်။

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၊ ဂဠုန်မင်း၊ ကသာဝ ဆင်မင်းတို့ထုံးကို နှလုံးသွင်းရာ၏။-ဟူလိုသော်။

ပုဒ်ရင်း။ ။ မဟစ်တန်သည့်အခါတွင် ဟစ်ရှာမိသည့် မင်းစောလူး။-ဟူရာ၌။

ပိဏ္ဏတ္ထ။ ။ ပုဂံပြည်တွင် နော်ရထာမင်း၏သား မင်းစောလူးသည် အခါကာလကို မထောက် စိတ်နောက် ကိုယ်ပါ ကြော်ငြာဟစ်ကြွေးသဖြင့် ငရမန်ကန်း၏လက်တွင် စည်းစိမ်၊ အသက် ပျက်စီးခြင်း ခံရောက်၏။-ဟူလိုသည်။

ပိဏ္ဏာရ။ ။ ပုဂံပြည်တွင် နော်ရထာမင်း၏သား စောလူးသည် မင်းပြု၏။ တစ်ရံရောအခါ မင်းကြီးနှင့် ငရမန်ကန်း အန်ကစားကြရာတွင် ငရမန်ကန်းနိုင်လျှင် မလန်းပေါက် ထ၍ခတ်လေ၏။

မင်းစောလူးလည်း “နင် ငါ့ကို အန်တစ်ပွဲမျှ နိုင်သည်ကို မလန်းပေါက်ခတ်သည်ကား နင် ယောက်ျား ဟုတ်နိုးထင်သော် နင်စားသောပဲခူးမြို့နှင့် ပုန်စားလေ။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ငရမန်ကန်းလည်း “အကယ် မှန်မည်လော။” ဟု မေး၏။

မင်းကြီးလည်း “ငါတို့ မင်း မည်သည်ကား မဟုတ်မမှန်သောအရာကို ဆိုရာလော။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ငရမန်ကန်းလည်း ကြံစည်လျက်နေသောသူ ဖြစ်၏။ မိမိစားသော ပဲခူးမြို့သို့ သွားပြီးသော် ရဲမက်ဗိုလ် ဆင်လုံးမြင်းလုံး စုရုံးပြီးလျှင် ရေအား၊ ကြည်းအားနှင့် ပေါက္ကာရာမသို့ ချီလာ၏။ ပုဂံသို့ မရောက်ခင် မြင်တော်မူ ကျွန်းတွင် တပ်ချလျက် နေလေ၏။

မင်းစောလူးလည်း ‘ငရမန်ကန်းချီလာ၍ မြင်တော်သာကျွန်းတွင် တပ်ချသည်။’ ဟု ကြားတော်မူသော် ရဲမက်ဗိုလ်ပါ၊ ဆင်လုံး၊ မြင်းလုံးအများနှင့် ကျန်စစ်သားကို အလျင်ချီစေတော်မူ၏။ မင်းကြီးလည်း နောက်ထပ် တပ်မပြု၍ ချီတော်မူ၏။

ငရမန်ကန်းလည်း ‘ကျန်စစ်သားသည် စစ်အရာ၌ လိမ္မာလှသောသူ ဖြစ်သည်။ တစ်ခုသော ဝင်္ကံပုတ္တို ဖြစ်စီရင်မှသာ အောင်မြင်လွယ်မည်။’ ဟု နှလုံးထား၍၊ ဆင်ခင်းမြင်းခင်းမသာ ရွံညွှန်များသောအရပ်တွင် နှီးနှီ လုပ်သော ဆင်ရပ်၌ ပေါင်းဝန်းတင်၍ လူရပ်ကိုလည်း ဒိုင်း၊ လွှားကိုင်ဟန် ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ဦးရန်းတပ်လှ ထား၏။

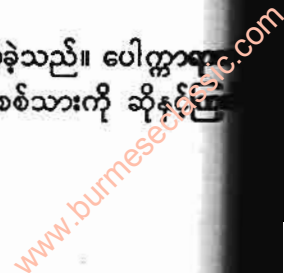
မင်းစောလူးနှင့် ကျန်စစ်သားလည်း မြင်တော်သာကျွန်းသို့ ရောက်လျှင် ‘ယခုနေ့ မိုးချုပ်ပြီ။ နံနက်အခါ တိုက်မည်။’ ဟု တပ်ချလျက်နေ၏။

ထိုအခါ ငရမန်ကန်းက ညဉ့် လရောင်ဝိုင်းဝင်းအခါတွင် စစ်ရေးငင်လာသည်ကို မင်းစောလူးသည် မမြင်ဘဲ လိုက်၍တိုက်ရာ၊ ရွံညွှန်တွင် နှီးဖြင့်လုပ်ထားသောဆင်ရပ်ကို အကယ်ဆင် ထင်မှတ်၍ ဆင်စေ သန်မြန်စွာကိုစီးလျက် တိုက်လေသော်၊ စီးတော်မူသော ဆင်သန်မြန်စွာသည် ရွံညွှန်သို့ကျ၍ ကျွဲချေ၏။

မင်းစောလူးသည် ဆင်ထက်က ဆင်းတော်မူ၍ ထွက်ပြေးပြီးသော်၊ တောအုပ်တစ်ခု၌ရှိသော ညောင်တောင် တွင် ဝင်၍နေလေ၏။ ဆင်တော် သန်မြန်စွာကိုလည်း ငရမန်ကန်းစစ်သည်တို့က ရလိုက်လေ၏။ စောလူးစစ် သည်ဗိုလ်ပါအပေါင်းတို့သည်လည်း အဆီးအတားမရှိ ပျက်၍ ပြေးရချေ၏။

ကျန်စစ်သားလည်း ‘တောင်ခွင်’ ဟူသောအရပ်က မြင်းနှင့် တစ်ညဉ့်ပတ်လုံး လာခဲ့သည်။ ပေါက္ကာရာ မိုးသောက်မှ ရောက်လေ၏။ ပေါက္ကာရာမတွင်ရှိနှင့်သော မှူးကြီးမတ်ရာတို့သည် ကျန်စစ်သားကို ဆိုနှင့်ပြန်

၁။ မလန်းပေါက် = လက်ဝန်းပေါက်။

“ငါတို့အရှင် မင်းစောလူး မရှိသော် အရှင်မှတစ်ပါး ဤပြည်ကို အုပ်စိုးမည့်သူ မရှိပါပြီ။” ဟူ၍ တံခါး ထိုလည်း ဖွင့်နှင့်၏။ မင်းမြောက်တန်ဆာ ၅ ပါးကိုလည်း ဆက်နှင့်လေ၏။

ကျန်စစ်သားလည်း “ငါ့အရှင်မင်းစောလူး ရှိ၊မရှိကို စုံစမ်းဦးမည်။ ငါ့အရှင်ရှိသော် ဆောင်ယူ၍ နန်းတင် စည်။” ဟုဆိုပြီးလျှင်၊ မှူးမတ်တို့ကဆက်သော မင်းမြောက်တန်ဆာတို့ကို ရွှေစည်းခုံရှေ့တော်ဝယ် ထားလေ၏။

ငရမန်ကန်းလည်း “စောလူးနှင့် ကျန်စစ်သားတို့ကို မရလျှင် လျှော့၍ မနေကောင်းချေ။” ဟု စစ်သည် နှိပ်ပါတို့ကိုစုရုံး၍ လုံခြုံစွာ တပ်ကြီးတည်လျက် နေလေ၏။

မင်းစောလူးလည်း ၃ နှစ်တိုင်အောင် စားတော် မသုံးဆောင်ရသဖြင့် ဆာမွတ်တော်မူလှသောကြောင့် ညောင်ခေါင်းမှ ထွက်ခဲ့ရာ၊ ငရမန်ကန်းတပ်သားတစ်ယောက် ထမင်းထုပ်နှင့်တကွ ထင်းခွေလာသည်ကို တွေ့သဖြင့်၊ “အဖိုးအတိုင်းမသိထိုက်သော ငါ့လက်စွပ်ကို သင် ယူပါ။ သင်၏ထမင်းထုပ်ကို ငါ့အား ပေးပါ။” ငါ့ကို တွေ့သည်။” ဟူ၍ မပြောပါနှင့်။” ဟုဆိုလျှင် ထင်းခွေယောက်ျားလည်း လက်စွပ်ကို ယူ၍ ထမင်းထုပ်ကို ဆက်လေ၏။ မင်းစောလူးလည်း စားတော်ခေါ်ပြီးလျှင် ညောင်ခေါင်းသို့ဝင်၍ နေမြဲနေလေ၏။

ထင်းခွေယောက်ျားလည်း လက်စွပ်ကို ခါးတွင်ပိုက်လျက် ပြန်လာခဲ့၏။ တပ်သို့ရောက်လျှင် “ငါ့လက်စွပ် သည် အဖိုးမည်မျှ တန်မည်နည်း။” ဟု အပေါင်းအဖော်တို့အား ပြလေ၏။

လက်စွပ်ကား အဖိုး အတိုင်းမသိဖြစ်၍ အဆင့်ဆင့် ပြောကြသောစကားကို ငရမန်ကန်း ကြားတော်မူသော ကာလ ထိုလက်စွပ်ကို ယူ၍ကြည့်သော်၊ စောလူးမင်းလက်စွပ်မှန်း သိ၍၊ ထင်းခွေယောက်ျားကို ညှပ်ခတ်၍ စစ်လေ၏။

ထင်းခွေယောက်ျားသည် နာကျင်လှသောကြောင့် ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ပြန်ပြောသဖြင့် စောလူးကို ဖမ်း၍ မိလျှင်၊ အကျဉ်းထားလေ၍ စောလူးနှင့်တကွ ကြည်းအား၊ ရေအား အလုံးအရင်းနှင့် ဆန်တက်ပြီးလျှင်၊ မြင်းကပါ အရပ်တွင် တပ်ကြီးတည်၍ နေလေ၏။

ကျန်စစ်သားလည်း “စောလူးမင်းကို ခိုး၍ နန်းတင်မည်။” ဟု အကျဉ်းထားရာသို့ ဝင်၍ခိုးလေ၏။ စောလူးမင်းသည် ကျန်စစ်သားပခုံးပေါ်တွင်နေလျက် ဤသို့ကြံ၏။

“ကျန်စစ်သားသည် ခမည်းတော်လည်း မျက်ဖူးသသူ။ ငါလည်း မျက်ဖူးသသူ ဖြစ်သည်။ ငါ့ကိုသတ်လို၍ ခိုးသည် ဖြစ်မည်။ ငရမန်မူကား ငါ့အထိန်းတော်သား ဖြစ်သည်။ ငါနှင့် နို့စို့ဖက် ဖြစ်သည်။ ငါ့ကို မသတ် တန်ရာ။” ဟု ကြံပြီးလျှင်၊

“ကျန်စစ်သား ငါ့ကို ခိုးယူပြီ။” ဟူ၍ အော်လေ၏။ ကျန်စစ်သားလည်း “မင်းဆိုးမင်းညစ်။ မွန်တို့လက်တွင် ခွေး၊ဝက်တို့သေသကဲ့သို့ သေရစ်တော့။” ဟုဆို၍ ပစ်ချခဲ့လေ၏။

ငရမန်စစ်သည်တို့ ဝန်းရံဖျဖျ လိုက်ကြသောကြောင့် ကျန်စစ်သား ရေသို့ဆင်း၍ အနောက်ဘက်သို့ ကူးပြေး လေ၏။

ထိုအခါ ပင်ပန်းစွာရှိသည်ကို မဟာဂီရိနတ်သိလျှင် ကျွန်းဖန်ဆင်း၍ မြစ်တွေးငှက်သံ မြည်နှင့်၏။ ကျန်စစ်သားလည်း ထိုကျွန်းငယ်သို့ တက်၍ အပန်းဖြေပြီးသော်၊ မဟာဂီရိနတ်လည်း တံငါသားအဖယောင် ဆောင်၍ တန်စွက်လှေငယ်နှင့် အောင်သာဘက်သို့ ကူးပို့လေ၏။

အောင်သာဘက်သို့ရောက်လျှင် မုဆိုးစဉ်ကို ရှာအံ့သောငှာ ကြခတ်ဝရာသို့ကူး၍ - မြောက်ဘက်သို့ သွားလေ၏။

စောလူးမင်းလည်း ငရမန်ကန်းလက်တွင် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရလေ၏။ ဤထုံးများကို မှတ်သားထောက်စာ၍ အခါကာလကို သိရာ၏။ -ဟူလိုသည်။

- ပုဒ်ရင်း။ ။ ကစားချက်ကျူး၍ လှံစူးသည့်ကျွေး။-ဟူရာ၌
- ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ ပုဂံပြည်တွင် ပိဋကတ်တတ်မြောက်သော ကျွေးမင်းကြီးသည် ကစားချက်ကျူး၍ လှံစူးသေသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။
- ဝိဇ္ဇာရ။ ။ ပုဂံပြည်တွင် ကျွေးမင်းကြီးသည် တရားစောင့်၏။ ပိဋကတ် ၃ ပုံ၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာနှင့်တကွ သင်ရိုးကျမ်းတို့ကို သင်သည်။ ကြည့်ကျမ်းတို့ကို ကြည့်သည်။ ၉ ကြိမ်တိုင်တိုင် ထပ်မံပူး၏။ တစ်နေ့တစ်နေ့၌ စာဝါ ၇ ဝါ ရဟန်းတို့ကို ပို့ချသင်ကြားသည်။ ဟူ၍ ထင်ရှား၏။ ပရမတ္ထဝိဇ္ဇာမဟာရာဇ်ကိုလည်း ဂါထာဖွဲ့၍ မောင်းမိသံတို့ကို ဆောင်ရွက်စေ၏။ သို့စင် အသိအမြင်နှင့်ပြည့်စုံပြီးသောမင်းသည် ကြီးရင့်သောအရွယ်သို့ ရောက်မှ ကျေးဇူးထွန်းပလောင်သော လှံကစားခြင်းကိုပြုသော လှံလင်ကိုတွေ့သဖြင့် ဤအတတ်ကိုလည်း ငါ သင်ဦးမည်။ ဟူ၍ သင်ပြန်ရာတွင် လှံစူး၍ သေချေသည်။
အချို့မှတ်ပုံများမှာလည်း အိမ်နိမ့် ၄၁ နှစ်၊ စည်းစိမ် ၁၆ နှစ်-သက်တော် ၅၇ နှစ်တွင် သန်လျက်ထံ၌ အနိစ္စရောက်တော်မူသည်။-ဟု ပါရှိချေသည်။
ပြည်ကြီးသနင်း မင်းမြတ် ဖြစ်လေတပြီးကား ဓား၊ လှံကစားသော အတတ်များကို သင်ဖွယ်မရှိလေပြီ။ ပိဋကတ်မေဒင် အတတ်များကိုကား သင်အပ်၏။
ပြည်ရေးရွာမှုကို ကြည့်ရှုလျက် သာသနာတော်၏စီးပွား၊ ပြည်သူလူ၊ ရဟန်းတို့၏စီးပွားကိုသာ ရှာသဿမေစ သော သင်္ဂဟတရား ၄ ပါး၊ အပရိဟာနိယတရား ၇ ပါး၊ ရာဇမေတ္တတရား ၁၀ ပါး စသည်တို့ကို သလုံ့လဥဿဟ ပြုရာတော့သည်။
- ဥပဒေသ။ ။ သို့ဖြစ်၍ စိုးမင်းတို့သည် တောသို့ဝင်၍ သမင်သားငါးသတ်ခတ်ခြင်း၊ ပိုက်ကွန်ကိုင်၍ သားငါးဖမ်းခြင်း၊ ကြက်တိုက်၊ အန်ခတ် စသောအမှုတို့နှင့် ပျော်ပါးခြင်း စသည်တို့ကို မပြုသင့်ချေ။ စိုးမင်းတို့နှင့် မတော်မလျော်သော အမှုမှန်သမျှကိုပင် ရှောင်ကြဉ်ရာ၏။-ဟုလိုသည်။

၁၀၅

ပုဒ်ရင်း။ ။ မပြက်ပြယ်ရာကို ပညာမဖြောင့် အမြင်ထောင့်သဖြင့် တံခါးစောင့်နှင့်လဲ၍ ရယ်ပွဲဆင်သည့် သီဟိုဠ်မင်း။-ဟူရာ၌။

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ သီဟိုဠ်ကျွန်း အနုရာမြေ၌ ယသလောလတိဿမင်းကို ဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ ထိုမင်း၏အကြောင်းကား ယသလောလတိဿမင်းသည် ၇နှစ် ၈လ မင်းပြုသည်။ တံခါးစောင့် ဒတ္တ၏သား 'သုဘ' မည်သောတံခါးစောင့်သည် အရုပ်အဝါ အရောင်အဆင်း မင်းနှင့်အလွန် တူသည် ဖြစ်သောကြောင့် မင်းကြီးသည် သုဘကို မင်း၏တန်ဆာဆင်စေပြီးလျှင် မင်းနေရာ၌ ထွက်၍နေရ၏။

မူးမတ်အပေါင်းတို့လည်း 'မင်းကြီး'ဟု ထင်မှတ်သောကြောင့် ရှိခိုးဦးတိုက်ခြင်းကို ပြုမှားချေသည်။

ထိုအခါ မင်း လာ၍ ရယ်သွမ်းသွေးလေ၏။ မူးမတ်တို့လည်း ရှက်ကြကုန်၏။

သည်ကဲ့သို့ ပြုဖန်များလေသော် မူးမတ်များတို့သည် ဝမ်းကွဲဝမ်းနည်းဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ ဝမ်းကွဲဝမ်းနည်း ဖြစ်ကြသောအကြောင်းကို တံခါးစောင့်သုဘ သိလေလျှင် လူသူအသင့် စီရင်ထားလင့်၏။

တစ်နေ့သ၌ တံခါးစောင့်သုဘကို မင်း၏အဝတ်တန်ဆာ ဝတ်ဆင်စေပြီးလျှင် ခြင်္သေ့ခံသော လေသာနန်း တံခါးက ထွက်မြဲထွက်စေရာ၊ မူးမတ်တို့လည်း 'မင်းကြီးပင်' ထင်မှတ်၍ ရှိခိုးဦးတိုက်ကုန်၏။

မင်းလည်း တံခါးရွက်ကြားက ထွက်ပြီးလျှင် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် မူးမတ်တို့အား ရယ်သွမ်းသွေး သည်ကို တံခါးစောင့်သုဘက

"ငါအရှင်သည် မင်းတို့ဖွယ်ရာ ညီလာခံ ထွက်စံသည်ကို တံခါးစောင့်မျှသောသူသည် မူးတော်မတ်တော်တို့ အလယ် ငါ မင်းကိုစင် လက်ခုပ်လက်ဖက်တီး၍ ရယ်သွမ်းသွေးဘိသည်။ ညီလာသဘင်ခံရာ မူးမတ်တို့အလယ်တွင် ရယ်သွမ်းသွေး ကောင်းမည်လော။ ထီးဖြူအောက်တွင် နေလေပြီးသောမင်းကို ရှိခိုးဦးတိုက်ရမည် မဟုတ်လော။ ထီးဖြူအောက်တွင်ထားသော ခြေနှင်း၏စကားကိုပင် မူးမတ်တို့ နာခံရသည်မဟုတ်လော။ လူတို့ပြည်တွင် မင်းကို ပြက်ရယ်သမှု ပြုသောထုံးစံ ရှိသလော။ သင့်ကို ယခုပင် သုတ်သင်ဘိ။" ဟု ဆိုလျှင်၊ အသင့်စောင့်နေ သောသူတို့ ဖမ်း၍ရိုက်ကြသဖြင့် သေဆုံးခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ သုဘလည်း မင်းပြုလေ၏။

ယသလောလတိဿသည် မင်းတကာတို့ မပြုရာ၊ မပြက်ပြယ်ရာကို ပြက်ပြယ်သမှု ပြုမိလေသောကြောင့် မိမိစံနေသော နန်းပြာသာဒ်အတွင်း မူးမတ်တို့ရှေ့တွင် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်လေသည်။

ကေဠီသီလဇာတ်^၁တွင် ဗာရာဏသီမင်း အပြက်အပြယ်ပြုတတ်လေသောကြောင့် သိကြားမင်းလာ၍ ဆုံးမ သည်။

ဘုရားသခင်လည်း 'အပြက်အချော် မပြုအပ်ကြောင်း'ကို အထူးပင် ဟောတော်မူသည်။

သိကြား၊ ဘုရားတို့ မကြိုက်မနှစ်သက်သောအမှုပင် ဖြစ်ချေသည်။ မင်းမင်းတကာတို့သည် လွန်စွာ သတိပြု၍ စောင့်စည်းရာ၏။-ဟူလိုသည်။

၁။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်-၂၀၂။ 'ကေလီသီလဇာတ်'ဟု အရေးများသည်။

ဤအရာတွင် သီဟိုဠ်မင်းကို ဆိုင်ရာထုံးစံ သာဓကပြု၍ ဆိုရသောအရာ ဖြစ်သည်။ နောက်ကိုလည်း အကြောင်းဆိုင်က ဆိုရအံ့သောအရာလည်း ရှိသေးသည်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

မြန်မာရာဇဝင်နှင့် စပ်သည်များမှာမူကား ထင်ရှားလေပြီ။

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသခင် ရတနာပူရပြည်ကြီးကို စတုတ္ထမြောက် တည်ထောင်ပြုစုတော်မူသော ရွှေနန်းသခင် မင်းတရားကြီး တိုက်တွန်းတော်မူ၍ သက္ကရာဇ် ၁၁၉၁ ခု နယုန်လဆန်း ၁ ရက်နေ့ အစပြု၍ 'ဓမ္မဘိစက္ကဝရ ဝိဂ္ဂဟေ' အစရှိသော ဣန္ဒဝိရာဇကိရိယာ ကျမ်းဦးတပ်သော၊ အင်္ဂါ ၁၂၀ ကျော်ရှိသော မဟာရာဇဝင်တော်ကြီးကို စီရင်၍ ပြီးအောင်မြင်လျှင်၊ ရွှေနန်းတော် ရွှေလက်တော်ရောက် ဆက်သွင်းပြီးဖြစ်၍ အလုံးစုံသောစကားမျိုးပင် အစုံပါပြီးဖြစ်သည်နှင့် ဤ၌ မင်းတို့၏ သက္ကရာဇ်ကို မထည့်သွင်းဘဲ ရေးပေသည်။

သီဟိုဠ်မင်းတို့ စကားမှာမူကား များစွာ မထင်မရှားရှိသည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ မဟာရာဇဝင်ကြီးတွင် မရေးမသွင်းရသည်လည်း တစ်ကြောင်း။ ရှေးဆရာတို့ပြုသည့် ပုံစံအင်းကွက်နှင့် စီရင်ထားသည့်အရာ စိုးစဉ်းရှိသည် မှာလည်း ဒီပဝင်၊ မဟာဝင်က လာသည့်အရာများကိုသာ ထုတ်ပြုလျက် တွေ့ရသည်ဖြစ်၍လည်း တစ်ကြောင်း၊ ယခုအခါ ဒီပဝင်၊ မဟာဝင်၊ စူဠဝင်-၃ ကျမ်းထွက်ကို ဆက်၍ အကျဉ်းအားဖြင့် ပြုလိုက်ပေအံ့။

ဝင်္ကတိုင်း ဝင်္ကပြည် ဝင်္ကမင်းကြီးသမီး သုပ္ပဝတီ။ သုပ္ပဝတီသား လာလတိုင်း သီဟပူရပြည် သီဟဗာဟု မင်းကြီး။ ထိုမင်းကြီးသား ဝိဇယမင်းသားသည် ဘုရား-ပရိနိဗ္ဗန်ပြုသည့်နေ့ သီဟိုဠ်သို့ရောက်လျှင် ဘီလူး ကုဝဏ္ဏာနှင့် သင့်၍ သီရိယဝတ္ထုပြည် မဟာကာဠသေနဘီလူးမင်းနှင့် လင်္ကာပြည် ဂေါဏ္ဍာဘီလူးမသမီး ပါလမိတ္တဝ တို့ မင်္ဂလာဆောင်သည့်ပွဲ၌ ဘီလူးအပေါင်းကိုသတ်ပြီးလျှင် တမ္ပပဏ္ဍိယမြို့ကို တည်၍ ဒက္ခိဏပထ မဓရပြည် ပဏ္ဍုမင်းသမီးနှင့် ၃၈နှစ် မင်းပြုသည်။

ဝိဇယမင်းလွန်လျှင် ပဏ္ဍုဝါသုဒေဝမရောက်မီ သီဟိုဠ် ၁ နှစ် လပ်၏။

- ဘုရားမရှိနောက် သာသနာတော် နှစ်ပေါင်း ၄၀မြောက် ဝိဇယညီ-သုမိတ္တာသား ပဏ္ဍုဝါသုဒေဝ အနှစ် ၃၀ မင်းပြု၏။ ၇၀ ရှိပြီ။
- သာသနာတော် ၇၀ ရှိသောအခါ ထိုမင်းသား အဘယ အနှစ် ၂၀ မင်းပြု၏။ ၉၀ ရှိပြီ။
- သာသနာတော် ၉၀ ရှိသောအခါ အဘယညီ တိဿ ၁၇ နှစ် မင်းပြု၏။ ၁၀၇ ရှိပြီ။
- သာသနာတော် ၁၀၇ နှစ် ရှိသောအခါ အဘယတူ ပဏ္ဍုကာဘယ နှစ်ပေါင်း ၇၀ မင်းပြု၏။ ၁၇၇ ခုရှိပြီ။
- သာသနာတော် ၁၇၇ ခု ရောက်သောအခါ ထိုမင်းသား မုဋ္ဌသိဝ နှစ်ပေါင်း ၆၀ မင်းပြု၏။ ၂၃၇ ရှိပြီ။
- သာသနာတော် ၂၃၇ ခု ရောက်သောအခါ ထိုမင်းသား ဒေဝါနံပိယတိဿ နှစ်ပေါင်း ၄၀ မင်းပြု၏။ ၂၇၇ ရှိပြီ။
- သာသနာတော် ၂၇၇ ခု ရောက်သောအခါ ညီဥတ္တိယ ၁၀ နှစ် မင်းပြု၏။ ၂၈၇ ရှိပြီ။
- ၂၈၇ ခုတွင် ညီ မဟာသီဝ ၁၀ နှစ် မင်းပြု၏။ ၂၉၇ နှစ် ရှိပြီ။
- ၂၉၇ ခုတွင် ထိုမင်းညီတော် သူရတိဿ ၁၀ နှစ် မင်းပြု၏။ ၃၀၇ ခု ရှိပြီ။
- ၃၀၇ ခုတွင် 'သေနဂုတ္တ' မည်သော ကျည်းညီနောင် ၁၂ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၃၁၉ နှစ်ရှိပြီ။
- ၃၁၉ ခုတွင် သူရတိဿညီ အသေလ ၁၀ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၃၂၉ နှစ် ရှိပြီ။
- သာသနာတော် ၃၂၉ ခုတွင် စောဠတိုင်းသား ဧဠာရကျည်းမင်း ၁၄ နှစ် မင်းပြု၏။ ၃၄၃ ရှိပြီ။

၂။ 'မဟာရာဇဝင်ကျော်'-ဟု ၎င်းပေမူ၌ရေးသည်။

ဧည့်ရက်ကို ဒုဋ္ဌဂါမဏီ သတ်၏။ ဒုဋ္ဌဂါမဏီအနွယ်ကား ဒေဝါနံပိယတိဿညီတော် အိမ်ရှေ့မင်း မဟာနာဂကို ဒေဝါနံပိယတိဿမိဖုရား သေကြောင်းကြော်၍ အိမ်ရှေ့မင်းသည် မလယတိုင်း ရောဟဏ ဇနပုဒ်သို့သွား၍၊ မဟာဂါမရွာတည်၍ မင်းပြု၏။ ထိုမင်းသားကား ယဇ္ဇလာယကတိဿ။ ထိုမင်းသား ဂေါဋ္ဌဘာယ။

- ထိုမင်းသားကား ကာကဝဏ္ဏတိဿ စည်းစိမ် နှစ်ပေါင်း ၃၀ မင်းပြု၏။ ၃၇၃ နှစ် ရှိပြီ။
- သာသနာတော် ၃၇၃ ခုတွင် ကာကဝဏ္ဏတိဿမင်းသား ဒုဋ္ဌဂါမဏီအဘယ ၂၄ နှစ် မင်းပြု၏။ ၃၉၇ ရှိပြီ။
- ၃၉၇ ခုတွင် ညီတော် သဒ္ဓါတိဿ ၁၈ နှစ် မင်းပြု၏။ ၄၁၅ ရှိပြီ။
- ၄၁၅ ခုတွင် ထိုမင်းသား ထုလထန ၁ လ နှင့် ၁၀ ရက် မင်းပြု၏။ ၄၁၅ ရှိပြီ။
- ၄၁၅ ခုတွင် ထုလထနကို ပယ်၍ နောင်တော် လဉ္စကတိဿ ၉ နှစ်နှင့် လခွဲ မင်းပြု၏။ ၄၂၄ နှစ်ရှိပြီ။
- ၄၂၄ ခုတွင် ညီတော်ခလ္လာဋ္ဌနာဂ ၆ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၄၃၀ ရှိပြီ။
- ၄၃၀ တွင် ညီဝဋ္ဌဂါမဏီအဘယ ၅ လ မင်းပြုမိလျှင် ကျည်းလူမျိုးတို့က လု၏။ ၄၃၀ ပင်တည်း။
- ၄၃၀ တွင် ကျည်းမင်းပုဋ္ဌဟတ္ထ ၃ နှစ် မင်းပြု၏။ ၄၃၃ ခု ရှိပြီ။
- ၄၃၃ ခုတွင် ပုဋ္ဌဟတ္ထကိုသတ်၍ ဗာဟိယ ၂ နှစ် မင်းပြု၏။ ၄၃၅ ရှိပြီ။
- ၄၃၅ ခုတွင် ဗာဟိယကို သတ်၍ နရမာရ ၇ နှစ် မင်းပြု၏။ ၄၄၂ ခုရှိပြီ။
- ၄၄၂ ခုတွင် နရမာရကို သတ်၍ ဝိဋ္ဌမာရ ၇ လ မင်းပြုသည်။ ၄၄၃ ခုရှိပြီ။
- ၄၄၃ ခုတွင် ဝိဋ္ဌမာရကို သတ်၍ ဒါဓိက ၂ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၄၄၅ နှစ်ရှိပြီ။
- ၄၄၅ ခုတွင် ဒါဓိကကို သတ်၍ ဝဋ္ဌဂါမဏီအဘယ ၁၂ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၄၅၇ ခု ရှိပြီ။
- ၄၅၇ ခု သာသနာတော်ရောက်သောအခါ ခလ္လာဋ္ဌနာဂသား မဟာစူဠိက ၁၄ နှစ် မင်းပြု၏။ ၄၇၁ ခု ရှိပြီ။
- ၄၇၁ ခုတွင် ဝဋ္ဌဂါမဏီသား စောရနာဂ ၁၂ နှစ်မင်းပြုသည်။ ၄၈၃ ခုရှိပြီ။
- ၄၈၃ ခုတွင် မဟာစူဠိကသား တိဿ ၃ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၄၈၆ ခုရှိပြီ။
- ၄၈၆ ခုတွင် မဟာစူဠိကသား တိဿကို အနုလာဒေဝီသတ်၍ တံခါးစောင့် သိဝကို မင်းမြှောက်၏။ ၁ နှစ်နှင့် ၂ လ ရှိလျှင် သိဝကိုသတ်၍ နန်းကံကျွေး ကျည်းကုလား ငနားရှည်မျိုး ဝဋ္ဌက ကို မင်းမြှောက်၏။ ၁ နှစ်နှင့် ၂လ ရှိပြန်လျှင် ဝဋ္ဌကကိုလည်း သတ်ပြန်၍ ထင်းထမ်း ထင်းသည် ဒါရဘာတိကတိဿကို မင်းမြှောက်၏။ ၁ နှစ်နှင့် ၁ လ ရှိလျှင် သတ်ပြန်၍ ပရောဟိတ် နီလိယကို မင်းမြှောက်ပြန်၏။ ၆ လရှိလျှင် သတ်ပြန်၍ သင်းမှူး ၃ ကျပ် ၂ ယောက်တို့နှင့် လိုလွန်ကျင့်၍ အနုလမိဖုရားချည်း ၄ လ မင်းမူ၏။
- ၄၈၆ ခုတွင် သိဝ ၁ နှစ်နှင့် ၂ လ။ ၄၈၇ ရှိပြီ။
- ၄၈၇ ခုတွင် ဝဋ္ဌက ၁ နှစ်နှင့် ၂ လ။ ၄၈၈ ရှိပြီ။
- ၄၈၈ ခုတွင် ဒါရဘာတိကတိဿ ၁ နှစ်နှင့် ၁ လ။ ၄၈၉ ရှိပြီ။
- ၄၈၉ ခုတွင် နီလိယ ၆လ။ ၄၈၉ ရှိပြီ။
- ၄၈၉ ခုတွင် အနုလာဒေဝီ သင်းမှူးတို့နှင့် ၄ လ။ ၄၉၀ ရှိပြီ။

- ၄၉၀ တိုင်သောအခါ အနုလာကိုသတ်၍ မဟာစူဠိကသား ကုဋေဝဏ္ဏတိဿ ၂၂ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၅၁၂ ရှိပြီ။
- ၅၁၂ ခုတွင် ထိုမင်းသား ဘာတိကာဘယ ၂၈ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၅၄၀ ရှိပြီ။
- ၅၄၀ တွင် ညီတော်မဟာဒါဓိကမဟာနာဂ ၁၂ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၅၅၂ ရှိပြီ။
- ၅၅၂ ခုတွင် ထိုမင်းသား ကာမဏ္ဍဂါမဏိအဘယ ၉ နှစ်နှင့် ၈ လ မင်းပြုသည်။ ၅၆၂ ရှိပြီ။
- ၅၆၂ ခုတွင် ကာမဏ္ဍဂါမဏိကိုသတ်၍ ညီတော် ကနိရာဇာဏုတိဿ ၃ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၅၆၅ ရှိပြီ။
- ၅၆၅ ခုတွင် ကာမဏ္ဍကမဏိသား စူဠသာရ ၁ လ မင်းပြုသည်။ ၅၆၅ ရှိပြီ။
- ၅၆၅ ခုတွင် တူမတော် သိဝလိဒေဝီ ၄ လမင်းပြုသည်။ ၅၆၆ ရှိပြီ။
- ၅၆၆ ခုတွင် သိဝလိဒေဝီကို ပယ်၍ ကာမဏ္ဍဂါမဏိတူ ဣဋ္ဌနာဂ ၆ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၅၇၂ နှစ် ရှိပြီ။
- ၅၇၂ ခုတွင် သား စန္ဒမုခသီဝ ၈ နှစ်နှင့် ၇ လ မင်းပြုသည်။ ၅၈၁ ရှိပြီ။
- ၅၈၁ ခုတွင် နောင်တော်မုခသီဝကို သတ်၍ ညီတော် ယသလောလတိဿ ၇ နှစ် နှင့် ၈ လ မင်းပြုသည်။ ၅၈၉ ရှိပြီ။
- ၅၈၉ ခုတွင် ယသလောလတိဿကို သတ်၍ ဒတ္တသား-တံခါးစောင့်သုဘ ၆ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၅၉၅ ရှိပြီ။
- ၅၉၅ ခုတွင် သုဘကိုသတ်၍ ကျည်းမျိုး ဝသဘ ၄၄ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၆၃၉ ရှိပြီ။
- ၆၃၉ ခုတွင် ထိုမင်းသား ဝင်္ကနာသိကတိဿ ၃ နှစ် မင်းပြု၏။ ၆၄၂ နှစ်ရှိပြီ။
- ၆၄၂ ခုတွင် ဝင်္ကနာသိကတိဿသား ကဋ္ဌဗဟုကဂါမဏိ ၂၂ နှစ် မင်းပြု၏။ ၆၇၀ ရှိပြီ။
- ၆၇၀ တွင် ထိုမင်းသား ဘာတိကတိဿ ၂၄ နှစ်မင်းပြု၏။ ၆၉၄ ခုရှိပြီ။
- ၆၉၄ ခုတွင် ညီတော် ကနိဋ္ဌတိဿ ၁၇ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၇၁၁ ရှိပြီ။
- ၇၁၁ ခုတွင် ကနိဋ္ဌတိဿသား ခုဇ္ဇနာဂ ၂ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၇၁၃ ရှိပြီ။
- ၇၁၃ ခုတွင် ခုဇ္ဇနာဂကို သတ်၍ ညီတော် ကုဋ္ဌနာဂ ၁ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၇၁၄ ရှိပြီ။
- ၇၁၄ တွင် ကုဋ္ဌနာဂကိုသတ်၍ ယောက်ဖ စစ်သူကြီး သီရိနာဂ ၁၉ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၇၃၃ ရှိပြီ။
- ၇၃၃ ခုတွင် သားတော် ဝေါဟာရတိဿ ၂၂ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၇၅၅ ရှိပြီ။
- ၇၅၅ ခုတွင် ဝေါဟာရတိဿကို သတ်၍ ညီတော်အဘယ ၈ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၇၆၃ ရှိပြီ။
- ၇၆၃ ခုတွင် သိနာဂသား ဝိဇယ ၁ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၇၆၆ ရှိပြီ။
- ၇၆၆ ခုတွင် ကျည်းမျိုး သဗ္ဗတိဿ ၄ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၇၇၀ ရှိပြီ။
- ၇၇၀ တွင် သီရိသဗ္ဗဗေဓိ ၂နှစ် မင်းပြုသည်။ ၇၇၂ ရှိပြီ။
- ၇၇၂ တွင် ဂေါဋ္ဌာဘယ ၁၃နှစ် မင်းပြု၏။ ၇၈၅ ရှိပြီ။
- ၇၈၅ ခုတွင် ဂေါဋ္ဌာဘယသား ဇေဋ္ဌတိဿ ၁၀နှစ် မင်းပြုသည်။ ၇၉၅ ရှိပြီ။
- ၇၉၅ တွင် ညီတော်မဟာသေန ၂၇ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၈၂၂ ရှိပြီ။

ဂေါဋ္ဌာဘယကား မင်းဖြစ်သောအခါ 'မေယဝဏ္ဏာအဘယ' အမည်ခံ၏။ ထိုမင်းတို့၏ နန်းစံသော နှစ်ပေါင်းကား စတင်တည်း။ ထိုမင်းတို့ နှစ်ပေါင်းကို ယခုဆိုခဲ့တိုင်း ရေးမှတ်သော်လည်း ဂဏန်းသင်္ချာ မှားယွင်းရာသည်ဖြစ်၍ ပါဠိဂါထာစီ၍ အနုလာကိုသတ်၍ ဆိုပေဦးနံ။

ရာဇဝင်ကျမ်း

- ဝိဇယော အဋ္ဌတိသကံ၊ တိသံ ပဏ္ဍုဝါသုဒေဝေါ။
တံပုတ္တော အဘယော ဝိသံ၊ သတ္တတိ ပဏ္ဍုကာဘယော။ ။
- သတ္တရသာနိ နာဟောသိ၊ ဘိသေကော တေသ မန္တရေ။
မုဋ္ဌသိဝေါသဋ္ဌိဝဿံ၊ တာလိသံ ဒေဝိနိပိယော။ ။
- ဥတ္တိယောစ မဟာသိဝေါ၊ သူရတိသော ဒသ ဒသ။
ဒေစ ဒမိဋ္ဌာ ဒွါဒသ၊ ဒသာသေလော မုဋ္ဌတြဇော။ ။(ဇဋ္ဌာရော စတုရာဒသံ)။ ဟနတိ ဒုဋ္ဌဂါမဏိ။
- ဒေဝိနိပိယတိဿဿ၊ မဟာနာဂေါ ကနိဋ္ဌကော။
ဒေဝိယာ အန္တရာယေန၊ မဟာဂါမမိ ကာရယိ။ ။
- ဃန္ဓလာယကတိသေစ၊ တဿ ပုတ္တော ဂေါဋ္ဌဘယော။
ကာကဝဏ္ဏတိသော ရာဇော၊ တိသဝဿနိကာရယိ။ ။
- ဂါမဏိ စတုဝိသု၊ သဒ္ဓါတိသော အဋ္ဌာရသ။
ထူလထနောစ တံပုတ္တော၊ မာသံ ဒသာဟမတ္တကံ။ ။
- တဗ္ဘတာ လဉ္ဇတိသောတု၊ နဝဿမမာသကံ။
ခလ္လာဋ္ဌနာဂေါဆ ဝဋ္ဌော၊ ဒွါဒသ ပဉ္ဇမာသကံ။ ။
- တမိ ပဉ္ဇမာသေ ပတ္တေ၊ ဒမိဋ္ဌဘယာ နိက္ခမိ။
ပုဋ္ဌဟတ္ထော တိဝဿကံ၊ ဒွိဝဿံ ဗာဟိယောပန။ ။
- နရမာရော သတ္တဝဿံ၊ သတ္တမာသံပိဋ္ဌမာရော။
ဒါမိကော ဒွိဝဿံ ဣတိ၊ စတုဒ္ဒသ သတ္တမာသာ။ ။
- စုဒ္ဒသ မဟာစူဠိကော၊ စောရနာဂေါ တုဒ္ဓါဒသ။
တိသော တိဝဿံ သိဝေါစ၊ ဝဋ္ဌကော ဝဿဒ္ဓိမာသံ။ ။
- တိသော ဝဿေကမာသဉ္ဇ၊ နီလိယော တု ဆမာသကံ။
အနုလာစ စတုမာသံ၊ ဗာဝိသကုဋ္ဌဝဏ္ဏေကော။ ။
- ဘာတိကာဘယော ဌဝိသံ၊ ဒွါဒသံ မဟာဒါမိကော။
နဝ ဝဿံ ဋ္ဌမာသဉ္ဇ၊ ကာမဏ္ဍဂါမဏိဘယော။ ။
- တိဝဿံ ကဏိရာဇေန၊ တိသော စူဠာဘယောမာသံ။
သီဝလိ စတုမာသဉ္ဇ၊ ဣဋ္ဌနာဂေါ ဆဝဿကံ။ ။
- ဋ္ဌဝဿံ သတ္တမာသကံ၊ စန္ဒမုခသိဝေါပန။
သတ္တဝဿံဋ္ဌမာသဉ္ဇ၊ ယသလောလကတိဿကော။ ။
- ဒေါဝါရိကော သုဘော ဆစ၊ ဝသဘော စတုတာလိသံ။
ဝင်္ကနာသိက တိသော တု၊ တိဝဿံ အထ ဗာဝိသံ။ ။
- ကဋ္ဌဗဟုကဂါမဏိ၊ မဟလ္လက နာဂေါဆစ။
စတုဝိသု ဘာတိကော၊ ကနိဋ္ဌတိသော သတ္တရသ။ ။
- ခုဇ္ဇနာဂေါ ဒွိဝဿဓာ၊ ကုဉ္ဇနာဂေါ ဧကံဝဿံ။
သိရိနာဝေကုနဝိသံ၊ ဗာဝိသံ ဝေါဟာရတိသော။ ။

- အဘယော အရွှေဝသကံ၊ သိရိနာဂေါ ဒွိဓာဝသံ။
ဝိဇယော ဧကဝသကံ၊ သဗံတိသောဝိစတ္တာရိ။ ။
- သဗံဗောဓိ ဒွေဝသဓာ၊ တေရသ ဂေါဋ္ဌာဘယောစ။
ဒသဉ္စ ဇေဠတိဿကော၊ သတ္တဝိသ မဟာသေနော။ ဒွါဝိသတိ အဋ္ဌသတာတိ။ ။

* * *

- အာဒိ၊ ရှေးဦးစွာ။ ဝိဇယော၊ ဝိဇယမင်းသည်။ အဋ္ဌတိသကံ၊ ၃၈ နှစ်ပတ်လုံး။ ရဋ္ဌံ၊ မင်းအဖြစ်ကို။ ကာရေသိ၊ မင်းပြု၏။
ပဏ္ဍုဝါသုဒေဝေါ၊ ဝိဇယညီ သုမိတ္တာသား ပဏ္ဍုဝါသုဒေဝမင်းသည်။ တိသံ၊ အနှစ် ၃၀ မင်းမူ၏။ တံပုတ္တော၊ ထိုပဏ္ဍုဝါသုဒေဝသားဖြစ်သော။ အဘယော၊ အဘယမင်းသည်။ ဝိသံ၊ အနှစ် ၂၀ မင်းမူ၏။
- ပဏ္ဍုကာဘယော၊ စိတ္တာမင်းသမီးသား-အဘယမင်းတူ ပဏ္ဍုကာဘယမင်းသည်။ သတ္တတိ၊ အနှစ် ၇၀ မင်းမူ၏။
တေသံ၊ ထို အဘယမင်း၊ ပဏ္ဍုကာဘယမင်းတို့၏။ အန္တရေ၊ အကြား၌။ သတ္တရသာနိ၊ ၁၇ နှစ်တို့ပတ်လုံး အဘိသေကော၊ အဘိသိက်ခံသော မင်းသည်။ နာဟောသိ၊ မရှိ။
အဘယကို နန်းကရ၍ ညီတိဿကို မင်းမြှောက်သော်လည်း အဘိသိက်မခံရကား ‘မင်းမရှိ’ဟူ၍ပင် မဟာဝင်၌ ဆို၏။ မုဋ္ဌသိဝေါ၊ ပဏ္ဍုကာဘယသား မုဋ္ဌသိဝသည်။ သဋ္ဌိဝသံ၊ အနှစ် ၆၀ ပတ်လုံး မင်းမူ၏။ မုဋ္ဌတြဇော၊ မုဋ္ဌသိဝသားဖြစ်သော။ ဒေဝါနံပိယော၊ ဒေဝါနံပိယတိဿမင်းသည်။ တာလီသံ၊ အနှစ် ၄၀ မင်းမူ၏။
- ဥတ္တိယောစ၊ ညီတော်ဥတ္တိယ လည်းကောင်း။ မဟာသိဝေါစ၊ ညီတော်မဟာသိဝ လည်းကောင်း။ သူရဏိသောစ၊ ညီတော် သူရိတိဿ လည်းကောင်း။ ဣမေ ဤ ညီနောင် ၃ ပါးတို့သည်။ ဒသဒသ၊ ၁၀ နှစ်-၁၀နှစ်စီ မင်းမူကုန်၏။
ဒွေစဒမိဋ္ဌာ၊ ‘သေန၊ ဂုတ္တ’ဟူသော ကျည်းညီနောင် ၂ ယောက်တို့သည်။ ဒွါဒသ၊ ၁၂ နှစ် မင်းမူကုန်၏။ မုဋ္ဌတြဇော၊ မုဋ္ဌသိဝမင်း၏သား ဖြစ်သော။ အသေလော၊ အသေလသည်။ ဒသ၊ ၁၀ နှစ် မင်းမူ၏။ (ဧဋ္ဌာရော၊ စောဠတိုင်းသား ဧဋ္ဌာရကျည်းမင်းသည်။ စတုရာဒသံ ၁၄ နှစ် မင်းမူ၏။) တံ၊ ထိုဧဋ္ဌာရကို။ ဒုဋ္ဌဂါမဏိ၊ ဒုဋ္ဌဂါမဏိသည်။ ဟနတိ၊ သတ်လေ၏။
ဒုဋ္ဌဂါမဏိအနွယ်ကိုပြလို၍။ ဒေဝါနံ စသည်ကိုဆို၏။
- ဒေဝါနံ ပိယတိဿ၊ ဒေဝါနံပိယ တိဿမင်း၏။ ကနိဋ္ဌကော၊ ညီဖြစ်သော။ မဟာနာဂေါ၊ မဟာနာဂအိမ်ရှေ့မင်းသည်။ ဒေဝိယာအန္တရာယေန၊ ဒေဝါနံပိယတိဿမင်း၏မိဖုရား သေကြောင်းကြိုသည်။ သိသောကြောင့်။ မဟာဂါမမိ၊ မလယတိုင်း ရောဟဏဇနပုဒ် မဟာဂါမရွာ၌။ ကရယံ၊ မင်းပြု၏။
- တဿပုတ္တော၊ ထိုမဟာနာဂမင်း၏သားကား။ ဗဠာလာယကတိသေစ၊ ‘ဗဠာလာယကတိဿ’မည်၏။ တဿပုတ္တော၊ ထိုမင်းသား ကား။ ဂေါဋ္ဌာဘယော၊ ‘ဂေါဋ္ဌာဘယ’မည်၏။ တံပုတ္တော၊ ထိုဂေါဋ္ဌာဘယသားဖြစ်သော။ ကာကဝဏ္ဏတိသော ရာဇော၊ ‘ကာကဝဏ္ဏတိဿ’ မည်သောမင်းသည်။ တိသဝသံ၊ အနှစ် ၃၀ တို့ပတ်လုံး။ ကာရဟိ၊ မင်းပြု၏။
- တံပုတ္တော၊ ထိုမင်း၏သားဖြစ်သော။ ဂါမဏိ၊ အဘယဒုဋ္ဌဂါမဏိသည်။ စတုဝိသဉ္စ၊ ၂၄ နှစ် မင်းမူ၏။ သဒ္ဓါတိသော၊ ထိုမင်းညီ သဒ္ဓါတိဿသည်။ အဋ္ဌာရသ၊ ၁၈ နှစ် မင်းပြု၏။

- တံပုတ္တော၊ ထိုမင်း၏သားဖြစ်သော။ ထူလထနောစ၊ ထူလထနသည်ကား။ မာသံဒသာဟမတ္တကံ။ ၁
လ နှင့် ၁၀ ရက်ခန့်မျှ မင်းမူ၏။

- တဗ္ဘတာ လဉ္စတိသောတု၊ ထိုမင်း၏အစ်ကို လဉ္စတိသကား။ နဝ ဝဿမမာသကံ၊ ၉ နှစ်နှင့် လခွဲ
မင်းမူ၏။

ခလ္လာဋ္ဌနာဂေါ၊ ထိုမင်းညီ ခလ္လာဋ္ဌနာဂသည်။ ဆ၊ ၆ နှစ် မင်းမူ၏။

ဝဋ္ဌော၊ ထိုမင်းညီ ဝဋ္ဌဂါမဏိသည်။ ဒွါဒသပဉ္စမာသကံ၊ ၁၂နှစ်နှင့် ၅လ မင်းမူ၏။

ဝဋ္ဌဂါမဏိအာယ ၅လ ရှိသောအခါ ဗြာဟ္မဏတိဿနှင့် ကျည်းမင်း ၇ ယောက် စစ်ဖြစ်၍ ၁၄ နှစ်နှင့် ၇ လ နန်းကျ၍
မူ၏။ နောက်မှတစ်ဖန် ၁၂ နှစ် မင်းဖြစ်ပြန်၏။ ရှေ့၊ နောက် ၂ ကြိမ်ကို ပေါင်း၍ 'ဒွါဒသပဉ္စမာသ ကံ-'ဟူသည်။

ကျည်း ၇ ယောက်တွင် တစ်ယောက်ကား- ဝဋ္ဌဂါမဏိပိုများ သောမဒေဝီကို ယှဉ်သွား၏။ တစ်ယောက်ကား ဘုရားသပိတ်တော်ကို
ယှဉ်သွား၏။ ကျန်ကျည်း ၅ ယောက်တွင် ပုဋ္ဌဟတ္ထ မင်းမူ၏။ ၎င်းကိုသတ်၍ ဗာဟိယ၊ ၎င်းကိုသတ်၍ နရမာရ၊ ၎င်းကိုသတ်၍
ပိဋ္ဌမာရ၊ ၎င်းကိုသတ်၍ ဒါမိက၊ ၎င်းကိုသတ်၍ ဝဋ္ဌဂါမဏိ မင်းပြု၏။ ဤသို့ပြလို၍ 'တမိ' စသည်ကို ဆို၏။

- တမိ၊ ထိုဝဋ္ဌဂါမဏိသည်။ ပဉ္စမာသေပတ္တေ၊ မင်းပြု၍ ၅လ ရှိလတ်သော်။ ဒမိဋ္ဌဘယာ၊ ကျည်းတို့ဘေး
ကြောင့်။ နိက္ခမိ၊ ထွက်ပြေးရလေ၏။ တတော၊ ထိုနောင်မှ။ ပုဋ္ဌဟတ္တော၊ ပုဋ္ဌဟတ္ထသည်။ တိဝဿကံ၊
၃ နှစ် မင်းမူ၏။

ဗာဟိယောပန၊ ဗာဟိရသည်ကား။ ဒွိဝဿံ၊ ၂ နှစ် မင်းမူ၏။

- နရမာရော၊ နရမာရသည်။ သတ္တဝဿံ၊ ၇ နှစ် မင်းမူ၏။

ပိဋ္ဌမာရော၊ ပိဋ္ဌမာရသည်။ သတ္တမာသံ၊ ၇ လ မင်းမူ၏။

ဒါမိကော၊ ဒါမိကသည်။ ဒွိဝဿံ ၂ နှစ် မင်းမူ၏။

ဣတိဣမေ၊ ဤကျည်းမင်း ၅ ယောက်တို့သည်။ စတုဒ္ဒသသတ္တမာသာ၊ ၁၄ နှစ်နှင့် ၇လ မင်းမူကုန်၏။

- မဟာစူဠိကော၊ ခလ္လာဋ္ဌနာဂသား မဟာစူဠိကသည်။ စုဒ္ဒသ၊ ၁၄နှစ် မင်းမူ၏။

စောရနာဂေါတု၊ ဝဋ္ဌဂါမဏိသား စောရနာဂသည်ကား။ ဒွါဒသ၊ ၁၂ နှစ် မင်းမူ၏။

ဝဋ္ဌဂါမဏိသည် နောင်တော်သား မဟာစူဠိကကို သားပြု၍ 'ပိတုရာဇာ'တွင်သည်။

ပိတုရာဇာသား မဟာနာဂသည်။ မဟာစူဠိကမင်းပြုသောအခါ ခိုးသူဖြစ်၍ 'စောရနာဂ' တွင်သတည်း။

တိသော၊ မဟာစူဠိကသား တိဿသည်။ တိဝဿံ၊ ၃ နှစ် မင်းမူ၏။

သိဝေါစ၊ သိဝသည် လည်းကောင်း။ ဝဋ္ဌကောစ၊ ဝဋ္ဌကသည် လည်းကောင်း။ ဝဿဒ္ဒိမာသံ၊ ၁ နှစ်နှင့်
၂လစီ မင်းပြု၏။

- တိဿသော၊ တိဿသည်။ ဝဿေကမာသဉ္စ၊ ၁ နှစ်နှင့် ၁ လ မင်းပြု၏။

နိလိယောတု၊ ပုရောဟိတ် နိလိယသည်ကား။ ဆမာသကံ၊ ၆ လ မင်းမူ၏။

အနုလာစ၊ အနုလာဒေဝီသည်လည်း။ စတုမာသံ၊ ၄ လ မင်းမူ၏။

အနုလာကား တိဿကိုသတ်၍ သိဝမှသည် နိလိယတိုင်အောင် မင်းမြှောက်ပြီးမှ မိမိပင် ဆေးခတ်၍ သတ်၏။

ကုဋ္ဌဝဏ္ဏကော၊ မဟာစူဠိကသား ကုဋ္ဌဝဏ္ဏတိဿသည်။ ဗာဝိသံ၊ ၁၂ နှစ် မင်းမူ၏။

- ဘာတိကာဘယော၊ ကုဋ္ဌဝဏ္ဏတိဿသား ဘာတိကာဘယသည်။ အဋ္ဌဝိသံ ၂၈ နှစ် မင်းမူ၏။

မဟာဒါမိကော၊ ဘာတိကာဘယညီ မဟာဒါမိက မဟာနာဂသည်။ ဒွါဒသံ၊ ၁၂ နှစ် မင်းမူ၏။

ကာမဏ္ဍဂါမဏိဘယော၊ မဟာဒါမိကသား ကာမဏ္ဍဂါမဏိအဘယသည်။ နာဝဝသံအဋ္ဌမာသဉ္စ၊ ၉ နှစ်နှင့် ၈လ မင်းမူ၏။

- ကဏိရာဇာနုတိသော၊ ကမဏ္ဍညီ ကဏိရာဇာနုတိဿသည်။ တိဝသံ၊ ၃နှစ် မင်းမူ၏။
စူဠဘယော၊ ကာမဏ္ဍသား စူဠဘယသည်။ မာသံ၊ ၁ လ မင်းမူ၏။
သီဝလိ၊ စူဠဘယနမ သီဝလိဒေဝီသည်။ စတုမာသံ၊ ၄ လ မင်းမူ၏။
ဣဠနာဂေါ၊ ကာမဏ္ဍတူ ဣဠနာဂသည်။ ဆဝဿကံ၊ ၆ နှစ် မင်းမူ၏။
ဤ 'ဣဠနာဂ' အမည်ကို အချို့ ပေစာတို့၌ 'စူဠနာဂ' ရှိ၏။ ပါရာဇိကဏ်အဋ္ဌကထာ၌ကား 'အဋ္ဌနာဂရာဇမဟေသီဝိယ ဟုရှိ၏။

- စန္ဒမုခသိဝေါပန၊ ဣဠနာဂသား စန္ဒမုခသိဝသည်ကား။ အဋ္ဌဝသံ သတ္တမာသကံ၊ ၈ နှစ်နှင့် ၇ လ မင်းမူ၏။
ယသလောလကတိဿကော၊ စန္ဒမုခသိဝညီ ယသလောလကတိဿသည်။ သတ္တဝသံ အဋ္ဌမာသံ၊ ၇ နှစ်နှင့် ၈လ မင်းမူ၏။
စည်းစိမ်၌ လျှပ်ပေါ်၍ နောင်တော်ကိုသတ်ရကား 'ယသလောလကတိဿ'ဟု တွင်၏။

- ဒေါဝါရိကော သုဘောစ၊ တံခါးစောင့် ဒတ္တသား တံခါးစောင့်သုဘ သည်လည်း။ ဆ၊ ၆ နှစ် မင်းမူ၏။
ဝသဘော၊ ကျည်းမျိုး ဝသဘသည်။ စတုတာလီသံ၊ ၄၄ နှစ် မင်းမူ၏။
ဝင်္ကနာသိကတိသော၊ ဝင်္ကနာသိကတိဿ သည်လည်း။ တိဝသံ ၃ နှစ် မင်းမူ၏။
အထ၊ ထိုမှတစ်ပါး။ ကဋ္ဌဗဟုကဂါမဏိ၊ ဝင်္ကနာသိကတိဿသား ကဋ္ဌဗဟုက ဂါမဏိသည်။ ဗာဝိသံ၊ ၂၂ နှစ် မင်းမူ၏။

- မဟလ္လကနာဂေါ၊ ကဋ္ဌဗဟုကဂါမဏိယောက္ခမ မဟလ္လကနာဂသည်။ ဆ၊ ၆နှစ် မင်းမူ၏။
ဘာတိကော၊ မဟလ္လကနာဂသား ဘာတိကတိဿသည်။ စတုပိသံ၊ ၂၄နှစ် မင်းမူ၏။
ကနိဋ္ဌတိသော၊ ဘာတိကတိဿညီ ကနိဋ္ဌတိဿသည်။ သတ္တရသ၊ ၁၇ နှစ် မင်းမူ၏။

- ခုဇ္ဇနာဂေါ၊ ကနိဋ္ဌတိဿသား ခုဇ္ဇနာဂသည်။ ဒွိဝဿဓာ၊ ၂ နှစ် မင်းမူ၏။
ကုဉ္ဇနာဂေါ၊ ခုဇ္ဇနာဂညီ ကုဉ္ဇနာဂသည်။ ဧကဝသံ၊ ၁ နှစ် မင်းမူ၏။
သိရိနာဂေါ၊ ကုဉ္ဇနာဂယောက်ဖ စစ်သူကြီးသိရိနာဂသည်။ ဧကုနဝိသံ၊ ၁၉ နှစ် မင်းမူ၏။
ဝေါဟာရတိသော၊ သိရိနာဂသား ဝေါဟာရတိဿသည်။ ဗာဝိသံ၊ ၂၂ နှစ် မင်းမူ၏။

- အဘယော၊ ဝေါဟာရတိဿညီ အဘယသည်။ အဋ္ဌဝဿကံ၊ ၈ နှစ် မင်းမူ၏။
သိရိနာဂေါ၊ ဝေါဟာရတိဿသား သိရိနာဂသည်။ ဒွိဓာဝသံ၊ ၂ နှစ် မင်းမူ၏။
ဝိဇယော၊ သိရိနာဂသား ဝိဇယသည်။ ဧကဝဿကံ၊ ၁ နှစ် မင်းမူ၏။
သဗံတိသောပိ၊ ဝိဇယ၏စစ်သူကြီး သဗံတိဿသည်လည်း။ စတ္တာရိ၊ ၄ နှစ် မင်းမူ၏။

- သဗံဗောဓိ၊ သိရိသဗံဗောဓိသည်။ ဒွေဝဿဓာ၊ ၂ နှစ် မင်းမူ၏။
ဂေါဠာဘယောစ၊ ဂေါဠာဘယသည်လည်း။ တေရသ၊ ၁၃ နှစ် မင်းမူ၏။
ဇေဋ္ဌတိဿကော၊ ဂေါဠာဘယသား ဇေဋ္ဌတိဿသည်။ ဒသဉ္စ၊ ၁၀ နှစ် မင်းမူ၏။
မဟာသေနော၊ ဇေဋ္ဌတိဿညီ မဟာသေနသည်။ သတ္တဝိသ၊ ၂၇ နှစ် မင်းမူ၏။

လူတိုက်မေသံ၊ ဤ ၆၂ ဆက်သော မင်းတို့၏။ ဝဿာ၊ နှစ်တို့သည်။ ဒွါဝိသတိအဋ္ဌသတာ၊ ၈၂၂ တို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

မဟာဂါမိ၌ မင်းဆက်အပြိုင်ဖြစ်၍ မရေမတွက်ဘဲ '၆၂ ဆက်' ဟုလိုသည်။

ကျည်းကုလား ငနားရှည်မျိုး သဗ္ဗတိဿ၊ သဗ္ဗဗောဓိ၊ ဂေါဋ္ဌာဘယ ၃ ယောက်တို့သည် ဝိဇယမင်း၌ ခစားလာ၏။ အလွန် အကျွမ်းဝင်မှ ဝိဇယကိုသတ်၍ သဗ္ဗတိဿ မင်းပြု၏။ ထိုမင်းကား သမုဒ္ဒရာအလယ် ကျွန်းငယ်သို့ သပြေသီးစားသွားရာတွင် မင်းချင်းတို့က သပြေသီး၌ အဆိပ်ထည့်ရကား အဆိပ်သင့်၍ သေ၏။ ထို့နောင် သဗ္ဗဗောဓိ မင်းဖြစ်၏။

သဗ္ဗဗောဓိကို ဂေါဋ္ဌာဘယ စစ်ပြု၍ 'မေယဝဏ္ဏာဘယ' အမည်နှင့် မင်းပြု၏။

မဟာလူကနာဂသား ဘာတိကတိဿညီ ကနိဋ္ဌတိဿကို အဋ္ဌကထာ၌ 'အဋ္ဌာရာသသမာရန္တ' ရှိသည်ကို ပမာဒလေခသာ အဋ္ဌဝိသ ရှိလိုသည်။-ဟုမိန့်သော ဋီကာရှင်သင်္ချာသည် တစ်ပါးအရာတို့နှင့် မညီ။

ဒေဝေါနိဝိယတိဿ ညီတော် ဥတ္တိယမင်း နန်းတက်၍ ၈ နှစ် ရှိသောအခါ မဟာမဟိန္ဒထေရ် သီတင်းကျွတ် လဆန်း ၈ ရက်နေ့ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလေ၏။

ထိုကြောင့် ဆရာတို့လည်း 'ထေရ်မဟိန္ဒ၊ နိဗ္ဗာန်ကြွ၊ အဋ္ဌဥတ္တိယာ။ သီတင်းကျွတ် လဆန်း အဋ္ဌဇီဝ ၈၀ သာ။'-ဟု၍ စပ်ဆိုတော်မူသည်။ ၈၂၂ ရှိပြီ။

- ၈၂၂ ခုတွင် မဟာသေနသား ကိတ္တိသီရိမေယ ၁၈ နှစ် မင်းမူ၏။ ၈၄၀ ရှိပြီ။
- ၈၄၀ တွင် သားတော် ဇေဋ္ဌတိဿ ၉ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၈၄၉ ရှိပြီ။
- ၈၄၉ ခုတွင် သားတော်ဗုဒ္ဓဒါသ ၂၉ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၈၇၈ ရှိပြီ။
- ၈၇၈ ခုတွင် သားတော်ဥပတိဿ ၄၂ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၉၂၀ ရှိပြီ။
- ၉၂၀ တွင် ညီတော် မဟာနာမ ၂၂ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၉၄၂ ရှိပြီ။
- ၉၄၂ ခုတွင် သောတ္တိသေန ၁ ရက် မင်းပြုသည်။ ၉၄၂ ရှိပြီ။
- ၄င်း ၉၄၂ ခုတွင် ကာမမင်း ၁ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၉၄၃ ရှိပြီ။
- ၉၄၃ ခုတွင် ဝိစာရ ၁ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၉၄၄ ရှိပြီ။
- ၉၄၄ ခုတွင် မန္တဒမိဋ္ဌ ၅ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၉၄၉ ရှိပြီ။
- ၉၄၉ ခုတွင် ညီတော်ဗုဒ္ဓဏိက ၁၆ နှစ် မင်းပြု၏။ ၉၆၅ ရှိပြီ။
- ၉၆၅ ခုတွင် တိရိတု ၂ လ မင်းပြုသည်။ ၉၆၅ ရှိပြီ။
- ၉၆၅ ခုတွင် ဒါမိက ၃ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၉၆၈ ရှိပြီ။
- ၉၆၈ ခုတွင် ဝိဠိယမျိုး ဓမ္မိလ ၇ လ မင်းပြုသည်။ ၉၆၉ ရှိပြီ။
- ၉၆၉ ခုတွင် ဓာတုသေန ၁၈ နှစ်မင်းပြုသည်။ ၉၈၇ ရှိပြီ။
- ၉၈၇ ခုတွင် အမတ်မောဂ္ဂလန် ၁၈ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၀၀၅ ရှိပြီ။
- ၁၀၀၅ ခုတွင် ကုမာရာဒိဓာတုသေန ၉ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၀၁၄ ရှိပြီ။
- ၁၀၁၄ ခုတွင် သားတော် ကိတ္တိသေန ၉ လ မင်းပြုသည်။ ၁၀၁၅ ရှိပြီ။
- ၁၀၁၅ ခုတွင် ပိတ ၅ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၀၂၀ ရှိပြီ။
- ၁၀၂၀ တွင် ဥပတိဿ ၁ နှစ် ၇ လ မင်းပြုသည်။ ၁၀၂၁ ရှိပြီ။

- ၁၀၂၁ တွင် သီလာကာလ ၃ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၀၂၄ ရှိပြီ။
- ၁၀၂၄ တွင် ပုတ္တဒါဝပွ ၆ လ မင်းပြုသည်။ ၁၀၂၅ ရှိပြီ။
- ၁၀၂၅ တွင် စူဠမောဂ္ဂလာန် အနှစ် ၂၀ မင်းပြုသည်။ ၁၀၄၅ ရှိပြီ။
- ၁၀၄၅ ခုတွင် သားသိရိမေဃ ၁၉ ရက် မင်းပြုသည်။ ၁၀၄၅ ရှိပြီ။
- ၁၀၄၅ ခုတွင် မဟာနာဂ ၃ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၀၄၈ ရှိပြီ။
- ၁၀၄၈ ခုတွင် သိရိမာဇောမိ ၃၄ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၀၈၂ ရှိပြီ။
- ၁၀၈၂ ခုတွင် သိရိမေဃဇောမိ အနှစ် ၂၀ မင်းပြုသည်။ ၁၁၀၂ ရှိပြီ။
- ၁၁၀၂ ခုတွင် သဗ္ဗတိဿ ၆ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၁၀၈ ရှိပြီ။
- ၁၁၀၈ ခုတွင် ဗေဒုလ္လမောဂ္ဂလာန် ၆ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၁၁၄ ရှိပြီ။
- ၁၁၁၄ တွင် ဝိဠာမေဃ ၉နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၁၂၃ ရှိပြီ။
- ၁၁၂၃ ခုတွင် ဇေဋ္ဌတိဿ ၅ လ မင်းပြုသည်။ ၁၁၂၃ ရှိပြီ။
- ၁၁၂၃ ခုတွင် သိရိသဗ္ဗဇောမိ ၁၀ လ မင်းပြုသည်။ ၁၁၂၄ ရှိပြီ။
- ၁၁၂၄ ခုတွင် ဒါဋ္ဌ ၁ နှစ်နှင့် ၂ လ မင်းပြုသည်။ ၁၁၂၅ ရှိပြီ။
- ၁၁၂၅ ခုတွင် ကဿပ ၁ နှစ်မပြည့်တတ် မင်းပြုသည်။ ၁၁၂၆ ရှိပြီ။
- ၁၁၂၆ ခုတွင် ဓမ္မပဘူတိ ၉ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၁၃၅ ရှိပြီ။
- ၁၁၃၅ ခုတွင် စူဠဒါဋ္ဌ ၇ ရက် မင်းပြုသည်။ ၁၁၃၅ ရှိပြီ။
- ၁၁၃၅ ခုတွင် စူဠသိရိသဗ္ဗဇောမိ ၉ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၁၄၄ ရှိပြီ။
- ၁၁၄၄ ခုတွင် ဒန္တဒါဋ္ဌ ၁၆ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၁၆၀ ရှိပြီ။
- ၁၁၆၀ပြည့်တွင် ဒါနဒါပေါ ၃ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၁၆၃ ရှိပြီ။
- ၁၁၆၃ ခုတွင် ဥပတိဿ ၁ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၁၆၄ ရှိပြီ။
- ၁၁၆၄ ခုတွင် သီလာမေဃ ၃၅ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၁၉၉ ရှိပြီ။
- ၁၁၉၉ ခုတွင် ညီတော်အဂ္ဂဇောမိ ၆ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၂၀၅ ရှိပြီ။
- ၁၂၀၅ ခုတွင် ကဿပ ၇ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၂၁၂ ရှိပြီ။
- ၁၂၁၂ ခုတွင် မဟိန္ဒ ၃ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၂၁၅ ရှိပြီ။
- ၁၂၁၅ ခုတွင် သီလာမေဃ အနှစ် ၄၀ မင်းပြုသည်။ ၁၂၅၅ ရှိပြီ။
- ၁၂၅၅ ခုတွင် အဂ္ဂဇောမိ ၆ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၂၆၁ ရှိပြီ။
- ၁၂၆၁ ခုတွင် မဟိန္ဒောလ အနှစ် ၂၀ မင်းပြုသည်။ ၁၂၈၁ ရှိပြီ။
- ၁၂၈၁ ခုတွင် ဥဒယ ၄ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၂၈၅ ရှိပြီ။
- ၁၂၈၅ ခုတွင် ပါနယ ၄ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၂၈၉ ရှိပြီ။
- ၁၂၈၉ ခုတွင် ဓမ္မသီဟ ၄ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၂၉၃ ရှိပြီ။
- ၁၂၉၃ ခုတွင် မေဃ ၄ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၂၉၇ ရှိပြီ။
- ၁၂၉၇ ခုတွင် မေတုပေါသက ၁၁ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၃၀၈ ရှိပြီ။
- ၁၃၀၈ ခုတွင် ဓမ္မိလ ၁၆ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၃၂၄ ရှိပြီ။

မုဆိုးကမ်း

- ၁၃၂၄ ခုတွင် အဂ္ဂဗောဓိ ၃ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၃၂၇ ရှိပြီ။
- ၁၃၂၇ ခုတွင် သားသေန အနှစ် ၂၀ မင်းပြုသည်။ ၁၃၄၇ ရှိပြီ။
- ၁၃၄၇ ခုတွင် တိဿ ၅ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၃၅၂ ရှိပြီ။
- ၁၃၅၂ ခုတွင် ညီဥဒယ ၁၁ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၃၆၃ ရှိပြီ။
- ၁၃၆၃ ခုတွင် ညီကဿပ ၁၇ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၃၈၀ ရှိပြီ။
- ၁၃၈၀ပြည့်တွင် သားကဿပ ၁၀ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၃၉၀ ရှိပြီ။
- ၁၃၉၀ပြည့်တွင် ဝပ္ပ ၁၀ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၄၀၀ ရှိပြီ။
- ၁၄၀၀ပြည့်တွင် ဒပျလ ၇ လ မင်းပြုသည်။ ၁၄၀၁ ရှိပြီ။
- ၁၄၀၁ ခုတွင် ဒပ ၁၂ နှစ် မင်းပြုသည်။ ဤကြားတွင် ၃ နှစ် မင်းလပ်သည်။-ဟူ၏။ ၁၄၁၆ ရှိပြီ။
- ၁၄၁၆ ခုတွင် ပရိယေန ၉ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၄၂၅ ရှိပြီ။
- ၁၄၂၅ ခုတွင် ဥဒယလည်း ပရိယေန မရှိနောက် ၁ နှစ်မှ နန်းတက်သည်။ ၁၈ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၄၄၄ ရှိပြီ။
- ၁၄၄၄ ခုတွင် အရိယ ၃ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၄၄၇ ရှိပြီ။
- ၁၄၄၇ ခုတွင် မဟိန္ဒ ၁၆ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၄၆၃ ရှိပြီ။
- ၁၄၆၃ ခုတွင် မဟိန္ဒမိဖုရားသား သေန ၁၀ နှစ် မင်းပြုသည်။ ၁၄၇၃ ရှိပြီ။ ဤသေနနှင့် ပုဂံပြည်က တောင်သူကြီးနှင့် အပြိုင်ကျသည်။

ဤသို့လျှင် ဒီဝင်၊ မဟာဝင်၊ စူဠဝင်ကျမ်းတို့မှလာသည့် မင်းတို့ကို စုရုံး၍ စီကောက်လိုက်သည်ကား မဟာရာဇဝင်ကြီးတွင်လည်း ခေါ်ဝေါ်ကြောင့် မစုမရုံး မစီမကုံး မကောက်ရသည်နှင့် ပညာရှိတို့လည်း အလွယ်တကူ မှတ်သားရန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ နောက်လည်း ဤအဖြေတွင် ဆိုရဦးမည့်မင်းများလည်း ပါသေးသည်ဖြစ်၍ ယခု အကုန်ထုတ်လိုက်ပေသည်။

၁၀၆

ပုဒ်ရင်း။ ။ ညီဆွေရင်းကို ချစ်ခြင်းရှောင်မကြဉ်သည့် မင်းယဉ်နရသိင်။-ဟူရာ၌။

ဝိတ္ထာတ။ ။ ညီတော် နရပတိစည်သူ၏မိဖုရား ဝေဠုဝတီကို သိမ်းရာတွင် အမှားရောက်သော မင်းယဉ်နရသိင် -ဆိုလိုသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ ပုဂံပြည်တွင် မင်းယဉ်နရသိင် မင်းပြုသောအခါ မြင်စိုင်းဝက်ဝင်အရပ်၌ ပြောလူမျိုး ဝါးတောသို့ဝင်လေရာ၊ ကြီးစွာသောဝါး၏အထဲ၌ အဆင်းအင်္ဂါ လက္ခဏာကြီးငယ်နှင့်ပြည့်စုံသော သံသေဒေဖြစ်သော သတို့သမီးကိုရ၍ အရွယ်သို့ရောက်လျှင်၊ ဦးသစ်သော ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ရှိသည်ဖြစ်၍ မင်းယဉ်နရသိင်အား ဆက်လေ၏။

မင်းကြီးလည်း သတို့သမီးကိုမြင်တော်မူသော် ဘုန်းမဆုံသည်ဖြစ်၍ 'နားဖက်ကျယ်နှင့် ဝမ်းပျက်လိလီ' ဟု မိန့်တော်မူ၍ ညီတော်နရပတိစည်သူကို ပေးလေ၏။

မင်းကြီးမယ်တော် မိဖုရားလည်း သားတော်အငယ် နရပတိစည်သူနှင့် အတူနေတော်မူသည် ဖြစ်၍ သံသေဒေ မိန်းမငယ်ကို မြင်တော်မူလျှင်၊ ပညာဖြင့် ထောက်ရှုတော်မူ၍ နားကို တန်ရုံဖြတ်ပြီးလျှင် ဆက်လေ၏။

နား တန်လေသော် အလွန်လှသောအဆင်းကို ဆောင်သည်ဖြစ်၍ ယောက်ျားတကာတို့မြင်လျှင် တိမ်းညွှန် ကုန်၏။

မယ်တော်မိဖုရားကြီးလည်း မင်းသမီးတကာတို့၏ တတ်ရာသောအတတ်တို့ကို ပဲ့ပြင်သွန်သင်တော်မူ ခပ်သိမ်းသောမိန်းမတို့၏ ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။

သံသေဒေ ပဋိသန္ဓေနေသောသူ ဖြစ်သောကြောင့် အရောင်အဆင်းကား 'မိန်းမ'ဟူသမျှ မတူနိုင်ပေ သည်သာ ဖြစ်၍၊ တစ်ရံရောအခါ မယ်တော်မိဖုရားကြီးသည် ချွေးမတော်အိမ်ရှေ့မိဖုရားကိုခေါ်၍ နန်းတော် ဝင်လေ၏။

မင်းကြီးလည်း ခယ်မတော်အဆင်းကို မြင်လေလျှင် တိမ်းမပ်သောစိတ်ဖြင့် မရပ်မတည်နိုင်၍ ဤသို့ကြံတော်မူ၏။

'ငဆောင်ချမ်း စစ်ထွက်သည်။-ဟူ၍ အိမ်ရှေ့မင်းကို ချီလေစိမ့်မည်။ ထိုသို့ ချီလေသောနောက်မှ ခယ်မတော် ကို နန်းတင်မည်။'ဟု ကြံ၍ အမတ်တစ်ယောက်ကို နှုတ်ထည့်ပြီးသော်၊ 'ငဆောင်ချမ်း စစ်ထွက်သည်။'ဟု လျှောက်လာရ၏။

မင်းကြီးလည်း နရပတိစည်သူကို ခေါ်တော်မူ၍ "ငဆောင်ချမ်းသို့ ချီလေ။"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ညီတော် နရပတိစည်သူလည်း ဉာဏ်ပဋိဘာန် လျင်သောမင်း ဖြစ်၍ မြင်းခံပြည့်ကို မြင်းသူတော်စင်္ကြံ တကွ "အိမ်တော်တွင် အခင်းအရေးထွက်လျှင် လျင်လှစေ။"ဟု မှာတော်မူပြီးမှ အမှူး၊ အမတ်၊ ကလန်၊ သံဃာ စစ်သည်ဗိုလ်ပါအပေါင်းတို့နှင့် ရေအား၊ ကြည်းအား ကြပ်မ၍ ဆန်တော်မူလေ၏။

သစ်ဆိမ့်အရပ်သို့ ရောက်တော် မူလေသော် ငဆောင်ချမ်းမှာ အကြောင်းအရေး မည်သို့မျှ မပေါ်မထွက် သောကြောင့် 'ငါ့နောင်တော် ငါ့ကို အရိုးအမှတ် မပြုချေ။'ဟု အမှတ်ထား၍ အမှူး၊ အမတ်၊ ကလန်၊ သံဃာ အပေါင်းတို့နှင့် ရုံးစုတိုင်ပင်ပြီးသော် သစ္စာချည်း ပေးလေ၏။

အမူးအမတ်တို့လည်း မင်းယဉ်နရသိခံမှာ သားတော်ယောက်ျား မရှိသောကြောင့် ညီတော်နရပတိစည်သူကို နန်းလျာထားသော်မူသည့်အတိုင်း နရပတိစည်သူကို နှလုံးတစ်ချောင်းတည်း ညီကြကုန်၏။

မင်းယဉ်နရသိခံလည်း 'ညီတော် သစ်ဆိမ့်အရပ်သို့ ရောက်လေပြီ။' ဟူ၍ ကြားတော်မူလျှင်၊ ခယ်မတော်ကို ယူ၍ နန်းတင်တော်မူလေ၏။

မြင်းခံငြည့်လည်း နံနက် ခေါင်းလောင်းထိုးက အောင်သာဘက်သို့ကူး၍ မြင်းကိုစီးလျက် သက်သက် ညင်ညင်နှင်လေသည်။ ချင်းတွင်းပရိမ္မသို့ ရောက်သော် မွန်းမတည့်သေး ဟူ၏။ ပရိမ္မက ကူး၍ ဟန်လင်းကြီးကို အဖြောင့်သန်းလျက် သွားရာ ငါးပတ်ချောင်းသို့ ရောက်လျှင် နေဝင်လေ၏။ မိုးချုပ်ပြီဖြစ်သောကြောင့် မြင်းတော် ဖန်းသည်ကို ရေချပြီးလျှင် မြင်းကို မြက်စားစေ၏။ ငြည့်လည်း တောင်တစ်ခုတွင် အိပ်လေ၏။ မြင်းသူတော်စင် လည်း အပန်းဖြေပြီးသော် မိမိသခင်အနံ့ကို ရ၍ ပြင်းစွာဟီလေ၏။

မင်းကြီးလည်း မြင်းတော်အသံကို သိတော်မူသည်ဖြစ်၍ 'ငါ့မြင်း ဟီသံတကား။' ဟု စက်တော်မခေါ် တတ် ရှိလေ၏။

ထိုအခါ 'ငါ့မြင်း ဟီသည်မှန်သော် ထိုအုံးသည် မလွဲပေါက်စေသော။' ဟု မိဋ္ဌာန်တော်မူ၍ အုံးတော်ကို လက်ဖြင့်ခတ်သော် အုံးတော်ပေါက်လေ၏။

ထိုအရပ်ကို ယခုတိုင်အောင် 'မလွဲအုံးပေါက်' ဟူ၍ တွင်၏။ ငြည့်အိပ်သောတောင်ကိုလည်း 'မြင်းလှည့်တောင်' ဟူ၍ ယခုတိုင် အောင်တွင်၏။

မြင်းခံငြည့်လည်း မိုးသောက်ပြီး၍ သွားသော် နံနက် ခေါင်းလောင်းထိုးက ရောက်လေ၍ အကြောင်းမျိုးကို လျှောက်လေ၏။

နရပတိစည်သူမင်းကြီးလည်း အကြောင်းကို စေ့ငစွာ သိတော်မူသည်နှင့် 'ချစ်မြတ်နိုးတော်မူလှသော ဝေဠုဝတီ ရှင်မိဖုရားကို နောင်တော် နန်းတင်လေသည်။' ဟု ကြီးစွာသောအာဇာတစိတ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ မြင်းခံငြည့်အား "နင် ယမန်နေညဉ့် အတီအရပ်တွင် အိပ်သနည်း။" ဟု မေးတော်မူ၏။

ငြည့်လည်း "ငါးပတ်ချောင်းတွင် မြင်းတော် ပန်းလှသောကြောင့် ဖြည့်တင်း၍ အကျွန်ုပ် အိပ်ပေ သည်။" ဟူ၍ နားတော်လျှောက်၏။

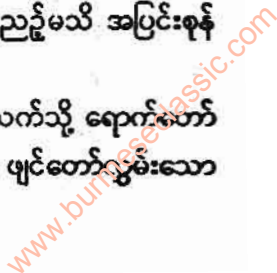
နရပတိစည်သူမင်းကြီးလည်း "နင်သည် ငါနေတော်မူသောအရပ်နှင့် မဝေးမနီးတွင်ပင် အိပ်ရသလော။ ငါတို့ မင်းမည်သည်ကား တစ်နာရီတွင်ကြိသော် များစွာသောအကြိတို့ ပြီးလေရာသည်။" ဟူ၍ မင်းတို့မာန်ဖြင့် ငြည့်ကို ကွပ်မျက်တော်မူ၏။

ထိုအရပ်ကိုလည်း ယခုတိုင်အောင် 'ကွပ်တော်ရာ' ဟု တွင်၏။

မင်းကြီးလည်း "ငါတို့ရန် ရှေ့၌ မရှိပြီ။ နောက်မှာသာ ရှိတော့သည်။" ဟု 'အောင်စွာ' ဟူသောအမတ်ကို ခေါ်တော်မူ၍ "နင် ငါ့အမူတော်ကို သက်စွန့်ထမ်း။ နောင်တော်မေ့လျော့သည်ကို ကြည့်ရှု၍ လုပ်ကြံလေ။ အပြီးသို့ရောက်လျှင် ငါ့မရီးတော် ၃ ပါးတွင် နင်စိတ်ရှိသူနှင့် သူကောင်းပြုမည်။" ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

အောင်စွာငယ်လည်း သူရဲ ၈ ကျိပ်ကို ရွေးယူပြီးသော် လှော်ကားလှေလျှင်နှင့် နေ့၊ ညဉ့်မသိ အပြင်းစွာ သွားလေ၏။

နရပတိစည်သူမင်းကြီးလည်း ရေအား၊ ကြည်းအားကျင်းပလျက် စုန်တော်မူ၍ ကြက်ယက်သို့ ရောက်သော် မူလျှင် တောင်က ဘုရားရှင်၌ "နောင်တော်ကို လုပ်ကြံသည်။ အပြီးသို့ရောက်မည်မှန်သော် ဖျင်တော်လွှမ်းသော

ခဏ၌ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော် လျှော့ခံသည် ဖြစ်စေသော။” ဟု မိဋ္ဌာန်သစ္စာပြု၍ လွှမ်းတော်မူသော်၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်သည် လျှော့ခံတော်မူ၏။

ထိုအကြောင်းကို မြင်တော်မူလျှင် “ငါ အောင်မြင်မည်။” ဟု ရေအား၊ ကြည်းအား ကြပ်မလျက်စုန်တော်မူ၏။ မျက်တော်မူသော ငပြည့်အကောင်လည်း ဖောင်တော်နှင့် မနီးမဝေးသောအရပ်တွင် မျောလျက်ပင် ပါလာ၏။ မင်းကြီးမြင်တော်မူလေသော်၊ “အဘယ်အကောင်နည်း။” ဟု မေးတော်မူ၏။

အမတ်တို့လည်း “မျက်တော်မူလေသော ကျွန်တော် ငပြည့်အကောင်။” ဟု နားတော်လျှောက်ကြ၏။ နရပတိစည်သူမင်းကြီးလည်း “ချင်းအကောင်ကို သည်ကျွန်းဦးတွင် သင်္ဂြိုဟ်၍ သည်အရပ်၌ ခပ်သိမ်းသော သူတို့ ပူဇော်ရာဖြစ်စေ။ နတ်အိမ် ကောင်းမွန်စွာဆောက်၍ ထားစေ။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အမတ်တို့လည်း မင်းကြီး မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်း နတ်အိမ်ဆောက်၍ ထားပေ၏။ ငပြည့်သင်္ဂြိုဟ်သောကျွန်းကို ‘ရွှေပြည့်ရှင်ကျွန်း’ ဟု ယခုတိုင်အောင် တွင်လေ၏။ ထိုအရပ်၌ ရွာသူကြီး တို့လည်း ပူဇော်ရာ ပြုကုန်၏။

နရပတိစည်သူမင်းကြီးစေတော်မူသော ကျွန်တော်အောင်စွာငယ် ရောက်လေသော် အိမ်ဓားပိုက်ကာ သူရဲကြီး ကျိပ်နှင့်တကွ နန်းတော်သို့ ဝင်လေ၏။

မင်းယဉ်နရသိင်္ခီလည်း ရေအိမ်တော်သို့ ဝင်ကြိုက်ဖြစ်၍ ရေအိမ်တိုင်အောင် လိုက်လေ၏။

မင်းကြီးလည်း “အဘယ်သူနည်း။” ဟု မေး၏။

“ကျွန်တော်အောင်စွာငယ် အရှင်ညီတော်က စေတော်မူ၍ လာသည်။” ဟု နားတော်လျှောက်၏။

ဓားသွားဖွေးဖွေး ဝန်းရံသည်ကိုမြင်လျှင် “ငါ့ညီဝယ် ကျီးစောင့်ကြက်နှင့်မျှ ဖြစ်ရပါစေ။ ငါ့ကို မသတ်ပါနှင့်။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အောင်စွာလည်း “အရှင်ညီတော်က ဤသို့ မှာထားတော်မမူ။” ဟူ၍ လျှောက်ပြီးလျှင် ရေအိမ်တော်တွင် ဝင်လုပ်ကြ၍ အနိစ္စ ရောက်တော်မူလေ၏။ ဝတ်တော်မူသော ပတ္တမြားနားတောင်း တစ်ဖက်လည်း ရေအိမ်တော် မြေသို့ ကျလေ၏။

အိမ်နိမ့် ၃၂ နှစ်၊ စည်းစိမ် ၃ နှစ်-သက်တော် ၃၅ နှစ်သော် ထိုမင်းညီတော် နရပတိစည်သူ စေတော်မူ၏။ ဝေဠုဝတီမိဖုရားနှင့် ဘိသိက်ခံတော်မူ၏။

မရီးတော်တို့လည်း “အောင်စွာငယ်ကို ပေးတော်မူမည်။” ဟု ကြားလေသော် မင်းကြီးခြေတော်ကိုဖက်၍ “အရှင်မင်းကြီး။ ငါတို့ ‘မိန်းမ’ မည်သည်ကား လင်တွင် မယားများသည်ကို အလိုရှိဖူးသလော။ ငါတို့ အပြစ်မရှိ။ ငါတို့လည်း ‘မရီးတော်’ မည်ကာ မဟုတ်ပါ။ အရီးတော်ချစ်အုန်းနှင့်အိမ်တော်ပါသည်သမီးချစ် ဖြစ်၍ မြောက်သားတော်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ သနားတော်မမူပါသော်လည်း အိမ်တော်ဝယ် ကျီးစောင့်ကြက်နှင့် ဖြစ်ပါစေလော့။” ဟူ၍ ခခယမ်းယမ်းလျှောက်လေ၏။

မင်းကြီးလည်း အောင်စွာငယ်ကို ခေါ်တော်မူပြီးသော် “ငအောင်စွာငယ်။ နင့်ကို ငါ ဆိုမိပေသည်မှန်။ မရီးတော်တစ်ပါးပါးကို ပေးပချေသော် ဘိုးတော်ဘေးတော်တို့ကို ပြစ်မှားသကဲ့သို့ ရှိအံ့သည်။ နင့်ကို အမျိုးပြစ်သော သူကောင်းသမီးတစ်ပါးပါးနှင့် ငါ သူကောင်းပြုမည်။” ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

အောင်စွာငယ်လည်း ‘ထို့’ ဟူ၍ မင်းကြီးကို ဆိုချေ၏။

နရပတိစည်သူမင်းကြီးလည်း “ငါသို့သောမင်းကို ဝံ့သည်။” ဟူ၍ အောင်စွာငယ်ကို ကွပ်ပြန်လေ၏။

ထိုနောက် “နောင်တော် မင်းယဉ်နရသိခီအထိန်းတော်သား အနန္တသူရိယကို ဖမ်း၍သတ်လေ။” ဟု သူသတ်တို့အား စေ၏။

အနန္တသူရိယလည်း ရဲရင့်တည်ကြည်သောနှလုံး ရှိသည်ဖြစ်၍ သတ်အံ့ဆဲဆဲတွင် စာလင်္ကာ ၄ ပိုဒ်ဆို၍ “မင်းအား ဆက်ပါ။” ဟု အပ်ခဲ့၏။

သူသတ်တို့လည်း သတ်ပြီးမှ မင်းကြီးအား စာကို ဆက်လေ၏။

ထိုစာလင်္ကာ ၄ ပိုဒ်ကား ဤသို့တည်း။

‘သူတည်းတစ်ယောက်၊ ကောင်းဖို့ရောက်မူ၊

သူတစ်ယောက်မှာ၊

ပျက်လျှင်းကာသာ၊ ဓမ္မတာတည့်။

ရွှေအိမ်နန်းနှင့်၊ ကြငှန်းလည်းခံ၊

မတ်ပေါင်းရဲလျက်၊ ပျော်စံရိပ်ငြိမ်၊

စည်းစိမ်မကွာ၊ မင်းချမ်းသာကား၊

သမုဒ္ဒရာ၊ ရေမျက်နှာထက်၊

ခဏတက်သည်၊

ရေပွက်ပမာ၊ တစ်သက်လျာတည့်။

ကြင်နာသနား၊ ငါ့အားမသတ်၊

ယခုလွတ်လည်း၊ မလွတ်ကြမ္မာ၊

လူတကာတို့၊ ခန္ဓာခိုင်ကျည်၊

အတည်မမြဲ၊ ဖောက်လွှဲတတ်သည်၊

မချွတ်စသာ၊ သတ္တဝါတည့်။

ရှိခိုးကော်ရော် ပူဇော်အကျွန်၊

ပန်ခဲ့တုံ၏။

ခိုက်ကြုံဝိပါက်၊ သံသာစက်၌၊

ကြိုက်လတ်တုံမူ၊ တုံမယူလို၊

ကြည်ညိုစိတ်သန်၊ သခင်မွန်ကို၊

အကျွန်စင်စစ်၊

အပြစ်မဲ့ရေး၊ ခွင့်လျှင်ပေး၏။

သွေးသီအနိစ္စာ၊ ဖြစ်မြဲရာတည်း။’

ဤစာ ၄ ပိုဒ်ကို ဖတ်စေ၍ မင်းကြီးကြားတော်မူလျှင် “လွတ်ပေ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သူသတ်တို့သည် “လွန်ခဲ့ပြီ” ဟု လျှောက်လေ၏။

မင်းကြီးလည်း “နင်တို့ မသတ်ခင်က ဤစာကို ဆက်ကောင်းလျက် သတ်ပြီးမှဆက်သည်။” ဟူ၍

သူသတ်တို့ကို မျက်လေပြန်၏။

မင်းကြီးလည်း စာကိုကြားတော်မူသည်ကပင် တအောက်မေ့မေ့ တရွက်မက်မက် နောင်တကြီးစွာ ဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုမှစ၍ အမျက်တော်ကို ချုပ်ရုပ်ဆီးတားတော်မူ၏။

“နောက်နောင် ငါ အမျက်တော်ရှိ၍ ‘သတ်လေ’ဟု အမိန့်တော်ရှိသော်လည်း လေးလေးဆေးဆေးစဉ်းစား၍ စစ်ကြောဘိ။ သေတန်မှ သေစေ။ မသေတန်သသူကို လွှတ်စေ။”ဟူ၍ မင်းဆွေစိုးမျိုးဖြစ်သော မဟာသမန်တို့ကို အမိန့်တော်ရှိ၏။

ဝါးတောမှရသော မိဖုရားကိုလည်း ‘ဝေဠုဝတီ’ဟူ၍ သမုတ်တော်မူ၏။
ဤအခန်းကို ဆိုလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ ပြည်သူတို့၏ အသက်ဦးဆံကိုပိုင်သော ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းတို့သည် မိမိတို့၌ အစိုးရခြင်းအာဏာကို ကိုး၍ ပြည်သူတို့၏ သားငယ်၊ သမီးငယ်၊ သား၊ မယား အစရှိသည်တို့ကို အနိုင်အထက် ဖျက်ဆီးသိမ်းယူသောအမှုကို မပြုအပ်ခြင်း။

မင်းယဉ်နရသိခံသည် မပြစ်မှားအပ်သော ညီတော်၏မယားခယ်မကို မိစ္ဆာစာရ ပြုကျင့်သည်အတွက် စည်းစိမ်၊ အသက် ဆုံးရှုံးရသည်ကို ထောက်၍၊ မင်းမှစ၍ ခပ်သိမ်းကုန်သော သူတော်ကောင်းအမျိုးသားတို့သည်လည်း သူ့သားအိမ်ရာကိုပြစ်မှားသော မိစ္ဆာစာရအမှုအကျင့်ကို အခွင့်သာယောင်ရှိ၍ ပြုကျင့်ခဲ့လျှင် လောက၌ပင် ဒဏ်ကြီး ၁၀ ပါးတွေ့ကြုံသဖြင့်၊ ‘ဘုန်းကြီး၍ သက် မရှည်၊ အသက်ရှည်၍ ဘုန်း မကြီး’ ဖြစ်ရာသည်။ တမလွန်၌လည်း လောဟကုမ္ဘီငရဲ၌ နစ်မွန်းတတ်သော အာပါယိကဘေး၊ နပုန်းပဏ္ဍုန်အဖြစ်သို့ ရောက်တတ်သော လိင်္ဂဟီနဘေး၊ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ဗြိတ္တာအဖြစ်သို့ကျရောက်တတ်သော ဒုဂ္ဂတိဘေး အစရှိသည်တို့ကို ခံရခြင်း။

ရေမြေသနင်းမင်းတို့သည်လည်း နရပတိစည်သူမင်းကဲ့သို့ ရုတ်တရက်အမျက်ထွက်သဖြင့် ကျေးကျွန် အစရှိသည်တို့ကို ရက်ရောကြမ်းကြုတ်စွာသတ်ဖြတ်မှုကို မပြုအပ်ခြင်း။

ငအောင်စွာငယ်သည် မိမိ၏ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော မင်းယဉ်နရသိခံကို ပြစ်မှား၍ မိမိလည်း မကြာမီ ကြီးစွာသောဘေးဒဏ် ရောက်ရသည်ကိုထောက်၍ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သောသူတို့အား မပြစ်မှားအပ်ခြင်း။

အထိန်းတော်သားအနန္တသူရိယကို ‘သတ်စေ’ အမိန့်ကျသောအခါ စာလင်္ကာ ၄ ပိုဒ်ကို စီကုံးရေးသားပေးပါလျက် မဆိုင်းမလင့် ပညာရှိကို အလျင်အမြန်သတ်မိချေသော သူသတ်တို့သည် မိမိတို့လည်း ရှေးနောက်ပင် အသက်ဆုံးရှုံးပျက်စီးရသည်ကို ထောက်၍၊ အကြင်အမှုထမ်းယောက်ျားတို့သည် မိမိတို့အရှင်ကပင် အမျက်ဒေါသအလိုက် ‘သတ်စေ။ စီရင်စေ။’ အမိန့်ရှိငြားသော်လည်း မပြုမစီရင်တည့်ဘဲ ဆိုင်းလင့်အပ်ခြင်း။ အစရှိသည်တို့ကို အမျိုးသားတို့မှစ၍ ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းတို့အား ဆင်ခြင်ရန်ပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၁၀၇

ဖုဒ်ရင်း။ ။ အမြင်မှိန်သည့် အဒိတျာ။-ဟူသည်ကား။

ပိတ္တတ္ထ။ ။ သရေခေတ္တရာတွင် အဒိတျာမင်းကို ဆိုလိုသည်။

ပိတ္တာရ။ ။ ထိုမင်းကား အမူအကျင့် မကောင်း။ မိခင်ကိုလျက် ဖြစ်မှားလို၍ မယ်တော်အိမ်သို့ သွားလေသော်၊ မယ်တော် သရဏဂုံနှင့် ပဉ္စသီကို ဆောက်တည်လင့်၍၊ 'ငါ့သီလသည် စင်ဖြူသည် ဖြစ်မှုကား ငါ့သား လာသောအခါ ငါနေသောကျက်သရေတိုက်သည် ပေါင်းချုပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်စေသော။' ဟူ၍အဓိဋ္ဌာန်လျှင် ကျက်သရေတိုက်သည် ပေါင်းချုပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

သားတော်မင်းကြီးလည်း ရှက်၍ သက်ခွဲရ၏။ ထိုသို့သက်ခွဲလျှင်ပင် ကိုယ်အလုံးယားယံ၍ နန်းတော် အတွင်းဝယ် လေးထောင့်ကန်၌ 'ရေချိုးမည်' ဟုသက်စဉ် မျောက်မွေး တစ်ကိုယ်လုံးပေါက်လျက် ပစ္စုပ္ပန် မျက်မှောက်ထင်ထင် မျောက်ဖြစ်ဘိ၏။ ပြည်သူတို့ အုတ်ခဲ၊ လှင်ကန်တို့ဖြင့်ပစ်ခတ်၍ သေလေ၏။

မယ်တော်လည်း သားတော် မျောက်ဖြစ်လျှင် နန်းတော်မှဆင်း၍လိုက်လေရာ သားတော်ကိုမြင်သော်၊

“အလောင်းချစ်သား။ လာလော့။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအရပ်ကို 'လောင်းသာချောင်း' ဟု ယခုတိုင်အောင် တွင်၏။

ထိုမင်းကား အိမ်နိမ့် ၁၅ နှစ်၊ စည်းစိမ် ၃ နှစ်-သက်တော် ၁၈ နှစ်ရှိသော်-အနိစ္စ ရောက်တော်မူ၏။ ဤမင်းကို ဆိုလိုသည်။

ပုဒ်ရင်း။ ။ မြန်မာကိုမခင် မွန်ကိုမင်သည့် ရှင်သိဒ္ဓတ်။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဍတ။ ။ အင်းဝတွင်မင်းပြုသော ပထမမင်းခေါင်ကြီးညီတော် ရှင်သိဒ္ဓတ်ကို ဆိုလိုသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ ညီတော် ရှင်သိဒ္ဓတ်သည် နောင်တော်ဘုရင်မင်းခေါင်ကိုကား မလေးမခန့် ပြောဆိုပြုကျင့်သည့် မင်းရာဇာ စသောပညာရှိတို့က နည်းနာနာယဖြင့် ဆုံးမပြသသောအရာကိုလည်း မနာမထူ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းသာ ကျင့်လေ့ ရှိသည်။

နောင်တော်ကို ပုန်ကန်ခြားနားသည်။ 'နောင်တော်ထက်ပင် သူစိမ်း ကောင်းအံ့။' ထင်သောကြောင့် မွန်မင်းရာဇာမိရာဇ်ထံ ဝင်၍ ခယမ်းလေသော်၊ အမျိုးမတူဖြစ်ချေ၍ အရေးတစ်ကြိမ်မျှ အတိမ်းအပါးစေ ကွပ်မျက်သဖြင့် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်လေသည်။

၁၀၉

စုဒ္ဓါရင်း။ ။ မှူးမတ်တို့စကားကို နားမနာတတ်သည့် ကျော်စွာကျော်။-ဟူရာ၌။

ပိဏ္ဍတ္တ။ ။ မင်းရဲကျော်စွာကျော်သည် မင်းမာန်ကိုး၍ မှူးမတ်အပေါင်းတို့ တင်လျှောက်သောစကားကို မယူမနာ ကိုယ်အလိုသာ ကျင့်တတ်သည်။ သေရည်သေရက်တို့ကိုလည်း မှီဝဲ သောက်စားသည်။ ထို့ကြောင့် ဒလတွင် ရာဇာဓိရာဇ်နှင့် အရေးပြိုင်သောကာလ ကိုယ်နှင့်တကွ စစ်ကြီးပျက်ဆုံးရချေသည်။- ဟူလိုသည်။

ပုဒ်ရင်း။ ။ ကိုယ်ရေးကို မထောက်မြော် သူချော်သည့်စကားကို ပျား၏အသွင် ဝမ်းထဲထင်သော သူရှင်တကာ ရွတ်ပီ။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ မွန်မင်း သူရှင်တကာရွတ်ပီကို ဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ ထိုမင်း မင်းပြုသောအခါ ဟံသာဝတီတွင် နိမိတ်ပေါ်သည်ကား ကောင်းကင်ကြယ်တို့သည် မိုးရွာသကဲ့သို့ ၂ ရက်တိုင်တိုင်ကျလတ်၍ မြေသို့ရောက်လာ ပျောက်လေသည်။

- ထိုမှတစ်ပါး အစုတ်အကြေတွင် ငါးကြီးတစ်ခုတင်၍ သေလာသည်။ အထု အတောင် ၂၀ ကျော် အလျား အတောင် ၄၀၀ ကျော် ရှိ၏။
- အိမ်ပြုံးတောင် အလိုလိုပြို၏။
- ကုန်းတောင်ပို့တို့သည်လည်း အရာမှ ရွေ့ကုန်၏။
- မြေကြီးတို့လည်း အစိတ်စိတ် ကွဲအက်ကုန်၏။
- ကျီးတစ်ခုသည်လည်း မင်း၏ ဥကသီရာပေလွင်၌ ကျီးအများ အုံညီ၍နေသည်ကို ကျော့၍ရေ ရွှေမော်မော ဘုရားမှာ လွှတ်ရလေသည်။
- ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဇလမနိမိတ်ကျောက်တိုင်လည်း အလိုမဲ့လဲလေ၏။
- မြစ်ရေလည်း ဒီတိုင်အောင် တစ်မြစ်လုံးနောက်၏။
- ၎င်းပြင်လည်း များစွာသောနိမိတ်တို့သည် ထင်ကုန်၏။

မွန်မင်းသူရှင်တကာရွတ်ပီက မင်းတရားရွှေထီးသို့ သံစေ၍ ရောက်လာသည်။ ဗညားလော၊ ဝဠာ ကျန်းတို့ကိုလည်း မင်းရဲသိခံသူ၊ သတိုးဓမ္မရာဇာတို့နှင့် သံဖက်လိုက်သည်။

ရာဇသံတွင် မှာတော်မူသည်ကား-

‘ရာမညတိုင်း ဟံသာဝတီပြည်ကြီးကိုအစိုးရသော မဏိသူရ ပဝရ သုဓမ္မရာဇာ ကြားအပ်သော ဇေယဝဓနတိုင်း ကေတုမတီပြည်ကြီးကို အစိုးရတော်မူသော ညီတော်မင်းတရား။

ရာမညတိုင်းနှင့် ဇေယဝဓနတိုင်းသည် ဘေးလောင်းတော်၊ ဘိုးလောင်းတော်တို့လက်ထက် ရေကိုသားသော်လည်း အခြားမမြင်ကဲ့သို့ မီးမသေရေမနောက်ဖြစ်လေသည်။ ယခုလည်း ရှေးကဲ့သို့ ၂ ပြည်ထောင် ရွှေတစ်ပြားတည်းကဲ့သို့ဖြစ်မှ တိုင်းကားနိုင်ငံ၌နေကုန်သော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့ ချမ်းသာခြင်းသို့ရောက်ကြ၍ ပရိယတ္တိ၊ပဋိပတ္တိသာသနာတော် အစဉ်ရှည်စွာ တည်မည်။’ ဟု ရွှေပေတွင်ရေး၍ မှာတော်မူသည်။

လက်ဆောင်တော်မှာလည်း အထူးထူးသော ထည်မျိုးအုပ်မျိုးတို့ကို ပါးလိုက်သည်။

သံတို့ရောက်လျှင် သင့်တင့်သောအရပ်၌ နေစေပြီးမှ ခေါ်တော်မူ၍ ရာဇသံတွင်ပါသည့်တော်ကို ကြား

မူလျှင် မည်သို့မျှ မိန့်တော်မမူ။ သံတို့ကို ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့် နေစေပြီးမှ အလျင်လွှတ်တော်မူ၍၊ ဝင်းပြင်သို့ ရောက်မှ ဗညားလော၊ ဗညားကျန်းတို့နှင့် ပါသောသံကို ခေါ်တော်မူ၍ “ဦးရီးတော် ဗညားလော၊ ဗညားကျန်းတို့ကို သည်ပန်းကို ပေးပါလေ။” ဟု ရွှေသစ္စာပန်း ၂ ပွင့်ကို ပေးတော်မူလိုက်၏။

သူရှင်တကာရွတ်ပိသံတို့လည်း သံတံသို့ရောက်မှ ဗညားလော၊ ဗညားကျန်းတို့နှင့် ဆုံမိလေ၍ ဗညားလော၊ ဗညားကျန်းတို့က “ဘယ်လို အမိန့်ရှိသနည်း။” မေးသော်၊ “မည်သို့မျှ အမိန့်တော် မရှိ။ ရွှေသစ္စာပန်း ၂ ပွင့်ကိုသာ ဦးရီးတော် ၂ ပါးကို ပေးပါလေ။-ဆို၍ မှာလိုက်သည်။” ဟု ပြော၏။

သူရှင်တကာရွတ်ပိသံတို့လည်း ‘မဟုတ်ရာ’ ဟူ၍ အချင်းချင်း မယုံမကြည်ရှိကြ၏။

သံတို့မသွားခင်လည်း ဗညားလော၊ ဗညားကျန်းတို့ကိုသာ ခေါ်၍ မပြတ်ကျွေးမွေးတော်မူ၏။

သံတို့ ဟံသာဝတီသို့ရောက်၍ ကေတုမတီမှာ အကြောင်းမျိုးကို စေ့စွာလျှောက်လျှင် မွန်မင်းသူရှင်တကာ ရွတ်ပိလည်း အထိန်းအချီတော်ကို မယုံမကြည်ရှိတော်မူ၏။

မင်းတရားရွှေထီးလည်း ဤသို့ ကြံတော်မူ၏။ ကြံဟန်ကား ရွှေပေတွင်စာရေး၍ ဗညားလော၊ ဗညားကျန်းတို့ကို ပို့ရသည့်အဟာန် စီရင်တော်မူ၏။ စာတွင်ပါသည်ကား-

‘ဇေယဝဗနတိုင်း ကေတုမတီပြည်ကြီးကို အစိုးရတော်မူသော တူတော်မင်းတရား ကြားလိုက်သည် ဦးရီးတော် ၂ ပါး။’

ဦးရီးတော်တို့က မှာသည့်စာတွင် ‘အရေးတော်ပြီးလျှင် ဦးရီးတော် ဗညားလောကို ဟံသာဝတီ မြို့ကို စားပါစေ။ ဦးရီးတော် ဗညားကျန်းမှာ မုတ္တမမြို့ကို စားပါရစေ။’ ပါသည့်အတိုင်း အရေးတော်ပြီးလျှင် သူကောင်းပြုမည်။ အမှုတော်ကိုသာ ကြိုးစားအားထုတ်ပါ။’

ဟူ၍ ရေးစေပြီးလျှင်၊ သက္ကလတ်အိတ်တွင် တံဆိပ်လက်ရာနှင့်သွတ်၍ ဝန်တာဝန်ပူတွင် ထည့်သည်။ ထိုအပေါ်တွင်မှ ကတ္တီပါ၊ မော်ရော်၊ မှိုင်းလုံ၊ ရွှေဖျင်အများရစ်၍၊ လူမောက်လူမာ ၂ ယောက်ကို သံအကြီး ခန့်တော်မူ၍ လူ ၃ ကျိပ်ကျော်နှင့် သွားလေစေ၏။

သံတို့ကို မှာတော်မူသည်ကား ‘ဟံသာဝတီကျေးသို့ရောက်လျှင် ဝန်စည် ပို့စေ။ ၂ စခန်း-၃ စခန်းရောက်လျှင် ရွာတစ်ရွာရောက်လျှင် ရွာသားတို့နှင့် အချင်းတများရှိအောင် ချည်နှောင်၍ အပိုင်အနိုင်ပြုကျင့်လေ။ ရွာသားတို့ မခံနိုင်လျှင် လက်ခြေတို့လိမ့်မည်။ ယင်းသို့လက်ခြေတို့မိလျှင် ဝန်ပူဝန်တာကိုပစ်ခဲ့၍ ကိုယ်ကိုသာ အလွတ်ထွက်ပြေးခဲ့။’ ဟု မှာတော်မူလိုက်၏။

သံတို့လည်း မွန်တို့ကျေးစပ်သို့ရောက်လျှင် မှာတော်မူတိုင်း ‘ထမင်း၊ ဟင်း၊ အရက်သေစာ နည်းသည်။’ ဟူ၍၊ ရွာသူကြီးတို့ကို ပြင်းပြစွာချည်နှောင်တုပ်ဆွဲ၍ တောင်းလေ၏။ ရွာသူတို့လည်း မခံနိုင်၍ လက်ထူရာတွင် အထွေးအထွေးသတ်ကြလေ၏။ သံတို့လည်း ပူတာခေါင်ရက်ကိုပစ်ခဲ့၍ အားမတန်သည်နှင့် ပြေးခဲ့သည့်အဟာန် ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ရွာသားတို့လည်း ပစ်ခဲ့သောပူတာခေါင်ရက်တို့ကိုယူ၍ မွန်မင်းသူရှင်တကာရွတ်ပိကို ဆက်လေ၏။

မင်းကြီးလည်း ဆက်လာသည့် ပူတာခေါင်ရက်ကို ကြည့်တော်မူသော် သက္ကလတ်အိတ်တွင် စာတို့တွေ့လေ၏။

ဖတ်စေ၍ စာတွင်ပါသမျှကို ကြားတော်မူလျှင် ပညာတော်ဖြင့် ထောက်ရှုတော်မမူ။ အထက်က ယုံကြည်ရင်း

ရှိတော်မမူသည်နှင့် အထိန်းတော် ဗညားလော၊ အချီတော် ဗညားကျန်းတို့ကို နန်းတွင်းသို့ခေါ်၍ သတ်လေ၏။ ထိုအမတ်ကြီး ၂ ယောက်မရှိလျှင် ဟံသာဝတီ အားလျော့ချေ၏။ သူ့ရှင်တကာရွတ်ပိလည်း ကျောက်မော်မြို့ကို အသစ်လုပ်၍ နေတော်မူ၏။

‘ဗညားလော၊ ဗညားကျန်းတို့ မရှိပြီ။’ ဟူ၍ မင်းတရားရွှေထီး ကြားတော်မူလျှင် မှူးမတ်မတ်တော်တို့ကို ခေါ်၍ တိုင်ပင်တော်မူသည်ကို ယောက်ဖတော် ကျော်ထင်နော်ရထာ လျှောက်သည်။

“ဟံသာဝတီ မွန်ပြည်ဝယ် ရှေးကမဖြစ်ဖူးသောတိတ်နိမိတ် ထင်ရှားစွာဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ဗညားလော၊ ဗညားကျန်းတို့ကို ကွပ်မျက်လေသောကြောင့် ဟံသာဝတီ အားလျော့လေပြီ။ ဘုန်းကြီးသောအရှင် ဆင်တူ မြင်းလုံးအများစီရင်တော်မူ၍ချီလျှင် မွန်မင်း ဟံသာဝတီတွင် ရပ်ခံဝံ့မည်မဟုတ်။ ယင်းသို့ မခံဝံ့လျှင် ဟံသာဝတီ မြို့ကို ဓားမကျိုးလှံမကျိုး ရတော်မူမည်။ ဟံသာဝတီ ၃၂ မြို့ကို ရတော်မူလျှင် မုတ္တမ ၃၂ မြို့၊ ပုသိမ် ၃ မြို့တို့သည် လက်နက်နိုင်ငံတော်ချည်းသာ ဖြစ်ရလိမ့်မည်။” ဟူ၍ နားတော်လျှောက်သည်။

မင်းတရားရွှေထီးလည်း ယောက်ဖတော်ကျော်ထင်နော်ရထာ လျှောက်သည်ကို ကြိုက်တော်မူသောကြောင့် ကေတုမတီက ချီတော်မူ၍ ၃ စခန်းရောက်လျှင်၊ မွန်မင်းသူ့ရှင်တကာရွတ်ပိလည်း ‘ဟံသာဝတီတွင် ခံသော်လည်း မခံနိုင်ရာ။’ အမှတ်ရှိ၍ ဗညားဒလ၊ မင်းရဲကျော်ခေါင်၊ အောက်မြသိ၊ ရဲသင်ရဲ၊ ပိုက်ကမြင်တို့ ၅ တပ် တိုက်ဆင် ၂၀၀၊ မြင်း ၈၀၀၊ စစ်သည်သူရဲ ၈ သောင်းနှင့် ကြည်းကြောင်း ချီရသည်။

မွန်မင်းသူ့ရှင်တကာရွတ်ပိ ရေကြောင်း ရွှေဖောင်တော်စီး၍ အမွန်တယာ၊ သမိန်စည်သူ၊ သမိန်သံကျော်၊ ပိုက်နရဲ၊ ညီကန်အောက်၊ အဲနရဲသည် ၆ တပ်တွင်ပါသည့် ဇလာကပင်၊ လှော်ကား၊ သံလှေ ၇၀၀ ဧက၊ စစ်သည်သူရဲ ၄ သောင်းနှင့် ‘ယောက်ဖတော် ပြည်ဘုရင်နရပတိသို့ ပေါင်းမည်။’ ဟူ၍ ဟံသာဝတီ သရေခေတ္တရာသို့ ဆန်တော်မူသည်။

မင်းတရားရွှေထီးလည်း သူ့ရှင်တကာရွတ်ပိ ‘ပြည်သို့ ဆန်လေပြီ။’ ကြားလျှင် ဟံသာဝတီသို့ အလျင်ချီ မြို့ကို ရတော်မူသည်ကို ဆိုသည်။

၁၁၁

ပုဒ်ရင်း။ ။ ဉာဏ်ရှိအောင် မကြံ။ ကြွေအန်နှင့်ပျော်မြူးသည့် စောလူးမင်းအမူ။-ဟူရာ၌

ဖိတ္တတ္ထ။ ။ စောလူးမင်းအကြောင်းကို နောက်က ပုဒ်မ ၁၀၃ ၌ ဆိုခဲ့ဖူးလေပြီ။

၁၁၂

ပုဒ်ရင်း။ ။ စစ်ကိုင်းကို မကြည်ဖြူ၍ နရသူနှင့် ပင်းယငြိုး။-ဟူရာ၌

ဝိဏ္ဏတ။ ။ စစ်ကိုင်းမြို့ကို အသင်္ခယာစောယွမ်းသမီး စိုးမင်းကိုယ်တော်ကြီးမြောက်သားတော် မင်းပြောက်ကြီး မင်းပြုတော်မူလျှင် ပင်းယမင်း နရသူက 'မင်းရိုး မဟုတ်သသူ။ စစ်ကိုင်းကို ပြုရမည်လော့ ဟု မကြည်ဖြူဖြစ်သည်။-ဟူလိုသည်။

ဝိဏ္ဏာရ။ ။ သက္ကရာဇ် ၇၂၅ ခုတွင် ကိုးသိန်းသခင် သိုဟန်ဘွားညီ သိုချည်ဘွားသို့ 'စစ်ကိုင်းကို တိုက်မေ့ မှုပါ။ ရလျှင် အကာကိုသာယူ၍ အနှစ်ကို ပေးပါ။'ဟူ၍ ပင်းယနရသူက စေလိုက်၏။
သိုချည်ဘွားလည်း အလုံးအရင်း၊ ဆင်၊ မြင်းအများနှင့် ချီလာ၏။

စစ်ကိုင်းမင်းမင်းပြောက်က သတိုးမင်းဖျားကို အလုံးအရင်း၊ ဆင်၊ မြင်းအများနှင့် တကောင်းက ခံ တိုက်စေရာ မတတ်နိုင်။ ပျက်ချေ၍ ဆင် ၁ စီးနှင့်သာ သတိုးမင်းဖျား စစ်ကိုင်းမြို့သို့ ရောက်လာသည်။ ဘထွေးတော်မင်းပြောက်က 'ခံ၍မတိုက်။ တကောင်းမြို့ပျက်ရာသလော။'ဟု သံခြေချင်းခတ်ပြီးလျှင် ကြခတ်ဝရာ ပို့လေ၏။

သတိုးမင်းဖျားလည်း "မင်းကြီး 'ငါ့ကို မခံ။' -ဟူ၍ မိန့်တော်မူသည်။ ငါ့ကိုကား ထားဦး။ မင်းကြီးမြို့ မင်းကြီးခံနိုင်အောင် ခံတော်မူ။"ဟူ၍ ဆို၏။

မင်းပြောက်လည်း မြို့၊ ပြ၊ ကျုံး၊ မြောင်း၊ ကတုတ်၊ ရင်တား ခိုင်ခံ့အောင်စီရင်တော်မူ၍ ရှမ်းတို့ ခံတော်မူ၏။

ရှမ်းတို့လည်း စစ်ကိုင်းသို့ရောက်လျှင် မြို့ ၃ မျက်နှာကိုတပ်တည်၍ လုပ်ကြံသည်။ မင်းပြောက်ထံ ဆင်ချစ်နောင်ရင်းကို ကစော်ဖတ် ယစ်အောင်ကျွေးပြီးသော် တံခါးကိုဖွင့်၍ လွှတ်၏။ ဆင်ချစ်နောင်ရင်းထံ ရှမ်းတို့က ထိုးပစ်လျှင်၊ တံခါးကိုဝှေ့ဖောက်၍ မြို့တွင်းသို့ ပြန်ဝင်ပြီးလျှင် အိမ်ရာကျောင်းကန်များကို ဝှေ့ထောင် ပြည်သူတို့လည်း 'မြို့တွင်းကား ဆင်။ မြို့ပြင်ကား ရှမ်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။'ဟူ၍ ဆို၏။

မင်းပြောက်လည်း "သိုချည်ဘွား အလုံးအရင်း၊ ဆင်၊ မြင်း များလှသည်။ ခံသော်လည်း မခံနိုင်ရာ ဟု ဖောင်ပန်းလှေတက်စီး၍ တစ်မြို့လုံး ကြခတ်ဝရာသို့ စုန်လေ၏။ အချို့သောသူတို့လည်း ပင်းယသို့ အိုစား စီး၍ ကူးကြလေ၏။

သိုချည်ဘွားလည်း "ပင်းယနရသူက ချီးပင့်လာသောကြောင့် စစ်ကိုင်းကို လုပ်ကြံလာသည်။ နရသူက မကူမညီလာ။ စစ်ကိုင်းကိုထိုးသည်လည်း လူအို ၂ ယောက်အပ မရဖြစ်သည်။ ပင်းယသည် ဆင်ဖြူ ၃ လည်း ရှိသည်။ ပင်းယသို့ကူး၍ တိုက်ရစေတော့။"ဟု တပယ်ထောက်ရစ်ကကူးပြီးလျှင် ပင်းယကို တိုက်မေ့ နရသူလည်း "သိုချည်ဘွားသည် ငါက ချီပင့်၍ စစ်ကိုင်းကိုလုပ်ကြံလာသည်။ ငါတို့မှာ အခင်အမိ ဟု အလျှော့အမေ့နေချေသဖြင့် သိုချည်ဘွား ပင်းယကို ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့လုပ်ကြံ၍ရလျှင်၊ ဆင်ဖြူ ၃ စီးနှင့်

နရသူကိုယူ၍ ပြန်လေ၏။

နရသူကို ရှမ်းတို့ယူသွားရာ မောသို့ပါသည်ကိုစွဲ၍ 'နရသူ မောပါ'ဟူ၍ တွင်လေ၏။ ။
ဤစကားကို ဆိုလိုသည်။

စုဒ္ဓါရင်း။ ။ မိုးပျံသည့်ဆင်ဖြူ ရသည်ဟူသော်လည်း ထောက်ကူဝေဖန်ဉာဏ်ပါးသဖြင့် ဆင်နှင့်ဝေး၍ ဂုဏ်သေးသည့် ဒုမ္မေဓာ။ ရတနာဆင်ပျံကို အလွန်မြတ်နိုး၍ တန်ခိုးတေဇ ကျွန်းလုံးရသော ဗာရာဏရာဇာ။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ ဉာဏ်အမြော်အမြင်နည်းသော မင်းမိုက်သည် ကောင်းကင်ပျံခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော ရတနာ ဆင်ဖြူတော်ကို ရပါသော်လည်း မိမိ ဉာဏ်ပညာအဆင်အခြင်မရှိသည့်အလျောက် ဆင်မင်းကို အပြစ်ရှာသဖြင့် ဆင်မင်း ကောင်းကင်ဖြင့်ပျံသွားသော် မိမိအား စီးပွားဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးသည်။ ၎င်းဆင်မင်းသည် ကောင်းကင်ဖြင့်ပျံသွား၍ ဗာရာဏသီသို့ရောက်လျှင်၊ မင်းလည်း ဆင်မင်းကို အလွန် ချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့် ဘုန်းတန်ခိုးတက်၍ ကျွန်းအလုံးကိုအစိုးရသောမင်း ဖြစ်သည်။-ဟုဆိုရသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ လွန်လေပြီးသောအခါ မဂဓတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် တစ်ယောက်သောမင်းသည် မင်းပြုသည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကိုယ်လုံးဖြူသောဆင်ဖြူ ဖြစ်တော်မူ၏။ မဟာသီလဝဆင်မင်းကဲ့သို့ ချီးမွမ်းအပ်သောအဆင်း ရှိတော်မူ၏။ တင့်တယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဖွေးဖွေးဖြူသော သာဓွာငွေစင်ကျောနှင့် တူ၏။ မျက်လုံးသည် ပတ္တမြားရွဲလုံးနှင့် တူ၏။ ၅ ပါးသောကြည်လင်ခြင်း ရှိ၏။ ခံတွင်းသည် ကမ္မလာနီနှင့် တူ၏။ နှာမောင်းသည် ရွှေပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့်တန်ဆာဆင်သော ငွေဖန်းဆိုင်းနှင့် တူ၏။ ခြေတော်၊ လက်တော် တို့သည်ကား ချိပ်ရည်ဖြင့်အပြေအပြစ်ပြုသကဲ့သို့ တင့်တယ်၏။ ဘုရားလောင်းဆင်မင်းကို လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ ထိုမင်းသည် မင်္ဂလာစီးတော်ဆင်ပြု၏။

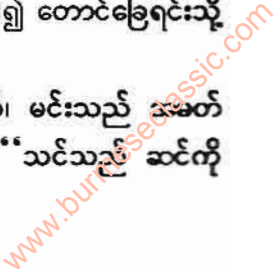
ပွဲသဘင်နေ့၌ အလုံးစုံသောမြို့ကို နတ်ပြည်ကဲ့သို့ တန်ဆာဆင်၍ အလုံးစုံ တန်ဆာဆင်သော မင်္ဂလာ ဆင်မင်းကိုစီး၍ များစွာသော မင်း၏အာနုဘော်ဖြင့် မြို့ကို လက်ယာရစ်လှည့်လည်သည်ကို ပြု၏။

လူအများလည်း ထိုထိုသောအရပ်၌ မင်္ဂလာဆင်၏တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် မြတ်သောအဖြစ်သို့ရောက်သော ကိုယ်ကို မြင်၍ ‘ဆင်သည် အလွန်တင့်တယ်စွ။ စံပယ်ခြင်းလည်း အံ့ဖွယ်ရှိစွ။ လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံခြင်းသည် အံ့ဖွယ်ရှိစွ။ ဤသို့သဘောရှိသော ကိုယ်လုံးဖြူသောဆင်မြတ်သည် စကြာဝတေးမင်းအား သင့်မြတ်ပေ၏။’ ဟု မင်္ဂလာဆင်ကိုသာ ချီးမွမ်းကြကုန်၏။

မင်းသည် ဆင်၏ကျေးဇူးကိုသာကြား၍ သည်းခံခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရကား၊ ဆင်မင်း၌ ငြူစုခြင်းကို ဖြစ်စေလျက် ‘ယခုပင်လျှင် တောင်မှကျစေ၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေအံ့။’ ဟုကြံ၍၊ ဆင်ထိန်းကို ခေါ်၍ “သင်သည် ဆင်ကို ကောင်းစွာသင်ပါ၏လော။” ဟု မေးလျှင်၊ ‘သင်ကြောင်း’ ကို တင်၍၊ “ကောင်းစွာသင်သည် ရှိသော် ဝေပုလ္လတောင်သို့တက်စေခြင်းငှာ တတ်နိုင်လတ္တံ့လော။” ဟုဆိုလျှင် “အရှင်မင်းကြီး။ တတ်နိုင်ပါ လတ္တံ့။” ဟု လျှောက်၏။

“ထိုသို့တပြီးကား လာလှည့်။” ဟုဆို၍၊ မိမိသည် ဆင်မှသက်၍၊ ဆင်ထိန်းကို တင်၍ တောင်ခြေရင်းသို့ သွား၏။

ဆင်ထိန်းသည် ကျောက်ကုန်း၌နေ၍ ဝေပုလ္လတောင်သို့ ဆင်မင်းတက်သည်ရှိသော်၊ မင်းသည် အဖတ် အပေါင်းခြံရံလျက် တောင်ထက်သို့တက်၍ ဆင်ကို ကမ်းပါးပြတ်သို့ ရှေးရှုပြုစေလျက် “သင်သည် ဆင်ကို

ကောင်းစွာသင်ပြီးလော။”-ဟုဆို၍ “ဆင်ကို ခြေ ၃ ချောင်းဖြင့် ရပ်စေလော့။”ဟု ဆို၏။

ဆင်ထိန်းလည်း ဆင်ကုန်း၌နေလျက် “၃ ချောင်းသောခြေတို့ဖြင့် ရပ်လော့။”ဟု ဆင်မင်းအား အမှတ်ထို ပေး၏။ ဘုရားလောင်းလည်း ၃ ချောင်းသောခြေတို့ဖြင့် ရပ်၏။

တစ်ဖန် “၂ ချောင်းသောခြေတို့ဖြင့် ရပ်စေလော့။”ဟု ဆိုလျှင် ဆင်မင်းလည်း ၂ ချောင်းသော နောက်ခြေ တို့ကိုချီ၍ ရှေ့ခြေ ၂ ချောင်းတို့ဖြင့် ရပ်၏။

“နောက်ခြေ ၂ချောင်းတို့ဖြင့်သာ ရပ်စေလော့။”ဟုဆိုလျှင် ရှေ့ခြေ ၂ ချောင်းကိုချီ၍ နောက်ခြေ ၂ချောင်း တို့ဖြင့် ရပ်၏။

“ခြေတစ်ချောင်းတည်းခြင်သာ ရပ်စေလော့။”ဟု ဆိုပြန်လျှင် ၃ ချောင်းသောခြေတို့ကို ချီ၍ ခြေတစ်ချောင်း တည်းဖြင့်သာ ထောက်၍ရပ်၏။

မင်းကြီးလည်း ဆင်၏ မကျသောအဖြစ်ကိုသိသဖြင့် တစ်ဖန်

“အချင်းဆင်ထိန်း။ သင်အပ်ပြီးသောဆင်ကို ဤဝေပုလ္လတောင်ထိပ်ဝယ် ခြေမထောက်ဘဲ ကောင်းကင်၌ ရပ်စေလော့။”ဟုဆို၏။

ထိုအခါ ဆင်ထိန်းလည်း ‘အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌ ဤဆင်နှင့်တူသော ကောင်းစွာသင်အပ်သော ဆင် မည်သည်မရှိ။ ထိုသို့လျက် မချွတ်လျှင် ဤမင်းယုတ်သည် အပြစ်မဲ့သောဆင်မြတ်ကို ကမ်းပါးပြတ်၌ချစ် သတ်လိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့။’ဟုကြံ၍ ဆင်ထိန်းသည် ဆင်၏နားရင်း၌ တိုင်ပင်၏။

“ချစ်သားဆင်မင်း။ ဤမင်းယုတ်သည် သင့်ကို ကမ်းပါး၌ကျ၍ သေစေလို၏။ သင်သည် ဤမင်းအား မလျော်။ အကယ်၍ သင့်အား ကောင်းကင်ဖြင့်သွားခြင်းငှာ အစွမ်းရှိအံ့။ ငါ့ကိုယူ၍၊ ကောင်းကင်သို့ပျံတက်၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွားပါလော့။”ဟု ဆို၏။

‘ကောင်းမှုတည်း’ ဟူသောတန်ခိုးဖြင့် ပြည့်စုံသောဆင်ဖြူသည် ထိုခဏ၌လျှင် ကောင်းကင်၌ တည်၏။

ဆင်ထိန်းသည် “မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤဆင်သည် ‘ကောင်းမှုတည်း’ ဟူသောတန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံ၏။ အရှင်မင်းကြီးနှင့်တူသော ဘုန်းပညာနည်းသောမင်းအား မလျော်။ ပညာရှိသော၊ ဘုန်းလက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသော မင်းအားသာ လျော်၏။ မင်းကြီးနှင့်တူသော ပညာနည်းသောမင်းတို့သည်ကား ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်ကို ရလယ် သော်လည်း ဂုဏ်ကိုမသိ၍ ထိုယာဉ်ကို လည်းကောင်း၊ ကြွင်းသောစည်းစိမ်ချမ်းသာကို လည်းကောင်း ဖျက်ကုန် သည်သာတည်း။”ဟု ဆို၍ ဆင်ကျောက်ကုန်း၌ နေလျက်။

‘သယံ လဒ္ဓါန ဒုမ္မေဓော၊ အနတ္တံ စရတိ အတ္တဇော။ အတ္တဇောစ ပရေသဉ္စ၊ ဟိံသာယ ပဋိပဇ္ဇတိ။’

ဟူသောဂါထာဖြင့် ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား-

“အရှင်မင်းကြီး။ ‘ဒုမ္မေဓ’ မည်သောသူမိုက်သည် စည်းစိမ်အခြံအရံကို ရသည်ရှိသော် မိမိ၏အစီးအပွားထို မကျင့်။ သူမိုက်သည် ကိုယ်ကိုလည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကိုလည်းကောင်း ညှဉ်းဆဲခြင်းငှာ ကျင့်တတ်၏။”

ဤဂါထာဖြင့် မင်းကြီးအား တရားဟောခဲ့၍၊ “ယခု ရှင်မင်းကြီးသည် တည်ရစ်လော့။”ဟု ဆိုပြီးလျှင် ကောင်းကင်၌ပျံသဖြင့် ဗာရာဏသီသို့သွား၍ မင်းရင်ပြင်ဖြစ်သောကောင်းကင်၌ တည်ရပ်၏။

အလုံးစုံသောပြည်သည် ချောက်ချား၍၊ “ငါတို့မင်းအား ဆင်ဖြူရတနာမြတ်သည် ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍

မင်းရင်ပြင်၌ တည်၏။” ဟု တစ်ပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်၍ မင်းအား လျှောက်ကုန်၏။

မင်းလည်း “ငါ့အား သုံးဆောင်စီမံသောငှာ လာရောက်သည် အကယ်၍ဖြစ်အံ့။ မြေ၌ တည်လော့။” ဟုဆို၏။

ဆင်မင်းလည်း မြေ၌ တည်၏။ ဆင်ထိန်းသည် ဆင်မှသက်၍ ရှိခိုး၏။

မင်းကြီးလည်း “အဘယ်အရပ်က လာသနည်း။” ဟုမေး၍ အလုံးစုံသောအကြောင်းကို လျှောက်၏။

မင်းကြီးလည်း ဆင်မင်းကို မင်္ဂလာဆင်အရာ၌ ထားပြီးလျှင် အလုံးစုံသောပြည်ကို ၃ စုပြု၍ တစ်စုကို ဆင်မင်းအား၊ တစ်စုကို ဆင်ထိန်းအား ပေး၏။ တစ်စုကို မင်းကြီး ယူ၏။

ဆင်ဖြူ လာသောအခါမှစ၍ ဗာရာဏသီမင်းအား အလုံးစုံသောဓမ္မုဒိပ်ကျွန်း၌ ဧကရာဇ်မင်းအဖြစ်သည် လက်သို့ရောက်သည်သာ ဖြစ်၏။ ဓမ္မုဒိပ်ကျွန်း၌ ‘အဂ္ဂရာဇာ’ မည်သော ဧကရာဇ် ဖြစ်၍၊ အလှူ စသောကောင်းမှု တို့ကိုပြု၍ ကံအားလျော်စွာဖြစ်၏။

ဒုမ္မေဓာမင်းသည် ဒေဝဒတ်။ ဗာရာဏသီမင်းသည် သာရိပုတြာ။ ဆင်ထိန်းသည် အာနန္ဒာ။ ဆင်ဖြူသည် ဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏။ ။

ဤ ဒုမ္မေဓာတ်ကို ရည်၍ဆိုသည်။

ပုဒ်ရင်း။ ။ သုရာကိုပျော်ပါး၍ သားတော်ကိုသတ်လျက် ချက်၍စားသည့် မင်းတမည်။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် သုရာကို သောက်စားမူးယစ်လျှင် မိမိရင်သွေးစစ်သားတော်ကို မဖြေ ချက်ပြုတ်၍စားသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ ရှေးသရောအခါ ရှင်သာရိပုတြာအလောင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းပြု၏။ ထိုမင်းအား သုရာနှင့် ကင်းခြင်းငှာလည်း မတတ်နိုင်။ အမဲမပါဘဲလည်း ထမင်းမစားနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဥပုသ်နေ့ စားတော်တို့ကို ရှေးနေ့ကပင် ပြည့်စုံအောင်ရှာဖွေထားရ၏။

တစ်ရံရောအခါ သားငါးမသတ်သောဥပုသ်နေ့ဖို့ ထားသောအမဲကို မင်းအိမ်၌မွေးထားသောခွေးတို့ စားခဲ့သောကြောင့် အမဲမရှိသဖြင့် စားတော်ကိုမကပ်ဝံ့၍ မိဖုရားအား ထိုအကြောင်းကို ကြား၏။

မိဖုရားလည်း “ငါ့သားကို မင်းကြီး ချစ်လှသောကြောင့် တန်ဆာဆင်၍ မင်းကြီးထံသို့ ပို့အံ့။ သားကိုမြင်လျှင် နမ်းရှုပ်ကျီစယ်၍နေစဉ် စားတော် ကပ်လာလှည့်။” ဟုဆို၍ ထိုအတိုင်း ကပ်သည်ရှိသော် မင်းလည်း သေယစ်သဖြင့် အမဲကို မမြင်လျှင် “အမဲ ဘယ်မှာနည်း။” မေး၍ “ဥပုသ်နေ့ဖြစ်သောကြောင့် အမဲမရကြောင်း။” ကိုဆိုလျှင် “ငါ့သို့သောမင်းအား အမဲမရရှိသည် ဖြစ်ရအံ့လော။” ဟု ချစ်လှစွာသောသားတော်ကို လည်၌ညှစ်သတ်၍ စားတော်သည်ရှေ့သို့ ပစ်လိုက်ပြီးသော်၊ “ဤအသားနှင့် ယခုပင် အမဲပြည့်စုံအောင်ပြု၍ ယူခဲ့။” ဟု ဆို၍ ထိုအတိုင်းချက်၍ ဆက်ရ၏။

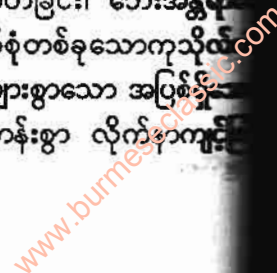
မင်းလည်း သားတော်၏အသားနှင့် ထမင်းစား၏။

လူအပေါင်းလည်း မင်းကြီးသေယစ်သဖြင့် ကြောက်ကြ၍ တစ်ယောက်သောသူမျှ ဆိုခြင်း၊ ငိုမြည်တော် ခြင်းငှာ မဝံ့ကုန်။

မင်းကြီး အိပ်ပျော်သည်နှင့် သေယစ်ခြင်းပြယ်သဖြင့် မိုးသောက်လျှင် “ငါ့သားကို ယူခဲ့။” ဆိုမှ မိဖုရားသည် ခြေရင်း၌လူးလဲ၍ ငိုသည်ကို “အဘယ့်ကြောင့်နည်း။” ဟု မေး၍ အလုံးစုံသောအကြောင်းကို ကြားလျှင် သား၌ ကြီးစွာသောပုပန်ခြင်းဖြင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်၊ “ငါ၏ပုပန်သောကဖြစ်ရခြင်း ဆင်းရဲသည် သေသောကြောင့် ဖြစ်၏။” ဟု သေသောက်ခြင်း၌ ကြီးစွာသောအပြစ်ကို မြင်သဖြင့် “ယနေ့မှစ၍ အရဟတ္တဖိုလ်တို့ မရသေးသမျှ ကြီးစွာသောပျက်စီးခြင်းကို ပြုတတ်သောသေကို သောက်ရသည်ကိုယ် မဖြစ်လို။” ဟု ခိဋ္ဌာန်လျှင် သေသောက်ခြင်းဖြတ်သော ဗာရာဏသီမင်းကို ဆိုလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ရေမြေသနင်း မင်းမှစ၍ အကြင် ကုလပုတ္တ အမျိုးကောင်းသားတို့သည် လူတို့အား ပျက်စီးတတ်သော ဤ သုရာတည်း ဟူသောယစ်မျိုးကို သောက်စားယစ်ဝသဖြင့် မိမိရင်မှဖြစ်သောသားအသားကိုလျက် ချက်၍စားသော မင်း၏ပုံစံကို နှလုံးထား၍ သုရာသောက်ခြင်းကို ဝေးစွာ ကြဉ်ရှောင်အပ်လှသည်။

ဤ သုရာ မည်သည်ကား သောက်စားမိလျှင် အရှက်အကြောက်လူန္ဒြေကို မစောင့်ခြင်း၊ မပြစ်မှားအပ်သောသူကို ပြစ်မှားမိခြင်း၊ ဥစ္စာပစ္စည်း ပြုန်းတီးပျက်စီးတတ်ခြင်း၊ ငြင်းခုံခိုက်ရန် ဖြစ်တတ်ခြင်း၊ ဘေးအန္တရာယ်များခြင်း၊ ရောဂါများခြင်း၊ တမလွန်ဘဝ၌ အပါယ်ငရဲသို့ ရောက်တတ်ခြင်း၊ တစ်စုံတစ်ခုသောကုသိုလ်တော်ထောက်မ၍ လူပြည်သို့ ရောက်ပြန်လျှင်လည်း လူရူးအဖြစ်၌ ဖြစ်တတ်ခြင်း။ ယင်းသို့ များစွာသော အပြစ်နှင့် ဤ သုရာသောက်ကြူးခြင်းအမှုကို မပြုမကျင့်ဘဲ သူတော်ကောင်းလမ်းသို့ ဖြောင့်တန်းစွာ လိုက်နာကျင့်သော အပ်လှပေသည်။-ဟုပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၁၁၅

မှန်ရင်း။ ။ လောဘစည်၍ ပြည်နှင့်ထီးနန်း အခန်းခန်းကို တစ်ကွန်းစားတန် ဆန်တစ်ခွက်မျိုး အဖိုးဖြတ်ခံရ။
-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ အဂတိ ၄ ပါးလိုက်စား လောဘစည်ပင်လှသဖြင့် မတိုင်းမဆ ရဋ္ဌတိုင်းခန်း ပြည်ထီးနန်းကို
၁ ကွန်းစားဆန်နှင့် အဆမတန် အဖိုးပြတ်သော လာဠုဒါယီအလောင်း ရာဖြတ်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးမင်းပြုသောအခါ ဘုရားလောင်းသည်
တည်သူကြီးအမတ် ဖြစ်တော်မူ၍ ဆင်၊ မြင်း၊ ပတ္တမြား၊ ရွှေ၊ ငွေ အစရှိသည်တို့ကို အဖိုး
ဖြတ်၍ ဥစ္စာရှင်တို့၏ ဘဏ္ဍာနှင့် လျော်စွာ အဖိုးကို ပေးစေ၏။

မင်းကြီးသည်ကား အလိုကြီးသောအားဖြင့် ဤသို့ကြံ၏။

‘အမတ် တည်သူကြီးကို အဖိုးဖြတ်စေသည်ရှိသော် မကြာမြင့်မီလျှင် ငါ၏အိမ်၌ ဥစ္စာကုန်ခြင်းသို့ ရောက်
လတ္တံ့။ တစ်ပါးသောသူကို တည်သူကြီး ပြုစေအံ့။’ဟု ကြံ၍ လေသာနန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီးလျှင် မင်းရင်ပြင်၌
ကြည့်လတ်သော်၊ တစ်ယောက်သောခရီးသွား၌ လျှပ်ပေါ်မိုက်မဲသောလက္ခဏာ ရှိသည်ကိုမြင်သည်နှင့် ဤသူကို
‘‘တည်သူကြီးအရာကို ပြုခြင်းငှာ တတ်နိုင်လတ္တံ့လော။’’ဟု ဆို၏။

‘‘အရှင်မင်းကြီး။ တတ်နိုင်ပါအံ့။’’ဟု ဝန်ခံ၏။

မင်းသည်လည်း မိမိဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ သူမိုက်ကို တည်သူကြီးအရာ၌ ထား၏။

ထိုအခါမှစ၍ တည်သူကြီး မိုက်သည် ဆင်၊ မြင်း အစရှိသည်တို့ကို အဖိုးဖြတ်စေသည်ရှိသော် အဖိုးကို
တန်ရာက ယုတ်စေလျက် မင်းလိုလိုက်၍သာ ဖြတ်ဆို၏။ သူမိုက်ကား တည်သူကြီးရာ၌ တည်သောကြောင့်
အကြင်စကားကို ထိုသူမိုက် ဆို၏။ ဆိုတိုင်းသာလျှင် အဖိုးဖြတ်၏။

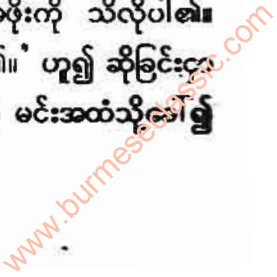
ထိုအခါ ဥတ္တရာပထမှ တစ်ယောက်သောမြင်းကုန်သည်ကြီးသည် ၅၀၀ သောမြင်းတို့ကို ဆောင်ခဲ့၏။
မင်းလည်း ထိုသူမိုက်ကိုခေါ်၍ မြင်းတို့ကို အဖိုးထားစေ၏။

သူမိုက်လည်း ၅၀၀ သောမြင်းတို့ကို ‘‘ဆန် ၁ ကွန်းစား တန်၏။’’ဟု အဖိုးထား၏။

မင်းလည်း ‘‘မြင်းကုန်သည်အား ၁ ကွန်းစားသောဆန်ကို ပေးလော့။’’ဟုဆို၍ မြင်းတို့ကို မြင်းတင်း
ကုပ်သို့ သွင်းစေ၏။

မြင်းကုန်သည်လည်း ရှေးတည်သူကြီးဟောင်းထံသို့ သွားပြီးလျှင် အကြောင်းမျိုးကိုကြား၍ ‘‘ယခု အဘယ်သို့
ပြုအပ်သနည်း။’’ဟု မေး၏။

ဘုရားလောင်းလည်း ‘‘ထိုသူမိုက်အား တံစိုးပေး၍ ဤသို့ မေးလေကုန်။ ‘အကျွန်ုပ်တို့မြင်းကို
ဆန်တစ်ကွန်းစားထိုက်သည်။-ဟု သိရပါပြီ။ အရှင်ကိုအမှီပြု၍ ဆန်တစ်ကွန်းစား၏ အဖိုးကို သိလိုပါ၏။
အကျွန်ုပ်တို့အား မင်းအထံ၌ တည်၍ ‘ထိုတစ်ကွန်းစားသောဆန်သည် ဤမျှလောက် ထိုက်၏။’ ဟူ၍ ဆိုခြင်းငှာ
စွမ်းနိုင်ပါလတ္တံ့လော။’ဟု မေးလေကုန်။ အကယ်၍ ‘ငါ တတ်နိုင်၏။’ဟု ဆိုအံ့။ ထိုသူကို မင်းအထံသို့ခေါ်၍
သွားကြလေကုန်။ ငါသည်လည်း ထို ဆိုရာအရပ်သို့ လာအံ့။’’ဟု ဆိုလိုက်၏။

မြင်းကုန်သည်လည်း “ကောင်းပြီ” ဟုဝန်ခံ၍၊ ဘုရားလောင်းစကားအတိုင်း ပွဲဖြတ်တည်သူကြီးအား တံစိုးပေး၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားလေ၏။

ပွဲဖြတ်သူမိုက်သည် တံစိုးကိုရလေ၍ “ဆန် ၁ ကွန်းစားကို အဖိုးဖြတ်ခြင်းမှာ စွမ်းနိုင်၏။” ဟု ဝန်ခံ၏။ “ထိုသို့တပြီးကား မင်းအိမ်သို့ သွားကြပါကုန်အံ့။” ဟုခေါ်၍ သွားကြလေ၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးသော များစွာသောအမတ်တို့သည် လည်းကောင်း မင်း၏ အထံတော်သို့ သွားကြလေကုန်၏။

မြင်းကုန်သည်က မင်းကို ရှိခိုး၍ “အရှင်မင်းကြီး။ ၅၀၀ ကုန်သောမြင်းတို့၏ ဆန် ၁ ကွန်းစားထိုက်သော အဖြစ်ကို သိရပါကုန်ပြီ။ ထိုဆန် ၁ ကွန်းစားသည်ကား အဘယ်မျှထိုက်သည်ကို မေးတော်မူပါ။” ဟု လျှောက်၏။

မင်းလည်း ထိုအကြောင်းကို မသိသည်ဖြစ်၍ “အချင်း ပွဲဖြတ်အမတ်။ မြင်း ၅၀၀ တို့သည် အဖိုးအဘယ်မျှ ထိုက်သနည်း။” ဟု မေး၏။

“အရှင်မင်းကြီး။ ဆန် ၁ ကွန်းစား ထိုက်သည်။” ဟု ဆို၏။

မင်းလည်း ထပ်၍ “အချင်းပွဲဖြတ်။ မြင်းကို ‘ဆန် ၁ ကွန်းစား ထိုက်သည်။’ ဟူ၍ ဆိုပြီ။ ထို ၁ ကွန်းစားသော ဆန်သည် ဘယ်မျှထိုက်သနည်း။” မေးပြန်၏။

အမတ်မိုက်လည်း “ဆန် ၁ ကွန်းစားသည် မြို့တွင်း၊ မြို့ပြင်နှင့်တကွ ဗရာဏသီပြည်လုံးထိုက်သည်။” ဟု ဆို၏။

“အမတ်မိုက်သည် ရှေးအခါ မင်းလိုလိုက်၍ မြင်းတို့အား ၁ ကွန်းစားသောဆန် ထိုက်သည်။-ဟုဆို၏။ တစ်ဖန် ကုန်သည်တို့လက်မှ တံစိုးကိုရသောကြောင့် ထို ၁ ကွန်းစားသောဆန်အား ပြည်တွင်းပြည်ပနှင့်တကွသော ဗရာဏသီပြည်အလုံး ထိုက်သည်။-ဟု ဆိုပြန်၏။ ထိုအခါ ဗရာဏသီပြည်တွင် မြို့တံတိုင်းရံအပ်သည်ကား ၁၂ ယူဇနာ ရှိ၏။ ဤသည်ကား အတွင်း မည်၏။ အပတ်တိုင်းနိုင်ငံသည်ကား ယူဇနာ ၃၀၀ ရှိ၏။ ထိုအမတ်မိုက်သည် ကြီးစွာသော အတွင်းအပနှင့်တကွသော ဗရာဏသီပြည်ကိုပင် ဆန် ၁ ကွန်းစားဖြင့် အဖိုးဖြတ်ခြင်းကိုပြု၏။”

ထိုစကားကို ကြားကုန်၍၊ အမတ်တို့သည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်သွမ်းသွေးကြကုန်လျက်၊

“ငါတို့ သည်ကား ရှေးအခါ မြေကြီးတို့သည်လည်းကောင်း၊ မင်း၏အဖြစ်သည်လည်းကောင်း ‘အဖိုးအနု’ ဟူ၍ မှတ်ကြကုန်၏။ ဤ ကြီးစွာသော မင်းနှင့်တကွသော ဗရာဏသီပြည်သည် ဆန် ၁ ကွန်းစားမျှသာထိုက်ဘိ၏။ ဪ-အံ့ဖွယ်ရှိစွ။ ဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံသောအမတ်သည် ဤမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး အဘယ်မှာ နေရာသေ သနည်း။ ငါတို့မင်းကြီးအား လျှောက်ပတ်စွတကား။” ဟု ပြက်ရယ်ပြုကြကုန်၍-

‘ကီအတ္တတိ တဏှုလနာဠိကာယံ၊ အဿာနမူလာယံ ဒေဟိ ရာဇ။

ဗရာဏသီ သန္တရဗဟိရတော၊ အယမတ္တတိတဏှုလနာဠိကာ။ ။’

‘ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဗရာဏသီ သန္တရ ဗဟိရတော၊ ဗရာဏသီ ပြည်တွင်းပြည်ပ၏။ အတ္တံ၊ အဖိုးတို့ အယံတဏှုလနာဠိကာ၊ ဤဆန် ၁ ကွန်းစားသည်။ အတ္တတိ၊ ထိုက်၏။ အထ၊ ထိုသို့လျက်။ ပဉ္စသတာနံ၊ ၅၀၀ ကုန်သော။ အဿာနံ၊ မြင်းတို့၏။ မူလံ၊ အဖိုးကို။ အယံတဏှုလနာဠိကာ၊ ဤ ဆန် ၁ ကွန်းစားသည် ကီအတ္တတိ၊ အဘယ်ကြောင့် ထိုက်သနည်း။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အဿာနံ၊ မြင်းတို့၏။ မူလံယေ၊ အဖိုးထိုက်သောအဖိုးကိုသာလျှင်။ ဒေဟိ၊ ပေးတော်မူလော့။’

ဤဂါထာဖြင့် မြင်းဖိုးကို ပေးစီမံသောငှာဆို၍ ပြက်ရယ်ပြုကြကုန်၏။

အထိအကုန်း

ထိုအခါ ရှက်သည်ဖြစ်သောကြောင့် အမတ်မိုက်ကို အရာမှချ၍ ဘုရားလောင်းအား ပွဲဖြတ်အမတ် တည်သူကြီး
အရာကို ပေးပြန်လေ၏။

အမတ်မိုက်ကား လာဠုဒါယီ။ ပညာရှိအမတ်ကား ဘုရား ဖြစ်တော်မူလာ၏။

ဤတဏှာလုနာဠုဒိဇာတ်ကိုရည်၍ ဆိုသည်။

မထီကုဏ္ဍလ၌ 'ဆန် ၁ ပြည်' ဟု ဆို၏။ အချို့လည်း '၁လယ်ကို ၁ ကွန်းစားခေါ်သည်။' အချို့လည်း '၁ခွက်ကို
ကွန်းစားခေါ်သည်။' အချို့လည်း '၁ပြည်ကို ၁ကွန်းစားခေါ်သည်။' ဤကွန်းစားစကားတွင် ဆရာတို့ အသီးသီး အယူဝါဒ ပြားကြသည်
ပေသည်။ ထို့ကြောင့် 'တစ်ကွန်းစားတန် ဆန်တစ်ခွက်မျိုး အဖိုးဖြတ်ခံရ' ဟု သာမည ဆိုခဲ့ပေသည်။ သမန္တကုဒ္ဒိပနီတွင် များစွာ
ဖွင့်လေပြီ။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းမှစ၍ မှူးမတ်သေနာပတိ အရာရှိတို့သည် ဤ တဏှာလုနာဠု
ဇာတ်ကို နှလုံးထား၍ အဂတိ ၄ ပါးသို့မလား တရားမှန်စွာ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင် ဆုံးဖြတ်စီရင်
အပ်ခြင်း။ အဂတိ ၄ ပါး လိုက်စားမြွေးထူ လောဘကြီးသူကို လူအမျိုးမျိုးတို့ မနှစ်လို၍ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း။
ဥပဒေသလယ်၌ ရှက်ဖွယ်ရခြင်း။ နောင်သောအခါ တမလွန်ရွာ၌ ၄ ဖြာအပါယ် ငြိတွယ်အပြစ် မွန်းနစ်ခံစားရခြင်း။
အပြစ်များလှသောကြောင့် တစ်သက်လျာမျှသာဖြစ်သော လာဘ်လာဘကိုမငဲ့ဘဲ မရွံ့မစောင်း ကောင်းသော
သမ္မာတရားဖြင့် မမှားအောင် ကျင့်ဆောင်ကြရမည်။-ဟုပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၁၁၆

ပုဒ်ရင်း။ ။ အာဠဝိဋ္ဌာန နန်းသိင်္ဂီမှာ ရာဇအချာ မင်းဖြစ်ပါလျက် တောမှာပျော်မြူး သမင်ပွဲကြူးသောကြောင့် ဘီလူးနှင့်တွေ့ရ။-ဟူရာ၌

ဝိဏ္ဏတ္ထ။ ။ အာဠဝိပြည်ကြီးရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် တိုင်းပြည်ခရိုင် နိုင်ငံကိုအစိုးရသော မင်းဖြစ်ပါလျက် တောမှာပျော်မြူး သမင်ပွဲကြူးသဖြင့် ဘီလူးနှင့်တွေ့၍ တိုင်းသူပြည်သားများစွာ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရ၏။-ဟူလိုသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ အာဠဝိပြည်ကို အစိုးရသော အာဠဝကမင်းကြီးသည် မင်းစည်းစိမ်ကို စံစားလျက် ၇ ရက် တစ်ခါ တောကစားသတတ်။

ထိုမင်းကြီးကား 'အကြင်သူ၏တာ၌ တောသား ပြေးထွက်လေအံ့။ ထိုသူ၏တာဝန်လျှင် ဖြစ်စေ။' ဟူ၍ အမြဲအချက်ကို ဆိုသတတ်။

တစ်ရံသောအခါ မင်းကြီးတာမှ တောသား ပြေးထွက်သတတ်။ မင်းကြီးလည်း စွမ်းသန်သောအလေ့ဖြင့် လေးကိုကိုင်ကာ ခြေကျင် ၃ ယူဇနာမျှလောက် မမီမချင်းလိုက်လေ၏။

'ဧဏီ' မည်သော သားတို့သဘောကား ၃ ယူဇနာတိုင်အောင်သာလျှင် ပြေးနိုင်စမြဲတည်း။ ထို့ကြောင့် မင်းလိုက်သောတောသားသည် 'ဧဏီ' မည်သော သားဖြစ်၍ ၃ ယူဇနာတိုင်လျှင် အားကုန်ခဲ့ရကား၊ ရေနက်တွင် ဆင်းမိသကဲ့သို့ မပြေးနိုင်ဘဲ ကြန့်တန့်ရပ်ကာ ဖြစ်သတည်း။

မင်းကြီးလည်း ထိုတောသားကိုသတ်ပြီး၍ မိမိဟင်းမျိုးကို ယူအံ့သသူမဟုတ်သော်လည်း၊ 'မမီနိုင်ချေ' ဟူသောအပြစ်ကို သူ မတင်စေလို၍၊ ရဲမှန်းကို သူသိအောင် ၂ ပိုင်း ဖြတ်၍ ထမ်းလျက်လာရာ၊ အစိုစို ချမ်းမြေ့စွာသော ပညောင်ပင်ရင်း၌ ချ၍ ငြိမ်သက်စွာနေ၏။

ထိုပညောင်ပင်တစ်မူကား အာဠဝကဘီလူး၏ နေရာတည်း။ ထိုဘီလူးအား စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့သည် 'မွန်းတည့်သောအခါ ပညောင်ရိပ်သို့ ဝင်လာသောသူတို့ကို အစိုးပိုင်စေ။' ဟူ၍ ခွင့်ပေးသောကြောင့် နေရာသည့် ပညောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရကား၊ ပညောင်ပင်အရိပ်သို့ ဝင်မိချေသူ ဟူသမျှကို စားပိုင်လေသည်ချည်းတည်း။

ထို့ကြောင့် မင်းကြီးကိုမြင်လျှင် "စားစရာ ရောက်လာပြီ။" ဟူ၍ အာဠဝကဘီလူး ဆို၏။

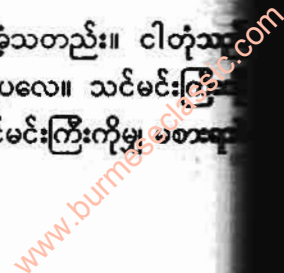
မင်းကြီးလည်း ဘီလူးကိုမြင်သော် ဘီလူးအရှိန်အစော်ဖြင့် ကြောက်ခြင်းရ၍ ကိုယ်ခက်ထရော်ဖြစ်လျက် သစ်သားရုပ်သဖွယ် အခြေ ၂ ဖက်တို့လည်း စင်းလျင်းဖြစ်လျက် မဖြောင့်တတ်အားခဲ့။

မင်းကြီးလည်း "ဘီလူး။ ဟင်းမျိုးကိုယူ၍ ငါ့ကို လွှတ်ပါ။" ဟု ဆို၏။

ဘီလူးက "ပါသရွေ့နှင့်တကွ သင်ပါ ငါ့အစာ ဖြစ်ပြီ။ အဘယ့်ကြောင့် မိမိလွတ်ခြင်းငှာ စဉ်းလဲမှုကို ပြု၍ လှည့်ပတ်သနည်း။ ငါ မလွှတ်။" ဟု ဆို၏။

မင်းကြီးလည်း "ငါ့ကိုလွှတ်ပါမူ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း လူတစ်ယောက် ထမင်းတစ်အိုးထမ်း ရောက်လာမိမည်။" ဟု အဆုံးအဖြတ်ကိုပေး၏။

ဘီလူးလည်း "သင် မင်းစည်းစိမ်ကိုခံစား၍ မေ့လျော့မှုကား ဆိုတိုင်း မမှန်အံ့သတည်း။ ငါတုံ့သော်လည်း ငါ့မိမိရိပ်သို့ ဝင်လာသသူကိုသာ အစိုးရချေသည်။ မဝင်လာသူကို အစိုးမရပေလေ။ သင်မင်းကြီး၏ ငါလွှတ်ချေအံ့။ ဆိုတိုင်း မပို့လာဘဲဖြစ်မှုကား တစ်ပါးအစာ စားရမည်ကို ထားဘိဦး။ သင်မင်းကြီးကိုမျှ မစားရအချည်းနှီးဖြစ်အံ့။ ထို့ကြောင့် သင့်ကို ငါမလွှတ်နိုင်။" ဟု ဆို၏။

မင်းကြီးလည်း “မပို့လာသနဲ့ ငါရှိရာလာ၍ စားပိုင်တော့။” ဟု ကိုယ်တော်ကို ခွင့်ပြုရ၏။
ဤသို့သစ္စာမူမှ ဘီလူးခွင့်လွှတ်၍ သွားရလေ၏။

ဗိုလ်ပါအပေါင်းတို့လည်း မင်းကြီးကို ငဲ့လျက်နေကြသည်နှင့် မင်းကြီးလာသည်ကို မြင်သော် “သားကောင်ကို
ဆီနိုင်ချေ။-ဟု အပြည်အသွယ်ကိုမခံလို၍ ရှင်မင်းကြီး ဤသို့စင် ပြုသည်တကား။” ဟု မခေါက်မရက်သော
ဘာားကိုဆိုကုန်လျက် ခရီးဦး ကြိုဆိုလင့်ကုန်၏။

မင်းကြီးလည်း ဘီလူးနှင့် တွေ့သောအခြင်းအရာဟူသမျှကို ဗိုလ်ပါတို့အား ကြားပေ၏။

မြို့သို့ရောက်လျှင် မြို့ကွပ်ကို ခေါ်၍ “ဝန်ခံခဲ့သည်ကို ပြေကုံစေ။” ဟူ၍ ဆို၏။

မြို့ကွပ်က “ရက်အဆုံးအဖြတ်ထားခဲ့၏လော။” မေး၍၊ “မထားခဲ့မိ” ဟုဆိုလျှင်၊ “ဇနပုဒ်ပြည်သူ
ကျဉ်းမြောင်းရာ ဖြစ်ချိမ့်သတည်း။” ဆို၍၊ နှောင်အိမ်တံခါး၌ ရပ်၍၊ “အသက်ရှည်လိုသောသူ ထွက်လှည့်။
သေလိုသောသူ နေလေ။” ဟုဆို၍ ထွက်လာသောသူကို ခေါ်ယူပြီးလျှင်၊ ရေချိုး၍ အစာစားစေလျက်
“ဤထမင်းအိုးထမ်းကို ဘီလူးအား ပို့ချေ။” ဟူ၍ စေလိုက်၏။ ဘီလူးလည်း ရောက်လာသောသူကို စား၏။

ရှည်လျားသောကာလ အသစ်ခိုးသူလည်း မမိ။ ခိုးသူဟောင်းလည်း ကုန်၍ ပက်လက်မှောက်ခုံ သွားတတ်
ကာမျှ သားငယ်တို့ကို ပေးပြန်သော်လည်း ကုန်ပြန်၏။ သားငယ်အမိတို့သည် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်
မိန်းမတို့သည် လည်းကောင်း ပြည်တစ်ပါးသို့ ပြေးကြလေကုန်၏။

၁၂ နှစ်တိုင်ကြာလတ်သော် ပြည်အလုံး သူငယ်ကုန်ခဲ့၍ တစ်ယောက်ကိုမျှ ရှာမရဖြစ်ခဲ့သည်နှင့် မင်းကြီး
သားတော်ကိုပင် ပို့ရ၏။ ထိုသည့်နေ့၌ကား ဘီလူး သောတာပန်ဖြစ်၍ မင်းသားငယ်မှာမူကား ကင်းလွတ်ချမ်း
သာလေ၏။

သူတနဇာတ်၌ ဗာရာဏသီမင်းကြီး တောအုံပျော်ပါး သားငါးကိုသတ်၍ နေသဖြင့် မဏ္ဍဒေဝဘီလူးနေသော
ပညောင်ပင်သို့ဝင်မိရကား အာဠဝကမင်းကဲ့သို့ ဘီလူးစာ ပေးရချေသည်။

ဇယဒိသဇာတ်၌ ကပိလတိုင်း ဥတ္တရပုဉ္ဇူလရားမင်းကြီးသား ဇယဒိသမင်းသား မင်းဖြစ်လျှင် တောအုံကစား
သားငါးသတ်ပုတ်ခြင်းကို လေ့ရာတွင် စူဠပေါရိသာဒစောင့်နေသော သစ်ပင်ရင်းသို့ ရောက်ခြင်းကြောင့် ဘီလူးစာ
ပေးရချေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဇာတ်နိပါတ်ကျမ်းဂန်တို့၌ များစွာရှိသည်။

ပုဂံပြည်တွင် သက္ကရာဇ် ၇၂ ခု မင်းပြုသော မင်းခွေးသည် တောကစားရာတွင် မြင်းကံကျွေးလုပ်ကြံ၍
ပျက်စီးလေ၏။

ကြောင်ဖြူမင်းသား ကျည်စိုး မင်းပြုသောအခါ ညွှန်တတ်အရပ်မှာ မင်းတဲဆောက်၍ ဗန်ကျီ ၁၀ ရွာတိုက်သို့
သွား၍ သမင်မပြတ် ကစား၏။ အခါတစ်ပါးသော် မုဆိုးတစ်ယောက်သည် သမင်ရေသောက်သည်ကို စောင့်နေစဉ်
မင်းကြီး ရောက်လာ၏။ မင်းကိုမြင်လျှင် လန့်၍ သမင်ပြေး၏။ မုဆိုးသည်လည်း မင်းမှန်း မသိသည်နှင့်
ပစ်သတ်၍ အနိစ္စရောက်လေ၏။

နောက်လည်း ထွန်တင်မင်းသည် တောကစားရာတွင် မြင်းထက်ကကျလျှင် ရှားငြောင့်စူးသောကြောင့်
အနိစ္စရောက်ချေသည်။

၁။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်-၃၉၈
၂။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်-၅၁၃

-သိန်းခိုမင်းလည်း တောကစားရာတွင် သခွားယာခင်းကို ဝင်၍စားရာ၊ တောင်သူကြီး တူရွင်းနှင့်ရိုက်၍ အနိစ္စရောက်ချေသည်။

ရတနာပူရတွင် ဆင်ဖြူရှင် ရွှေနန်းကျမင်း မင်းဖြစ်၍ ၅ လ ရှိသောအခါ၊ 'တောကစားအံ့။' ဟု အောင်ပင် လယ်အရပ်သို့ ထွက်၍ သမင်လိုက်ကြ၏။ မင်းကြီးလည်း သမင်ပြေးသည်ကို လိုက်ရာတွင် တစ်ယောက်တည်း သာ တောချုံထူရာသို့ ရောက်လေ၏။ ဝိဇ္ဇာဓိရ်တစ်ယောက်သည် ကောင်းကင်ကကျလာ၍ "မင်းကြီးတွင်ရှိသည့် ခရုသင်းလက်ယာရစ်ကို ငါ့အား ပေးလော့။ မင်းကြီးလိုသမျှအတတ်ကို ငါသင်မည်။" ဟုဆို၏။ မင်းကြီးလည်း "အခြားအတတ်ကို ငါမလို။ နတ်သမီးကိုသာ ငါလိုသည်။" ဆို၏။ ဇော်ဂီလည်း လက်ဖျစ်တီး၍မန်းလျှင် ကောင်းကင်က သရသွတ်နတ်သမီးကျလာ၍ မင်းကြီးကိုအပ်လျှင်၊ ဇော်ဂီအား ခရုသင်းကို ပေးလိုက်၍ မင်းကြီး နတ်သမီးနှင့်ပျော်ရွှင်ပြီးလျှင် နတ်သမီး ကွယ်လေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ နှလုံးမရပ်မတည် ရှိတော်မူ၏။

အင်းဝမြို့တောင် မုယင်းလယ်နားတွင် စည်းခုံ တည်တော်မူသည်။ အမူးအမတ်တို့က "စိုးမင်းတို့ ကောင်းမှု မပီ။ သိမ်ငယ်လှသည်။ ကြီးကြီးမားမားတည်ပါ။" ဟု လျှောက်ကြသည်ကို "ဆင်မူ၍ စီးရမည်လော။" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ နောက်လျှင် မတည်မတုံ ပြင်းစွာရှိ၏။ ထီးလိုင်ဂူအောက် မြောက်မျက်နှာက ဆိပ်ကမ်းနားတွင် ငါးမျှား၍နေလေ့ ပြု၏။ နောက်သော် အထိန်းတော် တကောင်းစားနောက်ဆန်လုပ်ကြံ၍ စည်းစိမ် ၇ လတွင် အနိစ္စရောက်သည်။

'ဆင်ဖြူရှင်'ခံ သီဟသူလည်း အောင်ပင်လယ်မှာ တောကစား၍နေစဉ်၊ အုန်းပေါင်သိုချည်ဘွား အထူး အရင်းနှင့်ချီလာ၍၊ အမေ့အလျော့ကို တောကထွက်၍ တိုက်သည်။ သီဟသူလည်း 'ရဲခက်စံလှ'ဟူသောဆင်တို့ စီး၍ ခံသည်။ မခံနိုင်ချေ။ ဆင်တော် ညွှန်သို့ကျလျှင် မြား ၃ ချက် သင့်သည်နှင့် ဆုံးချေသည်။

မွန်မင်း သူရှင်တကာရွတ်ပိသည် အင်္ဂုပူရတပ်တွင် နေစဉ် 'ဆင်ဖမ်းမည်။' တောသို့ဝင်ရာ ဆင်ကိုတွေ့သော် အကျောမခံ ထွက်ပြေးသဖြင့် ဆင်တစ်စီးနှင့်သာ လိုက်ရာ မရချေ၍၊ ထိမ်တောသို့ ရောက်လျှင် ရေငတ်၍ ဆင်က သက်ပြီးလျှင် အိုင်တစ်ခု၌ ရေသောက်ရာတွင်၊ နတ်သမီးတစ်ယောက် လှည့်ပတ်ဖြားယောင်း၍ ပျော်ပါးပြီးလျှင် ကွယ်လေ၏။ မင်းလည်း စိတ်နှလုံးမရပ်တည်နိုင်၍၊ ပူပန်ခြင်း ပြင်းစွာဖြစ်၍ တပ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ထိုည၌ပင် အနိစ္စရောက်လေ၏။

ဥတေနမင်းသည်လည်း 'ဆင်ဖမ်းမည်။' ဟု တောသို့ဝင်ရာ စန္ဒပဇ္ဇောတမင်းက ဖမ်းယူသဖြင့် ရန်သူလက်သို့ ရောက်ရချေသည်။

ပုဂံပြည် မင်းကြီးဥစ္စနာ၊ မွန်မင်းရာဇာဓိရာဇ်၊ မင်းတရားရွှေထီး။ ဤသို့စသော တောတောင်ပျော်တီး လှေကျက်ကုန်သောမင်းတို့သည်လည်း ချမ်းသာစီးပွား မများကြကုန်။ အန္တရာယ်ဥပါဒ်နှင့်သာ တွေ့ကြချေကုန်သည်။ ဤသည်မင်းတို့ကဲ့သို့ မပြုသင့်ချေ။ ရှောင်ကြဉ်တော်မူရချိန်မည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းတို့သည် ဤဝတ္ထုလာမင်းတို့ကဲ့သို့ မင်းတို့ထူမြေတို့ မစောင့်စည်း အချည်းနှီးသောသူတို့၏ လှေလာပျော်မြူးရာဖြစ်သော တောကစားခြင်း။ သမင်ကြူးခြင်း။ သေရက်သောက်ကြူးခြင်း။ သဘင်ကြူးခြင်း။-အစရှိသည်တို့ကို မပြုရာ။ ပြုချေလျှင် ဤမင်းတို့ ကဲ့သို့ပင် ကြီးစွာသောပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရာ၏။-ဟု သတိသမ္မဇေ သံဝေဂတရား ဖြစ်ပွားလောက်စွာ ပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၁၁၃

ပုဒ်ရင်း။ ။ နာနာဆန္ဒဇာတကတွင် နရအထွတ် ဗြဟ္မဒတ်ခေါင်ချင်း မင်းဖြစ်ပါလျက် ညဉ့်ကိုထွက်၍ ရှက်စရာအထူး သေသောက်ကြူးကိုတွေ့ရ။-ဟူရာ၌

ဝိဏ္ဏတ္ထ။ ။ နာနာဆန္ဒဇာတ်၌လာသော ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် မင်းဖြစ်ပါလျက် ညဉ့်အချိန်မှဲ၌ တစ်ကိုယ် တည်းထွက်ရာ သေသောက်ကြူးသူတို့နှင့်တွေ့၍ ရှက်စရာ ကြီးစွာရ၏။-ဟူလိုသည်။

ဝိဏ္ဏာရ။ ။ တိကနိပါတ် နာနာဆန္ဒဇာတ်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် ညဉ့်ကိုထွက်၍ မြို့တွင်းမြို့ပြင် လှည့်ပတ် ရာတွင် သေသောက်ကြူးသူတို့နှင့်တွေ့၍ ရိုက်နှက်ခံရသည်။ အပေါ်ရုံပုဆိုးကို ခြုံရာမှလှလှ လိုက်သည်။ သေသောက်ကြူးသူတို့ကို 'ငါ ပြည့်ရှင်မင်း ဖြစ်ပါသည်။'ဟု မပြောဝံ့ချေ။ 'သေအိုးထမ်းခုံ ရမည်။' ဆိုလျှင် မငြင်းဆန်ဝံ့ချေ။ ထမ်း၍ လိုက်ရချေသည်။ တောင်းပန်ခယ၍ ချိုသာစွာပြောဆိုမှသာ သနားကြ၍ လွတ်လိုက်သဖြင့် ထွက်ခွာခဲ့ရချေသည်။

အချိန်အခါလည်း မဟုတ်ချေ။ ကိုယ်နေသောအရပ်လည်း မဟုတ်ချေ။ အခြေအရံလည်း မပါချေ။ ဤသို့ အင်္ဂါအပေါင်းချို့တဲ့ချေ၍ ဇကရာဇ်မပီ ဆင်းရဲ တွေ့ရချေသည်။ မသေဘဲ ကျန်ရံမျှကိုပင် အကောင်းပြုရချေသည်။

ဤအရာလည်း မင်းတကာတို့ မှတ်သားရာသော အကြောင်းရင်းစစ် ဖြစ်လှချေ၏။-ဟု 'မဟာကုသလ၊ ဇောအဋ္ဌဖြင့်' ချီ၍ ဖျိုတစ်စောင်စပ်ဆိုပူးလေပြီ ဖြစ်၍ ဤ၌ အကျယ်မဆိုခဲ့သည်။ အကျယ်ကို အလိုရှိသော် နာနာဆန္ဒဇာတကဗျို့ကို ကြည့်ရှု မှတ်သား ကုန်ရာ၏။

ထို့ကြောင့် ပျို့တွင်လည်း
'ပရမေသီရိ၊ လောင်းဇောဓိလည်း၊
သတိချုပ်ကာ၊ ဤအခါကား၊
'ရာဇာ'ဟူသည်၊ ဘိသိက်ရည်နှင့်၊
ရွှေပြည်ပိုင်စိုး၊ ရွှေထီးမိုးလျက်၊
နေမျိုးသိဒ္ဓိ၊ တြိဘဝနာ၊
ဒိတျာသမ္မတ၊ ခတ္တိယဟူသည်၊
လူ့ပြည်တခြား၊ တစ်ပါးမဟုတ်၊
အနုတ္တရ၊ ငါပင်ပဟု၊
မဟဝံ့ချေ၊ ရှောင်ရလေ၏။
ရေမြေစိုးဆောင်၊ ပြည်ထောင်ပိုင်ခြင်း၊
မင်းမင်းတကာ၊ ရာဇိန္ဒာတို့၊
နေရာဟုတ်သည်၊ မဟုတ်သည်နှင့်၊
အလည်ကြိုဆိုက်၊ အလိုက်သင့်ရာ၊

မသင့်ရာဟု၊ အခါသမယ၊
 ကာလတော်မည်၊ မတော်မည်ကို၊
 လှည့်လည်နေရက်၊ ထွက်တော်မူလျှင်၊
 စစ်ကျင်းပမည်၊
 မြို့ပြည်ခွာခွင့်၊ မခွာသင့်ကို၊
 ထောက်ချင့်စိမ့်ငှာ၊ ဟောခဲ့မှာသည်၊
 မင်းတကာတို့ မှတ်ခင်းတည်း။- 'ဟူ၍ စပ်ဆိုအပ်သတတ်။

ပုဂံတွင်လည်း တန်နက်မင်းသည် မြင်းကို ချစ်လှစွာ၏။ ညဉ့်အခါ မြင်းတင်းကုပ်သို့ ထွက်၍
 ကြည့်စမြဲတည်း။ ထိုသို့ကြည့်ရာတွင် စလေငခွေး လုပ်ကြံ၍ အနိစ္စရောက်ချေသည်။
 ဤကဲ့သို့ အခါမဟုတ်သည်၌ လှည့်လည်သွားလာခြင်းတို့ကို အလွန်စောင့်စည်းရာသည်။
 ပြည်ကြီး အရှင်မင်းတို့သာ မဟုတ်။ ခပ်သိမ်းသောသူတို့ပင် ဆင်ခြင်ရာသည့် အကြောင်းကိုလည်း
 သိင်္ဂီလလုလင်ကိုဟောရာ 'ဝိကာလ ဝိသိခါစရိယပိုင်း' တွင် ဆိုခဲ့ဖူးပြီ။
 ဤကဲ့သို့သော အရာတို့ကို စောင့်စည်း ထိန်းသိမ်းတော်မူရာ၏။-ဟူလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းတို့သည် ဤဝတ္ထုလာမင်းတို့ကဲ့သို့ မင်းတို့၏အမှုအရာ
 အင်္ဂါလက္ခဏာ၊ ဗိုလ်ပါခင်းကျင်း၊ ကင်းအစောင့်အရှောက်၊ နောက်လိုက်ကိုယ်ရံ မပါဘဲ
 ဘယ်အခါမှ မသွားလာအပ်ခြင်း။

ဆင်းရဲသားအမျိုးကောင်းသားတို့မှာလည်း အချိန်မဲ့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် သွားလာ လှည့်ပတ်ခြင်း
 ပြုသည်ရှိသော် မိမိသားမယားတို့လည်း အတုလိုက်၍ လှည့်ပတ်ခြင်း။ ဥစ္စာပစ္စည်းကို သူခိုးတို့ ခိုးယူတတ်ခြင်း
 လူဆိုးသူဆိုးတို့ အရိုက်အနှက်ကို ခံရတတ်ခြင်း။ သူစွပ်စွဲသည်ကို ခံရတတ်ခြင်း။ အသက်ဘေး အန္တရာယ်
 ကြီးစွာကျရောက်တတ်ခြင်း။-အစရှိသောအပြစ်တို့ ရောက်တတ်သဖြင့် ထိုအပြစ်တို့မှ ကင်းလွတ်ရန် ဤ
 ဝတ္ထုဖြင့် နည်းမှီးလောက်အောင်ပြအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

ဇနီးရင်း။ ။ နှစ်ခွါဒသ ကျသောအခါ ရွှေဇာတာဝယ် တေဇာဂုန်ပြင်း ပါပနင်း၍ ယိုယွင်းလောက်သော်လည်း၊ ကူထောက်သည့်ပုည ရှေးကတိမ်းစောင်း ဝူ၊ မုခ်၊ကျောင်းနှင့် တန်ဆောင်း၊ဇရပ်၊ ပြာသာဒ်ရိပ်ငြိမ် သိမ်နှင့်တံတား၊ ဘုရားရုပ်ပုံ၊ စည်းခုံစေတီ သရီရမြတ် မွေဓာတ်တော်ပေါင်း ကိန်းအောင်းသမျှ ထာဝရကို စေသုတ်သင် ပြုပြင်သည်အနည်းနည်း။ အသစ်ထောင်သည်လည်း အသီးသီး။ ရွှေထီးတင်သည်လည်း အစုစု။ အာယုဝဗန် သုခပွားရေး ဘေးမဲ့ပေး၍ ချမ်းအေးစေသည်အရပ်ရပ်။ ကျဉ်းအကျပ်က ပယ်လွတ်လေသည်အခါခါ။ ဒီဃာယုဆုယူ ဆေးဝါးကိုလူသည် အကြိမ်ကြိမ်။ မှူးမတ်တို့မေတ္တာစိမ်းအောင် နှုတ်မြိန်ခွန်းချို ခေါ်ဆိုနှိုးနှော ပြောဟောတင်သာ မျက်နှာတော်ရွှင်သည်အချက်ချက်။ နှစ်သက်မြတ်လေး အပေးအကမ်း ရမ်းရမ်းလွေလွေ။ လက်ပွေ့ရဲဆု ပြုစုတော်မူသည် အထွေထွေ။ ဆွေကြီးမျိုးကြီး သက်ကြီးရွယ်ရင့်တို့ကို ချီးမြှင့်လေသည် အထူးထူး။ သူ့ကျေးဇူးကို ထိမ်မြူးမပြု အမှုတော်ထမ်း ရဲစွမ်းပေသူ ကြီးပမ်းသူတို့အား ရေးယူတော်မူသည် အမှုမူ။ အရင့်အနု ပုညဝတ္ထု ထိုကောင်းမှုကြောင့် မြို့နုတရေး ရန်ဘေးမတည် သက်တော်ရှည်၍ ရွှေပြည်ရွှေနန်း လန်းလန်းလူလူ ပြည်သူတိုင်းကား စီးပွားချမ်းသာ မိုးမှန်ရွာလျက် ရေစာပြောဝ သုခထပ်ပို ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလျက်သာနေ အထွေထွေကြောင့် ရွှေခြူးပြောက်ရိုက် ပုရပိုက်မှာ မဝိုက်မကွင်း မင်း၊မိဖုရား၊ သား၊သမီးတော် နာမံဖော်လျက် စာတော်မှတ်သား နတ်အများတို့ သိကြားကိုလျှောက်ကြသည် အတည်တည်။ သက်တော်လည်း အလွန်ရှည်၍ ချမ်းကြည်သည့်သနစ်ကို ကျမ်းသစ်ထိုထို ကျမ်းဟောင်းဆိုသည် သီဟိုဠ်ရာဇာ မဟာဝသဘာ။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ သီဟိုဠ်ကျွန်းတွင် မဟာဝသဘာမင်းကြီး မင်းမူသောကာလ '၁၂ နှစ်မျှနှင့် ဘဝပြောင်းရချိန် မည်။'ဟု ပညာရှိတို့ အဟောအပြောရှိသောကြောင့် ရဟန်းသံဃာတို့ကို မေး၍၊ 'အာယုဝဗန် တရားကိုကျင့်သော် အသက်ရှည်ရာသည်။ အသက်ပွားရာသောအကြောင်းကား ဤသို့တည်း။'ဟု ဟောပြော ပြသလျှင်၊ ပြောတိုင်းကျင့်သဖြင့် ၁၂နှစ်နှင့် ယိုယွင်းမည့်မင်းသည် ၄၄နှစ် စံနေရသည်။ မူလနန်းသက် ၁၂နှစ်၊ တိုးပွားပြန်သည် အသက် ၃၂-ပေါင်း ၄၄ နှစ် အသက်ရှည်လေကြောင်းကို မဟာဝင်အဋ္ဌကထာ၊ မဟာဝင်ဋီကာ၊ ဝါဆိုစဉ်ဝတ္ထု၊ တထာဂတုပ္ပတ္တိဝတ္ထု စသောကျမ်းဂန်များစွာတို့၌ ဆို၏။-ဟူလိုသည်။

၁၁၉

ပုဒ်ရင်း။ ။ ထုံးပုံအဝဝ ဇာတိနှင့်ပဝတ္ထ၊ ဌာနနှင့် ဌာနီ၊ ယာယီနှင့် နဂို၊ အတို-အရှည်၊ ထာဝရမည်-မမည်၊ တည်သင့်သည်-ပျက်သင့်သည်ကို နားလည်မှလျော်ရာသည်။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဏတ္ထ။ ။ ဇာတိကို ပဝတ္ထိ၊ ဌာနကို ဌာနီ၊ ယာယီကို နဂို မပြုသင့်။ တည်သင့်သည်၊ ပျက်သင့်သည်အရာကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ရာသည်။-ဆိုလိုသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ ဓမ္မစေတီမင်းသည် သီဟိုဠ်သိက္ခာကို အသစ်ယူစေပြီးလျှင် ကလျာဏီသိမ်ကို သမုတ်သည်။ ပြီးလျှင် ရာမညတိုင်းတွင် ရဟန်းတို့ သိက္ခာထပ်လို၍ ရောက်လာကြသမျှကို အဟောင်းပေါ်တွင် အသစ်ထပ်သော် 'ရှေးအဟောင်းလည်းမပျက်။ နောက်အသစ်လည်း ထပ်ရသည်။' ဟူ၍ ဝမ်းမြောက်ရာသော အကြောင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုသို့မူကား မပြုပါ။

အလုံးစုံသောရဟန်းတို့ကိုပင် သိက္ခာဟောင်းကိုချစေ၍ အသစ် ထပ်ပြန်စေသည်။ အဟောင်းရှိလျက်ပင် တိုး၍သာကျင့်ရက မြင့်မြတ်ရာလေတော့သည်ကို အဟောင်းကို ဖျက်စေသည့်အရာမှာ သိက္ခာဟောင်းရှင်တို့သည် အလုံးစုံပင် ဒုဿီလချည်းသာ မဟုတ်ကောင်း။

မိမိကလျာဏီသိမ် မဖြစ်မီက နဒီသိမ်စသော အဗဒ္ဒသိမ်တို့သည်လည်း အလွန်စင်ကြယ်သောသိမ်စင် ဖြစ်တော့သည်။ ဇာတိသိမ်ဟောင်းကိုပစ်လျက် နောက်ပဝတ္ထိ သိမ်သစ်ကိုသာရေတွက်၍ အငယ်ကို အကြီး အကြီးကို အငယ်ပြုလျက် ဆည်းကပ်မီခို ခယမ်းကြသည့်အရာများသည် လွန်ကျူးလွန်းသည်။

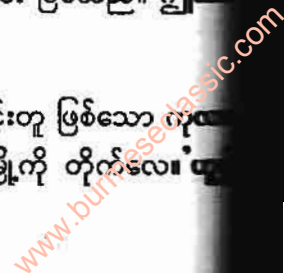
မိမိပင်လည်း နောင်တရှိ၍ သေခါနီးကာလ 'ပြုမိလေခြင်း'ဟု ကုက္ကုစ ၄ ပါးနှင့်သေရလေသည်။-ဟု ဆိုသည်။

'ဌာနနှင့်ဌာနီ' ဆိုရာမှာ-ဌာနီကိုသာ ဖျက်ရမည်။ ဌာနတိုင်အောင် မဖျက်ဆီးကောင်း။ ဥပမာကား- ကြွက်သည် 'ဌာနီ' မည်လျက်၊ ကြွက်ကိုမုန်း၍ ဌာနဖြစ်သော ကျိုကို မီးတိုက်သောယောက်ျားကဲ့သို့ စေသင့်။

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီးသည် သိဂုံတ္တရလုလင်ဖြစ်သော အမှုငယ်ကို လိုက်၍ မိဖုရား ဥဒုမ္မရဒေဝီကို သတ်ဖြတ် ပြုသည်။ ဘုရားလောင်းမဟောသဓာ တရားပြသမှ လွတ်သည်။ နောက်မှ ဘုရားလောင်းကျေးဇူးကို အထူး တင်သည်။

'ယာယီနှင့်နဂို' ဆိုရာမှာလည်း 'ယာယီမှုကို နဂို မပြုသင့်။ နဂိုမှုကို ယာယီ မပြုသင့်။' ဆိုလိုသည်။ ဟံသာဝတီဆင်ဖြူရှင်သည် မိဖုရားသီရိဘုန်းထွတ်ကို လိုသဖြင့် သူ့လင် ရှင်သရက်ကို သတ်ပြီးလျှင် သူ့မယားကို မိဖုရားမြှောက်သည်။ ပစ္စက္ခတွင် 'စည်းစိမ်'ဟူသည် ခဏယာယီမျှသာ ဖြစ်သည်။ သူ့မယား လို၍ သူ့လင်ကိုသတ်သည်ကား ဘဝအဆက်ဆက် ဆင်းရဲကြီးစွာ ဖြစ်ရရာသောအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ဤထာ သံသရာတို့ကို ဆိုသည်။

ပစ္စုပ္ပန်တို့တွင်ကား ဟံသာဝတီတွင် မင်းတရားရွှေထီး မင်းပြုသောအခါ ပိစ္စရစ်မင်းတူ ဖြစ်သော ကုဏ္ဍ တစ်ယောက်ကို ဦးရီးတော်ပိစ္စရစ်မင်းက သင်္ဘော ၇ စင်း၊ ကုရွပ် ၁၀၀ နှင့် 'အစဉ်မြို့ကို တိုက်လေ။' ဟူ

စေလိုက်၏။ ပိစ္စရစ်မင်းတူလည်း အစဉ်မြို့ကို တိုက်လေ၏။ အစဉ်မင်းလည်း သင်္ဘော၊ ကုရွပ်အများနှင့် ဆီး၍ တိုက်လျှင်၊ ပိစ္စရစ်မင်းတူ ပျက်၍ ကုရွပ် ၁၀, လူ ၃၀၀ ခန့်နှင့် မုတ္တမဆိပ်သို့ ရောက်လာ၏။ မုတ္တမစားလည်း ပိစ္စရစ်တူနှင့် လူ ၃၀၀ ခန့်ကို ဖမ်း၍ ဆက်လာ၏။

မင်းတရားရွှေထီးလည်း မြင်တော်မူလျှင် အပြင်အလျာ သိမ်မွေ့နူးညံ့သည်နှင့် သနားတော်မူ၍၊ နေရာအိမ်ရာ ကောင်းမွန်စွာပေး၍ နေရသည်။

တစ်နေ့သ၌ မင်းတရား တောကစားတော်မူရာသို့ ခေါ်တော်မူ၍ လိုက်ရသည်။ တောသို့ရောက်လျှင် စက်တိုင်တွင် စံကားပွင့်ကို ထား၍ ထိုကုလားကို သေနတ်နှင့် ပစ်စေသည်။ ချက်တိုင်း မှန်၏။ သို့လျှင် အတိုင်းထက် အလွန် သနားတော်မူ၍ အတွင်းစေကိုယ်လုပ်တော်တစ်ယောက်နှင့် စုံဖက်တော်မူသည်။ နေရာလည်း ပေးတော်မူသည်။

ကိုယ်လုပ်ငယ်လည်း ကုလားနှင့် ကျင်လည်ကြလျှင် ကုလားတို့ သုံးဆောင်စားသောက်သော အမဲဆား ငါး စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့ကို အပွတ်အညွတ်ကောင်းမွန်စွာလုပ်၍ ဘဝရှင်မင်းတရားရွှေထီးအား မပြတ်ဆက်သည်။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း ယစ်ဝစေတတ်သော စပျစ်ရည်ကို စီရင်၍ ဆက်သည်။ ထိုစပျစ်ရည်သည်ကား သောက်လျှင် ချိုမြိန်လှသည်။ ဤစပျစ်ရည်ပင်ကို ကျမ်းဂန်အလိုသော် 'မုဒရက်ပင်' ဟု ခေါ်သည်။ ဘဝရှင်မင်းတရားလည်း အလွန်နှစ်သက်တော်မူ၍ ကုလားကို နန်းထက်သို့ ခေါ်ပြီးလျှင်၊ အပါးတော်တွင် နေစေ၍ သောက်စားရ၏။

ဤသို့ စေစားတော်မူဖန်များလတ်သော် ကုလားတို့ဘာသာအရက်ကို ကောင်းလှအောင် ပြန်၍ချက်ပြီးလျှင်၊ ပျားရည် ရော၍ ချက်ပြန်၏။ ထိုအရက်ကို သောက်တော်မူလျှင် အယူတော်ဖောက်ပြန်၍ 'ဤသူ့မယားကို ထိုသူ့ကို ပေး။ ထိုသူ့မယားကို ဤသူ့ကို ပေး။' ဤသို့ မအပ်မလျော်သောအရာတို့ကို စီရင်တော်မူ၏။

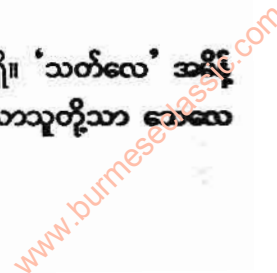
သူ မလိုသဖြင့် 'ဤသူသည် မသင့်မတင့်သောအကြံကို ကြံသည်။' ဟူ၍ သူ့ချောစား လျှောက်ထားသည် ကိုလည်း ဟုတ်၊ မဟုတ် စိစစ်တော်မမူပြီ။ ငင်၍သာ ကွပ်မျက်တော်မူ၏။

ထိုသို့ပြုဖန်များလတ်သော် ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်နော်ရထာက "ဤအကျင့်ကား မင်းဧကရာဇ်တို့ အကျင့် မဟုတ်။ သုံးစွဲတော်မူသည်ကို ပယ်မှ သင့်မည်။" ဟူ၍ အဖန်တလဲလဲ လျှောက်သော်လည်း သေနှင့် အကျွမ်းဝင် လေပြီဖြစ်၍ နာယူတော်မမူ။

"ပြည်အလုံးကို ဘုရင့်နောင်တော်သာ စီရင်လေ။ ငါ့ကို မလျှောက်နှင့်တော့။ ငါမူကား ရွှေနန်းတော်တွင် စံပျော်၍သာ နေတော်မူမည်။" ဟု မိန့်တော်မူသည်။ ရံဖန် ညီလာခံ ထွက်တော်မူနိုင်သည်။ ရံဖန်လည်း ထွက်တော် မမူနိုင်။

ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်နော်ရထာလည်း အတွင်းတော်သို့ ဝင်တော်မူ၍၊ မင်းညီမင်းသား၊ မှူးမတ်တို့ကို ခန့်ထားတော်မူ၍ အပါးတွင် ညဉ့် ၂ ချက်တီးကျော်-၃ ချက်တီးကျော်တိုင်အောင် စောင့်နေတော်မူသည်။ စက်တော်ခေါ်၍ ပျော်တော်မူမှ၊ ယုံကြည်ကောင်းသောမှူးမတ်တို့ကို အစောင့်အနေ ခန့်ထားတော်မူခဲ့၍ အိမ်သို့ ပြန်တော်မူသည်။ မိုးသောက်လျှင်လည်း ဘဝရှင်မင်းတရား စက်တော်ခေါ်ရာက မနိုးခင် နန်းတော်သို့ တက်တော်မူ၍ ပြည်ရေးရွာမှုကို စီရင်တော်မူသည်။

ဤကဲ့သို့ ကိုယ်တော်မကွာ ကြပ်မစီရင်သောကြောင့် အမှူးအမတ်တို့တွင် အပြစ်မရှိ။ 'သတ်လေ' အဆို တော် ရှိသည်များကို ဝှက်ထားတော်မူ၍ အသက်ကိုလွတ်စေသည်။ ဘုရင့်နောင် မသိသောသူတို့သာ သေဆံ့ သည်။

ထိုရောအခါ မွန်အမတ်၊ မြန်မာအမတ်၊ ရှမ်းအမတ်တို့ ရုံးစုတိုင်ပင်၍ ဘုရင့်နောင်တော်ကို လျှောက်ကုန်၏။
“ယခုသည် ပြည်ရွာငြိမ်ဝပ်နိုင်မည့်အရေး မရှိချေပြီ။ ညီတော်ဘုရားကို လုံခြုံအောင်ထားပြီးလျှင် ဘုရင့်နောင်
သည်အရှင် နန်းတက်တော်မူတော့။ ကျွန်တော်တို့ အရှင်အမှုတော်ကို ထမ်းပါတော့မည်။” ဟူ၍ လျှောက်ကုန်၏။

မင်းတရားနောင်တော်လည်း “အစ်ကိုတို့ ငါတို့တွင် ဘဝရှင်ကျေးဇူးတော်၊ သစ္စာတော်-၂ ပါး ရှိချေသည်။
သည်စကားကို ငါသာ ကြားစေ။ တခြားသူ မကြားစေနှင့်။ သဗ္ဗညုဘုရား တရားတော်မှာလည်း ‘မတော်မမှန်
ကျင့်သောသူသည် အနှစ် ၁၀၀ပင် နေရငြားသော်လည်း တော်မှန်ဖြောင့်မတ်သောသူ တစ်နေ့ နေရသည်ကို
မတန်။’ ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။ ငါလည်း ဘဝရှင်မင်းတရားရွှေထီးစိတ်တော်ကို မျှဉ်းဖျောင်း၍ အကျိုးအကြောင်း
ကို လျှောက်ပါဦးမည်။ သို့လျှောက်သည်ကို ယူတော်မမူသော်လည်း အစ်ကိုတို့၊ ငါတို့ စောင်မ၍သာ အမှုတော်
ကို ထမ်းကြရမည်။ မသင့်မတင့်သောအကြံအစည်ကို ကြံစည်၍ မသင့်ချေ။ အစ်ကိုတို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ
ဆိုရာမှာ ငါရှိလေပြီသည်ကို မည်သူမျှ မစိုးရိမ်နှင့်။ စားမြဲသောကျေးစည်းစိမ်နှင့် ငြိမ်သက်စွာနေကြ။” ဟူ၍
မိန့်တော်မူလျှင်၊ မင်းမှူးမတ်အပေါင်းတို့ အထူးမလျှောက်ဝံ့ကုန်။ ဦးချ၍ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေကြရကုန်၏။

ယင်းသို့လည်း ဘဝရှင်နောင်တော် ဤသို့ မိန့်တော်မူပြန်သည်။

“ဘဝရှင်မင်းတရားသည် ရှေး၌ပြုဖူးသော အကုသိုလ်ကံနှင့်လျော်စွာ မရပ်မတည် ရူးသွပ်၍ပင် ရှိတော်
မူသော်လည်း အစ်ကိုတို့၊ ငါတို့ ကြပ်မ၍ ပိတ်ဆို့ဆီးတား ရသည်ကို ပြည်ရွာ စနောင်စနင် ရှိရမည်လော။”
ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မှူးတော်မတ်တော်အပေါင်းတို့လည်း “အရှင်မှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာ မရှိပြီ။” ဟု လျှောက်ကုန်သည်။

ဘုရင့်နောင်တော်လည်း ထိုနေ့မှစ၍ ပြည်ရေးရွာမှုကို မလစ်လပ်ရအောင် စီရင်တော်မူသည်။ ပိစ္စရစ်မင်း
ကုလားဘရင်ဂျီကိုလည်း သင်္ဘောတစ်စင်းနှင့် အရင်းအနှီးရွှေငွေပေး၍ ကုလားပြည်သို့ ပြန်စေသည်။

ထိုအခါ ဗညားရန်မင်း အိမ်နိမ့်တွင်မြင်သော သားတော် ရဟန်းတစ်ဦးသည် ရွှေဘုံမြို့တွင် သက်အို
သွေးသောက်ကြီး မတူယုပွဲသို့ သွား၍ တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင်၊ သံလျင်သို့ သွားလေ၍ ခေါင်းအကြီးတို့နှင့် ရုံးစည်းလျှင်
‘ဒဂုံဒလ’ ဟူသောအရပ်တွင် ပရိသုဒ္ဓပြုပြီးလျှင်၊ ကျွန်ပေါဘုရားဝယ် သစ္စာပြုပြီး၍ ‘သမိန်ထောရာမ’ ဟူသော
အမည်ကို ခံယူသည်။ ယင်းသို့ ဆင်၊ မြင်း၊ ဗိုလ်ပါရုံးစု၍ ရေကြောင်း၊ ကြည်းကြောင်း မကော်သို့ ချီ၍ တပ်နှစ်
နေလာသည်။

ထိုအကြောင်းကိုလျှောက်လာ၍ ကြားတော်မူလျှင် “ဘုရင့်နောင်တော် ဆင်လုံးမြင်းရင်းစီရင်၍ အလှူ
ချီလေစေ။” အမိန့်တော်ရှိသည်။

ဘုရင့်နောင်တော် ကျော်ထင်နော်ရထာလည်း တိုက်ဆင် ၂၀၀၊ မြင်း ၃၀၀၀၊ စစ်သည်သူရဲ ၆၀၀၀
နှင့် ချီသည်။

မကော်သို့ရောက်၍ သူ့သူကိုတွေ့လျှင် နန္ဒယော်ဓာ ‘ရဲမြတ်စွာ’ ဟူသောဆင်ကို စီး၍ တိုက်သည်။
သမိန်ထောရာမစစ်ဦး ပျက်လေ၏။ တပ်မှူး၊ စစ်ကဲအပေါင်းတို့လည်း အဆီးအတားမရှိ ရွပ်ရွပ်ခွံခွံ ဆင်ချွန်းဖွင့်
လွှတ်လျှင် တပ်ပျက်လေ၏။

သမိန်ထောရာမလည်း ရုံးမိသမျှသော ဗိုလ်ပါနှင့် အနောက်ဘက်သို့ သွား၍ လူသူ စုရုံးပြန်ပြီးလျှင်
ရေကြောင်း၊ ကြည်းကြောင်း သန်လျင်မြို့သို့ ချီလာ၍ တိုက်ပြန်၏။ သန်လျင်စား နန္ဒကျော်ထင် ဟံသာဝတီမှ
ပြစ်၍ မြို့ကိုရလျှင် အခိုင်အလုံနေလေ၏။

အာဇာနည်

ဘဝရှင်မင်းတရားရွှေထီး ထိုအကြောင်းကို ကြားတော်မူလျှင် “ဘုရင့်နောင်ချီမှသာ အရေးတော် ပြီးလွယ်မည်။” အမိန့်တော်ရှိသည်ကို ဘုရင့်နောင်တော် ဤသို့ နားတော်လျှောက်သည်။

“ယခု သူပုန်တို့ ကျေးစွန့်ရွာလက်တို့ကို ဖျက်ဆီး၍ တစ်ချက်တစ်လက်တည်း ဖြစ်ကြလျှင်၊ အားအင်ကြီး၍ အလုပ်အကြံများရန် ရှိသည်မှာလည်း အမှန် ဖြစ်တော့သည်။ ဘုရားကိုယ်တော်ကို ခွာ၍ ချီရမည်မှာလည်း အခက်ပင်ဖြစ်တော့သည်။” ဟူ၍ လျှောက်သည်ကို

“သူပုန်တို့ အင်အားကြီးလှသည်။-ဟူ၍ ကြားတော်မူသည်။ မည်မည်ရွားရွား အမှုအမတ်ကို ခန့်တော်မူ၍ အရေးတော် အလျင်မပြီးရာချေ။ နောင်တော်ချီမှသာ အရေးတော်ပြီးလွယ်မည်။ ငါ့အပါးတော်တွင်လည်း တောင်ငူစား သီဟသူ၊ မုတ္တမစား စောလကွန်းအိမ်၊ သမိန်စောထွတ်တို့ ရှိလေပြီသည်။ အလျင်ချီမှ သင့်မည်။” ဟူ၍ မိန့်တော်မူသည်။

ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်နော်ရထာလည်း အာဇာနည်တော်ကို မဆန်နိုင်၍၊ ညီတော် သီဟသူ၊ စောလကွန်းအိမ်၊ သမိန်စောထွတ်တို့ကို ဘဝရှင်မင်းတရားအပါးတော်တွင် အစောင့်အနေ ခန့်ထားတော်မူ၍ သန်လျင်သို့ ချီတော်မူသည်။

သန်လျင်သို့ ရောက်တော်မူလျှင် စစ်မျက်နှာ ၃ ကြောင်းဖြန့်၍ တိုက်တော်မူသည်။ သမိန်ထောရာမက ရဲမက်ဗိုလ်ပါသာ များသည်။ ဆင်၊ မြင်း၊ လက်နက်ကိရိယာနည်း၍ ပျက်လေ၏။ သမိန်ထောရာမလည်း ရုံးမိသမျှသောအလုံးအရင်းနှင့် အနောက်ဘက်ကျေးစွန့်သို့ ပြေးလေ၏။

ဘုရင့်နောင်တော်လည်း ‘သန်လျင်မြို့ကို အောင်တော်မူ၍ သမိန်ထောရာမ ပျက်လေကြောင်း။’ကို လျှောက်စေ၍ ကြားတော်မူလျှင်၊ ဘုရင့်နောင်တော်ကို ‘ဒလမြို့တွင် အလုံးအရင်းနှင့်တကွ အခိုင်နေလေ။’ ဟူ၍ စေတော်မူသောကြောင့် ၁၉ တပ်သားနှင့် ဒလတွင် နေတော်မူရသည်။

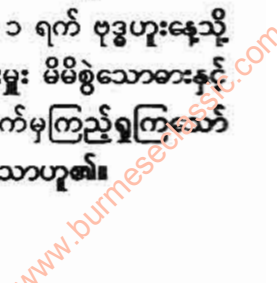
ဘဝရှင်မင်းတရားရွှေထီးလည်း ‘ဇာတာတော်မသန်။ ယာယီရှိသည်’ ဟု ပညာရှိတို့ လျှောက်၍ တိုက်ဆင် ၁၀၀၊ မြင်း ၂၀၀၀၊ စစ်သည်သူရဲ ၄ သောင်းနှင့် ဟံသာဝတီကသည် ပန်းတရော်တပ်သို့ ပြောင်း၍ တစ်လခန့် နေတော်မူပြီးလျှင်၊ ရခိုင်တပ်သို့ပြောင်း၍ နေတော်မူပြန်သည်။

ရခိုင်တပ်တွင်နေတော်မူစဉ် ‘အရှေ့ဘက် ‘ကသာ’ ဟူသောအရပ်တွင် ဆင်ဖြူပေါ်သည်။’ ဟူ၍ စစ်တောင်းစား သမိန်စောထွတ် လျှောက်သည်ကို ယုံတော်မူ၍ ကသာသို့ ကူးတော်မူသည်။ အံဂလိပ်ဘုရားအနီးတွင် တပ်မချ၍ နေတော်မူရသည်။

စောလကွန်းအိမ်ကိုလည်း “ငါ ဆင်ဖြူ ရတော်မူမည်။ မုတ္တမမြို့မှ ရဲမက်ဗိုလ်ပါ ရုံးစုချေ။” ဟု စေတော်မူသည်။

စောလကွန်းအိမ်လည်း “ကိုယ်တော်နှင့် ကျွန်တော်ကိုမကွာစေနှင့်။-ဘုရင့်နောင်တော် မှာတော်မူသည်။” ဟူ၍ အကြိမ်ကြိမ်လျှောက်သော်လည်း၊ “သမိန်စောထွတ် ရှိလေပြီ။ သွားလေတော့။” အမိန့်တော်ရှိလျှင် အာဇာနည်တော်ကို မဆန်ဝံ့၍ မုတ္တမသို့ ချီရလေသည်။

စောလကွန်းအိမ် အပါးတော်တွင်မရှိလျှင် စစ်တောင်းစား သမိန်စောထွတ်လည်း ညီလက်ဝဲစားမှူး၊ လက်ယာစားမှူးတို့နှင့် အထက်က တိုင်ပင်ရင်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ သက္ကရာဇ် ၉၁၂ခု ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၁ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သို့ အဝင် ညဉ့် ၃ ချက်တီးကျော်တွင် ဘဝရှင်မင်းတရားရွှေထီး စက်တော်ခေါ်စဉ် လက်ဝဲစားမှူး မိမိစွဲသောစားနှင့် လုပ်ကြံလေသည်။ ဦးခေါင်းပြတ်၍ သလွန်အောက်သို့ စဉ်ကျလေသည်ကို မိုးသောက်မှကြည့်ရှုကြသော် အသက်ရှိသောသူကဲ့သို့ မျက်တောင်တခတ်ခတ် ရှိသည်။ နေ့ ၁ ချက်တီးကျော်မှ ငြိမ်သောဟူ၏။

ထိုအကြောင်းကို ဇောတိယာရုံဆရာတော် ကြားလျှင် 'ဟံသာဝတီပြည်ကို မွန် ဦးစွန်း မပြုရချေသော မြန်မာဦးစွန်း ပြုလတ်ဦးမည်။' ဟူ၍ ဖတ်လေ၏။

ဘဝရှင်မင်းတရားရွှေထီး အလောင်းကိုလည်း ဆရာတော်ကြီးတို့ ထောက်ပံ့၍ ကောင်းမွန်စွာသင်ကြားပြီးလျှင် အရိုးတော်ကို ရွှေအိုးနှင့်ထည့်၍ သန့်ပြန်သောအရပ်၌ မြှုပ်လေ၏။

ဤသို့ ယာယီသာဖြစ်သူကို နဂိုပြု၍ စေသုံးရာတွင် တိမ်းပါးယွင်းယိုရလေသည်။

နဂိုကို ယာယီပြုခြင်း၌ကား ဒေဝါဟနမင်းကြီးသည် နဂိုဖြစ်သော ဥယျာဉ်မှူးကိုပယ်၍၊ တစ်တိုင် တစ်ပြည်သား ယာယီဖြစ်သောသူကို ဥယျာဉ်မှူးအရာခန့်၍ ယာယီဖြစ်သောသူ အခွင့်ပိုင်လျှင်၊ သရက်ဝင်း ဖျက်၍ ထွက်ပြေးလေသည်။

ဝေသာလီမင်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်သား ဝဿကာရကို အတွင်းသွင်း၍ ဝေသာလီပြည် ပျက်စီးတိမ်းယိမ်း ချေသည်။

ပဉ္စလရာဇ်မင်းကြီးသည် အမတ်ဟောင်းတို့စကားကို မယူမမှတ်။ ယာယီဖြစ်သော အနုကေဝဋ်စကား နဂိုပြု၍ ယူမှတ်မှားချေလေသောကြောင့် တိမ်းယိမ်းချေသည်။

ဤသို့စသည်ဖြင့် တည်သင့်သည်၊ ပျက်သင့်သည်တို့ကို ဆင်ခြင်စဉ်းစား၍ စေသုံးစီရင် ခန့်ထားဆောင်ရွက် သင့်သည်။ -ဟူလိုသည်။

၁၂၀

ဇုန်ရင်း။ ။ နော်ရထာ၏လက်ထက် မင်းလောင်းကိုဖျက်လို၍ ချင့်ထွက်မရှောင် ကိုယ်ဝန်ဆောင် ခုနစ်ထောင်၊ ပုခက်တွင်း ခုနစ်ထောင်၊ နွားကျောင်းသား ခြောက်ထောင် ကုန်အောင်သတ်ဖူးလေသည် တစ်လီ။ သီဟိုဠ်တွင် တစ်ကြောင်း မင်းလောင်းတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်မည့်တာကြောင့် ပညာတိမ်းစောင်း နွားကျောင်းသား၊ ပုခက်တွင်း ရှင်းဖူးသည် အဘယကုမ္မာ။

ပုဂံမှာ တရုတ်ပြေး မင်းခွေးချေး၏ကာလ 'တရုတ်ကျသော် ခံရအောင် မြို့တည်မည်။ မရှည်လျားစေလင့်။' ဘုရားကို ဖျက်ရ၏။ ရေတွက်ချီသော် စေတီ တစ်သောင်း၊ ကုလားကျောင်း သုံးထောင်၊ မုခ်ပေါင်း တစ်ထောင် ကုန်အောင်ဖျက်ရသည် အထောက်ထောက်။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဍတ္တ။ ။ ပုဂံနော်ရထာ၊ သီဟိုဠ်အဘယကုမ္မာမင်းတို့လက်ထက် တစ်ယောက်သော မင်းလောင်းကို သေစေလို၍ တစ်ချက်။ ကိုယ့်စည်းစိမ်ကိုမက်၍ တစ်ကြောင်း။ သူ့အသက်များစွာကို သတ်ရလေခြင်း။ -ဟုဆိုလိုသည်။

ပိတ္တာရ။ ။ ထို့ကြောင့် 'တစ်ယောက်ချမ်းသာ ကိုယ်ဖို့ရှာသော် သတ္တဝါပေါင်း ဆင်းရဲကြောင်းဖြင့် မကောင်းမှုချည်း အပည်းပည်းတိ တောင်နှယ်ဖိသော် မိမိကြံမှာ မင်းဖြစ်စာလျှင် ရှိပါလှည့်ငြား ထိုသူ့အားကို တိုင်းကားပြည်သူ လူလည်းမညွတ် နတ်လည်းမလို နှင်လွှင့်ဖို့၍ ကစိုကရွား ပြေးလွှင့်ပါးသည် စီးပွားကြန့်တီးကြန့်တိုက်တည်း။' ဆိုသည်နှင့်ညီ။

ဝေနေသာဇာတ်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ၁၀၀၀ သော မင်းတို့၏မျက်စိကို ထုတ်၍ နတ်တင်သည်။ အကောင်ကို ရေဝယ်မျှော၍ ပစ်သည်။ မိမိလည်း အသက်ရှည်မြင့်စွာ မတည်သကဲ့သို့ ဖြစ်ရာသည်။

ပုဂံ တရုတ်ပြေးမင်းလက်ထက် 'တရုတ်စစ်သူကြီး ကျလာသော် မြို့ကြီးချဲ့၍ တည်မည်။ အုတ်လုပ်၍ နေသဖြင့် ကြာတော့မည်သာ။ ဘုရားကိုဖျက်လော့။' ဆို၍ ဖျက်ကြရသည်။ စေတီ ၁ သောင်း၊ ကုလားကျောင်း ၃၀၀၀၊ မုခ်ပေါင်း ၁၀၀၀ ကုန်လေ၏။

ဤကဲ့သို့သော အမှုအရာကို ရှောင်ကြဉ်စေ။-ဆိုလိုသည်။

၁၂၁

ပုဒ်ရင်း။ ။ သားတစ်ယောက်ကို ချစ်သည့်စိတ်ကြောင့် ဆိတ်ကို သတ်ရသည်။ နှစ်ထောင်မက ကိုးထောင်လေးဆယ်။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဍတ္တ။ ။ စန္ဒရုတ္တ မင်းပြုသောကာလ မိမိသည် အဆိပ်နှင့်ရောသော အစာကို စားလေ့ပြုသည်နှင့် မင်းကြီး စားတော်ထမင်းကို မိဖုရား စားမိလျှင် 'မိဖုရား သေလေတော့မည်။ မိဖုရားသေလေ မိဖုရားဝမ်း၌ရှိသော သားငယ်လည်း သေလေတော့မည်။' ဟု မိဖုရားဝမ်းကို ခွဲ၍ သားငယ်ကို ယူပြီးလျှင် 'သူငယ်ကား နေ့ရက် မစေ့သေး။ နုနယ်သေးသည်။' ဟူ၍ ဆိတ်ကို သတ်၍ ဆိတ်ဝမ်း၌ သားငယ် အငွေ့အနီ လှုံစေသည်။ တစ်နာရီ၌ ဆိတ် ၇ ကောင် ကုန်သည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့၌ နာရီပေါင်း ၆၀ ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆိတ်ပေါင်း ၄၂၀ ကုန်သည်။ ၇ ရက်သော် ၂၉၄၀ အရေအတွက်သည် ဤမျှလောက်ပင် ကုန်ချေသည်။

ဤစကားတွင် သင်္ချာ ဤရွှေဤမျှ ရကြောင်းများကိုမူကား သာရတ္ထဒီပနီဋီကာ၊ မဟာဝင်ကျမ်း၊ မဟာဝင်ဋီကာများတွင် မဆိုပေ။ ရှေးရာဇဝင်များတွင် ဆိုသည်ကိုသာ ယူ၍ တွက်ချက်မှတ်သားလျက် ဆိုလိုက်ပေသည်။

၁၉၉

ဖုဒ်ရင်း။ ။ ရထားတွင်တွယ်သည့် လွန်ငယ်တစ်စင်းအရေးကြောင့် တစ်မြို့လုံးမွေးသည့် ခွေးကို သတ်ရသည် အတင်တင်။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဍတ္တ။ ။ ကုက္ကုရဇာတ်၌ ရထားတွင်နှောင်ဖွဲ့သည့် သားရေလွန်ကို ကောလေယျကနန်းတွင်းခွေးတို့ စားလေသည်ဖြစ်လျက်၊ နန်းတွင်းခွေးတို့ကိုကား မသတ်ရ။ မြို့တွင်းမြို့ပြင် ပြည်သူပြည်သားတို့ မွေးသည့် ခွေးမြင်သမျှကို သတ်၍ ခွေးအများ ဘေးဥပါဒ် ကြီးစွာရောက်ကြရသည်။ ဘုရားလောင်းခွေးမင်း တရားဟောမှ နောက်ကြွင်းသောခွေးတို့ ချမ်းသာရာရချေသည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

၁၂၃

ပုဒ်ရင်း။ ။ ဆင်တစ်စီးကို မီးသင့်သည့်အကြောင်းကြောင့် ကျီးအပေါင်းကို သတ်ရသည်အံ့နန္ဒ။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဏတ္တ။ ။ ကာကဇာတ်၌ ကျီးတစ်ခုသည် ပုဏ္ဏားခေါင်းထက် မစင်စွန့်သောကြောင့် ရန်ငြိုးဖွဲ့သည်နှင့် ဆင်တင်းကုပ်ကို မီးသင့်ရာ၊ ဆင်တော်မှာ မီးထိသောဝေဒနာတွင် တင်ရန်ဆေးကို မေးသော် “ကျီးဆီနှင့် သုတ်မှ ပျောက်မည်။” ဟု ပုဏ္ဏား ဆိုသဖြင့်၊ မင်းနှင့်တကွ မှူးမတ်အပေါင်းတို့ ကျီးမှာ အဆီမရှိသည်ကို မသိကြ၍ မင်း၏အာဏာနှင့် ‘ကျီးဆီ ရှာကြရမည်။’ ဆိုလျှင်၊ များစွာ ဖမ်းစေ၊ ထောင်စေ၍၊ ရသမျှထို ကျီးအပေါင်းကို သတ်သည်။ တစ်ကောင်တွင်မျှ ကျီးဆီကို မရ။

ထိုသို့ မရခြင်းသည်လည်း ‘ပုစွန်မှာ သွေးမရှိသည့်သတ္တဝါမျိုး ဖြစ်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဗျိုင်းအောက်မှာ အဖိုမရှိသည့် သတ္တဝါမျိုး ဖြစ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း ဖြစ်တန်ရာချေ၏။’ ဟု မချင့်နိုင်။

မင်းနှင့်တကွ မှူးမတ်တို့သည် ဆင်သာ မွေးသည်။ ဆင်ဆေးကိုမျှ မသိကြလေရကား၊ ပုဏ္ဏားကိုမေးသဖြင့် ပုဏ္ဏားလည်း သူတော်ကောင်း မဟုတ်။ ရန်ငြိုးအလိုက် ဆိုမိဆိုရာ ဆိုလိုက်ပါသည်ကို ယုံကြည်ကြ၍ မကောင်းမှုကြီးစွာရလျက် သတ္တဝါအများ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရလေသော ဗာရာဏသီမင်းတို့ကဲ့သို့ မရှိချေရာ။ -ဟုလိုသည်။

၁၂၄

ရစ်ရင်း။ ။ ကြီးကြာငှက်မ၏စကားကြောင့် သား နှစ်ယောက်ကို ပမာယုဉ်သည့် နရာယုဉ်ပြည်ကြီး၌ ရွှေထီးကားသော ဓမ္မရာယုဉ်မင်းဖျား။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဍတ္တ။ ။ နရာယုဉ်ပြည်၌ ဓမ္မရာယုဉ်မင်းကြီးသည် တရားစောင့်သော မင်းကောင်းမင်းမြတ်ဖြစ်၍ တရားစည် ဆွဲထားပြီးလျှင်၊ ကြီးကြာငှက်ဖိုကို သတ်သော သားတော် ၂ ယောက်ကို စီရင်ဆုံးဖြတ်သဖြင့် ကြီးကြာငှက်မ၏စကားကြောင့် ငှက်အလားပမာယုဉ်၍ စီရင်၏။-ဟူလိုသည်။

ပိဏ္ဍာရ။ ။ ဓမ္မရာယုဉ်မင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဒန္တသီရိဝတ္ထု၊ မဏိကုဏ္ဍလဝတ္ထုတို့၌ အကျယ်ဆိုပြီ။ ဓမ္မရာယုဉ်မင်းသည် သားတော် ၂ ပါးကို ကြီးကြာတစ်ခုနှင့် အမျှကျင့်လေဟန်ကား၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ‘နရာယုဉ်’ မည်သောပြည်ကြီးတွင် ‘ဓမ္မရာယုဉ်’ မည်သောမင်းသည် တရားသဖြင့် မင်းပြုလေသတတ်။ ထိုမင်း၏မိဖုရားကား ‘သုနန္ဒဒေဝီ’ အမည်ရှိသတတ်။

အခါတစ်ပါးသော် ဘုန်း၊ ပညာလက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံစွာသော သားယောက်ျား ဖွားရကား ‘သုရိယကုမာရ’ ဟု မှည့်သတတ်။

ထိုမင်းသား ၇ နှစ်ရွယ် မြောက်လတ်သော် မင်းကြီးလည်း “ငါ့သားကို ပြင်ဝယ်ထား၍ အတတ်ပညာ သင်စေမူ သူငယ်နှလုံးဖြင့် ငါကား ပြည့်ရှင်မင်း၏သား’ဟု သူခပ်သိမ်းတို့ဥစ္စာကို လည်းကောင်း၊ သူ့သား၊ သူ့မြေးတို့ကို လည်းကောင်း အနိုင်အထက် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲပြုလေဘိမူကား ပြည်သူရွာသူ လူ၊ ရဟန်းတို့ ဓနုစံသက်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရာ၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့သော် သား၌ လည်းကောင်း၊ ငါ၌ လည်းကောင်း ကြီးစွာသော မကောင်းမှု၊ ဖွားစီးရာသတတ်။ ထို့ကြောင့် ဥမင်ထဲတွင်ထား၍ ၁၈ ပါးသောအတတ်တို့ကို သင်စီမံမည်။’ဟူ၍၊ အတတ်ပညာကိုတတ်၍ ၁၆ နှစ်မြောက်လတ်သော်အခါ ဥမင်ကထွက်လျှင်၊ မြင်းမိုရ်ဖျားက သက်လတ်သော သိကြားနတ်မင်းကဲ့သို့ လူခပ်သိမ်းတို့၏နှလုံးတွင် ထင်စိမ့်မည်။’ဟူ၍ ကြံပြီးသော်၊ ဥမင်ကို ပြုစေ၍၊ မင်းသားကို အထိန်းအယုတို့နှင့်တကွ နေ၊ လကို မမြင်စေဘဲ ဥမင်တွင်း၌ ထား၍ ၁၈ ပါးသောအတတ်တို့ကို သင်စေ၏။

အခါတစ်ပါးသော် သားယောက်ျားတစ်ယောက် ဖွားပြန်သည်ကိုလည်း ‘စန္ဒကုမာရ’ဟုမှည့်၍ အစ်ကိုနှင့်အတူ အထိန်းအယုနှင့် ဥမင်ထဲဝယ်လည်းကောင်း ထားလေ၏။

ထိုမင်းသားတို့ အတတ်ပညာ တတ်မြောက်ပြီးသော်၊ “၁၆နှစ်မြောက်၍ မင်းအဖြစ်ကိုပေးကောင်းပြီ။” ဟု မှူးမတ်တို့ တောင်းပန်လျှောက်ထားကြကုန်၏။

မင်းကြီးလည်း “သင်တို့စကား ဟုတ်စွ။” ဟု “ငါ့သားတို့ အတတ်ပညာတတ်၍ ၁၆ နှစ် မြောက်ပြီ။ ဥမင်က ထွက်အံ့သောသဘင်ကို ကြည့်ပါကုန်။” ဟူ၍ ပြည်အလုံးကို ၇ ရက်ပတ်လုံး စည်လည်စေ၏။

မင်းကြီး၊ မိဖုရား စသော မောင်းမ၊ မိသံ၊ မှူးမတ်၊ ကလန်၊ သံပျင်ကုန်အောင် တန်ဆာဆင်၍ စည်၊ စောင်း၊ ငြင်း၊ ခရုသင်း၊ တံပိုးတီးမှုတ်လျက် ထွက်ကြလေသော်၊ နေမင်းကို မြင်၍ “ဤညီးညီးသည် အဘယ်ဥစ္စာနည်း။” ဟု မင်းသားတို့မေး၏။

“အရှင့်သား။ နေမင်းတည်း။” ဟု အမတ်တို့ ဆိုပေ၏။
“ငါ့ဖမင်းကြီးထက် မြတ်သလော။” ဟု မေးသော်၊ “အရှင့်သား။ မြတ်၏။ သောတာပန် ဖြစ်၏။ ရှိခိုးအပ်၏။” ဟုလျှောက်လျှင်၊ လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုး၏။

ထိုခဏဝယ် ကြိုးကြာမောင်နှံတို့သည် ‘မင်းသားတို့ ဥမင်ကထွက်သောသဘင်ကို ကြည့်ပါကုန်အံ့။’ ဟု ကောင်းကင်ထက်က ပျံဝဲကြသည်ကို မြင်လျှင်၊

“ငါတို့ခေါင်းထက်က အဘယ်နည်း။” ဟု မေး၍ “အရှင်သား။ ကြိုးကြာငှက်တို့တည်း။” ဟု ဆိုပေ၏။

“ငါ့ဖခင်ကြီးထက် မြတ်သလော။” ဟု မေးလေသော်၊ “ချင်းတို့ကား တိရစ္ဆာန်တည်း။ မမြတ်ဘူး။” ဟု ဆိုပေလျှင် လေးနှင့်ပစ်ဘိရကား၊ ကြိုးကြာဖိုသည် လည်ပြတ်၍ မြေတွင်ကျ၏။

မင်းသား ၂ ယောက်တို့လည်း မိခင်ဖခင်တို့ကို ၅ ပါးသောရှိခိုးခြင်းတို့ဖြင့် ၃ ကြိမ်စေ့အောင် ခြေဦးတိုက်ပြီးသော် ရှေ့တော်၌ နေကုန်၏။

မင်းကြီး၊ မိဖုရားတို့လည်း သားတော် ၂ ယောက်တို့ကို ရထားထက်စီးစေ၍ ပြည်ကို လည်စေပြီးသော် ကိုယ်စားမင်းလျာ တည်အံ့သောငှာ ထူးဆန်းစွာသောတန်ဆာတို့ကို စီရင်၏။

ကြိုးကြာမလည်း လင်သေခဲ့သည်ကို မသက်သာလျက် ချင်းတို့ဖွယ်ရာ ကြေကွဲပြီးသော်၊ မင်းကြီးထားသော တရားစည်ကြီးကို နှုတ်သီးဖြင့် ခတ်လေ၏။

မင်းကြီးလည်း “ဤစည်သံကား အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ ကြဉ်းဆောင်ချေ။” ဟု စေ၏။

မင်းချင်းများလည်း ကြိုးကြာမကိုယူ၍ ရှေ့တော်ဝယ် ထား၏။

မင်းကြီးက ကြိုးကြာမအား အကြောင်းကို မေးသော်၊

“ငါတို့ အရှင်ဧကရာဇ်မင်းကြီးသားတော်တို့ ဥမင်က ထွက်သောသဘင်ကို ကြည့်ပါကုန်အံ့။-ဟု အကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှံ ပျံလာလတ်သော် ပြစ်မှားခြင်း မရှိပါဘဲကို အရှင်သားတော်အငယ် လေးနှင့်ပစ်ဘိရ၍ အကျွန်ုပ်လင်သည် လည်ပြတ်၍ သေသင့်သလော။-ဟု အကျွန်ုပ် တရားကို လိုပေသည်။” ဟု ပေ၏။

မင်းကြီးလည်း “သင်တို့ အဘယ့်ကြောင့် ကြိုးကြာကို သေအောင်ပစ်ဘိသနည်း။” ဟု သားတော်တို့ကို မေးသော်၊ မင်းသားတို့လည်း မပျက်မကွက်ဘဲလျှင်

“ဖခင်မင်းကြီး။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လျက် ငါတို့ခေါင်းထက်သို့ ပျံဘိသောကြောင့် ပစ်ပေသည်။ ဟုတ်တည်း။” ဟု တင်၏။

မင်းကြီးလည်း “သားတို့။ အပြစ်မဲ့သသူကို ဘေးပြုပချေသော် ထိုအပြစ်အတိုင်း ခံရသောဟူပေ၏။ ကြိုးကြာငှက်မ။ ငါ့သားတို့ မပျက်မကွယ်ဆိုပြီဖြစ်သောကြောင့် အသို့နည်း။” ဟု မေးတော်မူလတ်သော်၊

“အရှင်ဧကရာဇ် တရားမင်းကြီး။ အကျွန်ုပ်လင် လည်ပြတ်သည့်နယ် ပြတ်သည်ကိုမူကား ရောင့်ရဲ၏။”

ဟု ဆိုပေ၏။

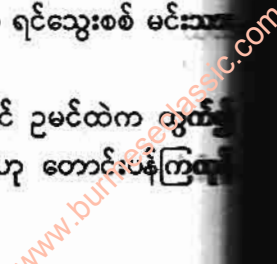
ထိုသို့ဆိုလတ်သော် မင်းကြီးလည်း တရား ၁၀ ပါး စောင့်သည်ဖြစ်သောကြောင့် “သားအငယ်တို့ လည်ဖြတ်လေ။” ဟု ပစ္စရက္ခတ်တို့ကို နှင်း၏။

မင်းသားအကြီး ဆို၏။

“ဖခင်မင်းကြီး။ ညီနှင့်အစ်ကို အတူလာသည်ဖြစ် သောကြောင့် ငါ့ညီသေရာ သေပါအံ့သော။” ဟု ပေ၏။

မင်းကြီးလည်း “ငါ့သား အလိုရှိလျှင် လိုက်လေ။” ဟု ဘုန်းပညာနှင့် ပြည့်စုံသော ရင်သွေးစစ် မင်းသား ၂ ယောက်ကို သူသတ်တို့အား အပ်ပေ၏။

မိဖုရား စသော မောင်းမ၊ မိသံကုန်အောင်လျှင် “အရှင်မင်းကြီး။ ယနေ့သာလျှင် ဥမင်ထဲက ထွက်၍ မင်းလျာ တည်တုံ၏ရှင့်။ အပြစ်ရှိစားကျင့်မှုလည်း သေအံ့သောဘေးကို မပေးပါနှင့်။” ဟု တောင်းပန်ကြ၏။

အောင်ကျား

သော်လည်း မလွတ်ကောင်းရကား၊ မိဖုရားစသော မောင်းမ၊ မိသံတို့သည် ဦးခေါင်းထက် လက်ဝန်း၍ ငိုမြည်တမ်းလျက် အစဉ်တစိုက်လိုက်ကြလေ၏။

မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏား၊ ပြည်သူ လူကုန်အောင်လျှင် “ဤသို့သော သားတော်တို့ကိုလျက် စာရိတ္တန်သေသည့်အတူ ဖြစ်စိမ့်ဟူသည်ကား အလွန်လျှင် မအပ်မရာတကား။” ဟု ကြွေးကြော်မြည်တမ်းလျက် လိုက်ကြကုန်၏။

မိဖုရားလည်း သားကို အလွန်စုံမက်၍ ကွယ်သောအရပ်သို့ ရောက်လေလျှင် “အမောင်တို့သည် အစိုး ၁ သိန်းထိုက်သော ဤလက်စွပ်ကို ယူ၍ ငါမွေးသည့်ချစ်သားတို့ကို လွှတ်လတ်သေး။” ဟု တောင်းပန်သော်လည်း၊ သူသတ်တို့သည် “အရှင်မိဖုရား။ သားတော် ၂ ယောက်ကိုလည်း အလွန်သနား၏။ ၈ သောင်းအဖျား အထွတ် ထားသည့် ရှင်မိဖုရားအာဏာတော်ကိုလည်း အလွန်လျှင် ကြောက်ရွံ့စွာ။ ထိုထက် အရှင်ဧကရာဇ်မင်းကြီး မျက်အုံသည်ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့စွာ။ မလွတ်အား။” ဟူပေသော်၊ မိဖုရားစသော မောင်းမ၊ မိသံ၊ သူနပ်၊ သူကောင်း၊ မိန်းမ၊ ယောက်ျားကုန်အောင် လက်ကို ဦးခေါင်းထက်တင်လျက်၊

“အရှင်ပစ္စရက္ခတ်မင်းသူသတ်တို့။ ဤမင်းသားတို့ကို အသက်မသတ် လွှတ်ဘိလတ်သေး။ လက်စွပ်မျက်မွန် ၁ သိန်းတန်ကို ယူလတ်လော့။” ဟု လူများတကာ ပန်ထွာကျံကျံ ကြွေးကြော်သံကို ကြားလတ်သောခါ၊ လူသတ်တို့ တံစိုးစား၍ မင်းသားတို့ကို လွှတ်ပေ၏။ လူအပေါင်းလည်း ဝမ်းသာကုန်၏။ ဝတ်သောပုဆိုး၊ စုလျား စသော ဦးရစ်တို့ကို လူသတ်တို့အား ပစ်ကုန်၏။

သူသတ်တို့လည်း ဆုလာဘ်များစွာရပြီးသော် တစ်ပါးသောသား၏သွေးကို သန်လျက်ဝယ်လိမ်းကျံ၍ ကြိုးကြာမအား ပြလေ၏။ ကြိုးကြာမလည်း ဤမျှသောသွေးတို့ကို မြင်လျှင် ‘အားရပြီ’ ဟူ၍ ပြန်လေ၏။

မယ်တော်မိဖုရားလည်း သား ၂ ယောက်ကို ခရီးအကြား စားစိမ့်သောငှာ ခဲဖွယ်စားဖွယ်တို့ကို များစွာပေး လိုက်ပြီးသော်၊ မသက်မသာမိန်းမောလျက် ခြေဖျား၊ လက်ဖျား၊ ပါး၊ နား၊ နဖူး၊ ဦးထိပ်တို့ကို နမ်း၍ “ချစ်သားတို့။ အသက်ရှည်စွာ အနာမဲ့ဘဲ ဆင်းရဲမရှိ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ကြီးကျယ်စွာကို မကြာလျှင်ဆော ရစေသော။” ဟူ၍ ဆုပေးလိုက်၏။

မင်းသားတို့လည်း မိခင်ခြေကို ထိပ်ထက်ရွက်ပြီးသော် ၃ ကြိမ် နဖူးဖြင့်တိုက်ခဲ့၍ မိခင်ကို ပျော့ပျော့ မြော်လျက် နောက်ဆုတ်ချည်း သွားကြပြီးသော်၊ မျက်ခြည်ဆုံးလျှင် ဦးခေါင်းထက် လက်ဝန်း၍ ငိုမြည်တမ်းလျက် ခရီးသို့ရှေးရှု တစ်တောထွက်ထွက် တစ်တောင်ဝင်ဝင် သွားကြလေ၏။

ဤဝတ္ထုကိုရည်၍ ဆိုသတည်း။

၁၂၅

ပုဒ်ရင်း။ ။ နွားနှင့်သားကို ပုံထား၍ သေစေသည့် ဧဠာရကျည်းမင်း။-ဟူရာ၌

ဝိဏ္ဏတ္ထ။ ။ သီဟိုဠ်၌ ဧဠာရကျည်းမင်းသည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိပင်ဖြစ်သော်လည်း ဓမ္မတာတရား မြဲသည်နှင့် သားနှင့် နွားကို အလားတူပုံထား၍ သားကို သေစေသည်။ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိဏ္ဏာရ။ ။ ဧဠာရကျည်းမင်းသည် သားတော်အိမ်ရှေ့မင်းကို နွားငယ်နှင့်သာ အမျှကျင့်ဖူးကြောင်းကိုကာမဟာဝင်ကျမ်း၌လာသော ဧဠာရကျည်းမင်းဝတ္ထုကို အစဉ်မှီးသဖြင့် သိအပ်၏။

သီဟိုဠ်၌ ဧဠာရကျည်းမင်း မင်းပြုသောအခါ ချစ်လှစွာသော သားယောက်ျား တစ်ယောက်၊ သားမိန်းမ တစ်ယောက်သာ ရှိသတည်း။

ထိုမင်းသည် တိုင်းနိုင်ငံသူကို 'ဆန္ဒာဂတိ မငြိစေရ။ ငါကျင့်မည်။'ဟူ၍ မင်းနားထုတ်ချောက် မလျှောက် မကြားနိုင်ပါသော ဆင်းရဲသားတို့အချင်းချင်း နှိပ်စက်ကလူ မပြုစိမ့်သောငှာ 'တရားမပြုနိုင်သောသူ၊ ဆင်းရဲ လှသောသူ ခေါင်းလောင်းတီး၍ လျှောက်စေ။'ဟု ခေါင်းလောင်း ထားသတတ်။

တစ်ရံရောအခါ သားတော်အိမ်ရှေ့မင်းသည် ရထားစီး၍ တိဿဝါပိသို့ သွားသော်၊ ရထားကြောင်း၌ နွားသားအမိ အိပ်ရာတွင်မထခင်၍ နွားငယ်ကို ရထားဝါးမိသဖြင့် လည်ပြတ်၍ သေလေသည်ကို၊ 'သေရမည် လော။'ဟု နွားမသည် တရားခေါင်းလောင်းကို တီး၍ အဆုံးအဖြတ်ကို ခံရာတွင်၊ ခေါင်းလောင်းသံကို မင်းကြီး ကြားသဖြင့် နွားမ၌ဖြစ်သမျှကို လျှောက်ကြား၍ သိလျှင် 'မင်းကို ကြားသိစေတတ်သော မင်းကြားခေါင်းလောင်းကို ငါထားသည်။ ခေါင်းလောင်းကို ငါပင် မဖျက်လေကောင်း။'ဟု နှလုံးသွင်း၍ ယူဇနာ ၈ သောင်း ၄ ထောင် အထဲနက်သောမဟာသမုဒ္ဒရာမှ မရဖူးမြဲရချေသော 'အာနီ' မည်သော မူးပြည့်ပုလဲကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဝေပုလ္လတောင်ထိပ်မှ မရဖူးမြဲရပေသော မနောမယပတ္တမြားရတနာကဲ့သို့ လည်းကောင်း ချစ်လှစွာသော သားကြီး ရတနာကို နွားငယ်အိပ်သကဲ့သို့ အိပ်စေ၍၊ ရထားလှည်းဘီးဖြင့် သားတော်လည်ကိုနင်း၍ ဖြတ်စေ၏။

ဤသို့လျှင် ဧဠာကျည်းမင်းသည် နွားတစ်ခုနှင့် သားတော်ကိုစင်လျက် အတူထား၍ ကျင့်ဖူးလေသည်ကို ရည်၍ ဆိုသတည်း။

ဥပဒေသ။ ။ ဤဝတ္ထု ၂ ရပ်ဝယ်လာရှိသော ဓမ္မရာယဉ်မင်း၊ ဧဠာရကျည်းမင်းတို့ကဲ့သို့ ယခုအခါ ရေမြေ သနင်း ပြည့်ရှင်မင်းတို့သည် အဂတိ ၄ ပါး မလားမငြိ မင်း၏ဖွယ်ရာ ၁၀ ဖြာ ရာဇဓမ္မ နာယကတို့ဖြင့် ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်စွာ မျက်နှာကိုမထောက် အပြစ်အလျောက် ဒဏ်ပေးအပ်ခြင်း။

ယင်းသို့ 'မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူရှိသောမင်းတို့ပင် ဓမ္မတာတရား မြဲစွဲစောင့်ထိန်း၍ ခပ်သိမ်းသောပြည်သူပြည်သား တို့အား တရားမှန်ကန်စွာ စီရင်သေးသည်တကား။ ငါတို့ကား သာသနာအယူ စင်ဖြူဝါဒ ရှိကြသောသူတို့ချည်း ဖြစ်၍ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိလောက်မှ မမှန်မကန် မတည်မကြည်ရှိခဲ့လျှင် သာသနာတော်တွင်းသို့ဝင်၍ ဘယ်အကျိုးရှိပါတော့ အံ့နည်း။'ဟု ဆင်ခြင်နှိုင်းဆ အရှက်ရလျက် မင်းမှစ၍ မှူးမတ်သေနာပတိ အရာရှိတို့သည် ဂတိ ၄ ပါး မလိုက်။ အထိုက်အလျောက်သာ မှန်ရာကို ဆုံးဖြတ်စီရင်ရမည်။-ဟုပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၁၂၆

အနုပညာ ။ အခင်းတဝ တစ်ခဏတာ စေတနာကြောင့် ပြည်ဆံတော်မှာ ဌာပနာတိုက်ကို ဖွင့်ရသည့် မင်းနရပတိ။-ဟူရာ၌

အနုပညာ ။ ထူပါရုံဒါယကာဘုရင် မင်းမဟာနရပတိသည် ပြည်မြို့သို့ ရောက်တော်မူ၍ ဆံတော်ရှင်ဘုရားကိုဖူးကြရာ၊ မိဖုရားက 'ဆံတော်ကို ဖူးမြင်လိုပါသည်။'ဆိုလျှင် မိဖုရားစကားကို နာယူ၍ စေတီတော်ဌာပနာတိုက်ကို ဖွင့်ဖောက်ရသည်။ ဦးတိုက်တော် မူကြပြီးလျှင် ကောင်းမွန်စွာ လုပ်မြဲလုပ်ရ၏။

ညဉ့်အခါ 'မပြုသင့်ကြောင်း'ကို အိပ်မက်တွင် သိကြား ဆိုလာသည်။-ဟူ၏။
 မင်းကြီးလည်း စေတနာကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ မိဖုရားစကားကို မပယ်လို နာယူမိသောကြောင့် တစ်ကြောင်း ဖွင့်ဖောက်မိသည်ကို နောက်မှ နောင်တကြီးစွာ ရှိပြန်သည်။-ဟူ၏။
 ဤကိုရည်၍ ဆိုသတည်း။

၁၂၇

ပုဒ်ရင်း။ ။ မိတေယျအတု ရွှေရုပ်တုပြောင်ပြောင် အတောင် ရှစ်ဆယ် ကြီးကျယ်စွင့်စွင့် လွှားလွှားမြင့်မြင့် ဖိုကျင့် ထိုး၍ ရသေ့မြို့အလုံး ယူကြသုံးသဖြင့် ဆုံးဖူးသည်တဝ။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ ရသေ့မြို့တွင် သုပညာနဂရဆိန္န မင်းပြုသောအခါ ကမ်းယံပြည် သောင်းကျန်းလေသဖြင့် ချီတော်မူ၍ အောင်မြင်တော်မူလျှင်၊ ထိုပြည်၌ အတောင် ၈၀ မြင့်သော မိတေယျအတု ပြုသော ရွှေဆင်းတုဘုရားကို မြင်တော်မူ၏။-ဆိုသည်။

တစ်ထုံးတစ်နည်းမှာလည်း မဇ္ဈိမပုရိသအတောင်နှင့် ၈၈ တောင် ရွှေဆင်းတုဘုရားကို မြင်တော်မူ၏။-ဟုဆိုသည်။
တစ်ထုံးတစ်နည်းမှာလည်း ၁၈ တောင်ရှိသော ရွှေဆင်းတုဘုရားကို မြင်တော်မူ၏။-ဟုဆိုသည်။
'ကမ်းယံပြည်'ဆိုသည်လည်း သံတွဲကို လိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရာ။ ။ ဤ၌ အကြောင်းကို အကျဉ်းအားဖြင့် ပြဦးအံ့။
မင်းကြီးသည် ထိုရုပ်တုကိုမြင်သော် ဘုရားရှင်ကို မြင်ရသကဲ့သို့ ၃နှစ်တိုင်တိုင် ညဉ့်၊ နံနက်၊ ဝတ်ပြု၍နေ၏။

မူးတော်၊ မတ်တော်တို့လည်း “ဘုန်းကြီးသောအရှင်။ ဆင်၊ မြင်း၊ ဗိုလ်ပါလည်း ညောင်းညာကြည့်နေပြည်တော်သို့ အလျင်ပြန်တော်မူလော့။” ဟု နားတော်လျှောက်ကြ၏။

မင်းကြီးလည်း “ငါသည် ဤဘုရားရှင်ရုပ်တုတော်ကို ခွာ၍ သွားအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်။ ဤဘုရားရှင်ရုပ်တုတော်ကို ရတနာဖောင် ကြီးစွာစီရင်၍ ဖောင်ထက်တင်ပြီးသော်၊ နဂါးရစ်တောင်ကို လှည့်၍ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ သရေခတ္တရာနေပြည်တော်သို့ ဆောင်ယူမည်။” ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

အမတ်၊ ဗိုလ်ပါတို့လည်း “မင်းကြီးသည် မဖြစ်နိုင်ရာသောအကြံတော်ကို ကြံဘိသည်။ ဤသို့ ကြံတော်မူဘိသည်ရှိသော် သားမယားတို့နှင့် ငါတို့ မတွေ့မမြင်ရပြီ။” ဟူ၍ နှလုံးမကြည်ရှိကြ၏။

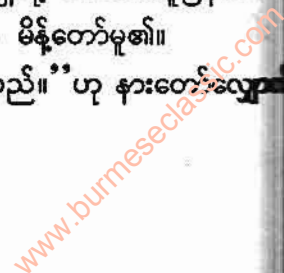
အမတ်၊ ဗိုလ်ပါတို့လည်း တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ရုပ်တုအောက်၌ ဥမင်တူးလေ၏။ ဘုရားရှင်ရုပ်တုတော်သည် ရွှေအတိသွန်းသည်ဖြစ်၍ လေးသောကြောင့် လဲတော်မူလေ၏။

မင်းကြီးလည်း ဘုရားရှင်ရုပ်တု လဲတော်မူသည်ကို မြင်လျှင် “အမတ်တို့။ အဘယ့်ကြောင့် ဘုရားရှင်ရုပ်တု လဲဘိသနည်း။” ဟု မေးတော်မူ၏။

အမတ်၊ ဗိုလ်ပါတို့က “ဆရာတော်ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသည်။” ဟု နားတော်လျှောက်၏။
မင်းကြီးလည်း ထိုစကားကို ကြားတော်မူလျှင် နှလုံးမသာရှိ၍ ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

မူးမတ်၊ ဗိုလ်ပါတို့လည်း ထင်း တစ်ယောက် တစ်ချောင်း၊ မီးသွေး တစ်ယောက် တစ်ဆုပ် ထည့်၍ မီးတိုက်ကြလေ၏။ ထိုသို့ မီးတိုက်လေသောအဖြစ်ကို မင်းကြီးမြင်တော်မူလျှင် ဤသို့ မေးတော်မူပြန်၏။

“အမတ်တို့။ အဘယ်ကြောင့် ဘုရားရှင်ရုပ်တုကို မီးတိုက်ဘိသနည်း။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။
အမတ်တို့လည်း “ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်တော်မူ၍ နတ်တို့ သင်္ဂြိုဟ်လေသည်။” ဟု နားတော်လျှောက်တုန်၏။

မင်းကြီးလည်း 'မဟုတ်စကားကို လျှောက်သည်။' ဟု နှလုံးမသာဖြစ်၍ ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

အမတ်၊ ဗိုလ်ပါတို့လည်း မင်းကြီး အမျက်တော်ထွက်လတ္တံ့သည်ကို ကြောက်သဖြင့် ထက်ဝယ်တော် တစ်တောင်ပြည့်ရှိသော အဋ္ဌဝီသ-၂ ကျိပ် ၈ ဆူသော ဘုရားရှင်ရုပ်တုတော်ကို ရွှေစင်အတိသွန်း၍ မင်းကြီးအား ဆက်သလေကုန်၏။ ရွှေလျက်လည်း သွန်းလုပ်၍ ဆက်ကြလေ၏။ မှူးမတ်၊ ဗိုလ်ပါတို့လည်း များစွာယူလေကုန်၏။ မင်းကြီးလည်း သရေခေတ္တရာနေပြည်တော်သို့ ပြန်တော်မူ၏။

ထိုဥစ္စာတို့ကို ပြည်သူတို့သုံးစွဲသောအခါ သူမြတ် ၇ ယောက်တည်သော ပြည်မြတ်သည် စောင့်စောင့် ရှိသည်ဖြစ်၍ လူစားယက်စား ဓားပြထူထပ်သောအားဖြင့် ကွပ်ညှပ်၍မနိုင် ရှိခဲ့၏။

ထိုအခါ လေပွေကြီးလာ၍ ဆန်ကောလွင့်လေသည်ကို ဆန်ကောရှင်မိန်းမက 'ငါ့ဆန်ကော လာပါလေ၏။ ငါ့ဆန်ကော လာပါလေ၏။' ဟု ဆိုလိုက်သည်ကို အစပြု၍ 'ငါ့ဆန်ကော ဆိုသူ စစ်ချီ၍ လာခဲ့ပြီ။' ဟု တစ်ပြည်လုံး ထိတ်လန့်သောအားဖြင့် ထွက်မိထွက်ရာ ထွက်ပြေးကြပြီးလျှင် ၃ စုကွဲ၍ နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးနာ၍ အနိစ္စရောက်၏။

တစ်စုကား ပြု၊ တစ်စုကား ကမ်းယံ၊ တစ်စုကား မြန်မာ-ဟုဖြစ်သတည်း။

ပြုနှင့် ကမ်းယံ စစ်တိုး၍ ကမ်းယံ ရှုံး၏။

ပြုတို့မှာလည်း အချင်းချင်းတိုက်ပြန်ကြ၏။ တစ်စုကို ကျပင်းတို့က ယူလေ၏။ တစ်စုကို သက်တို့က ယူလေ၏။ တစ်စုကား တောင်ညိုတွင်နေရာ မွန်တို့က တိုက်ပြန်သောကြောင့် ပျက်ပြန်လေ၏။

မြန်မာတစ်စုမှာ သုပညာနဂရဆီနှုမင်းတူတော် သမုတိရာဇ်မင်း အုပ်၍နေသောကြောင့် မပျက်မစီး။ နောင်အခါ ယုန်လွတ်ကျွန်း အရပ်၌ တည်ထောင်နေသဖြင့် အစုအခဲကြီးသည်နှင့် စည်ပင်ပွင့်လင်း၍ 'အရိမဒ္ဒနာပြည်ကြီး' ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။

ဤစကားကို ရည်၍ ဆိုသတည်း။

၁၂၈

ပုဒ်ရင်း။ ။ 'ဘုရား' ဟူသမျှ မြန်မာဘာသာ ရွှေငွေထားစရာ လုပ်သည်သာဟု မိစ္ဆာသို့သက်၍ ပျက်လေသဖြင့် ဘေးသင့်သည့် သန်လျင်စား ကုလားငဇင်ကာ။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ ငဇင်ကာသည် သန်လျင်မြို့ကနေ၍ မင်းပြုပြီးလျှင် ရခိုင်မင်း၊ တောင်ငူမင်းတို့ကို ကျေးဇူးလှည့်၍ ပုန်ကန်ခြားနားပြီးသော်၊ 'ဘုရား' ဟူသမျှကို တူးမြို၍ ဌာပနာရုပ်တု ရွှေ၊ ငွေတို့ကို သုံးဆောင်သည်။ မကြာခင် အနောက်ဘက်စံမင်းတရားကြီး လုပ်ကြံလေက ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်လေသည်။

၁၂၉

ပုဒ်ရင်း။ ။ ရတနာပူရတွင် 'ဘုရား' ဟူသမျှကို ဖျက်ကြသည်အခန်းကြောင့် ဘေးဘျမ်းထိမိုးညှင်းစုန် စလုံငယ် သိုဟန်ဘွား။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဏတ္တ။ ။ စလုံကြီး၊ စလုံငယ်သည် အဖအရှိန်ကို မှီ၍ ရတနာပူရတွင် မင်းပြုသည်။
'သာသနာတော်ကို ပြုစုမည်။' မဆိုလင့်ဦး။ ရဟန်းအပေါင်းတို့ကို ထပ်လောင်း၍သတ်သည်။
ပိဋကတ်စာပေတို့ကို မီးတိုက်သည်။ ဘုရားပုထိုးကို ဖျက်ဖြိုတူးဖောက်၍ ရွှေ၊ ငွေဥစ္စာကို ယူထုတ်သုံးစွဲသည်။
များမကြာမီ ကျေးကျွန်နှင့်တကွ ပျက်စီးဆုံးရှုံးလေ၏။-ဟူလိုသည်။

ပုဒ်ရင်း။ ။ တရားမမှန် စီရင်ဟန်ကြောင့် ရေလျှံဖုံး၍ ပြည်လုံးနှစ်သော ကုရုတိုင်း။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ ကုရုရာဇ်မင်းကြီးသည် အကတိလိုက်စား၍ တရားမမှန်စီရင်သောကြောင့် တိုင်းပြည်အလုံး ရေလျှံဖုံး၍ သေဆုံးပျက်စီးရလေသည်။-ဟုဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ လွန်လေပြီးသောအခါ ကုရုတိုင်း၌ ကုရုရာဇာ မင်းပြုလတ်သော် ဘုရားလောင်းသည် ရသေ့အပေါင်း ၅၀၀ တို့၏ ဆရာအကြီး ဖြစ်တော်မူ၍၊ ရသေ့ ၅၀၀ နှင့် ကုရုတိုင်းသို့ ရောက်လာ၍ မြောက်တံခါး ပညောင်ပင်ရင်း၌ နေခြင်းကို ပြု၏။

နောက် လခွဲလွန်သောအခါ တစ်ပါးသောရသေ့သည်လည်း တပည့် ၅၀၀ နှင့် ရောက်လာ၍၊ တောင်တံခါးပညောင်ပင်တစ်ခုကို အမှီပြု၍ နေ၏။ ထိုသို့နေပြီး၍ ဂိုဏ်းဆရာ ၂ ပါးပင် ဟိမဝန္တာသို့ ပြန်ကြလေ၏။

နောက်တစ်ကြိမ် လာကြသောအခါ တောင်တံခါးပညောင်ပင် သေလင့်၍ မြောက်ခဲရကား၊ ရှေးအခါ တောင်တံခါးတွင်နေဖူးသော ရသေ့တို့သည် မြောက်ပညောင်ပင်၌ နေလင့်၏။

ဘုရားလောင်း ဂိုဏ်း ရသေ့ ၅၀၀တို့ နောက်မှရောက်၍ မြောက်ပညောင်ပင်သို့ ဝင်ကြသောအခါ 'ငါတို့ သစ်ပင်။ ငါတို့သစ်ပင်' ဟု အချင်းချင်းငြင်းခုံကြ၏။

မင်းထံသို့ရောက်ကြ၍ 'ရှေးနှစ် နေဖူးသောရသေ့တို့ ရပစေ။' စီရင်သောကြောင့် တောင်ပညောင်ပင် ရသေ့တို့ ရုံးလေလျှင် ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့်ကြည့်၍ တစ်ခုသော စကြာမင်းအသုံးအဆောင် ရထားချိုင့်ကို မင်းအား တံစိုးပေး၏။

မင်းလည်း "ရသေ့ ၂ ဦးတို့ပင် နေစေ။" ဆိုပြန်၏။
 မြောက်ပညောင်ပင်ရသေ့တို့ကလည်း ရထားစက်ဝန်းကို ပေးပြန်၏။
 "မြောက်ပညောင်ပင်ဆရာတို့ကသာ စိုးပိုင်နေထိုင်စေ။" ဆိုပြန်၏။

နောက်ကာလ ရသေ့တို့သည် "ငါတို့ကား ဝတ္ထုကာမ၊ ကိလေသကာမကိုပယ်၍ ရဟန်းပြုကြသည်ဖြစ်လျှင် 'သစ်ပင်ရိပ်' ဟူသောအကြောင်းကြောင့် ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုသဖြင့်လည်းကောင်း၊ တံစိုး ပေးသဖြင့်လည်းကောင်း မသင့်သည်ကို ပြုမိစွတကား။" ဟု နှလုံးမသာခြင်းဖြစ်၍ ဟိမဝန္တာသို့ ပြန်သွားကြကုန်၏။

တိုင်းအလုံး၌နေကုန်သော နတ်တို့သည် တကွနက် 'မင်းသည် သီလနှင့်ပြည့်စုံသော ရသေ့တို့ကို ခိုက်၍ ဖြစ်စေသဖြင့် မသင့်သည်ကို ပြုဘိ၏။' ဟု အမျက်ထွက်ကုန်၍၊ ယူဇနာ ၃၀၀ ရှိသော ကုရုတိုင်းကို သမုဒ္ဒရာရေဖြင့် လွှမ်းစေ၍ ပျက်စီးခြင်းကို ပြုကုန်ကြ၏။

'ဣတိဇကံကုရုရာဇာနံ နိဿာသယက လရဋ္ဌဝါသိနော ဝိနာသံ ပတ္တာ။ ။'

တစ်ယောက်သောမင်းကို အမှီပြု၍ အလုံးစုံသောတိုင်းသူတို့သည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။-ဟု ဆိုသည်။

'တေသံဋ္ဌိတဋ္ဌာနံနာဠိ ကေရ ဒီပေအဇ္ဇာပိ ဒီပကသဟာသံ ပညာယတိ။

'ထိုကုရုတိုင်း၏ တည်ရာအရပ်ဖြစ်သော နာဠိကေရဒီပ-အုန်းကျွန်း၌ ယခုတိုင်အောင် ကျွန်းငယ် ၁၀၀၀ ထင်ရှား၏။

ဤကုရုဇာတ်ကို ဆိုသည်။-ဟုမှတ်ရာသည်။

၁၃၁

ပုဒ်ရင်း။ ။ ပင်လယ်လှိုင်းကြောင့် တိုင်းလုံးနှစ်သော ကလျာဏီ။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဏတ္ထ။ ။ သီဟိုဠ်၏အနီး ကလျာဏီကျွန်းကို အစိုးရသောမင်းသည် ရဟန္တာဖြစ်သော ရဟန်းကို ဒုဿီလ ရဟန်းအထင်နှင့် 'ဆီပူမှာ ကြော်မည်။' ဟူ၍ ပြုရာတွင်၊ နတ်တို့ အမျက်ထွက်၍၊ သမုဒ္ဒရာ ပင်လယ်လှိုင်းကို တက်စေ၍ မင်းနှင့်တကွ ပြည်သူအလုံး ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရလေသည်။ -ဟူလိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းမှစ၍ မှူးမတ်၊ သေနာပတိ၊ အရာရှိတို့သည် အပါယ် ၄ ပါး လားဖွယ်ရာဖြစ်သော မကောင်းမှုကို မပြု။ ၄ တန်သောအဂတိသို့ လိုက်စားခြင်းမရှိဘဲ သတိသံဝေဂ ဖြစ်ကြရမည်အကြောင်း။

'၎င်း စည်းစိမ်ချမ်းသာ လောကီရတနာတို့သည် သင်္ခါရတရားဖြစ်၍ ရေပွက်ပမာ တစ်သက်လျာမျှသာ ဖြစ်သည့်ပြင် ရန်သူမျိုး ၅ ပါးတို့နှင့် ဆက်ဆံလျက် ရှိချေ၏တကား။ ငါ၏အသက်လည်း ယနေ့ နက်ဖြန် ရှင်၊ သေဟန်ကို ဧကန်မသိ။' ဟု သတိသမ္ပဇဉ် တရားယှဉ်၍ ကာမဂုဏ်လောဘနောက်သို့ မလိုက်ဘဲ ဓမ္မတာကျင့်မြဲနှင့် မလွဲအောင်ကျင့်ရာ၏။ သို့မဟုတ် မင်း၏စည်းစိမ်၊ မှူးမတ်၊ သေနာပတိ၏ အရာစည်းစိမ်၊ သူဌေးသူကြွယ်တို့၏ စည်းစိမ်ကို နိဗ္ဗာန်လောက်ထင်မှား အမှတ်မဲ့စွာစားလျက် တရားဖောက်ပွင်း မပြစ်မှားအပ် သည်ကို ပြစ်မှားခြင်း၊ မာန်ထောင်လွှားခြင်း ရှိကြက၊ အဆိုပါဝတ္ထုထွက် မင်းတို့ကဲ့သို့ပင် ကြီးစွာသောပျက်စီး ခြင်းသို့ ရောက်ကြမည့်ပြင် အောက်ထပ်အစီစီ၌ အရှည်နှစ်မွန်းကြမည်အကြောင်း။-ကောင်းသောသတိသံဝေဂ ဖြစ်ကြရန် ရည်သန်၍ပြုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၁၃၉

ပုဒ်ရင်း။ ။ ပုပ္ဖဝတီမှာ စိုးမိုသည့်ဧကရာ သိကြားရွာကို အိပ်မက်မှာထင် ဝမ်းထဲခင်သော့ အမြင်ကဝါး ပုပ္ဖာားစကားကို စိတ်သွားရွှင်၍ မြင်း၊ ဆင်၊ ကျွဲ၊ နွား အပါးပါးနှင့် သားတော်ကိုဝင် နတ်တင်မည်ပြု ဉာဏ်ရည်နုချေ၍ အမှုတော်ညှိုး အကျိုးတော်ကျလို့။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ 'ပုပ္ဖဝတီ'ဟုတွင်သော ဗာရာဏသီပြည်၌ ဧကရာဇာမင်းသည် နတ်ပြည်ကို အိပ်မက်၌ထင်သဖြင့် ခင်မင်တပ်မက်ခြင်း ရှိရကား၊ အမြင်မှားသော ခဏ္ဍဟာလ ပုရောဟိတ်ပုပ္ဖာား၏စကားကို နာယူ၍ မင်းသား ၄ ယောက်၊ မင်းသမီး ၄ ယောက်၊ မြားမြောက်သော ဆင်၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွား အပါးပါးတို့ဖြင့် နတ်တင်မည်ပြုသောကြောင့် မိမိတို့မကောင်းမှုအလိုက် ယဇ်ပွဲ၌ မင်း၊ ပုပ္ဖာား-၂ ယောက်တို့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း အဖြစ်သို့ ရောက်၏။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်သည် 'ပုပ္ဖဝတီ'ဟု တွင်၏။ ထိုပြည်၌ ဝသဝတ္တီမင်း၏သား 'ဧကရာဇ' မည်သောမင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုမင်းသားတော် ဘုရားလောင်းစန္ဒကုမာရသည် အိမ်ရှေ့မင်း ဖြစ်၏။ ခဏ္ဍဟာလပုပ္ဖာားသည် ပုရောဟိတ်ဖြစ်၍ ထိုမင်းသည် တစ်နေ့သ၌ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကို အိပ်မက်တွင်မြင်၍ နတ်ပြည်၌ဖြစ်လိုရကား ခဏ္ဍဟာလ ပုပ္ဖာားအား နတ်ပြည်သို့သွားရန် အကြောင်းကို မေး၏။

ပုပ္ဖာားလည်း 'ယခုအခါ စန္ဒကုမာရအား အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍၊ ငါ၏စိတ်အလိုကို ပြည့်စေ ရတော့မည်။'ဟု ကြံ၍၊ "နတ်ပြည်သို့ရောက်လိုသော် သဗ္ဗစတုက္ကယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို ပြုအပ်၏။ သဗ္ဗစတုက္က ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့၏ဦးခေါင်းကို သန်လျက်ဖြင့်ဖြတ်၍၊ ရွှေခွက်ဖြင့် သွေးကို ခံယူ၍၊ တွင်း၌ ထည့်၍ မီးနတ်ကို ပူဇော်ခြင်းကိုပြုလျှင် နတ်ပြည်သို့ သွားရလတ္တံ့။"ဟု မင်းကို သိစေ၏။

မင်းလည်း အလိုပါသည်ဖြစ်၍ စန္ဒကုမာရ၊ သူရိယကုမာရ၊ ဘဒ္ဒသေန၊ ဝါမဂေါတ္တ-ဤသို့ မင်းသား ၄ ယောက်၊ မင်းသမီး ၄ ယောက်၊ ဆင်၊မြင်း၊ကျွဲ၊နွားနှင့်တကွ အလုံးစုံကို ၄ ခုစီ စု၍ ယဇ်တွင်၌ အလုံးစုံသောကိစ္စကို ပြီးစေလျှင်၊ မင်းသားတို့ကို ဆောင်ယူ၍၊ လည်ကို ညွတ်စေ၍ နေစေကုန်၏။

ထိုအခါ ခဏ္ဍဟာလပုပ္ဖာားသည် ရွှေခွက်ကိုညွတ်စေ၍ 'သန်လျက်ဖြင့် ဖြတ်တော့အံ့။'ဟု ရပ်၏။

ထိုအခါ စန္ဒကုမာရ၏မိဖုရား စန္ဒာဒေဝီ သစ္စာပြုလျှင် သိကြားမင်းသိ၍၊ သံဆောက်ပုတ်ကိုယူကာ လာရောက်၍၊ မင်းကို ခြိမ်းခြောက်၍ ခပ်သိမ်းသောသူတို့ကို လွှတ်စေ၏။ ခပ်သိမ်းသောသူတို့ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်လျှင် ပြည်သူတို့ အညီအညွတ်လာကုန်၍ တစ်ယောက် တစ်ခဲစီ အုတ်ခဲကျောက်နှင့်ပစ်ကြလျှင် ပုပ္ဖာား သေလေ၏။

မင်းကို သတ်မည်ပြုကြပြန်လျှင် ဘုရားလောင်းတားမြစ်၍ သတ်ခြင်းမှ လွတ်သော်လည်း၊ မင်းအဖြစ်ကို အခွင့်မပေးဘဲ မင်း၏အသွင်ကို ယုတ်စေ၍ ဖန်ရည်စွန်းသောပုဆိုးကို ဝတ်စေလျက် နံနင်းဖြင့် ကျားပြီးသော် ဦးခေါင်းရိတ်၍ ဒွန်းစဏ္ဍားအဖြစ်နှင့် ဒွန်းစဏ္ဍားရွာသို့ ပို့ကြလေကုန်၏။

ဘုရားလောင်းကို ပြည်သူနှင့်တကွ သိကြားမင်း ဘိသိက်သွန်း၏။ စန္ဒာဒေဝီကိုလည်း နတ်သမီးအပေါင်း၇ ဘိသိက်သွန်းလေကုန်၏။

ဤအရာကို ရည်၍ ဆိုသည်။

ဥပဒေသ။ ။ ယခုအခါ ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းမှစ၍ ခပ်သိမ်းသော ကုလပုတ္တ-အမျိုးကောင်းသားတို့သည် ဤဝတ္ထုပါ ခဏ္ဍဟာလပုတ္တား သူယုတ်မာ၏စကားကို လိုက်စားနာယူမှားသော ဧကရာဇာမင်း၏ ပျက်စီးခြင်းကို နှလုံးထား၍ သူယုတ်မာတို့၏စကားကို မနာ။ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့၏ စကားကိုသာ လိုက်နာ ကျင့်ဆောင် ကြရမည်အကြောင်း။

ထိုမင်းသည် မရနိုင်သောအရာကို တပ်မက်သကဲ့သို့ တပ်မက်ခြင်းနည်းလျက် ဘယ်အရာမျိုးမဆို ကံပေးသည်ထက် ပိုမို၍ လိုချင်တပ်မက်မောသောစိတ် မရှိအပ်ခြင်းအကြောင်း။

လူသတ္တဝါတို့ အသက်ကိုသာလျှင် ဘုရားပေး၍ မသတ်အပ်။ တိရစ္ဆာန်တို့၏အသက်ကို ဘုရား မပေးသော ကြောင့် လူလောက် မလိမ္မာ ပညာမရှိ။ သို့ဖြစ်၍ သတ်အပ်၏။ စားအပ်၏။ -ဟုဆိုသော သူတို့၏စကားကို မနာအပ်ခြင်းအကြောင်း။

'သော်-ဤသံသရာဝဋ်မှ မလွတ်သမျှ လူ,နတ်,တိရစ္ဆာန် ဖြစ်ကြလှလေပြီ။ ငါတို့လည်း ဤကြက်, ငှက်, နွား, ကျွဲတို့လက်တွင် အသက်ကို အသေခံရခြင်း များလှလေပြီ။ ယခု ငါတို့လက်တွင် ဝိပါက်အလိုက် ငှင်းတို့ ဖြစ်လာပြန်သည်။ နောက်တစ်ဖန် ဝိပါက် မထပ်ပါစေလင့်။'ဟု နှိုင်းစက်ကြံဆ၍ ဗြဟ္မစိုရ်တရား ပွားများကြရမည့်အကြောင်းကို ထပ်လောင်း၍ပြဆိုအပ်သော ဥပဒေသတည်း။

၁၃၃

ပုဒ်ရင်း။ ။ အဇာတသတ် မြတ်ပါသည့်အလောင်း အမှီစောင်း၍ မင်္ဂလမ်းကြောင်းမညီ။^၁ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ အဇာတသတ္တုမင်းသည် အကယ်၍ အဖကို မသတ်အံ့။ ဤ သာမညဖလသုတ်ကို နာရာအရပ်၌ ပင်လျှင် သောတာပတ္တိမဂ်ကို ရလတ္တံ့။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ သီလကွန် ပါဠိတော်၌
‘သစာယံဘိက္ခဝေရာဇာ ပိတရံ ဓမ္မိကံ ဓမ္မရာဇာနံ ဇီဝိတာနဝေါရောပေဿထ။
ဣမသ္မိယေဝ အာသနေ ဝိရဇံ ဝိတမလံ ဓမ္မစက္ခု ဥပ္ပဇ္ဇိဿထ။ ။’ဟူ၍ လာသည်။

အဋ္ဌကထာ၌လည်း

‘ဣဓေန သောတာပတ္တိ မဂ္ဂဿေဝ၊ ဣဒံ ဝုတ္တံ ဟောတိ၊ သစေ ဣမိနာ ပိတာယာတိ တောနာဘဝိဿ။
ဣဒါနိ ဣဓေဝါသနေ နိသိန္နော သောတာပတ္တိမဂ္ဂံ ပတ္တောအဘဝိဿ၊ ပါပမိတ္တ သံသဂ္ဂေ နပနဿ အန္တရာ
ယောဇာတော။’ဟု လာသည်။

သောတာပတ္တိမဂ်ကို ရရာအကြောင်း ရှိလင့်စေကာ ‘ပါပမိတ္တသံသဂ္ဂေ’ဟုဆိုအပ်သော အမှီသဟဲ တိမ်းထွဲ ပြန်၍ အဖကို သတ်မိခြင်းကြောင့် မင်္ဂကို မရလေပြီ။-ဆိုသည်။

မကောင်းသောသူကို မှီဝဲကာနှင့်ကား မင်္ဂ၏အန္တရာယ် မဖြစ်။ အဖကို သတ်ခြင်းသည်သာ မင်္ဂ၏အန္တရာယ် စင်စစ် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အဋ္ဌကထာကပင် အကြောင်းရင်းမူလကို သိမ်း၍ ‘ပါပမိတ္တ သံသဂ္ဂေ’ ဟု ပနဿအန္တရာ ယောဇာတော။’ဟု ဆိုသည့်နည်းကိုမှီ၍ ‘အဇာတသတ် မြတ်ပါသည့်အလောင်း အမှီစောင်း၍ မင်္ဂလမ်းကြောင်းမညီ။’-ဟု ဆိုပေသတည်း။

ပုဒ်ရင်း။ ။ ကုမ္ဘဝတီ သဲမိုးငို၍ ဒဏ္ဍကီမင်း ယိုယွင်းသည့်ထုံးနည်း နိဿရည်းတစ်ဝတ္ထု အန္တကဝေဏ္ဍု သားမြေးတစ်စု ကလာဗု စေတီယ ကရုမ္မိယ စာပသိပွေ၍ လေးတတ်ကျော်သည် မည်ခေါ်အဖွန မတော်သမျှ ပျက်စီးကြ။-ဟု ရာဇ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ ကုမ္ဘဝတီပြည်ကြီးရှင် ဒဏ္ဍကီမင်း၊ ဒသဘာတီမင်း၊ ကလာဗုမင်း၊ စေတီယမင်း အစရှိသော မင်းတို့၏တိုင်းပြည်သည် မိမိတို့မကောင်းမှုအလိုက် မိမိတို့နှင့်တကွ တိုင်းပြည်အလုံး ဆုံးရှုံး ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၏။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ ကုမ္ဘဝတီမြို့ ပျက်ဟန်ကား-
လွန်လေပြီးသောအခါ ကုမ္ဘဝတီပြည်၌ ဒဏ္ဍကီမင်းကြီးသည် စိုးပိုင်၏။ ထိုမင်း၏ အမတ် သေနာပတိကို အမှီပြု၍ မင်းဥယျာဉ်၌ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အလောင်း ကိသဝတ္ထရသေ့ နေ၏။ ထိုအခါ အရာမှလျှောကျသော၊ ကိုယ်ခဖြင့်အသက်မွေးသော တစ်ယောက်သောမိန်းမသည် ဥယျာဉ်သို့ ရောက်သောအခါ ရသေ့ကို မြင်လျှင်၊ 'ဤသူကား သူယုတ် ဖြစ်လတ္တံ့။ သူယုတ်၏အထက်၌ ငါ့ကိုယ်တွင်ရှိသည့် မကောင်းမှုကို ချမျောပြီးလျှင် ရေချိုး၍ သွားအံ့။' ဟု ကြံ၍၊ ရှေးဦးစွာ ချွဲခန်းတံတွေးကို ဟက်လျက် ရသေ့ ဆံကျစ်ကြား၌ ထွေး၍၊ ဝါးပြီးသောဒန်ပူဖတ်ကိုလည်း ရသေ့ဦးခေါင်းထက်၌ ပစ်၍၊ ရေချိုး၍ သွားလေ၏။ မင်းလည်း တစ်ဖန် ထိုပြည့်တန်ဆာမ၏အရာကို စိတ်နှလုံး၌ တပ်မိပြန်သဖြင့် ထိုအရာကို ပေးမြဲပေးပြန်၏။ ထိုပြည့်တန်ဆာမသည် မိုက်မဲတွေဝေသည်ဖြစ်၍၊ 'ရသေ့ကိုယ်ပေါ်၌ မကောင်းသောအကုသိုလ်ကို ချမျော ရသောကြောင့် ဤ လျှောကျပြီးသော ပြည့်တန်ဆာမအရာကို ရပြန်သည်။' ဟူသောအမှတ်ကို ပြုလေ၏။

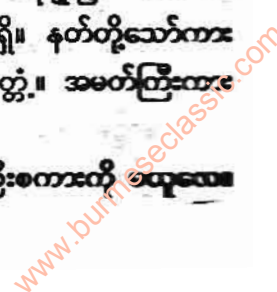
ထို့နောက် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် အရာမှကျပြန်၍ ပြည့်တန်ဆာမကို "သင် အသို့သောအကြောင်းကြောင့် အရာကို ရပြန်သနည်း။" ဟု မေးလျှင်၊ မိမိမှတ်ယူတိုင်း ပြောသဖြင့် ပုဏ္ဏားလည်း ပြည့်တန်ဆာမနည်း ပြု၏။ ပုဏ္ဏားလည်း အရာရပြန်၏။

နောက်ကာလ မင်းကြီး စစ်ချီမည်ရှိသည်တွင် "စစ်အောင်ခြင်းကို အလိုရှိသော် မိမိနည်း ပြုရမည်။" ဟု ပုဏ္ဏားက ပြော၏။

မင်းသည် "ငါနှင့်အတူ စစ်လိုက်သူတို့သည် ပုဏ္ဏားဆိုတိုင်း ပြုကြကုန်။" ဟု ဆို၍၊ မင်းသည် ဥယျာဉ်သို့ ဝင်၍၊ ဒန်ပူကို ခဲ၍၊ သူတစ်ပါးတို့ရှေးဦး ရသေ့၏ဆံကျစ်၌ တံတွေးကို လည်းကောင်း၊ ဒန်ပူဖတ်ကို လည်းကောင်း ပစ်ချ၍ ရေချိုး၏။ ဗိုလ်ပါတို့ကိုလည်း ထိုအတူပင် ပြုစေ၏။

ထိုသူတို့ သွားကြလေသော် စစ်သူကြီးသည် ရသေ့ထံ သွား၍၊ ဒန်ပူကိုထုတ်သဖြင့် ရေချိုး၍၊ "မင်းအား ဘယ်သို့ ဖြစ်ချိမ့်မည်နည်း။" ဟု မေး၍၊ ရသေ့က "ငါမူကား အမျက်ထွက်ခြင်း မရှိ။ နတ်တို့သော်ကား အမျက်ထွက်၏။ ရှေ့ ၇ ရက်သော် အလုံးစုံသောတိုင်းသည် တိုင်းမဟုတ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ အမတ်ကြီးကား လျှင်စွာ ပြေးထွက်၍ တစ်ပါးသောအရပ်၌ နေလေ။" ဟု မိန့်၏။

အမတ်ကြီးလည်း ကြောက်လန့်သည်ဖြစ်၍ မင်းအား ကြား၏။ မင်းကား အမတ်ကြီးစကားကို မထူးလေ။

အမတ်ကား မိမိအိမ်သို့ပြန်ခဲ့၍၊ သားမယားကိုယူ၍ တစ်ပါးသောတိုင်းသို့ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအကြောင်းကို သရဘင်္ဂ ဘုရားအလောင်းရသေ့ သိ၍၊ ရသေ့ငယ် ၂ ယောက်ကို စေ၍၊ ကိသဝတ္ထရသေ့ကို ညောင်စောင်းထမ်းစင်ထက် တင်၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ပင့်ဆောင်စေ၏။

မင်းလည်း စစ်အောင်၍ ပြန်လည်ခဲ့၏။ ထိုမင်းရောက်လတ်သော် နတ်တို့သည် ရှေးဦးစွာ မိုးရွာစေကုန်၏။ ထိုနောက် စင်ကြယ်စွာသောသဲမိုး ရွာစေ၏။ သဲပေါ်ထက်၌ နတ်ပန်းမိုး ရွာ၏။ ပန်းထက် 'မာသက' ခေါ်သော ၁-ပဲ အချိန်ရှိသော ငွေမိုး၊ ထိုအထက်၌ အသပြာရွှေမိုး ရွာစေ၏။

လူတို့သည် ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ရွှေ၊ ငွေရတနာတို့ကို ကောက်ယူကြကုန်၍၊ ထိုအခါ ထိုသူတို့၏ကိုယ် ထက်၌ ပြောင်ပြောင်တောက်သော၊ အထူးထူးအပြားပြားသော လက်နက်မိုးကို ရွာစေ၏။ လူတို့သည် အပိုင်း အပိုင်း ပြတ်ကုန်၏။ ထိုအကောင်တို့၏အထက်၌ ကြီးကုန်များကုန်သော မီးကျိုးတို့သည် ကျကုန်၏။ ထိုမီးကျိုး တို့၏အထက်၌ ပြောင်ပြောင်တောက်သော တောင်ထွတ်တို့သည် ကျကုန်၏။ ထိုအထက်၌ အတောင် ၆၀ ရှိသောအရပ်ကို ပြည့်စေလျက် သိမ်မွေ့စွာသောသဲမိုး ရွာပြန်၏။ ဤသို့ ယူဇနာ ၆၀ ရှိသောအရပ်သည် တိုင်းပြည်မဟုတ် ဖြစ်လေ၏။ ဤသို့ ပျက်စီးလေသောအဖြစ်သည် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌ ထင်ရှား၏။ ထိုအခါ ကလိင်္ဂမင်း၊ အဋ္ဌကမင်း၊ ဘိမ္ဗရထမင်း-၃ ပါးတို့သည် ကြံကြကုန်၏။

'ဗာရာဏသီပြည်၌ ကလာဗုမင်းသည် ခန္တိဝါဒီရသေ့ကို ပြစ်မှား၍ မြေသို့ဝင်လေသည်ကိုလည်း ကြားဖူး၏။ ထိုအတူ နာဠိကေရမင်းသည် ရသေ့တို့ကို ပြစ်မှား၍၊ အဇ္ဈနမင်းသည် အင်္ဂီရရသေ့ကို ပြစ်မှား၍ မြေသို့ဝင်ကြရ သည်ကို ကြားဖူး၏။ ယခုအခါ ဒဏ္ဍကီမင်းသည် ကိသဝတ္ထရသေ့ကို ပြစ်မှား၍ တိုင်းအလုံး ပျက်စီး၏။ ထိုမင်းတို့ ဖြစ်ရာကိုကား ငါတို့ မသိရကုန်။ ထိုမင်းတို့ ဖြစ်ရာကို သရဘင်္ဂရသေ့အား မေးကုန်အံ့။' ဟု ထွက်လာကြကုန်လျှင် ဂေါဒါဝရီမြစ်နား၌ တွေ့ကြကုန်၍ ရထားတစ်စီးတည်း၌ စီးကြကုန်၏။

သိကြားမင်းလည်း 'ပုစ္ဆာမေးအံ့။' ဟူ၍၊ ဧရာဝတီဆင်ကို စီး၍ နတ်အပေါင်းနှင့် လာ၏။ ထိုဧ ကိသဝတ္ထ ရသေ့ စုတေ၍၊ သင်္ဂြိုဟ်ရာ၌ အထောင်မကသောရသေ့အပေါင်းတို့ မဏ္ဍပ်ကြီး ၅ ရပ်ကိုဖြူ၍ စည်းဝေးကြကုန်၏။ သင်္ချိုင်းမှ ထက်ဝန်းကျင် ၈ ယူဇနာအရပ်၌ နတ်တို့ ပန်းမိုး ရွာ၏။

သိကြားမင်းလည်း မိမိလိုအပ်သောအမေးကို မေးပြီးလျှင် လူမင်း ၃ ဦးတို့ပုစ္ဆာကို လျှောက်မေး၍ ဘုရား လောင်းသရဘင်္ဂ ဖြေတော်မူ၏။

“ဒဏ္ဍကီမင်း ကိသဝတ္ထရသေ့ကို ပြစ်မှားသောကြောင့် ပရိသတ်နှင့်တကွ ယူဇနာ ၃၀၀ ရှိသော တစ်ကပ် ပတ်လုံးတည်သော ပြာပူကုက္ကုဋ္ဌငရဲ၌ ဖြစ်၍ ပြာပူ၌ ၎င်းပုံရ၏။ ၉ ပါးသောအပေါက်တို့မှ ပူသောပြာတို့သည် ဝင်ကုန်၏။ ဦးခေါင်းထက်၌ ကြီးစွာသောမီးကျိုးစုတို့သည် ကျကုန်၏။ အလုံးစုံသောကိုယ်၌ မီးလောင်သော သစ်ပင်ကဲ့သို့ တောက်၏။ အားကြီးစွာသောဝေဒနာ ဖြစ်၏။ သည်းခံခြင်းငှာ မတတ်နိုင်၍ ကြီးစွာသောအသံကို ဟစ်၏။” ဟု ပြောပြီးလျှင် မြေကိုခွဲ၍ ပြပေ၏။

မြင်ရသောအခါ ကြောက်လန့်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ကွယ်စေ၏။

နာဠိကေရမင်း၏ အကြောင်းကား- ကိလင်္ဂတိုင်း ဒန္တပူရမြို့၌ 'နာဠိကေရ' မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသတ် လေသည်။

ရသေ့ဆရာကြီး ရသေ့ ၅၀၀ ခြံရံလျက် ဟိမဝန္တာမှလာ၍ မင်းကြီးဥယျာဉ်၌ နေ၏။ လူများကိုလည်း တရားဟော၏။

“မဇ္ဈိကရသေ့သည် ဥယျာဉ်၌ နေလာ၏။” ဟု မင်းကြီး ကြားကုန်၏။

မင်းကား တရားမစောင့်သော မင်းတည်း။ ထိုမင်းသည် “တရား နာမည်။” ဟူ၍ ဥယျာဉ်သို့ လာ၏။

ရသေ့လည်း “မြတ်သောမင်းကြီး။ တရား စောင့်တော်မူပါ၏လော။ တိုင်းသူတို့ကို မညည်းဆဲမှု၍ ကျင့်ပါ၏ လော။” ဟု မေး၏။

ဤသို့မေးလျှင် ရသေ့အား အမျက်ထွက်၍ “ဤရသေ့ စဉ်းလဲသည် ဤမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ပြည်သူတို့၏အထံ၌ ငါ၏ကျေးဇူးမဲ့ကို ဆို၏တကား။ သည်တစ်ခါ သိရစေအံ့။” ဟု ရန်ငြိုးပြု၍ “နက်ဖြန် အကျွန်ုပ်နန်းသို့ ဆွမ်းအလှူခံ ကြွတော်မူပါ။” ဟု ဖိတ်၍ ပြန်ခဲ့၏။

မိုးသောက်၍ ရသေ့တို့လာလျှင်၊ တံခါးကို ပိတ်၍၊ သပိတ်၌ မစင်ဖြင့် ပြည့်စေ၍၊ ကျည်ပွေ့ သံလှံတို့ဖြင့် ရသေ့တို့ဦးခေါင်းကိုခွဲ၍ ခြင်းတောင်း၌ ထည့်ပြီးလျှင်၊ ငင်ထုတ်စေ၍ ခွေးတို့ကို စားစေ၏။

ထိုခဏ၌ မြေသို့ဝင်လေ၍ ခွေးစားခံရသောငှာသို့ ရောက်လေ၏။ ၃ ဂါဝုတ်မျှသောကိုယ် ရှိ၏။ ဆင် ပမာဏရှိသောခွေးတို့သည် အစဉ်လိုက်၍ ကိုက်ခဲ၏။ ၉ ယူဇောရှိသော ရဲရဲတောက်သောသံမြေ၌ ကျစေ၍ စားကြလေကုန်၏။-ဟု ပြောပြီးလျှင် မြေကိုခွဲ၍ ငရဲသူတို့ကို ပြုပြီးမှ ကွယ်ပြန်စေ၏။

ထို့နောင် လက်ရုံး ၁၀၀၀ ရှိသော အဇ္ဈနမင်းသည် အသကတိုင်း၌ မင်းပြု၏။ ထိုမင်းသည် တောသို့သွား၍၊ သမင်၊ သားငါးတို့ကိုပစ်၍ မီးကျိုးစဉ် ကျက်သောအသားကိုစားလျက် တော၌နေ၏။

တစ်နေ့သ၌ တဲအုံတွင်း က ရေသောက်လာသောသမင်ကို ကြည့်လျက်နေ၏။ အင်္ဂီရသရသေ့သည် သစ်ပင်ကိုတက်၍ သစ်သီးဆွတ်ရာ၊ လက်မှ လွတ်၍ကျသောအသံဖြင့် ရောက်လာသောသမင်တို့သည် ပြေးကုန်၏။

အဇ္ဈနမင်းလည်း အမျက်ထွက်၍၊ မြားဖြင့် ရသေ့ကို ပစ်၍ လျှောကျစဉ် ဦးခေါင်း၌ ရှားနှစ်ဖြင့် တံကျင်လျှို သေ၏။

ထိုခဏ၌ပင် မင်းကို မြေမျို၍၊ သတ္တိသူလငရဲ၌ ဖြစ်၍ ၃ ဂါဝုတ်ပမာဏ ရှိသောကိုယ် ရှိ၏။ ငရဲထိန်းတို့သည် ရဲရဲတောက်သော သံဆောက်ပုတ်ဖြင့် ပုတ်ခတ်ကုန်၏။ ဤအကြောင်းဟောပြီးလျှင် မြေကိုခွဲ၍ပြုပြီးမှ ကွယ်စေ၏။

ကလာဗုမင်းသည်ကား-ခန္တိဝါဒီ ရသေ့အား ခြေ၊ လက်၊ နှာခေါင်း စသည်တို့ကို ဖြတ်စေရာတွင် မြေမျို၍ အဝီစိ၌ ခံရသည်ကိုဟောပြီးလျှင် မြေကိုခွဲ၍ ပြ၏။ လူအများ ကြောက်လန့်ကုန်ရကား ကွယ်စေ၏။

ဤသို့ သရဘင်္ဂဇာတ်၌ လာသည်ကို ဆိုလိုသည်။

“အန္တကဝေဠာသားမြေးတစ်စု” ဆိုရာ၌ ယဇ္ဇပုဏ္ဏိတဇာတ်၊ သံကိစ္စဇာတ်တို့၌သာသော “အန္တကဝေဠာသား” ဟူ၍ ကျော်စောသော ဝါသုဒေဝ၊ ဗလဒေဝတို့၏ သားမြေး မင်းတို့သည် ကဏ္ဍဒီပါယနရသေ့ကို ရိုက်ပုတ်၍ သေစေသည်။ ဒါရာဝတီပြည်လည်း ပျက်စီး၏။ မိမိတို့လည်း ငရဲသို့ ကျလေ၏။

၁။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ် - ၅၂၂။
၂။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ် - ၅၄၅။
၃။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ် - ၅၃၀။

ဤအကြောင်းကို ဆိုလိုသည်။ 'ကလာဗု၊ စေတီယ' ဆိုသည်တွင် ကလာဗုမင်းမှာ ခန္တီဝါဒီရသေ့တို့ ပြစ်မှား၍ ငရဲ၌ခံရသည်ကိုပင် ဆိုလိုသည်။ စေတီယမင်း၏ အကြောင်းမှာ ဇာတ်၌လာသောနည်းဖြင့် ကပိဏ ရသေ့ကိုပြစ်မှား၍ မုသာဝါဒဆိုရာတွင် မြေမျိုသည်ကို ရည်၍ဆိုသည်။

'ကရုဗ္ဗိယ' ဆိုသည်မှာ ပဏ္ဏရဂုံဇာတ်၌ လာသော မုသာဝါဒဆို၍ မြေမျိုခံရသော ကရုဗ္ဗိယ အစေလရသေ့တို့ ဆိုသတည်း။

'စာပသိပွေ ဝေးတတ်ကျော်သည် မည်ခေါ်အဇ္ဈန' ဆိုသည်ကား ယခင်ပြခဲ့ပြီးသော အင်္ဂီရသ ဂေါတမ ရသေ့ကို ပြစ်မှားသော အဇ္ဈနမင်းကို ဆိုသတည်း။

ထိုမင်းကား ဗိုလ်ခြေအားဖြင့် ၅၀၀၊ လက်ရုံးအားဖြင့် ၁၀၀၀ ပြည့် ဆွဲငင်မှတင်နိုင်သော ဝေးတတ် တစ်ယောက်တည်း တင်နိုင်သောကြောင့် 'သဟဿဗာဟု' ဟူသောအမည်ကို ရသတည်း။

ဤမင်း၏အမည်၌ 'အဉ္ဇန' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'အဇ္ဈန' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'အဉ္ဇန' ဟူ၍လည်းကောင်း အရေးအထား မည်ကြ၊ အသီးအသီးပင် ရှိချေသည်။

၁၃၅

ပုဒ်ရင်း။ ။ တော်မှန်သမျှ သာဓိနဘုန်းရှိ နေမိရာဇာ မင်းပြု၍နေခါ ရထားနှင့်လာ၍ နတ်ရွာသို့တင်ရ။
 ဟူရာ၌

ပိဋကတ္တ။ ။ သာဓိနမင်းကြီး၊ နေမိမင်းတို့ကို မာတလိနတ်သား ဝေဇယန္တရထားနှင့်လာ၍ တာဝတိံသာသို့
 တင်ပြီးလျှင်၊ 'နတ်ပြည်၌ စံတော်မူပါ။' ဟု သိကြားမင်း တောင်းပန်၏။
 သာဓိနမင်းကား လူသားဖြစ်လျက် နတ်တို့၏အရေအတွက် ၇ ရက်၊ လူတို့၏အရေအတွက် အနှစ် ၇၀၀
 စံနေရသည်။
 နေမိမင်းကြီးမှာ လူတို့အရေအတွက် ၇ ရက်မျှနေခဲ့၍ ပြန်လာသည်။
 ဤကဲ့သို့ မျက်မှောက်တွင်ပင် ကောင်းစွာကျင့်သောအကျိုးကို ရဖူးသည်။-ဟူ၍ ဆိုလိုသည်။

၁၃၆

ပုဒ်ရင်း။ ။ မင်းကြီးကား သုရစိ မိဖုရားကား သုမေဓာ သမ္မာဝါယမ သီလဥပုသ် စောင့်ကိုယ်၊ နှုတ်ကြော်
 တုန်လှုပ်သည့်ကမ္မလာ လွန်ပူဆာ၍ ရတနာဆုမြတ် ပေးအပ်ရလေ သားဘုန်းဝေကို ရွှေ
 ပြောင်ပြောင် ပြာသာဒ်ဆောင်ဆောက်ရ။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဏတ္ထ။ ။ မိထိလာပြည်တွင် သုရစိမင်းကြီး၊ သုမေဓာမိဖုရားတို့ သီလဥပုသ်ဆောက်တည်၍ သားဆုတောင်း
 လျှင်၊ သိကြားမင်းလာ၍ သားဆု ပေးရ၏။ 'ပနာဒမင်းသား' ဟူ၍တွင်၏။ ထိုမင်းသားကို
 'နန်းနှင်းမည်။' ပြုသောအခါ သိကြားမင်းက ၂၅ ယူဇနာအမြင့်ရှိသော ရတနာပြာသာဒ်ကို
 ဖန်ဆင်း၍ ပေးလာရ၏။

ဤအကြောင်းကို ဆိုလိုသည်။

၁၃၃

- ပုဒ်ရင်း။ ။ မဟာသုဒဿနရာဇ မိဖုရားကားသုဘဒ္ဒါ စိုးစံသောအခါ ရွှေစကြာရောက်ရ။-ဟူရာ၌
- ပိဏ္ဍတ္တ။ ။ ကုသဝတီပြည်ဝယ် မဟာသုဒဿနမင်းကြီး၊ သုဘဒ္ဒါဒေဝီတို့လက်ထက် ကောင်းစွာကျင့်၍ စကြာရတနာ အမှူးရှိသော ရတနာ ၇ ပါးတို့ ထင်ရှားဖြစ်လာကြောင်းကို ဆိုလိုသည်။

၁၃၈

ပုဒ်ရင်း။ ။ မိဖုရားကပူဆာ တရားနာလို၍ ဟင်္သာညီနောင်ကို ဆောင်စေသဖြင့် ရောက်လျှင် ပြည်ရှင်သမိုင်းမင်းမိဖုရား၊ ပြည်သားပြည်နေ နာမတ်စေ၍၊ သေမကြာ နတ်ရွာမှာချည်း တပေါင်းတည်းခံပမာဏကဲ့သို့ 'မိစ္ဆာပါပ' ဟူသမျှတို့ ကိုယ်ကဆုတ်သဖြင့် ဒုက္ခဝေးပါကြောင်း။ ဝိသုဒ္ဓါစာရ မြတ်ဗုဒ္ဓကြောင့် သီလမွှေးပါကြောင်း။ သက်တော်ရှည်စွာ အာဇာနည်ဘုန်း နေနှုန်းတူစွာ ပြည်ရွာအေးပါကြောင်း။ ဆင့်လောင်းပတ္တမြား မေတ္တာသီတလ ဩဓိသဖြင့် ထုံးပြလျက်ဆိုပေသည်။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဍတ္တ။ ။ ဗာရာဏသီပြည်ရှင် ဗဟုပုတ္တိကမင်းသည် မိဖုရားက 'ဟင်္သာမင်းတရားကို နာလိုကြောင်း' ပူဆာတောင့်တသောကြောင့် ဟင်္သာညီနောင်ကို ဆောင်၍ ပြည်ဘောင်သို့ရောက်က၊ မင်းဘုရားနှင့် တကွ တိုင်းသားပြည်သူတို့အား တရားဟောကြားပြသ နာခံကျင့်ဆောင်ကြရသည်နှင့် ပါပမိစ္ဆာ ကင်းလွတ်ကွယ် နတ်ရွာသို့ချည်း ရောက်ကုန်၏။-ဟု ဆိုလိုသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ ဟင်္သာညီနောင်ကို ဆောင်ရသည့်အကြောင်းကား-
လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ 'ဗဟုပုတ္တိက' မည်သောမင်းသည် မင်းပြု၏။ အေဒေဝီမိဖုရားကြီးသည် အိပ်မက်၌ 'ဇေယျာမင်း ၆ ထောင်အရံရှိသော၊ စိတ္တကုဋတောင်၌နေသော ရွှေဟင်္သာမင်း တရားဟောသည်ကို နာခံရ၏။' ဟု မြင်မက်၍ မင်းကြီးအားပြောသဖြင့်၊ 'ခေမာ' မည်သော ရေအိုင်ကို ပြုစေ၍၊ 'ငှက်တကာတို့ကို ဘေးမဲ့ပေးသည်။' ဟု ကြွေးကြော်စေ၍ ဟင်္သာမင်းကို မိသောအခါ သေနာပတိဖြစ်သော သုမုခဟင်္သာ နောက်မှသိ၍ အတူအမိခံလာ၏။

မင်းအိမ်သို့ရောက်သောအခါ မင်းကို တရားဟော၍ စိတ္တကုဋတောင်သို့ ပြန်၏။ ဝိသုဒ္ဓါပိတိသောဇာတ်ကို လည်းကောင်း။

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ 'သံယမ' မည်သောမင်းသည် မင်းပြုလတ်သော် စိတ္တကုဋတောင်ဘုရားလောင်းသည် အခြံအရံ ၉ သောင်းသောဟင်္သာတို့၏ မင်းဖြစ်၍ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသောအဆင်း ရှိ၏။ ခေမာမိဖုရား အိပ်မက်မြင်မက်ရာတွင် တရားနာချင်၍ 'ခေမာ' မည်သော ရေအိုင်ကို တူး၍၊ မုဆိုးထောင်စေ၍ မိလျှင်၊ သေနာပတိဖြစ်သော သုမုခဟင်္သာသည် အတူနေ၍ အမိခံ၏။

ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်ကြ၍ ဘုရားလောင်းတရားကို ကြားရလျှင် များစွာသောပူဇော်မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် ချမ်းသာစွာလွတ်၍ စိတ္တကုဋတောင်သို့ ပြန်ခဲ့ရ၏။ အသိတိနိပါတ်၌လာသော ဤမဟာဟံသဇာတ်ကိုလည်းကောင်း ရည်၍ ဆိုသတည်း။

၁။ ၅၅၀ စာတ်တော်စဉ် - ၅၀၂၊ ၅၃၃။
၂။ ၅၅၀ စာတ်တော်စဉ် - ၅၃၄။

၁၃၉

ပုဒ်ရင်း။ ။ ဥပဒေသမကင်း အခင်းခင်း၌ အရင်းပဓာန ဒသဝိဓ ထို ဆယ်ဝတွင် မူလကိုချီသော် 'ခန္တီရာဇဓမ္မ၊ အကောဓရာဇဓမ္မ' ဤ နှစ်ဝကို လုံ့လနှစ်၍ အားသစ်တော်မူပါ။

ခန္တီကိုအားသစ်လျှင် အပြစ်စိုးစဉ်း ကပ်လာချဉ်းသော်လည်း သည်းညည်းခံလေ့ စိတ်တော်မွေ့ကြောင့် လောက်လွေ့ပွားစီး ဒေါသမီးလည်း မကြီးနိုင်ပြီ။

ခန္တီဟန်ဆီ ဒေါသမီးလည်း မကြီးလေက ရမည်အပြစ် ကြီးသည်ဖြစ်သော်လည်း အဆစ်သေးသွယ် သိမ်ငယ်လေရာ၊ သတ္တဝါတို့ ချမ်းသာရန်များ နတ်ရှင်အားလည်း အမှားနည်းရာ ပါယ်လေးရွာနှင့် ကင်းကွာမည့် အကြောင်း လမ်းဟောင်းတည့်မတ်ရာပါသည်။-ဟူရာ၌

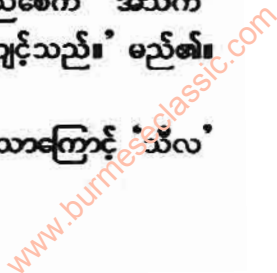
ပိဏ္ဏတ္ထ။ ။ 'ရာဇဓမ္မ ၁၀ ပါး' ဟူသော်ကား-
'ဒါနံ သီလံ ပရိစ္စာဂံ၊ အဇ္ဇဝံ မဒ္ဒဝံ တပံ။
အကောဓံ အဝိဟိသဉ္စ၊ ခန္တီစ အဝိရောဓနံ။ ။
'ဣဓေတေ ကုသလေ ဓမ္မေ၊ ဌိတေ ပဿတိ အတ္တနိ။
တတော မေ ဇာယတိ ပီတိ၊ သောမနဿဉ္စနပ္ပကံ။ ။'

'ပါနဉ္စ၊ အလှူပေးခြင်း လည်းကောင်း။ သီလဉ္စ၊ သီလဆောက်တည်ခြင်း လည်းကောင်း။ ပရိစ္စကဉ္စ၊ စွန့်ကြဲခြင်း လည်းကောင်း။ အဇ္ဇဝဉ္စ၊ ဖြောင့်ဖြောင့်ကျင့်ခြင်း လည်းကောင်း။ မဒ္ဒဝဉ္စ၊ နူးညံ့ပြေပြစ်ခြင်း လည်းကောင်း။ တပဉ္စ၊ ဥပုသ်သီတင်းသုံးခြင်း လည်းကောင်း။ (ဣန္ဒြေစောင့်ခြင်း-ဟူ၍ တစ်ကျမ်း၌ ဆို၏။) အကောဉ္စ၊ အမျက်မထွက်ခြင်း လည်းကောင်း။ အဝိဟိသဉ္စ၊ သူ့အားမညှဉ်းဆဲခြင်း လည်းကောင်း။ ခန္တီစ၊ သည်းခံခြင်း လည်းကောင်း။ အဝိရောဓနဉ္စ၊ မဆန့်ကျင်ခြင်း လည်းကောင်း။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ ဧတေ၊ ဤသို့သဘော ရှိကုန်သော။ ကုသလေ၊ ကောင်းကုန်သော။ ဓမ္မေ၊ တရားတို့ကို။ အတ္တနိ၊ ငါ၌။ ဌိတေ၊ တည်သည်တို့ကို။ ပဿတိ၊ မြင်၏။ တတော၊ ထိုသို့မြင်သောကြောင့်။ မေ၊ ငါ၏။ အနပ္ပကံ၊ အတိုင်းမသိသော။ ပီတိစ၊ နှစ်သက်ခြင်းသည် လည်းကောင်း။ သောမနဿဉ္စ၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည် လည်းကောင်း ဇာယတိ၊ ဖြစ်၏။'

ဤဂါထာဖြင့် ပြအပ်သော ၁၀ ပါးသော ဓမ္မသည် 'မင်း၏တရား'မည်၏။

ဤ မင်း၏တရား ၁၀ ပါးတွင် 'အကောဓ'ဟူသော ရာဇဓမ္မ ၁ ပါးသည် ၉ ပါးသောရာဇဓမ္မတို့ကို ငုံ့နိုင်လေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူကား

- အမျက်ထွက်သဖြင့် အမျှအမတ်အစရှိသော တိုင်းနိုင်ငံသူတို့၏ စည်းစိမ်အသက်ကို လုယက် ဖျက်ဆီးရာ၏။
- အမျက်မထွက်၍ လုယက်ဖျက်ဆီးခြင်းမရှိသဖြင့် စည်းစိမ်အသက်ကို တည်စေက 'အသက်' ဟူသော အလှူကို ပေးသည်။-မည်သောကြောင့် 'ဒါနဟူသော ရာဇဓမ္မကို ကျင့်သည်။' မည်၏။
- အမျက်ထွက်သဖြင့် ဆေဇွေ၊ ဘောဇွေ အစရှိသော မကောင်းမှုကို ပြုရာ၏။
- အမျက်မထွက်သဖြင့် ပါဏာတိပါတ အစရှိသော ၅ ပါးသောရန်မာန် ကင်းသောကြောင့် 'သီလ' ဟူသောရာဇဓမ္မကို ကျင့်သည်။-မည်၏။

- အမျက်ထွက်သဖြင့် စည်းစိမ် ချမ်းသာ၊ ဥစ္စာခမ်းနား၊ သားမယားတို့ကို ဖျက်ဆီးရာ၏။
- အမျက်မထွက်သဖြင့် 'အသစ်တစ်ဖန် စွန့်ကြဲပြန်သည်။' မည်သောကြောင့် 'ပရိစ္ဆာဂ' ဟူသော ရာဇဓမ္မကို ကျင့်သည် မည်၏။
- အမျက်ထွက်သဖြင့် ဒေါသာဂတိ အစရှိသည်သို့လိုက်၍ ပြည်ကြီးချိန်ခွင်မပီ။ မညီမညွတ်ကျင့်ရာ၏။
- အမျက်မထွက်သဖြင့် ဖြောင့်သားဟုတ်မှန် အမြင်သန်သောကြောင့် 'အဇ္ဇဝ' ဟူသော ရာဇဓမ္မကို ကျင့်သည် မည်၏။
- အမျက်ထွက်သဖြင့် မင်း၏စောင်မာန် သံလုံကန်သို့ ခက်ထန်ကြော့ကြမ်း အမြင်ကန်း၍ သော့သွင်း ရာ၏။
- အမျက်မထွက်လျှင် အဖန် ၁၀၀ စစ်သော ဆီကြည်၌ကျသော ဝါဂွမ်းကဲ့သို့ ညံ့သက်သိမ်မွေ့စွာသော စိတ်ရှိသဖြင့် နူးညံ့ပြေပြစ်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် 'မဒ္ဒဝ' ဟူသော ရာဇဓမ္မကို ကျင့်သည် မည်၏။
- အမျက်ထွက်သဖြင့် ဥပုသ်သီတင်းပျက်ခြင်း၊ ဣန္ဒြေပျက်ခြင်း နောင်နင်ခတ်မျှ ရှိရာ၏။
- အမျက်မထွက်သဖြင့် ခြိုးခြံစွာကျင့်သောကြောင့် 'တပ' ဟူသော ရာဇဓမ္မကို ကျင့်သည် မည်၏။
- အမျက်ထွက်သဖြင့်လည်း ပါးတီး၊ ရှောင်လှီး၊ ပါးပုတ် အစရှိသော ကလုကလဲညည်းဆဲမှုကို ပြုရာ၏။
- အမျက်မထွက်လျှင် ထိုအမှုကို မပြုသဖြင့် သနားမေတ္တာကရုဏာနှင့်ယှဉ်သောကြောင့် 'အဝိဟိသာ' ဟူသော ရာဇဓမ္မကို ကျင့်သည် မည်၏။
- အမျက်ထွက်သဖြင့် အပြစ်ဟောင်း၊ အပြစ်သစ်တို့ကို မေးစိစစ်၍ သတ်ညွှတ်နှိပ်နင်းခြင်းကို ပြုရာ၏။
- အမျက်မထွက်လျှင် မပြုသောကြောင့် သည်းညည်းခံစောက် နိဗ္ဗာန်ရောက်သဖြင့် 'ခန္တီ' ဟူသော ရာဇဓမ္မကို ကျင့်သည် မည်၏။
- အမျက်ထွက်သဖြင့် သမိုင်းမော်ကွန်းဟောင်းကို ဖျက်၍ အခွန်အတုတ် ရှေးထက်လွန်၍ ပြုရာ၏။
- အမျက်မထွက်သဖြင့် တိုင်းနိုင်ငံသူတို့နှင့် မဆန့်ကျင်ပြီ။ လမ်းရိုးညီသောကြောင့် 'အဝိရောဓန' ဟူသော ရာဇဓမ္မကို ကျင့်သည် မည်၏။

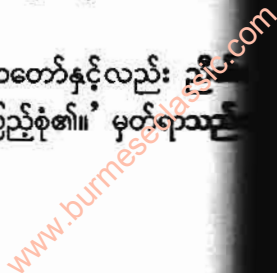
ထို့ကြောင့် 'အကောဓ' ဟူသော ရာဇဓမ္မ ၁ ပါးသည် ၉ ပါးသော ရာဇဓမ္မကို ငိုနိုင်လေ၏။ - ဟုလိုသတည်း ဤသို့ဆိုခြင်းသည်ကား -

'ကောဓော ဓမ္မံ နဇနာတိ၊ ကောဓော ဓမ္မံ နပဿရေ။
 အန္တတမံ တဒါ ဟောတိ၊ ယံ ကောဓော ပဟတေ နရံ။ ။

အတ္ထကား -

'ကောဓော၊ အမျက်ထွက်သောသူသည်။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ နဇနာတိ၊ မသိ။ ကောဓော၊ အမျက်ထွက်သော သူသည်။ ဓမ္မံ၊ အကျိုးအပြစ်တရားကို။ နပဿရေ၊ မမြင်။ တဒါ၊ ထိုသို့ အမျက်ထွက်သောအခါ၌။ အန္တတမံ၊ အလွန် မိုက်မဲတွေဝေသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ကောဓော၊ အမျက်သည်။ ယံနရံ၊ အကြင် အမျက်ထွက်သောသူထံ ပဟတေ၊ နှိပ်စက်လေ၏။'

ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် ဣတိဝုတ္တက အစရှိသောကျမ်းတို့၌လာသော ဓမ္မဒေသနာတော်နှင့်လည်း ညီညွတ်၍ ဤအရာတွင် 'အကောဓကို ထိန်းလျှင် ခန္တီ ပြည့်စုံ၏။ ခန္တီကိုထိန်းလျှင် အကောဓ ပြည့်စုံ၏။' မှတ်ရာသည် အကောဓကိုမထိန်းသော် ခန္တီ မပြည့်စုံ။ ခန္တီကို မထိန်းသော် အကောဓ မပြည့်စုံရာ။

ဘုရားသခင်သည်လည်း

‘ခန္တီပရမံ တပေါ တိတိက္ခာ၊ နိဗ္ဗာန် ပရမံ ဝဒန္တိ ဗုဒ္ဓါ။

နဟိ ပဗ္ဗဇိတော ပရူပဃာတီ၊ နသမဏော ဟောတိ ပရံ ဝိဟောဋ္ဌယန္တော။ ။’

အတ္ထကား-

‘တိတိက္ခာ၊ ‘တိတိက္ခာ’ ဟုဆိုအပ်သော။ ခန္တီ၊ ‘သည်းခံခြင်း’ မည်သည်ကား။ ပရမံ၊ မြတ်သော။ တပေါ၊ သူတော်ကောင်းတို့ အကျင့်တည်း။ ဗုဒ္ဓါ၊ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ သာဝက ဟုဆိုအပ်ကုန်သော ၃ ပါး သော ဗုဒ္ဓတို့သည် နိဗ္ဗာန်၊ နိဗ္ဗာန်ကို။ ပရမံ၊ ‘မြတ်၏။’ ဟူ၍။ ဝဒန္တိ၊ ဟောတော်မူကုန်၏။ ပရူပဃာတီ၊ ဒေါသနှင့်တကွ လက်၊ ခြေ၊ အုတ်ခဲ၊ လှံတံ စသည်တို့ဖြင့် သူတစ်ပါးတို့ကို ပုတ်ခတ်သတ်ဖြတ်လေ့ရှိသော သူသည်။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ‘ကိလေသာကို နှင်ထုတ်သော ရဟန်း’ မည်သည်။ နဟိဟောတိ၊ မဖြစ်သလျှင်ကတည်း။ ပရံ၊ သူတစ်ပါးကို။ ဝိဟောဋ္ဌယန္တော၊ ဒေါသနှင့်တကွ ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်သောသူသည်။ သမဏော၊ ကိလေသာကို ငြိမ်းစေတတ်သော မည်သည်။ နဟောတိ၊ မဖြစ်သလျှင်ကတည်း။ ‘ဟု ခပ်သိမ်းသောဘုရားတကာတို့သည် ၁ လ ၂ ကြိမ်၊ ၁ နှစ် ၂ ကြိမ်၊ ၆ နှစ် ၁ ကြိမ် စသည်တို့ဖြင့် ဘုရားဖြစ်သောနှစ် တပို့လပြည့်နေ့ကစ၍ ပွဲကြီးဖွဲ့တော်မူလျက် ဟောပြောတော်မူသောတရားတော် ဖြစ်တော့သည်။

ပြည်ကြီးသနင်း မင်းတို့သည်လည်း သည်းညည်းခံတော်မူခြင်းကိုလည်း အားထုတ်တော် မမူ၊ အမျက်တော် ကိုလည်း သိမ်းတော် မမူချေလျှင် အမှားတော်ပုံသို့ ဝင်မိသည်သာ များချေသည်။-ဟုဆိုလိုသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ ဗာရာဏသီပြည်၌ မဟာပတာပမင်းသည် မင်းပြုသောအခါ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်း၏ မိဖုရား စန္ဒဒေဝီမိဖုရား၏သားတော် ဖြစ်၏။ ‘ဓမ္မပါလ’ ဟု တွင်၏။

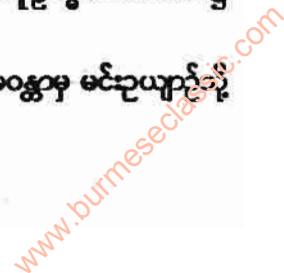
၇ လ မြောက်လတ်သောအခါ မယ်တော်သည် သားတော်ကို ကစားစေလျက်နေစဉ် မင်းကြီးလာသည်ကို မြင်လျက် သား၌ချစ်ခြင်းဖြင့် မထဘဲနေသည်ကို ‘ဤမိဖုရားသည် ယခုကမ္ဘာ သားကိုမှီ၍ စောင်မာန်တက်၏။ ကြီးလျှင် ငါ့ကို ‘လူ’ မမှတ်ပေရာ။ ယခုသတ်ရသော် ကောင်း၏။’ဟု နိုးသူသတ်ယောက်ျားကို ခေါ်စေ၍၊ ‘သားတော်ဓမ္မပါလကို ယူချေ။’စေ၍ မိဖုရားလက်မှ လှယူခဲ့ပြီးသော်၊ ပျဉ်၌ အိပ်စေ၍၊ ‘မယ်တော်မိဖုရား ဝိသ မကြားစေနှင့်။ လက် ၂ ဖက်ကို ဖြတ်။’ ဟု ဆိုသောကြောင့် လက် ၂ ဖက်ကို ဖြတ်ရသည်။ ဘုရားလောင်းကား ဝိမြည်တမ်းခြင်းမျှ မပြု။ မယ်တော်သည် ဖြတ်သောလက်ကို ကောက်၍ ဝိကြွေးမြည်တမ်းစဉ်၊ ‘‘ခြေ ၂ဖက်ကို ဖြတ်။’’ ဆိုပြန်၍ ဖြတ်ရ၏။

အကောင်ကို ကောင်းကင်သို့မြှောက်သဖြင့် သန်လျက်ဦးဖြင့်ခံ၍ သန်လျက်ပန်း ပြုစေသည်ရှိသော်၊ ပြာသာဒ်မ၌ ဖရိုဖရဲကြီးသကဲ့သို့ ကျသောအသားကို မယ်တော်ပိုက်လျက် ဝိကြွေးမြည်တမ်း၍၊ ဝါးရုံတောကို မီးလောင်၍ ကွဲသောဝါးကဲ့သို့ ကွဲသောနှလုံးရှိသည် ဖြစ်၍ မိဖုရား သေလွန်လေ၏။

မင်းကြီးသည် ပလ္လင်၌ မတည်။ ကြမ်းသို့ ကျ၏။ ခင်းသောပျဉ်သည် ၂ ခြမ်းကွဲ၍ မြေသို့ကျလျှင် မြေကြီး ၂ ဖြာ ကွဲ၏။ အဝီစိမ်းလျှံတက်၍၊ နီလှစွာသောမီးလျှံသည် ကမ္မလာကဲ့သို့ ရစ်ရံ၍ အဝီစိငရဲတိုင်အောင် ဆောင်ယူလေ၏။

မင်းကား ဒေဝဒတ်၊ မယ်တော်ကား ဂေါတမီ၊ မင်းသားကား ဘုရား-ဖြစ်တော်မူသော စူဠဓမ္မပါလဇာတ် ။ ၌ မဟာပတာပမင်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း။

ဗာရာဏသီပြည်၌ ကလာဗုမင်း မင်းပြုခိုက် ဘုရားလောင်းကုဏ္ဍလရှင်ရသေ့သည် ဟိမဝန္တာမှ မင်ဥယျာဉ်သို့ ရောက်လာ၍ စစ်သူကြီး ကိုးကွယ်လေ၏။

မင်းကြီး ဥယျာဉ်သို့ထွက်လာသောကာလ မိဖုရားတို့ တရားနာကြ သည်ကို မင်းကြီးမြင်လျှင်
 “ရဟန်း။ အဘယ်အယူကို ယူသနည်း။” မေး၍၊ “ခန္တီအယူ ရှိ၏” ဟုဆိုသည်ကို
 “သင့်ခန္တီကို ငါစူးစမ်းအံ့။” ဆို၍ “ဟယ်-ခိုးသူသတ်ယောက်ျားတို့။ ရသေ့စဉ်းလဲကို မြေ၌ ငင်လှဲ၍
 အဆူးရှိသောကြိမ်ဖြင့် အချက် ၁၀၀၀ ခတ်။” ဆို၍ ခတ်လျှင်၊ အရေ၊ အသား၊ အကြောတို့သည် အပိုင်းပိုင်း
 ပြတ်သဖြင့် ယိုသောသွေးရှိစဉ်ပင်၊ ခြေ ၂ ဖက်၊ လက် ၂ ဖက်၊ နား၊ နှာခေါင်းတို့ကို ဖြတ်စေပြီးလျှင်၊
 ရင်ကို ခြေဖြင့်ကျောက်၍ သွားလေ၏။

ဥယျာဉ်ကထွက်မိလျှင်ပင် မြေမျို၍ အဝီစိငရဲသို့ ရောက်လေ၏။
 ဤခန္တီဝါဒဇာတ် ။ ၌ လာသော ကလာမုမင်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း။

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုသောအခါ မင်းကြီး၏မိဖုရားကြီးသည် သားတော်မဟာပဒုမကို
 ဖွားပြီးလျှင် သေလွန်သည့်နောက်၊ တစ်ယောက်သောမောင်းမငယ်ကို မိဖုရားကြီးအရာ၌ ထား၏။ မင်းကြီး
 စစ်ချီသည့်နောက် ဘုရားလောင်း မဟာပဒုမမင်းသားကို မိဖုရားကဖြားယောင်း၍ အလိုမပါလျှင်၊ “ငါ့ကို သူက
 တင်လျှောက်ချေအံ့။” ဟု ထိတ်လန့်သဖြင့်၊ မင်းကြီး စစ်ကပြန်၍ နန်းသို့ဝင်လျှင်၊ “သားတော်သည် အကျွန်ုပ်ကို
 မှားယွင်းဖျက်ဆီးသည်။” ဟူ၍ ကုန်းတိုက်ပြုလေသဖြင့်၊ အစုံအစမ်းမပြု အဆိပ်ထန်သောမြွေဟောက်ကဲ့သို့
 အမျက်ဒေါသနိုင်ငံသို့ လိုက်၍၊ မင်းချင်းတို့ကို စေ၍ လက်ပြန် မြဲစွာချည်ခြင်းဖြင့် နိစ္စာသောခေါင်ရန်းပန်းကို
 လည်၌ဆောင်ခဲ့ကုန်၏။

မင်းသားလည်း “အို-အချင်းတို့။ ငါသည် မင်းအပြစ်ကို မပြု။ ငါ၌ အပြစ်မရှိပါ။” ဟု မြည်တမ်းလျှောက်
 လိုက်လာ၏။

အလုံးစုံသောပြည်သည် ချောက်ချား၏။
 “ငါတို့အရှင်သခင်မင်းသားအား အပြစ်မရှိပါ။” ဟု သည်းစွာသောအသံဖြင့် ငိုကြွေးကုန်၏။
 မင်းလည်း ဒေါသကို မသိမ်း။

“ဤသူသည် ငါ့မိဖုရားကို ပြစ်မှား၏။ ခိုးသူချရာ ကမ်းပါးပြတ်၌ ချလေကုန်။” ဟုဆို၏။
 ဘုရားလောင်းလည်း မဟုတ်ကြောင်းကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ဆိုပါသော်လည်း မယူ။ ပြည်သူပြည်သား
 မောင်းမမိသံအပေါင်းတို့သည် အရှင်မင်းကြီး သားတော်သည် သီလအကျင့် ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည်စုံ၏။ အမျိုး
 အနွယ်ကို စောင့်လတ္တံ့သောသူတည်း။ ပြည်၏ အမွေခံတည်း။ ‘မင်း’ မည်သည်ကား စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုသည်
 ဖြစ်ရာ၏။ -ဟု

‘နာဒိဌာ ပရတော ဒေါသံ အဏုံထူလာနိ သဗ္ဗသော ဣဿရော ပဏယေ ဒဏ္ဍံ၊ သာမံ အပ္ပဋိဝေက္ခိယ
 ယောစ အပ္ပဋိဝေက္ခိတွာ ဒဏ္ဍံ ကုဗ္ဗတိ ခတ္တိယော သကဏ္ဍကံ သော ဂိလတိ ဧစ္စန္ဒောဝ သမက္ခိကံ အဒဏ္ဍိယံ
 ဒဏ္ဍယတိ ဒဏ္ဍိယဉ္စ အဒဏ္ဍိယံ အန္ဓောဝ ဝိသမံ ဝဂ္ဂံ နဇာနာတိ သမာသမံ ယောစ တောနိ ဌာနာနိ အဏုံထူလာနိ
 သဗ္ဗသော သုဒိဌ မနသာသေယျ သ ဝေကာရိတု မရဟတိ။

နေကန္တမုဒုနာ သက္ကာ ဧကန္တတိခိ ဣနဝါ အတ္တံ မဟတ္တေဌပေတံ တသ္မာ ဥဘယ မာစရေ ပရိတ္တုတော
 မုဒုဟောတိ အတိတိက္ခေစ ဝေရဝါ တေဉ္စဉာယံ ဥတွာ အနမဇ္ဈံ သမာစရေ။

ဗဟိုပိ ရတ္တော ဘာသေယျ ဒုဋ္ဌောပိ ဗဟု ဘာသတိ နက္ကတ္ထိကာရဏော ရာဇပုတ္တံ ယာတေတု မရဟတိ။ ဟူသော ဂါထာဖြင့် လျှောက်ကုန်၏။

‘မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ပရတော၊ သူတစ်ပါး၏။ ဒေါသံ၊ အပြစ်ကို။ အဒိဋ္ဌာ၊ မမြင်ဘဲ။ သဗ္ဗသော၊ အလုံးစုံသော။ အဏုံထုလာနိ၊ ငယ်သောအပြစ်၊ ကြီးသောအပြစ်တို့ကို။ ဣဿရော၊ စိုးမင်းသည်။ သာမံ၊ ကိုယ်တိုင်။ အပ္ပဋိဝေက္ခိယ၊ မစိစစ်မှု၍။ ဒဏ္ဍံ၊ ဒဏ်ကို။ နပဏယေ၊ မဖြစ်စေရာ။

‘ယောခတ္တိယော၊ အကြင်မင်းသည်။ အပ္ပဋိဝေက္ခိတွာ၊ မစိစစ်မှု၍။ ဒဏ္ဍံ၊ ဒဏ်ပေးခြင်းကို ကုဗ္ဗတိ၊ ပြု၏။ သောခတ္တိယော၊ ထိုမင်းသည်။ ဇစ္စန္ဒော၊ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ကန်းသောသူသည်။ သမက္ခိကံ၊ ယင်ကောင် ရှိသော။ သကဏ္ဍကံ၊ ဆူးရှိသော။ ဘောဇနံ၊ အစာကို။ ဂိလတိဣဝ၊ မျိုသကဲ့သို့။ အနတ္တံ၊ အကျိုးမဲ့ကို။ ကရောတိ၊ ပြုသည်မည်၏။

‘ယော၊ အကြင်မင်းသည်။ အဒဏ္ဍိယဉ္ဇ၊ ဒဏ် မပေးထိုက်သောသူကိုလည်း။ ဒဏ္ဍယတိ၊ ဒဏ်ကို ပြု၏။ ဒဏ္ဍိယဉ္ဇ၊ ဒဏ်ပေးထိုက်သော သူကိုလည်း။ အဒဏ္ဍိယံ၊ ဒဏ်ပေးခြင်းကို မပြု။ သော၊ ထိုမင်းသည်။ အန္ဓော၊ သူကန်းသည်။ ဝိသမံ၊ မညီမညွတ်သော။ မဂ္ဂံ၊ ခရီးကို။ နဇာနာတိဣဝ၊ မသိနိုင်သကဲ့သို့။ သမာသမံ၊ ညီညွတ်သည်၊ မညီညွတ်သည်ကို။ နဇာတိ၊ မသိနိုင်ရာ။

‘ယော၊ အကြင်မင်းသည်။ သဗ္ဗသော၊ အလုံးစုံသော။ အဏုံထုလာနိ၊ အပြစ်ငယ်၊ အပြစ်ကြီး ဖြစ်ကုန်သော။ ဧတာနိဋ္ဌာနာ၊ ဤအကြောင်းတို့ကို။ သုဒိဋ္ဌံ၊ ကောင်းစွာ မြင်သည်ဖြစ်၍။ အနုသာသေယျ၊ ဆုံးမရာ၏။ သော၊ ထိုမင်းသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ကာရိတုံ၊ မင်းပြုခြင်းမှာ။ အရဟတိ၊ ထိုက်၏။

‘ဧကန္တမုဒုနာ၊ စင်စစ် နူးညံ့လွန်းသောသူသည် လည်းကောင်း။ ဧကန္တတိခိဏေနဝါ၊ စင်စစ်ထက်လွန်းသော သူသည် လည်းကောင်း။ အတ္တံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ မဟံတ္တေ၊ မြတ်သောအဖြစ်၌။ ဋ္ဌပေတုံ၊ ထားခြင်းငှာ။ နသက္ကာ၊ မတတ်ကောင်း။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ ဥဘယံ၊ အနု၊ အကြမ်း-၂ ပါးကို။ အာစရေ၊ ကျင့်ရာ၏။

‘မုဒု၊ နူးညံ့သောမင်းကို။ ပရိဗ္ဗုတော၊ ပြည်သူတို့ နှိပ်စက်တတ်သည်။ ဟောတိ၊ ကျင့်ရာ၏။

‘အတိတိက္ခောစ၊ အလွန်ထက်သောမင်းသည်လည်း။ ဝေရဝါ၊ ရန်များသည်။ ဟောတိ၊ ကျင့်ရာ၏။

‘ဧတဉ္စဥဘယံ၊ ဤ ၂ ပါးကိုလည်း။ ဥတွာ၊ သိ၍။ အနုမဇ္ဈံ၊ မနူးညံ့လွန်း၊ မထက်လွန်း အလတ်ကို။ သမာစရေ၊ ကျင့်ရာ၏။

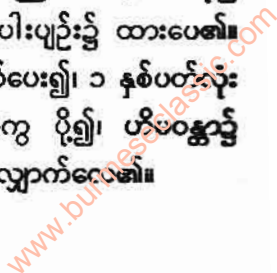
‘ရတ္တောပိ၊ တပ်သည် ဖြစ်၍လည်း။ ဗဟု၊ များစွာ။ ဘာသေယျ၊ ဆိုရာ၏။ ဒုဋ္ဌောပိ၊ အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ လည်း။ ဗဟု၊ များစွာ။ ဘာသတိ၊ ဆိုမိတတ်၏။

‘ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဣတ္ထိကာရဏာ၊ ‘မိန်းမ’ ဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ပုတ္တံ၊ သားတော်ကို။ ယာတေတု၊ သတ်ခြင်းငှာ။ နအရဟတိ၊ မထိုက်ပါ။

ဤသို့ အထူးထူးသောအကြောင်းတို့ဖြင့် ဆိုကုန်သော်လည်း မတတ်နိုင်ကုန်။ အလွန်မိုက်သောမင်းသည် မင်းသားကို ချောက်၌ ချလေစေ၏။

ဘုရားလောင်း၏ အာနဘော်တော်အားဖြင့် တောင်စောင့်နတ်သည် “မင်းသား။ မကြောက်လင့်။” ဆို၍ လက် ၂ ဖက်တို့ဖြင့်ကိုင်၍ ရင်ခွင်၌ပိုက်ပြီးလျှင်၊ တောင်ခြေရင်း၌နေသော နဂါးမင်း၏ပါးပျဉ်း၌ ထားပေ၏။

နဂါးမင်းသည် ဘုရားလောင်းကို နဂါးပြည်သို့ ဆောင်၍၊ မိမိစည်းစိမ်ကို ထက်ဝက်ပေး၍၊ ၁ နှစ်ပတ်လုံး နေပြီး၍ ‘လူ့ပြည်သို့သွား၍ ဟိမဝန္တာ၌ ရဟန်းပြုအံ့။’ ဆိုလျှင်၊ ရဟန်းပရိက္ခရာနှင့်တကွ ပို့၍၊ ဟိမဝန္တာ၌ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ နေတော်မူရာ၊ မုဆိုးတစ်ယောက်တွေ့၍ ပြည်သို့ပြန်လျှင် မင်းအား လျှောက်လေ၏။

မင်းလည်း တောသို့သွား၍ မင်းအဖြစ်ကို ပေးသည်ရှိသော် “အလိုမရှိ။ တရားနှင့်ညီစွာသောမင်း ပြုတော်မူလော့။” ဟု သြဝါဒပေး၏။ မင်းလည်း ငိုကြွေး၍ ပြန်ခဲ့ရ၏။

လမ်းသို့ရောက်သောအခါ အမတ်တို့ကို “ဘယ်သူ့ကိုမှီ၍ သားနှင့် ငါ ကင်းရသနည်း။” ဟု မေး၍ “မိဖုရားကိုမှီ၍ ကင်းရသည်။” ဟု ဆိုကုန်၏။

မိဖုရားလည်း ချောက်၌ချစေ၍ ပြည်သို့ဝင်ပြီးသော် မင်းပြု၏။

မိထွေးမိဖုရားသည် စိဉ္ဇမာဏဝိကာ။ အဖသည် ဒေဝဒတ်။ နဂါးမင်းသည် အာနန္ဒာ။ နတ်သည် သာရိပုတြာ။ မဟာပဒမမင်းသားကား ဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏။

ဤပဒမဇာတ် ၌ လာသော ဗာရာဏသီမင်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း။

ပုဂံပြည်၌ နရသီဟပတေ့သည် တရုတ်ဥတည်မင်းကစေသည့် သံ ၁၀၀၀ ကို ‘မချေမင်ဆိုသည်။’ ဟု ဒေါသအလိုက် အကုန်သတ်သည်။ နောက် စစ်ကြီးရောက်လာသောအခါ ပြည်လုံးပျက်၍ မင်းနှင့်တကွ ယိုယွင်းချေ၏။ သားမြေးမြစ်တို့လည်း ဟုတ်ဟုတ်မတည်ကြနိုင်ပြီ။ အကျိုးနည်းလေသည်။ ထိုကဲ့သို့လည်းကောင်း။

ကောဓတရားကို မထိန်းမသိမ်းသောမင်းတို့သည် ခန္တီ၊ မေတ္တာမရှိသဖြင့် ပြုမိပြုရာ မှားတတ်ချေသည်။

ဥပဒေသ။ ။ တရားမင်းမြတ်သည်လည်း ဤကဲ့သို့ မရှိစေခြင်းငှာ ဤအရာကို သေချာမြဲမြံစွာ နှလုံးတော်ယူစွဲသဖြင့် အားထုတ်တော်မူပါ။-ဟူလိုသည်။ ဤ ‘၂’ ဝကို လုံ့လနှစ်၍ အားသစ်တော်မူပါ။-ဟူ၍ လည်းကောင်း။

‘ခန္တီကို အားသစ်လျှင် အပြစ်စိုးစဉ်း ကပ်လှာချဉ်းသော်လည်း’ ဟူသည်၌ ‘အားသစ်သည်’ ဟူသည်ကား ‘အားထုတ်သည်’ ဆိုလိုသည်။

ဝိမုဒ္ဓိပျို့၌-

‘ဗြေရာ စစ်ကြစေသတည်း။၊ ရွှေနားသစ်ကြစေသတည်း။’ ဟူ၍လည်းကောင်း။

‘ဆယ့်ငါးယူဇနာ ရောက်သောခါဝယ် လက်သာဆန်ယမ်း လှမ်း၍ကြည့်လည်း သေသည်အဖြစ် မမြင်လစ်သော် အားသစ်ပြန်လျက် ထမ်းပိုးတက်၍ တစ်ချက်တစ်ဖန် ချလိုက်ပြန်သည်။’ ဟူ၍ လည်းကောင်း။

ဘူရီဒတ်ဇာတ်ပေါင်းတွင်-

‘ကောင်းကင်ရေကို လှစ်စေသော။၊ တေဇခွန်အား သစ်စေသော။-ဟူ၍လည်းကောင်း လာသောစစ်ထုများကိုထောက်၍ သိမှတ်ရာသည်။

‘ရမည်အပြစ် ကြီးသည်ဖြစ်သော်လည်း အဆစ်သေးသွယ် သိမ်ငယ်လေရာ သတ္တဝါတို့ ချမ်းသာရန်အတွက်ရှင်အားလည်း အမှားနည်းရာ ပယ်လေးရွာနှင့်ကင်းကွာမည်အကြောင်း လမ်းကောင်းတည့်မတ်ရာပါသည်။ ဆိုရာ၌ကား- ပါရမီခန်းတွင်

‘ဘေးဟူသမျှ၊ မျက်နှာဝကို စနသေသတ် ကျည်းသေခတ်သို့ မလွတ်ကြီးငယ် ဖုံးပိတ်ကွယ်၍ အပါယ်နရာတံခါးရွက်လည်း ငြိမ်သက်ခန္တီ သည်လျှင်ပြီဟု သွေးသီဝဲခြီး မိုး၍လည်းကောင်း’ ဟု စပ်တော်မူသည်နှင့် ဆိုသတည်း။

၁၄၀

ပုဒ်ရင်း။ ။ အရှင်အင်္ဂုလိ ဗဒ္ဓိကာရ လူကတစ်ယောက်၊ မျောက်မင်း၊ ဝါးပင် လတွင်ယုန်ရုပ် ငုံးတောအုပ်ဟု အချုပ်ဖော်ပြ ကပ္ပဋ္ဌိတိ ၅ ထွေတွင် ကိုယ်နေသည့်အိမ်ကို နှိမ်ကာဖွဲ့လျက် ယူလေဖျက်သော်လည်း အမျက်ကိုထိန်းကျောင်း ခန္တီကောင်း၍ ဟောင်းသော်လည်းမညှိုး ဂုဏ်တန်ခိုးနှင့် မိုးရေတစ်ပေါက် မရောက်မကျ မစွတ်ရဘဲ ကပ္ပဋ္ဌိတိ တည်လျက်ရှိ၏။ ပါဠိအဋ္ဌကထာ ကျမ်းပေါင်းမှာတွင် မေတ္တာခန္တီကို ခန္တီဝါဒီ ရသေ့ကိုပုံချီ၍ မဟေသီဟောဖွင့် ပရမံတပေါ် ခန္တီကျော်သည် အားရစ်ဆင့်ကို ဉာဏ်ရင့်တော်မူရာသည်။-ဟူရာ၌။

ပိဏ္ဍတ္တ။ ။ သာရတ္ထသင်္ဂဟ၌ 'ဣမသ္မိံ ကပ္ပေ စတ္တာရိ ကပ္ပဋ္ဌိတိပါဠိဟာရိယာနာမ' စသောပါဠိတို့ဖြင့် 'ကပ္ပဋ္ဌိတိ ၄ ပါးရှိကြောင်း'ကို အကျဉ်းဆိုပြီး၍၊ အကျယ်သရုပ်ကို ပြလို၍၊ 'ကတမာနိ စတ္တာရိ။ စန္ဒေ သသလက္ခဏံ သကလမ္ဘိ ဣမံ ကပ္ပံ ဌဿတိ' စသောပါဠိတို့ဖြင့် ၄ ပါး၏သရုပ်ကို ထုတ်၍ပြသည်။

- လဗိမာန်၌ ယုန်ရုပ် အရေးတစ်ခု။
- ဝဋ္ဋဇာတ်၌ မီးငြိမ်းရာအရပ်တစ်ခု။
- ဗဒ္ဓိကာရ၏ အိမ်ရာအရပ်လည်း တစ်ခု။
- နဋပါန ရေကန်၏အနား၌ ကျုပ်ဝါးပင်တို့သည် အဆစ်မရှိသောအားဖြင့်တည်သည် တစ်ခု။

ဤ ၄ ပါးကို 'ကပ္ပဋ္ဌိတိ ၄ ပါး'ဟူ၍ ဆိုပြီးမှ 'အပရမ္ဘိ ဌတပါဠိဟာရိယံ ဝုတ္တံ။ အင်္ဂုလိမာလတ္ထေရောဟိ ယတ္ထိ နိသိန္နော သစ္စာကိရိယာယ ဂမ္ဘိန္နိ သောတ္ထိမကာသိ။' စသည်ဖြင့် လာသည်။

အရှင်အင်္ဂုလိမာလထေရ် အကြင်အရပ်၌နေလျက် သစ္စာပြုသဖြင့်၊ မိန်းမောတွေဝေသော ကိုယ်ဝန်ရှိသော မိန်းမသည် ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်၏။ ထိုအင်းပျဉ်ပေါ်၌ ကိုယ်ဝန်ဖြင့် တွေဝေမိန်းမောသော တိရစ္ဆာန်မတို့ကိုလည်း ဆောင်၍ အိပ်စေကုန်၏။ ထိုခဏ၌လျှင် ချမ်းသာသဖြင့် ကိုယ်ဝန် ဖွား၏။ အကြင်မိန်းမသည် အားနည်း၍ ဆောင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ ထိုမိန်းမအား နေရာအင်းပျဉ်ကို ဆေးသောရေကို ဦးခေါင်း၌သွန်းစေ၍ ထိုခဏ၌လျှင် ကိုယ်ဝန် ဖွား၏။ တစ်ပါးသောရောဂါကိုလည်း ဖျောက်နိုင်ငြိမ်းစေနိုင်၏။ ကမ္ဘာပတ်လုံး တည်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော ပါဠိဟာရိယဖြစ်၏။-ဟူ၍ ဆိုသည်။

ထိုကြောင့် 'တာဝကပ္ပါဓိဋ္ဌာနကပါဠိဟာရိယံကိရေတံ ဝုတ္တံ။'ဟူ၍ ဆိုလေသည်။

ဤ ၅ ပါးကိုလျှင် 'ကပ္ပဋ္ဌိတိ ၅ ထွေ'ဆိုသည်။

ထို ၅ ထွေတွင် ဗဒ္ဓိကာရဆိုးထိန်းကား ကလိင်္ဂနိဂမဝါသီတည်း။ ထိုအခါ ကလိင်္ဂနိဂုံးကိုမှီ၍ ကဿပမြတ်စွာဘုရား နေတော်မူ၏။ ဘုရားသခင်ကုဋ်ကို မိုးစွတ်လျှင် ဘုရားသခင်က ရဟန်းတို့ကို စေ၍၊ ဗဒ္ဓိကာရအမိအဖအိမ်၌ သက်ငယ်အမိုးကို ခွာ၍ ယူခဲ့စေပြီးမှ ဂန္ဓကုဋ်ကို မိုးစေ၏။ ထိုအိမ်ရေတံစက်ကျရာမှ အတွင်းအရပ်ဟူသမျှ၌ တစ်ခုသောမိုးရေပေါက်မှ မကျမရောက်နိုင်လေ။ နေပူတံလှုပ်တို့သော်လည်း မနှိပ်စက်နိုင်။ ပကတိအမိုး ရှိသကဲ့သို့သာ ဖြစ်၏။

ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည်ကား

'အမှာကံပန ဒွိန္နံ အန္တကာနံ နိဝေသနံ ဘိန္နံ ကာရေတီတိ နဒေါ မနဿ ဥဒပါဒိ။'ဟူ၍ လည်းကောင်း။

'တေသံ အနပ္ပကမလဝသော မနဿ ဥပ္ပါဒေတွာ သတ္တာဟံ နဝိဇေတိ။ ဣတိတေသံယေဝဂုဏသမ္ပန္နိယာ ဣတံ ပါဠိဟာရိယံ ဇာတန္တိ ဝေဒိတဗ္ဗံ။

‘စက္ခုရို့တဲ့ကုန်သော ငါတို့မိဘတို့၏ နေရာကို အစိုးမရှိအောင် ပြုစေ၏တကား။’ ဟု နှလုံးမသာယာခြင်းမှ မဖြစ်။ ထိုသူတို့အား အတိုင်းမသိ အားကြီး စွာသောဝမ်းမြောက်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍၊ ၇ ရက်တိုင်တိုင် ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို မစွန့်။ ထို့ကြောင့် ထိုသူတို့၏ ဂုဏ်သမ္ပတ္တိဖြင့် ဤကမ္ဘာပတ်လုံးတည်ရသော ပါဠိဟာရိယသည် ဖြစ်၏။-ဟု သိအပ်၏ ဟူလိုသည်။

ထို့ကြောင့် ‘ကိုယ်နေသည့်အိမ်ကို နိမိကာဖဲ့လျက် ယူလေဖျက်သော်လည်း အမျက်ကိုထိန်းကျောင်း ခန္တီကောင်း၍ ဟောင်းသော်လည်းမညှိုး ဂုဏ်တန်ခိုးနှင့် မိုးရေတစ်ပေါက် မရောက်မကျ မစွတ်ရဘဲ ကပ္ပဒ္ဒိတိ တည်လျက်ရှိ၏။’ ဟု ဆိုပေသည်။

ခန္တီဝါဒီရသေ့၏ အကြောင်းကိုမူကား ဆိုခဲ့ဖူးပြီ ဖြစ်တော့သည်။

‘ပရမံတပေါ် ခန္တီကျော်သည် အားရှစ်ဆင့်ကို ဉာဏ်ရင့်တော်မူရာသည်။-’ ဟူသည်ကား အင်္ဂုတ္တရနိကာယ် အဋ္ဌနိပါတ်၌ ‘အဋ္ဌိမာနိဘိက္ခဝေ ဗလာနိ။ ကတမာနိ အဋ္ဌ။’ အစရှိသည်ဖြင့် ဟောတော်မူသည်။

အားလည်း ၈ ပါး အပြားရှိ၏။

- ၁ - သူငယ်တို့သည် ငိုခြင်းကို အားပြု၏။
- ၂ - မာတုဂါမတို့သည် အမျက်ကို အားပြု၏။
- ၃ - ခိုးသူတို့သည် လက်နက်ကို အားပြု၏။
- ၄ - မင်းတို့သည် အစိုးရခြင်းကို အားပြု၏။
- ၅ - သူမိုက်တို့သည် ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းကို အားပြု၏။
- ၆ - ပညာရှိတို့သည် အကျိုးရှိသည်၌ စုံစမ်းခြင်းကို အားပြု၏။
- ၇ - ဗဟုသုတရှိသော သူတို့သည် ဆင်ခြင်ခြင်းကို အားပြု၏။
- ၈ - ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည် သည်းခံခြင်းကို အားပြု၏။

ဤ ၈ ပါးတွင် ‘ခန္တီဗလာတိ အဓိဝါသန ခန္တီဗလာ-’ ဟု အဋ္ဌကထာ၌ ဖွင့်သောကြောင့် သူတော်ကောင်း တို့အား ၈ ဆင့်မြောက်သော ခန္တီအားကိုသာ အားကိုးရ၏။-ဆိုလိုသည်။

ပါရမီခန်းတွင်လည်း ‘ပရမံတပေါ် ခန္တီကျော်သား သူတော်အကျင့် အားရှစ်ဆင့်ကို ငါနှင့်ကြံ့မှ ကိုယ်စွမ်း ရ၍-’ ဟု စပ်တော်မူသည်။ ဤအရာကိုလည်း ရင့်စွာသောဉာဏ်ဖြင့် ရှေးရှုလေ့ရှိစေချင်သည်။-ဟူလိုသည်။

ပုဒ်ရင်း။ ။ မာဿုကုဇ္ဈ ဘူမိပတိ မာဿုကုဇ္ဈ ရထေသဘာ သမ္ပဒ္ဒလျှင် ဆုံးမဟောကြား ဤတရားကို မှတ်သားလည်းပြု သည်းခံမှုဖြင့် ပြည်သူ့ခမည်း မျက်တော်နည်းလော့။ ချုပ်တည်းအမျက် ထွက်လည်းမပျင်း လူ့ခပင်းကား မင်းကိုဟူက လောင်ပူရဲရဲ မီးကျိုးခဲသို့ ဝမ်းထဲချဲ့ချဲ့ အမျက်မဲ့လျက် တန်လှဲသည်းချာ ကြောက်လန့်ရှာ၏။

ပြင်းစွာအမျက် ထွတ်တပြီးကား ကြက်သီးတက်ဝှန် ဦးဖျားမွန်မျှ အလွန်အကျူး ကြောက်မိန်းမူးလိမ့်။ ဆူးဆူးရှားရှား အမျက်အားကို တရားဆည်ကိုင် မချုပ်နိုင်လည်း စိတ်ခိုင်တည်တဲ့ ဆင်ခြင်ငုံလျက် မဝံ့နှစ်ဆစ် ကြိမ်ဖန်စစ်၍ အပြစ်အလျောက် သုံးကြိမ်မြောက်မှ ခြိမ်းခြောက်လျော်ဘေး မင်းဒဏ်ပေးလည်း ကွပ်ရေးဖန် မများစေလင့်။

မိန့်ဖွင့်သည့်ကျမ်းဟောင်းနှင့် လမ်းကြောင်းတည့်မတ်ရာပါသည်။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဍတ္တ။ ။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုလေသော်၊ ဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မဏအမျိုး၌ ဖြစ်၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ဟိမဝန္တာတော၌ နေ၏။

တစ်ရံရောအခါ ဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်လာ၍ မင်း၏ဥယျာဉ်၌ နေ၏။

ဆွမ်းခံသောအခါ မင်းမြင်သည်နှင့် နန်းတော်သို့ပင့်၍၊ ဆွမ်းကျွေးပြီး၍၊ ဥယျာဉ်၌နေစိမ့်သောငှာ ခွင့်တောင်း၍ နေစေ၏။ မင်းသည် တစ်နေ့ တစ်ကြိမ် ဆည်းကပ်၏။

ဘုရားလောင်းလည်း 'မင်းတို့မည်သည်ကား ၄ ပါးသောအဂတိသို့ မလားအပ်။ မမေ့မလျော့ခြင်းဖြင့်လျှင် ခန္တီ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာနှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် တရားနှင့်အညီသာ မင်းပြုအပ်၏။' -ဟု မင်းကို နေ့တိုင်း ဩဝါဒပေး၍၊

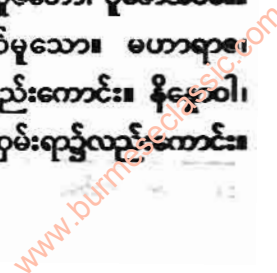
'မာဿုကုဇ္ဈ ဘူမိပတိ၊ မာဿုကုဇ္ဈ ရထေသ။
ဣဒံ အပ္ပဋိကုဇ္ဈန္တော၊ ရာဇာ ရဋ္ဌဿ ပူဇိတော။ ။'
'ဂါမေဝါ ယဒိဝါ ရညေ၊ နိန္ဒောဝါ ယဒိဝါ ထလေ။
သဗ္ဗတ္ထ မနုဿသာမိ၊မာဿကုဇ္ဈ ရထေသဘာ။ ။'

'ဘူမိပတိ၊ မြေကြီးသနင်း မင်းဖြစ်တော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မာဿုကုဇ္ဈ၊ အမျက် ထွက်တော်မမူလင့်။

'ရထေသဘာ၊ ရထားစီးချင်း မင်းတကာတို့ထက်။ အာသဘာ၊ မြောက်တော်မူပေသော။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မာဿုကုဇ္ဈ၊ အမျက် ထွက်တော်မမူလင့်။ ဣဒံ၊ အမျက်ထွက်သောသူကို။ အပ္ပဋိကုဇ္ဈန္တော၊ အမျက်တစ်ဖန် မထွက်ပြန်သော။ ရာဇာ၊ မင်းကို။ ရဋ္ဌဿ၊ တိုင်းနိုင်ငံသူအပေါင်းသည်။ ပူဇိတော၊ ပူဇော်အပ်၏။

'ရထေသဘာ၊ ရထားစီးချင်း မင်းတကာတို့ထက်။ အာသဘာ၊ မြောက်တော်မူပေသော။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မာဿုကုဇ္ဈ၊ မျက်ထွက်တော်မမူလင့်။ ဣဒံ၊ အမျက်ထွက်သောသူကို။ အပ္ပဋိကုဇ္ဈန္တော၊ အမျက်တစ်ဖန် မထွက် ပြန်သော။ ရာဇာ၊ မင်းကို။ ရဋ္ဌဿ၊ တိုင်းနိုင်ငံသူအပေါင်းသည်။ ပူဇိတော၊ ပူဇော်အပ်၏။

'ရထေသဘာ၊ ရထားစီးချင်း မင်းတကာတို့ထက်။ အာသဘာ၊ မြောက်တော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်း။ ဂါမေဝါ၊ ရွာ၌လည်းကောင်း။ ယဒိ၊ ထိုမြို့။ အရညေဝါ၊ တော၌ လည်းကောင်း။ နိန္ဒောဝါ၊ ချီင့်ဝှမ်းရာ၌ လည်းကောင်း။ ယဒိ၊ ထိုမြို့။ ထလေဝါ၊ တော၌လည်းကောင်း။ နိန္ဒော၊ ချီင့်ဝှမ်းရာ၌လည်းကောင်း။

ယဒိ၊ ထိုမြို့။ ယဒေဝါ၊ ကြည်းကုန်းခင်၌ လည်းကောင်း။ သဗ္ဗတ္ထ၊ အလုံးစုံအရပ်တို့၌။ အနုသာဿမိ၊ ဆုံးမ၏။ မာဿုကုဇ္ဈ၊ အမျက် ထွက်တော်မမူ လင့်။

ဘုရားလောင်းသည် ဤ ၂ ဂါထာကိုရွတ်၍ နေ့တိုင်း မင်းအား ဆုံးမ၏။ မင်းကြီးသည် ကြည်ညို သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းအား အခွန် ၁ သိန်းထွက်သောရွာမြတ်ကို ပေးလှူ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ပယ်တော်မူ၏။ ထိုအရပ်၌ ၁၂ နှစ်သော ကာလပတ်လုံး နေတော်မူ၍ တစ်နေ့မပြတ် ဆုံးမတော်မူ၏။

ဤ ဆက္ကနိပါတ် အဝါရိယဇာတ် ၊ ၌လာသော ရာဇဝင်ဂါထာကို ရည်၍ စပ်တော်မူသော လင်္ကာတည်း။

ပုဒ်ရင်း။ ။ သို့အတည်တည် တိုရှည်-တက်ဆင်း အခင်းခင်း၌ တင်းတန်သည်အကျော့ လျော့တန်သည် အကြောင်း ပျောင်းတန်သည်အရေး ကြာ-နေး၊ နည်း-များ၊ ထူ-ပါး၊ ပေါ့-လေး၊ ပူ-အေး၊ နိမ့်-မြင့်၊ နု-ရင့်၊ ငယ်-ကြီး၊ ဝေး-နီး၊ တို-ရှည်၊ နောက်-ကြည်၊ ဖြူ-မည်း၊ နည်းအမြဲအမြဲ အရာရာကို ပညာဝေဖန်၍ ကာလံ၊ ဒေသံ၊ အတ္ထံ၊ ဓနံ၊ ပရိဘောဂံ-ဤ ငါးတန်တွင် ဆုတ်ရန်သည်တစ်မျိုး တိုးတန်သည် တစ်နည်း အသီးသီးပင် စောင်းတီးသည့်ဆရာ၊ တံငါကြိုးငင်၊ ဆင်ဝန်းယရည်း၊ ဝိနည်းသင်ရဟန်း၊ ပဋ္ဌာန်း ဟောစာပြန်ရေလန်တွင်ပဲ့သူကြီး၊ ရန်နီးသည့်စစ်ဘုရင်၊ ရွှေနန်းငင်ပန်းထိမ်၊ အချိန်သင့်ငွေမှတ်၊ ဝီဇုတ်သည့် ယတ်ဆရာ၊ သူနာဆေးပေး၊ ကျောက်သွေးသည့်ရွဲသမား၊ ကျောက်သားဆစ်တမော့ ပန်းတော့သည် သဘောကဲ့သို့ မွေ့ချောပြေပြစ် အဆစ်ဆစ်။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ ကာလ၊ ဒေသ၊ အတ္ထ၊ ဓန၊ ပရိဘောဂံ ဟူ၍ ဤ ၅ ပါးကို စကားဆိုင်ရာ လျော်စွာသုံးစိုး ပြုကြ၏။

ဝိနည်းအဋ္ဌကထာကျမ်း၌လာသော 'ဝတ္ထုကာလဥဋ္ဌာနာနိ၊ ဓာရေယျတ္ထံ ဝိစက္ခဏော' ဟူသောဂါထာဖြင့် တိုက်ဆိုင်သော်ကား၊ ကာလ၊ ဒေသ၊ အတ္ထ၊ ပရိဘောဂကား ညီ၏။ 'ဓန'ဟူသော လောကစကားသည်ကား 'ဝတ္ထု' ဟူသောဓမ္မစကားနှင့် သဒ္ဒါအားဖြင့် ကွဲကြ၏။ အနက်မှာမူ ထပ်တူယူသော် သင့်သည်ပင်တည်း။

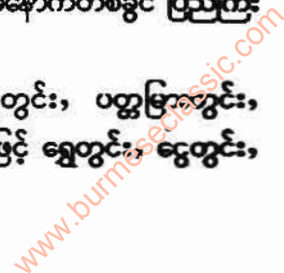
အဋ္ဌကထာတွင်ပင် 'တတ္ထ ဝတ္ထန္တိ ဘဏ္ဍံ။' ဟူ၍ ဖွင့်သည်ကို ထောက်ရာသည်။ လောကတွင်ကား ဤအရာကို များစွာဆိုကုန်၏။

ဝိနည်းအဋ္ဌကထာတွင်ကား အာဒိန္ဒဒါန သိက္ခာပုဒ်အဆုံးအဖြတ်တွင်သာ သုံးစွဲ၏။ ဝိနည်းအဋ္ဌကထာတွင် လာသောစကားကို ဤတွင်ထည့်သွင်း၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်သော် မလျော်လွန်းသည်နှင့် အကျယ်မဆိုပြီ။

မင်းတို့ဖွယ်ရာ လျော်စွာယူသော် တစ်မူကား-

ရှေးအခါ အချို့မင်းတို့သည် သေသောက်ပွဲနှင့် ကြက်ပွဲခံသော မင်းတို့ကာလလည်း ရှိဖူး၏။ သန်လျက်ပွဲနှင့် အန်၊ ဖဲ၊ ပုဆစ်၊ ကြွေကျားပစ်၍နေသော ကာလလည်း ရှိဖူး၏။ အာဒါသမုခမင်း၊ ဂုဏမင်းတို့ကဲ့သို့ တရားသဘင် တင်းကုပ်ဝင်၍ စီရင်ခန့်ထားလျက် နေသောကာလလည်း ရှိဖူး၏။

- ဒေသအားဖြင့်ကား တရုတ်မင်း၊ တရုတ်မင်းတို့မှာ ထီးဝါဆောင်း၏။ ယိုးဒယားမင်း၊ လင်းဇင်းမင်းတို့ ထီးနီ ဆောင်း၏။ ပင်လယ်အစွန်းအနား ကုလား၊ အင်္ဂလိပ်မင်းတို့ကား ထီးစိမ်း၊ ထီးနက် ဆောင်း၏။ မြန်မာမင်း မဇ္ဈိမဒေသမင်းတို့ကား ထီးဖြူ ဆောင်း၏။
- အတ္ထအားဖြင့်ကား ငါတို့တိုင်းမှာ ကျောက်စိမ်း အဖိုးမထိုက်။ တရုတ်၊ တရုတ်မင်းတို့မှာ အလွန် အဖိုး ထိုက်၏။ ပတ္တမြား ကျောက်နီများသည် အနောက်တစ်ခွင် ပြည်ကြီးများတွင် အလွန်ရှား၏။ ငါတို့မြန်မာမင်းတို့မှာ ပတ္တမြားနီကြီးများသည် အလွန်ပေါများ၏။ ဤသို့ဖြစ်၍ ငါတို့တိုင်းမှာ ဆင်းရဲသားကျေးကျွန်များတို့ သုံးစွဲဆင်ယင်ကြသော ကျောက်နီများသည် အနောက်တစ်ခွင် ပြည်ကြီး များမှာ မင်းထိုက်စိုးတန် ဖြစ်ရ၏။
- ဝတ္ထုဓန အရာဖြင့်ကား တစ်ပါးသောတိုင်းနိုင်ငံတို့မှာ ရွှေတွင်း၊ ငွေတွင်း၊ ပတ္တမြားတွင်း၊ ကျောက်စိမ်းတွင်း တို့သည် မရှိကုန်။ ငါတို့တိုင်းနိုင်ငံကား လောကီအားဖြင့် ရွှေတွင်း၊ ငွေတွင်း၊

ပတ္တမြားတွင်း၊ ပယင်းတွင်း၊ ကျောက်စိမ်းတွင်း၊ ခဲတွင်း၊ သံတွင်းတို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။
လောကုတ္တရာအားဖြင့် ရသောင်း ငှထောင်သော ဓမ္မက္ခန္ဓာ သာသနာတော်နှင့်စပ်သမျှ ရတနာ နှစ်
ပါးတည်းဟူသော ဝတ္ထုတ္တယ ဓနအပေါင်း ပေါများထွန်းလင်း သည်။

- ပရိဘောဂအားဖြင့်ကား တစ်ပါးသော တိုင်းပြည်မင်းတို့မှာ ရတနာသင်းကျစ် စသည်တို့ကို မဆင်ဖြင့်
မသုံးစွဲ။ ဦးထုပ်၊ ခမောက်၊ ဒေါင်းမြီး၊ ငှက်တောင်၊ ကြေး၊ ဆင်စွယ် စသည်ကိုသာ သုံးဆောင်
သည်။ ငါတို့ တိုင်းနိုင်ငံမင်းတို့မှာ သင်းကျစ်၊ မကိုဋ်၊ ရာဇပလ္လင် ၈ ရပ်၊ စလွယ် ၂၄ သွယ်-
စာမရီ သားမြီးယပ်၊ လက်ယာရစ်ခရသင်း၊ အဘိသိက်ခံခြင်း၊ ဘွဲ့တံဆိပ်နာမံခံခြင်း၊ ၁၂ ဇာ
နက္ခတ်သဘင်စီရင်ခြင်း၊ ကျောင်းကန် ဆောက်လှူခြင်း၊ စေတီစည်းခုံ တည်ထားကိုးကွယ်ခြင်း-
အသီးသီး အလှူပေးလှူခြင်း၊ ဆင်ဖြူရတနာ မပြတ်ရ၍ စီးနင်းသုံးဆောင်ရခြင်းစသော ပရိဘောဂနှင့်
ပြည့်စုံတော်မူကုန်သည်။ ဤသို့ သုံးဆောင်တော်မူကုန်သည်။-ဟူသော်လည်း ကြိုက်မိကြိုက်ရာ
သုံးဆောင်တော်မူကုန်သည် မဟုတ်။ ရှေးက သုံးဆောင်ဖူးသော ရာဇဝင်ထုံးစံ ကျမ်းဂန်အတွက်
နှင့်အညီ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိမှသာ သုံးဆောင်တော်မူသည်။ ဤသို့သော ပရိဘောဂနှင့်ပြည့်စုံ
တော်မူသည်။-ဟုလိုသည်။

‘ယရည်း’ ဟူသည်ကား ဆင်ထိန်းကိုပင် ‘ယရည်း’ ဆိုလိုသည်။

‘ယရည်းမထိန်း၊ တောဆင်မိန်းသို့’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ‘ယရည်းသားသား လေးစားစီရင် ဝထင်
စားသောက်’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ စပ်ဆိုကြသောထုံးကို ထောက်၍ သိရာသည်။

ကျောက်သွေးသူကို ‘ရွဲသမား’ ခေါ်သည်။

ကျောက်သားကျောက်ဆစ် ကျောက်ဆတ်သမားကို ‘တမော့’ ခေါ်သည်။ ‘တမော့’ ခေါ်တုံသည်ကား
ကျောက်ကိုပင် ‘တမော့’ ဟူ၍ မွန်တို့ ခေါ်သည်။ ကျောက်ညွန့်ကျောက်ဖျား ကို ‘မော့တမော့’ ခေါ်သည်။ ထို
ကျောက်ဖျားကျောက်ညွန့်တွင် တည်သောမြို့ကို ‘မော့တမော့မြို့’ ခေါ်သည်။

‘ပန်းတော့’ ဟူသည်ကား အင်္ဂတေသမားကို ဆိုလိုသည်။ ထိုကြောင့် ‘ပဲ၊ ထိမ်၊ တဉ်း၊ တော့၊ တော့
ရန်၊ ပု၊ ပွတ်၊ ချို၊ ယွန်း၊ ဘုရားမတင် လူတွင်ဆယ်ပွင့်ပန်း’ ဟု ဆိုကုန်သည်။

သံလုပ်အမှုထမ်းကို ပန်းပဲ၊ ရွှေငွေလုပ် အမှုထမ်းကို ပန်းထိမ်၊ ကြေးသွန်းကြေးခတ်အမှုထမ်းကို ပန်းတဉ်း၊
အင်္ဂတေအမှုထမ်းကို ပန်းတော့၊ ကျောက်ဆစ်အမှုထမ်းကို ပန်းတမော့၊ အုတ်စီအမှုထမ်းကို ပန်းရန်၊ အပြောင်
အမှုထမ်းကို ပန်းပု၊ ပွတ်ခံအမှုထမ်းကို ပန်းပွတ်၊ ဆေးရေးအမှုထမ်းကို ပန်းချို၊ ယွန်းပြောက်ထိုးအမှုထမ်းကို
ပန်းယွန်း-ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ထုံးများကိုထောက်၍ သိကုန်ရာ၏။

၁၄၃

ပုဒ်ရင်း။ ။ ခုနစ်အင်္ဂါ စစ်ရေးရာအညီ စစ်ချီခြင်း လေးဦး၊ စစ်ပူးခြင်း နှစ်မျိုး၊ စစ်ထိုးခြင်း ခြောက်တန်း၊ စစ်ခံ ခြောက်ချက်၊ စစ်ပျက် ခြောက်မည်၊ စစ်လည် သုံးဖြာ၊ လွန်လိမ္မာ၍။-ဟူရာ၌

ဝိဏ္ဏတ္ထ။ ။ ဤစကားအရပ်၏အဓိပ္ပာယ်မှာ သေနင်္ဂီဗျူဟာကျမ်းလည်း အထင်အရှားရှိပြီ ဖြစ်သည်တစ်ကြောင်း။ ငါတို့နှင့် များများ မလျော်လွန်းသည်လည်း တစ်ကြောင်း။ ဤအရာများမှာ မင်းတို့ကျင့်ရာ သည့်ကျင့်ဝတ်ဖြစ်သော အပရိဟာနိယဓမ္မ၊ သင်္ဂါဟဓမ္မ၊ ဗြဟ္မဝိဟာရဓမ္မတို့ကဲ့သို့ မဟုတ်။ ဤသို့တတ်သိလိမ္မာ စွာသော သေနာပတိစစ်သူကြီးသည် စစ်ရေးနိမ့်နိုက် မပျက်မပြိုရအောင် အလွန် လုံ့လအားထုတ်လေသကဲ့သို့ ပြည်ကြီးအမှုထမ်း ဖြစ်တော်မူသော တရားမင်းမြတ်သည် မယိုယွင်းစေရ။ သတိဝီရိယ ရှိလှပါစေ။-ဟု ဥပမာ ခိုင်းရန်မျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် ယခင် သေနင်္ဂီဗျူဟာစကားကို အကျယ်မဆိုပြီ။

ပုဒ်ရင်း။ ။ စစ်မသာကြိုက် သူကလိုက်လည်း တိုက်ရိုက်မပြေး မြေဝေးမရွေ ရှေ့ရှေ့နောက်နောက်
 မြော်ထောက်သိမ်းဆည်း အစည်းအအုပ် ပိုက်ထုပ်မပျက် လက်နက်မကွဲ သူရဲမယို ကိုယ်မထိပဲ
 ငယ်သားချမ်းသာ ဘေးလွတ်ကွာသည် သေနာပတိစစ်သူကြီးတို့ ထုံးကဲ့သို့၊ နှလုံးပိုက်သို့ ရှည်တို-ပေါ့လေးထို
 ထောက်ထားသော်မူရာသည်။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ အရှည်လိုအပ်သောအမှု၊ အတိုဖြင့် ပြီးစေအပ်သောအမှု၊ ပေါ့သောအမှု၊ လေးသောအမှုတို့ထို
 ထောက်တွေးတော်မူရာ၏။ ရှေးဦးစွာ မိမိကိုယ်ကို ဂုဏ်ကျေးဇူးပြည့်စုံအောင် ဂုဏ်ကျေးဇူး
 နှင့် ပြည့်စုံသော မြတ်သောဆရာပညာရှိတို့သို့ ဆည်းကပ်၍၊ 'ဂုဏ်ကျေးဇူး ပြည့်စုံပါစေ။ ဂုဏ်ကျေးဇူးသာ
 လိုရင်း။' ဟု နှလုံးသွင်းပါ။-ဆိုလိုသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ ထို့ကြောင့် ရာဇနီတိကျမ်း၌
 'အတ္တာနမေဝ ပဌမံ၊ ဣစ္ဆေဂုဏူပသကံမံ။
 ကရေယျ ဂုဏသံယုတ္တံ၊ တတော သေသံ ပရိက္ခယေ။ ။'
 'ရာဇာနာမ၊ 'မင်း' မည်သည်ကား။ အတ္တာနမေဝ၊ မိမိကိုယ်ကိုသာလျှင်။ ဂုဏူပသကံမံ၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်
 ပြည့်စုံသောပညာရှိတို့သို့ ဆည်းကပ်ခြင်းကို။ ပဌမံ၊ ရှေးဦးစွာ။ ဣစ္ဆေ၊ အလိုရှိရာ၏။ ဂုဏသံယုတ္တံ၊ ဆင်နွှဲ
 မြင်းစီး စသော အတတ်ပညာကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသည်ကိုလည်း။ ကရေယျ၊ ပြုရာ၏။ တတော၊ ထိုနောက်
 သေသံ၊ မိမိမှကြွင်းသော အမတ်စသော ၆ ပါးအင်္ဂါကို။ ပရိက္ခယေ၊ စူးစမ်းရာ၏။

'ပညဝါ ဗုဒ္ဓိမာစေဝ၊ ဟိနကထာ ဝိဝဇ္ဇနာ။
 ဒက္ခော ခမာ သုဟုဇူစ၊ ဓမ္မိကော အနုဿုယျကော။ ။'
 'ယောနရာသဘော၊ အကြင် လူတို့သနင်း ပြည့်ရှင်မင်းသည်။ ပညဝါ၊ ပညာလည်း ရှိ၏။ ဗုဒ္ဓိမာစေဝ၊
 သူ၏နှလုံးကိုလည်း လျင်စွာသိတတ်၏။ ဟိနကထာဝိဝဇ္ဇနာ၊ မင်းတို့၏ စကားမဟုတ် သူယုတ်တို့စကား
 ဆိုခြင်းမှလည်း ကြဉ်နိုင်၏။ ဒက္ခော၊ လိမ္မာစိပ်ပြား၏။ ခမာ၊ သည်းခံရှိ၏။ သုဟုဇူစ၊ နှလုံးလည်း အထူး
 ဖြောင့်၏။ ဓမ္မိကော၊ မင်းကျင့်တရား ၁၀ ပါးကိုလည်း စောင့်၏။ အနုဿုယျကော၊ သူ၏စည်းစိမ်ကိုလည်း
 ပြုစုခြင်းမရှိ။

'သုဠကရာ သမ္ပန္နာဒိ၊ ယတိ ယုတ္တာစ သတ္တိမာ။
 ပရနာသ ဇညာ ဓိရာ၊ ဓိတိမာ ခယဝမဇာ။ ။'
 'သုဠကရာ၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်း၊ ဆုပေးခြင်း စသောအမှုကို ကောင်းစွာစုံစမ်း၍ ပြုတတ်၏။ သတ္တိ
 ယတိယုတ္တာစ၊ စေ့စပ်ခြင်း၊ အဆွေဖွဲ့ခြင်း စသည်နှင့်လည်း ယှဉ်၏။ သတ္တိမာစ၊ သတ္တိအစွမ်းနှင့်လည်း
 ပြည့်စုံ၏။ ပရနာသဇညာ၊ ရန်သူမင်းတစ်ပါး၏ ပျက်စီးခြင်းကိုလည်း သိတတ်၏။ ဓိရာ၊ ရဲစွမ်းလုံလ
 ဓိတိမာ၊ တည်ကြည်ခြင်းလည်း ရှိ၏။ ယခဝမဇာ၊ ယုတ်ခြင်း၊ ပွားခြင်းကိုလည်း သိတတ်၏။

'ဥပကာရကတညော သူရော၊ ဗုဒ္ဓိသေဝီ အဗျသနော။
 ပရိက္ခကာရီ အနိန္ဒော၊ ဒဠကာရီစ ပဋိညေ။ ။'

ရာဇဝင်ကျမ်း

‘ဥပကာရကတညော၊ သူ၏ကျေးဇူးတုံ့ကို သိတတ်၏။ သူ့ရော၊ ရဲရင့်၏။ ဗုဒ္ဓိသေဝီ၊ ‘ပညာကြီး၊ အသက်ကြီး၊ အမျိုးကြီးတည်း’ ဟူသော အကြီး ၃ ပါးကိုလည်း မှီ၏။ အဗျသနော၊ ကြက်တိုက်၊ အန်ခတ် စသော ပျက်စီးအံ့သော အမှုကိုလည်း မပြု။ ပရိက္ခကာရီစ၊ စူးစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုတတ်သောအလေ့လည်း ရှိ၏။ အနိန္ဒော၊ သူ့ကိုလည်း မကဲ့ရဲ့တတ်။ ပဋိညေ၊ ဝန်ခံပြီးသည်၌။ ဒဠကာရီစ၊ မြဲမြံစွာပြုလေ့လည်း ရှိ၏။

အရိဗျသနကာရိညော၊ ဇိတကောဓော ဇိတိန္ဒြိယော။
အလောဘော နန္ဒိဒ္ဓါလသော၊ စာဂီ ဝိနယဘာသကော။ ။’

‘အရိဗျသနကာရိညော၊ ရန်သူတစ်ပါး၏ ပျက်စီးကြောင်းကိုလည်း သိတတ်၏။ ဇိတကောဓော၊ အမျက်စောင်မာန်ကိုလည်း ချုပ်နိုင်၏။ ဇိတိန္ဒြိယော၊ ဣန္ဒြေကို စောင့်နိုင်၏။ အလောဘော၊ တံစိုးကိုလည်း မမက်တတ်။ နန္ဒိဒ္ဓါလသော၊ အိပ်ကြားခြင်း၊ ပျင်းရိခြင်းလည်း မရှိ။ စာဂီ၊ ပေးကမ်းခြင်းလည်း ရှိ၏။ ဝိနယဘာသကော၊ မတတ်မလိမ္မာသော ကျေးကျွန်တို့ကို ဆုံးမပြောဆိုတတ်သောအလေ့ ရှိ၏။

‘ဝိမောဟော အပရိဂ္ဂဟော၊ ဝိယဒသီ သန္တမာမကော။
ဒေသံ ကာလဉ္စ ဇာနာတိ၊ ယုတ္တော သတ္တဓမ္မေနစ။ ။’

‘ဝိမောဟော၊ တွေဝေခြင်းလည်း မရှိ။ အပရိဂ္ဂဟော၊ ပြည်စွယ်ကို ချိုးခြင်း၊ ပြည့်မျက်စိကို ထုတ်ခြင်း၊ ပြည့်တံခွန်ကို နှိပ်ခြင်း၊ ပြည့်ဝမ်းဗိုက်ကို ဖောက်ခြင်း စသည်ကိုလည်း မပြုတတ်။ ဝိယဒသီ၊ မြင်လျှင် ချစ်ဖွယ်သောအကျင့်လည်း ရှိ၏။ သန္တမာမကော၊ သူတော်ကောင်းတို့ကိုလည်း မြတ်နိုးတတ်၏။ ဒေသဉ္စ၊ ကောင်း၊မကောင်းသောအရပ်ကို လည်းကောင်း။ ကာလဉ္စ၊ သင့်၊မသင့်သောအခါကို လည်းကောင်း။ ဇာနာတိ၊ သိတတ်၏။ သတ္တဓမ္မေနစ၊ စီးပွားခြင်းအကြောင်းဖြစ်သော ၇ ပါးသောအကျင့်နှင့်လည်း။ ယုတ္တော၊ ယှဉ်၏။

‘သဒ္ဓတ္တညော နျာယပဋ္ဌော၊ သင်္ဂါမာစာရကုသလော။
ဒါနသီလေ အဘိရတော၊ မှိတပုဗ္ဗဉ္စ ဘာသတိ။ ။’

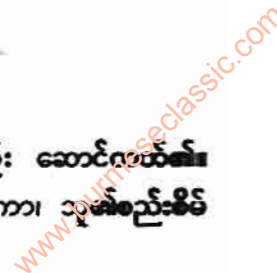
‘သဒ္ဓတ္တညော၊ စကား၏အလိုကိုလည်း သိတတ်၏။ နျာယပဋ္ဌော၊ ဥပါယ်တံမျဉ်းလည်း လိမ္မာ၏။ သင်္ဂါမာစာရကုသလော၊ စစ်ဆင်ခြင်းအလေ့အကျင့်လည်း လိမ္မာ၏။ ဒါနသီလေ၊ အလှူပေးခြင်း၊ သီလသီတင်း ဆုံးခြင်း၌။ အဘိရတော၊ မွေ့လျော်၏။ မှိတပုဗ္ဗဉ္စ၊ ပြုံးခြင်းရှေးရှိသော စကားကိုလည်း။ ဘာသတိ၊ ဆိုတတ်၏။

‘ယထာ ဝုတ္တောဟိ ဝုဏောဟိ၊ သမ္ပန္နော သောနရာသဘော။
သကလံ မေဒနိဇိတ္တာ၊ ပုညသီရိဿ ဘာဇကော။ ။’

‘ယထာ ဝုတ္တောဟိ၊ ဆိုအပ်ခဲ့ကုန်ပြီးသော။ ဝုဏောဟိ၊ ကျေးဇူးအပေါင်းတို့နှင့်။ သမ္ပန္နော၊ ပြည့်စုံသော။ သောနရာသဘော၊ ထို လူတို့သနင်း ပြည့်ရှင်မင်းသည်။ သကလံ မေဒနိ၊ ဇမ္ဗူသောင်းခွင် မြေအပြင်ကို။ ဇိတ္တာ၊ လက်နက်မကျိုး ရန်မျိုးမဝင်အောင် ပြီးစင်၍။ ပုညသီရိဿ၊ ဘုန်းကျက်သရေ၏။ ဘာဇကော၊ တည်ရာသည်။ သဘာတိ၊ ဖြစ်၏။

‘နိစ္စံ သုတဒ္ဓရော ပညော၊ မေဓာဝီ အနုဿူယျကော။
ဂုဏ္ဍပသေဝနော ရာဇာ၊ ပပေါတိ ဝိပုလံ ယသံ။ ။’

‘ယောရာဇာ၊ အကြင်မင်းသည်။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ သုတဒ္ဓရော၊ အကြားအမြင်ကိုလည်း ဆောင်ရွက်၏။ ပညော၊ အမြော်အမြင်လည်း ရှိ၏။ မေဓာဝီ၊ လျင်သောပညာလည်း ရှိ၏။ အနုဿူယျကော၊ သူ၏စည်းစိမ်

ကိုလည်း မငြူစူတတ်။ ဂုဇူပသေဝနော၊ ဆရာသမားအထံသို့လည်း ဆည်းကပ်တတ်၏။ သောရာဇာ ထိုမင်းမြတ်သည်။ ဝိပုလံ၊ ပြန်ပြောသော။ ယသံ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အခြံအရံများခြင်း၊ ကျော်စောခြင်းသို့ ပပွေတိ၊ ရောက်၏။

‘ယုတ္တော သတ္တဟိအင်္ဂေဟိ၊ နိတိသတ္တဉ္စ ဗုဒ္ဓိမာ။
သမတ္တော ပထဝီ သဗ္ဗံ၊ ရာဇာ ဇေတုံ ဝိစက္ခဏော။ ။’

‘ယောရာဇာ၊ အကြင်ပြည့်ရှင်မင်းသည်။ သတ္တဟိအင်္ဂေဟိ၊ ဂု ပါးသော ပြည်ကြီး၏အင်္ဂါ၊ ဂု ပါးသော ကြီးကျယ်ရာသောအင်္ဂါတို့နှင့်။ ယုတ္တော၊ ယှဉ်၏။ နိတိသတ္တဉ္စ၊ နိတိကျမ်းကိုလည်း တတ်၏။ ဗုဒ္ဓိမာ၊ ၆ ပါးသောပညာလည်း ရှိ၏။ ဝိစက္ခဏော၊ ဆုပေးခြင်းအစရှိသည်၌ အဆင်အခြင်လည်း ရှိ၏။ သောရာဇာ ထိုပြည်ကြီးသခင် အရှင်မင်းမြတ်သည်။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ ပထဝီ၊ မြေကြီးကို။ ဇေတုံ၊ အောင်အံ့သောငှာ သမတ္တော၊ စွမ်းနိုင်၏။’

ဤသို့လာသော ထုံးတမ်းတို့ကို နှလုံးသွင်းတော်မူရမည်။-ဟု ဆိုလိုသည်။

၁၄၅

ပုဒ်ရင်း။ ။ ထွေလာပြသ နည်းနယမှာ ဗကစရိယာ ဗျိုင်း၏ပမာ၊ ကာကစရိယာ ကျီး၏ခြင်းရာ၊ ကုက္ကုဋ္ဌ စရိယာ ကြက်၏မူရာ၊ သီဟစရိယာ ခြင်္သေ့ကို ဆရာ၊ အစဖြာ၍ ပြုရာသည်အရလည်း စရိယ နှစ်ဆယ်။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ ဗျိုင်း၊ ကျီး၊ ကြက်၊ ခြင်္သေ့တို့၏ပမာ ပြုမှုရာအရမှာ စရိယ ၂၀ ရှိ၏။-ဟူလိုသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ ရာဇနီတိကျမ်း၊ သီဟဠနီတိကျမ်းတို့၌လာသော စကားစုတို့တည်း။
'သီဟာ ဧကံ ဗကာ ဧကံ၊ ဘိက္ခေ စတ္တာရိ ကုက္ကုဋ္ဌာ။
ပဉ္စ ကာကာ ရာဇာနာမ၊ ဆ သုနခါ တြိဂတြာ။'

ရာဇာနာမ၊ 'မင်း' မည်သည်ကား။ သီဟာ၊ ခြင်္သေ့မှ။ ဧကံ၊ တစ်ခုသောအကျင့်ကို။ သိက္ခေ၊ ကျင့်ရာ၏။ ဗကာ၊ ဗျိုင်းမှ။ ဧကံ၊ တစ်ခုသောအကျင့်ကို။ သိက္ခေ၊ ကျင့်ရာ၏။ ကုက္ကုဋ္ဌာ၊ ကြက်မှ။ စတ္တာရိ၊ ၄ ပါးကုန်သော အကျင့်တို့ကို။ ဘိက္ခေ၊ ကျင့်ရာ၏။ ကာကာ၊ ကျီးမှ။ ပဉ္စ၊ ၅ ပါးသောအကျင့်တို့ကို။ သိက္ခေ၊ ကျင့်ရာ၏။ သုနခါ၊ ခွေးမှ။ ဆ၊ ၆ ပါးကုန်သော အကျင့်တို့ကို။ သိက္ခေ၊ ကျင့်ရာ၏။ ဂတြာ၊ မြည်းမှ။ တြိ၊ ၃ ပါးသော အကျင့်တို့ကို။ သိက္ခေ၊ ကျင့်ရာ၏။

'ခြင်္သေ့၏ကျင့်ဝတ် ၁ ပါး' ဟူသည်ကား ခြင်္သေ့တို့သည် ဆင်ပြောင်ကြီးကို ဖမ်းသောအခါ ကြီးစွာသော အားထုတ်ခြင်းကိုပြု၍ ဖမ်းယူသည်။ ယုန်၊ ဒရယ် စသောသားကို ဖမ်းယူသောအခါ အားကိုလျှော့သဖြင့် ဖမ်းယူ သည်။-ဟူ၍ မပြု။ အတူအမျှ လုံ့လဝီရိယကို ဖြစ်စေ၏။ ဤသည်ကား ခြင်္သေ့မင်း၏ ကျင့်ဝတ်တည်း။

ထိုခြင်္သေ့မင်း၏ ကျင့်ဝတ်ကို နှလုံးသွင်း၍ ပြည်ကြီးသနင်း မင်းတို့မည်သည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုသော အခါလည်း ပြင်းစွာအားထုတ်အပ်၏။ စစ်မှုအရေး ရောက်သောအခါလည်း 'မကောင်းမှု ဖြစ်ပွားရာသောအကြောင်း ဖြစ်သည်။' ဟူ၍ လုံ့လကို မလျှော့ရာ။ သိကြားမင်းသည် ဧရာဝတီဆင်ကိုစီးသဖြင့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် ကွပ်ကဲ၍ စီရင်ချီတိုက်သကဲ့သို့ မဆုတ်မနစ်သောလုံ့လဝီရိယကို ပြုရာ၏။

ဤကား ခြင်္သေ့မင်း၏ကျင့်ဝတ်နှင့် တူစေရာသည့်ကျင့်ဝတ် ၁ ပါးတည်း။

'ဥဗျိုင်း၏ ကျင့်ဝတ် ၁ ပါး' ဟူသည်မှာ ဥဗျိုင်းငှက်သည် ငါးတို့ ရေက မပေါ်လာစီကာလ၌ ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေဖြင့် သီလဆောက်တည်၍ နေသကဲ့သို့ တည်တံ့စွာနေ၏။ အပါးသို့ ငါး ရောက်လာသောကာလ လျင်စွာ သောလုံ့လဖြင့် မိအောင်ဖမ်းယူ၏။ ဤကား ဥဗျိုင်းငှက်၏ ကျင့်ဝတ်တည်း။

ထိုဥဗျိုင်းငှက်၏ကျင့်ဝတ်ကို နှလုံးသွင်း၍ ပြည်ကြီးအရှင် ဖြစ်ထကျင်သော မင်းတို့သည် ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို ဆည်းပူးသောအခါ ကမ္ဘာပတ်လုံး အသက်တည်၍ နေရအံ့သကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း မပြတ်ဆည်းပူးရာသည်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုသောအခါကား နက်ဖြန်ပင် သေရအံ့သကဲ့သို့ ဆောဆောလျင်လျင်ပြုရာ၏။ အခါနေ့ရက် ရွေး၍ မနေရာ။ ငါးပေါ်သည့်အခိုက် ဖမ်းယူလိုက်သော ဥဗျိုင်းငှက်ကဲ့သို့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို တွေ့ခိုက်မြင်ခိုက် လှူမိအောင် လှူလိုက်လေရာ၏။ ပညာရှိတို့ကို တွေ့သည့်အခိုက် မေးမြန်းလိုက်၊ နည်းယူလိုက်ရမည်။

ပဉ္စပေါသထဇာတ်၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကိုတွေ့လျက် မမေးမိသဖြင့် နောက်မှ နောင်တရ၍ နေရစ်ရသော ဘုရားလောင်းရသေ့ကဲ့သို့ မရှိစေရာ။

ဟံသာဝတီဆင်ဖြူရှင် မင်းတရားသည် လင်းဇင်းမင်းကို တွေ့သည့်အခိုက် မဖမ်းလိုက်သည်နှင့် နောက်မှ နောင်တကြီးစွာရ၍ စစ်သည်ဗိုလ်ပါအပေါင်း ဆင်းရဲကြီးစွာဖြစ်ရသကဲ့သို့ မရှိစေရာ။

ငါးစီးသခင်သည် ရှင်ယောင်ကိုပင် တွေ့မြင်သည့်အခိုက် စေတနာနှင့် လျင်စွာလှူ၍ ခွာလုံးပတ် ၃ ထွာ ရှိသောမြင်း နိုင်လျော်ဖြူကို ရဖူးသည်။ ဤကဲ့သို့ ကျင့်ရာ၏။

ဤကား ဥဗျိုင်းငှက်၏ ကျင့်ဝတ်နှင့်တူစေရာသည့် ကျင့်ဝတ် ၁ ပါးတည်း။

‘ကြက်ဖတို့၏ ကျင့်ဝတ် ၄ ပါး’ဟူသည်ကား

- ၁ - ကြက်ဖတို့သည် သူများလက်ဦး နိုးလွယ်သည်။
  - ၂ - ခွပ်ခြင်း၌ စွန့်စားရဲရင့်သည်။
  - ၃ - အဆွေအမျိုးတို့နှင့် စားရာတို့ကို ခွဲဝေ၍စားသည်။
  - ၄ - ကြက်မ၌ နှိပ်နင်း၍ပျော်ပါးသည်။
- ဤ ၄ ပါးသော ကျင့်ဝတ်တို့သည် ကြက်ဖတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း။

ထို ၄ ပါးတို့တွင်

- ၁ - ကြက်ဖသည် နိုးလွယ်သကဲ့သို့ ပြည်ကြီးဦးဆောင်း မင်းအပေါင်းတို့သည် အိပ်ကြားခြင်းမရှိမှု၍ နက္ခတ်တာရာ အခါနာရီမှတ်၍ အိပ်စက်ခြင်း၊ အခါနာရီမှတ်၍ နိုးကြားခြင်းကို ဖြစ်စေရာသည်။
- ၂ - ခွပ်ခြင်း၌ စွန့်စားရဲရင့်ခြင်းဖြစ်သကဲ့သို့ စစ်မြေ၌ စွန့်စားရဲရင့်ခြင်းကို ဖြစ်စေရာသည်။
- ၃ - အပေါင်းအဖော်တို့ကို ခွဲဝေ၍ စားသကဲ့သို့ ကျေးဇူးခံကျွန်တော်မျိုးငယ်သားတို့ကို အစားအသောက် ပေးကမ်းခြင်း။ ကိုယ်ဝတ်သောပုဆိုးကိုပင်သော်လည်း စစ်မြေကိုထွက်သောသူကို ချွတ်လဲ၍ ပေးခြင်း။ သုတနဇာတ်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ‘အသက်ကို လှယ်ပေးသောသူ’ ဟူ၍ သုတနုလုလင်ကို ပုဆိုး၊ ဓား၊ စားသောရွှေလင်ပန်း စသည်ကို ပေးသကဲ့သို့။ သမန္တရာဇ်မင်းကြီးသည် အသဒိသ ကုမာရအား မိမိနေရာကို ပေးသကဲ့သို့။ ကောသလမင်းကြီးသည် သန္တတိအမတ်ကြီးအား စစ်တိုက်သောအခါ ထီးဖြူပေးသကဲ့သို့။ မဟာသီဟသူရမင်းကြီးသည် သမိန်ပရမ်းအား ကိုယ်တော်ဆင်ယင်သော ပတ္တမြားကြီးက၊ ပတ္တမြားစီသောဓား၊ ပတ္တမြားရွှေချပ်၊ ရွှေခါးစည်းကို ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်စေရာသည်။
- ၄ - ကြက်မ၌ နှိပ်နင်း၍ ပျော်ပါးသကဲ့သို့ မယားကို အနိုင် မပေးခြင်း။ မယားပြောတာ မယုံလွန်းခြင်း။ ခရပုတ္တဇာတ်၌ မယားစကားကို ထောင်နားနာလွန်းသော သဗ္ဗရူတဝိဇာနနမန္တန်ကို တတ်သော သေနကမင်း။

၁။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ် - ၄၉၀။
 ၂။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ် - ၃၉၈။
 ၃။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ် - ၃၈၆။

နန္ဒာဒေဝီအား အလိုလိုက်၍ မြို့ရွာဟူသမျှကို ပေးသော ပဉ္စာလရာဇ်မင်းတို့ကဲ့သို့ မရှိစေမူ၍ မယားကို အနိုင်မပေးခြင်းသည် ကျင့်ဝတ် ၁ ပါးတည်း။

ဤ ၄ ပါးသောအရာ၌ ကြက်ဖ၏အမူအရာကို ဥပမာပြု၍ ကျင့်ရာသောဝတ် ၄ ပါးတည်း။

‘ကျီး၏ အကျင့် ၅ ပါး’ ဟူသည်ကား

- ၁ - ကျီးငှက်သည် မေထုနဓမ္မကို အလိုရှိသော်လည်း လျှို့ဝှက်ခြင်း။
- ၂ - အကြိမ်များစွာ ရန်သူကို ရှုကြည့်ဆင်ခြင်ခြင်း။
- ၃ - စားအုံသောအစာကို တွေ့မြင်သောအခါ အဆွေအမျိုးအပေါင်းတို့ကိုခေါ်၍ စားစေခြင်း။
- ၄ - အစာကို လည်းကောင်း၊ ရန်သူကို လည်းကောင်း၊ စောင်းငဲ့၍ ကြည့်ရှုခြင်း။
- ၅ - မပျင်းမရီ ဝီရိယလုံ့လရှိခြင်း။

ဤ ၅ ပါးသော အခြင်းအရာတို့သည် ကျီးတို့၏ ကျင့်စဉ်တည်း။

- ၁ - ထို ၅ ပါးသောကျင့်ဝတ်ကဲ့သို့ ပြည်ကြီးထိပ်မိုး နန်းလုံးစိုးတို့သည် မေထုနဓမ္မ အားမကြီးရာ။ ထိုရာဂကို ပါးလျားအောင် စောင့်စည်းလျှို့ဝှက်ရာ၏။

မေထုနဓမ္မ မိုက်ရာကသို့လိုက်၍ သူ့သမီးသား သူ့မယားကို မလျှို့မဝှက် စိတ်ဝိတက် အလိုက် အလိုရှိသောအခြင်းအရာတို့ကို မပြောမဆိုရာ။ မတောင်းမယူရာ။ မနှိပ်မစက်ရာ။

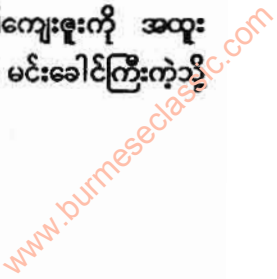
မဏိစောရဇာတ်၌ ‘သုဇာတာ’ မည်သော ဘုရားလောင်းသူကြွယ်မယားကို အလိုရှိ၍ မိမိ စိတ်ကို မမြစ်ဆုံးမ ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို ခိုးယူလေဟန် ဥပါယ်တံမျဉ်ပြု၍၊ လင်ကို ‘သူခိုး’ ဟု စက်တိုင်မှာတင်၍ သတ်မည်ပြုသည်ကို သိကြားမင်း သိ၍၊ မင်းကို ဆင်ထက်မှမျှ၍ ဘုရားလောင်းကို ဆင်ထက် တင်ထားသဖြင့်၊ သူသတ်တို့ မင်း၏လည်ကိုဖြတ်၍သေရသော ဗာရာဏသီမင်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း။

အနိတ္တိဂန္ဓ ကုမာရမင်းသားသည် မယားကြိုက် အားကြီးလှ၍ တစ်ပြည်ထောင်လုံးတွင် ရှိသော မိန်းမကို ကိုယ့်မယားချည်း ပြုလိုသောကြောင့် ‘ယောက်ျားဟူသမျှကို အကုန်သတ်တော့မည်။’ ဟု ဓားထမ်း၍လိုက်သဖြင့်၊ ပြည်သူပြည်သားတို့ မခံနိုင်၍ ပြည်က နှင်ထုတ်လိုက်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း။

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် သူ့မယားကို အလိုရှိ၍ လင်ကိုအပြစ်ရှာပြီးလျှင် သတ်မည် ကြံသော်လည်း သတ်ခွင့်အပြစ် မရနိုင်ရကား၊ ကြာညိုပန်း၊ အာရုဏဝတီမြေတို့ကို နေချင်းရအောင် ရှာ၍ပေးရမည်။’ ဟု အမူရှာကြံလေသကဲ့သို့ လည်းကောင်း။

ဈေးသည်မ မွေမနိတ်ကို အလိုရှိ၍လုယူပြီးသော်၊ နောက်ကာလမင်းဖြစ်လျှင် လင်ကို သတ်၍ပစ်သော ရာဇာဓိရာဇ်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း။

စစ်မြေတွင်ကျရစ်သော မိဖုရားကို ဆင်နှင့်တင်ယူခဲ့သော ဆင်ကဲ၏ကျေးဇူးကို အထူး ဆပ်မည်ကား မကြုံ၊ ငြူစူခြင်း ပြင်းစွာနှိပ်စက်၍၊ ဆင်ကဲကိုပင် သတ်၍ပစ်သော မင်းခေါင်ကြီးကဲ့သို့ လည်းကောင်း။

ညီတော်မယားကို လှယူသော ပုဂံနရသိင်္ခီကဲ့သို့ လည်းကောင်း-ထုံးရာဇဝင် လူတို့ရပ်ခွင် မထင်မရှားစေရ။

ဥမ္မာဒန္တီကို ကြိုက်နှစ်သက်သော်လည်း လင် အဘိပါရကကို အပြစ်မပြု အမှုမရှာ ချမ်းသာပေးသော သိဝိရာဇ်မင်းကြီးကဲ့သို့ ကျင့်ရာချေသည်။

ဤသို့ လျှို့ဝှက်သိုမှီး၍ ရာဂမီးကို မလောင်စေရာ ဟူလိုသည်။

၂ - ကျီးသည် အကြိမ်များစွာ ရန်သူကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင်လျက်သာ နေသကဲ့သို့၊ နေ့ညလည်းကောင်း- ညည့်လည်းကောင်း အတွင်းရန်သူ၊ ပြင်ရန်သူတို့ကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင်၍ အဝေးအနီး ခရီးတိုရှည် တို့၌ မမေ့မလျော့စေရာ။

၃ - ကျီးသည် စားသောအစာကို တွေ့မြင်သောအခါ ဆွေမျိုးအပေါင်းအဖော်ကို ခေါ်၍စားသကဲ့သို့ အဝေးအနီးက လာဘ်သပွကာ ပဏ္ဍာကာရရောက်လာသောအခါ ညီတော်၊ သားတော်၊ မိထွေး- မိကြီး၊ ဦးရီး၊ တူ၊ အချင်းအရင်းတို့အား ပေးကမ်းဝေငှခြင်းကို ပြုရာသည်။

ပုဂံပြည်၌ မင်းကြီး ဇေယသိင်္ခီထုံးကဲ့သို့ ကျင့်သင့်သည်။ ငါးထပ်ကြီးဒါယကာခံ မင်းကြီး မင်းရဲကျော်စွာတို့ကဲ့သို့ မပြုရာ။

သူရဲသူခက်အမှုထမ်းတို့အား မျိုးရိက္ခာ၊ လယ်ယာ၊ အိုင်၊ အင်း၊ ကုန်း၊ ကျင်း၊ ဥယျာဉ် ပေးကမ်းပြုပြင်၍ ဝလင်အောင် စားသောက်စေရာသည်။

၄ - ကျီးသည် အစာကို လည်းကောင်း၊ ရန်သူကို လည်းကောင်း စောင်းငဲ့၍ ကြည့်ရှုသကဲ့သို့ ပြည်နီး ပြည်စပ် အရပ်တစ်ပါးသို့ သူလျှို့၊ သံတမန် လွှတ်၍ ကြည့်ရှုရမည်။

ကိုယ်စားသော အစာ၌လည်း ရောဂါဖြစ်ရာသည်ကို လည်းကောင်း၊ အဆိပ်ဆေးဝါးဖြင့် ကွက်ကျား ဖောက်ပြန်ရာသည်ကို လည်းကောင်း ကြည့်ရှုရာသည်။

အလောင်းစည်သူသားအကြီး 'ရွှေကျင်ကျ'ဟူသော ငယ်မည်ရှိသော မင်းယဉ်စောသည် အောင်ပင်လယ်ကစုန်ခဲ၍ ပုဂံနန်းကို တက်သည့်နေ့ ညီတော် ကုလားကျမင်း ပြင်ဆင်၍ကျွေးသော ထမင်းကိုစားရာတွင် အဆိပ်သင့်၍ သေဆုံးရချေသည်။

မြင်စိုင်းမင်း အသင်္ခီယာသည် ညီတော်သီဟသူက ပေးပို့လာသောသရက်သီးကို စားရာတွင် အဆိပ်သင့်၍ သေဆုံးရချေသည်။

အင်းဝမြို့၌ မိဖုရား ရှင်ဘို့မယ်ပြင်ပေးသော အစာကိုစားရာတွင် အဆိပ်သင့်၍ မင်းလှငယ် သေဆုံးချေသည်။

၅ - ကျီးသည် မပျင်းမရိ ဝီရိယလုံ့လရှိသကဲ့သို့၊ 'ပျင်းခြင်း'ဟုဆိုအပ်သော အလသတရားကို ပယ်၍ လုံ့လဝီရိယပြုသဖြင့် ကိုယ်တိုင်ကြည့်ရှု ရှေးရိုးပြုလျက် အမှုတကာကို ဆောင်ရွက်ရာသည် ဤသည်တို့ကား ကျီးကိုပုံပြု၍ ကျင့်ရာသည် ကျင့်ဝတ် ၅ ပါးတည်း။

ခွေးတို့၏ သဘောကား

- ၁ - အပျင်းအရိ မရှိခြင်း။
- ၂ - ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း။
- ၃ - အိပ်သော် ပျော်လွယ်ခြင်း။

- ၄ - အရေးရှိလျှင် နိုးလွယ်ခြင်း။
- ၅ - မြဲသောလုံ့လ ရှိခြင်း။
- ၆ - ရဲရင့်ခြင်း။ ဤ ၆ ပါးနှင့် ပြည့်စုံလေသည်။ ထို ၆ ပါးသောကျင့်ဝတ်ကဲ့သို့
- ၁ - ပြည်ကြီးအထွတ် စောဥက္ကဋ္ဌတို့သည် လွန်စွာသော အစားအသောက်တို့ကို မမှီဝဲမှု၍ အပျင်းအရိကင်းအောင် ကျင့်ရခြင်း။
- ၂ - အကောင်းအမွန်ကိုချည်း မတောင့်တမှု၍ အဆိမ့်အအိမ့်တို့ကို ရှောင်ရှားသဖြင့်၊ ဓာတ် ၄ ပါးမျှရုံကိုသာ ရည်စူး၍ အစားအသောက်တို့၌ ရောင့်ရဲရခြင်း။

ဥစ္စာပစ္စည်းမှာလည်း 'ပြည်သူတို့လက်၌ ရှိသမျှသောဥစ္စာသည် ငါ၏ဥစ္စာပင်တည်း။ ပြည်သူကြွယ်ဝလျှင် ငါ ကြွယ်ဝသည်ပင်တည်း။' ဟု နှလုံးသွင်း၍ နေသင့်သည်။

'ငါထံသို့သာ ရောက်ပါစေလော့။ သူ့ဥစ္စာ ဖြစ်ပါဘိလော့။' ဟု မတောင့်တမှု၍ ရောင့်ရဲလွယ်ရာသည်။

စစ်ကိုင်းမြို့၌ စည်သူကျော်ထင်မင်းပြုသောအခါ မိန်းမတစ်ယောက် ရွှေအိုးရသည်ကို ပို့လာ၍မျှ မသိမ်းမယူသကဲ့သို့။

သူဌေးတစ်ယောက်သေလေရာ 'အမွေခံမရှိ' ဟု ရွာသူကြီးတို့က ပို့လာသော်လည်း၊ 'သားရင်းမြေးရင်းမရှိသော်လည်း မိဘတို့ကတော်စပ်ရာ ဆွေမျိုးညာတိ အမွေခွဲဝေဖက်တို့သာ ယူပါစေ။ ရွာသူကြီးတို့လည်း မယူမခံစေနှင့်။' ဟု ပယ်ပစ်သကဲ့သို့။

ရခိုင်ဘုရင်လည်း 'အမွေပြတ်သည်။' ဟု ရွာသူကြီးတို့ ပို့ဆက်လာသည့်ဥစ္စာကို မသိမ်းမယူ။ 'ငါသိမ်းယူလျှင် ငါတို့မင်းမျိုးသည် ဆင်းရဲသားအမွေခံ မဖြစ်ပြီလော။' ဟု ပယ်ရှား၍နေသကဲ့သို့ ဥစ္စာ၌ ရောင့်ရဲလွယ်ရာသည်။

- ၃ - ခွေးသည် အိပ်သောကာလ ပျော်လွယ်သကဲ့သို့၊ 'အိပ်မည်' ဟု စက်ရာခွင်သို့ဝင်လျှင် ရတနာ ၃ပါးဂုဏ်ကိုအောက်မေ့လျက် ဥဒေါင်းမင်းပရိတ်တော်ကို ၃ ခေါက်ရွတ်၍၊ မည်သည့်အကြံကိုမျှ မကြံဘဲ ဝိတက်တကာကို ဖျောက်၍ ပျော်လွယ်အောင် အိပ်စက်ရမည်။

မပျော်လိုဘဲဖြစ်အံ့။ အိပ်ပျော်စေတတ်သော ဆေးဝါးကို မှီဝဲ၍ ပျော်လွယ်အောင် လုံ့လပြုရာသည်။

- ၄ - ခွေးသည် အရေးရှိလျှင် နိုးလွယ်သကဲ့သို့၊ သူ့ထက်အလွန် နိုးလွယ်အောင်လည်း အခါနာရီမှတ်၍ ထိုအချိန်ကို ထမိအောင် သတိပြုရာသည်။

သတိလွတ်ကင်း၍ ကဲလွန်စွာ ပျော်အံ့။ 'ဤအချိန်ကား အချိန်သင့်ပါ။' ဟု အခါလျှောက်ကို အခွင့်ပေး၍ ထားရာသည်။

- ၅ - ခွေးသည် သခင်ကို ခစားခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ အပေါင်းအဖော်တို့၌ ဘေးရန်ရှိသည်၊ မရှိသည်တို့ကို လည်ထောင်၍ နာခံခြင်း၌လည်းကောင်း လုံ့လမြဲသကဲ့သို့၊ မင်းတို့မည်သည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ ဆရာသမား ပညာရှိတို့ကိုခေါ်၍ ၁ နေ့လျှင် ၁ နည်း၊ ၂ နေ့လျှင် ၂ နည်း ပညာသုတ ကြားသိရအောင် နှီးနှောမေးမြန်းခြင်း၌ လည်းကောင်း ကောင်းသောလုံ့လ ရှိရာသည်။

၆ - ခွေးသည် ရဲရင့်သတ္တိရှိသကဲ့သို့ သတိနှင့်ယှဉ်သော ရဲရင့်သောသမားစီ ရှိစေရာသည်။

‘သတိနှင့်ယှဉ်သော၊ ရဲရင့်သောသမားစီ’ ဟူသည်ကား တိဿကုမာရမင်းသားသည် ‘အရပ် ၇ တောင်ရှိသော ကုလားကြီးနှင့် တိုက်မည်။’ ဟုချဉ်းကပ်ကြမိသော် တိဿကုမာရမင်းသားက အနီးသို့ရောက်မှ ‘တစ်ကိုယ်ချင်း တိုက်ကြမည်။’ ဆိုသည်။ ‘အစ်ကို့နောက်က ငယ်သားများပါသည် တကား။’ ဟု ဆိုလင့်သဖြင့် နောက်ကိုလှည့်၍ ကြည့်သည့်အတွင်း၊ ဝင်၍ ထိုးခုတ်လျှင်၊ လည်ပြတ်၍ အရပ် ၇ တောင်ရှိသောကုလား သေလေသည်။

စလုံကျော်ခေါင်၊ ဂါမဏိကြီးတို့ကို တိုက်ခါနီး သတိနှင့် ချပ်ကြိုးအဆက်ကို မြင်သိရ အောင်စုံစမ်းနိုင်သော သမိန်ပရမ်းတို့ကဲ့သို့၊ အရေးအရာရောက်သောအခါ ‘ဤအမှုတွင် ငါသည် သတိနှင့်တကွ ရဲရင့်စေရမည်။’ ဟု ကိုယ်ကို သတိဆောင်ရမည်။-ဆိုလိုသည်။

ဤ ၆ ပါးသည် ခွေးမှဖြစ်သောကျင့်ဝတ်ကို ပုံပြု၍ ကျင့်ရာသောဝတ် ၆ ပါးတည်း။

မြည်းတို့မည်သည်ကား-

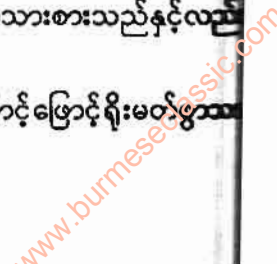
- ၁ - ပင်ပန်းငြားသော်လည်း လေးသောဝန်ကို ရွက်ဆောင်၏။
- ၂ - အချမ်းအပူတွေ့သော်လည်း ညည်းညူခြင်းကို မပြု။
- ၃ - ရောင့်ရဲလွယ်သည်။ ။ဤ ၃ ပါးနှင့်ပြည့်စုံသကဲ့သို့
- ၁ - စစ်မြေ၌ ‘ရန်သူ’ တည်းဟူသော ဝန်လေးသော်လည်း ပင်ပန်း၏ မထင်။ ဥပါယ် ၄ ပါးတွင် တစ်ခုခုသောဥပါယ်ဖြင့် နိုင်နင်းအောင်ကြံရာသည်။ ၁၈ ခေါ်ဘဏီ ဗိုလ်ပါဝန်းရံသော်လည်း ‘နိုင်အောင်သာကြံမည်’ ဟု သတိဝီရိယနှင့် မဟောသမာဓံသကဲ့သို့၊ ကလိဂီရာဇ်မင်းကို နန္ဒိသေန အမတ် ခံရပ်နိုင်အောင် ကြံသကဲ့သို့ လေးသောဝန်ကို အားထုတ်၍ဆောင်ရာသည်။

တကောင်းမင်းသည် ငတင့်တော်သား ငတင့်တယ်ကို ကြောက်သောကြောင့် အကောက်ကြံ လေ၍ နှမကို မိဖုရားမြှောက်ပြီးလျှင်၊ ယောက်ဖရင်းဖြစ်ပြီးမှ “ညှဲဇော်ကို အမှုထမ်းစေရမည်။ ညဲက ခေါ်။” ဟူ၍ မိဖုရားကိုပင် လှည့်ပတ်ပြန်၏။ မိဖုရားလည်း ယုံသဖြင့် မောင်ကိုခေါ်စေ၍ ငတင့်တယ် ‘အမှုထမ်းမည်’ လာရောက်ကာလ အပြစ်မရှိသောသူကို ဖမ်းပြီးလျှင်၊ ဖိုကျင့်ထိုး၍ သတ်သည်။ အပြစ်မရှိသောယောက်ဖကား သေ၏။ ကိုယ်လိုရာဆန္ဒနှင့် သေစေလိုသည့်သူ သေသောကြောင့် ကြံတိုင်းကား အပြီးရောက်၏။ ငှက်ခတ်မှဆိုးတို့ တောကြက်တောငှက်တို့ အစာပေး၍ ဖမ်းသတ်သည်နှင့် အတူသာဖြစ်၍၊ ထီးဆောင်းနန်းနေ မင်း မပီ။

မင်းတို့မည်သည်ကား ‘သတ်ပါ’ ဆိုသော်လည်း အပြစ်မရှိက မသတ်ထိုက်ချေ။ အပြစ် မရှိဘဲနှင့် ပြည်သူပြည်သားတို့ကို ဖမ်း၍ သတ်မည်ဆိုသော်၊ တစ်နေ့ ၁၀၀-တစ်နေ့ ၁၀၀၀ ကုန်အောင်သတ်နိုင်ရာ၏။ မင်းတို့ လက္ခဏာကား မဟုတ်ချေ။

ကောသလမင်းကြီးသည် အပြစ်မရှိပါသော ဗန္ဓုလသားအဖတို့ကို စစ်ချီခိုင်းပြီးလျှင် နောက်မှလိုက်၍ သတ်လေစေသည်။ ဤကဲ့သို့ သတ်လိုသောကြောင့် အပြစ်ရှာပြန်လျှင်လည်း ရမည်ပင် ဖြစ်သည်။ ကောသလမင်းကြီးနှင့် တူရာချေ၏။ ပေါရိသာဒ လူသားစားသည်နှင့်လည်း တူရာချေ၏။

ယင်းသို့ဖြစ်၍ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်းကိုလည်း မပြုရာ။ ဖြောင့်ဖြောင့်ရိုးမတ်ဖွားသာ ပြုရာချေသည်။

ဤသို့ ပြည်ကြီးဝန် လေးသော်လည်း ဝန်ကိုရွက်ဆောင်ခြင်း၌ တိုး၍သာ အားထုတ်သော မင်းတို့ကဲ့သို့ ပြည်သူအားလည်း ကောင်းအောင်ကိုသာ အားထုတ်ရမည်။ ပြည်ကို မနှိပ်စက်ရာ။ ပြည်တွင် မကောက်မကျစ်ရာ။ ပြည်တွင် မစဉ်းလဲရာ။

ပြည်သူတို့ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး၍ ဝန်လေးသောအခါ ရွှေ၊ငွေ ဥစ္စာပေး၍ စပါးဆန်ရေ ရရာကြောင်း ရှာကြံလျက် မွေးကျွေး ပြုစုရာသည်။ ပြည်သူတို့စိတ်ကို ပေါ့စေရာသည်။

ဤကားပြည်သူတို့ဝန်ကို တိုး၍ရွက်ဆောင်ရာသော ဥပမာကျင့်ဝတ်တည်း။

၂ - မြည်းသည် အချမ်းအပူတွေ့သော်လည်း ညည်းညူခြင်းကို မပြုသကဲ့သို့၊ ပြည်၌ မိုးလေခေါင်သော်၊ ရှားပါးငတ်မွတ်သော်၊ မိုးလေမခေါင်ကြောင်း၊ ဝလင်ပြည်ဖြိုးကြောင်းကိုသာ အားထုတ်ရာသည်။

ကလိဂ်တိုင်း၌ ငတ်မွတ်သောအခါ ဂရုဓမ္မတရားကို တောင်းယူ၍ ပြည်သူတို့အား ကျင့်စေခြင်းကို ဆောင်ရွက်သောမင်း၊ ဝေဿန္တရာမင်းကြီးထံ ပစ္စယနာဂဆင်ဖြူကို တောင်း၍ မိုးလေညီညွတ်အောင် ပြုသောမင်းတို့ကဲ့သို့ ပြည်သူတို့ အပူအချမ်းညည်းညူခြင်းကို မပြုရအောင် ကျင့်ဆောင်ရာ၏။

၃ - မြည်းသည် အစာ၌ ရောင့်ရဲလွယ်သကဲ့သို့ မင်းတကာတို့သည် အစာ၌ ရောင့်ရဲလွယ်ရာ၏။

‘ရောင့်ရဲ လွယ်ခြင်း’ ဟူသည်ကား ရှေးမင်းတကာတို့ စားမြဲသောအစာကိုသာ စား၍ စိတ်ကို ရောင့်ရဲစေ ရာသည်။ ထိုထက် မလွန်ရာ။

ယုန်၊ ဖြူ၊ ဖွတ်၊ လိပ်၊ သာဝိ။ ဤသို့ ခြေသည်း ၅ ခု၊ လက်သည်း ၅ ခုရှိသော သားမျိုး ၅ ပါးမှတစ်ပါး၊ လူသား စသည်တို့ကို မစားရာ။ ခွေးတို့၏ စားကြွင်းကို မစားရာ။

ပေါရိသာဒမင်း၊ ဝိဠိယကွမင်း၊ ပသေနဒီကောသလမင်း၊ ပုဂံ တရုတ်ပြေးမင်းတို့ကဲ့သို့ အစားအစာ၌ မလျှပ်မပေါ်စေရာ။ မကဲမလွန်စေရာ။

သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ ခါသားကိုစားလိုသော မင်းသည် နှစ်ရှည်လလျား စောင့်စည်းသကဲ့သို့ စောင့်စည်းခြင်းသည် အစား၌ ရောင့်ရဲလွယ်သည်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဤသို့လျှင် မြည်းကို ပုံယူ၍ ကျင့်ရာသည့် ကျင့်ဝတ် ၃ ပါးတည်း။

‘ဤသို့ ခြင်္သေ့မှာ ၁ ပါး၊ ဥဗျိုင်းငှက်မှာ ၁ ပါး၊ ကြက်မှာ ၄ ပါး၊ ကျီးမှာ ၅ ပါး၊ ခွေးမှာ ၆ ပါး၊ မြည်းမှာ ၃ ပါးဖြစ်၍၊ စရိယ ၂၀ ဖြစ်၏။’ ဟူလိုသည်။

၁၄၆

ပုဒ်ရင်း။ ။ လေးသွယ်သင်္ဂဟ နာယကဂုဏ် ခြောက်စုံကပ်ငြိ အပရိဟာနိယ သတ္တတအင်။-ဟူရာ၌။

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ သင်္ဂဟ ၄ ပါး၊ နာယကဂုဏ် ၆ ပါး၊ အပရိဟာနိယ ၇ ပါး။ ဤတရားတို့ကို မမှားဝေဖန်၍ ကျင့်ကြံရမည်။-ဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ 'လေးသွယ်သင်္ဂဟ' ဟူသည်၌ သင်္ဂဟတရားသည်
- မင်းတို့နှင့်သာ ဆက်ဆံသောသင်္ဂဟ။
- မင်း အစရှိသော ခပ်သိမ်းသော သူတို့နှင့်သာ ဆက်ဆံသော သင်္ဂဟ။-ဟူ၍ ၂ ပါး
အပြားရှိသည်တွင်

မင်းတို့နှင့်သာ ဆက်ဆံသည့် သင်္ဂဟတရားကား

- ၁ - အခွန်အတုတ်ကို ၁၀ ဖို့ ၁ ဖို့ ခံခြင်းလည်း ၁ ပါး။
  - ၂ - သူရဲသူခက်တို့အား ၆ လ ၁ ကြိမ် မျိုးရိက္ခာပေးခြင်းလည်း ၁ ပါး။
  - ၃ - ဆင်းရဲသားတို့အား အရင်းဥစ္စာပေး၍ ၃ နှစ်လည်မှ အရင်းအတိုင်းသာ ယူခြင်းလည်း ၁ ပါး။
  - ၄ - အဖ၊ ဦးရီးအစရှိသဖြင့် ချစ်ဖွယ်သောစကားကို ဆိုခြင်းလည်း ၁ ပါး။ ဤ ၄ ပါးတည်း။
- စတုတ္ထနိပါတ်၊ အနုတ္တိုရ်၊ ကောသလသံယုတ်၊ အဋ္ဌကထာတို့တွင် လာသည်။

ခပ်သိမ်းသောသူတို့နှင့် ဆက်ဆံသောသင်္ဂဟတရားကား။

- ၁ - ပေးကမ်းခြင်းလည်း ၁ ပါး။
  - ၂ - ချစ်ဖွယ်သောစကားကို ဆိုခြင်းလည်း ၁ ပါး။
  - ၃ - အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်ခြင်းလည်း ၁ ပါး။
  - ၄ - ကိုယ်တူပြုခြင်းလည်း ၁ ပါး။ ဤ ၄ ပါးတည်း။
- စတုတ္ထနိပါတ်၊ အနုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ သိင်္ဂါလောဝါဒသုတ်တို့၌ လာသည်။

'နာယကဂုဏ် ခြောက်စုံကပ်ငြိ' ဟူရာ၌ နာယကဂုဏ် ၆ ပါးကား

- ၁ - မြေကြီးနှလုံးသုံး၍ သည်းခံချိုခြင်း-ခမာ။
- ၂ - တစ်ည၌ ၃ ကြိမ် နိုးကြားခြင်း-ဇာဂရိယ။
- ၃ - ထကြွလုံ့လရှိခြင်း-ဥဋ္ဌာန။
- ၄ - ရှိသည့်၊ ရသည့် လာဘ်လာဘပစ္စည်းတို့ကို ဝေဖန်ခွဲခြမ်း၍သုံးဆောင်ခြင်း-သံဝိဘာဂ။
- ၅ - ဘေး၊ ဘိုး၊ ဘတို့လက်ထက်က လူဟောင်း၊ ကိုယ့်လက်ထက်မှ ထမ်းရွက်သောအမှုထမ်းအဖွဲ့ မခြားမနား နှလုံးမပြား သနားချစ်ခင်ခြင်းညီမျှသည့်-ဒယာ။
- ၆ - မမှားမငြိရအောင် ဆွေးနွေးစုံစမ်းခြင်း-ဣက္ခဏ။-ဟု အကြီးအကဲပြုသသူတို့ ကျင့်ရာသော ၆ ပါး။

လောကနိတိ၊ ဓမ္မနိတိတို့က လာသည်။

'အပရိဟာနိယ သတ္တတအင်' ဟူရာ၌

- ၁ - တစ်နေ့ ၃ ခါ ညီလာခံ၍ စည်းဝေးတိုင်ပင်လေ့ရှိခြင်း-သန္နိပါတ်။
  - ၂ - အမှုရေးရာရှိသောအခါ၌ အညီအညွတ်လုပ်ဆောင်ထမ်းရွက်ခြင်း-သမဂ္ဂ။
  - ၃ - အစဉ်တစိုက်လာသော ထုံးတမ်းပညတ်ကို မပစ်မပယ် အသစ်လည်းမဆန်းပွား အစဉ်ရှိရာ ပြုစု ကျင့်ဆောင်ခြင်း-ပညတ္တိပဋိပဇ္ဇန။
  - ၄ - ပညာဂုဏ်ကြီးမြတ်သောသူတို့ ပြောဆိုဆုံးမရာ ရှိသေ့စွာနာခံခြင်း-သုဝေ။
  - ၅ - ပြည်သူ့သမီး၊ ပြည်သူ့သားမယားကို နိုင်ထက်မှု၍ မသိမ်းမယူခြင်း-အပသယု။
  - ၆ - အတွင်းအပ ခြံ့ပြုပြည်ရွာ စောင့်သောနတ်တို့အား ပသပူဇော်ကိုးကွယ်ခြင်း။ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို နတ်တို့အား အမျှပေးဝေခြင်း-ဗလီ။
  - ၇ - လာပြီးသော ရသေ့ရဟန်းတို့ကို မွေ့လျော်အောင်၊ မလာသေးသော ရသေ့ရဟန်းတို့ကို လာချင်အောင် တရားသဖြင့် စောင့်ရှောက်ခြင်း-ဂုတ္တ။
- ဟူ၍ မဆုတ်မယုတ် တိုးပွားစိမ့်သောငှာ ကျင့်အပ်သည်ကို မင်းတို့အား တိုင်တည်၍ဟောတော်မူသော သတ္တနိပါတ် အင်္ဂုတ္တိုရ်၊ ဒီဃနိကာယ်၊ မဟာဝဂ္ဂကျမ်း တို့၌လာသော အပရိဟာနိယ ၇ ပါးတည်း။

အပရိဟာနိယ တစ်နည်းကား

- ၁ - ဘုရား၌ ရိုသေခြင်း-ဗုဒ္ဓဂါရဝတာ။
  - ၂ - တရား၌ရိုသေခြင်း-ဓမ္မဂါရဝတာ။
  - ၃ - သံဃာ၌ရိုသေခြင်း-သံဃဂါရဝတာ။
  - ၄ - အကျင့်၌ရိုသေခြင်း-သိက္ခာဂါရဝတာ။
  - ၅ - စိတ်နှလုံး မြဲမြံတည်ကြည်သည်၌ ရိုသေခြင်း-သမာဓိဂါရဝတာ။
  - ၆ - ကောင်းမြတ်သော အဆွေခင်ပွန်းရှိခြင်း-ကလျာဏမိတ္တာ။
  - ၇ - ဆုံးမသွန်သင်ရာ နာခံမှတ်ယူလွယ်ခြင်း-သောဝေဿတာ။
- ဟူ၍ ချမ်းသာစီးပွားများစိမ့်သောငှာ ဟောတော်မူအပ်သော အပရိဟာနိယ ၇ ပါးတည်း။

၁၄၇

ပုဒ်ရင်း။ ။ ရုဒ္ဓဂံပြကတိ ခုနစ်ထွေအရှိ။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ မြို့၏အင်္ဂါ ၇ ပါး၊ မင်း၏ ပြကတောတရား ၇ ပါးတို့ကို လုံခြုံအောင်စောင့်ရှောက်မှ ရန်သူတို့တို့ အောင်ရာ၏။-ဟုဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ မြို့၏အင်္ဂါ ၇ ပါး ဟူသည်ကား

- ၁ - ပြည့်ရှင်မင်းလည်း ၁ ပါး။
  - ၂ - ဆုံးဖြတ်စီရင်နိုင်သော အမတ်လည်း ၁ ပါး။
  - ၃ - ပြည်ထောင်ချင်း အဆွေခင်ပွန်းမင်းလည်း ၁ ပါး။
  - ၄ - ရတနာ ၁၀ ပါး၊ စပါးမျိုး ၇ ပါးတို့ဖြင့်ပြည့်သော ကျီကြာဇာဏ္ဍာတိုက်လည်း ၁ ပါး။
  - ၅ - ခဲယဉ်းသော မြို့၊ပြ၊ကျုံး၊မြောင်း၊ ပစ္စင်၊ တံခါး၊ ရင်တား၊ ရင်လျှောက်လည်း ၁ ပါး။
  - ၆ - တိုင်းနိုင်ငံလည်း ၁ ပါး။
  - ၇ - ရဲမက်ဗိုလ်ပါလည်း ၁ ပါး။ ။ဤ ၇ ပါးတည်း။
- အတိစာန်၊ ရာဇနီတိတို့တွင် လာသည်။

တစ်နည်း-မြို့၏အင်္ဂါ ၇ ပါးကား

- ၁ - ကောင်းစွာစိုက်အပ်သော မတုန်မလှုပ်သောတံခါးတိုင်လည်း ၁ ပါး။
  - ၂ - နက်သော၊ ကျယ်သောကျုံးလည်း ၁ ပါး။
  - ၃ - ကျယ်သောသူရဲပြေးလည်း ၁ ပါး။
  - ၄ - များစွာသောလက်နက်လည်း ၁ ပါး။
  - ၅ - များစွာသောရဲမက်ဗိုလ်ပါလည်း ၁ ပါး။
  - ၆ - ပညာရှိသော လိမ္မာလှစွာသော တံခါးစောင့်လည်း ၁ ပါး။
  - ၇ - မြင့်သောမြို့တံတိုင်းလည်း ၁ ပါး။ ။ဤ ၇ ပါးတည်း။
- သတ္တနိပါတ်၊ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်။

မင်းတို့ ပြကတော ၇ ပါး ဟူသည်ကား

- ၁ - ပြည့်ရှင်မင်းလည်း ၁ ပါး။
  - ၂ - အရှင်၏အလိုသို့လိုက်သော အမတ်လည်း ၁ ပါး။
  - ၃ - သူတော်ကောင်းရှိသော ဇနပုဒ်လည်း ၁ ပါး။
  - ၄ - ခဲခက်သော ကျုံး၊ ခိုင်ခံ့သောမြို့လည်း ၁ ပါး။
  - ၅ - အပြစ်နှင့်လျော်စွာ ဒဏ်ပေးခြင်းလည်း ၁ ပါး။
  - ၆ - မကုန်နိုင်အောင် လှောင်ထားပြည့်စုံသော ကျီကြာဇာဏ္ဍာတိုက်လည်း ၁ ပါး။
  - ၇ - စစ်မက်ရှိသောအခါ အဖော်ရသော အဆွေခင်ပွန်းလည်း ၁ ပါး။ ။
- ဤ ၇ ပါးတည်း။ ရာဇနီတိတွင် လာသည်။

၁၄၈

ပုဒ်ရင်း။ ။ သတ္တိ သုံးဝ။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဍတ္တ။ ။ ၁ - အစိမ်း-အကျက်, အနီး-အဝေး မရွေးဘဲ ထုံးစံရှိလာတိုင်း ရာဇဒဏ်ပေးသော ပဘာဝသတ္တိ။
 ၂ - စပါးဆန်ရေ, ရွှေငွေရတနာ ဥစ္စာခမ်းနားကို အားထုတ်ဆည်းပူးသော ဥဿာဟသတ္တိ။
 ၃ - ပညာရှိပုရောဟိတ်, ဗေဒင်တတ်, ဆေးတတ်တို့နှင့် အမှုအခွင့်အားလျော်စွာ တိုင်ပင် နှီးနှောသော မန္တသတ္တိ။-ဟူ၍ သတ္တိ ၃ ပါးတည်း။

အဘိဓာန်ထွက်။

၁၄၉

ပုဒ်ရင်း။

။ မဟာတ္ထဂုဏ်၊ သုံးစုံတစ်ထပ်။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဏတ္ထ။

။ ကြီးမြတ်ခြင်း ၃ ပါးတည်း ဟူသည်ကား

၁- အမျိုးမြတ်ခြင်းသည် 'ဇာတိမဟတ္တ' မည်၏။

၂- ဘုန်းကြီးခြင်းသည် 'ပုညမတ္တ' မည်၏။

၃- သီလ, ပညာ, သမာဓိတို့နှင့်ပြည့်စုံခြင်းသည် 'ဂုဏမဟတ္တ' မည်၏။

၁၅၀

- ပုဒ်ရင်း။ ။ ခြောက်ရပ်မျက်နှာဝယ် ခြောက်ဆယ်ကျော်ကျင့်ဝတ် ပေါင်းအပ်သူတစ်ဆယ့်ခြောက်ပါး ရှားအပ်သူ တစ်ဆယ့်ခြောက်ဖြာ။-ဟူရာ၌
- ပိဏ္ဍတ္တ။ ။ ရှေးဦးကပင် သိင်္ဂီလောဝါဒသုတ်အဓိပ္ပာယ်က ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသောအရာဖြစ်၍ ယခုမဆိုပြီ။

၁၅၁

ပုဒ်ရင်း။ ။ ရန်အောင်ရာသည် သုံးပါး၊ လေးပါး တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး။ ဤထုံးများကို မှတ်သားတော်မူရာသည်။
-ဟူရာ၌

ဝိဏ္ဏတ္ထ။ ။ ရန်အောင်ရာသည် ၃ ပါးကား
၁ - လိမ္မာခွင့်သိခြင်း-ဒက္ခ။
၂ - ရဲရင့်တည်ကြည်ခြင်း-သူရ။
၃ - စုံစမ်းခြင်း၊ မြော်မြင်ခြင်း-ပညာ။ ဤသည်ကား ရန်အောင်ရာသည် ၃ ပါးတည်း။
တယောဓမ္မဇာတ်^၁ ၌ လာသည်။

ရန်အောင်ရာသည် ၄ ပါးကား
၁ - တော်မှန်ခြင်း-သစ္စာ။
၂ - တရားကျွမ်းကျင်သိမြင်ခြင်း-ဓမ္မ။
၃ - အားထုတ်၍ ဆောင်ရွက်ကြိုးစားခြင်း-ဝီရိယ။
၄ - ကိုယ်နှင့်တန်လျှင် ကိုယ်ကို စွန့်ခံခြင်း၊ ဥစ္စာဘဏ္ဍာတို့နှင့် တန်လျှင် ဥစ္စာဘဏ္ဍာကို စွန့်ခံခြင်း-
စာဂ။ ဟူ၍ ရန်အောင်မြင်ခြင်း အကြောင်း ၄ ပါးတည်း။

ဝါနရိန္ဒဇာတ်^၂ တွင် မျောက်မင်းကဲ့သို့ ကိုယ်ကို စွန့်စားခြင်း၊ သံဝေဂမင်းကဲ့သို့ ဥစ္စာဘဏ္ဍာတို့ကို စွန့်စား
ခြင်းများကို ယူသင့်သည်။^၃

၁ - မန္တရားမန္တန် စိပ်ခြင်း-ဇပု။
၂ - ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်း-မန္တ။
၃ - အသာအယာပြောဆိုခြင်း-သုဘာသိတ။
၄ - ထုံးစံစဉ်ဆက် ဆွေမျိုးဉာတိကို ပြညွှန်ခြင်း-ပဝေဏီ။
၅ - တံစိုးလက်ဆောင်ပေးကမ်းခြင်း-အနုပ္ပဒါန။-ဟူ၍လည်း ရန်အောင်မြင်ရာသည် အကြောင်း ၅
ပါးကို တစသာရဇာတ်^၄ ၌ ဆိုသည်။

ရန်အောင်ရာသော အကြောင်း ၁၂ ပါးကား
၁ - စီရင်ရာ၌ လိမ္မာသောအကြောင်းလည်း ၁ ပါး။
၂ - မင်းနှင့် အမတ် ညီညွတ်သောအကြောင်းလည်း ၁ ပါး။
၃ - ပေးကမ်းခြင်း၌ အမျက်မရှိသောအကြောင်းလည်း ၁ ပါး။

၁။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ် - ၅၈။
၂။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ် - ၄၆၂။
၃။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ် - ၅၇။
၄။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ် - ၃၆၈။

- ၄ - စစ်သူကြီး ခန့်ထားစီရင်တိုင်း သူရဲသူခက်တို့၌ တည်သောအကြောင်းလည်း ၁ ပါး။
  - ၅ - သူရဲကောင်း များသောအကြောင်းလည်း ၁ ပါး။
  - ၆ - မန္တရားမန္တန် တတ်သောအကြောင်းလည်း ၁ ပါး။
  - ၇ - ဇာတာစန်းလက် ကောင်းသောအကြောင်းလည်း ၁ ပါး။
  - ၈ - မျိုးရိက္ခာ ရေ၊ ဆန်၊ ထင်း၊ မြက် များသောအကြောင်းလည်း ၁ ပါး။
  - ၉ - မင်း စသောပြည်သူတို့ အနာအဖျား ကင်းသော အကြောင်းလည်း ၁ ပါး။
  - ၁၀ - သူလျှိုကိုစေ၍ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းသောအကြောင်းလည်း ၁ ပါး။
  - ၁၁ - ပြည်စောင့်နတ်ကို ပူဇော်ပသသောအကြောင်းလည်း ၁ ပါး။
  - ၁၂ - ဆင်ကောင်း၊ မြင်းကောင်း များသောအကြောင်းလည်း ၁ ပါး။
- ဤသည်ကား ရန်စစ်အောင်ရာ သည် အကြောင်း ၁၂ ပါးတည်း။

'ပဉ္စလိမ' အမည်ရှိသောမင်းနှင့် 'အန္တသ္မာမိ' အမည်ရှိသောပုရောဟိတ်တို့ကို ရှေးဘဝက အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ဖူးသော 'သီရိပါသျှာ' အမည်ရှိသော နတ်မင်းက ဟောပြောသော သေနင်္ဂဗျူဟာကျမ်း၌လာသော စကားတည်း။

၁၅၂

ပုဒ်ရင်း။ ။ နေမင်းကိုပုံပြုလည်း အမှုတော် တင်းလွန်းရာလေသည်။ လမင်းကို ပုံပြုလည်း အမှုတော် တင်းလွန်းရာချေသည်။ နေသို့လည်း မကျ၊ လသို့လည်း မရောက်။ သတိထောက်၍ စောင့်ရှောက် တော်မူပါ။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ အကြင် ရေမြေသနင်းပြည့်ရှင်မင်းတို့သည် နေကိုပုံပြု၍ကျင့်လျှင်လည်း အမှုတော်တင်းလွန်း ရာသည်။ လကိုပုံပြု၍ကျင့်လျှင်လည်း အမှုတော်လစ်ဟင်းလွန်းရာသည်။ သို့ဖြစ်၍ နေသို့လည်း မကျ၊ လသို့လည်းမရောက် သတိထောက်၍ စောင့်ရှောက်ရမည်။-ဟုဆိုလိုသည်။

ဝိဇ္ဇာရ။ ။ နေမင်းသည်ကား အရှိန်အဝါ တန်ခိုးအာဏာကို ပြသလွန်းသောကြောင့် အလွန် လူတကာတို့ ကြောက်ထိတ်လန့်ကုန်၏။ ဥပမာကား နက္ခတ်တာရာတို့သည် ကောင်းကင်ပြင်၌ ရှိလင့်ငြားသော် လည်း နေအရှိန်အဝါကြီးလှသောကြောင့် မထွန်းပနိုင်ရကား 'ရှိသည်' မမည်။ အခြံအရံမဲ့ချေ၏။ ထို့အတူ ပြည်ကြီးသနင်း မင်းတို့သည် အာဏာတော်ကို မပြတ်ပြသလျက်သာ ပြင်းပြစွာစီရင်လေ့ရှိသော်၊ အာဏာတော်မူကား စွဲကပ်ရာသောအကြောင်း ရှိ၏။ ပြည်သူပြည်သားတို့ အလွန်ကြောက်ရွံ့ရာသောကြောင့် မရွံ့စောက်သော မွန်းတည့်နေကဲ့သို့ဖြစ်၍ အခြံအရံလည်း နည်းရာသောအကြောင်း၊ မေတ္တာကရုဏာလည်း နည်းရာသောအကြောင်း ဖြစ်ချေ၏။

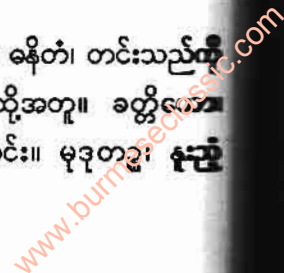
ပိလင်္ဂမင်းအား ပြည်သူတို့ မကောင်းသောဆုကို ယူသကဲ့သို့လည်းကောင်း။ စလေသူ့ကျွန်မင်းခွေး၊ ကုလားကျမင်း၊ တရုတ်ပြေးမင်းတို့အား ပြည်သူတို့ မကောင်းသောဆုကို ယူသကဲ့သို့လည်းကောင်း ရှိချေရာသည်။

လမင်းသည်ကား အရှိန်အဝါတန်ခိုးအာဏာကို မပြလွန်းသောကြောင့် လူတကာတို့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် ခြင်းမရှိကုန်။ နက္ခတ်တာရာတို့သည် ကောင်းကင်ပြင်၌ရှိတိုင်း ထွန်းပနိုင်သောကြောင့် 'အခြံအရံများသည်' မည်၏။

ထို့အတူ ပြည်ကြီးသနင်းမင်းတို့သည် သာယာစွာ အာဏာတော်ကိုမပြ မသစီရင်လေ့ရှိချေသော် အာဏာတော် အစွဲအကပ် နည်းရာသောအကြောင်း ရှိချေ၏။ ပြည်သူပြည်သားတို့ကား ကြောက်ရွံ့ရသည်နည်းသောကြောင့် လပြည့်ဝန်းကို ရှုရသကဲ့သို့ဖြစ်၍ အခြံအရံ များရာသောအကြောင်း၊ မေတ္တာကရုဏာလည်း များရာသော အကြောင်းကား ဖြစ်၍၊ မဟာသီလဝမင်း၊ မိုးညှင်းမင်းတရား၊ စစ်ကိုင်း 'နရပတိစည်သူ'ခံ မင်းတို့အား ပြည်သူ ပြည်သားတို့ ကောင်းသောဆုကိုယူသကဲ့သို့ ရှိရာ၏။

ကျမ်းဆရာတို့လည်း
'သိထိလံ ဓနိတံ ကတ္တာ၊ အာကမယေ ယထာ ဘမော။
တိက္ခဉ္စ မုဒုတံ ကတ္တာ၊ သမ္မာ စရေယျ ခတ္တိယော။ ။'

'ဘမော-ဘမကာရော၊ ပန်းပွတ်သမားသည်။ သိထိလံ၊ လျှောသည်ကို လည်းကောင်း။ ဓနိတံ၊ တင်းသည်တို့ လည်းကောင်း။ ကတ္တာ၊ ပြု၍။ အာကမယေယထာ၊ ငင်၍တိုက်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ ခတ္တိယော၊ ရေမြေသနင်းမင်းမြတ်သည်။ တိက္ခဉ္စ၊ ထက်တန်သောအခါ၌ ထက်သည်ကို လည်းကောင်း။ မုဒုတံ၊ နေ့

ရာဇဝင်ကျမ်း

တန်သောအခါ၌ နူးညံ့သည်ကို လည်းကောင်း။ ကတ္တာ၊ ပြု၍။ သမ္မာစရေယျ၊ ကောင်းစွာကျင့်ရာ၏။ -ဟု ရာဇမာယာ၌ ဆိုချေသည်။

ထို့ကြောင့် ရှေ့စကားကပင်လျှင် 'တိုရှည် တက်ဆင်း အခင်းခင်း၌ တင်းတန်သည်အကျော့ လျော့တန်သည် အကြောင်း ပျောင်းတန်သည် အရေး' ဟု ဆိုအပ်ခဲ့သတည်း။ ဤစကားရပ်ကို နိဂုံးအုပ်လို၍ 'နေသို့လည်းမကျ လသို့လည်းမရောက် သတိထောက်၍ စောင့်ရှောက်တော်မူပါ။' -ဟု ဆိုပေသတည်း။

၁၅၃

ပုဒ်ရင်း။ ။ သတိကိုလက်ယာ ပညာကိုလက်ဝဲ တံကဲလက်သုံး နှလုံးလုံလောက် ဝီရိယလှောက်၍ မြော်ထောက်တော်မူပါ။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ မဟာဟတ္ထိပဒေါပမသုတ်၊ စူဠဟတ္ထိပဒေါပမသုတ်၊ ကောသလသုတ်တို့၌ လာသောနည်းဖြင့် အလုံးစုံသောသားမျိုးတို့၏ ခြေရာသည် ဆင်၏ခြေရာ၌သာ ဝင်သကဲ့သို့၊ ကိစ္စအပေါင်း၊ ကျင့်ဝတ် အပေါင်းတို့သည် မမေ့မလျော့ 'အပ္ပမာဒ' မည်သော သတိတရား၌ဝင်သည်ကို ထောက်၍လည်းကောင်း။ 'သတိ' မည်သောတရားသည် 'လွန်သည်' ဟု မရှိနိုင်သောကြောင့် လည်းကောင်း။ သတိတရားကို မလွတ်စေချင်၍ 'သတိကို လက်ယာ' ဟု ဆိုပေသည်။

ဝိတ္ထာရ။ ။ ဘုရားလောင်းမျောက်မင်းသည် မြစ်တစ်ဖက်ကသစ်ပင်တွင် ပတ်ရစ်ခဲ့သောအရာကြောင့် နွယ်တန်း တိုလေရာသည့်အကြောင်းကို မကြံမိ။ သတိလျော့ချေသောကြောင့် မမိတတ် ရှိရချေသည်။- ဟု ဟောတော်မူရာ၌၊ သတိလစ်လျှင် ဘုရားလောင်းသော်မှ အမှုတော်ယွင်းယို လစ်လပ်ရချေသည်။ 'သတိ' မည်သောတရားကို မလွတ်စေရအောင် စောင့်ထိန်းရမည်။ သတိလွတ်သောကာလ တစ်ခုခုလစ်ဟင်းတတ်ချေ သည်။

သတိ ဝေပုလ္လပတ္တဖြစ်သော ရဟန္တာအရှင်ဒဗ္ဗထေရ်သည် ကလျာဏဘတ္တိကသူဌေးကို ပြောသောကာလ မဆင်ခြင်ဘဲ ပြောမိချေသည်။

ထို့ကြောင့် ပါရာဇိကဏ်အဋ္ဌကထာ၌- 'ဧဝံ ဗလဝတီဟိ တေသံ မန္တပုညတာ ယံ သတိဝေပုလ္လပတ္တာနံ ပိအသမန္နာဟာရောတိ။' ဟု လာချေသည်။

ပညာ၏အရာ၌လည်း 'သဗ္ဗေဓမ္မာပညက္ကန္တာ' ဟူ၍ဟောတော်မူသောကြောင့် 'ပညာ' မည်သောတရားသည် ခပ်သိမ်းသောတရားမှာပင် အကြီးအရာ တည်ထိုက်စွာသည်ဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း။

'ဗာဟုဗလ၊ ဘောဂဗလ၊ အမစ္စဗလ၊ အဘိဇ္ဇေဗလ။ ဤအား ၄ ပါးထက် ပညာဗလသာ ကဲလွန်မြင့်မြတ် သည်။' ဟု ဟောတော်မူတိုင်း မင်းတို့၌ ပညာဗလ ရှိစေရမည်ကို ထောက်၍ တစ်ကြောင်း။ 'သတိကို လက်ယာ ပညာကိုလက်ဝဲ တံကဲလက်သုံး နှလုံးလုံလောက်' ဟူ၍ ဆိုအပ်သတည်း။

'သတိ တည်မည်' ကိုလည်း ဝီရိယထပ်မံမှ တည်ရာသည်။ 'ပညာစည်မည်' ကိုလည်း ဝီရိယထပ်မံမှ စည်ရာသည်။' ဟု ဝီရိယလှောက်၍ မြော်ထောက်တော်မူပါ-ဟုဆိုသတည်း။

၁၅၄

ပုဒ်ရင်း။ ။ ဝီရိယကိုယုံလှသည့် ငါးတစ်ပုံ ကံကိုယုံသည့် ငါးတစ်ကောင် ကံဝီရိယ နှစ်ဌာနကို မျှ၍ယုံသည့် ငါး။ ဤ သုံးပါးတွင် ဘုရားဟောဇာတ် နိပါတ်တွင်အလာ။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဏတ္တ။ ။ တံငါလက်တွင် ငါး ၃ ခု မိ၍၊ လှေထက်တင်၍ယူသွားရာ၊ ဝီရိယကိုယုံလှသည့် ငါးသည် ခုန်ခြင်း လုံ့လပြုလွန်းသဖြင့် တံငါရိုက်နှက်၍ သေလေသည်။ ကံ၊ ဝီရိယ ၂ ပါးကို ယုံသည့် ငါးကား လှေစောင်းခိုက် အခွင့်ကိုမြော်၍ လုံ့လနှင့်တကွ ခုန်ထွက်လျှင် လွတ်လေသည်။ ငါးတစ်ခုကား ကံကိုသာယုံ၍ တံငါလက်တွင် သေရစ်လေသည်။-ဟူ၍ ဟောတော်မူကြောင်းများနှင့် ရှေးပညာရှိတို့ ပြအပ်သော ရာဇမဇ္ဈတွင်လာသော ထုံးသာကေတို့ကိုလည်း သင့်ရာလျော်ရာ မှတ်သားရာ၏။-ဆိုလိုသည်။

ဤအရာကို သင်္ဂါယနတင်သောကျမ်းတို့တွင်ကား မထင်မိပေ။ ကဝေကျော်ကြား ဆရာများတို့ ရေးသား အပ်သော မှတ်ဖွယ်အစု ဝတ္ထုများတွင် ရှိသည်ကိုသာ ချင့်ဆရာ သင့်လျော်စွာ၏။-ဟု သွင်းလိုက်ရပေသည်။

၁၅၅

ပုဒ်ရင်း။ ။ တင်းလွန်းလည်း မသင့်ပါ။ လျော့လွန်းလည်း မတင့်ရာ။ ပမာစံမူ ပုဂံတွင်နရသူ မင်းမူသော ကာလ ဓမ္မရုံသီစေတီကို တည်သောခါ အာဏာကွပ်ညှပ် ကြပ်တည်းလှ၍ အကျအန သေချာ ချက်ကြီးသဖြင့် ရွှေထီးစွင့်စွင့် မဆင့်ပါရ ကျစွာမင်းမြတ် စိုးအုပ်ကွပ်စဉ် ပြာသာဒ်ဘုရားကို တည်ထားပါသော် နှိုးဆော်မရှု လုံ့လနုသဖြင့် သာဓုကောင်းချီး ရွှေထီးလွင့်လွင့် မမြင့်ပါရ။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဏတ္တ။ ။ ပုဂံပြည်တွင် နရသူ မင်းပြုသောအခါ အမျက်ဒေါသကြီးလှသောကြောင့် မူးမတ်စိုလ် ပြည်သူ လူအပေါင်းတို့ ကြောက်ရွံ့ခန့်ညားကုန်၏။

ခမည်းတော်အလောင်းစည်သူပေးသော 'ကျဖန်' အမည်ရှိသော သတို့သမီးကိုလည်း ကွပ်လေ၏။ ကျဖန်သား ဥတ္တရသူနှင့်အတူ စချီမဟာဗိုလ်ကိုလည်း ကွပ်လေ၏။

စွမ်းသန်သော ရဟန်းတို့ကို လူထွက်စေ၍ အမှုထမ်းချည်း ထည့်၏။ အချို့သောရဟန်းတို့လည်း သိင်္ဃီသို့ ကြွကြလေ၏။ ကုလားမင်းသမီးကိုလည်း သန်လျက်ဖြင့်ခုတ်၍ အနိစ္စရောက်လေ၏။ မိဖုရားကိုယ်လုပ်မောင်းမ တို့လည်း မချစ်မကြည်ကြကုန်။ မကောင်းသောဆုကို ယူကုန်၏။ တိုင်းနိုင်ငံသားတို့အား အခွန်အတုတ်ဖြင့် နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ရွာပြည်မြို့ပြ ပျက်စီးသည်ကား များ၏။ ဓမ္မရုံသီဘုရားကို တည်သည်လည်း ကြောက်ရွံ့ခြင်း ပြင်းလှ သောကြောင့် စေ့စပ်သေချာလွန်း၍ မပြီးနိုင် ရှိလေသည်။

ကျစွာမင်းကြီးလက်ထက် ပြာသာဒ်ဘုရားကို တည်သည်မှာ အနှိုးအဆော် အကြပ်အမ မရှိ။ လုံ့လအားထုတ် ခြင်းမပြုသောကြောင့် ရွှေထီး မတင်ရ၊ သာဓုအနုမောဒနာ မခေါ်ရ ရှိချေသည်။

ပြာသာဒ်ဘုရားကို 'ပြာသာဒ်ဘုရား'ခေါ်သည်။ ထုံးတမ်းမသိသော်သာ 'ပြဿဒါးဘုရား'ခေါ်ကြသည်။

၁၅၆

ပုဒ်ရင်း။ ။ နရသိခံ၊ ကုလားကျမင်းတို့ထံ အိပ်ဖန်လှော်ကား လေးဝင်းသားတို့ ပါးယားသည့်သဘောကို ဉာဏ်စောမကွာ။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဏတ္ထ။ ။ ပုဂံပြည်တွင် မင်းယဉ်နရသိခံ မင်းပြုစဉ်၊ ညီတော် နရပတိစည်သူကစေသော ငအောင်စွာ သူရဲ ၈ ကျိပ်နှင့် နန်းသို့ဝင်၍ လုပ်ကြံမည်။ လာသည်။ ရေအိမ်သို့ ဝင်ကြိုက်ဖြစ်သဖြင့် ရေအိမ်တိုင်အောင် လိုက်၍လုပ်ကြံသည်။ အလွယ်နှင့်ပင် ပျက်စီးဆုံးပါးရလေသည်။

ကုလားကျမင်းသည် ခမည်းတော်လက်ထက်ဆက်လာသော ကုလားမင်းသမီးကို သတ်၍ အနိစ္စရောက် လေသည်ကို၊ အဖပဋိက္ခရာကုလားမင်း ကြားသော် သူရဲကောင်း ၈ ယောက်ရွေး၍၊ မင်းကြီးက 'ဟယ်- အချင်းတို့။ ငါ့သမီးကိုသတ်သော မင်းရှိရာ နင်တို့သွား၍ သတ်ချေ။ မင်းသေလျှင် နင်တို့ကိုယ်ကို ဓားနှင့်ထိုး၍ သေကြလေ။ နင်တို့သားမယားကို သုံးစွဲစားသောက်လောက်အောင် ပေးမည်။' ဆို၍ ရွှေငွေများစွာ ပေး၏။

သူရဲ ၈ ယောက်တို့လည်း ပုဏ္ဏားအယောင်ဆောင်၍ ခရုသင်းကိုယ်စီနှင့် ပုဂံသို့ ရောက်လျှင်၊ 'သီဟိုဠ်မင်းက လွှတ်လိုက်သည်။' ဟုလှည့်ပတ်ပြော၍ ယုံကြည်သဖြင့်၊ နေ့ရက်များစွာ နန်းသို့တက်၍ ခရုသင်းနှင့် နေစာမြက်ကို ကမ်းဆက်ရ၏။

တစ်နေ့သ၌ နေစာမြက်ကမ်းဟန်ပြု၍ ပတ်ပတ်ရံပြီးသော် ကျေးကျွန်တို့ကိုကြည့်ရာ၊ 'ကျေးကျွန် မရှိကြောင်းကို သိလျှင် အမတ်သိဒ္ဓိကာကြီးကို လက်ညှိုးတန်းတန်းညွှန်၍ 'ဟယ်-အမတ်။ အထက်လည်း နင်တို့ဖ ကြံသိုင်းကို ငွေ ၁၀ တင်းပေး၍ ငါတို့အရှင်သားနှင့် ရွှေအိမ်သည် ကြိုက်ချစ်ရည်ငံရှိပြီးမှ ထီးလှိုင်ရှင် မင်းလည်း စိတ်တူလျက်နှင့် နှင့်ဖကြံသိုင်း စောလူးသား စောယွမ်းထံမှ တံစိုးများစွာစားပြန်ပြီးလျှင်၊ 'ရှည်လျား လသော် ကုလားပြည် ဖြစ်ချေတော့မည်။' ဆို၍ ရွှေအိမ်သည်နှင့်ပျက်ရသဖြင့် ငါတို့အရှင်သား ဆုံးရလေပြီ။ ယခုလည်း နင် မဆီးမတားသောကြောင့် ငါတို့အရှင်သမီး ဆုံးပြန်ရသည်။' ဟူ၍ဆိုပြီးမှ မင်းကြီးဘိုက်ကို မောင်းချာလိတ်စားနှင့် ထိုးကြိတ်ကြ၍ အနိစ္စရောက်လေ၏။ ယင်းသို့မှ အမတ်သိဒ္ဓိကာကို ထိုးမည်လိုက်သော် မိမိ၍ ချင်းတို့ကိုယ်ကို မောင်းချာလိတ်စားဖြင့်ထိုးသည်။ ၈ ယောက်လုံးပင် သေကြလေ၏။ ယင်းသို့ ကုလားတို့ထိုး၍၊ သေသည်ကို အကြောင်းပြု၍ 'ကုလားကျမင်း' ဟု တွင်လေ၏။

ဤကဲ့သို့ထုံးတို့ကို နှလုံးတော် သွင်းရမည်။-ဟူလိုသည်။

၁၅၇

ပုဒ်ရင်း။ ။ မိထိလာပြည်ခွင် ရွှေနန်းရှင်ကို ပုတ်သင်ငယ်ဖြိုင်ဖက်၏။
 မွှေးကြောကို ဆန်ကောငယ်အသွင် မိုးကောင်းကင်က မြင်ပြီးသည့်ရုပ်ဆီတွင် 'တန်ပြီ'ဟု
 မရောင့်ရဲ ကဲ၍သာ မာန်ခက်၏။
 ဇောတိကပြာသာဒ်ကို ဇာတသတ် စစ်တက်၏။
 နတ်တို့ရွာကို စကြာမင်း တပ်မက်၏။
 ဝတီသာကို အသူရာ စစ်ထွက်၏။
 ဘုရားမြတ်ကို မာရ်နတ်သား နှောင့်ယှက်၏။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဍတ္တ။ ။ ပိဒေဟရာဇ်မင်းကြီး အစာပေး၍မွေးကျွေးပါသော ပုတ်သင်ငယ်သည် လည်ဝယ်ဆွဲသည့်
 ပဲဝက်ခန့်ဥစ္စာကို ရလျှင်ပင် 'ငါနှင့် မင်းကြီးသည် ဘယ်သူသာမည်။'ဟု ဥစ္စာချင်းပြိုင်ဖူး
 သောထုံး။

သူပတ္တလင်းတမင်းသားသည် မွှေးဒီပါကျွန်းကို လှည်းဘီးစက်ဝန်းသဘော ဆန်ကောငယ်ခန့်လောက်
 မြင်လျှင်၊ 'တိုး၍မတက်လင့်'ဟု အဖကမှာလျက် ထိုတွင်မရပ်မူ၍ ဘေးဘိုးဘတို့ထက် တက်ချင်သောမာနနှင့်
 ပျံတက်ဖူးသောထုံး။

'ဇောတိက သူဌေးကြီးပြာသာဒ်ကို ရတိုက်မည်။'ဟူ၍၊ အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် ဗိုလ်ပါနှင့်တကွ
 ကိုယ်ပါကွပ်ကဲ၍ စစ်တက်ဖူးသောထုံး။

မန္တဝတ်စကြာမင်းသည် နတ်တို့ရွာကို တပ်မက်မော၍၊ လူသား ဖြစ်လျက် 'သိကြားမင်းကိုပင် လုပ်ကြံ၍
 လုယူတော့မည်။'ဟု ကြံစည်ဖူးသောထုံး။

တာဝတီသာကိုလည်း အသူရာတို့ မပြတ်ပင်လျှင် 'တိုက်မည်၊ ယူမည်။'ဟု ကြံစည်လျက်သာ စောင့်ငံ့
 နေထိုင်သည့်ထုံး။

ဘုရားမြတ်ကို မာရ်နတ်သား နှောင့်ယှက်လျက်သာ နေလေဖူးသည့်ထုံးစံ။ အများပင် ရှိချေသည်။
 မင်းစည်းစိမ်ကို မတောင့်တသူ ရှားလှချေ၏။ သတိတော် မပြတ်ပြုရချိမ့်မည်။-ဟူလိုသည်။

၁၅၈

ပုဒ်ရင်း။ ။ လင်းတမင်းထက် မာနတက်၍ အဖက်တန်သော၊မတန်သော သဘောသွင်းသူ ရှားပါသည်။
မြေခွေးမျှသာ ကေသရာကို ပြိုင်လာသောလား ဂုဏ်အားမတန် မာန်တံခွန်ကို မိုးစွန်လွင့်၍
ကျင့်တတ်သူသာ များပါသည်။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဏတ္ထ။ ။ သုပတ္တလင်းတမင်းထက်ပင် သာ၍တက်ချင်သူသာ များရချေသည်။
ခြင်္သေ့မင်းကို မြေခွေးတုသည်။ ဇာတ်နိပါတ်ကား အလွန်များ၏။
ဤကဲ့သို့ပင် ဂုဏ်အင်မတန်ဘဲနှင့် မာန်တံခွန်ကို မိုးစွန်လွင့်၍ အရှင်သခင်မှန်းမသိ ပြုကျင့်ဖူးလေသော
ဇာတ်နိပါတ်ရာဇဝင် ထုံးစံလည်း အများပင်ရှိချေ၏။-ဟူလိုသည်။

၁၅၉

ပုဒ်ရင်း။ ။ ဤအရာဝယ် ပညာရှေ့ထား မိုးသိကြားမှ နဂါးတသုန် ဂဠုန်တစ်တန် ကုန္တက်တစ်တိုက် ရက္ခိုသိ တစ်စု စတုမဟာရာဇ် ငါးဆစ်အာလိန် ချိန်မစဲရ စောင့်နေကြ၏။ အာဠာဝက နတ်ယက္ခမှ ဂဒြဘ မည်ရတော်ဖြောင့် တံခါးစောင့်ထားဟန်။ မဟာကုဏာလ ဝေဏဟု ငှက်များသနင်း ဥဩမင်းနှင့်ရွှေဟင်္သာတို့ ဝဲယာရှေ့နောက် ထက်၊ အောက်မဟင်း ခြောက်တပ်ဝင်းနှင့်ခင်းကျင်း၍ ထွက်ဟန်။- ဟူရာ၌

ပိဏ္ဏတ္ထ။ ။ သိကြားမင်းသည် အသုရာရန်သူကြောင့် အာလိန် ၅ ထောက် စောင့်ရှောက်လျက် နေထိုင်စေသည်။

အာဠာဝကဘီလူးမှာလည်း ဂဒြဘကို တံခါးစောင့်ထား၍ စောင့်နေစေသည်။

မဟာကုဏာလ ဥဩမင်းသည်လည်း အရပ် ၆ မျက်နှာတွင် ၁ မျက်နှာ-၁ မျက်နှာက ၅၀၀-၅၀၀ စီ ရံစေလျက်၊ အလယ်၌ လှံတံတစ်ခုကို ၂ ခုသော ဆန်းကြယ်သောဥဩမတို့ကို ကိုက်ချီစေပြီးမှ ထိုလှံတံထက်၌ မိမိစီး၍ ထိုမှဤမှ ပျံ၏။ ရှေ့၊ နောက်၊ အောက်၊ အထက်၊ လက်ဝဲ၊ လက်ယာ ၆ မျက်နှာ၌ ၅၀၀-၆၀၀ ၂၀၀၀။ ဤမှတစ်ပါး ထိုထိုသို့သောအရပ်က ပန်း၊ သစ်သီးတို့ကို ဆောင်ယူ၍ဆက်ရသော ဥဩ ၅၀၀။ ဤ ၂၅၀၀ ခြံရံ၍ ထွက်သွားပျံမြူးခြင်းကို ပြုသည်။

‘ပုဏ္ဏမုခ’ မည်သော ဖုဿဥဩကား အရပ် ၆ မျက်နှာတွင် ၁ မျက်နှာ-၁ မျက်နှာက ၅၀ စီ ရံရသည်။ ၂၀၀။ ပန်း၊ သစ်သီး ဆောင်ယူ၍ ဆက်သရသည် ၅၀။ ဤသို့ ၂၅၀ ခြံရံ၍ ထွက်သွားပျံမြူးခြင်းကို ပြုသည်။

ဤထုံးကို မပျက်စေမူ၍ စိတြဥဩမင်းတို့အမျိုးမှာလည်း ဝဲ၊ ယာ၊ ရှေ့၊ နောက်၊ အောက်၊ ထက်-၆ မျက်နှာက ၈ ခု-၈ ခုစီသောဥဩတို့ ခြံရံရသည်။

ဖုဿဥဩတို့အမျိုးမှာလည်း ၄ ခု-၄ ခုစီသော ဥဩတို့ ခြံရံရသည်။

ဝေဏဟင်္သာမင်းလည်း ၉ သောင်းသော ဟင်္သာအခြံအရံနှင့်သာ ထွက်သွားလှည့်လည်တော်မူသည်။

ရှင်နာဂသိန် မိန့်တော်မူရာ၌လည်း ‘ဗြဲတို့မှာ အိမ်လုပ်၍သာ သွားလာလေ့ပြုသည်။ အလွတ်မဲ့ မသွားမလာ။’ ဆိုချေသည်။

တရုတ်ပြေးမင်းသည် ဒလမြို့က ပြန်လည်ခဲ့သောကာလ မိဖုရားဖွားစောက ‘မင်းတို့မည်သည် ဗိုလ်ဝါ အခြံအရံအနည်းအပါးနှင့် သွားလာခြင်းငှာ မသင့်။ ဆန်သွားတော်မမူပါလင့်။’ ဆိုသော်လည်း မယူမနား ဆန်သွားချေသဖြင့် ပြည်မြို့သို့ရောက်လျှင် သားတော်သီဟသူပင် ပယောဂပြု၍ သေဆုံးချေသည်။

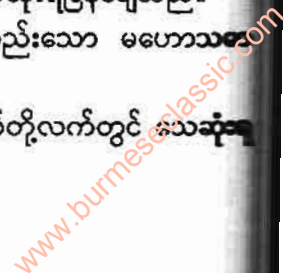
ပုဂံပြည်တွင် သိန်းခိုမင်းကို တောင်သူယောက်ျားရိုက်နှက်၍ သေဆုံးချေသည်။

ရတနာပူရတွင် ငနုသည် မိဖုရားနှင့်တကွ အင်းဝပြည်ကြီးကို ရပြီးလျက် အစ်ကိုရာဇဝင်ကြီးကို ချစ်ခင်ယုံကြည်သဖြင့်၊ ကွမ်းကိုင်ရေကိုင်နှင့်သာ နန်းကခွာ၍ အစ်ကိုလှေရှိရာ ထွက်သွားချေလျှင်၊ ဆီး၍ ဖမ်းထားလေထ မြို့နန်း၊ စည်းစိမ်နှင့်တကွ ကွေကွင်းရချေသည်။

စစ်ကိုင်းမြို့တွင် နောင်တော်တရဖျားကြီးမင်းမူစဉ် အခြံအရံ နည်းချေသောကြောင့် သားရွှေတောင်တစ် နန်းကချ၍ ချုပ်ထားချေသည်။ ချုပ်ထားရာက လွတ်၍ နန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါလည်း အခြံအရံတို့ အပေါ်တွင်မရှိခိုက် အမတ်နန္ဒပကြိ တစ်ယောက်တည်းလုပ်ကြံသဖြင့် နန်းထက်တွင်ပင် သေဆုံးရပြန်ချေသည်။

ပဉ္စာလရာဇ်မင်းကြီးသည် အခြံအရံတို့နှင့် ကွဲကွာသည့်အခိုက် တစ်ယောက်တည်းသော မဟောသမာဓိကိုပင်ကြောက်၍ သစ္စာခံရချေသည်။ ‘မင်းတို့အားကား ဗိုလ်ပါ’ ဟူ၍ ဆိုချေသည်။

ကျားထီးကြီးသည် ခွန်အားဗလ ကြီးပါလျက် အခြံအရံများသော တစ္ဆသူကရဝက်တို့လက်တွင် သေဆုံးချေသည်။ ။ ဤထုံးများကို မှတ်သား နှလုံးသွင်းရမည်။- ဟူလိုသည်။

၁၆၀

ပုဒ်ရင်း။ ။ ညဉ့်သုံးယံတွင် တစ်ယံသာမျှ စက်ရမည့်အကြောင်းကို ကျမ်းဟောင်းနီတိ ရှိသည်အချက်။-
ဟူရာ၌

ပိဏ္ဍတ္တ။ ။ ‘ဧကံ ယာမံ သယေ ရာဇာ၊ ဒွိယာ မညေဝ ပဏ္ဍိတော။
ဃရာဝါသော တိယာမောဝ၊ စတုယာမော တုယာစကော။ ။’

‘ရာဇာ၊ မင်းကား။ ဧကံယာမံ၊ တစ်ယံသာ။ သယေ၊ အိပ်ရာ၏။

‘ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိကား။ ဒွိယာမညေဝ၊ ၂ ယံသာလျှင်။ သယေ၊ အိပ်ရာ၏။

‘ဃရာဝါသော၊ အိမ်ရာထောင်သူ လူအပေါင်းကား။ တိယာမောဝ၊ ၃ ယံ သာလျှင်။ သယေ၊ အိပ်ရာ၏။

‘ယာစကောတု၊ ဖုန်းတောင်းယာစကာသည်ကား။ စတုယာမော၊ ၄ ယံ။ သယေ၊ အိပ်ရာ၏။’

ဤသို့ နီတိကျမ်းတွင် လာရှိသည်နှင့်အညီ နှလုံးသွင်းသင့်သည်ကို ပြသတည်း။

၁၆၁

ပုဒ်ရင်း။ ။ မိန့်မြွက်သမျှ ပိယဝါစာ သာယာချိုမြ ဖိဟိတပုဗ္ဗင်္ဂမာ ဩဇာငြိမ်လေး ပြည်ထဲရေးကို မေးမေး
 မြန်းမြန်း ရွှေခွန်းသာညင်း ပြုံးခြင်းရှေးရှိ ပီတိပြန့်ပွား ကြားကြားသမျှ သုခထပ်ရစ် ချစ်ဖွယ်
 ခင်ဖွယ် ဆန်းကြယ်စိတ်ဖြာ ဆိုတတ်စွာလျက် ပဉ္စာလရာဇ် ဘုန်းသစ်တက်ပွား စောတရားသည် ကြီးမားမြင်မြော်
 မတ်မဟော်ကို မေတ္တာတော်ထူး ချစ်ခင်ကြူး၍ ဘီလူးစာမရွယ် ဉာဏ်ကြွယ်သည့်နာဂ ရှင်ဒတ္တကို ဝါသဝနတ်
 ဖွဲ့တော်အပ်၍ လေးမြတ်ကြည်နူး ပြုလေဖူးသို့ နည်းထူးတစ်သီး ကျီးရှစ်သောင်းတွင် ရဲကြောင်းဌာန သုမုခကို
 ဝိသေသနေရာ သေနာပတိ စစ်သူကြီးအမှူး ပြုစေဖူးသို့။-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ မိန့်မြွက် ပြောဆိုတော်မူသောကာလ ပိယဝါစာ သာယာချိုမြစွာ ဩဇာသုတိ ရှိသောစကား။
 ဖိဟိတ 'ပုဗ္ဗင်္ဂမာ' မည်သော ပြုံးခြင်း ရှေးရှိသောစကား။

ဤ ၂ ခွန်းသော စကားတို့ဖြင့်
 ပြည်ထဲရေးတို့ကို မေးမေးမြန်းမြန်းပြုရမည်။

ဤ ၂ ခွန်းသောစကားကိုဆိုရာ လက္ခဏာတို့တွင် ပိယဝါစာဖြင့် နူးနူးညံ့ညံ့ပြောဆိုရမည်ကား သုဘာသိတ
 မြတ်ဓမ္မနှင့် ပိယဝါစာ သစ္စာဟုတ်မှန် အင် ၄ တန်ညီအောင် ပြောဆိုရမည်။

ဤသို့ဆိုခြင်းသည်ကား
 'သုဘာသိတံ ဥတ္တမမာဟု သန္တော၊ ဓမ္မံ ဘဏေ နာဓမ္မံ တံဒုတိယံ။
 ပိယံ ဘဏေ နာပိယံ တံ တတိယံ၊ သစ္စံ ဘဏေ နာလိကံ တံ စတုတ္ထံ။ ။'

'သုဘာသိတံ၊ ကြားတိုင်းသာယာ နားချမ်းသာအောင် ကောင်းစွာသောစကားကို။ ဥတ္တမံ၊ ပိသုဏဝါစာမှ
 ကင်းသောကြောင့် 'မြတ်၏'ဟူ၍။ သန္တော၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။ ဓမ္မံ၊ သမ္မပ္ပလာပမှ
 ကင်းသော၊ တရားနှင့် ညီသောစကားကို။ ဘဏေ၊ ဆိုရာ၏။ အဓမ္မံ၊ သမ္မပ္ပလာပမှမကင်းသော အဓမ္မစကားကို။
 နာဘဏေ၊ မဆိုရာ။ တံ၊ ထို တရားနှင့် စပ်သောစကားသည်။ ဒုတိယံ၊ ၂ ခုမြောက်သော စကားတည်း။ ပိယံ၊
 ချစ်ဖွယ်သော၊ ဖရသဝါစာမှကင်းသော စကားကို။ ဘဏေ၊ ဆိုရာ၏။ အပိယံ၊ ဖရသဝါစာနှင့် ယှဉ်သော၊
 မုန်းခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သောစကားကို။ နာဘဏေ၊ မဆိုရာ။ တံ၊ ထို ချစ်ဖွယ်သောစကားသည်။ တတိယံ၊ ၃
 ခုမြောက်သော စကားတည်း။ သစ္စံ၊ မုသာဝါဒမှကြဉ်၍ မှန်သောစကားကို။ ဘဏေ၊ ဆိုရာ၏။ အလိကံ၊
 မုသာဝါဒပျက်စကားကို။ နာဘဏေ၊ မဆိုရာ။ တံ၊ ထို မှန်သောစကားသည်။ စတုတ္ထံ၊ ၄ ခုမြောက်သော
 စကားတည်း။

ပိသုဏဝါစာမှ ကြဉ်လျှင် သုဘာသိတဝါစာ ဖြစ်၏။ သမ္မပ္ပလာပမှကြဉ်လျှင် ဓမ္မဝါစာ ဖြစ်၏။ ဖရသဝါစာမှ
 ကြဉ်လျှင် ပိယဝါစာ ဖြစ်၏။ မုသာဝါဒမှကြဉ်လျှင် သစ္စဝါစာ ဖြစ်၏။
 ဤသို့လျှင် စကားဆိုရာ၌ အင်္ဂါ ၄ တန် ညီသောစကားကို ပြောဆိုရာ၏။-ဟူလိုသည်။

ပြုံးခြင်းရှေးရှိသော စကားကိုကား-
 'ဒါနေ သီလေ အဘိရတော၊ မှိတပုဗ္ဗဉ္စ ဘာသတိ။
 ယထာ ဝုတ္တေဟိ ဝုဏေဟိ၊ သမ္မန္တော သော နရာသဘော။ ။'
 'သကလံ မေဒနံ ဇိတွာ၊ ပုညသိရိဿ ဘာဇကော။

ဒါနေသီလေ၊ အလှပေးခြင်း၊ သီတင်းသီလ သုံးခြင်း၌။ အဘိရတော၊ အလွန်မွေ့လျော်၏။ မှီတပုဗ္ဗဉ္စ၊ ပြုံးခြင်း ရှေးရှိသော စကားကိုလည်း။ ဘာသတိ၊ ဆိုတတ်၏။ ယထာဂုတ္တေဟိ၊ ဆိုအပ်ကုန်ပြီးသော။ ဂုဏေဟိ၊ ကျေးဇူးအပေါင်းတို့နှင့်။ သမ္မန္တော၊ ပြည့်စုံသော။ သောနရာသဘော၊ ထို လူတို့ သနင်း ပြည့်ရှင်မင်းသည်။ သကလံမေဒနိ၊ ဇမ္ဗူသောင်းခွင် မြေအပြင်ကို။ ဇိတွာ၊ အောင်မြင်ပြီး၍။ ပုညသိရိဿ၊ ဘုန်းကျက်သရေ၏။ ဘာဇကော၊ တည်ရာသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ဤသို့ဆိုသော ဓမ္မနိတိ၊ ရာဇနီတိကျမ်းတို့နှင့်အညီ၊ ပြည်ထဲသနင်း မင်းဖြစ်သော်လည်း ပြုံးကာ ရွှင်ကာ အင်္ဂါ ၄ တန် ပွန်ချေမှသာ တကာလူများ သနားချစ်ခင်ရှိရာသည်။

‘ပဉ္စာလရာဇ် ဘုန်းသစ်တက်ပွား’ ဆိုရာ၌

ဘေရီပရိနိမိမက မေးသောပြဿနာတွင် ‘မယ်တော် စလာကဒေဝီ၊ မိဖုရား နန္ဒာဒေဝီ၊ ညီတော် တိခိဏမန္တိ၊ ဖွားဖက်တော် ဓနုသေခ၊ ကေဝဋ်ပုဏ္ဏား၊ မဟောသဓာ၊ ပဉ္စာလရာဇ်မင်းကြီး။ ဤ ၇ ဦးတို့တွင် ဘယ်သူ့ကို ဘီလူးစား ပေးမည်နည်း။’ မေးသောကာလ၊ ရှေးဦး ၅ ယောက်နောက်တွင် ကိုယ်ကိုသာ ဘီလူး စားစိမ့်မည်။ မဟောသဓာကိုကား ဘီလူးစား မပေးရက်။ အလွန်သောဉာဏ်ပညာရှင် ဖြစ်ပေသည်။-ဟု အထူးသဖြင့် ဉာဏ်ပညာဂုဏ်ကို စုံမက်မြတ်နိုးဖူးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း။

ဘုရားလောင်းနဂါးမင်း ရှင်ဒတ္တကို သိကြားမင်းက ‘မြေကြီးအထုနှင့် တကွတူသော ဉာဏ်ပညာရှင်ဖြစ်ပေ သည်။’-ဟု ‘ဒတ္တ’အမည်ဟောင်းတွင် ‘ဘူရီ’ ဟူသောဘွဲ့ကို လောင်း၍ ‘ဘူရီဒတ္တ’ဟု အလွန်အလေးအမြတ် ပြုဖူးလေသကဲ့သို့ လည်းကောင်း။

သုပတ္တကျီးမင်းသည် သုမုခကို ကျီး ၈ သောင်းတို့၏အချုပ်အချာ သေနာပတိအရာ တင်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း။

မူးမတ်တို့ဂုဏ်၊ ပညာရှိတို့ဂုဏ်ကို အထူးသဖြင့် သိသည်ဖြစ်၍ ချီးမြှောက်ပေးကမ်းတော် မူသင့်သည်။ -ဟုလိုသည်။

၁၆၂

ပုဒ်ရင်း။ ။ ကျေးဇူးရှိသူ၊ ဉာဏ်ရှိသူတို့ကို ရွေးယူထောက်မ ဝတ်စားငှ၍ နေ၊ ညထွက်ဝင် နန်းရင်ပြင်၌ တိုင်ပင်မြော်ရှု ပြုစုတော်မူသင့်ကြောင်း။-ဟူရာ၌

ဝိဏ္ဏတ္ထ။ ။ မဟာအဿာရောဟဇာတ် ၌ ထမင်း ၁ နပ်-၂ နပ် ပေးဖူးသသူကို နန်းသို့ခေါ်၍၊ မိဖုရားကြီး ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်၍ ကျွေးမွေးစေခြင်း။ သားမယားတို့ကို ခေါ်စေ၍ အိမ်ရာကျိကြ ပေးပြီးလျှင် ၂ ဦးအညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မင်းပြုစေခြင်းဖြင့် သူ့ကျေးဇူးကို သိဖူးဆပ်ဖူးသော ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးကဲ့သို့ လည်းကောင်း။

ဂါမဏိစန္ဒအမတ်သည် ငယ်က ချီးဖူးထမ်းဖူး လုပ်ကျွေးဖူးသည်ကို ထောက်၍၊ ဘုရားလောင်း အာဒါသမုဓ မင်း အထူးသဖြင့် မြို့ရွာပေး၍ သူ့ကျေးဇူးကို သိဖူးဆပ်ဖူးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ သူ့ကျေးဇူးကို အထူးသဖြင့် ဆပ်သင့်သိသင့် ချီးမြှောက်သင့်လှချေသည်။

‘ဘဒ္ဒဝတီဆင်မ အိုမင်းပြီ။’ ဟု ပစ်ထားလေသော ဥတေနမင်းကဲ့သို့။ သြဋ္ဌဗျာဓိကို ပျိုသောကာလ စေခိုင်း ပြီးလျှင် အိုမင်းသောကာလ ပစ်ပယ်စွန့်ထားသော မင်းတို့ကဲ့သို့ မပြုပါလင့်။ အတော်အသင့် ချီးမြှောက်ထောက် ထားတော်မူသင့်သည်။-ဟူလိုသည်။

ဉာဏ်ရှိသူတို့မှာလည်း မဟောသဓာကို ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီး ချီးမြှင့်သကဲ့သို့၊ နန္ဒိသေနအမတ်ကို အသကမင်း ချီးမြှင့်သကဲ့သို့၊ ‘ရာဇာ’ ဟူသောအမတ်ကို မင်းကြီး စွာစော်ကဲ ချီးမြှင့်သကဲ့သို့၊ ရာဇသင်္ကြံကို မိုးညှင်း မင်းတရား ချီးမြှင့်သကဲ့သို့ ချီးမြှင့်၍ နန်းရင်ပြင်၌ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး မေးမြန်းတော်မူသင့်လှချေသည်။

‘အဂ္ဂိဒါဟေ န မေ ဒုက္ခံ၊ နဒုက္ခံ လောဟတာဠနေ။
ဧကမေဝ ဗဟူဒုက္ခံ၊ ဂုဇ္ဇာယ သမတုလျနေ။ ။’

‘အဂ္ဂိဒါဟေ၊ မီး၌ ဖုတ်ကျိုလေသောကြောင့်။ မေ၊ ‘သိင်္ဂီနိက်’ ဟု အမည်ရသော ငါ ရွှေအား။ နဒုက္ခံ မဆင်းရဲပါ။ လောဟတာဠနေ၊ သံတူဖြင့် ရိုက်ခတ်ခြင်းကြောင့်လည်း။ မေ၊ ရွှေမြတ်ဖြစ်သော ငါ့အား။ နဒုက္ခံ ‘ဆင်းရဲစွာ၏’ ဟု မထင်ပါ။ ဂုဇ္ဇာယ၊ ပဲခြမ်းခန့်လောက် အိုးမမြောက်သော ချင်ရွေးစေ့နှင့်။ သမတုလျနေ၊ နှိုင်းရှည့်ချိန်လေခြင်းကြောင့်ကား။ ပဝတ္တံ၊ ဖြစ်ရသော။ ဧကမေဝ ဒုက္ခံ၊ ဤ တစ်ခုတည်းသာလျှင် ဖြစ်သော ဒုက္ခသည်။ မေ၊ သိင်္ဂီနိက်ဖြစ်သော ငါရွှေခဲအား။ ဗဟူဒုက္ခံ၊ များစွာဆင်းရဲ၏။’ -ဟု သိင်္ဂီနိက်ရွှေက မဆိုသော်လည်း ဆိုလေသကဲ့သို့။

ပညာရှိသောအမတ်တို့ကို မမေးမမြန်းပါသဖြင့် အသင့်လျော်စွာ မလျှောက်ပါရ။ ဉာဏ်မဲ့သူနှင့် ထပ်တူနှိုင်းဆ ချင်ရွေးမျှနှင့် ချိန်ရလေခြင်း ပူပြင်းသောက ဝမ်းနည်းလှ၏။-ဟု ဆိုလေဟန်ကို သိပီပီနီတိ မိန့်လျက်ရှိချေ၏။ -ဟူလိုသည်။

၁၆၃

ပုဒ်ရင်း။ ။ မြတ်ဆရာလည်း သံသရာကူးတို့ နောင်ဖြူမျှော် ကိုယ်ကပြုသည် ကောင်းမှုပြုသော အလုပ်လုပ်၍ ရပ်ရပ်ဆိုင်းဆိုင်း တစ်ပိုင်းမပြီးပါ ရှိသေးသည့်တာ ထက်နုတ်ရွာဝယ် ရောင်ဝါမကြီး ရွှေထီးမရှိ ရွှေထုပ်ကာ မပါကလပ် နှမ်းဖပ်ဖပ်နှင့် ပူစပ်ချမ်းမြ ရှိရမည့်တာ ပညာရှိကျိုး မနပ်နီးအံ့ စိုးရိမ်သည် အစုစု။ စတုဓမ္မ ပျို့သာရ၌ ပုညဝတ္ထု မြတ်ကောင်းမှုကို ယခုဆောလျှင် ပြီးမည်ထင်လျက် ချိတ်ငင်ကြိတ် နက်ဖြန်စသည် ကာလမရွေ့ ယနေ့လည်းကောင်း ပြုရာရှောင်းဟု လမ်းကြောင်းပြ၍ မိန့်ဟာသည့်ပုံတပြင်။ ပညာရှင်တို့ ချင်ချင်ကောင်းမှု ပြုလိုလတ်က ယင်းခဏ၌ ကိစ္စလျှပ်လျှပ် ပြီးစေအပ်၏။ အားလပ်မှသာ မဟူရာတည့် ဤနည်းလည်း တစ်ဝါရ။

ပုညဝတ္ထု ကောင်းမှုအရာ ရောက်သောခါမှ လျှင်စွာလျှင်စွာ ပြုရာသည်ချည်း မငဲ့တည်းလင့်။-ဟု ထုံးနည်း ဟပ်လျက် စပ်ခဲ့သည် တစ်ထွေ။
အဇ္ဇေဝကိစ္စအတပွဲ ကျမ်းဂန်တွင်ရှိသည် ပါဠိတော်တစ်ဝါရ။

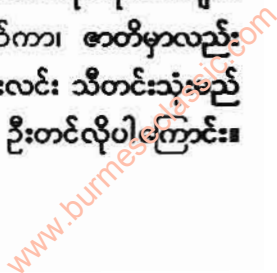
အတိတ္ထရေထ ကလျာဏေ မိန့်ပေသည်ဝစန လူကရှင်က အနိစ္စချည်း၊ ဒုက္ခချည်း ဖြူ၊မည်းမရွေး ကျွန်းလေးရပ်သခင် စကြာရှင်အခေါင် နန်းရွှေညောင်က ငါးမာရ်အောင်မလွတ်ရ အနတ္တသဘောကို စောမိသည် တလျှပ်လျှပ်။

‘ဝါ’သုံးရပ်ကို စွဲကပ်သည်တစ်စ မဟာသံဝေဂ ရှစ်ဌာနနှင့် ကာလကုန်စေ သဗ္ဗေသင်္ခါရာ အနိစ္စာဝဟ ဤဓမ္မတို့ကို ဝေငှနေတိုင်း ပုံကသိုဏ်းသို့ မရိုင်းချေသင့် ရှုတချင့်လျက် မရင့်စေကောင်း စိတ်ကိုကျောင်း၍ ရှောင်းရှောင်းလျှင်စွာ လိုဏ်ဂူဟာကို ပြီးပါစေမှု ပြုသင့်လှချေ အထွေထွေဖြင့် သံဝေဂယူပါကြောင်း။

ထီးလှိုင်ရှင်ကို ဦးတင်သောအခါ သိင်္ဂါပြီးပြောင် နန်းရွှေတောင်က အရောင်ရိုးရဲ နေရောင်ထဲမှာ ကြိသောအခါ စိတ်တွယ်တာ၍ ဝမ်းသာပီတိ နှစ်သည့်ငှက် ငါးရေမက်သို့ ထွက်မခွာနိုင် လိုဏ်ဂလိုင်းနှင့် အနိုင်ထုတ်ချောက် ရွာသို့ရောက်လည်း ဖျောက်တည့်နိုင်ပြီ ရှေ့တောင်ဆီက တိမ်နီမှိုင်းပြာ လျှပ်ရောင်ဖြာလျက် ရွာလှရွာချင် မိုးပွဲ ဆင်သော် ပူပင်သောက ဗျာပါရကြောင့် ‘ရွှေဝ’ဟူသည် ထီးအောင်စည်နှင့် နတ်ပြည်ဆက်ဆက် သာသည့် ချက်ကို နှုတ်မြွက်မိယောင် မျှော်မိယောင်၍ ဘိုးခေါင်တောင်ကျ ပမာဏသို့ ရှုတညှိုးသမ်း ပူမည့်ဝမ်းကိုလည်း စိတ်တစ်ခြမ်းနွေး တစ်ခြမ်းအေးလျက် တရေးရေးပင် အထင်ခုက ရှိပါကြောင်း။

သည်မှာကားမြို့ သည်သို့ပြစင် သည်တွင်တံခါး သည်ကားလမ်းမ သည်ကစေတီ သည်ဆီလွတ်ရုံး ကျုံးနှင့်သစ်တပ် မဏ္ဍပ်တန်ဆောင်း ရွှေကျောင်းရွှေသိမ် မာလိန်စိုက်ထောင် သံဠေသောင်နှင့် ရွှေတောင်တော်သာ ဧရာရစ်ခြုံ ဘုံအထပ်ထပ် လျှပ်၏အရောင် ဆောင်အသီးသီး စိုက်ရွှေထီးက ဆီမီးရောင်လွတ် ပြာသာဒ်ရတနာ သည်ဆီမှာဟု ခါအလီလီ ဆန်လည်ချီသော် နောင်ညီမှိုင်းမှောင် ကြက်မင်းတောင်က မြရောင်ညိုချိပ် တိမ်ဝန်းရိပ်၍ ခွေလိပ်ပန်းငုံ ပိုက်ကာရုံသော် သက်လုံဆာပူ သည်းအူကြွေလှ ရှိမည်မှုကိုလည်း၊ ယခုကပင်ရေးရေးထင်လျက် ရှစ်ခွင်မျက်နှာ ကိုးရာသခင် ရွှေမြင်ထင်ကို ကြည်လင်ညွတ်နူး နှစ်စဉ်ဖူး၍ ရှိဦးတိုက်ကာ၊ ဇာတိမှာလည်း တောဝါတစ်လှည့် ရွာတစ်လှည့်နှင့် တောတွင်း၏ အလေ့ လျှတစ်နေ့-ဝတစ်နေ့ စေ့စေ့ဟင်းလင်း သီတင်းသုံးမည် အရည်စိတ်သန် မိဋ္ဌာန်ရင်းကတိ ရှိဖူးသည့် တာကြောင့် လက်ယာစွယ်ရှင် ရွှေမြင်ထင်ကို ဦးတင်လိုပါကြောင်း။

-ဟူရာ၌

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ နန္ဒိယဒါယကာသည် ဣသိပတန မဟာဝိဟာရ၌ တိုက် ၄ ခုတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော မုခ်ထွတ် ၄ ခုကို ဆောက်၍၊ ညောင်စောင်း၊ အင်းပျဉ် စသည်တို့ကို ခင်းစေ၍ ထို့ကျောင်းကို အပ်နှင်းသည်ရှိသော်၊ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအား အလှူကိုပေး၍၊ ဘုရားသခင်အား ဒက္ခိဏောဒကရေစက်ကို ချ၍ လှူ၏။

ဘုရားသခင်လက်၌ ဒက္ခိဏောဒကရေစက်ကို တည်စေသည်နှင့် တကွနက်လျှင် တာဝတိံသာ၌ အလုံးစုံ ထက်ဝန်းကျင် ၁၂ ယူဇနာ-အစောက် ယူဇနာ ၁၀၀ ရှိသော၊ ရတနာ ၇ ပါးဖြင့်ပြီးသော၊ နတ်သမီးအပေါင်း တို့ဖြင့်ပြည့်သော နန်းပြာသာဒ် ပေါက်၏။

ထို့ကြောင့် ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌ ‘သတ္တုဟတ္ထေ ဒက္ခိဏောဒက ပတိဋ္ဌာပနေန သဒ္ဓိယေဝ တာဝတိံသာ ဒေဝလောကေ။ လ။ ဒိဗ္ဗပါသာဒေါ ဥဂ္ဂန္တိ။’ ဟု လာသည်။

ဤထုံးကိုထောက်၍ ကယဝိက္ကယ၊ ရူပိယသံဝေါဟာရ၊ အကပ္ပိယတေဟာရ၊ ကုလဒူသက၊ အနေသန စသည်တို့နှင့် မယှဉ်စေမူ၍ ဓမ္မိယလဒ္ဓ ရသောပစ္စည်းဖြင့် ပြုလုပ်သော မုခ်ထွတ် ၄ ခုရှိသော၊ ခန်းတိုက်လိုဏ်ဝ ၄ ဌာနရှိသော သတ္တဘုမ္မိက ပါသာဒကို ပြုဆဲဖြစ်၍ ထိုပါသာဒကို ဘုရားအား ရေစက်ဒက္ခိဏောဒက မပြုရသေးသောကြောင့် နတ်တို့ပြည်မှာ ရတနာဗိမာန် မပေါက်မရောက်ရာချေသည်လည်း တစ်ချက်။

‘အဇ္ဇေဝကိစ္စံ အာတပုံ’ စသည်ဖြင့် ဟောတော်မူသော တရားတော်။

‘အဘိတ္ထရေထ ကလျာဏေ၊ ပါပိစိတ္တံ နိဝါရယေ။

ဒန္တဉ္စိ ကရတော ပုညံ၊ ပါပဒ္ဓိံ ရမ္မတိ မနော။ ။’ ဟောတော်မူသည့်တရားတော်။

‘သဗ္ဗေသင်္ခါရာ အနိစ္စာ၊ သဗ္ဗေသင်္ခါရာ ဒုက္ခာ၊ သဗ္ဗေဓမ္မာ အနတ္တာ။-ဟောတော်မူသည့်တရားတော်။

‘အဇ္ဇေဝါသုဝေဝါပရသုဝေဝါမရဏဓမ္မောမှိ၊ တံအနတိတောတိ အဘိဏုံပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ။’ ဟု ‘ဝါ’ ၃ရပ်နှင့် ယှဉ်၍ ဟောတော်မူသောတရားတော်။

‘အနိစ္စာဝတ သင်္ခါရာ၊ ဥပ္ပါဒဝယဓမ္မိနော။

ဥပ္ပဗ္ဗိတွာ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ တေသံ ဝူပသမော သုခေါ။ ။’-ဟူသော တရားတော်တို့ကို နေ့တိုင်းမပျက် အောက်မေ့ လျက်နေ၏။-ဟုလိုသည်။

ဤပါဠိစုတို့တွင်

‘အဇ္ဇေဝ ကိစ္စံ အာတပုံ၊ ကော ဧညာ မရဏံ သုဝေ။

နဟိနော သင်္ကရံ တေန၊ မဟာသေနနမစ္စုနာ။ ။’

‘မဟာရာဇ၊ ခမည်းတော်ဖြစ်သော ကာသိကရာဇ်မင်းကြီး။ အဇ္ဇေဝ၊ ယနေ့ပင်လျှင်။ အာတပုံ၊ ကုသိုလ် ကောင်းမှု၌ ယှဉ်သောလှူလက်။ ကိစ္စံ၊ ပြုအပ်၏။ သုဝေ၊ နက်ဖြန် သံဘက်၌။ မရဏံ၊ သေခြင်းကို။ ကော၊ အသူသည်။ ဧညာ၊ သိနိုင်ချိန်နည်း။ ဟိ၊ ထိုစကားသင့်မြတ်စွ။ မဟာသေနန၊ ၂၅ ပါးသော ဘေး၊ ၃၂ ပါးသော ညှဉ်းဆဲခြင်း၊ ၉၆ ပါးသော ဝေဒနာ အစရှိသောအားဖြင့် များသောစစ်သည် ရှိထသော။ တေနမစ္စုနာ၊ ထိုသေမင်းနှင့်။ နော၊ ငါတို့၏။ သင်္ကရံ၊ နက်ဖြန်၊ သန်ဖက် မည်သည့်ရက်၌ သေအံ့ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။-ဟု တေမိဇာတ်တွင် လာသည်။

‘အာတပွတ္တိကုသလ ကမ္မဝီရိယံ။ ကိစ္စန္တိ ကာတမ္ပံ။ ကောဇညော မရဏံ သုဝေတိ သုဝေဝါ ပရသုဝေဝါ မရဏံ ကော ဇာနေယျ။’

ဤသို့ အဋ္ဌကထာ၌ဖွင့်သောကြောင့် ဘာဝနာကုသိုလ်နှင့် ယှဉ်သောဝီရိယကို ယူသင့်သည်။ ကိစ္စကို ကာတမ္ပအနက်ကို ယူအပ်သည်။

အချို့ကား ‘အဇ္ဇေဝကိစ္စကာတမ္ပံ’ဟု ဆိုကြ၏။ အဋ္ဌကထာနှင့် မညီလေ။

အဘိဏှသုတ်ထွက် ‘အဇ္ဇေဝါ သုဝေဝါ’-မှာတုံလည်း ‘အဇ္ဇေဝ သုဝေဝ’-ဟု အ ကာရန္တနှင့် ဖက်မိတတ်၏။ ‘ဝါ’ ဟူ၍ အာ ကာရန္တနှင့် ဖတ်ခြင်းသာလျှင် သင့်မြတ်၏။

၁၆၄

ပုဒ်ရင်း။ ။ ကိုယ့်ကျောင်းဌာန ကိုယ့်ဒေသမှာလည်း သိသမျှများစွာ သံဃာကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ လယ်နှယ်တီထွင် အသင်အခံ အကြံအကျင့် နေ့ရက်ရင့်၍ 'ရေနှင့်ဝေးကွာ မွန်းမတ်ကြာသို့ ရှိပါလိမ့်မည်။' ထင်မိသည်ကြောင့် 'လှည့်လည်တစ်ခါ ဇာတိရွာသို့ ပြန်ပါတော့မည်။' အကြံအစည် ရှိပါသည် အကြောင်းတို့ကို ပေါင်းပေါင်းရုံးရုံး ပန်းနှယ်ကုံး၍ ထုံးအဖြာဖြာ ကျမ်းဂန်နှင့်လျော်စွာ သိတော်မူသာအောင် မေတ္တာစာဆက်သွင်းပါသည်။-သာသနဒါယကာ မဟာဓမ္မရာဇ် တရားမင်းမြတ်။-ဟူရာ၌

ပိဏ္ဏတ္ထ။ ။ သိသမျှများစွာ သံဃာကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ လယ်နှယ်တီထွင် အသင်အခံ အကြံအကျင့် နေ့ရက်ရင့်၍ ရေနှင့်ဝေးကွာ မွန်းမတ်ကြာသို့ ရှိပါလိမ့်မည် ထင်မိသည်ကြောင့်-ဆိုရာ၌ကား

'ပဉ္စရတျာ သုဂန္ဓဗ္ဗာ၊ သတ္တရတျာ ဓနုဂ္ဂဟာ။
ဧကမာသာ သုဘရိယာ၊ အမမာသာ သိဿာမလာ။ ။'

'သုဂန္ဓဗ္ဗာ၊ တတ်လှစွာသော စောင်းသမားတို့သည်လည်း။ ပဉ္စရတျာ၊ ၅ ရက်မျှ စောင်းနှင့် ကင်းမူကား။ မလာ၊ ရှေးနှင့်မတူ မဖြူနွမ်းညစ်၏။ ဓနုဂ္ဂဟာ၊ တတ်လှစွာသော လေးသမားမူလည်း။ သတ္တရတျာ၊ ၇ ရက်မျှ လေးနှင့် ကင်းမူကား။ မလာ၊ အကျူးအလွန် မမှန်မဖြောင့်ဖြစ်၏။ သုဘရိယာ၊ တော်မှန်ဖြောင့်သာ၊ မယားစင်စစ် ဖြစ်လင့်ကစား။ ဧကမာသာ၊ လင်နှင့်တစ်လ ကင်းကွာရမူ။ မလာ၊ တော်မှန်မပြတ် ညစ်ညမ်းတတ်၏။ သိဿာ၊ တပည့်တို့ကား။ အမမာသာ၊ လခွဲခန့်တာ ဆရာနှင့် ကင်းကွာရမူကား။ မလာ၊ အသင်အခံ အကြံ အကျင့် စိတ်လေလွင့်၍ တဖျင့်တစ်ပါး ရွေ့ရှားညစ်ညူးတတ်ကုန်၏။'

ဤသို့ နိတိကျမ်းတို့၌ လာသည်နှင့်အညီ၊ တပည့်များစွာတို့ ဆရာနှင့်ဝေးကွာ နေ့ရက်ကြာကြသောအခါ ဖောက်ပြန်ရာသောအကြောင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆိုမိန့်သောစကားတည်း။

၁၆၅

ပုဒ်ရင်း။ ။ မင်္ဂလာလှည့်ထိန် လေးရောင်ရှိန်သား ဂိရိန်မိပတိ တောင်သာမိမှ ဒက္ခိဏမြေ သပြေပထဝီ မြန်လာဆုံ ကျွန်းရပ်ခုံတွင် ငါးစုံသီဒါ ပိုက်ကာလိမ်လစ် ခွေပတ်ရစ်၍ မြစ်အလယ်ချက် မော်သန်လျက်၌ ကြယ်ထွက်သောယောင် ဆောင်အဆန်းဆန်း မှန်ရွှေနန်းနှင့် ရစ်သန်းပိုက်ဆို့ မြို့လက္ခဏာ စုံလင်စွာတည့်။ ရတနာပူရ ပြည်ရွှေဝကို စတုတ္ထထောင် မင်းပွဲဆောင်သား ရန်အောင်ဝိဇယ သာသနဒါယကာ စိုးစံခါတွင် သလ္လာယုက်ရုံ အလုံအောင်မြို့ မျှိုမင်္ဂလာ မုံရွေးရွာက အရိယာဝံသ အာဒိစ္စရံသီ ပါရမီဆယ်မည် ပွားစိမ့်ရည်သား မထေရ်မြတ်စွာ ထုံးပုံရှာ၍ ဂေါစာထောင်မြင့် ရာနှင့်ဖြိုးဖြိုး ရှစ်ဆယ့်ကိုးတွင် တိမ်ခိုးခြွေလွတ် ဖက်ဆွတ်ပဇ္ဇန် နတ်ဂဠုန်တို့ မြူးခုန်ကြခါ သိင်္ဂါရဲရဲ ရွှေနန်းထဲ၌ လက်စွဲတော်ရ ထိုက်တန်လှအောင် ဝိယထုံကာ စေတနာနှင့် မေတ္တာလောင်းလျက် စာတော်ဆက်သည်။ ။ရာသက် ကျော်ပါစေကြောင်းတည်း။

ဝိဇ္ဇာတ္ထ။ ။ ဤမော်ကွန်းလင်္ကာတွင်
 ‘ဂေါစာ’ ထောင်မြင့်၊ ရာနှင့်ဖြိုးဖြိုး၊ ရှစ်ဆယ့်ကိုးတွင်။’-ဟူရာ၌ သက္ကရာဇ် ၁၁၈၉ခု။-ဟူလို သည်။

‘တိမ်ခိုးခြွေလွတ် ဖက်ဆွတ်ပဇ္ဇန် နတ်ဂဠုန်တို့ မြူးခုန်ကြခါ။’-ဟူရာ၌ကား နဂါး၊ဂဠုန်တို့ လိုက်ကြသည်။ -ဟူ၍ခေါ်ဝေါ်ကြသော ဖက်ဆွတ်ရေစိုးလည်း ကျဆဲဖြစ်သော ‘နယုန်လ’ ဟူ၍ ဆိုလိုသည်။

တစ်နည်းလည်း ‘ဂဠုန်မြူး၏။’-ဟူသည်ကား ဂဠုန်တို့သည် နဂါးကိုမြင်သောကာလ မြူးခုန်ကြ၏။-ဟူလိုသည်။ ဤအရာတစ်မူ၌ကား ရာသီမာသကို လိုက်၍ဆိုသောအရာ ဖြစ်၍၊ ပကတိသောနဂါးကို ရည်၍ ဆိုသည် မယူသင့်။ ရာသီမာသနှင့်ယှဉ်သော ကြယ်နဂါးကို ရည်၍ဆိုသည်။-ဟု ယူသင့်၏။

‘ဂဠုန်မြူး၏’ ဆိုလျှင် နဂါးကြယ် ပေါ်ထွန်းဆဲသောလကို ရည်၍ဆိုခြင်းကိစ္စ ပြီးသဖြင့် ‘နယုန်လ’ ဟု သိသင့်သည်။

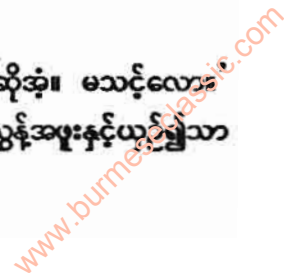
ပညာရှိတို့သည် ‘လရထားသည် နဂါး နီးပြန်ခဲ့တကား။’-ဆိုသောအရာ၌ နယုန်လကိုပင် ရည်၍ဆိုလေ သည်။

‘ကြယ်နဂါး’ဟု ဆိုကြသည်လည်း အနုရာဓ၊ ဇေဋ္ဌ မူလကြယ်တို့ကိုပင် ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် ပညာရှိ တို့သည် ‘အနုရာဓ၊ နဂါးလည်ဆစ်၊ ဇေဋ္ဌကား ချက်၊ ခွေလျက်မြီးဖျား၊ ခေါ်ငြားမူလ၊’-ဟု ဆိုကြကုန်သည်။ ထိုဇေဋ္ဌနှင့် ယှဉ်သည့်လကိုလည်း ‘နယုန်လ’ ဟု ယူရမည်။

သဒ္ဒါကျမ်း၌လည်း ဤအကြောင်းကို ရည်၍ ‘စိတ္တော ဗေသာခေါ ဇေဋ္ဌော။’-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကဏ်အဋ္ဌကထာ၌ ‘တသ္မိဝသေ တမ္ပပဏ္ဍိ ဒီပေဇေဋ္ဌမူလနက္ခတ္တံနာမဟောတိ။’-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အဘိဓာန်၌ ‘မာသေ ဇေဋ္ဌောတိ ဝုဒ္ဓါတိ၊ -ပုသတ္ထေသုစ တီသု သော။’-ဟူ၍လည်းကောင်း လာသောအရာ သည် ‘နယုန်လ’ပင် ဖြစ်သည်။-မှတ်ရမည်။

‘ရာသက်ကျော်ပါ စေကြောင်းတည်း။’-ဟူရာ၌လည်း ‘ရာသက်ပြည့်ပါစေ။-ဟုဆိုအံ့။ မသင့်လော့။’ ဟူမူ သင့်ကား သင့်၏။ အညွန့်အဖူးမရှိ ဖြစ်ခဲ့၏။ မင်းတို့ကိုဆိုရာ ကျက်သရေမင်္ဂလာ အညွန့်အဖူးနှင့်ယှဉ်၍သာ

၁။ ဂေါစာ = ကောစာ (ကောစာသက္ကရာဇ်)။

ဆိုရာသည်။ မင်းတို့မည်သည်ကား ကျက်သရေမင်္ဂလာနှင့် ယှဉ်သည်ကို အလိုရှိမြဲဖြစ်၍၊ ကျက်သရေမင်္ဂလာနှင့် ယှဉ်သောစကားကို ရည်၍ ဆိုပေသည်။

ဒုတ္တပေါင်မင်းကြီး၊ ပါပိရန်မင်းကြီး၊ ရသေ့ကြောင်မင်း၊ ပြုမင်းထီး၊ ကြောင်ဖြူမင်း၊ အလောင်း စည်သူမင်းကြီး။ ဤသို့ သက်ပိုင်းကျမ်းလာ ဒီဃာယု ၆ ယောက်တို့သည်လည်း အသက် ၁၀၀ ကျော်ဖူးတော့သည်။ ဤ ၆ ယောက်တို့တွင် ဒုတ္တပေါင်မင်းကြီးသည် ၁၀၅ နှစ်၊ ပါပိရန်မင်းကြီးသည် ၁၀၃ နှစ်၊ ရသေ့ကြောင်မင်းသည် ၁၀၆ နှစ်၊ ပြုမင်းထီးသည် ၁၁၀နှစ်၊ ကြောင်ဖြူမင်းသည် ၁၀၅ နှစ်၊ အလောင်းစည်သူမင်းသည် ၁၀၁ နှစ် ရှည်သည်။-ဟူ၏။

ရှေးပညာရှိတို့လည်း နန်းဖွင့်ရတု၌ ‘သက်တော် တစ်ရာပြည့်ကျော်သာ၍ လေးဖြာစက္က စုံညီလှလျက် ရာဇလက္ခဏာ မှတ်ကြောင်းပါသား၊ ဇရာဝယ တို့မွေးဖ’-ဟု စပ်ဆိုဖူးသည့်ထုံးကို မှီ၍လည်းကောင်း။

ပါရမီခန်း၌ ‘ဤသည့်စာကို၊ သဒ္ဒါမြိုက်တူ၊ စားသည့်လူကား၊ မိုးလူတစ်ခွင်၊ ဗိမာန်ရှင်သို့၊ ပူပင်မတွေ့၊ ရာမရွေတိ၊ လွေ့လွေ့စည်းစိမ်၊ ချမ်းသာငြိမ်လျက်၊ မသိမ်တရား၊ ဤစာအားဖြင့်၊ ပွားတုံအသက်၊ အသစ်ဆက်သို့၊ ရေတွက်ဆုံးခပ်၊ အာယုကပ်သည်၊ ရာစပ်ဖြိုးစေ ကုန်သတည်း။’

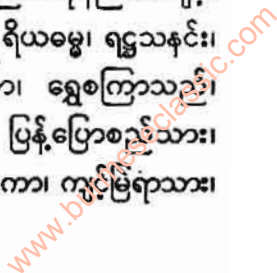
‘၁၀၀ တမ်းထက် ကဲစေ-လွန်စေ။’ ဆိုဖူးသောထုံးကို မှီ၍လည်းကောင်း ကျက်သရေမင်္ဂလာနှင့် ယှဉ်သင့် သည်ကိုရည်၍ ဆိုပေသတည်း။

ဤသို့ ဆိုခဲ့ပြီးသမျှသော စကားအစဉ်ကဲ့သို့ ပြည်ကြီးသနင်း စိုးမင်းတကာ ကျင့်ရာကျင့်ထုံးဖြစ်သော ပဋိပတ်သိက္ခာ ထုံးနည်းနာတို့ကို ပဉ္စာဝုဓပျို့၌ ‘ဒိသာပါမောက္ခခန်း’တွင် လာသည်ကား

‘ဇာတိဂုဏ၊ ပုညဟူသည်၊ သုံးဆူအရိုး၊ ဝုမမျိုးတွင်၊ မညှိုးတမည်၊ မြူနည်ခန့်လောက်၊ စွန်းပြောက်မရ၊ ဝိဝဇ္ဇဝယ်၊ ဘဒ္ဒမင်္ဂလာ၊ ပေါ်ဦးစွာက၊ သင်္ချာအနေ၊ သိန်းကုဋေဟု၊ တွက်ရေစက္ကဝါ၊ မြေတကာ၏၊ အချာမိပတိ၊ ဗောဓိရှေ့ပြင်၊ ပလ္လင်ရောက်ရာ၊ ရပ်ခန်းဝါထက်၊ ငါးဖြာခက်မ၊ ဂုံပွပွ၌၊ ဘုရားပရိက္ခရာ၊ လေးဆယ်ပါလျက်၊ ဗြဟ္မာဦးညိတ်၊ ရွှင်သည့်စိတ်နှင့်၊ နိမိတ်ဆိုရာ၊ ငါးပွင့်ကြာတွင်၊ ရွှေဝါလူလန်း၊ တစ်ပွင့်ပန်းကို၊ တင့်ရွှန်းဖြိုးဝေ၊ ဆိုင်ထိုက်ပေသည်၊ မြူတေသီရိ မောင်ဗောဓိ။ ။ သတိဖြောင့်ဖြောင့်၊ စောင့်ဖွယ်စကား၊ စီစဉ်ကြားပိမ့်။ တရားဂစ္ဆိ၊ ခြင်္သေ့ဆီကို၊ သီရိနား၌၊ သွင်းသိုပိုက်လော့။ တိုက်ရိုက်ပြက်ပြက်၊ မြေပြင်ထက်မှာ၊ သားငှက်တကာ၊ နင်းလေရှာသား၊ ခြေရာနိမ့်မြင့်၊ အဆင့်ဆင့်သည်၊ ဆင်မင်းခြေရာ၊ ဝင်လေပါသို့၊ ပမာမပြား၊ တရားတကာ၊ တိုးဝင်ရာသား၊ သမ္မာသတိ၊ တွင်ဘိထင်ရှား၊ သည်တရားကား၊ မမှားအပ်ချေ၊ အိပ်နေရပ်စား၊ အသွားဆိုမြက်၊ သည်ခြောက်ချက်မှာ၊ လက်နက်ကြီးသာ၊ မှတ်လေရာ၏။ အင်္ဂါတစ်ပါး၊ ထင်ရှားလောက်၊ စာမရီသို့၊ မြတ်သီလ လည်း၊ ညစ်ထည်းမယိုင်၊ နှစ်အင်ပြိုင်သည်၊ တုရိုဏ်အလား၊ နှစ်ပါးပြည့်ဝ၊ ရာဇသတ္တိ၊ တရိဘောဒ၊ ရာဇဟေတူ၊ သုံးစုဘဝ၊ ရာဇသံယမ၊ ပြည့်ထသုံးကွဲ၊ သူရဲကောင်းလည်း၊ အပေါင်းသုံးပါး၊ ထားလော့မလွတ်။ အမတ်ကောင်း လည်း၊ သုံးနည်းထင်စွ၊ အင်္ဂါသုံးပါး၊ ပတ္တမြားသို့၊ တရားသုံးမည်၊ တည်စေကျင့်ဝတ်၊ မျောက်မင်းမြတ်တို့၊ ရေနတ်ဘီလူး၊ အံ့ဆိုဖူးသည်၊ သုံးဦးဓမ္မ၊ သာရအနစ်၊ မပစ်ပယ်ရာ၊ သုံးဖြာစေ့စပ်၊ မမေ့အပ်သည်၊ အရပ်တို့၌၊ ပိုက်လော့နှလုံး၊ သုံးအင်္ဂါရှည်၊ စုံသည့်သူအား၊ တရားသူကြီး၊ နည်းမှီးမှတ်သား၊ အင်သုံးပါးနှင့်၊ ပုဏ္ဏားတို့တို့၊ ပြောဆိုဆွေးနွေး၊ မေးခြင်းသုံးဖြာ၊ လက္ခဏာနှင့်၊ ပညာရှိထုံး၊ တိုင်ပင်သုံးမှ၊ မဖုံးမဂှက်၊ ရှိတိုင်းမြွက်၍၊ အချက် မှန်စွာ၊ သိရရာလိမ့်၊ ပညာအရောင်၊ တည်ထွန်းဆောင်၍၊ ပြောင်ပြောင်ဝင်းဝင်း တောက်စေတည်း။

ဘောဒ၊ ဒဏ္ဍ၊ သာမ၊ ဒါနံ၊ အောင်သံသံသံ၊ အောင်ပွဲဆင်ဖွယ်၊ ဥပါယ်လေးဖြာ၊ ကုံစေရာ၏။ အင်္ဂါလေးကွင်း၊ စကြာမင်းသို့၊ မယွင်းလက္ခဏာ၊ စုံစေရာ၏။ မင်းသာစီးထိုက်၊ သမိုက်လေးကြောင်း၊ မြင်းကောင်းရတနာ၊ မွေးမြူရာ၏။ မက္ခာမက္ခေ၊ ထင်း၊ ရေ၊ ဆန်၊ မြက်၊ လေးချက်ဆိုထ၊ နဂရအာဟာ၊ မချို့ရာတည့်၊ လိမ္မာကျင်လျှင်၊ မြင်း၊ ဆင်၊ ရထား၊ ခြေသည်အားဟု၊ လေးပါးစစ်အင်၊ စုံကြောင်းရင်လော့။ လက်တွင်ထားသင့်၊ လွတ်ခွင့်လျော်စွာ၊ မလျော်စွာနှင့်၊ မုတ္တာမုတ္တာ၊ အမုတ္တာဟု၊ စသည်လေးပါး၊ လက်နက်ပြားလည်း၊ ပြန်ပွားမြားမြောင်၊ ကြံရည်ဆောင်လော့။ ရန်ဘောင်ပယ်လွင့်၊ မျောက်မင်းကျင့်ဝတ်၊ အမြတ်လေးမည်၊ တည်စေမချို့၊ မင်းတို့ကျင့်ရာ၊ လေးဖြာသဂြိုဟ်၊ မယိုစေရှောင်း၊ သူတော်ကောင်းဟု၊ အပေါင်းတကာ၊ ကျင့်ရာဟူသည်၊ လေးတည်သင်္ဂဟ၊ မြို့ပြရွာပြည်၊ ပွားစည်ပင်ရာ၊ အင်္ဂါလေးဖော်၊ အားတော် ငါးဖြာ၊ တစ်ပုံမှာမူ၊ မဟာမေဃ၊ ကျသည်ဖြိုးဖြိုး၊ ရွာသည်မိုးမှာ၊ ဆိုရိုးထက်ကြပ်၊ အင်ငါးရပ်သို့၊ ကပ်မိလျှင်းစေ၊ ဝန်ဝေနက်စုတ်၊ သမုဒ္ဒရာ၊ မြစ်လေးဖြာမှာ၊ ပဉ္စာဂုဏ၊ ပြည့်ကုံငသို့၊ ရာဇဋ္ဌာနီ၊ ငါးအင်ညီမှာ၊ ခိုမှီခိုသာယာ၊ နေရပ်ချလော့။ တစသာရ၊ မြွက်ဟဖောင်ဖောင်၊ မိန့်ခဲဆောင်သည်၊ ရန်အောင်စေနိုင်၊ အင်ငါးစိုင်လည်း၊ မယိုင်စေလင့်၊ အင်ငါးဆင့်နှင့်၊ အကျင့်မမှား၊ တရားသူကြီး၊ မင်းစီးထိုက်စွာ၊ အင်ငါးဖြာနှင့်၊ လက္ခဏာစုံလင်၊ ဆင်ကိုသုံးစွဲ၊ စားတော်ကလည်း၊ ငါးကွဲစုပုံ၊ စုံစေမှတ်သား၊ မြတ်ပုဏ္ဏားမှာ၊ ငါးပါးမချော်၊ သမားတော်လည်း၊ လျော်စေငါးအင်၊ ပဉ္စင်တူရိယာ၊ မင်းမြောက်ရာသည်၊ ရတနာသေဋ္ဌ၊ ကကုဓမျိုး၊ ဆောင်ရိုးစုံစေ၊ ထူးထွေများစွာ၊ အရာသိသိ၊ စွန်းငြိဒေါသ၊ မဆိုရအောင်၊ သည်မှကားလျော်၊ သည်သော်နိမ့်ရာ၊ သည်မှာမြင့်လွန်း၊ အခန်းခန်းကို၊ ဖြောင့်တန်းမပျက်၊ သပြေထက်တွင်၊ အဖက်မခံ၊ မောင်သာလျှံ၍၊ ကျံကျံအုန်းအင်း၊ သောင်းလုံးချင်းလျက်၊ သတင်းဝန်ဝါ၊ ဘုန်းအာဇာသည်၊ ပြိုင်ရာကင်းဝေး ပျောက်စေသတည်း။

'ထိုမှတစ်ဆင့်၊ နိဒါန်းလွင့်ဝိမ့်၊ မှတ်ကျင့်စရာ၊ တစ်ထုံးနာလော့။ မဟာနာမ၊ သကျသနင်း၊ သာကီမင်းမှာ၊ အတွင်းခြောက်မည်၊ တည်သည်အလား၊ သုံးပါးဂါရဝ၊ သီလစောင့်ကြပ်၊ ဟိရောတ္တပံကို၊ မလပ်သင့်ရှောင်း၊ ခြောက်ကြောင်းဓမ္မ၊ အတ္တဒ္ဓါရ၊ နေညမစောင်း၊ ကျွန်ကောင်းတစ်မျိုး၊ တိုက်စိုးတစ်ပါး၊ တံခါးစောင့်မျှော်၊ သံတော်ခံဖတ်၊ ရေးမှတ်ထံနီး၊ သူကြီးပြုသူ၊ ခြောက်ယောက်လူမှာ၊ ခြောက်ဆူအင်္ဂါ၊ စုံမှသာလျှင်၊ အရာတွင်၍၊ စောသုံးလေ့လော့။ အရှေ့ မိဘ၊ တောင်က ဆရာ၊ နောက်မှာ မယား၊ မြောက်ကား မိတ်ဆွေ၊ အောက်မြေကျေးကျွန်၊ ထက်စွန် ရဟန်း၊ ရပ်ခြောက်ခန်း၌၊ ကျင့်တန်းခြောက်ဆယ်၊ ဉာဏ်မြစ်တွယ်လော့။ တိုင်းကျယ်ဝဇ္ဇီ၊ ဝေသာလီ မှာ၊ လိစ္ဆဝိမျိုး၊ လူထိပ်မိုးတို့၊ ကျင့်ရိုးခုနစ်သွယ်၊ မှီကြောင်းဆွယ်လော့။ သူငယ်တော်အား၊ ခုနစ်ပါးအင်၊ မြို့တော် တွင်လည်း၊ ရုဇင်သတ္တ၊ ရာဇပြကတော့၊ စုံစေခုနစ်ဖို့၊ သူ့မြို့သူရွာ၊ လက္ခဏာကို၊ သိရာသိကြောင်း၊ ပေါင်းခုနစ်ချက်၊ တွက်သော်မလျော့၊ သူတော်တရား၊ ခုနစ်ပါးတစ်ခါ၊ ဥစ္စာခုနစ်လီ၊ လောကီရတနာ၊ သတ္တရေတွက်၊ နှစ်သက်စိတ်ဖြူ၊ ပေးကမ်းမှုလည်း၊ သပျူရိသ၊ ဒါနမြောက်နိုင်၊ အင်ရှစ်ဆိုင်တည့်။ မင်းတိုင်ပင်ရန်၊ အတွင်းဝန်နှင့်၊ တမန်လိမ္မာ၊ သေနာစိုးမွှေး၊ သည်လေးဦးကို၊ ကျေးဇူးရှစ်ဖြာ၊ တည်စေရာ၏။ နှစ်ဖြာနေလ၊ ယမဝသုန်၊ ပဇ္ဇန်မာဃ၊ မြစ်မပင်လယ်၊ လေနတ်နှယ်သို့၊ ရှစ်သွယ်ဆန်စုန်၊ ရာဇဂုဏ်လည်း၊ မသုန်လည်ရာ၊ ကိုးဖြာထက်ကြပ်၊ မဟပ္ပလာ၊ မဟာဝိပ္ပရ၊ ဓမ္မလူလူ၊ တံခွန်ထူလော့။ စစ်သူကြီးမှာ၊ အင်္ဂါကိုးပါး၊ ပုဏ္ဏားတို့လည်း၊ ထိုနည်းအကျင့်၊ ကိုးဆင့်တည်စေ။ ကိုးထွေနဝရတ်၊ မပြတ် တည်ကြောင်း၊ လောင်းတုံတခြား၊ ဆယ်ပါးဝမိ၊ ရိယဓမ္မ၊ ရဋ္ဌသနင်း၊ မင်းမင်းတကာ၊ ကျင့်ဆောင်ရာသည်၊ ဆယ်ဖြာဓမ္မ၊ စကြာသနင်း၊ မင်းလောင်းတကာ၊ ရွှေစကြာသည်၊ ရောက်လာလွယ်ကြောင်း၊ ကျင့်ရာရှောင်းသည်၊ ကျင့်ကောင်းဒသ၊ မြို့ပြရွာပြည်၊ ပြန်ပြောစည်သား၊ ဆယ်မည်ကျင့်ထုံး၊ စစ်ရုံးရာသည်၊ အင်္ဂါဆယ်ဝ၊ သိချေမှတည့်။ ဗုဒ္ဓပွင့်ညောင်း၊ အလောင်း တကာ၊ ကျင့်မြရာသား၊

ပါရမီဒေသ၊ ရှိချေမှတည့်၊ အရိယဝိဟာ၊ မည်ထိုက်ရာသည်။ ဧကာဒေသ၊ ရာဇအကျင့်၊ ဆယ့်နှစ်ဆင့်နှင့်၊ ချီးမြှင့်ထိုက်ငြား၊ ပုဏ္ဏားတို့မှာ၊ လက္ခဏာဆယ့်နှစ်၊ စစ်ဖြစ်ရာသည်၊ သင်္ချာစုရုံး၊ တဆယ့်သုံးနှင့်၊ နှလုံးနှစ်မြိုက်၊ ပြုစုထိုက်သည်၊ သမိုက်ခွဲထား၊ ဆယ့်လေးပါးတည့်။ မှတ်သားသင့်စွာ၊ မောင်လိမ္မာသည်၊ ပညာကဝေ မြောက်စေတည်း။ ။

သည်မှတစ်ဆင့်၊ ကျင့်ရန်ခလေ့၊ ခြင်္သေ့ပုံခိုင်း၊ တစ်ပါးလှိုင်းလော့။ ဗျိုင်း၏အမှု၊ ယူရန်တစ်ချက်၊ ကြက်၏ ခြင်းရာ၊ လေးဖြာနှိုင်းရှည့်၊ ကျီး၏ဖွယ်ရာ၊ ကျင့်ငါးဖြာနှင့်၊ ခွေးမှာခြောက်နည်း၊ မြည်း၏ဝသီ၊ သုံးလီအစုံ၊ ပုံသော်နှစ်ဆယ်၊ နန်းဝယ်ကျွေးမွေး၊ ကျေးနှင့်ဆက်ရက်၊ ခင်ပုပ်ငှက်တို့၊ မြွက်သည်တရား၊ မင်းတစ်ပါးကို၊ တောပြားရပ်ဌာနံ၊ သုဝဏ်သာမ၊ ပြသည်စကား၊ ရွှေသားရောင်မောင်း၊ ရွှေဥဒေါင်းလျှင်၊ မင်းကောင်းတကာ၊ ကျင့်ရာဟောကြား၊ တောသားသမင်၊ ပျော်ရွှင်လိုလား၊ နတ်ရှင်အားကို၊ ငါးပါးကြန့်ညီ၊ ကိန္နရီမယ်လျှ၊ ဆုံးမကျင့်ရေး၊ ရွှေကျေးတစ်သင်း၊ ခွေးမင်းတစ်သီး၊ ရွှေကျီး၊ ရွှေဆင်၊ သမင်၊ မျောက်မင်း၊ ဟသံရွှေရောင်၊ ဝက်ညီနောင်တို့၊ အခေါင်စိုးချင်း၊ ရှေးရှေးမင်းကို၊ ပြည်တွင်းသာယာ၊ ဖြစ်စိမ့်ငှာလျှင်၊ နှုတ်လျှာဖျော်ဖျော်၊ ဟောတော်မူချက်၊ စဉ်ဆက်စကား၊ ကျားနှင့်ရသေ့၊ ကောက်ကွေ့လိမ်လည်၊ ညည်းပန်းသည်ကို၊ ရိပ်ခြည်သိပြီး၊ ဝက်တစ်စီးလျှင်၊ စစ်ကြီးဆင်ကာ၊ အင်သုံးဖြာနှင့်၊ များစွာစီစဉ်၊ ထုံးအလျဉ်း၊ ကြည့်သင့်ရာကြည့်၊ ယှဉ်ရာတော်သင့်၊ ယှဉ်သဖြင့်လျှင်၊ နုရင့်သမ္ဘာ၊ ကံသာပြုပြင်၊ စီရင်လိမ့်မည်။ မရည်လေကောင်း၊ ဆင့်လောင်းပညာ၊ သမ္မာပယောဂ၊ သီလသတိ၊ သမာဓိတို့၊ ရှိစေရမည်၊ မှတ်ရည်မိမိ၊ ဝမ်းထဲချိုလော့။

‘မျက်စိတစ်ထောင်၊ ဆောင်သည့်သိကြား၊ မစငြားလည်း၊ စီးပွားချမ်းသာ၊ များစွာသင်းပင်း၊ လုံ့လကင်း၍၊ ယွင်းဖူးလေဟန်၊ ထုံးနှင့်ဖန်လော့။

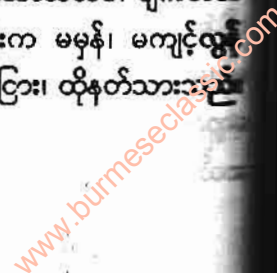
‘နှစ်တန်မျက်စိ၊ ရှိပါမူကား၊ ပြည်သားတိုင်းသူ၊ လွန်ကြည်ဖြူ၍၊ အလှူသီလ၊ အားထုတ်ကြသော်၊ မိုးဝရပ်ခွင်၊ နတ်ပေါင်းမြင်က၊ စိတ်ရွှင် ဝမ်းသာ၊ ရွှေပေလွှာနှင့်၊ ရွှေစာရေးလျက်၊ ချမ်းအေးရိပ်သာ၊ ‘သုဓမ္မာ’မည်တွင်၊ ဇရပ်ပြင်မှာ၊ ထင်ထင်ရှားရှား၊ မောင့်ဖြစ်လားကို၊ သိကြားဘုန်းခေါင်၊ သီလေအောင်လျှင်၊ ဖောင်ဖောင်အုန်းအင်း၊ နတ်သတင်းသည်၊ စာရင်းသံချို၊ လျှောက်စေတည်း။ -ဟူ၍လည်းကောင်း။

သီလေသယက္ခခန်းတွင်လည်း

ပြုလတ်သောခါ၊ မြိုင်ချာစိုးရ၊ သီလေသဟု၊ နာမတွင်မည်၊ ဘီလူးသည်လည်း၊ အရည်အသွင်၊ အပြင် လှကာ၊ ရွက်သာပြိုင်းပြိုင်း၊ ပန်းတိုင်းပွင့်ဖြူ၊ မဟူစသော၊ ရိုးညှာမြလား၊ စံကားရွှေရည်၊ ဖြစ်သည်တကာ။ မင်းသားမင်းမြေး၊ ရင်သွေးမှန်ဘိ၊ ဇာတိသန်ရှင်း၊ သီတင်းသီလ၊ သုတပညာ၊ လူလိမ္မာတည့်။ ငါလည်းခုမှာ ရှေးကံမ၍၊ တွေ့ရပေသည်။ ချမ်းကြည်စိုရွှန်း၊ နတ်ရေဖျန်းသို့၊ လန်းလန်းမြူးမြူး၊ နတ်ဘီလူးသည်၊ စိတ်နူးရွှင်အား ရလတ်တည်း။ ။

‘ရလတ်သောအား၊ ချစ်စိတ်ပွား၍၊ စကားတုံ့ဖန်၊ ရွှေနန်းရန်လည်း၊ တိုးလွန်ကြမ္မာ၊ နောင်သောခါ၌၊ အာဏာ ကြီးရင့်၊ ရွှေနန်းဖွင့်သော်၊ နေမင်းအရောင်၊ လေးကျွန်းပြောင်လည်း၊ မိုက်မှောင်ထင်းထင်း၊ ဝါးလုံးတွင်းဝယ်၊ မလင်းနိုင်ထွေ၊ ကြွင်းရစ်လေသို့၊ သွေခွဲရေးတော်၊ ချော်ခွဲလေက၊ တစ်စမကောင်း၊ နှောင်းသော်ဆယ်စ၊ ပျက်တတ် စွတည့်။ ရှေ့ကန္တာလား၊ အဖြောင့်သွားမူ၊ နောက်နွားဖြောင့်မည်၊ ဖြစ်မည်မယွင်း၊ မင်းက မမှန်၊ မကျင့်လွှာ သော်၊ ကျေးကျွန်ထမ်းပိုး၊ တိုးတော့မည်သာ၊ မဆုတ်ရာဘူး။ စိတ်မှာမှတ်ထွေ၊ ဖြောင့်စေလိုငြား၊ ထိုနတ်သားသည် တရားခွန်တော် သလတ်တည်း။ ။

၁။ ပဉ္စဂဓပျို့ပါအခန်းဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာအောင်မြေ၊ သောင်းရပ်ဗွေတွင်၊ ရောင်ရွှေဖိတ်ဖိတ်၊ ပရိက္ခရာ၊ လေးဆယ်ပါလျက်၊ ရွှေကြာငါးခိုင်၊ မွှေးကြိုင်လန်းလန်း၊ ပေါ်လာထွန်းသော်၊ ထက်ဝန်းမြဟွာ၊ မြတ်ဩဘာနှင့်၊ သာယာရွှင်ပျ၊ အောင်ဆုငှသား၊ ဘဒ္ဒမင်္ဂလာ၊ မြတ်ကမ္ဘာထက်၊ နရာဇိပ၊ နွယ်စင်ချ၍၊ တေဇတက်ရှိန်၊ ဘုန်းရောင်ထိန်သည်၊ သမ္ဘိန်နွယ်မျိုး၊ ရွှေနန်းရိုး။

ရိုးကြည်ညို၊ ဘီလူးအိုက၊ စိတ်ရိုသေမှု၊ တင်လျှောက်ပြုအံ့။ နုနုရင့်ရင့်၊ မဟုတ်သင့်နှင့်၊ ဟုတ်သင့်ကိုသာ၊ စဉ်းစားပါတော့။ မကြာတုံမြို့၊ ရှေ့သို့ကိုကား၊ ရှေးကံထားလျှင်၊ မင်းသားကရွေ့၊ အိမ်ရှေ့စံပြီး၊ နောက်ရွှေထီးနှင့်၊ ပြည်ကြီးထိန်းအုပ်၊ စိုးချုပ်သောခါ၊ ပြည်ရေးရာသည်၊ ပေါက်မှာကျေးနား၊ ထိုအလားသို့၊ ခြားနားနိုင်ခဲ့၊ ပင်လယ် ထဲမှာ၊ သံတစ်ဆုပ်ကိုင်၊ မဆိုနိုင်သို့၊ ဦးထိုင်ပဲ့တိမ်း၊ ပဲ့သိမ်းဦးလှည့်၊ ရှေ့ကြည့်နောက်ကွယ်၊ တွင်းဝယ်လုံလျှင်၊ ပြင်ကားဟင်းလင်း၊ ရင်းသူချမ်းအေး၊ ဝေးသူပူဆာ၊ ရှိတတ်စွာရှင်။ နှုတ်သာ ဘုရား၊ လက် ကားလျားလည်း၊ များချိမ့်မည်ခေတ်၊ လူရည်စစ်လော့။

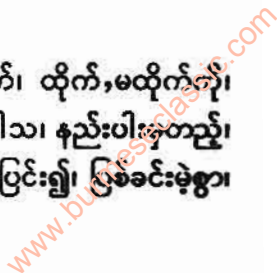
ချစ်သည်ကိုကား၊ လွန်မြောက်စားလျှင်၊ ထံပါးယှဉ်ပူး၊ ကျေးဇူးမကင်း၊ စိုးမင်းသိသူ၊ ငါတည်းဟူ၍၊ လူတစ်ယောက်အား၊ မွားမျှမထင်၊ ပြုလေကျင်သော်၊ အရှင်သိအောင်၊ မဆောင်နိုင်ရာ၊ ခံသူမှာလည်း၊ ကမ္ဘာကြေ၍၊ မမေ့နိုင်အောင်၊ ရန်မီးလောင်၏။ မြားမြောင်မြင်း၊ ဆင်၊ ခြေရွှေဖြင်က၊ ထန်းပင်တောင်လောက်၊ ခါးတွင်ရောက် သည်၊ နောက်ပေါက်ညောင်ညို၊ ထန်းကိုမျိုသို့၊ နန်းကိုစိတ်ညွတ်၊ ရည်စူးတတ်စွ။ မှူးမတ်ဖြစ်လျှင်၊ မှူးမတ်အင်နှင့်၊ ညီပင်ဖြစ်ငြား၊ ညီ၏အားနှင့်၊ ဆွေဝါးတော်သူ၊ ဆွေအမူနှင့်၊ အားယူအားပေး၊ ဉာဏ်ရေဆေးလော့။

စားကျေးမြို့ရွာ၊ ရဲမက်မှာကား၊ ရိက္ခာစားနပ်၊ မလပ်စေရာ၊ ရေးရာပြိုင်တံ၊ ရန်လုံးခွဲ၍၊ ပွဲလမ်းမြင်မှု၊ အင်နှင့်မတန်၊ နောင်တစ်ဖန်သော်၊ အလွန်ကြီးပမ်း၊ ရွက်ထမ်းလိုအောင်၊ မောက်မိုလျှမ်းလျှမ်း၊ ရမ်းရမ်းလွေလွေ၊ ရဲဆုပွေလျက်၊ ရှေ့သော်သည့်ထက်၊ တက်စေဦးမည်၊ နှုတ်ရည်ချိုးချိုး၊ ပျူဟာပျိုးလျက်၊ မညှိုးစေအပ်၊ ဝင်လပ်မစဲ၊ ဆုလာဘ်ကြံလော့။

ရန်ခဲကြေလျှင်၊ ဆင်မယဉ်သာ၊ ဘဒ္ဒါဝတီ၊ အိုမင်းပြီဟု၊ ကောသမ္ဘီမင်း၊ စွန့်ပစ်လျှင်းသို့၊ ခွာရှင်းမရွ၊ မပြုအပ်စွာ။ အရာနိမ့်မြင့်၊ စောဘုန်းရင့်သည်၊ မှတ်ချင့်ယူစေ ချင်လှသော။

မင်္ဂလာခေါင်ဗွေ၊ ရွှေနန်းနေသော်၊ သုံးထွေတံစိုး၊ လေးမျိုးအဂတိ၊ မငြိစေအောင်၊ စိတ်ကိုနှောင်လော့။ ယဉ်ဖောင်ပင်လယ်၊ နက်ဝန်းကျယ်သို့၊ ငါးသွယ်မြစ်မ၊ ငါးရာအပေါင်း၊ မစောင်းနေည၊ ရောက်လှာရသို့၊ နှုတ်ရတနာ၊ များစွာထိုထို၊ ပေးမဆိုလည်း၊ အလိုမဲ့သာ၊ ရောက်ရပါလိမ့်၊ အာသာဆန္ဒ၊ စိတ်ချလျစ်လျူ၊ နေတော်မူလော့။ ထီးဖြူကာကျင်း၊ တစ်ဆက်မင်းတွင်၊ ကြီးခြင်းလောဘ၊ ဗရပွကြောင့်၊ နန္ဒကုဋေ၊ ဖိုးရေသချာ၊ မဆိုသာသေး။ ဗာရာဏသီ၊ ပူရီအောင်မျှို့၊ မင်းနှင့်မြို့ကို၊ နွမ်းညို့ဖောက်လှန်၊ ဖျင်းသိမ်ပြန်၍၊ ဆန်ကိုမှတ်သား၊ တစ်ကွန်းစားထိုက်၊ သမိုက်စရာ၊ လူရွာတစ်ထွေ၊ ဖြစ်ဖူးလေ၏။ အိမ်ခြေအလှိုင်း၊ ကုရုတိုင်းလည်း၊ မဆိုင်းသတိ၊ လောဘငြိ၍၊ မုနီပျော်ရွှင်၊ သစ်တစ်ပင်ကြောင့်၊ ယှက်တင်စကား၊ ရှိလတ်ငြားသော်၊ ရထားလှည်းစက်၊ လက်ဆောင်မက်၍၊ ယွင်းကွက်မှောက်မှား၊ တရားယိမ်းသွေ၊ စီရင်လေက၊ ရေပင်လယ်နတ်၊ လှိုင်းဖြင့်သတ်၍၊ မြို့မြတ်ပြည်လုံး၊ တိုင်းကြီးဆုံး၏။

ထုံးတစ်ခန်းမှာ၊ ကလျာဏီမည်၊ တိုင်းပြည်ပိုင်သ၊ ဘူပါလသည်၊ ကောအေလိုက်၊ ထိုက်၊ မထိုက်ကို၊ မပိုက်ပါဘဲ၊ မိန့်တော်လွဲသော်၊ ပြည်ထဲအလုံး၊ ပင်လယ်ဖုံး၍၊ တိုင်းဆုံးဖူးချေ။ မျက်ဝေဒေါသ၊ နည်းပါးတူညာ၊ အတ္တဓမ္မ၊ နှစ်ဝဆင့်လောင်း၊ ကျိုးကြောင်းစိတ်ဖြာ၊ သိနိုင်ရာလိမ့်၊ ကလာဗုမင်း၊ စိတ်မာန်ပြင်း၍၊ ပြစ်ခင်းမဲ့စွာ။

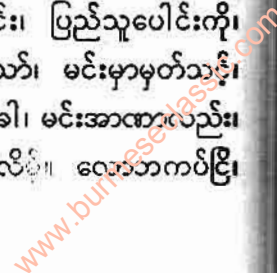
ခန္တီဝါကို၊ ခန္ဓာပျက်ခြေ၊ ပြစ်မှားလေလျှင်၊ ဤမြေမရွက်၊ ချက္ခဝေအက်မှ၊ နရက်ထုတ်ချောက်၊ ရောက်ရရှာလေ၊
 စွဲနေသတိ၊ ဉာဏ်နှင့်ညှိလော့။ နိသမ္မကာရီ၊ မစုံစီမူ၊ မဆီဆိုင်မူ၊ ဆီဆိုင်မူကို၊ မရှုနိုင်ရာ။ ရှေးအခါက၊ သာယာ
 နိုင်မှု၊ ကုမ္ဘာဝတီ၊ ပြည်ပူရီမှာ၊ ဒဏ္ဍကီမင်း၊ စိုးပိုင်မင်းစဉ်၊ သီတင်းခွဲငြား၊ ပုဏ္ဏားယုတ်နှင့်၊ ပေါင်းမိခြင်းကြောင့်၊
 မကျင့်စကောင်း၊ ကျင့်လေရှောင်းသော်၊ ရောင်မောင်းဝင်းလျှံ၊ ဓားလုံကျောက်သဲ၊ မိုးကြီးကြို၍၊ ပြည်ထဲအလှိုင်း၊
 တစ်တိုင်းလုံးပင်၊ မြေသို့ဝင်ပြီ။ 'ပြည့်ရှင်'ဟူက၊ သစ္စာအရာ၊ ဖွတ်လျှာမင့်၊ ဆင်စွယ်ပမာ၊ ကျင့်ရှာလေကောင်း၊
 နာမောင်းပမာ၊ မကျင့်ရာတည့်။ မဟာစေတီယ၊ ပုပ္ဖဝတီ၊ ပူရီခွန်ခံ၊ ကရုဓိယ၊ အစေလက၊ ပိင်္ဂလမင်းဖျား၊
 ကျင့်ဝတ်များကို၊ ပယ်ရှားလေသင့်၊ ရန်မြူလွင့်သည်၊ မြတ်မြင့်ဖြူစေ ချင်လှသော။

'မင်္ဂလာရွှေရောင်၊ ဥကင်ဗွေမှာ၊ ထိန်ဝေလက်လက်၊ ညောင်ရွက်ကြယ်ခြုံ၊ ပစ္စုနေဆီး၊ ကြာရိပ်ထီးနှင့်၊
 ပြည်ကြီးဗာရာ၊ စိုးသောခါ၌၊ အပ္ပမာဒ၊ မမေ့ရမည်။ ငယ်ကမီတွဲ၊ ဆင်းရဲသောခါ၊ ဥစ္စာမစ၊ သိပ္ပံသင်ကြား၊
 တရားတိုက်ကျွေး၊ ရန်ဘေးထုတ်နှင့်၊ နန်းသို့တင်လျက်၊ သက်လျှင်ကယ်ဖူး၊ ခုနစ်ဦးကို၊ ကျေးဇူးလည်းဆပ်၊
 လစ်လပ်ရေးရာ၊ ရှိသောခါလည်း၊ ခန္ဓာပျက်ရှုံး၊ မဆုံးစေအပ်၊ သံမှိုကွပ်သို့၊ စွဲကြပ်စီစွေး၊ မှတ်စာရေးလျက်၊
 မဝေးနံပါး၊ ထားအပ်ချေသည်။ သွန်းရေခဲရာ၊ ဖွားဇာတိမှန်၊ ရန်မာန်အောင်မြင်၊ သည်သုံးခွင်လည်း၊ သခင်တို့
 ဝယ်၊ သက်ကြွယ်သမျှ၊ မေ့ရချေဘူး။ ယစ်မူးမေ့ကြောင်း၊ အလောင်းအစား၊ ဆိတ်၊ နွား၊ ကြက်တိုက်၊ ရှုရှိုက်
 ဆေးနက်၊ အရက်သေစာ၊ ပြွမ်းပြွမ်းလာမှု၊ မကြာတုံလစ်၊ သုံးနှစ်တွင်းဝယ်၊ ဘုန်းနံ့ပြယ်အံ့။ ရည်ရွယ်မှတ်သား၊
 သည်သုံးပါးကို၊ တရားတည်ဝပ်၊ ငြိမ်ကြောင်းကွပ်မှု၊ ထိုရပ်တိုင်းကျယ်၊ ဝပြောကြွယ်အံ့။

'နှိုင်းဆွယ်တစ်ဆစ်၊ မြစ်ကိုသဲသောင်၊ တိမ်ကြောင်းဆောင်၏။ လူ့ဘောင်ကြည်ယုံ၊ ခုံကိုလက်ဆောင်၊
 မီးနှယ်လောင်၏။ ပြည်ထောင် စိုးခြင်း၊ မင်းမင်းတကာ၊ ကောင်းပေါလည်း၊ ဝဲ၊ ယာ၊ ရှေ့၊ နောက်၊
 လက်ထောက်ခြေရွှေ၊ မွေသည့်မီးသို့၊ ပြုလေမြို့သော်၊ တိမ်ဖို့နေလ၊ ပမာဏသို့၊ ရာဇဘုန်းရောင်၊ နွမ်းညှိုးမှောင်၏။
 တစ်ထောင်အမြင်၊ နတ်ဆင်ခြင်သို့၊ ပြည့်ရှင်စောမီး၊ မငြီးမငွေ့၊ ပြည့်ခလေ့ကို၊ စေ့စေ့နေတိုင်း၊ ရှုကြိုဆိုင်းလော့။

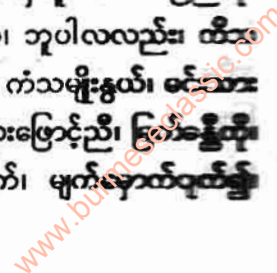
'မိမိုင်းရာဇ၊ သီလကျင့်ဝတ်၊ ဆွတ်ဆွတ်စင်ဖြူ၊ အိမ်သူမယ်လျှ၊ သီလမစင်၊ ဖြစ်ချေလျှင်မူ၊
 လင်ကားနတ်သား၊ မယားသူသေ၊ မည်ရှာလေ၏။ ဘုန်းဝေနတ်ရှင်၊ မစင်သီလ၊ နန်းမနေသူ၊ ဖြူသည်သီလ၊
 ဖြစ်ချေကမူ၊ ဘဝသခင်၊ သူသေတွင်လျက်၊ အိမ်ရှင် ဇနီး၊ နတ်သမီးအနေ၊ တည်ရှာလေ၏။ နှစ်ဆွေလင်မိတ်၊
 သီလဆိတ်မူ၊ ကောင်းဟိတ်မဖွေ၊ သူသေချင်းသာ၊ မေတ္တာမျှဝေ၊ ကြည်ရှာလေ၏။ လူ့မြေရပ်ခွင်၊ အိမ်ရှင်အိမ်သူ၊
 မြတ်ရည်တူလျက်၊ ဆုယူညီမျှ၊ လူဒါနနှင့်၊ သီလမယိုင်၊ သဒ္ဓါပြိုင်မူ၊ ဘုန်းလှိုင်ကျော်ကြား၊ မိုးနတ်သားနှင့်၊
 ဆွေဝါးအနီး၊ နတ်သမီးသို့၊ ကောင်းချီးအံ့ရာ၊ ဆုံမိရှာလျက်၊ သံသာနောင်လည်း၊ ချစ်စည်းမပြေ၊ ရှည်ကြာလေ၏။
 ဘုန်းဝေပြည်ရှင်၊ မောင်သခင်လည်း၊ အင်ခွင်မသုန်၊ တန်ခိုးဂုဏ်နှင့်၊ သုရန္တု၊ ပြည်လုံးခသည်၊ ဥဒယဘဒ်၊
 မင်းမြတ်ထွတ်ချာ၊ မဟာကပ္ပတိန်၊ နရိန်တို့လို၊ မညိုသဒ္ဓါ၊ မကွာသီလ၊ များသူတနှင့်၊ စာဂင်စွာ၊ ပညာမကွေ၊
 အနေတော်တင့်၊ ချစ်ပန်းပွင့်သည်၊ နတ်နှင့်တူစေ ချင်လှသော။

'မင်္ဂလာအောင်စည်၊ ကျူးရင့်မြည်လျက်၊ ရွှေပြည်သိမ်းက၊ ချမ်းငြိမ်းစေကြောင်း၊ ပြည်သူပေါင်းကို၊
 သွန်း လောင်းမေတ္တာ၊ နတ်သီတာဖြင့်၊ ဩဇာချိုအေး၊ ပေးတော်မူပါ။ ပြည်ထဲသာသော်၊ မင်းမှာမှတ်သင့်၊
 နေနှယ်တင့်၏။ ပွင့်မည့်လက္ခဏာ၊ ပြည်ထဲနာသော်၊ မဟာဒုက္ခ၊ ဓားပြသူခိုး၊ မိုးလတ်သောခါ၊ မင်းအာဏာလည်း၊
 မမာမရင့်၊ လေနယ်လွင့်၏။ ရှေးမင်းတံထွာ၊ ခွန်ယူရာ၌၊ ညှာတာပါက၊ ပြည်တည်ပလိပ်၊ လောဘကပ်ပြီ။

ရှေးထက်ဖိသော်၊ ပြည်ကြီးအရှိန်၊ ဆုတ်လမိန်သို့၊ ညှိုးပိန်ဒုက္ခ၊ ပြည်လုံးလျချိမ့်။ ရှေးကနွားလား၊ လမ်းကောင်းသွားသော်၊ နောက် နွားကောင်းရာ၊ ရှေ့ဖြောင့်ပါမှ၊ နောက်လာသမျှ၊ အဖြောင့်ကျချိမ့်။ တက်မတစ်စင်း၊ ဆိုင်းပျက်ယွင်းသော်၊ တစ်သင်္ဘောလုံး၊ ပျက်သောထုံးသို့၊ ပတ်ကုံးမလှ၊ ပြည်လုံးကြွလိမ့်။ တက်မတစ်စင်း၊ ခိုင်မက်ခြင်းဖြင့်၊ တစ်သင်္ဘောလုံး၊ တက်သောထုံးသို့၊ စောင့်သုံးဓမ္မ၊ ပြည်လုံးလှလိမ့်။ ဥသိကမင်း၊ တရားယွင်းသော်၊ အတွင်းနေသူ၊ ပြင်နေသူတို့၊ မဖြူပြောက်ကျား၊ ပြည်လုံးမှား၍၊ လေးပါးပါယ်ခွင်၊ ဝင်သူသာများ၊ နတ်ပြည်ပါး၏။ လျှာဖျား ကောင်းနိုး၊ သေရက်မျိုးကို၊ မူဆိုးရသော၊ တွေ့လတ်သောခါ၊ ပြည်ရွာစိုးခြင်း၊ မင်းကိုဆက်သော်၊ နှစ်သက်သော လျှောက်၊ သုံးသောက်သမျှ၊ ဌာနရပ်မြေ၊ ပျက်လေသည်ချည်း။ နည်းတစ်ခင်းမှာ၊ စိုးမင်းတယောက်၊ သေရည် နောက်၍၊ စိတ်နောက်သောအား၊ မိမိသားကို၊ ဓားဖြင့်မနှိမ်၊ လည်ကိုလိမ်၍၊ ဆီစိမ်အိုးထက်၊ ကောင်လုံးချက်၍၊ နှစ်သက် ရွှင်ပြုံး၊ စားတော်သုံး၏။ သားဆုံးပြီးမှ၊ သတိရသော်၊ ဒုက္ခပူပင်၊ နေမရွှင်ပြီ၊ ရင်ကိုထုကာ၊ မြေလူးကာနှင့်၊ သည်းချာအူမ၊ ကိုယ်လုံးကြွအောင်၊ အပ်ဆွသောနည်း၊ ဖခမည်းကို၊ ပန်းစည်းလည်ရစ်၊ ပစ်ရက်လေခြင်း၊ စွန့်လေခြင်းဟု၊ လွမ်းတင်းဆိုကာ၊ ငိုယိုကာနှင့်၊ သီဂီရောင်လျှံ၊ ပြာသာဒ်ပျံမှာ၊ မိသံမောင်းမ၊ သောင်းမက နှင့်၊ နတ်မျှမတူ၊ စံမည့်သူပေ၊ အယူတိမ်းပါး၊ ငါငနွားငယ်၊ မှားရလေခြင်း၊ မီးပုံတွင်းသို့၊ ဆင်း၍ခုပင်၊ သေချင်ပါပြီ။ ခုဤဘဝ၊ လူဖြစ်ရလျက်၊ လူလှအခေါ်၊ ခံချင်သော်လည်း၊ မလျော်မထိုက်၊ လူမိုက်တကာ၊ လာလေသမျှ၊ အောက်ကျနောက်ကျ၊ ဖြစ်ရလေငြား၊ ရှေးမင်းများထက်၊ အမှားတော်ပုံ၊ ပျားနယ်အံ့ခဲ။ ရွှေဘုံရိပ်လင်း၊ ခန်းတွင်းဝင်ချည်၊ ပြင်ထွက်ချည်နှင့်၊ ရပ်တည်နိုင်ဘူး၊ လူးကာလိုမ့်ကာ၊ ဗျာပါပုံစု၊ မျက်ရည်ဥ၍၊ မင်းပုကံနှင့်၊ ငါ့ကံနှင့်လျှင်၊ အခွင့်စုပုံ၊ ကြိုကြရချေ၊ ထွေထွေလာလာ၊ မြည်တမ်းကာလျှင်၊ ခန္ဓာကုန်ရွေ့၊ မမေ့နိုင်ချေ၊ ရှိရလေ၏။ ရွှေမြေဝတီနံ၊ အသူရိန်လည်း၊ နှုတ်မြိန်သောလျှောက်၊ သေကောင်းသောက်၍၊ နောက်သိကြားသစ်၊ ငယ်ကာပစ်လျှင်၊ နွားညစ်တေဇာ၊ ပြည်မှကွာခဲ့၊ သူရာမည်းနက်၊ ဖိုပြန်ချက်ကို၊ မမက် ရာချေ၊ ရှောင်ပါလေက၊ တက်နေအလား၊ ဘုန်းတန်းပွားလျက်၊ ရွှေရှားခန္ဓာ၊ ပြောင်းသောခါလည်း၊ နတ်ရွာ ကျော်သဲ၊ နတ်မင်းပွဲမှာ၊ ဖက်ရုံပြိုင်သူ၊ မပြုဘုန်းရောင်၊ စောရန်အောင်သည်၊ ခေါင်ခေါင်မြောက်လိမ့် မည်ကိုကား။

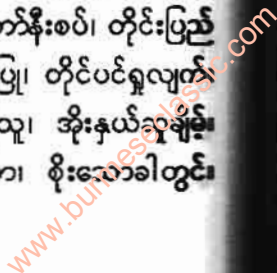
မင်္ဂလာခေါင်တည်၊ ကောင်းကင်ပြည်က၊ ရောင်ခြည်ဌားဌား၊ ပတ္တမြားအတွင်း၊ ငွေနားကွင်းလျက်၊ ဖြူဝင်း စိမ်းမှည့်၊ လေးကျွန်းလှည့်သို့၊ တိုင်းပြည့်အလုံး၊ အာဏာစိုးလျက်၊ ခွန်ကျုံးသိမ်းခြင်း၊ စိုးမင်းတကာ၊ မြို့ရွာတိုင်း ပြည်၊ ပြန်ပြောမည်ကား၊ ကုန်သည်တံသား၊ ရပ်ရစ်ပါးက၊ ကြည်းအားရေပါ၊ ရောက်လမ်းသာမှ၊ ဈေးနာစည် ပြော၊ လွန်ကြွယ်ပေါအံ့။ သဘောမှတ်ပိုက်၊ ဝမ်းထဲမြိုက်၍၊ မဆိုက်သေးသား၊ ကုန်သည်အားလည်း၊ များများ ရောက်ကြောင်း၊ ရောက်ပြီးရှောင်းလည်း၊ ဈေးကောင်းနာကောင်း၊ ရောင်းသူရောင်းလွယ်၊ ဝယ်သူဝယ်သာ၊ သပြာ ဖြောင့်ခြင်း၊ ချိန်၊ စဉ်းယာဇူ၊ တောင်း၊ တင်းမူလည်း၊ နှစ်ဆူမကိုင်၊ ကျောက်တိုင်တရထည်၊ ပွဲတည်ဖြောင့်တော်၊ မဖြတ်မလှီး၊ မဆီးကင်းသင်း၊ အဆင်းအတက်၊ အထွက်အဝင်၊ ပျော်ကြောင်းရင်လော့။ ပြည်တွင်မှီခို၊ မင်္ဂလာ ရှာစား၊ ပုဏ္ဏားတစ်ခန်း၊ ရဟန်း၊ ရသေ့၊ ဟူသရွေ့ကို၊ ပျော်မွေ့စေကြောင်း၊ သင်္ခမ်းကျောင်းနှင့်၊ အဟောင်းမပျောက်၊ အသစ်ရောက်အောင်၊ ချီးမြှောက်သိမ်းမွေး၊ မေတ္တာရှေးလော့။ ရှည်ဝေးကာလ၊ ဆိုလောက်လှဘူး၊ ကေတုပြည်တို့၊ စိုးသည်ရာဇ၊ အဇ္ဇနုလျှင်၊ ဂေါတမထင်ရှား၊ ရသေ့ဖျားကို၊ ပြစ်မှားမိဟန်၊ ဒဏ္ဍကီဒေဝ၊ ဘူပါလလည်း၊ ထိသ တွင်ခေါ်၊ ရသေ့ကျော်ကို၊ မလျော်ယိုယွင်း၊ မဇ္ဇမင်းလည်း၊ သတင်းပေါက်ပြ၊ မာတင်္ဂကို၊ ကံသမိုင်းနွယ်၊ မင်းဘား ငယ်တို့၊ စင်ကြယ်သီလ၊ ဒီပါယနကို၊ ကာသစာရီ၊ မင်းစေတီလည်း၊ ကပိလအား၊ တရားဖြောင့်ညီ၊ ငြိမ်းနှိတ်တို့၊ မဟီခွန်စု၊ ကလာဗုတို့၊ မှားမူလိပ်ရွေ့၊ တွေ့လေသမျှ၊ မြို့ပြကျေးရွာ၊ ခန္ဓာကိုယ်သက်၊ မျက်ယှောင်ထုတ်၍

နရက်မှာချည်း၊ တစ်စုတည်းဖက်၊ လိပ်လည်းကျိုးပေး၊ ဒုက္ခထွေး၏။ အရေးဖြောင့်ကြောင်း၊ မစောင်းရအောင်၊ သတိဆောင်ပ၊ ရဲယောင်မြန်မာ၊ ပညာလှိုင်ကြူ၊ ဂုဏ်ထူးသူနှင့်၊ ကြောက်မူကြောက်ရာ၊ ပညာမဲ့အား၊ ဂုဏ်နဲ့ ပါးကို၊ ရွှေသားပုံစု၊ နေရတောင်နှယ်၊ ဆိုဖွယ်လွတ်အောင်၊ ရွက်ဆောင်စေသုံး၊ နှလုံးခွဲဝေ၊ သွင်းတတ်စေလော့။ နေကားဆရာ၊ ယူပြန်ပါလည်း၊ အာဏာတည်ကြား၊ မုန်းသူများလိမ့်။ လကားဆရာ၊ မူပြန်ပါလည်း၊ ချစ်တာ ကားများ၊ ကြောက်သူပါးချိမ့်။ မှတ်သားစဉ်ကွင်း၊ မတင်းမလျော့၊ မပျော့မမာ၊ တံငါကြိုးငင်၊ ပုံနှင့်ဆင်၍၊ ပြည့်ရှင်ပီစွာ၊ ကျင့်အပ်ရာ၏။ အမာအပျော့၊ အလျော့အတင်း၊ အခင်းငယ်ကြီး၊ အနီးအဝေး၊ အအေးအပူ၊ မယူ လေသင့်၊ ယူလေသင့်မှ၊ ယခင်ရှည်လျား၊ မင်းတစ်ပါးတွင်၊ ရထားဦးပွတ်၊ တစ်စင်းပြတ်သော်၊ ယုတ်မြတ်မရွေး၊ ပြည်လုံးမွေးသည်၊ ခွေးအနန္တ၊ သက်လေရ၏။ ထိုမှတစ်သီး၊ ဆင်တစ်စီးကြောင့်၊ ကျီးအသချေ၊ ကုန်ရလေ၏။ သွေခွဲတစ်ကြောင်း၊ မျောက်အပေါင်းလည်း၊ ထောင်းထောင်းပျက်ပြား၊ တစ်ယောက်သားကြောင့်၊ ဆိတ်များအလုံး၊ သေဆုံးရရှာ။ နွားနှင့်သာလျှင်၊ ပမာစပ်ယုက်၊ ငှက်နှင့်မခြား၊ ကိုယ်၏သားကို၊ ပုံထားကြလေ၊ အထွေထွေတည့်။ အနေတော်သင့်၊ မတော်သင့်နှင့်၊ နုရင့် နည်းများ၊ အပါးပါးကို၊ စဉ်းစားယူကောက်၊ ဉာဏ်နှင့်ထောက်မှ၊ မျက်မှောက် လည်းလျော်၊ နောက်လည်းတော်၍၊ မြင်မြော်ဉာဏ်ရောင်၊ ရွှေတန်ဆောင်သည်၊ ပြောင်ပြောင် တောက်လိမ့် မည်ကိုကား။

မင်္ဂလာရောင်ခြည်၊ ဉာဏ်ရောင်စည်မှ၊ နှစ်တည်စီးပွား၊ များ၊ မများကို၊ ချင့်စားနိုင်ရာ၊ ကံသာအရင်း၊ ဖန်ဆင်းလိမ့်မည်။ မရည်သင့်စွာ၊ ခေါင်ချာရဝေ၊ ရေ၊ မြေစိုးချုပ်၊ ကျွန်းမူးလုပ်သော်၊ ခင်ပုပ်၊ ဆက်ရက်၊ ကျေးညို ငှက်နှင့်၊ ဝက်ကိုမျှပင်၊ နန်းထက်တင်၍၊ သွန်သင်ပြသ၊ ဆုံးမခံခံ၊ ထက်တိမ်ယံက၊ ပျော်စံမြူးကာ၊ ပျံ့၍လာ သည်၊ မဟာဇဝန၊ ရွှေဟံသကို၊ နန်းမပလ္လင်၊ ရံထက်တင်၍၊ သွန်သင်စကား၊ တရားပြသ၊ ဆိုဆုံးမတိုင်း၊ တုပ်ကွရိသေ၊ နာခံလေ၏။ ဂုဏ်နေမရွေး၊ ကျီး၊ ခွေး၊ မျောက်၊ ဆင်၊ သမင်၊ ဥဒေါင်း၊ အလောင်း လင်းတ၊ စက္ကာလ တို့၊ ပြသည်ကိုပင်၊ ရှေးနတ်ရှင်တို့၊ ယူငင်ဖူးကြ၊ ရွယ်သက်မျှကို၊ မဆတွက်လေ၊ ဉာဏ်ဂုဏ်နေသည်၊ သာပေ လျှင်က၊ ကြီးမအရာ၊ မှတ်လေကာတည့်။ မဟာဗန္ဓုမ၊ နရသာမိ၊ စောဇီးလက်ထက်၊ သားရင်ထွက်ကို၊ ပိုက်ဖက် နေစဉ်၊ တရားယှဉ်သော်၊ မယှဉ်ဂတိ၊ မောဟငြိက၊ မချိပူဆာ၊ ငိုသည့်တာကြောင့်၊ တစ်ခါပြန်လှန်၊ စီရင်ပြန်သော်၊ မှန်ပြီသဘော၊ ရွှင်သည့်ဇောဖြင့်၊ ရယ်မောလတ်က၊ မွေးချစ်ဖလျှင်၊ 'အာဂါသား၊ ဖြစ်သည်ကား' ဟု၊ ရွှင်အား မြောက်ချီ၊ ဝိပဿီဟု၊ သီဂီရွှေရေး၊ ဘွဲ့တော်ပေး၍၊ လေးလေးမြတ်မြတ်၊ တရားဖြတ်သော်၊ မတ်မတ်တည့် ကြောင်း၊ သားပွင့်လောင်းကို၊ ကာဆောင်းထီးဖြူ၊ ရင်ခွင်ယူ၍၊ ချစ်မူခင်ရာ၊ ချီပိုက်ကာနှင့်၊ ရောက်လှာတုံငြား၊ နှစ်ဖက်သား၏၊ စကားပေါ့လေး၊ မူရှုပ်ထွေးကို၊ အစေးသုတ်သင်၊ နွေးနုတ်နှင်၏။ ဂုဏ်အင်ကဲလွန်၊ ဉာဏ်သာ ကြောင်းရင်း၊ အဆင်းအမျိုး၊ အရိုးအနွယ်၊ သက်ရွယ်ကိုယ်ပြင်၊ ထန်းပင်အတိ၊ ရှိပစေငြား၊ စကားအင်္ဂါ၊ ပမာမဟူ၊ မယူလေသင့်။ အပွင့်ကြီးကာ၊ မဟာလှေကား၊ လှထွားထွားကို၊ လူများမပန်။ တစ်တန်မှတ်သား၊ ပတ္တမြားမျက်သေး၊ ချင်ရွေးမူးမတ်၊ အရည်မြတ်က၊ ဆွတ်ဆွတ်ကြည်လင်၊ မင်းသုံးဝင်သို့။ အမြင်အကြား၊ များသည်သုတ၊ သီလ မက္ခာ၊ ပညာကြီးသူ၊ ဖြစ်ပေမူကား၊ ခေါ်ယူသိမ်းကာ၊ ဟော်သဓာကို၊ ရာဇဝိဒေ၊ သိမ်းပိုက်လေသို့၊ မြဲနေထံပါး၊ စကားဆွေးနွေး၊ မေးမြန်းတိုင်ပင်၊ ပြုစေချင်စွ။ တစသာရော်၊ လောင်းလူကျော်ကို၊ ကိုယ်တော်နီးစပ်၊ တိုင်းပြည် အပ်၍၊ စွဲကပ်ညစ်ကြေး၊ ခင်းမူရေးကို၊ လျှော်ဆေးဖူးဟန်၊ မောင်နန်းရန်လည်း၊ မေ့ကျန်မပြု၊ တိုင်ပင်ရှုလျက်၊ ပြည်သူချမ်းသာ၊ ရှာစပေအပ်။ တိမ်းမပ်ယွင်းပါး၊ မင်းတည်းမှားသော်၊ ပြည်သားပြည်သူ၊ အိုးနှယ်သူချစ်၊ ယူနောင်အယ်ပြန်၊ အလွန်ကျယ်စွ၊ ပုပူဝတီ၊ သီဂီရောင်ညီး၊ ပြည်ကြီးမြဲတော၊ ဧကရာဇာ၊ စိုးလောခါတွင်။

နတ်ရွာရောက်မည်။ ရည်၍စိတ်က၊ ခဏ္ဍဟာလ၊ ပုဏ္ဏားစကား၊ အမှားမှားကို၊ ပျားသို့ချိုထွေ၊ မျိုမိလေ၍၊ ရင်ရွှေ သွေးတော်၊ အိမ်ရှေ့ပျော်ကို၊ မလျော်လေကောင်း၊ လည်ချောင်းကိုလှီး၊ သွေးဒီးဒီးနှင့်၊ နတ်ကြီးတင်မှ၊ နတ်ရွာ ရမည်။ အထင်လည်သော်၊ နတ်ပြည်ပိုင်စား၊ မိုးသိကြားလည်း၊ လှံ၊ ဓား မိုးကာ၊ ခြောက်ခြိမ်းလာလျှင်၊ ပြည်ရွာ နှင့်ကင်း၊ ယိုယွင်းပျက်စီး၊ ကိုယ်ထီးကျန်ကာ၊ ရှိရရှာ၏။ ရှေးခါထင်ရှား၊ မင်းတစ်ပါးလည်း၊ ကျားကိုမွေး၍၊ ရင်သွေးပုတ္တ၊ သေဘေးရ၏။ ကာဠဗဟု၊ မျောက်တစ်ခုကို၊ မြော်ရှုထောက်ထား၊ အချစ်မှား၍၊ မြေးသားမလွတ်၊ ဥပါဒိဝေဒနာ၊ ငြိရရှာ၏။ ပညာရှိကို၊ မှီခိုမှုကား၊ နှစ်ပါးဟိတ၊ ပစ္စုကူနှင့်၊ ဘဝနောင်ဖန်၊ သူထက်လွန်၍၊ ဘေးရန်ခွာရှောင်၊ ဘုန်းလရောင်သည်၊ မှောင်မှောင်ပျောက်လိမ့် မည်ကိုကား။

‘ဤသို့ပုံပြင်၊ နည်းစုံလင်ဖြင့်၊ ဆင်သည့်တန်ဆာ၊ မင်းကျင့်ရာကို၊ စဉ်လာစကား၊ ကြားဖူးပါတိုင်း၊ ဝိမိုင်း စောထွတ်၊ ဥက္ကဋ္ဌဇာတိ၊ ရှေးဘုန်းရှိတို့၊ သိတိုင်းတရား၊ ကျင့်သောအားဖြင့်၊ တိုင်းကားပြည်ရွာ၊ သာယာလေ ကြောင်း၊ လုံးစုံပေါင်းကို၊ ဘေးလောင်းဘိုးရှင်၊ မိခင်မွေးဖ၊ ပြောဆိုကြသား၊ လောကတန္တိ၊ ထုံးပုံမှီ၍၊ ညီစိမ့် နည်းနာ ညွှန်လတ်တည်း။

‘ညွှန်သည့်နည်းကို၊ သိပ်သည်းမသွေ၊ ကျင့်ပေအပ်စွာ၊ မကျင့်ပါဘဲ၊ လွဲကြလေဘိ၊ ဗျတိရေက၊ ဖြစ်ချေ ကမူ၊ ပြည်မတိမ်းစောင်း၊ တိမ်သည့်ချောင်းသို့၊ ထိန်းကျောင်းမဲ့နွား၊ ဝါးအစည်းပြုတ်၊ စွန်သုတ်ကင်းလွတ်၊ ကျောက်မြတ်ရတနာ၊ စဉ်ကွာသောလား၊ ငယ်သားညှိုးနွမ်း၊ ပရမ်းပတာ၊ ရေစာမဝ၊ တန္တယုက်နှောင့်၊ ပြည်ထဲ အောင့်၍၊ မတောင့်နိုင်ပြီ၊ ကသီလင်တ၊ ရှိတတ်စွဟု၊ ရှေးကစဉ်လာ၊ မင်းပျူဟာကို၊ သိသာတွတ်တွတ်၊ တောစိုးနတ်သည်၊ မှတ်စိမ့်ထုံးပုံ ပြန်လတ်တည်း။-ဟူ၍ ဆိုအပ်သတည်း။

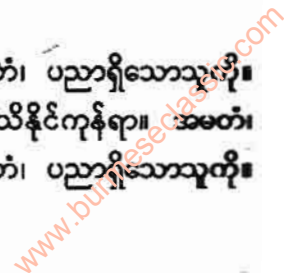
ဤစကားတို့ကို မြွက်ဆိုပြသခြင်းသည်ကား-

‘န သာ သဘာ ယတ္ထ နသန္တိ သန္တော၊ သန္တောန တေ ယေ နဘဏန္တိ ဓမ္မံ။
ရာဂဉ္စ ဒေါသဉ္စ ပဟာယ မောဟံ၊ ဓမ္မံ ဘဏန္တာဝ ဘဝန္တိ သန္တော။ ။’

‘ယတ္ထ၊ အကြင်သဘင်၌။ သန္တော၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ နသန္တိ၊ မရှိကုန်။ သာသဘာ၊ ထိုသဘင်သည်။ နသဘာ၊ ‘သဘင်’ မမည်။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ နဘဏန္တိ၊ မဆိုကုန်။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ နသန္တော၊ ‘သူတော်ကောင်း’ မမည်ကုန်ရာ။ ရာဂဉ္စ၊ ရာဂကိုလည်းကောင်း။ ဒေါသဉ္စ၊ ဒေါသကိုလည်းကောင်း။ မောဟဉ္စ၊ မောဟကိုလည်းကောင်း။ ပဟာယ၊ ပယ်၍။ ဓမ္မံ၊ ကို။ ဘဏန္တာ၊ ဆိုကုန်သော်သာလျှင်။ သန္တော၊ ‘သူတော်ကောင်း’ မည်ကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

‘နာဘာသမာနံ ဇာနန္တိ၊ မိဿံ ဗာလေဟိ ပဏ္ဍိတံ။
‘ဘာသမာနဉ္စ ဇာနန္တိ၊ ဒေသေန္တိ အမတံ ပဒံ။ ။
‘ဘာသယေ ဇောတယေ ဓမ္မံ၊ ပဂ္ဂဏေ ဣသိနံ ဓမ္မံ။
‘သုဘာသိတဇော ဣသယော၊ ဓမ္မောဟိ ဣသိနံ ဓဇော။ ။

‘ဗာလေဟိ၊ မသိမမြင်သောသူတို့နှင့်။ မိဿံ၊ ရောနှော၍ နေထသော။ ပဏ္ဍိတံ၊ ပညာရှိသောသူတို့။ အဘာသမာနံ၊ မပြမဆိုသည်ရှိသော်။ ပဏ္ဍိတောတိ၊ ‘ပညာရှိ’ ဟူ၍။ နဇာနန္တိ၊ မသိနိုင်ကုန်ရာ။ အမတံ၊ ကင်းသောသေခြင်း ရှိထသော။ ပဒံ၊ နိဗ္ဗာန်ကို။ ဒေသေန္တိ၊ ဟောတတ်သော။ ပဏ္ဍိတံ၊ ပညာရှိသောသူတို့။

ဘာသမာနဉ္စ၊ ဟောပြောသလျှင်။ ပဏ္ဍိတောတိ၊ ပညာရှိဟူ၍။ ဇာနန္ဒိ၊ သိနိုင်ကုန်ရာ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ ဘာသယေ၊ ဆိုရာ၏။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ ဇောတယေ၊ ထွန်းပစေရာ၏။ ယေဣသယော၊ အကြင် ဘုရား စသော သူမြတ်တို့သည်။ သုဘာသိတဇော၊ ကောင်းစွာဟောအပ်သော 'တရား' တည်းဟူသော တံခွန် ရှိကုန်၏။ တေသံဣသီနံ၊ ထို ဘုရား စသောသူမြတ်တို့၏။ တံဇေ၊ ထို 'တရား' တည်းဟူသော တံခွန်ကို။ ပဂ္ဂဏော၊ ထောင်လွှားချီးမြှောက်ရာ၏။ ဟိ၊ သင့်စွ။ ဓမ္မော၊ တရားသည်။ ဣသီနံ၊ ဘုရား စသော သူမြတ်တို့၏။ ဇော၊ တံခွန်တည်း။ ။ဤသို့ 'သူတော်ကောင်း' ဟူက သူတော်ကောင်းတို့၏ 'တရား' တည်းဟူသော တံခွန်ကို လွှားထောင်ချီးမြှောက်ရာ၏။-ဟူလိုသည်။

ဤသို့ဟောတော်မူအပ်သော ဓမ္မဒေသနာကို ဝမ်းမှာသွင်းသို သောက်ကာမျိုး၍ မြွက်ဆိုပြအပ်သော စကားစုတည်း။

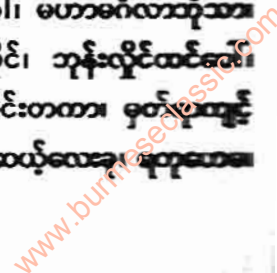
ဤတွင်ရွှေကား စာကိုယ်အဓိပ္ပာယ်အရ အလုံးစုံ ပြီးပြည့်စုံပြီ။

နိဂုံး

ခပ်သိမ်းမိုလ်လူ၊ မှတ်သားယူလော့။

စမ္မူဒီဝါ၊ တောင်မြေချာဉ်၊ ရတနာပူရ၊ မြို့ရွှေဝမှ၊ ပါယပွမှီ၊ သောင်းနှစ်လီတွင်၊ ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာ၊ နတ်ဒေဝါတို့၊ ရှေးခါပျော်မြူး၊ စုန်လာဖူးသား၊ ရှေ့ဦးမီလျက်၊ ကမ်းနှစ်ဖက်လည်း၊ ညွန့်ရွက်မြိုင်စွာ၊ ပန်းတကာတို့၊ ချိန်ခါအညီ၊ ရာသီအဆိုင်၊ တကြိုင်ကြိုင်နှင့်၊ လင်းပိုင်မအိပ်၊ တိုက်လိပ် မပျော်၊ မွေ့လျော်ဖွယ်သာ၊ သလ္လာဝတီ၊ မြစ်မဟီ၏၊ ရှေ့ဆီနဖူး၊ ကျွန်းထိပ်ဦးမှာ၊ မြောက်ခပ်ညာက၊ မင်္ဂလာဗဒုံ၊ အလုံပိတ်ဆို့၊ အမြင့်မြို့လည်း၊ အောက်သို့ယွန်းကာ၊ ရှေ့ရပ်သာတွင်၊ စိမ်းပြာပြောင်ပြောင်၊ တောင်အလည်လည်၊ သာမျိုးစည်သား၊ နတ်ပြည်တဘုံ၊ မြို့ကြေးမုံကို၊ တည်တံ့ခွဲပြီး၊ ကဲကြီးချုပ်အုပ်၊ မလှုပ်ကြနိုင်၊ နွယ်ရိုးခိုင်၍၊ ဦးကိုင်သနင်း၊ မင်းအဆက်ဆက်၊ မပျက်မစီး၊ သူကြီးပြည်စိုး၊ တို့ဘေးဘိုးတည့်။ အမျိုးစင်စွာ၊ ခြောက်နှစ် ခါသော်၊ ရတနာစုဝေး၊ မြို့မုံရွေးတွင်၊ ရွှေရေးဗိမာန်၊ ဇေတဝန်ဟု၊ တံခွန်ထောင်ပြီး၊ ကျောင်းရိပ်ကြီး၌၊ ဝေးနီးခိုရာ၊ မဟာဝိစိတ္တာလင်္ကာရ၊ ဆရာခြေစုံ၊ ရွှေပဒုံကို၊ ထိပ်အုံတင်ကာ၊ ယူပညာနှင့်၊ သာမဏေရ၊ ပဗ္ဗဇ္ဇမှာ၊ စ၍ထိုထို၊ ပုဂ္ဂိုလ်ထေရ်မြတ်၊ တမ္ပတ်ကျော်သံ၊ စာသင်ပွဲမှာ၊ မှီဝဲပြီးခါ၊ နောက်လာတို့အား၊ တရားချီးမြှောက်၊ ချိန်ရွယ်ထောက်၍၊ တောချောက်ဝင်ဝင်၊ ရွှေမြင်ထင်ဟု၊ ရွှေစင်လုံးညီ၊ မဟေသီကို၊ ချချီဝတ်တက်၊ တံမြက်၊ ဆီမီး၊ ပန်း၊ ထီး၊ ညောင်ရေ၊ မပြတ်စေဟု၊ စိတ်နေစွဲကာ၊ တောဝါတစ်လှည့်၊ ရွာတစ်လှည့်နှင့်၊ ဘယ်သည့်ကာလ၊ မလပ်ရတည့်။ ပုညစွဲသန်၊ စိုက်ကြံသွန်သည်။ ။ မြိုက်ဉာဏ် စွဲရစေသတည်း။

ဂေါဝိန်ဂေါစာ၊ ချင့်တွက်ရာကို၊ ဇာတာမူလ၊ အင်းကွက်ကျတွင်၊ သက္ကရာဇာ၊ နိဒါန်းဖြာမူ၊ အဋ္ဌာဝိသ၊ ဣန္ဒမေရ၊ ရောက်မူချင့်ဆောင်၊ တစ်ထောင်အစ၊ တစ်ရာနှစ်ဆယ်၊ ဆွယ်ရှစ်ခုကျူး၊ နှစ်ထူးဖုသ၊ နက္ခတ္တဓူ၊ ဇေဋ္ဌရောင်ဟုန်၊ နယုန်သုဒ္ဓ၊ စတုတ္ထ၌၊ ဒိဝဒိတျာ၊ ဂေါစာထွန်းညီး၊ သုံးချက်တီး၍၊ ကျော်ပြီးတက်ဖွား၊ ဒွေးထား နာရီ၊ နှစ်ပါဒ်ချီ၍၊ ဆယ်ဗီဇော၊ လေးခါအပြာဏ်၊ ငါးတန်ခရာ၊ တူမှာကြင်း၊ နဝင်းခန၊ ရှုလော့တိတိ၊ သွာတိ နက္ခတ်၊ အစပါဒ်တွင်၊ မှတ်သည့်ငါးယဋီ၊ လက်စီးမိ၍၊ ရာသီပြီသာ၊ ဗုဒ္ဓရဝိ၊ သောရိပျော်ရွှင်၊ မေထုန်ခွင်ထ၊ စန်းလျှင်သုဘ၊ ကက္ကဋတွင်၊ ဇီဝရပ်နေ၊ မကာရေဘောမ၊ ကုမ္ဘအသူရိန်၊ တူလင်ထိန်၏။ မိန်နေသောကြာ၊ စန်းစင်မှာသော်၊ လေးဖြာနက္ခတ်၊ ပါဒ်မှာနှစ်လီ၊ ဗီဇောကြိန်း၊ ကိန်းဖဝါးရ၊ သောဠသတည့်။ သုဒ္ဓမင်္ဂလာ ထိုအခါတွင်၊ မာတာရက်စေ၊ သာချမ်းမြေ့၏။ တစ်နေ့တစ်ပါး၊ သူ့အားချမ်းသာ၊ ရှာရသည့်ကိုယ်၊ တောင်းဆု ဆို၍၊ ထိုထိုများစွာ၊ ဇာတ်ငါးရာမှာ၊ ပဉ္စာဝုဓ၊ နာရဒနှင့်၊ အာဒါသရာဇာ၊ မဟာသီလဝ၊ ထိုမှတစ်ခါ၊ နာရာဆန္ဒ၊ ကုသဘုန်းရှိန်၊ ဥတိန်မင်းစော၊ ပြန်ပြောနယ၊ အကာသသူကြာ၊ ရတနာရောင်လွတ်၊ ပြာသာဒ်ကျောင်းဘွဲ့၊ ပြုပြုသေချာ၊ မှတ်ရာကဲလွန်၊ သမန္တစက္ခု၊ အစုစုနှင့်၊ မင်းမှုစုံစွာ၊ မဟာရာဇဝင်၊ ကျမ်းပုံယင်ကို၊ စီရင်ပြီးမှာ၊ နယကုံလုံ၊ ရေးရိုးစုံသား၊ သတ်ပုံတွင်ဘိ၊ ကဝိမဏ္ဍနီ၊ ကျမ်းဂန္ထီလည်း၊ ကုံးသိပြီးမြောက်၊ လိုရာရောက်၏။ ထိုနောက်တစ်ခါ၊ မေတ္တာစာကို၊ မိပ္ပါယတ္ထ၊ သရုပ်ပြ၍၊ ဖော်မှသင့်မည်၊ အရှည်မြော်ခါ၊ မဟာမင်္ဂလာဘုံသာ၊ ရတနာစံလှော်၊ လေးထပ်ပေါ်သား၊ ကျောင်းတော်ရိပ်သာ၊ နေခန်းဝါနှင့်၊ သာသနာပိုင်၊ ဘုန်းလှိုင်ထင်စေ၊ ဆရာတော်က၊ နှိုးဆော်ချီးပင့်၊ တိုက်တွန်းဆင့်၍၊ လူနှင့်ရဟန်း၊ ထီးနန်းပိုင်ခြင်း၊ စိုးမင်းတကာ၊ မှတ်ပုထုဋ် ဝတ်၊ ပဋိပတ်စုံစွာ၊ ဆင်တန်ဆာနှင့်၊ မေတ္တာစာရွေ၊ ကျမ်းအဖြေကို၊ ထောင်ရေရာဖွဲ့၊ ကိုးဆယ့်လေးခု၊ ရတုပေး။

ပြာသိုလတွင်၊ ပြည့်ထကျော်ထွက်၊ တစ်ရက်ချမ်းမြေ့၊ နေမင်းနေ့တွင်၊ သိမ်မွေ့ခဲလှ၊ ပဏာမ(ကို)၊ ပထမလက်ဦး၊ နိဒါန်းကျူး၏။ ဉာဏ်ဖူးပွင့်သန်၊ မျိုးလေးတန်သည်။ ။စိုက်မာန် ရှုံကြစေသတည်း။

အရိယဝံသ၊ အာဒိစ္စရံသီ၊ ပါရမီဆည်းဆူ၊ ကုသိုလ်ချူလျက်၊ ပေးလှူဒါန၊ သီလမြတ်ရည်၊ ငါမထေရ်ကား၊ ဖွားသည်စာတိ၊ ဂိရိဝန်းရုံ၊ မြို့ကြေးမုံနှင့်၊ ဝိုင်းခြံသီတာ၊ ရတနာစုဝေး၊ မြို့မုံရွေးတွင်၊ ကံကျွေးဉာဏ၊ သူ့ကိုငှလျက်၊ နေ့ညရှည်မြင့်၊ နေစဉ်ခွင့်တွင်၊ မင်းမင်းထွတ်ခေါင်၊ ရန်အောင်မမ္မရာ၊ ရတနာပူရ၊ နန်းဌာနကို၊ စတုတ္ထထောင်၊ မင်းပွဲဆောင်၍၊ ခေါင်သာသနာ၊ ထွန်းစိမ့်ငှာလျှင်၊ မဟာဝိဇယရံသီ၊ စေတီတော်မြတ်၊ ပြာသာဒ်ရတနာ၊ လိုဏ်ဂူဟာနှင့်၊ မဟာသကျသီဟ၊ တေဇဝန်ဂှ၊ မဟာသကျရံသီ၊ အလီလီကို၊ မြောက်ချီတည်ထား၊ တရားဘုန်းညွန့်၊ လက်ရုံးကွန်သား၊ ဆဒ္ဒန်သခင်၊ ချစ်ကြင်မေတ္တာ၊ မြတ်သဒ္ဓါနှင့်၊ ရတနာပူရ၊ မြို့ရွှေဝသို၊ ပင့်ထဆောင်ယူ၊ ကြည်ဖြူနှစ်သက်၊ လွန်စုံမက်လျက်၊ ဆွဲလက်ငင်ငင်၊ ရွှေနန်းခွင်၌၊ ဘုရင်တကာ၊ ကျင့်ရာကျင့်ဝတ်၊ ပဋိပတ်ကို၊ မပြတ်ဆွေးနွေး၊ မေးမေးမြန်းမြန်း၊ ရွှေခွန်းသာညင်း၊ စောင့်သီတင်းနှင့်၊ မကင်းတိုင်ပင်၊ လွန်ကြည်လင်၍၊ နတ်ရှင်ရန်ခွင်း၊ ထီးလှိုင်မင်း၏၊ နောက်ခွင်သာစံ၊ မင်းဝံကျော်ဟိတ်၊ တောင်ညိုမြိတ်တွင်၊ သိင်္ဂီနီကံပြုံးပြောင်၊ ရွှေကျောင်းဆောင်ကို၊ ရည်စောင်စိတ်ဖြူ၊ ဆက်ကပ်လှ၏။

ရှင်၊ လူမြားမြောင်၊ ဖြောင့်မတ် အောင်လျှင်၊ မမှောင်စေရ၊ ဉာဏ်သီလကို၊ သမ္မပဓာန်၊ ကြီးလွန်တည်းကား၊ နေ့စဉ်ခါတွင်၊ သာသနာပိုင်စိုး၊ လွမ်းမိုးထင်ပေါ်၊ ဆရာတော်က၊ နှိုးဆော်တိုက်တွန်း၊ မိန့်တော်ခွန်းကို၊ နတ်ပန်းရည်တူ၊ ပန်ဆင်ယူ၍၊ ကြည်ဖြူ နှစ်ခြိုက်၊ ကုံးစိထိုက်သား။ ရောက်ဆိုက်ဂေါစာ၊ ထောင်ရာစုဝေး၊ ကိုးဆယ့်လေးတွင်၊ လေအေးသုတ်ဖြူး၊ တန်ခူးမာသ၊ ပြည့်ထကျော်ကျူး၊ ခြောက်ရက်ထူးတွင်၊ ဗုဒ္ဓဟူးခေါ်၊ နက်ဖြန်သော်လည်း၊ မိုးပေါ်စံမြန်း၊ မိန့်ရပ်ခန်းက၊ နေနန်းဒေဝ၊ ခွင်မိသာသို၊ ပြောင်းကြွလှလှ၊ ခါယဉ်နတွင်၊ မြတ်ဆုမျိုးဝင်၊ ပြီးအောင်မြင်၏။ နတ်ရှင်သာမိ၊ ဓိပတိခေါင်ထွတ်၊ တို့မင်းမြတ်အား၊ စက္ကဝတ်တကာ၊ ကျင့်ရာဝတ်ညီ၊ ပါရမီကြောင့်၊ ရှေ့ဆီလောကဓာတ်၊ အိုင်ထူးမြတ်မှ၊ လူ၊ နတ်နှစ်ဆိုင်၊ တစ်ပြိုင်တည်းသာ၊ ရွှေစကြာသည်၊ ရောက်လှာစေသား။ ဘုံကိုးပါးတွင်၊ အပြားကိုးဖြာ၊ သတ္တဝါတို့၊ မဟာခေမန္တ၊ နိရောဓသို့၊ ရောက်ကြလွယ်စေ၊ အဝေရာဟောန္တ၊ လေးခုအင်္ဂါ၊ မေတ္တာကဲလွန်၊ တောင်းဆုပန်သည်။ ။ စိုက်ရန်စုံကြစေသတည်း။

ရာဇာဓိပ ရာဇာလင်္ကာရက္ခ နိဋ္ဌိတံ။